

Đào Mộ Đào Ra Quý

Contents

Đào Mộ Đào Ra Quý	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	72
23. Chương 23	75
24. Chương 24	78
25. Chương 25	82
26. Chương 26	86
27. Chương 27	90
28. Chương 28	94
29. Chương 29	98
30. Chương 30	101
31. Chương 31	103
32. Chương 32	106
33. Chương 33	109
34. Chương 34	112
35. Chương 35	116
36. Chương 36	119
37. Chương 37	122
38. Chương 38	126
39. Chương 39	129
40. Chương 40	134
41. Chương 41	138

42. Chương 42	142
43. Chương 43	146
44. Chương 44	151
45. Chương 45	156
46. Chương 46	162
47. Chương 47	165
48. Chương 48	169
49. Chương 49	174
50. Chương 50	178
51. Chương 51	182
52. Chương 52	187
53. Chương 53	190
54. Chương 54	195
55. Chương 55	201
56. Chương 56	207
57. Chương 57	211
58. Chương 58	217
59. Chương 59	223
60. Chương 60	227
61. Chương 61	234
62. Chương 62	241
63. Chương 63	245
64. Chương 64	251
65. Chương 65	256
66. Chương 66	262
67. Chương 67	267
68. Chương 68	272
69. Chương 69	277
70. Chương 70	282
71. Chương 71	287
72. Chương 72	293
73. Chương 73	298
74. Chương 74: Pn1	304
75. Chương 75: Pn2	308

Đào Mộ Đào Ra Quỷ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại , thần quái, kinh dị, quỷ súc ôn nhu công, trinh thám, kiếp trước kiếp này, HE. Lâ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-mo-dao-ra-quy>

1. Chương 1

Trước khi sự kiện kia phát sinh, Lâm Ngôn căn bản không tin trên thế giới này có quỷ,hắn khoa chính quy là khảo cổ học,tốt nghiệp đại học xong được thăng lên làm thực tập sinh,chuyên môn văn vật học,thời điểm theo đạo sư thực tập đã từng thấy qua xương người chết, từ miệng thây khô moi lấy ngọc thiên*. Chuyện ma quỷ chỉđược xem là trò cười trong phòng ngủ của bọn họ, nếu người đã chết thật sự có thể biến thành ma quỷ thì thế giới này đã sớm náo nhiệt rồi,tỷ như nếu người cầm một cái thanh hoa bát mà vua Càn Long đã từng dùng qua,lão gia tử kia nhất định sẽ nhảy ra, trừng mắt với người “Của ta của ta!”.Đại loại như thế.

Người chết,cái gì cũng hết,không thể lại mở miệng.

Sự tình xuất hiện biến hóa vào một ngày khi Lâm Ngôn làm xong cơm chiều, hần không ở trường học, từ khi bị lão Tam trong kí túc xá giữa đêm hôm khuya khoắt cãi nhau với bạn gái qua điện thoại khiến thần kinh của hần trở nên suy nhược, Lâm Ngôn liền dọn tới căn hộ mà ba mẹ đã chuẩn bị sẵn cho đêm tân hôn của mình, cách trường học rất gần, từ nay về sau hần dành một người nấu cơm, một người chơi game, cuối tuần thì chạy hết nửa vòng thành phố về nhà với ba mẹ. Nơi mà Lâm Ngôn đang theo học là một trong mười trường đại học nổi tiếng của thành phố, nếu tốt thì tiền đồ một mảnh quang minh, nếu kém thì không tìm thấy đất dung võ, như là mò kim trong đáy bể.

Ngày đó hủn làm mì trộn tương,thịt băm đã được chần qua nước sôi,thêm vào một ít tương ngọt xào chín,mì cũng được trụng mềm,rưới nước sốt lên,trộn đều là có thể thưởng thức,Lâm Ngôn bưng bát mì ngồi trước máy tính,vừa xem “Thành Nam chuyện xưa” vừa ăn mì.

Đầu hạ thời tiết ẩm ướt oi bức, vừa xem được nửa bộ phim, bên ngoài dẫu trời sắp nắng, không bao lâu mưa liền ào ào trút xuống, nước mưa chậm rãi chảy rơi sau đó ùng ùng đánh vào cửa sổ.

Lâm Ngôn lập tức tắt máy, nhưng không đợi quá trình tắt máy hoàn tất, một đạo sấm sét liền xẹt ngang qua bầu trời đêm, "Ba!" một tiếng, màn hình tối đen.

Thật sự là sợ cái gì liền tới cái đó. Lâm Ngôn oán giận một câu, thuận tay rút phích cắm ra khỏi ổ điện, hẳn vì phải tái tạo văn vật bằng đồ họa 3D mà cố ý sắn cái máy này, nhưng mỗi lần phát hiện thời tiết mưa bão sấm chớp là nó lập tức chập mạch.

Ngày mai lại phải phiên toái Doãn Chu đến đây sửa máy.

Bỗng nhiên một trăn cảm giác khác thường bốc lên.

Lãnh, mac danh kì diêu lãnh, lãnh đến run cả người.

Không biết từ khi nào nhiệt độ của cả căn phòng bắt đầu chìm xuống, vừa rồi ngồi xem phim không có phát hiện, hiện tại cả người giống như xuất hiện vết nứt, hàn ý theo mỗi góc ngách ọat xông vào, áo thun ướt đẫm mồ hôi lạnh, dính bết trên lưng.

Lâm Ngôn dùng sức chà xát hai tay đầy mồ hôi lên quần bò, nghĩ rằng có lẽ nhiệt độ không khí hạ thấp do mưa to, định đứng dậy lấy thêm một kiện áo khoác, nhưng còn chưa kịp đứng lên, hắn vô tình nhìn thoáng qua màn hình máy tính, cả người lập tức căng thẳng đặt móng ngồi xuống.

Trong phòng vẫn bật đèn, tình hình xung quang đều phản chiếu rõ nét qua màn hình máy tính tối đen, trước nhất là khuôn mặt của Lâm Ngôn, mặt sau là cửa sổ phòng ngủ, hai bên cửa mở toang, bức màn bị gió bật tung, mà thứ khiến Lâm Ngôn cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân chính là một “người” đang đứng trước tấm màn.

Không đúng, “nó” chỉ xem như có hình dạng của một con người mà thôi, còn mang trên đầu cái mũ kì di.

Lâm Ngôn lẳng lẳng nhìn màn hình không chớp mắt, một cỗ sơ hãi chạy dọc theo đốt xương sống.

Nhất định là hắn đã quên lấy giá (móc) áo vào,không thể nghi thần nghi quỷ. Lâm Ngôn túm chặt góc áo,hít một hơi thật sâu,mãnh liệt quay đầu lại.

Không có người, mọi thứ đều bình thường, chỉ có mưa càng ngày càng nặng hạt, chỉ chút những giọt nước trên cửa sổ nối đuôi nhau chảy xuống.

Tâm không khỏi buông xuống một nửa.

Không đúng! Da đầu Lâm Ngôn lập tức tê rần, không chỉ không có người, mà cửa sổ, cửa sổ rõ ràng bị khóa, cả bức màn nữa, bức màn rõ ràng đã được cột chỉnh tề, làm sao có khả năng bị gió thổi bay? Hình ảnh phản chiếu vừa rồi... đến cùng là cái gì?

Ảo giác! Nhất định là ảo giác! Lâm Ngôn cắn chặt răng, nhin không được dùng sức véo đùi, nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo lại.

—“Đùng!” một tiếng, cúp điện, cả căn phòng chìm vào bóng tối yên tĩnh.

Cơ hồ cùng lúc đó, đèn chỉ thị trên máy tính bỗng bừng lóe lên, hai điểm đỏ lập lòe như hai con mắt, màn hình vốn đã tắt ngấm từ lâu vì tình trạng mất điện lại phát ra thứ ánh sáng xanh mờ mờ, hết như đã được cài đặt từ trước.

Không phải... Không phải cúp điện rồi sao? Lâm Ngôn hoàn toàn không nói nên lời, cả người đều bị bầu không khí quỷ dị này đè nén, màn hình thay đổi, giống như có ai đó chạm tay vào, một chữ lại một chữ nối tiếp nhau xuất hiện trên màn hình máy tính, màu chữ đỏ tươi như máu.

“Tháng mật thân, ngày trăng tròn, tử kỳ buông xuống.”

Ngoài cửa sổ sấm sét lại ầm ầm đổ xuống.

Lâm Ngôn gian nan nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chăm chăm vào hàng chữ trên màn hình, hấn cực lực làm cho bản thân tỉnh táo lại, nhưng trong đầu vẫn cứ trống rỗng.

Nhất định... nhất định là trò đùa dai của tên Doãn Chu kia.

Là một tên tiểu mã nông* cộng thêm kỹ sư phần mềm tại gia, tự tay biên soạn chương trình làm cho hệ thống mạch điện bị rối loạn, muốn hù dọa mình đây mà, một trò đùa thật nhảm chán.

*Ta nghĩ là tên chần ngứa =.=

—Tháng mật thân ngày trăng tròn, tử kỳ buông xuống.

Hàng chữ đó đáng sợ kia vụt sáng thêm hai lần, sau đó tiêu thất, máy tính lại khôi phục trạng thái mất điện ban đầu, trong không gian tối đen chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của Lâm Ngôn, hấn lấy di động từ trong túi định gọi cho Doãn Chu, nhưng không đợi hấn nhấn nút gọi, ngoài cửa sổ liền vang lên tiếng đập cửa liên hồi.

“Đương đương đương ... đương đương đương.”

Trong màn mưa mịt mù, cái gì cũng thấy không rõ.

Lâm Ngôn lập tức nhảy dựng lên, tựa lưng vào cạnh bàn, gắt gao nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ... Nơi này là tầng mười hai, ai có thể rãnh rỗi đi gõ cửa sổ?

“Đương đương đương ... đương đương đương.”

Tiếng gõ ngày càng trở nên dồn dập, giống như ai đó đã mất hết kiên nhẫn.

Người theo chủ nghĩa duy vật không thể ăn mặt trước mắt, hướng chỉ sinh vật luôn mang trong mình bản năng né tránh nguy hiểm, bầu không khí này thật sự rất quái dị, Lâm Ngôn theo túi tiền lấy chìa khóa xe ra, một đường xông thẳng ra cửa không hề quay đầu lại.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, đường lớn sầm uất không một bóng người, chỉ có mưa như trút nước cùng với tầng tầng sương mù, Lâm Ngôn khởi động xe tiến về phía trước, tính toán tùy tiện tìm một nơi nào đó đi vào, dín chút nhân khí. Một đêm sinh hoạt bình thường đều bị rối loạn, di động mất sóng, radio không bắt được tín hiệu, hấn giống như đang ở một nơi hẻo lánh, cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài, không thể tìm ra lối thoát.

Hình như... mình đã đi hơn một giờ, sao vẫn còn chạy lòng vòng quanh cầu vượt?

Lâm Ngôn nhìn đồng hồ, lại đi nữa thì thế nào cũng hết xăng, nhưng hắn vẫn chưa tìm được đường ra, điều này thật sự là làm khó dân bản xứ như hắn, sống hơn hai mươi năm trong cái thành phố này, nếu nói ra chắc chắn sẽ bị người ta cười rưng rưng.

Đèn đường mờ ảo, không thể thấy rõ phía trước, dưới ánh đèn chỉ có thể nhìn thấy dày đặc hạt mưa, tre già măng mọc không ngừng rơi xuống kính chắn gió. Trước mặt là một đại lộ rộng lớn, hắn cứ mãi chạy thẳng về phía trước, không có người, không có xe, ngay cả trục đèn giao thông cũng không hoạt động, Lâm Ngôn chuyển mắt chăm chú nhìn về phía trước, không dám bỏ lỡ bất cứ chỗ rẽ nào.

Trên cầu vượt đi một mạch suốt ba giờ, sau không biết bao nhiêu lần đi ngang qua cùng một biển quảng cáo, Lâm Ngôn bắt đầu cảm thấy khủng hoảng.

Một từ thật sâu hiện ra trong đầu hắn.

Quỹ dẫn đường, hắn đang chạy thành một vòng tròn.

Đồng hồ hiển thị mức nhiên liệu đã sắp chạm mốc Zero, Lâm Ngôn đành chạy chậm lại, hắn nghĩ, không thể đi tiếp nữa, rõ ràng là có một cỗ lực lượng nào đó đang ngăn cản hắn, so với tiếp tục chạy điên không bằng tìm cách giải quyết, chờ đến khi hết xăng hắn thật sự không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy đến với mình.

Lâm Ngôn dừng xe, chỉ để lại hai đèn xe phía trước nhằm cảnh báo, sau đó ngồi lẳng lặng trong xe bắt đầu suy nghĩ về chuyện đã xảy ra trong buổi tối hôm nay.

Mất điện, máy tính đột nhiên bãi công, ảnh ngược quỹ dị trên màn hình

Phản ứng đầu tiên trong đầu lã đàng có người đùa dai, nhưng lập tức bị hắn phủ định, nếu nói máy tính có vấn đề thì có thể hoài nghi tên mã nông Doãn Chu kia, nhưng gõ cửa sổ, đưa ra lời đe dọa, còn làm mất tín hiệu di động cùng sóng radio thì tuyệt đối không phải là phong cách của tên kia, tốn biết bao nhiêu công sức chỉ để hù dọa bạn bè như vậy, Lâm Ngôn ở trong đầu moi móc nửa ngày cũng không tìm ra người thích hợp.

Hắn một đường thuận buồm xuôi gió, từ tiểu học vững vàng lên đến thực tâm sinh, trừ bỏ trốn học chơi game, lúc dự thi có đưa cho bạn học tờ giấy ghi sai đáp án, ngay cả bạn gái còn chưa có, đừng nói là bạn bè xung quanh đều cùng một đức hạnh với hắn, cho dù ai đó đột nhiên nổi điên muốn chinh phục người, thì đối tượng tuyệt đối không phải là Lâm Ngôn này.

Lâm Ngôn là người mà đến ngày cá tháng tư cho dù ăn phải bánh quy kẹp kem đánh răng thì vẫn lạc quan cho là bánh nhân kem vị bạc hà, muốn chinh phục hắn, phỏng chừng phải đưa ra chiến thư, Lâm Ngôn mới hiểu được lã đàng phát sinh chuyện gì, gặp gỡ loại không có khiếu hài hước như hắn, thường thường bị chinh mà vẫn còn ngây người, hại người đi chinh tức đến học máu.

Lâm Ngôn xoa xoa huyết thái dương cố gắng suy nghĩ, ai có khả năng dùng loại phương thức mặc danh kì diệu này đi uy hiếp hắn, hoặc là muốn tuyên chiến.

Tháng mậu thân ngày trăng tròn, Lâm Ngôn mở di động dò ngày, là âm lịch, mười lăm tháng bảy, tết Trung Nguyên*, quỹ môn quan mở ra.

Lâm Ngôn nghĩ, chuyện này có điểm bất thường.

Lại ngẩng đầu lên, Lâm Ngôn phát hiện cách đó không xa đột nhiên xuất hiện thứ gì đó.

Một bóng người đứng ở ven đường, mưa rơi tầm tã, người nọ lại phẳng phất như không chú ý, không bung dù cũng không mặc áo mưa, im lặng cúi đầu đứng dưới ánh đèn mờ nhạt. Chung quanh giăng đầy sương mù làm cho Lâm Ngôn không thể thấy rõ diện mạo của người kia, chỉ cảm thấy người nọ rất cao, mặc một bộ quần áo thùng thình quái dị. Lâm Ngôn nghĩ, có nên tiến người kia một đoạn đường hay không, tuy rằng hắn hiện tại tự thân khó bảo toàn, nhưng vẫn có thể giúp được một chỗ tránh mưa.

Trên cầu, mưa đêm, kì dị người qua đường, những hình ảnh quái dị này vốn đã có chút âm trầm, nhưng Lâm Ngôn lại đọc ra trong đó vài phần thê lương hàm xúc ...

Thân ảnh kia làm cho người ta có cảm giác... Thực cô độc, giống như đang đợi một người vĩnh viễn sẽ không bao giờ đứng hẹn.

Lâm Ngôn cảm thận kiểm tra bốn phía xung quanh,sau đó phát động xe,chậm rãi chạy về phía trước,nghe thăm dù sao cũng bị nhốt lâu như vậy,không bằng tìm kiếm một mục tiêu nhất định,thử vận may xem có đường thoát khỏi vòng luẩn quẩn này hay không.

Cách người nọ chưa đến mười thước, Lâm Ngôn bỗng dừng cứng người,bên tai lại vang lên tiếng gõ dồn dập,hắn rút cuộc nhận ra điểm bất thường ở chỗ nào,người kia, không có bóng.

Đèn đường tà tà chiếu xuống,bên chân người nọ lại trống trơn,chỗ vốn nên kéo ra cái bóng thật dài lại chỉ có những vũng nước mưa phản chiếu hình ảnh của trụ đèn,hạt mưa liên tục rơi xuống,tan rồi lại hợp,hợp rồi lại tan.

Lâm Ngôn cơ hồ trong nháy mắt liền hiểu được chính mình đang gặp phải thứ gì.

Mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống,tay phát run không cầm nổi tay lái,ngay cả miệng đều đắng nghét,hắn hung hăng dậm chân ga bấn đi,bất chấp bình xăng còn có thể chống đỡ được bao lâu,cũng bất chấp phía trước là đường cùng,chỉ biết theo bản năng chạy về phía trước.

Tốc độ bốn mươi,sáu mươi, tám mươi, chín mươi...

Trước mắt đột nhiên vọt ra một chiếc xe,Lâm Ngôn bất ngờ trợn mắt, há hốc mồm,theo bản năng gắt gao giữ chặt tay lái,mãnh liệt quay sang trái!

“Chi!!!!” Thanh âm cực kì chói tai thê lên,đầu chiếc A4 của Lâm Ngôn xẹt qua đuôi xe tải,chỉ kém vài cm nữa. Ngay sau đó Lâm Ngôn lập tức lái xe vọt vào lùm cây,thân xe tap tap rung chuyển một trận,kính chắn gió bám đầy lá cây sồi xanh.

Thiếu chiều nữa là đã xe hủy người vong.

Lâm Ngôn ngã vào tay lái há mồm thở hổn hển,hoảng sợ nhìn chằm chằm ngoài cửa,đợi đến khi thấy rõ diện mạo người tới không khỏi thở ra một hơi, hạ cửa sổ xe.

“Mẹ !Người không biết lái xe sao ? Không muốn sống thì để lão tử đánh chết người!”

Một chuỗi mắng chửi ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông vang lên,Lâm Ngôn lại có cảm giác vui sướng như vừa được trở lại nhân gian,hắn cơ hồ dâng lên một cổ kích động muốn xông ra khỏi xe, ôm chầm lấy tên tài xế kia.

“Không...thật xin lỗi,ta đã đi lòng vòng quanh đây ba giờ rồi,mới vừa tìm được đường ra nên hơi kích động,thật có lỗi, thật có lỗi.

Lâm Ngôn không kịp chú ý tới mình lời mình đang nói,đến khi nhận ra liền không khỏi cười khổ,lúc này lái xe đại ca chắc chắn sẽ cho mình là một tên ngu ngốc.

Tài xế xe tải trầm ngâm nhìn Lâm Ngôn một hồi,đột nhiên dừng mắng,bắt đầu thì thầm “Trách không được sắc mặt người nhìn như vừa thấy quỷ.” Nói xong liền lấy một gói thuốc lá đưa có Lâm Ngôn “Gặp ma ? Hút điếu thuốc trấn tĩnh đi,về sau ra ngoài nhớ mang theo mấy thứ hộ thân gì đó,chúng ta thường đi đêm nên rất có kinh nghiệm.”

Lâm Ngôn xuống xe,lái xe thuận tay châm thuốc cho Lâm Ngôn,hai người song song đứng ven đường. Nói đến cũng kì quái,trên đường xe chạy tấp nập,hai bên ngã tư san sát nhau những tòa cao ốc sáng đèn rực rỡ,nơi nào tìm ra nửa điểm sương mù cùng không khí hắc ám,thậm chí trận mưa cũng đã sớm ngừng.

Lâm Ngôn trừu điếu thuốc lấy lại bình tĩnh,kinh ngạc nói “Người gặp qua rồi sao?”

Lái xe cười cười “Thường xuyên,đặc biệt là những nơi hay xảy ra tai nạn,càng là chỗ có người gặp chuyện không may, thì càng dễ đụng phải.”

Lâm Ngôn gật gật đầu, gặp chuyện như vậy,hắn không biết thế giới chủ nghĩa duy vật của mình đã bị sâu mọt ăn mất bao nhiêu.

Tiến tài xế kia đi,Lâm Ngôn đưa tay lau mồ hôi trên gáy,lấy di động ra xem giờ,màn hình hiển thị hai tin nhắn chưa đọc cùng ba cuộc gọi nhỡ,từ hai tiếng trước chia đều nửa giờ một cuộc. Lâm Ngôn mở mục cài

đặt thiết bị,di động không khóa chuông,âm lượng không lớn,nhưng đủ nghe,xem ra vừa rồi dọc trên đường tín hiệu đã bị chặn mất.

Tin thứ nhất “Đi uống rượu không ? Chỗ cũ.”

Tin thứ hai “Làm gì vậy ? Sao không tiếp điện thoại ???”

Tất cả các cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn đều là của Doãn Chu.

END 1

*Ngọc thiên : Ve Sầu (Thiên) là một loại côn trùng, con ve đực ở dưới bụng có một bộ phận phát ra âm thanh rất lớn, đại biểu cho thanh thuần, mà tiếng ve tượng trưng cho sự triền miên.

Thời xa xưa, những gia đình giàu có thường táng theo người chết một viên ngọc ngọc phỉ thúy chạm khắc hình con ve sầu, đặt trên nắp áo quan, mong cho người đã khuất có được một cuộc sống tốt đẹp ở thế giới khác. Đối với người đang sống, ve sầu được xem là một biểu tượng của cuộc sống lâu dài, hạnh phúc và tuổi trẻ bất diệt.

*Tết Trung Nguyên : Tết Trung Nguyên của người Hán trùng với lễ Vu Lan của chúng ta (Rằm tháng bảy 15/7 âm lịch). Hai lễ tết này đều mang ý nghĩa Xá tội vong nhân theo quan niệm của phật giáo. Vào ngày này, mọi tù nhân ởĐịa ngục có cơ hội được xá tội, được thoát sanh về cảnh giới an lành. Theo tín ngưỡng dân gian, là ngày mở cửa ngục, ân xá cho vong nhân nên có lễ cúng Cô Hồn (vào buổi chiều) cho các vong linh không nhà cửa không nơi nương tựa, không có thân nhân trên Dương thế thờ cúng.

2. Chương 2

Liêm phục

(Trang phục dành cho người chết)

Nhân sinh bên trong luôn luôn xuất hiện một hai người bạn tốt, vô luận rạng sáng mấy giờ người gọi điện cho hân,cũng không sợ bị mắng, không sợ bị đập máy,chẳng sợ quấy nhiễu giấc ngủ của họ chỉ vì lý do nhà có chuột hay vừa làm một cái mọng xuân. Đối với Lâm Ngôn, Doãn Chu là một người như thế, trên đầu dựng thẳng hai chòm tóc rối bù,luôn mặc những chiếc sơ mi nhàu nát,dưới lớp kính thật dày là hai con mắt mê mang không thể nhìn ra tiêu điểm, đó là hậu quả của việc ngồi đánh quái hàng giờ liền trước màn hình máy tính.

Hai người bạn họ là hàng xóm cùng nhau lớn lên, học cùng một trường tiểu học, trung học cơ sở rồi tới trung học phổ thông, lẫn nhau xây dựng hình tượng“Con nhà người ta” quang huy vạn tượng trong mắt song thân. Từ nhỏ đến lớn, Lâm Ngôn cho dù có cố gắng chăm chỉ học tập như thế nào đều bị việc Doãn Chu thường xuyên trốn học đi chơi mà vẫn đạt thành tích cao tức đến học mầu, mà Doãn Chu vô luận thành tích có cao bao nhiêu đều bị cha mẹ lấy hình tượng Lâm Ngôn chăm chỉ cố gắng ra mà nhắc nhở khiến hân tức đến mức ăn không ngon ngủ không yên. Đến khi điền nguyện vọng vào trường đại học,hai người không khỏi uống rượu cáo biệt, chúc mừng mỗi người đã đi một ngã,ai ngờ Doãn Chu lại lăm lăm viết nhảm,kết quả vào học chung một trường với Lâm Ngôn, điều này liền làm cho hai người lòng đầy bi phẫn,chỉ có thể tiếp tục tương ái tương sát.

Sau lại chọn chuyên ngành, Doãn Chu chọn công nghệ thông tin còn Lâm Ngôn lại theo khoa lịch sử,từ nay về sau hai người chính thức mỗi người một ngã. Không có áp lực cạnh tranh, hai người dần dần trở thành bạn bè thân thiết,cùng nhau chơi game, ghẹo gái,giả mạo đối phương, giúp nhau điểm danh mỗi khi trốn học,phối hợp vô cùng ăn ý.

Chỗ cũ là chỉ bar Dark.

Lâm Ngôn vừa vào cửa, liếc mắt nhìn thấy một cô nàng đang hí ha hí hửng với Doãn Chu bên quầy bar, một bộ bất diệc nhạc hồ, Lâm Ngôn đứng bên cạnh kêu vài lần hấn mới quay sang, một bên mở nắp chai bia chanh chua nói “ Ai ui, điện thoại nhấc tin cũng không thèm trả lời, vừa mới hẹn hò với em nào sao ?”

Lâm Ngôn một hơi tu hết nửa chai ,lấy lại bình tĩnh nói “Quý dẫn đường,làm ta đi lạc.”

__”Quý dẫn đường ?!” Doãn Chu quan sát Lâm Ngôn nửa ngày,nhìn Lâm Ngôn một bộ “ta đây không nói chơi”,nhìn không được cười khan “Nha có bệnh a, có bệnh phải mau đi trị mới được, đi, ca dẫn người đi khám.”

Lâm Ngôn vốn vì chuyện này mà tâm tình cực kì phiền táo,lúc này bị Doãn Chu trêu đùa,liền đặt chai bia xuống,hai tay đập bàn, cao giọng hướng lỗ tai Doãn Chu mà rống to “Ta! Gặp! Thấy! Quý!!!!”

Âm lượng lớn như vậy, hơn một nửa người trong quán bar đều nghe rõ nhất thanh nhị sở,tất cả đều xoay người dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm Lâm Ngôn.

Doãn Chu sờ sờ mặt,nói thầm việc này thật quá dọa người,nghĩ nghĩ liền ngẩng đầu lên,mờ mịt nói “Nữ quỷ ? Đẹp không vậy ?”

Lâm Ngôn giống như nghe được một tiếng “Thiết.” thật nhỏ nhẹ nhàng lướt ngang qua quầy bar,cả người không khỏi phát run.

Sau đó Lâm Ngôn thuật lại tất cả mọi việc đã xảy ra với hấn trong buổi tối ngày hôm nay cho Doãn Chu nghe, nhưng vừa nói đến một nửa hấn liền hồi hận,người đối diện rõ ràng lộ ra một bộ hưng phấn, đôi mắt vạn năm không có tiêu cự bây giờ lại lập lòe quang mang, xoa xoa hai tay lấp bắp nói “Chuyện này rất không khoa học,không đúng,rất khoa học, ngày mai ta phải xin vào phòng thí nghiệm,nói không chừng có thể tìm ra một phát hiện vĩ đại.”

Lâm Ngôn hận không thể hung hăng đập chai bia lên đầu hấn.

__Người cứ từ từ mà uống, ta đi đây.

Người phía sau lập tức cuống quýt đuổi theo,gãi gãi tóc “Được rồi được rồi, đùa với người thôi,uống trước ,uống xong lại qua chỗ ta ngủ một đêm.”

__Ta dương khí nặng, là nam quỷ chắc chắn sẽ tự động chạy mất,còn nếu là nữ quỷ thì nhất định sẽ quỳ dưới quần bò của ca đây.

Lâm Ngôn chở Doãn Chu về nhà hấn, kì thật Lâm Ngôn trong lòng rất cảm kích Doãn Chu,nghĩ thầm có bạn thật là tốt có bạn thật là tốt,dù là chuyện không tưởng hấn cũng chịu tin, nhưng chớ đến khi nhớ tới nơi mình đang định đến Lâm Ngôn liền bật người hồi hận, nguyên nhân rất đơn giản,phòng của Doãn Chu bẩn đến mức nếu người là một người sống sẽ không nguyện đặt chân vào đó nửa bước.

Vừa đẩy cửa ra,chứng kiến cảnh tượng trước mắt Lâm Ngôn trong lòng không khỏi hô to thà để ta về nhà bị quỷ hù chết cho xong,có trời mới biết kĩ sư phần mềm tại gia có thể lòi thối đến mức nào nữa,hơn mười thước vuông phòng thuê,sàn nhà vút đầy rác rưởi cùng quần áo,trên bàn còn có những ly mì đang ăn dở,vài cái còn bị lấy làm đồ gạt tàn thuốc,nước mì xám tro lơ lửng vài mẩu đầu thuốc lá, không biết đã bị bỏ trong đó bao lâu,tản ra nồng đậm mùi hôi thối ỉm mốc.

Laptop bị ném lên giường, trên màn hình, một hàng chữ không ngừng nhảy lên,Doãn Chu nhào tới nhìn thoáng qua , rên rĩ nói “Tiêu rồi , lại phải sửa nữa.” Nói xong cũng không quản Lâm Ngôn,chính mình ỷ vào đầu giường,ôm laptop hí hoáy gõ bàn phím.

__Ngần tử có đồ ăn, đói bụng thì tự mình lấy.

Lâm Ngôn mở ngăn kéo ra, cẩn thận kiểm tra toàn bộ lương thực dự trữ của Doãn Chu, có vài loại mì tôm,muối,đồ hộp, rất nhiều xúc xích nướng sắp quá hạn...Người này vạn nhất có ngày tiêu đời,dựa vào chất bảo quản cơ thể cũng có thể chống đỡ được vài năm,cổ nhân đều mước, mấy nhà lịch sử học cũng bớt được chút việc.

__Có quần áo sạch sẽ không ? Quần áo của ta bị mưa ướt rồi,trước cho ta mượn một bộ.

__Dưới đất, tùy tiện lấy.

Cảm giác được ánh mắt giết người của Lâm Ngôn đang bắn về phía mình, Doãn Chu không tình nguyện đứng lên, chậm chạp mở cái thùng dưới chân “Có, có, mỗi tuần mẹ ta đều giặt sạch quần áo mang lên, những cái này đều rất sạch sẽ thơm tho a.”

Nói xong liền tiện tay ném một cái áo thun qua.

— “Người mỗi lần nhận hàng mục đều kiểm được rất nhiều chuyện, còn ở chỗ tồi tàn như thế này, ngay cả máy giặt cũng không mua, chất lượng sinh hoạt cũng không bằng con chuột, để làm chi còn sợ lão gia tử nhà người không cho tiền cưới vợ ?!” Lâm Ngôn cởi áo, mở áo thun, trông vào, đầu trùm trong lớp áo, rầu rĩ nói “Lấy cái quần cho ta.”

Doãn Chu hảo một tiếng, khinh thường nói “Người thì biết cái gì, người sống còn có thể ở chỗ này chỗ kia, chết rồi cũng chỉ cần một cái quan tài, cần gì phải để nhiều như vậy ?” Nói xong còn liếc liếc Lâm Ngôn, cười gian “Tiểu Lâm Tử đáng người có chuyển biến rồi a, không uống công chăm chỉ tập thể hình.”

— “Người còn dám kêu Tiểu Lâm Tử, ca ca cho người biết cái gì gọi là đàn ông !” Lâm Ngôn lấy ẩm điện bên giường, lau sạch bụi, chặc chặc đến trật cả lưỡi.

— Dơ quá.

Doãn Chu không để ý tới hắn, xoay người lầu bầu một mình “Ta nhớ rõ có cái quần bò mới mua, đi đâu rồi...A? Đây là cái gì ? Mẹ chẳng lẽ để quên quần áo của bà ở chỗ ta ?”

Lâm Ngôn cầm ẩm nước, vừa quay lại liền nhìn thấy thứ trong tay Doãn Chu, da đầu không khỏi run lên.

Đây là...

Một tấm vải lụa đỏ thẫm, đường viền màu đen, tay áo rộng thùng thình rũ xuống, trên cổ tay giăng đầy những họa tiết thêu rất tinh tế. Doãn Chu tò mò muốn ướm thử, Lâm Ngôn liền la lên “Bỏ ra, đừng đụng vào nó!”

Nhìn Lâm Ngôn tái mặt, Doãn Chu cũng cảm thấy có chút bất thường, thuận tay ném hồng y lên giường.

— “Đây là liêm phục. Dành cho người mặc sau khi chết.” Lâm Ngôn vô lực nói.

Doãn Chu lập tức biến sắc.

— “Nó”, đang ở đây.

Doãn Chu lăm lét nhìn xung quanh, giống như muốn làm dịu bầu không khí khẩn trương này, hắn cười gượng hai tiếng “Chắc là người lầm thôi ? Để ta gọi điện cho mẹ, không chừng thứ này là do nàng để lại.”

Lâm Ngôn nhìn bộ quần áo kia, suy sụp nói “Không lầm được, ta lấy chuyên môn của mình ra thề.”

Hắn có chút phẫn nộ, nghĩ thầm rằng mặc kệ là thứ gì, hù hắn thì thôi, hiện tại ngay cả bằng hữu của hắn cũng dám động tay, đây là minh mục trường đảm xem Lâm Ngôn này là quả hồng nhuyển.

Nhất thời cả hai đều không nói nên lời, trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe được tiếng kim đồng hồ “cùm cụp” vang lên.

Dưới ánh đèn, xiêm y đỏ thẫm như tờ giấy trắng tấp phủ khắp giường, rõ ràng nhan sắc sáng tối rõ ràng lại mang đến vẻ trầm đáng sợ, phong cách cổ xưa, họa tiết thêu tay đẹp đẽ quý giá, nhưng từ đầu tới đuôi chỉ tản ra một loại hơi thở lạnh lẽo cực đoan mà dương gian không hề có.

Mười phút sau.

Lâm Ngôn cầm chìa khóa xe trên bàn, thở dài nói với Doãn Chu “Ta đi về, thứ này muốn nhắm vào ta, cũng rắn ở lại thế nào cũng liên lụy người.”

Doãn Chu hung hăng phun ra điều thuốc “Mẹ nó, người như vậy là cho ai xem, cơ thể bé nhỏ này của người bị quỷ ăn thì liên tra cũng không thẳng (xương cũng không còn), ngoan ngoan ở lại đây đi.”

Lâm Ngôn vừa định nói gì liền bị Doãn Chu đánh gãy “Quan hệ của hai gia đình chúng ta gắn bó mật thiết như vậy, người nếu xảy ra chuyện này thì ta biết trả lời thế nào với cha mẹ của người đây, đừng cho ca thêm phiền, muốn đi thì chờ trời sáng rồi nói.”

Nói xong liền chui xuống giường, tìm nửa ngày, lấy một cái laptop đưa cho Lâm Ngôn “Hai thằng đàn ông có thể bị quỷ hù chết sao ? Mau Mau, pk.”

Lâm Ngôn trầm mặc một hồi, dùng lực mở laptop, cười mắng “Cái này là người tự tìm, ca cũng không khách khí a!”

Ngọn đèn lúc sáng lúc tối, không khí trong phòng càng lúc càng trở nên âm lãnh, Lâm Ngôn bằng trực giác biết được “nó” đang chăm chú nhìn chăm chăm vào hắn, có lẽ là một gương mặt trắng bệch, chôn người trong bộ liêm phục đỏ thẫm, trắc trắc nói :Người tử kì buông xuống.

Này nhất định là một đêm khó qua nhất trong suốt hai mươi hai năm nhân sinh của hắn, Lâm Ngôn nghĩ, trời mau sáng lên đi, sáng rồi thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

Liêm phục đỏ thẫm như một cái xác không hồn, cứng ngắc nằm trên giường, tay áo xếp thành tư thế bất động, phảng phất như muốn nhắc nhở hắn, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu...

END 2

3. Chương 3

(Giác mộng kinh hoàng)

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu ngồi trong phòng chơi game cả đêm, nói cũng kì quái, con quỷ kia tựa hồ không định làm gì, chỉ dùng hơi thở lạnh lẽo nhắc nhở Lâm Ngôn nhớ đến sự hiện diện của nó, một đêm bình an vô sự. Đến hừng đông, hắn cùng Doãn Chu đều đã ngáp ngắn ngáp dài, Lâm Ngôn khoát tay nói về nhà ngủ, dụi dụi mắt thay quần áo, vừa quay liền bắt gặp Doãn Chu đang chấp tay trước ngực gục mắt, liêm y đỏ thẫm từ trên mép giường trượt xuống đất, chen chúc với rác rưởi trên sàn nhà, dưới ánh nắng mặt trời, thoạt nhìn không khác gì những bộ quần áo cổ trang trong phim, hoàn toàn không cảm thấy chút khí tức âm lãnh nào.

Có lẽ là trùng hợp mà thôi.

Ngày hè tươi đẹp, bầu trời quang đãng, chuyện đêm qua chỉ như một giấc mộng, Lâm Ngôn đi ngang qua hoa viên, lười biếng duỗi eo, dùng lực hít thở không khí thanh thuần của buổi sớm mai. Về phần quỷ kia, Lâm Ngôn nghĩ, có lẽ là do hệ quả của nghề nghiệp, Lâm Ngôn tự giấu lẩn đầu, xem ra lần sau ngay cả cái mạng nhỏ cũng không còn, phải về nói với gia gia đi cầu cho mình một lá bùa bình an mới được.

Trên đường về nhà đi ngang qua chợ, Lâm Ngôn thuận tay mua một cân xương heo cùng đùi gà, thêm mấy chai bia, chỉ trong một đêm, chậu lan hồ điệp ở nhà lại có thêm hai nụ hoa, chính giữa lộ ra những cánh hoa trắng nõn non mơn, tựa như cái miệng nhỏ nhắn chím chím đáng yêu.

Lâm Ngôn cầm ổ điện, ấn nút mở máy, “choảng” nhỏ một tiếng, dòng chữ win7 quen thuộc xuất hiện trên màn hình, nhạc khởi động máy là Lâu Thạch Phiến (?), bình thường chẳng để ý, hôm nay lại nghe có vẻ đặc biệt thân thương.

Hết thấy đều như cũ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ném quần áo vào máy giặt, bỏ thịt vào tủ lạnh, thuận tiện dọn dẹp phòng. Làm xong, Lâm Ngôn cầm điện thoại chỉnh chế độ im lặng, một đồng hồ dưới giường đã nói lên công dụng của nó – giúp Lâm Ngôn thôi miên bản thân. Đây là phương pháp điều tiết thân thể mà hắn đã rút ra được sau nhiều lần thức đêm làm việc, ban ngày chỉ chợp mắt, dùng cồn định thần, sau đó vô thanh vô tức ngủ đến hừng đông, không chỉ tiết kiệm được một ngày tiền cơm, đồng hồ sinh học cũng được bảo trì nguyên vẹn.

Bia vào miệng mang theo điểm chua xót, lại thoang thoảng chút thuần lương của ngũ cốc.

Lâm Ngôn uống không ngừng nghỉ, không lâu sau đầu óc bắt đầu mơ màng thư sướng, tứ chi mềm nhũn vô lực, một đêm không ngủ đánh úp lại, Lâm Ngôn chỉ mặc một độc một chiếc quần lót ghé vào giường, nháp

thêm mấy ngum liền gục mặt, bắt tri bắt giác chai bìa trong tay rơi xuống mặt đất, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ say.

Tựa hồ đã ngủ thật lâu, toàn thân đổ một tầng mồ hôi, ánh nắng bên ngoài từ màu trắng gay gắt chuyển dần sang màu ấm, vàng chanh sau đó tối đen, trong phòng vô cùng yên tĩnh ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có. Lâm Ngôn mơ một giấc mộng rất dài, trong lúc ngủ hẳn có cảm giác nhiệt độ trong phòng càng ngày càng lạnh, càng ngày càng lạnh, phảng phất như có người cố ý giảm nhiệt độ điều hòa, Lâm Ngôn trèm chăn, lẩm bẩm “Lão Đại, người tắt máy lạnh đi.”

Dọn ra khỏi trường đã hơn một năm nhưng vẫn chưa có thói quen, cứ luôn cho rằng mình vẫn còn trong kí túc xá, mùa hè rất thích rúc vào tường cọ cọ, không phải là chiếc giường nhỏ trong kí túc xá nên không có song sắt chống đỡ, thường thường ngủ quên lăn xuống giường, xoa đầu nhìn xung quanh, ảo não nghĩ thì ra mình không còn trong kí túc xá.

Lúc ở kí túc xá rất thích dán tường ngủ, vừa mát mẻ lại có cảm giác an toàn, ở nhà chỉ có thể ôm gối, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Một người, ngẫu nhiên sẽ cảm thấy tịch mịch.

Có ai đó đang đứng bên giường nhìn mình, đầu choáng váng, Lâm Ngôn nghĩ, chắc là lão đại không tìm thấy đồ điều khiển đây mà ?

Có thứ gì đó lạnh lẽo mềm nhẵn chạm vào môi hắn, dùng sức gặm cắn, xuyên qua hàm răng liếm mút đầu lưỡi của hắn, linh hoạt uyển chuyển như một con rắn, đảo lộn xung quanh. Tư vị thật ôn hòa lại tốt đẹp, giống như đang thân mật với một đóa hoa, Lâm Ngôn mở mắt, há miệng đón nhận, vật mềm mại kia giống như được cổ vũ, chậm rãi xâm nhập vào bên trong, càng hôn càng sâu, trên người phảng phất như có cái gì đó, một chút lại một chút áp lên. Vật mềm nhuyển trong miệng đột nhiên trượt ra ngoài, Lâm Ngôn theo bản năng vươn đầu lưỡi giữ lấy nó, bỗng thứ kia chợt dừng lại, một thứ lạnh lẽo như xà hút lấy đầu lưỡi của hắn.

Lạnh, sao lại lạnh như thế ?

Lão Đại, đồ điều khiển ở trong ngăn tủ, mau tắt đi, lạnh muốn chết.

Tựa hồ bên tai có người thở dài một tiếng.

Hừ, không phải chỉ là máy lạnh sao, không tắt thì thôi, cần gì phải than thở như vậy a.

Ta trèm chăn là được chứ gì.

Phảng phất như có vậy gì đó mang theo hàn khí khoắc lên người hắn, toàn thân dần dần ngấm rượ bắt đầu không nghe sai sử, Lâm Ngôn bị một cổ lực lượng kéo lên, ôm vào trong lòng, tơ lụa mềm mại ma sát với làn da mang lại cảm giác thật dễ chịu, bao phủ khắp cơ thể, sau đó khép lại ở ngực.

Ai hảo tâm như vậy...

Không đúng, Lâm Ngôn bỗng nhiên giật mình, đây không phải là kí túc xá, căn bản không có người ngoài, vậy là ai ?

Vừa định giãy dụa ngồi dậy, đột nhiên lại cảm thấy choáng váng, thân thể liền ngã xuống. Rượu sau khiến người ta quên đi sợ hãi để hưởng thụ vui sướng. Lâm Ngôn không khỏi cười ha ha ra tiếng, vật giữa hai chân bị ai đó nắm lấy, vuốt ve nhu lộn, lực đạo mạnh yếu thỏa đáng, Lâm Ngôn cau mày, tâm lại chìm xuống.

Mộng xuân sao ... Người trưởng thành, không có bạn gái, phải dựa vào cách này để giải quyết, thật mất mặt.

Lâm Ngôn thả lỏng quay đầu đi, vùi cả mặt vào trong gối, từ lần cuối cùng làm mộng xuân dường như đã thật lâu, cũng nên phát tiết một lần.

Lần này nhân vật chính lại là ai đây ?

Lâm Ngôn mơ mơ màng màng há miệng, thứ mềm nhuyển kia lại đi vào, mút lấy đầu lưỡi của hắn, cuốn vào miệng chậm rãi nhấm nháp.

Lực đạo phía dưới dần dần tăng lên, làm hắn cảm thấy có chút bức rức, trướng đau, Lâm Ngôn muốn cuộn người lại, nhưng đầu gối lại bị người nọ giữ lấy, một cổ lực lượng đè lấy vai hắn, Lâm Ngôn đành ngoan ngoan

đuổi người ra. Bàn tay cách quần lót bắt đầu xoa nắn huynh đệ của hắn, vật dưới quần lót bắt đầu không an phận, dưới nhiệt độ lạnh lẽo mà thức tỉnh, vừa lạnh vừa khô ráp, nhưng quả thật rất kích thích. Lâm Ngôn hít sâu một hơi, không kiên nhẫn nuốt nước miếng.

Ai a, ai mà biết cách hầu hạ người khác như vậy.

Lâm Ngôn vừa lòng chặc chặc lưỡi.

Động tác càng lúc càng nhanh, biên độ cũng theo đó mà càng ngày càng lớn, một bàn tay không hề có độ ấm theo trên người cao thấp trần an hắn, ngón cái xoa nắn đỉnh mẫn cảm, từng đợt khoái cảm ập tới khiến Lâm Ngôn không khỏi siết chặt drap giường, eo căng thẳng, cả người bất tri bất giác phối hợp theo từng động tác. Ấn ý như vậy, phẳng phất như trước kia sớm đã cùng với bàn tay này làm rất nhiều lần, Lâm Ngôn cắn môi dưới, nhin không được phe phẩy đầu.

Thực thoải mái, thật sự rất thoải mái.

Chưa từng ở trong mộng xuân được người an ủi mà hưng phấn thành cái dạng này, Lâm Ngôn không an phận uốn éo thân thể, lúc nghiêng người lại bị bàn tay kia giữ lấy eo, vuốt ve hai điểm trước ngực. Toàn thân Lâm Ngôn như chìm trong hầm băng, run rẩy lợi hại, bởi vì lạnh, cũng bởi vì ***.

Cao trào một khắc, trong đầu Lâm Ngôn hoàn toàn trống rỗng, hắn kiệt lực không để cho tiếng rên rỉ thoát ra khỏi cổ họng, nhưng hình thức lại đột nhiên thay đổi, bàn tay kia bỗng dừng chế trụ yết hầu của hắn, tiếng rên rỉ trong nháy mắt hòa lẫn với dòng khí xông thẳng ra khỏi cổ họng, hóa thành một tiếng “A!”, cảm đau lợi hại, bàn tay kia dường như muốn bóp nát xương cốt của hắn, không chút do dự mà vận gậy cổ hắn.

Giết người cướp của ?!

Không thể hô hấp, khí quản bị bóp nghẹt, mặt trướng đỏ bừng. Lâm Ngôn cơ hồ trong nháy mắt lập tức thanh tỉnh, chuyện này không thích hợp, căn bản hoàn toàn không thích hợp!

Chung quanh tối đen như mực, Lâm Ngôn bị bóp cổ úớ kêu lên, nhưng bàn tay lại rất biết dùng lực, cổ tình vẫn chưa cho hắn một con đường sống, máu tràn lên não nhưng lại không mang theo dưỡng khí, ngón tay lạnh như băng ngạnh sinh sinh chen vào phía sau, một ngón, hai ngón, ba ngón, không chút do dự đưa vào rút ra, xâm nhập tuần hoàn.

Đau đớn cùng khó thở khiến cả người Lâm Ngôn đều đầ ướt đầm mồ hôi, ý thức nói cho hắn biết, hắn đang bị một thứ không rõ thi giở trò bạo, không khí không thể lưu thông làm cho con mắt đột (xông, lòi) ra, mạch máu nơi huyết thái dương mãnh liệt nổi lên, Lâm Ngôn muốn bài khai những ngón tay đang gắt gao siết chặt cổ mình, nhưng nó lại mạnh mẽ như một cái kìm, dòng khí len lỏi trong yết hầu nhỏ hẹp phát ra những tiếng rít bén nhọn, mệnh huyền một đường. (ta nghĩ là tình huống ngàn cân treo sợi tóc.)

—Ta đến lấy mạng người.

Giọng nam âm trầm vang lên bên tai, có cái gì đó ướt át lạnh lẽo liếm mút vành tai của hắn, dùng một loại biến thái mà điên cuồng chậm rãi nhấm nháp. Biểu tình Lâm Ngôn đã trở bên cực kì vận vẹo, trái tim đập liên hồi, thoát không khỏi mà tránh cũng không xong, hắn sắp chết!

Đột nhiên, cổ lực lượng đã man kia bỗng dừng tiêu thất, hết như lúc nó tới, không hề báo trước.

Lâm Ngôn ôm lấy cổ cố gắng hít lấy hơi mới mẻ không khí, ***g ngực phập phồng dần dần khôi phục hô hấp, sự sợ hãi giống như một bàn tay vô hình bức hắn phát điên, điên rồi, chắc chắn là điên rồi, hắn rốt cuộc là đã đắc tội với ai chứ ????

Kinh hồn táng đả chưa kịp định xuống, thì thành linh “Choảng!” một tiếng, màn hình máy tính bỗng bừng sáng lên, một hàng chữ đỏ tươi xuất hiện trên màn hình “Tháng mậu thân, ngày trăng tròn, tử kì buông xuống.”

Lâm Ngôn vươn tay bật đèn ngủ, nhìn cảnh tượng trước mắt cơ hồ khiến hắn muốn nôn mửa, bốn vách tường, cửa sổ, không có gì ngoài những sợi tơ đỏ tươi tán loạn khắp phòng, hợp rồi lại tan tan rồi lại hợp, ngay cả cửa thủy tinh cũng không ngoại lệ, bám đầu tơ đỏ giống như nguyên rửa, lại giống như một loại trận pháp, bủa vây, giam cầm hắn trong căn phòng đáng sợ này.

Lâm Ngôn cúi đầu, bạch trọc còn dính trên tính khí cùng bụng, ngay cả quần áo cũng bị dịch thể nhiễm bẩn một khối, tơ lụa đỏ thắm dính bết vào da, nhìn hết như vết máu khô.

Quần áo màu đỏ ?

Lâm Ngôn run rẩy nâng cánh tay lên, thứ hằn mặt trên người, là một bộ xiêm y đỏ thắm rộng thùng thình, tay áo có đường viền màu đen, giăng đầy những họa tiết thêu tay tinh tế, là liêm phục của người chết, bộ liêm phục đáng ra giờ phút này đang nằm dưới sàn nhà Doãn Chu, sao có thể mặc trên người hắn chứ!!!

Đã gần 29 giờ trôi qua kể từ khi sự kiện quái gở kia phát sinh, Lâm Ngôn lần đầu tiên cảm thấy khủng hoảng.

__”Linh linh linh...” Tiếng chuông điện thoại thanh thúy vang lên.

Lâm Ngôn ngậy người, sau đó cơ hồ dùng hết dũng khí nhào qua, hung hăng cầm lấy di động, lớn giọng rít gào “Ta mặc kệ người là ai, là người hay quỷ, có ngon thì lại đây! Chúng ta đấu tay đôi!”

Đầu dây bên kia một trận trầm mặc, rồi đột nhiên truyền đến giọng nói của Doãn Chu “Lâm Tử, người... Không sao chứ ? Làm sao vậy ?”

Là tiếng gọi của dương gian, cuối cùng cũng nghe được tiếng gọi từ dương gian, trong nháy mắt Lâm Ngôn cảm thấy mình giống như một đứa con nít, mừng muốn khóc, hân lập tức áp chế cơn xúc động đang rục rịch bùng nổ, kiệt lực điều chỉnh hô hấp, dùng loại ngữ khí bình thường nhất trả lời “Không sao, vừa mới đùa với người thôi.”

Doãn Chu trong giọng nói lại có chút không được bình thường “Ta ngủ thẳng cả đêm, tỉnh dậy thì không thấy bộ đồ kia đâu, sợ người gặp chuyện không may.”

__Mẹ ta biết một cao nhân, sáng mai dẫn người đi gặp hắn.

Lâm Ngôn ôm điện thoại do dự một hồi, trước đây hắn chưa bao giờ tin mấy chuyện vớ vẩn như thế này, nhưng hiện tại, ngay cả việc bản thân có thuận lợi sống tới sáng mai hay không cũng chưa biết.

__Đừng nói cho ba mẹ của ta.

__Yên tâm, ta không nói gì đâu.

Lâm Ngôn thở dài, đến nước này rồi thì cái gì cũng phải thử thôi “Đi, tám giờ ta đến đón người, nếu ta còn mạng đến sáng mai.”

Ném điện thoại, Lâm Ngôn nhìn xung quanh phòng, ở hơn một năm, phải thảo luận cùng kiến trúc sư kết hợp với sửa chữa nhiều lần mới hoàn thành tác phẩm, bây giờ lại có cảm giác xa lạ đến đáng sợ, loang lổ máu tươi, máy tính liên thông với âm phủ, một con quỷ tùy thời sẽ đến lấy mạng, cảm giác vô lực khiến cả người hắn như đang bồng bềnh trên mặt nước, tìm không thấy điểm tựa.

Tinh thần cùng thân thể suy nhược làm cho Lâm Ngôn cũng lười cởi bộ liêm phục trên người ra, Lâm Ngôn nằm trên gối, ngửa mặt nhìn chằm chằm trần nhà, thì thào lẩm bẩm, đến cùng thì ta làm sai cái gì, rốt cuộc là sai ở chỗ nào chứ ?

__”Linh linh lin h...” Chuông điện thoại lại vang lên.

Lâm Ngôn cầm di động, chậm rì rì kê vào tai, nhẹ nhàng nói “A Chu, người nói, vì cái gì ta lại gặp phải những chuyện này ?”

Không ai trả lời.

Da đầu Lâm Ngôn bỗng dưng run lên, cảm giác âm lãnh cùng trầm mặc này vô cùng quen thuộc...

__Ta....Muốn....Người....Chết.

Đầu dây bên kia lạnh lẽo trả lời.

Lâm Ngôn cười gượng hai tiếng, mặt không biến sắc buông điện thoại.

Mọi chuyện, để ngày mai rồi tính.

END 3.

4. Chương 4

Tiếp đó lại quá mức bình tĩnh, khiến Lâm Ngôn thật ngoài ý muốn, "nó" tựa hồ cảm thấy đã tra tấn hần đủ, nên quyết định dừng tay. Lâm Ngôn thay quần áo, rút phích máy tính, tuy rằng hần biết làm như vậy cũng vô dụng, chính là màn hình quả thật tối đen, đến nửa đêm cũng không thấy tự khởi động.

Có lẽ sắp có một hồi bão táp ập đến phía sau sự bình yên này, nhưng Lâm lại lười truy cứu, chất còn vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán là liều thuốc an thần tốt nhất cho hần lúc này, hần xoay người, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ say, thứ lạnh như băng kia lại hôn lên môi hần, Lâm Ngôn ngủ rất say, căn bản không hề phát giác.

Lúc tỉnh dậy, toàn bộ căn phòng đều rất sạch sẽ, không hề có tởm đồ giăng đầy khắp phòng, màu xám của giấy dán tường điểm thêm những đóa hoa ngọc bích vẫn được bảo trì nguyên dạng, trên cửa thủy tinh cũng không cái gì bất thường, trừ bỏ bộ liêm phục trên người cùng những dấu vết đáng xấu hổ kia ra cũng không tìm thấy bất cứ bằng chứng nào chứng minh chuyện hoang đường vừa phát sinh đêm qua. Lâm Ngôn tắm rửa, thuận tay ném liêm phục vào bồn nước, hần rõ ràng đang mắc kẹt trong hoàn cảnh xấu, so với việc hoảng loạn như rắn mất đầu, không bằng ngồi yên xem chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo.

Chuẩn bị xong, Lâm Ngôn cầm di động nhắn tin cho Doãn Chu, hẹn trước địa điểm gặp mặt, tin vừa phát đi lập tức nhận được hồi âm "Nửa giờ sau gặp trước cửa trường học."

Lâm Ngôn nhìn chính mình trong gương, chỉ mới hai đêm không ngủ, cả người lại giống như đã mất ngủ nhiều năm, râu mọc dài cùng với một đôi mắt che kín tơ máu. Mùi kem cạo râu vị bạc hà khiến hần cảm thấy cuộc sống đơn điệu của mình là cỡ nào tốt đẹp, lưỡi dao bạc sắc bén, chỉ cần ở trên cổ ấn mạnh tay một chút, thì tất cả sẽ kết thúc,

Con người chính là sinh vật cực kì yếu ớt.

— "Tê..." Lâm Ngôn nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh, thật là người xui xẻo ngay cả uống nước cũng bị nghẹn, vừa trượt tay đầu ngón tay liền bị lưỡi dao rạch một đường, màu máu đỏ thẫm xì ra, thật đau. Lâm Ngôn dán một miếng băng keo cá nhân lên đầu ngón tay, dựa vào tường thất thần nghĩ, còn có cảm giác đau đớn, này không phải rất may mắn sao?

Bộ liêm phục kia không biết dùng loại thuốc nào nhuộm thành, ở trong nước phai màu rất nhanh, chưa bao lâu mà cả bồn nước đã bị nhuộm thành đỏ tươi, Lâm Ngôn chán ghét nhìn thoáng qua, hung hăng đá cửa mà đi.

Đúng tám giờ sáng, Lâm Ngôn đến trước cửa trường học liền bắt gặp Doãn Chu đang đứng chờ ở đó, trên tay còn cầm theo một phần bánh rán trái cây.

Chưa đi được bao lâu hai người liền hối hận, giờ cao điểm nơi nơi đều chật như nêm cối, dòng xe cuộn cuộn nối đuôi nhau không có điểm dừng, không biết vị thiên tài nào thiết kế cầu vượt cho cái thành phố này, giờ này làn xe đang xếp thành năm hàng kẹt cứng thành một vòng tròn bao quanh trung tâm thành phố, cùng nhau cúng bái nền tảng khoa học của chủ nghĩa xã hội.

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu ngồi trong xe, xe lại không thể nhúc nhích, đành phải một bên mở radio vừa cắn bánh rán.

— "Tại một ngôi làng hẻo lánh thuộc tỉnh Tứ Xuyên vừa có một bé trai mười ba tuổi, mặc một bộ đồ đồ treo cổ tự tử, người dân xung quanh nghi ngờ là do tà thuật gây nên, trong quá trình tìm hiểu thì chúng tôi được biết ngày sinh tháng đẻ cùng với ngày giờ tử vong của bé trai trên đều lọt vào chí âm, cực kì tương hợp..."

Lâm Ngôn "Ba!" một tiếng, tắt radio.

Dường như chỉ trong một đêm, thế giới hoàn toàn bị đảo lộn, ngay cả loại tin tức nhảm nhí này mà cũng được phát.

Doãn Chu lại không để ý, nuốt xuống ngụm bánh cuối cùng, ợ một cái, vừa lòng nói “Nửa đêm căn tin trong thư viện đều đóng cửa, đói bụng muốn chết lại không thể mua cái gì để ăn, cảm giác được ăn no thật đã.”

__Gần nhất không thi, người vào thư viện làm gì ?

__Nghiên cứu thông tin về quân địch, địch tối ta sáng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, thế nào, bạn của người tốt không?

Lâm Ngôn quay đầu ra cửa sổ, nhìn dòng xe chật chội xếp hàng chờ di chuyển, trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói “Người thật sự tin trên thế giới này có quỷ sao ? Ta cảm thấy là ta đang có vấn đề, nói không chừng phải đi gặp bác sĩ tâm thần.”

Doãn Chu kinh ngạc mở to hai mắt “Nói nhảm, nếu nói người bị điên thì ta bình thường chắc, bộ quần áo kia giải thích như thế nào ? Chúng ta đều tận mắt chứng kiến a.”

__...Hôm trước ở nhà người, chỉ có ta cảm thấy lạnh, cũng chỉ có ta nhận ra “nó” đang ở trong phòng.

Lâm Ngôn chậm rãi kể lại chuyện đêm qua bị bóp cổ cho Doãn Chu nghe.

Không giống như Lâm Ngôn dự đoán, Doãn Chu nghe xong liền tức giận, lớn tiếng mắng “Ta thảo, con quỷ kia kiếp trước là thổ nhĩ gia (nam kĩ) sao ?” Nói xong liền nhìn Lâm Ngôn, cẩn thận đánh giá gương mặt của hắn “Tiểu Lâm Tử, giờ mới phát hiện a, nhìn kĩ người cũng coi như là một tiểu thư sinh tuấn tú, nói không chừng “nó” chết vẫn luôn cảm thấy tịch mịch, muốn lấy người về làm vợ a.”

__”Im đi, nếu nói nữa ta cho người ra khỏi xe, chờ khi ta chết, đến tiết thanh minh (tảo mộ) nhớ đốt cho ta hai bộ quần áo a.” Lâm Ngôn bực bội nói. Phía sau vang lên tiếng còi xe, Lâm Ngôn mới phát hiện trong lúc mình chỉ lo nói chuyện thì phía trước đã nhích được năm sáu thước, hắn vội vàng chạy lên.

__Lại nói nửa đêm ta rõ ràng thấy cả phòng đầu phủ đầy tơ dằm, buổi sáng lại không thấy gì hết, giống như là đang nằm mơ.

Doãn Chu lấy balô từ ghế sau ôm vào trong ngực, liếc nhìn Lâm Ngôn bĩu môi “Hừ, cho người xem thành quả nghiên cứu của ta.” Nói xong liền mở túi ra, lấy ra một xấp giấy nhàu nát đặt lên đầu gối, dùng sức ủi phẳng ra, sau đó đưa cho Lâm Ngôn.

__Mẹ! Người không thể cẩn thận hơn được sao ??? Ta không đọc được.

__Àn, thuộc tính nhân thể, con quỷ kia thật có mắt nhìn người.

Một tràng rít gào chạy như điên trong lòng Lâm Ngôn.

Quả nhiên trách nam đều rất “đặc biệt”.

__”Nghe cho kĩ a.” Doãn Chu dùng tay chỉnh kính mắt “Theo giải thích của khoa học thì quỷ được chia làm hai loại, đầu tiên là do vật chất tối gây ra, biết định luật bảo toàn năng lượng sao?”

__”...Tiếp tục.” Lâm Ngôn liếc cặp mắt trắng dã.

__”Hằng năm, vũ trụ đều bành trướng theo một tốc độ nhất định, nếu định luật bảo toàn năng lượng không sai thì năng lượng duy trì tốc độ bành trướng của vũ trụ từ đâu mà đến ? Căn cứ vào vấn đề này, các nhà vật lý học đã đưa ra khái niệm Dark Matter (vật chất tối)* và Dark Energy (năng lượng đen)*, chúng không sinh ra sóng điện từ, không thể cảm giác được, không thể trắc lượng*, theo định luật vạn vật hấp dẫn mà tính toán thì chúng chiếm đến 96% lượng chất vũ trụ, còn 4% còn lại là các loại năng lượng mà con người đã phát hiện.”

__Những hiện tượng mà con người không thể giải thích được sẽ được cho là kết quả của Dark Matter, tỷ như Kinh Lạc* của Trung Y, niệm lực* ma quỷ. Về lĩnh vực này, ở nước ngoài đã thảo luận rất nhiều, nhưng trong nước lại bị ngăn cấm, rất khó tìm.”

Lâm Ngôn gật đầu, cái này có điểm giống như những bộ phim khoa học viễn tưởng mà hắn đã từng xem.

__Thứ hai là gì ?

__”Loại thứ hai được cho là do sóng điện từ, con người khi chết trong hoàn cảnh bất lợi thì sóng điện từ sẽ suy giảm, cùng với ý niệm mãnh liệt trước khi chết mà sinh một loại năng lượng độc đáo, nếu một người nào đó đến gần phát ra tần số phù hợp, sẽ xảy ra hiện tượng cộng hưởng, giúp cho mức sóng của linh hồn kia tăng mạnh, từ đó hai bên có thể cảm giác được nhau.”

Lâm Ngôn sững sốt “Người là nói ta cùng con quý kia.....cộng hưởng ?”

Doãn Chu không lập tức khẳng định, chỉ xấp lại gần, cười một cách thần bí “Người có biết trong lĩnh vực điện từ học giải thích như thế nào về nhất kiến chung tình sao ?”

Lâm Ngôn trong lòng giật giật.

__Chính là cộng hưởng, nam nữ đều giống nhau.

Doãn Chu thở dài “Kĩ sư phần mềm tại gia đương nhiên không có cơ hội nói chuyện yêu đương, người không có thì thôi, ngay cả quý cũng không .”

Ô tô một đường chậm chạp bò đi, mất gần ba giờ mới thoát khỏi đám đông, Lâm Ngôn mở bản đồ, đạp chân ga vọt về phía trước.

Hắn vẫn cảm thấy tình yêu tựa như ma quỷ, ngoài miệng nói không tin, khi chứng kiến tận mắt thì khủng hoảng hay kinh ngạc thì chỉ có bản thân tự biết, nhưng hắn lại chưa từng nghĩ đến ma quỷ cũng giống như tình yêu, cần phải ở trong hoàn cảnh đặc biệt cùng với chất xúc tác, mạnh mẽ hút lấy nhau, từ nay về sau không thể trốn tránh,.

__Người gần nhất có tiếp xúc với thứ gì đặc biệt không, hoặc là đi đến nơi nào đặc thù ?

Lâm Ngôn hồi tưởng một lúc, sau đó lắc đầu “Không có, mỗi ngày đều đến phòng tự học, văn phòng đạo sư, thư viện, căn tin, hết rồi, chính là đồ vật thì tiếp xúc không ít, các loại triều đại nào cũng có.”

Doãn Chu chống tư liệu trong tay, không để ý tới ánh mắt khinh bỉ của Lâm Ngôn mà nhét chúng là balô, “ca đất” một tiếng, kéo khóa lại.

__Rất ít khả năng, sóng điện từ theo tuổi thọ của một vật mà giảm dần, mấy thứ di vật kia sớm đã mất sạch từ trường rồi, mấy thứ Mao Sơn Thuật* chỉ là diễn trò cho người ta xem mà thôi.

Một ý niệm bỗng nhiên lóe lên trong óc Lâm Ngôn.

__Có một chỗ rất đặc biệt...Tháng trước, lão gia tử trong nhà có giúp ta an bài một vị trí thực tập trong đội khảo cổ, là Minh mộ (ngôi mộ thời Minh), quy mô không lớn, không đến một tuần đã trở lại.

Hai mắt Doãn Chu lập tức sáng rực lên “Có hi vọng, đợi trở về ra sẽ điều tra...Ai ta thao!”

Lâm Ngôn thình lình đạp phanh, Doãn Chu “Phịch!” một tiếng, đầu đập vào kính chắn gió, đau đến mức hắn không ngừng kêu rên.

Lâm Ngôn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cửa kính, vội vàng dừng xe lại, quay đầu qua, sắc mặt tái nhợt nhìn Doãn Chu.

__Người làm gì! Đang trên đường lớn mà thắng gấp, không muốn sống nữa sao, tông vào đuôi xe thì làm sao bây giờ ????

__Người...Người không thấy gì sao ?

__”Cái gì a!!” Doãn Chu tháo xuống cặp kính vì bị đập mạnh mà biến hình, dùng sức cố định nó về chỗ cũ, nhin không được bị phần oán giận.

__Một bàn tay...từ trên nóc xe thò xuống...

Doãn Chu ngây ngẩn cả người, thật cẩn thận nhìn ngoài cửa sổ, một chiếc xe tải từ phía sau chạy tới, thúc giục bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Ngôn nhất thời bị hoảng sợ mà không nói nên lời, hắn nhớ vừa rồi hắn rõ ràng nhìn thấy một bàn tay tái nhợt từ trên nóc xe thò xuống kính chắn gió,, ai ngờ chỉ trong chớp mắt liền không thấy tăm hơi. Trên quốc lộ, xe đến xe đi, nơi nơi đều là xe tải tấn hoặc xe vận chuyển xăng dầu, hắn há hốc mồm nhìn Doãn

Chu, đối phương cũng lập tức hiểu được ý của hắn, Doãn Chu thở hỗn hển, do dự nói “Thứ kia... Thật sự là muốn mạng người mà!!”

Lâm Ngôn lắc đầu, hắn luôn cảm thấy chuyện này có điểm không thích hợp, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nói rõ.

Ô tô nhanh chóng rời khỏi địa phận thành phố, vùng ngoại thành hai bên đường thẳng tắp những hàng dương thụ xanh mát, thấp thoáng vài cánh đồng lúa mượt mà thanh thuần làm cho không khí căng thẳng trong xe dịu đi rất nhiều, Lâm Ngôn hạ cửa sổ, trong khí trong lành mang theo mùi hương tươi mát của hoa cỏ tràn vào trong xe, mùi bánh rán trái cây dày đặc lúc sáng hóa thành hư không.

Hành trình đã đi hơn phân nửa, ô tô quẹo vào một con đường nhỏ gập ghềnh đầy sỏi đá. Kiến trúc cao tầng xung quanh đổi thành những sân nhỏ với những tòa nhà trệt độc lập, hoàng cầu ngói chòm hóm trên bậc thang nhìn ra ngoài, đám gà mái lười biếng tùm nầm tùm ba cùng một chỗ, trên đường nhỏ thường thường có thể nhìn thấy một con ngỗng hiền ngang hùng dũng đi qua đi lại. Lâm Ngôn thả chậm tốc độ, nhìn chăm chăm bản đồ, dùng ánh mắt không tín nhiệm mà liếc Doãn Chu.

__Vào thôn đi, người mà mẫu thân đại nhân giới thiệu cho ta là một cao nhân đã ẩn cư lâu năm.

Doãn Chu cũng vươn người qua nghiên cứu một hồi, mờ mịt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa lúc đi ngang qua một hộ gia đình, mái ngói vách đất, trên cửa còn dán hàng câu đối đã phai màu, lão nhân gầy hết chỉ còn hai cái răng cửa, cùng lũ trẻ con uốn éo xem náo nhiệt, Doãn Chu nghi hoặc gãi gãi đầu “Địa chỉ mẹ ta đưa lờn ngay thôn này, còn nói người nọ rất lợi hại, kêu ta khi đi phải mang theo chút quà biếu, không thể tay không vào cửa.”

Vì thế để biếu đạt thành ý, lúc đi ngang qua chợ Lâm Ngôn cố dừng xe lại, theo lời Doãn Chu đề nghị mua hai...con rùa...

__”Người xác định tặng thứ này sẽ không bị người ta chửi vào mặt chứ?” Lâm Ngôn ngại ngùng nhìn trái nhìn phải, hai tay cầm hai con rùa sống trở về, Doãn Chu vui mừng hơn hớn miết miết đầu rùa, nói “Người thì biết cái gì, cao nhân thông linh như bọn họ phải dựa vào thứ này để bồi bổ thân thể, nghe lời ta đi.”

Lâm Ngôn ném hai con rùa vào thùng xe, thuận tay lấy một bình nước khoáng đưa cho Doãn Chu, bản thân cũng tự mở một chai uống mấy ngụm.

Cách đó không xa có có vài đứa trẻ mặc những bộ đồ xanh xanh đỏ đỏ ngồi chòm hóm chơi đánh bài, Lâm Ngôn hỏi Doãn Chu “Mẫu thân đại nhân có nói cao nhân xưng hô như thế nào sao? Để ta còn đi hỏi thăm.”

Trong đầu không khỏi ảo tưởng tới cảnh tượng một túp lều tranh trong rừng trúc, màn cửa buông xuống, lão nhân bạch y phiêu phiêu vượt vượt hàm râu trắng tinh nở nụ cười hiền lành, hắn cùng Doãn Chu đi tới quỳ xuống trước mặt người kia, hai tay ôm quyền nói “Thỉnh đại sư chỉ giáo!”

Doãn Chu lấy tờ giấy từ trong túi áo, nhìn kỹ một lượt, mờ mịt nói “Nhị Tiên Cô.”

Lâm Ngôn còn chưa kịp nuốt xuống ngụm nước, vừa nghe xong lập tức phun ra toàn bộ.

__Khụ khụ...thật đúng là dở hơi.

Cuối cùng, tại một tòa tiểu viện nằm ở phía Đông Bắc của thôn, Lâm Ngôn cùng Doãn Chu tìm được trong truyền thuyết “Nhị Tiên Cô”. Lúc Lâm Ngôn đứng ngoài cửa nhìn thấy tôn dung của Tiên Cô, làn sóng hồi hận trong lòng hắn đảo ào như biển lớn, chỉ thấy trong căn phòng tối đặt một cái bàn thờ, bên trên không biết thờ phụng vị thần tiên nào, Tiên Cô mình mặc áo vải màu xanh lam, ngồi xếp bằng trên tấm đệm nhấm mặt dưỡng thần, trước ốt còn có một miếng vải đỏ trông rất khí thế.

__”Tư thế này, hết như trong phim a!” Doãn Chu chỉ chỉ trong nhà, nhin không được nhỏ giọng nói thầm.

__”Cẩn thận cái mồm, đây chính là do mẹ người giới thiệu, chúng ta cũng phải chừa chút mặt mũi cho người ta a.” Lâm Ngôn xấu hổ nói.

__Làm sao bây giờ?

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu đi vào cửa, nghe tiếng động, Tiên Cô bà bà chậm rãi mở mắt, hồ hững dùng giọng mũi “ân” một tiếng.

__”A khụ...” Doãn Chu nhin cười,nhanh chóng dùng tiếng ho khan che giấu.

Chuyện sau đó hoàn toàn trở thành một trò khôi hài,Tiên Cô sau khi nhận của Lâm Ngôn hai con rùa cùng hai trăm đồng tiền liền lập tức tỉnh táo lại,dâng hương kính thần,múc bát nước một bên vẩy nước lên người Lâm Ngôn vừa lẩm bẩm, ước chừng đi xung quanh Lâm Ngôn hơn mười vòng mới mãnh liệt mở mắt, Lâm Ngôn bị nằng dọa sợ tới mức nhảy dựng lên,chỉ nghe Tiên Cô bà bà la lên “A! Ta nhìn thấy rồi!”

__Sau lưng người có một cô bé.

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu hai mắt nhìn nhau,nghe đến đầy mặt nội thương.

__Ai nha, con cái nhà ai lại chết thảm như vậy,nàng nói nàng bị người ta giam cầm nên không đầu thai được,không có tiền mua quần áo,không có tiền hối lộ phán quan, cho nên mới bám lấy người...

__Các người đợi đãđợi đã, để ta hỏi nàng xem làm cách nào để hóa giải...

Tiên Cô ăn không nói có bắt đầu thao thao bất tuyệt,Lâm Ngôn cùng Doãn Chu nhìn ra cửa,dùng khẩu hình nói “Lòng bàn chân bôi dầu hay sao,còn chần chờ gì nữa ?”

Tiên Cô tưng xong,liền mở mắt ra, nhưng nào còn thấy bóng dáng của hai người trong phòng ?

Tiên Cô đành phải vượt vượt hai trăm đồng tiền mới thu,nhắc mới nói, thanh niên bây giờ thật không có tính nhẫn nại,sau đó tiếp tục lắc lắc dọn dẹp mọi thứ.

Thời điểm cầm hai con rùa, lại nhin không được thở dài.

END 4

*Dark Matter (vật chất tối)và Dark Energy (năng lượng đen) : cái này phức tạp quá nên các nàng chịu khó search google giúp ta nhé ^^!

*Kinh Lạc :

Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.

Kinh lạc phân ra hai loại chính kinh và kỳ kinh, chính kinh có mười hai sợi, tả hữu đối xứng, tức thủ túc tam âm kinh và thủ túc tam dương kinh, gọi chung mười hai kinh mạch, mỗi kinh thuộc một tạng hoặc một phủ. Kỳ kinh có tám sợi, tức đốc mạch, nhâm mạch, xung mạch, đái mạch, âm duy mạch, dương duy mạch, âm kiều mạch, dương kiều mạch. Thông thường nhắc đến mười hai kinh mạch và thêm vào hai mạch nhâm đốc gọi chung mười bốn kinh mạch chính.

Tác dụng sinh lý của kinh lạc là Hành khí huyết, dinh âm dương, nhu cân cốt, lợi quan tiết (lưu thông khí huyết, dưỡng âm dương tổ chất, nuôi dưỡng các cơ quan), trong thuộc tạng phủ, ngoài lạc chi khớp, thông trong đạt ngoài, vận hành khí huyết, liên hệ toàn thân, để duy trì bình thường công năng sinh lý cơ quan tổ chức cơ thể. Ngũ tạng, lục phủ, tứ chi, ngũ quan, cửu khiếu, bì nhục cân cốt... của cơ thể, đều phải nhờ liên hệ của kinh lạc với sự dưỡng nuôi của khí huyết, mới có thể phát huy công năng của nó, đồng thời hỗ tương hiệp điều thành một chỉnh thể hữu cơ.

*Niệm lực : ta nghĩ là sức mạnh của ý thức a.

Mỗi hình thái năng lượng tồn tại trong mỗi người đều có sự vận động khác nhau. Quá trình tập rung động thư giãn và nâng khí theo màu cũng là một cách để chúng ta vận động nội lực tiềm ẩn trong cơ thể. Để biết thêm chi tiết các năng có thể vào đây tham khảo =.=” [forum.camxahoc /showthread.php?301-GI%E1%BB%9AI-THI%E1%BB%86U-N%C4%82NG-L%E1%BB%B0C-NI%E1%B...](http://forum.camxahoc/showthread.php?301-GI%E1%BB%9AI-THI%E1%BB%86U-N%C4%82NG-L%E1%BB%B0C-NI%E1%B...)

*Trắc lượng :

Trắc địa (trắc lượng) là một ngành khoa học chuyên nghiên cứu về hình dạng, về kích thước của một phần hay toàn bộ bề mặt quấđất. Cụ thể nó nghiên cứu cách đo đạc, phương pháp xử lý kết quấđo và biểu diễn bề mặt đó lên mặt phẳng dưới dạng bản đồ hoặc bình đồ. Căn cứ vào đối tượng và phương pháp nghiên cứu người ta chia trắc lượng ra thành một số ngành riêng với nhiệm vụ tương ứng với nó. – Trắc địa cao cấp : Trắc địa này chuyên nghiên cứu các phương pháp xây dựng đo đạc, tính toán, bình sai... mạng lưới trắc địa

toàn quốc đủ khả năng phục vụ cho việc nghiên cứu hình dạng kích thước trái đất. – Trắc địa công trình : Trắc địa này chuyên nghiên cứu các phương pháp xây dựng đo đạc, tính toán, bình sai... mạng lưới trắc địa đủ khả năng phục vụ cho việc thiết kế thi công quản lý khai thác công trình. – Trắc địa ảnh : Nghiên cứu về phương pháp chụp hình để lập bản đồ hay bình đồ nhằm phục vụ cho ngành kinh tế quốc dân. – Trắc địa mỏ : Nghiên cứu đo đạc để phục vụ khai thác mỏ. – Ngành bản đồ : Chuyên nghiên cứu các phương pháp thành lập các loại bản đồ, tiến hành biên tập chỉnh lý, in ấn và xuất bản các loại bản đồ.

*Mao Sơn Thuật

Mao Sơn được mọi người biết đến với uy danh đệ nhất khuru tà trừ ma, pháp thần thông quần đại cao siêu và còn lập đàn, bố trận pháp. Mao Sơn phái có các đời tông sư rất nổi tiếng, qua nhiều thời, sáng tạo ra những pháp thuật xuất chúng, có ảnh hưởng rất lớn đến văn hóa đạo giáo Trung Hoa. Là một môn phái lớn trong tám đại huyền thuật của Trung Quốc với những pháp như: Hành thông linh pháp (đi xuyên thấu tam giới), Luyện cương thi (luyện xác chết thành thi biến nhằm mục đích đưa về quê an táng)... Ngoài những pháp thuật kể trên Mao Sơn còn có những trận pháp vô cùng huyền diệu như: Cửu đặng liên hoa trận, cửu tiền bôi đỉnh trận, bát quái trận,... Cho đến nay Mao Sơn không còn phát triển rộng rãi như ngày xưa, do quá trình hiện đại hóa của xã hội, nhưng vẫn còn những người biết và tìm đến học đạo thuật Mao Sơn, hiện mao sơn phái còn hoạt động ở 3 nơi là Trung Quốc, Hồng Kông và Đài Loan (tổ đình thiêu núi Mao - Trung Quốc) có lẽ Mao Sơn đạo phái sẽ không bị thất truyền trong tương lai mai sau.

Do tính chất coi trọng phù chú, đàn pháp mà nó đã có những nghi thức nghi lễ khá hay. Khiến quần chúng bị mê hoặc khi người Thầy đó nếu không phải là Minh sư. Bùa chú nói chung rất mơ hồ, do đó trước khi làm một việc gì đó cần phải xem xét kỹ lưỡng tránh bị lừa gạt

5. Chương 5

Làm nhục

Trên đường trở về, Doãn Chu ngồi trong xe cười lăn lộn, liên tục phấn khích vỗ đùi “Ha...ha ha, bé gái, còn, còn không có tiền hối lộ, Lâm Ngôn người thật có phúc a, người ta tự đưa lên cửa!!”

Lâm Ngôn nhìn không được run rẩy khóe miệng, cùng Doãn Chu vui đùa một lát, biểu tình liền trở nên trầm trọng, hy vọng tan biến, lòng loạn như ma. Nhìn tịch dương như một củ khoai nướng khổng lồ đang chậm rãi chìm vào đáy biển, Lâm Ngôn không khỏi tự giễu cười cười, màn đêm dần buông xuống, ai biết đêm nay sẽ phát sinh chuyện gì? Con đường về nhà quanh gập ghềnh co, một con sóc đang ngồi chồm hổm trên cây bích đằng xe quấy nhiễu, sợ tới mức xoay người liên đập đầu vào thân cây, tiểu gia hỏa ôm hạt thông lão đảo, sừng sốt một chút lập tức chuyển sang hưởng khác chạy trốn.

Lâm Ngôn cảm thấy trạng thái bây giờ của mình cũng không khác gì con sóc ngốc nghếch kia

Đưa Doãn Chu trở về, Lâm Ngôn ghé vào một tiệm mì ngồi đến khi quán đóng cửa mới miễn cưỡng lái xe về nhà. Từ khi những chuyện kì lạ này bắt đầu, “nhà” này chữ liền trở thành ác mộng, hắn thậm chí còn không có dũng khí đẩy cửa ra, càng không có can đảm đối mặt với không khí lạnh ghê rợn bên trong cánh cửa. Lâm Ngôn nắm chặt quyền, một cổ cường liệt hận ý bốc lên trong lòng hắn, hắn chưa bao giờ hại người, tự nhận cũng chưa từng nghĩ muốn hại ai, vì cái gì cố tính không cho hắn một cuộc sống yên bình?

Thang máy từ tầng một chậm rãi đi lên, tầng 5 tầng 6, tầng 7...

Bỗng dưng một cổ âm hàn chậm chạp bò lên lưng hắn.

Lâm Ngôn đã quá quen thuộc với loại cảm giác này.

Sau một giây ngây người, hắn bắt đầu điên cuồng ấn nút mở thang máy, không hề phản ứng, thang máy cứ tiếp tục đi lên, đến khi màn hình nhảy lên đến số 11 mới chịu dừng, “ba” một tiếng, toàn bộ thang máy đều chìm trong bóng tối dày đặc, sâu không thấy đáy.

Lâm Ngôn tựa vào thang máy, rối loạn tìm dây số báo nguy,nhưng tay vừa đưa lên đã bị thứ gì đó chặn lại,trong bóng tối vang lên tiếng thở dài, cơ hồ trong nháy mắt, hắn đã bị một thứ lực lượng cường đại hung hăng ép vào tường, một đôi kim sắt chế trụ hai tay của hắn,mạnh mẽ đến mức một con người bằng xương bằng thịt không thể nào có được, căn bản không có gì có thể chống lại nó, nhưng Lâm Ngôn vẫn liều mạng giãy dụa,một bên dùng sức rống to “Người cứu ngay cho ta!”

Nó chưa bao giờ bá đạo cùng điên cuồng như hôm nay,tựa hồ hành động ra một mình ra ngoài xin thầy bà giúp đỡ của Lâm Ngôn đã triệt để chọc giận nó,bàn tay lạnh như băng nắm lấy cổ, ngạnh sinh sinh nhắc cả người hắn lên,Lâm Ngôn hoảng sợ đập đá lung tung,thể trọng cộng thêm sức ép từ bàn tay khiến hắn cơ hồ không thở nổi. Nếu nói đêm qua hít thở không thông chỉ là đòn cảnh cáo,thì hiện tại rõ ràng là muốn giết người,hồ hấp càng ngày càng mỏng manh, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ.

Lâm Ngôn nhắm mắt ,ý thức còn sót lại đã không còn đủ để hắn tiếp tục phản kháng,thang máy đóng kín hết như một cỗ quan tài, càng thu càng chặt. Cảm giác tuyệt vọng không ngừng ập đến,kết thúc đi,sau khi dùng cách mèo vờn như chuột để nhục nhã cùng uy hiếp,con ác quỷ rốt cuộc cũng quyết định kết liễu hắn.

Đáng tiếc nhân sinh của hắn còn chưa kịp chính thức bắt đầu,liền bị loại tử vong hoang đường này đặt dấu chấm hết.

Tựa hồ cảm giác được Lâm Ngôn phục tùng,bàn tay quái đản kia buông lỏng cổ hắn,thiếu điểm tựa, cả người Lâm Ngôn loạn choạng trượt xuống,ngồi dựa vào thang máy,đôi môi băng lãnh hôn lên mặt hắn,chậm rãi đi xuống, môi ,cổ, xương quai xanh...

Biến thái, cổ chấp, không thể chống cự.

_Ta thao mẹ người....Ta thao mười tám đời tổ tông nhà người...Người...Ách...

Đôi môi ướt át bịt kín miệng hắn,Lâm Ngôn vô lực lắc đầu,nhưng “nó” vẫn không chút nào để ý tới biểu hiện chán ghét ki,tự tay mở ra hai chân của Lâm Ngôn,ngồi chồm hổm giữa chúng,cúi xuống ôm lấy eo của hắn,đem đầu lưỡi vói vào miệng Lâm Ngôn, cuồng nhiệt cắn mút.

Lâm Ngôn thậm chí có thể nghe được những tiếng “tê tê” truyền ra trong bóng đêm.

Hết như một đầu dã thú táo báo,trước khi giết chết muốn tận tình hưởng dụng cùng lẳng nhục con mồi.

Từng nút từng nút áo sơ mi bị cởi bỏ,bàn tay lạnh lẽo từ tốn vuốt ve ***g ngực của hắn,ngón tay khô ráp khẽ xoa nắn hai điểm mẫn cảm.

_Thả ta ra...

_Ta xin người, thả ta ra....

Dùng thủ đoạn thô bạo cùng hung hãn nhất tàn phá thân thể của hắn,sau đó lại chậm rãi tra tấn tinh thần, lần lượt từ trong tử vong tìm được đường sống,dường như nó muốn nói cho Lâm Ngôn biết : Mạng của người đang ở trong tay ta,trốn cũng vô dụng.

Áo sơ mi bị ném qua một bên,đầu lưỡi ẩm ướt tận tình thưởng thức hai đầu nhũ trước ngực,một chút lại một chút liếm xuống bụng. Lâm Ngôn ngồi trên mặt đất,hai tay che mặt,trong trận chiến này hắn đã hoàn toàn thua cuộc,chỉ có thể dùng thanh âm mang theo tiếng khóc nửa nỡ“Cầu người...buông tha ta đi...”

“Nó” bỗng dừng lại,kéo cổ tay Lâm Ngôn lôi hắn đứng dậy,dùng nụ hôn trần an hôn lên mi mắt của hắn. Đèn sáng, thang máy giống như một người đang ngủ say chợt bừng tỉnh, khẽ run một chút,vang lên những tiếng trống rỗng,mũi tên màu xanh mờ mẩn ,lập lòe nổi đuôi nhau đi lên.

11, 12, bạch quang lóe lên khiến Lâm Ngôn không thể thấy được “nó” , nhưng xúc giác của thân thể lại càng ngày càng trầm trọng,con quỷ kia ôm hắn dựa vào tường, hai tay xoa nắn eo hắn. Lồng ngực lỏa lồ nổi một tầng da gà,hắn thậm chí còn có thể cảm nhận được thân thể của con quái vật,mềm mại tơ lụa,tay áo rộng thùng thình,có lẽ là liếm y,thứ gì đó như những sợi tơ phủ lên lồng ngực ,Lâm Ngôn nghĩ thật lâu, mới nhận ra đó là tóc.

Lâm Ngôn tưởng tượng trước mặt hắn là khuôn mặt thối rửa, một đầu tóc dài khô cứng rối tung,tiếng xương trắng ma sát lẫn nhau “ca đất ca đất” chuyển động.

Cửa thang máy mở ra.

Hắn bị một lực lượng vô hình tha ra khỏi thang máy,hung hăng đặt lên mặt cửa,hôn tới tấp lên cơ thể như đang nhắm nháp một món ăn,đôi tay kia cởi bỏ thắt lưng của hắn,không chút nào che dấu mà nắm lấy tính khí mềm nhũn bắt đầu xoa bóp,vừa vội vàng lại nóng bỏng. Đầu Lâm Ngôn đập vào bàn trà,"Phịch!" một tiếng,đầu đón kích thích dây thần kinh cơ hồ đã chết lặng,Lâm Ngôn bắt đầu dùng những từ ngữ độc địa và hạ lưu nhất mà hắn có thể nghĩ ra để chửi rửa,nhưng "nó" lại không thèm để ý,lòng bàn tay thô ráp giữ lấy thân thể của hắn,khoang miệng thật sâu phun ra nuốt vào tính khí đã bắt đầu phản ứng,dùng phương thức tuyệt vọng mà điên cuồng lấy lòng chủ nhân.

Lâm Ngôn cắn chặt đầu lưỡi của mình, cắn đến chảy máu,một tiếng lại một tiếng nguyên rửa, ắn nhẩn tức giận vang lên,thẳng đến khi yết hầu trở nên khàn khàn,quái vật phun ra nuốt vào càng nhanh,càng ngày càng sâu hơn, mỗi một lần đều khiến cho tính khí đã chìm đắm vào trong cổ họng của mình,tiếng mắng bắt đầu trở nên vô lực,Lâm Ngôn thở hổn hển,hoảng loạn nắm lấy tóc nó, xúc cảm mềm mịn như sa tanh.

Hắn toàn bộ đều tiết vào miệng con quỷ kia.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng nhắm nuốt.

Một đêm hoang đường cùng một chuyện tình hoang đường,Lâm Ngôn nhớ rõ mình đã ở trong miệng và trong tay "hắn" tiết đúng bốn lần,mãi đến khi cái eo mềm nhuyễn vô lực,miệng cũng không còn hơi sức để mắng,cuối cùng ngồi ở trên đầu gối của "người" mà mình nhìn không thấy,tựa vào bờ vai "người" kia ,khóc ròng.

Phần nộ, cảm hận,sợ hãi, khúat nhục, ghê tởm, lại không thể phản kháng.

_Người đến cùng là thứ gì ????

_Người rất muốn giở ta chứ ???

Sau lại hữu khí vô lực nói "Ta chưa từng chọc đến người."

_Ta giúp người làm âm hôn*,Thanh Minh(tảo mộ) lại đốt giấy tiền vàng bạc cho người,mang bài vị của người về nhà thờ cúng.

_Buông tha cho ta đi...

Không đáp lại,"người" kia quỷ dị đặt Lâm Ngôn lên sôpha,vô luận Lâm Ngôn có nói như thế nào thì trong bóng tối vẫn không có người đáp lại hắn,chỉ lặng lẽ vô thanh vô tức tiêu thất.

Lâm Ngôn căn bản không dám chớp mắt,hắn lực tung khắp nơi tìm bùa hộ mệnh cùng tràng hạt mà khi chuyển nhà thân thích đã tặng cho mình, tất cả đều mang vào người,trong tay cùng dưới gối đầu để các loại khai nhận đao,đao vi sát (có thể là tên của các loại bùa -.-), trừ tà trấn trạch(trừ tà giữ nhà),áp chế tà linh quấy phá. Nhất nhất làm xong,Lâm Ngôn mở hết tất cả những thứ có thể chiếu sáng,ngồi trước màn hình máy tính bắt đầu điều tra về những thông tin liên quan đến việc trừ ma đuổi quỷ. Tiếng đánh bàn phím "bùm bùm" vang lên trong màn đêm nghe có vẻ phá lệ chói tai,hai mắt Lâm Ngôn nhìn chăm chăm màn hình,lỗ tai cẩn thận nghe ngóng động tĩnh sau lưng,cảm giác khẩn trương đứng ngồi không yên khiến hắn hận không thể cuộn mình chui vào chăn,nhưng Lâm Ngôn vẫn cứng rắn chống đỡ,hắn bị thứ không sạch sẽ bò lên,trước khi nhậm nhân xâm lược, hắn bức thiết phải làm chút gì đó, để có thể tự bảo vệ bản thân mình.

Xung quanh không ngừng vang lên tiếng niệm Cửu Khổ Hường Sinh chú,bình bình thần thần tràn ngập khắp phòng.

"Thái Thượng sắc lệnh, siêu nhữ cô hồn,quỷ mị hết thấy,tứ sinh dịnh ân. Có đầu giả siêu,vô đầu giả thăng,sanh thù đao sát,nhảy cầu huyền thăng. Minh tẩm tử,oan khúc khúat vong,chủ nợ oan gia,thảo mệnh bình sĩ. Sắc cứu đẳng chúng,vội vàng siêu sinh,sắc cứu đẳng chúng,vội vàng siêu sinh."

Trì tụng hai mươi vạn lần có thể mãn nhãn tuệ căn,niệm ba mươi vạn lần có thể gặp đức A Di Đà,vạn sự đều như ý,không bị yêu ma mê hoặc. Lâm Ngôn nghĩ,có lẽ hắn nên lập đàn làm phép, siêu độ cho con quỷ chết oan này,chỉ là lệ khí quá nặng,không phải pháp môn nhà ai cũng có thể thu phục được.

END 5

*Âm hôn : một tục lệ kết hôn với người chết ở Trung Quốc.

Kết hôn với người chết còn gọi làâm hôn, nghĩa là làm đám cưới cho người đã chết.

Theo tục lệ của người Trung Hoa cổ xưa, những thanh niên trẻ sau khi đãđính hôn và chờđợi đến ngày cưới nhưng không may đột ngột qua đời thì phải giúp họ hoàn thành hôn lễ, nếu không hồn ma của họ sẽ làm loạn, khiến cho gia đình bất an. Bởi vậy, nhất định phải cử hành âm hôn cho họ, sau đó mới tiến hành mai táng, chôn cả người chết và“vợ” hoặc “chồng” vừa mới cưới cùng nhau.

Theo phong tục thời xưa, trai gái vị thành niên nếu không may qua đời trước khi kết hôn thì những gia đình giàu có sẽ tìm người sống để tiến hành gả cưới, còn những gia đình bình thường thì sẽ tìm những gia đình cùng cảnh ngộ có con mất sớm giống gia đình mình để gả cưới.

Còn với những thiếu niên chưa trưởng thành không may chết sớm, do cha mẹ quá thương xót con nên vẫn nhất quyết tìm đối tượng cho con vì họ cho rằng như vậy mới làm tròn bổn phận của đấng sinh thành. Thật ra, đây chỉ là một trong những hành động gửi gắm tình thương của cha mẹ.

Ngoài ra, người xưa thường tin vào phong thủy mỗ mả, họ cho rằng những ngôi mộ côđộc sẽảnh hưởng tới sự hưng thịnh của hậu duệ sau này. Thời đó cũng có những nhà phong thủy vì muốn kiếm tiền bất chính nên xúi giục nhiều gia đình cử hành âm hôn. Bởi vậy, âm hôn thường chỉ diễn ra trong những gia đình giàu có thời xưa.

Để biết thêm chi tiết các nàng có thể vào đây nhé ^^, nó sẽ có lịch sử hình thành, hưng thịnh qua các triều đại và quá trình diễn ra của một đám cưới âm hôn [hoctiengtrung.kenh7 /2013/05/03/am-hon-tuc-ket-hon-voi-nguoi-chet-cua-nguoi-trung-quoc/](http://hoctiengtrung.kenh7.com/2013/05/03/am-hon-tuc-ket-hon-voi-nguoi-chet-cua-nguoi-trung-quoc/)

6. Chương 6

Sở cảnh sát

Sáng sớm đến lớp chỉ có tác dụng thôi miên, bài giảng đều trở thành những tiếng tụng đều đều,thêm lát nữa trong đầu chỉ còn một mảnh ong ong.

Lâm Ngôn chống khuỷu tay lên bàn,thường thường mãnh gặt đầu mạnh một cái.

_Màu xanh sẫm họa ,tiết thêu tay hình rồng tinh xảo bằng chỉ vàng,quàng song song bên người, buông xuống trước ngực...

_Đã là người giám định,tuyệt đối không thể nhầm lẫn...

Đêm khuya, cả thành phốđều đã chìm vào trong giấc ngủ,một ánh đèn cũng không thấy,Lâm Ngôn lái xe về nhà,gióđêm mát lạnh ủa vào trong xe, nhẹ nhẹ thổi lên tóc hần.

Giữa đường bỗng dưng vô thanh vô tức xuất hiện một người.

Lâm Ngôn lập tức trừu một hơi khí lạnh,với khoảng cách này, căn bản không thể tránh kịp,hắn theo bản năng đạp mạnh phanh “Chi— “

Quán tính quá lớn khiến cả người Lâm Ngôn đều đổ nhào về phía trước,đầu óc không ngừng khấn cầu trăm ngàn đấng gặp chuyện không may, chờđến khi ngẩng đầu lên mới phát hiện đầu xe đang cách người nọ không đến hai thước,người nọ lại làm như không hềcó việc gì mà vững vàng đứng tại chỗ,một chút cũng không cóýđịnh rời đi. Tên này không muốn sống nữa hay sao ? Lâm Ngôn vỗ vỗ ngực,chóp chóp đèn xe ý bảo người nọ tránh ra,chờđến khi thấy rõ bộ dáng người nọ, trong đầu không khỏi “Ồng!” một tiếng.

Chân người nọ bị bẻ ngược,gót chân hướng về phía trước, mũi chân lại quay về phía sau.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lâm Ngôn, dưới mũi tràm là một cái đầu lâu đang thối rữa, xương trắng lộ rõ cả một bên mặt, đôi môi cũng hư thối hơn một nửa, lộ ra hai hàm răng trắng nhách, khóe miệng cứng ngắt giương lên...

Lâm Ngôn toàn thân run rẩy lợi hại, mãnh liệt bưng tỉnh.

_Vào những năm đầu thời Minh, quần váy thường sử dụng các loại màu sáng. Đến đời Sùng Trinh* đặc biệt ưa chuộng màu trắng. Đường thêu quanh chân váy rộng từ 1 đến 2 tấc...

_Cuối thời nhà Minh lại đổi thành 8-10 tấc, váy xếp li vô cùng thịnh hành trong thời kì này, các nếp gấp vô cùng đa dạng, có loại nhỏ, có loại lớn..

Ban ngày, tiếng người ?

....Ác mộng sao ?

Lâm Ngôn cường liệt áp chế trái tim đang nhảy lên mà lấy lại tinh thần, dùng sức thở hổn hển, hấp thu không khí, trái tim vẫn không ngừng đập “bịch bịch”

Đang lúc tâm thần không yên, bỗng dưng một bàn tay lạnh như băng nhẹ nhẹ sờ sờ tóc hắn, giống như muốn trấn an mà vuốt ve phía sau gáy nhưng chỉ trong nháy mắt liền tiêu thất. Lâm Ngôn cứng người, phần nộ vì tùy thời sẽ bị xâm phạm cùng với tinh thần liên tục khẩn trương cao độ không ngừng bị đè nén, trong lòng hỗn độn dần dần nhen nhóm lửa giận, buổi tối gặp quỷ, ban ngày lại mơ thấy quỷ, không định để cho người ta nghỉ ngơi sao ? Lâm Ngôn vung tay dùng hết khí lực ném cuốn sách, đập bàn đứng dậy quát to “Mẹ nó, chỉ biết giờ chiều này! Bức nóng này, lão tử liều mạng với người!!!”

Cuốn sách tạt tạt bay qua các dãy bàn, từng trang giấy giống như tuyết tan thành mảnh nhỏ, cả lớp đều sững sốt ồ lên. Lâm Ngôn ngốc ngốc đứng, một hồi lâu mới triệt để thanh tỉnh, nhìn một vòng quanh giảng đường liền sượng ngắt, chỉ thấy mọi người trong lớp đều tùm nãm tùm ba ngoái đầu nhìn hắn, đầu lớp lão sư đứng trên bục giảng, vẻ mặt đầy ghét bỏ nhìn hắn.

_Anh kia trước ngồi xuống, có vấn đề gì thì đợi tan học lại tìm tôi thảo luận, liều mạng thì thôi, thầy đã già rồi, không còn đủ sức đấu lại thanh niên các anh đâu.

Khúc khích khúc khích tiếng cười rào rào vang lên, Lâm Ngôn đỏ mặt, một đường cúi đầu chạy xuống nhặt sách, vội vã khom người có lẽ với thầy giáo vài cái mới trở lại chỗ ngồi.

Tối hôm qua bị quếp buộc, hù dọa đến hơn nửa đêm, gần sáng mới chợp mắt được một chút, thật vất vả mới mới có thể lên lớp, không ngờ vừa nghe được một nửa liền mơ mơ màng màng gục mặt, còn làm ra trò hề này.

Mắt đến bây giờ vẫn còn nóng .

Đang nghĩ, màn hình di động đột nhiên sáng lên, có một tin nhắn, là Doãn Chu “Vẫn bình an vô sự chứ?”

Lâm Ngôn lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng phản hồi “Còn sống, trước ngày 15/7 hắn sẽ không có việc gì.” Ngón tay linh hoạt di chuyển trên bàn phím “Ta ở trên diễn đàn “những chuyện thần kì quái dị” tìm được vài thứ, giữa trưa gặp ở căn tin a.”

Tháng mậu thân, ngày trăng tròn, mười lăm tháng bảy âm lịch là ngày dương khí suy giảm, âm khí cực thịnh, cửa địa ngục mở ra, oan hồn về đời mạng.

Lâm Ngôn nằm dài lên bàn, vừa trầm tư vừa ngoáy lung tung lên sách vở, bất tri bất giác, trang giấy liền lấp đầy những dòng Cửu Khố Hưởng Sinh chữ “Minh tửm tử, oan khúc khuất vong, chủ nợ oan gia, thảo mệnh bình sĩ...” Rõ ràng ngay cả con gà cũng chưa dám cất cổ, làm thế nào mà con quỷ kia lại nhìn trúng mình chứ ? Lâm Ngôn ai oán dùng ngòi bút chọc mạnh lên giấy, đâm ra một đám lỗ thủng.

Hết hai tiết học là đến giờ cơm trưa, Lâm Ngôn vội vã thu thập mọi thứ, vác balô đi đến căn tin, vừa ra cửa liền không may đụng phải người nào đó, hai người song song va vào nhau, chóp mũi đập vào cái trán, đau đến mức thiếu chút nữa hắn đã kêu ra tiếng.

Con mẹ nó, hôm nay ra ngoài quên coi lịch.

Lâm Ngôn ôm cái mũi,hít một hơi khí lạnh,người nọ vẫn không nói gì, đứng bất động,mở mắt tập trung nhìn vào trong,đường như cũng không chú ý tới hắn.

Thấp bé, nhỏ gầy,tái nhợt ốm yếu, trên người mặc một bộ quần áo kì dị bằng vải thô tím lịm, túi xách quàng qua vai lòng thông xuống dưới,cả người không có tinh thần,làm người ta nhìn vào đều muốn ngáp một hơi.

__”Ngượng ngùng, vội đi ăn trưa, không nhìn thấy người.” Lâm Ngôn ngượng ngùng giải thích. Người nọ tựa hồ không có nghe Lâm Ngôn nói chuyện,tầm mắt thẳng tắp lướt qua bả vai ,tập trung vào một điểm nào đó sau lưng hắn,chăm chú nhìn một hồi,đột nhiên nhếch miệng cười.

__”Âm, âm khí quá nặng,cẩn thận, cẩn thận một chút.

Nói xong liền giống như người bị mộng du vừa tỉnh, khẽ“A” một tiếng,khinh thủ khinh cước nhẹ nhàng lướt qua người Lâm Ngôn.

__”Này, người lại phát bệnh sao ?” Nam sinh đi phía sau bỗng trạc trạc cánh tay Lâm Ngôn, khó hiểu hỏi.

Lâm Ngôn lắc đầu, vác balô đi xuống.

Trời đổ mưa , toàn bộ sân trường đều ướt sũng,từng nhóm học sinh chuẩn bị đi ăn cơm đang bung dù che khuất đầu,nhìn xa xa trông như những cây nấm lớn sặc sỡ đủ mọi màu sắc. Lâm Ngôn đá mấy cục gạch tạo thành một đường xuyên qua vũng nước,liếc mắt liền nhìn thấy Doãn Chu, ngóc nghếch đứng trước cửa căn tin nhìn xung quanh, sắc mặt không được tốt lắm,cầm một cây dù màu đỏ thật lớn, trên đó còn in bốn chữ quảng cáo to đùng :Thất độ không gian.

Khiến người đi ngang qua liền nhìn không được ngoái đầu nhìn hắn.

Lâm Ngôn bước dài, vượt qua bậc thềm tránh đi những giọt nước rơi xuống,vỗ vỗ bả vai Doãn Chu,”Về mặt này của người, người không biết còn tưởng rằng là người chứ không phải ta a.”

Doãn Chu có chút mê mang,nửa ngày mới hồi thần nhìn Lâm Ngôn nói “Nhị Tiên Cô chết rồi.”

__Mẹ ta vừa gọi điện thoại, kêu ta đi đến sở cảnh sát một chuyện.

Biểu tình Lâm Ngôn lập tức cứng ngắt.

Khi cảnh sát dẫn Lâm Ngôn cùng Doãn Chu vào nhà xác,lấy tấm khăn trắng trên mặt Nhị Tiên Cô ra, Lâm Ngôn không khỏi chấn kinh, liền tục lùi về sau hai bước, Doãn Chu cũng không ngừng nôn khan,đó là một gương mặt hoàn toàn biến dạng,khóe mắt nứt ra, hai tròng mắt trợn trắng lòi ra ngoài,cái miệng mở to như hố đen, trên mặt chỉ chút những vết cào cấu,tựa hồ trước khi chết đã gặp phải thứ gì đó cực kì khủng bố. Ghê tởm nhất là da mặt cùng cổ phủ đầy những lỗ nhỏ, giống như đã bị kiến ăn mất, nhìn toàn cảnh mới có thể miễn cưỡng nhận ra đó là bà bà mà ngày hôm qua đảo trước mặt bọn họ giả thần giả quỷ.

Lâm Ngôn che miệng toàn lực khắc chế nôn mửa, một bên dùng sức xua tay, kêu cảnh sát đặt khăn lại.

__Là người này ?

Lâm Ngôn gật đầu, không tự giác lui về phía sau.

__Hôm qua ,chết lúc nửa đêm, trên mặt bị con gì cắn thì còn đang điều tra.” Cảnh sát thản nhiên nói ,khinh thường nhìn bọn Lâm Ngôn “Hai người các người không sao chứ ? Chúng ta đều quá quen rồi, người chết thôi, còn đẹp được sao.”

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu là hai khách hàng cuối cùng của Nhị Tiên Cô nên bị lưu lại hỗ trợ điều tra,nhân viên thẩm vấn cầm bằng lấy lời khai đưa cho hai người,cảnh quan vừa lúc ôm văn kiện đi ngang qua phòng thẩm vấn, vừa đi vừa nói thầm “Là sinh viên rồi mà còn tin mấy thứ này, đi học nhiều năm như vậy đều bị choán mất.”

Ba giờ chiều,kết quả khám nghiệm tử thi từ bệnh viện được đưa đến sở cảnh sát, Nhị Tiên Cô chết vì nhồi máu cơ tim,nguyên nhân tử vong rất bình thường. Lượng máu quá lớn đột ngột tràn vào tim,khiến tế bào nơi cơ tim bị hư tổn,vỡ nát, đây phương thức tử vong rất phổ biến đối với những người bị cao huyết áp,ở nông thôn còn trùng nhiều,chỉ trong một đêm đã bị cắn thê thảm như vậy.

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu đều bị mang ra thẩm vấn, còn phải tự ghi lời khai cùng lấy dấu vân tay, tiểu cảnh sát trực ban đưa hai người ra khỏi cửa, thấy không có cấp trên liền lắc lắc đầu, hạ giọng nói “Trên báo cáo nói là bị kích thích quá độ mà chết, nói trắng ra là bị hù chết. Hồi xưa ta nghe người trong thôn nói, người làm nghề này mấy ai có kết cục tốt, giao tiếp với quỷ thần quá nhiều sẽ tổn hại âm đức, giảm thọ a.”

Từ sở cảnh sát đi ra, mưa vẫn còn tí ta tí tách rơi, trên đường lác đác vài người, Lâm Ngôn mặt tái xanh, cả người không ngừng run lấy bầy, lúc đi ngang qua cửa hàng tạp hóa thuận tiện mua gói thuốc, sóng vai với Doãn Chu ngồi bên đường. Tử trạng kinh khủng của Nhị Tiên Cô vẫn cứ luẩn quẩn không đi, Lâm Ngôn lau đi nước mưa đọng trên mặt, mở miệng nói “Người cảm thấy... là “nó” làm sao ?”

Doãn Chu trầm mặc

__“Tôi qua “nó” lại tới nữa, có vẻ rất tức giận.” Lâm Ngôn chôn mặt vào lòng bàn tay, giãy dụa nói “Nếu hôm qua chúng ta không đi tìm nàng thì tốt rồi.”

__Bộ dáng của Tiên Cô, người cũng thấy, thứ kia căn bản là vô nhân tính.

Nói xong liền ngẩng đầu nhìn ngó xung quang, lớn giọng nói “Chỉ vì không ai nhìn thấy, “nó” liền có thể tùy tiện giết người sao ? Đó là người a, rõ ràng là mạng sống, không có sẽ không có, mẹ nó, cứ cho là ta vô tình đắc tội người, tìm một mình ta là được rồi, làm gì phải giết hại người vô tội chứ!?”

Khốn nạn, biến thái, căn bản không thể nói lý, Lâm Ngôn nghẹn ngào “Quý thì có gì hơn người hử, lúc làm người không biết cái gì gọi là lương tâm sao ??? Ca ca ta đang chờ chết này, có ngon thì bây giờ người ra đây, làm gì phải chờ đến mười lăm tháng bảy, chúng ta kết thúc luôn đi!”

Trên đường xe đến xe đi, sau mỗi lớp thủy tinh, người người vẻ mặt đều hờ hững, không ai biết tại một thôn nhỏ nằm ở phía Tây Bắc của thành phố, có một bà bà sống nhờ vào nghề lừa bịp thiên hạ đã chết, chết một cách mặc danh kì diệu, tựa như một con kiến nhỏ nhẹ nhàng bị nghiền nát. Quý làm ? Nói ra ai tin đây ?! Lâm Ngôn nhớ lại chuyện đêm qua, hẳn vốn nghĩ để được nụ hôn ôn nhu vậy thì nhất con quỷ kia vẫn còn có chút lương tri, từ sâu trong đáy lòng hẳn thậm chí còn đồng tình với sự cố chấp của “nó”, nhưng bây giờ thì sao ? Bà bà kia vốn không hề phát hiện ra sự tồn tại của “nó”, nàng làm sai cái gì ? Lâm Ngôn ở trong lòng tuyệt vọng gào thét, ta làm sai cái gì chứ!

__“Kể tiếp có khả năng sẽ đền phiên ta, cha mẹ ta, cũng có khả năng đền phiên người...” Lâm Ngôn dùng sức đập tàn thuốc, trong mắt dâng lên một cổ ngao lệ “Ta vốn định giúp “nó” lập đàn cầu siêu, hiện tại đổi ý!”

__“Nó” lấy mạng người khác, vậy ta muốn “nó” giết người phải đền mạng!

END 6

7. Chương 7

Đưa quỷ

Nếu một tòa thành trải qua ngàn năm, vô luận mặt ngoài có phồn hoa như thế nào, bên trong luôn có những truyền thuyết kì kì khiến người ta không thể không tin, những phong tục thần bí cổ xưa vẫn luôn tồn tại trong những góc tối nào đó mà người ta không hề hay biết. Từ sở cảnh sát chạy về hướng Tây Bắc, bóng người xung quanh dần dần thưa thớt, hoàng hôn, sương mù giăng khắp không gian, trên những con đường nhỏ, sương mù gần như đã phủ kín lối đi. Cuối cùng, ở dưới chân núi Tây Sơn, Lâm Ngôn rốt cuộc tìm được nơi mà mình muốn đến.

Lâm Ngôn dừng xe lại, đem tất cả các bức ảnh mà mình tìm được trên mạng đối chiếu với quang cảnh xung quang, là nơi này, ngôi miếu nhỏ vô danh dựa vào Tây Sơn là đúng, trước cửa treo hai cái đèn ***g màu trắng, ngọn nến sắp bên trong hiện tại đã được đổi thành đèn điện, trong màn đêm lập lòe tỏa ra dày đặc âm khí. Trong sân có cái giếng nước, bên cạnh là gốc cây cổ thụ, trên cành treo đầy những miếng chiếu hồn, không ngừng đung đưa trong gió.

Miếu nhỏ bên ngoài tuy không bắt mắt, nhưng trong giới lại rất có tiếng tăm, khác với những tòa chùa chiền thông thường dùng để bái thần cầu phúc, ngôi tháp cổ này chỉ có một công dụng duy nhất, chính là trấn quỷ. Người bình thường luôn cho rằng thổ địa ở đây có linh khí, đối với một ngôi miếu cổ xây ngay dưới chân núi như thế này quả thật không sai, nhưng ai biết được ngôi miếu này lại nằm trên một khu vực vô cùng hiểm nghèo. Theo phong thủy mà nói, núi cao thuần dương, miếu dựng giữa lưng chừng núi sẽ được nhận tinh khiết linh khí, hiển rõ thần linh, đất trũng tụ âm, miếu thời dựng dưới chân núi sẽ hấp dẫn cô hồn dã quỷ, chúng nó sẽ không tác oai tác quái, gây nhiễu loạn dân chúng xung quanh, cho nên mới có cái gọi là tàn miếu mạc sách. Tây Sơn thời cổ là một bãi tha ma, oán khí rất nặng, gian miếu nhỏ này cũng bởi vì công dụng đặc thù của nó mà được giữ lại đến tận ngày nay.

Lâm Ngôn nhìn miếu chiêu hồn treo trên cửa, yên lặng rút chìa khóa.

Đây là nơi âm độc nhất trong tất cả những chỗ mà hắn tra được trên mạng.

Bởi vì có hẹn trước, sư phụ trong miếu đã chờ đợi từ lâu, thấy Lâm Ngôn vào cửa liền cười tủm tỉm tiếp đón “Thí chủ mời ngồi, xin bùa bình an vẫn là làm lễ cầu siêu?”

Pháp sư mặc một bộ trường bào màu vàng đất, cũng không để tóc dài, cắt một đầu nhẹ nhàng khoan khoái, bảy phần hòa thượng ba phần đạo sĩ. Lâm Ngôn đánh giá cảnh sắc bên trong, tường vôi, gạch đất, một cái bộ bàn gỗ đã xỉn màu, bên trên là lư hương cùng trái cây, dày đặc mùi đàn hương (tên một loại gỗ) xông vào mũi. Lâm Ngôn lấy bật lửa, gặp chủ nhân không phản đối liền châm điếu thuốc, tr吞吐 một hơi, sau đó trầm giọng nói “Đều không phải, ta muốn trừ quỷ.”

Không biết có phải là do tâm lý ảnh hưởng hay không, Lâm Ngôn chỉ cảm thấy vừa dứt lời, lập tức một cỗ hàn khí chết người mạnh mẽ trời dậy. Chủ miếu cả kinh, vội vàng nói “Ồ trong này không được nói lung tung, bị chúng nó nghe được sẽ gặp chuyện không may.” Nói xong liền quay đầu nhìn ra cửa, không khỏi nhủ thầm “Lệ khí quá nặng, người này là chết oan chết uổng a, hơn nữa còn rất lâu rồi.”

Lâm Ngôn liếc mắt nhìn về phía chủ miếu nói, trông trơn, cái gì cũng không có.

—Ta nói thẳng, thí chủ dương thọ còn không đến ba tháng.

—”Pháp sư ngài nói giỡn.” Lâm Ngôn cố gắng bảo trì bình tĩnh, ngón tay cầm điếu thuốc không tự giác run lên.

—”A Nhan, rót ly nước cho thí chủ đây.” Miếu chủ nhìn về phía hậu đường hô lên, tiếp đó quay đầu nói với Lâm Ngôn “Lâm tiên sinh nếu có thể tìm đến ngôi miếu nhỏ này của ta khẳng định đã tốn ít không công phu, mệnh mệnh cũng không thể làm được gì, nói cho ta biết, ngài như thế nào lại bị một con quỷ trăm năm đạo hạnh đến đòi mạng vậy?”

Lâm Ngôn sững sờ chớp chớp mắt, trăm năm đạo hạnh?

Chủ nhân thần nhiên nói “Nhìn xem trang phục, trông giống như liêm phục triều Minh.”

Liêm phục, hai từ quen thuộc gợi lên hồi ức, Lâm Ngôn không khỏi tr吞吐 một hơi khí lạnh, tên pháp sư quái đản này có thể nhìn thấy quỷ? Hắn nhớ tới lần thực tập khảo cổ mà mình đã nhắc với Doãn Chu, lúc đó hắn phụ trách khu vực số mười sáu, liên tục một tuần đốt đèn mờ trắng không ngủ, ngày đêm thu thập tư liệu. Bên cạnh là cổ quan tài lớn bị phong ấn bởi sáu mươi tư chiếc đinh đồng, nước sơn đen quánh, hắn đứng bên cổ quan tài tự tay dùng cọ mềm thanh lý xác chết, bốc từng mảng từng mảng liêm phục đã bị mục nát, theo khe hở giữa những cọng xương trắng mà tìm kiếm vật bồi táng...

—”Tháng trước ta quả thật đã đi vào một ngôi mộ cổ lớn thời Minh...” Lâm Ngôn khiếp sợ nói.

—”Kinh Phật có câu, vạn vật vạn sự đều có báo ứng.” Miếu chủ cười cười, lấy ngày sinh tháng đẻ của Lâm Ngôn, tính toán một hồi, ngạc nhiên nói, “Tứ trụ thuần Âm, bát tự tị hợi tương xung có huyền môn căn cốt, đại vận nghịch hành, này mệnh cách là người chiêm a, trách không được hắn lại tìm đến người.”

—Người này hung họa đột tử, lòng mang oán hận không thể đầu thai, nhiều năm oán khí nặng nề, cô hồn thành quỷ không khác gì súc sinh, chỉ sợ là rất khó siêu độ.

Lâm Ngôn đánh gãy lời hắn “Pháp sư có thể giúp ta sao?”

Miêu chủ nói “Chỉ có thể đánh tan ba hồn bảy vía , từ nay về sau bắt nhập luân hồi.”

Lâm Ngôn hạ mắt,khớp xương va vào nhau vang lên tiếng “lấp” nhỏ,hắn lập tức nhớ tới sự điên cuồng cùng tảo bạo của thứ kia trong thang máy,hồi ức đáng xấu hổ trong phòng khách,bộ mặt thê thảm của bà bà trong nhà xác,không khỏi siết chặt nắm tay “Hắn đã hại chết một người, không biết đến khi nào thì sẽ lại có cái thứ hai , thứ ba,ta phải hảo tâm siêu độ cho hắn sao ?! Giết người đền mạng, hắn xứng đáng!”

—”Ta không quan tâm hắn là ai,ta chỉ muốn hắn trở lại chỗ thuộc về mình.” Lâm Ngôn lạnh lùng nói “Tổng hắn đi, giá bao nhiêu cũng được.”

Chủ miếu thở dài,từ gầm bàn lấy ra một chồng giấy vàng “Ai nói ma quỷ độc ác,lòng người mới tàn nhẫn nhất.”

Khi nói chuyện, tiểu sa di từ hậu đường bưng khay trà lên,cung kính đặt tách trà trước mặt Lâm Ngôn,sau đó đặt tách trà còn dư trong khay cạnh mâm trái cây đang cúng, cúi đầu nói “Tiến vào, người tới đều là khách,người cũng khát rồi, uống nước đi.”

Lâm Ngôn sững sốt,nghĩ rằng giọng nói này sao lại quen thuộc như vậy,tiểu sa di lúc này cũng thấy Lâm Ngôn,trên mặt hiện lên vào phần kinh ngạc,mỉm cười nói “Thì ra là người.”

Thân hình ốm yếu,khuôn mặt tiêm gầy không chút huyết sắc,mặc một bộ áo choàng màu vàng đất cũ kĩ chẳng ra gì,hóa ra chính là người đã đụng phải mình trong trường.

Lâm Ngôn nhất thời có chút choáng váng,nghĩ rằng trong miếu không phải là người tu Phật sao,như thế nào nữa đường lại xuất hiện đạo sĩ ?

—”Này, đây là sư phụ ta.” Tiểu sa di quay sang nhìn miêu chủ, cúi đầu “Lâm Ngôn là bạn đại học của con.”

Lâm Ngôn nhớ mang máng tiểu đạo sĩ này họ Nhan,cùng ngành khảo cổ học,ở chung một tầng trong kí túc xá,bình thường đến lớp đều cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy,bất quá tiểu đạo sĩ tính cách nội hướng không hợp với mọi người,lại thêm tật nói lắp, hoạt động trong trường luôn luôn không thấy mặt hắn,thế nên cho dù là bạn học đã bốn năm nhưng Lâm Ngôn vẫn không nhớ rõ tên người ta. Đạo sĩ này xưng hô tựa như sét đánh bên tai,khi đó là tân sinh vừa dọn vào kí túc xá, không vài ngày liền có lời đồn cùng tầng có một quái nhân vừa đốt vàng mã vừa thì thầm với không khí,còn vẽ những chữ nguệch ngoạc như gà bới lên giấy rồi dán khắp phòng. Sau lại bạn học cùng phòng không chịu nổi nên bị tập thể xa lánh, đổi khóa cửa nhốt hắn ở bên ngoài,đem đồ vật của hắn ném ra ngoài cửa sổ,kiên trì bền bỉ hết nửa học kì, cuối cùng mới có thể ép hắn dọn ra khỏi kí túc xá.

Việc này đương nhiên trở thành trò cười cho toàn khoa,Lâm Ngôn khi đó làm lớp trưởng, việc đầu đầu nhất chính là mỗi khi làm công tác tư tưởng cho tiểu đạo sĩ, vô luận hắn có tận tình khuyên bảo, nài ép, lôi kéo, chỉ trích như thế nào thì tiểu đạo sĩ cũng không phản bác,chỉ cẩn thận cúi đầu lắng nghe,qua đi thì lại y như cũ. Tiếp sau, chương trình học trở nên gay gắt hơn,Lâm Ngôn cũng không còn thời gian để tới hắn, dần dần cũng quên mất nhân vật này.

—”Người, người bảo ta A Nhan là được.” Đạo sĩ nhỏ giọng nói “Ta không quan trọng.”

Nói xong, A Nhan liền chạy vào hậu đường ôm ra một cái hòm,theo sự chỉ huy của miêu chủ mà lấy các đồ vật bên trong bày lên bàn,giấy vàng, tế hương, chu sa,một con dao nhỏ,còn có vài lọ không biết tên.

—”Đội lát nữa phải nhất nhất làm theo lời ta nói,này nghiệt súc đã muốn tu thành chân thân,hiện tại canh giờ không tốt,ta cũng không thể nắm chắc mười phần,vạn nhất xảy ra chuyện gì thì chúng ta có khả năng sẽ cùng chôn thân tại đây.” Miêu chủ thần nhiên phân phó“Bãi trận.”

Hai thầy trò bắt đầu bận rộn,Lâm Ngôn chưa từng tận mắt chứng kiến cảnh này, có chút giống như trong tivi, chỉ thấy chủ miếu khóa trái cửa sổ lại,rắc tàn tro trong lư hương lên mọi góc ngách trên bệ cửa sổ, cách mỗi đoạn ngắn lại đặt một đồng tiền,thẳng đến phủ kín cả gian phòng ,cuối cùng ở trên mặt đất vẽ một vòng chu sa mảnh manh,đặt giấy vàng cùng đoản đao lên bàn dự bị.

—”Dây tơ hồng trừ tà, không để cho nó chạy thoát cũng có thể phòng ngừa những thứ bên ngoài tiến vào.” Miêu chủ nói “Đêm khuya âm khí trong núi cực thịnh,chu sa thuần dương,đội lát nữa đã quỷ trên núi đều sẽ tràn xuống đây.”

Lâm Ngôn lập tức khấn trương “Cái gì đã quỷ ?”

—”Một phần là những cô hồn không tin mình đã chết,một phần là những kẻ đáng thương không có người nhắc xác,cũng có những du hồn chết oan tìm người thế mạng,đều không sao,phiền toái là thứ đi theo người kia.” Miếu chủ nhìn về góc phòng,bầu môi. Sự tình phát triển đến nước này đã hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của Lâm Ngôn,hắn không biết nên nói gì, chỉ đành phải gật đầu.

—”Mông tiêu có thể ngăn cách âm dương, vậy lên người thì ma quỷ sẽ không tìm thấy người,nhớ kẻo lát nữa vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được phép lên tiếng,cũng không thể thở mạnh,trăm ngàn phải làm đúng như lời ta nói.” Miếu chủ tiện tay chọn một lọ trên bàn,mở nắp, lấy bột phấn bên trong rắc lên người Lâm Ngôn,thấy Lâm Ngôn khấn trương, A Nhan liền thần kinh cười to “Trong miếu âm khí nặng,chờ một lát người sẽ thấy,lần đầu tiên nhìn thấy ta cũng sợ tới mức té xỉu.”

Nói xong liền lấy ra một miếng gỗ từ trong rổ, dùng dao khắc lên đó ngày sinh tháng đẻ của Lâm Ngôn, lại cắt một cái hình nhân bằng giấy dán lên,thủ công thật tinh xảo,hình nhân bằng giấy đỏ duỗi thẳng hai tay,miệng cười hì hì,đặt lên bàn mang đến cảm giác vô cùng quái dị.

Đêm càng ngày càng sâu,gió trong núi rào rạc thổi tung cành lá trên cây cổ thụ,nơi này phạm vi trong vòng mười dặm không có một bóng người,ngọn đèn trên miếu cổ lu linh lập lờ,Lâm Ngôn nghĩ, lúc này nếu có người đi ngang qua đây,thấy trong phòng có ba người đang bị bao bọc bởi một vòng tơ hồng, ngồi chụm lại quanh ngọn nến, chắc chắn sẽ bị dọa đến phát điên.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây,bốn phía không hề có biến hóa,Lâm Ngôn cảm di động nhìn thoáng qua, mười một giờ rưỡi, ước chừng đã hơn hai tiếng,nhưng chủ miếu cùng A Nhan vẫn ngồi đó không nói một lời, phảng phất giống như đã nhập định.

Ngọn lửa trên bàn bỗng giật giạt.

—”Đến rồi.” A Nhan nói, ý bảo Lâm Ngôn chú ý phía sau,Lâm Ngôn quay quay sau,cũng không thấy có gì bất thường,nhưng lập tức hắn liền phát hiện.

Bọn họ rõ ràng chỉ có ba người, nhưng trên tường lại có tới...bốn cái bóng...

END 7

8. Chương 8

Trốn đi

Trên bàn, ngọn lửa giật giạt...

—”Đến rồi.” A Nhan nói, ý bảo Lâm Ngôn chú ý phía sau,Lâm Ngôn quay quay sau,cũng không thấy có gì bất thường,nhưng lập tức hắn liền phát hiện.

Bọn họ rõ ràng chỉ có ba người, nhưng trên tường lại có tới bốn cái bóng.

Bất đồng với vẻ ngoài im lặng của nó, cái bóng thứ tư không ngừng di động,hệt như đang dạo chơi xung quanh,vừa mới bắt đầu, động tác cực kì thông thả,sau đó càng lúc càng nhanh,chợt chạy tới rồi lại lùi về sau,cuối cùng vội vã đảo quanh khắp phòng.

—”Hắn đang tìm người.” A Nhan nhẹ nhàng nói

Ngoài cửa cũng bắt đầu phát sinh những hiện tượng kì quái,như đã rơi xuống nước hoặc nhánh cây bị bẻ gãy, không lâu sau, âm phong mãnh liệt đánh tới, cửa chính cùng cửa sổ đều bị gió thổi tung,va đập vào nhau vang lên những tiếng “lách cách.” Tiếp đó là tiếng đập cửa,giống như có vô số người đang chờ bên ngoài,không chỉ có cửa chính mà ngay cả cửa sổ cũng truyền đến tiếng gõ dồn dập. Lâm Ngôn kinh hồn táng đảm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ,liền bắt gặp một gương mặt già nua,lão nhân kia đang đứng xiêu

xiêu vẹo vẹo bên khung cửa sổ, trên người mặc một bộ y phục thời Mãn Thanh, trong tay cầm một cái đèn ***g, đèn ***g phát ra thứ ánh sáng lạnh tanh xanh xanh mờ mờ.

Trong viện, bóng người càng ngày càng dày đặc...

— “Không sao, đừng sợ.” A Nhan nắm lấy tay Lâm Ngôn, nhẹ giọng nói “Bọn họ thường đến đây ăn mìn thâu trong miếu, đều là những người đáng thương, chết rồi, không ai thờ cúng.”

Lâm Ngôn nghĩ, dù là tận thế 2012 đến đây hắn cũng không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

Một người vô thanh vô tức xuất hiện trong lưới tơ hồng đã được giăng sẵn.

Dưới ánh nến mờ, chỉ thấy mái tóc tối đen của người nọ theo trán xõa xuống, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, vóc người rất cao, vạt áo sụp xuống dưới, dính đầy những vết máu cũ xưa ố màu. Lâm Ngôn cắn môi, kiệt lực hạn chế hô hấp, trái tim phảng phất như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, cơ hồ ngay lúc đó miếu chủ cũng bật dậy, lấy một lá cờ màu vàng trên bàn cắm giữa lư hương, mở giấy ra, cắn ngón tay, dùng hỗn hợp máu và nước nhanh chóng hí hoáy.

“Người” dưới ánh đèn dường như bị chọc giận, không ngừng đi qua đi lại trong phòng, đụng phải dây tơ hồng lập tức bị dội ngược trở về, nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc, bước chân vội vàng mà lảo đảo. Chứng kiến tình cảnh quỷ dị trước mắt, Lâm Ngôn không ngừng đổ mồ hôi lạnh, “A—” nhẹ một tiếng, kinh ngạc không thể không chế mà tràn ra khỏi yết hầu.

Con quỷ kia đột nhiên ngừng đầu, dưới mái tóc tán loạn là một đôi mắt ngoan lệ, hai tròng mắt tối om dày đặc sát khí, thẳng tắp bắn về phía trước! Cơ hồ không thể dự liệu trước, hắn cứng ngắt xoay người, nhanh chóng vọt đến chỗ Lâm Ngôn, mà Lâm Ngôn thì không ngừng run rẩy, liều mạng nín thở, nhưng còn cách hắn chưa tới nửa thước, thì con quỷ kia chợt dừng lại, vội vàng rà xét bốn phía xung quanh, phảng phất như đã lạc mất con mồi của mình.

Ngay khi Lâm Ngôn nhin đến mức sắp tắt thở, con quỷ kia rút cuộc buông tha, xoay người đi qua một hướng khác.

Miếu chủ bắt đầu niệm chú, A Nhan cũng gia nhập theo, rõ ràng chỉ có hai người ngâm xướng nhưng từ mọi góc ngách trong phòng đồng loạt vang lên tiếng tụng đều đều, dây tơ hồng cũng bắt đầu lắc lắc thu nhỏ lại, bước chân của con quỷ kia trở nên bối rối, như ong vỡ tổ mà chạy tán loạn khắp nơi, sau đó lảo đảo ngã xuống mặt đất. Tiếng niệm chú càng ngày càng lớn, con quỷ kia dường như cũng đang chịu đựng thống khổ rất lớn, thất tha thất thểu xoay trên mặt đất, bò được một đoạn lại liều mạng đứng lên, cuống quýt mà điên cuồng đảo mắt khắp phòng, nhưng mãi mà vẫn không tìm thấy mục tiêu.

Miếu chủ nắm lấy cánh tay Lâm Ngôn, dùng ánh mắt ý bảo hắn chớ có lên tiếng, tiếp theo lại dùng dao rạch một đường trên tay Lâm Ngôn, vết rạch rất sâu, máu trào ra trong nháy mắt Lâm Ngôn phảng phất nghe thấy tiếng con quỷ kia ồn ã thở dốc, nó dùng tứ chi bò trên mặt đất, lết về phía Lâm Ngôn, mỗi một động tác đều giống như đang thừa nhận tra tấn thống khổ, nhưng một khắc cũng không chùn bước. A Nhan nhanh tay cầm khối gỗ có dán hình nhân bằng giấy ở trên bàn, lấy máu Lâm Ngôn rưới lên hình nhân, sau đó lại rắc mông tiêu lên miệng vết thương, rồi ném miếng gỗ về phía con quỷ kia.

Con quỷ kia cúi đầu rên rỉ một tiếng, phảng phất giống như dùng hết toàn lực xông về phía khối gỗ, hai tay không ngừng xé rách hình nhân bằng giấy. Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại làm Lâm Ngôn ngẩn người, chỉ thấy con quỷ kia cố gắng ngồi chồm hồm trên mặt đất, cúi đầu cẩn thận hôn lên hình nhân trên khối gỗ, không ngừng cọ xát khiến cho màu đỏ tươi từ trang giấy vấy lên môi nó, hết như đang trân trọng một vật vô giá.

Biểu tình của miếu chủ trong nháy mắt liền trở nên âm độc, hắn quơ lấy đoản đao trên bàn, cắn đầu lưới phun một ngụm máu lên lưới đao, sau đó nhanh chóng chỉ mũi đao về phía con quỷ kia, giấy vàng trên bàn vô hỏa tự thiêu, tách tách hóa thành một quả cầu lửa, dưới ánh lửa hừng hực, toàn thân con quỷ kịch liệt run rẩy, yết hầu mơ hồ phát ra những tiếng rên rỉ, nhưng căn bản không có phản kháng, thậm chí ngay cả tránh né cũng không làm, gắt gao ôm khối gỗ vào lòng, hết sức không tha cùng lưu luyến dựa sát vào nhau...

Mặc danh run động khiến Lâm Ngôn không khỏi lui về sau một bước, từ lúc chào đời đến giờ hắn chưa từng thấy qua ánh mắt như vậy, tuyệt vọng, điên cuồng, oán độc, ngoan lệ lại tràn đầy không cam lòng, cố chấp nhìn chằm chằm khối gỗ trong lòng, cùng hình nhân dính máu của Lâm Ngôn.

Đậm đặc máu tươi theo trong miệng lệ quý mạnh mẽ trào ra, dọc theo khóe môi chảy xuống, từng ngụm từng ngụm nhuộm đỏ vạt áo, tóc dài tán loạn cũng lấm tấm những giọt máu, quả thật là thảm cảnh nhân gian. Lâm Ngôn kinh ngạc lắc đầu, này căn bản không thể, nhất định là sai ở đâu rồi, có thể dùng loại ánh mắt đó nhìn hân, làm sao có thể đành lòng tổn thương hân được...

__Ong ong ong...

Di động bỗng dưng rung lên, màn hình lóe sáng, một tin nhắn chuyển đến “Kết quả khám nghiệm tử thi của bà bà đã bị sửa đổi, ta vừa đột nhập vào cơ sở dữ liệu của bệnh viện, theo báo cáo thì thời gian tử vong hoàn toàn không giống với lúc chúng ta nghe ở sở cảnh sát, chết trước đó đã ba giờ.”

Tin nhắn thứ hai là “Ta nghi ngờ có người can thiệp vào chuyện này, Lâm Ngôn chính ngươi phải cẩn thận.”

Lâm Ngôn chìm vào hồi ức, trên báo cáo tại sở cảnh sát ghi rõ bà bà chết lúc rạng sáng, nhưng thời gian tử vong chính xác lại là mười giờ đêm hôm trước, lúc đó hân đang chật vật vật lộn với con quỷ trước mắt, trước khi lên lầu hân còn nhìn đồng hồ, tuyệt đối không thể lầm được.

Tin nhắn thứ hai của Doãn Chu hân hoàn toàn không kịp suy xét, cả người giống như bị chậu nước sôi đổ ập xuống đầu, Lâm Ngôn siết chặt hai tay, bị một màn kinh tâm xúc mục trước mắt khiếp sợ không thốt nên lời, cổ họng gian nan nuốt nước miếng, hân đang làm cái gì, hân vẫn luôn cố chấp cho rằng không thể giết người sống, nhưng không đại biểu có thể tàn nhẫn đánh chết âm hồn vô tội a!

Hết như một con thú non bị lợi dụng để dẫn dụ sói mẹ, thủ đoạn của con người có khi còn tệ hơn cả ma quỷ gấp vạn lần.

__”Dừng lại!” Lâm Ngôn điên tiết rống to.

Miếu chủ như lâm vào đại dịch “Câm miệng! Để nó phát hiện thì chúng ta xong đời!”

A Nhan cũng hoảng thần “Lâm Ngôn ca ca ngươi đừng lên tiếng, hiện, hiện muốn dừng cũng đã muộn!”

Trong nháy mắt miếu chủ lộ ra sát khí, xoay mũi dao dính máu xuống đất, lập tức mặt đất rung chuyển, cả gian phòng giống như bị một bàn tay khổng lồ giữ lấy, khung cửa sổ, mái hiên, vách tường rắc rắc nứt ra, du hồn tụ tập trong viện dường như cũng bị chọc giận, âm thanh nứt nổ, tiếng kêu gào thảm thiết, vang vọng khắp chân núi, trên đoạn đạo chợt lóe lên một đạo lãnh quang, miếu chủ không chút suy nghĩ đâm thẳng mũi dao xuống đất, ý đồ vùi con quỷ vào lòng đất!

“Ca đất!” một tiếng thanh thúy vang lên, ngọn cờ trên lư hương gãy thành hai đoạn.

Con quỷ kia chậm rãi nâng đầu lên, con người đỏ như máu nhìn chăm chăm về phía Lâm Ngôn.

Trong nháy mắt làm ra quyết định, Lâm Ngôn cũng không biết mình lấy đâu ra lá gan lớn như vậy, hân nhét điện thoại vào túi, chạy đến chỗ con quỷ kia, một người một quỷ xoay thành một đoàn. Lâm Ngôn liều mạng giắt khối gỗ trong tay nó, nhưng con quỷ cố chấp đến kinh người, hai tay gắt gao giữ chặt khối gỗ, dù cho Lâm Ngôn có gắng sức thế nào cũng không lay động mấy mảy.

Lại một lá bùa bắn tới, trước ánh đèn, con quỷ triệt để buông tha phản kháng, thân thể cuộn tròn quỷ trên mặt đất, cần thần bảo hộ khối gỗ thể thân trong lòng ngực, giống như một kẻ si tình, đẩy cũi lòng đều là không cam tâm cùng oán hận, lại khó có thể dứt bỏ một đoạn nghiệt duyên.

Ngoài miệng nói yêu, nhưng mấy ai chân chính đánh bạc tánh mạng của mình? Con quỷ cùng đường này, còn có tình có nghĩa hơn con người nhiều.

Trong đầu chợt lóe lên ý tưởng, Lâm Ngôn dùng đầu lưỡi liếm đi mông tiêu trên miệng vết thương, cố nén đau liều mạng cắn, vị đắng chất cùng mùi máu tanh nhảy vào yết hầu, máu khô lập tức bị nước bọt hòa tan, Lâm Ngôn giờ cánh tay kề sát mặt con quỷ, cắn răng nói “Ta ở đây, theo ta đi!”

Con quỷ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hân, Lâm Ngôn nhẹ giọng nói “Ngoan, ném đồ chơi đi!”

__Chúng ta đi!

__A Nhan! Ngăn tên gốc tử này lại!

Lâm Ngôn bắt lấy tay con quỷ đỡ nó dậy, dùng chân phải phui phui tàn tro, trận pháp bị phá trong nháy mắt, đồng tiền thẳng tắp bắn ra ngoài, “đương đương” lặn lốc trên mặt đất, Lâm Ngôn lại bận rộn giải dây tơ hồng, ai ngờ những sợi dây kia quá chắc chắn, trong lúc nhất thời không thể thoát khỏi.

Lâm Ngôn kích động quay đầu, chỉ thấy A Nhan kẹp lá bùa chạy về phía mình, không được hai bước liền lao đảo ngã nhào xuống đất, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, dùng khẩu hình lặng lẽ nói “Chạy mau!”

Hắn đang kéo dài thời gian, Lâm Ngôn vội vã dùng răng cắn đứt từng sợi tơ hồng, mang lệ quỷ chạy ra khỏi cửa miếu!

Bên ngoài tiếng kêu than đã sớm dậy khắp trời, trên núi trắc trắc vang lên tiếng cười âm hiểm, trong tiểu viện nơi nơi tràn ngập hắc khí, cây cỏ thụ hết như một bộ xương khô dũ tợn, tựa hồ cô hồn dã quỷ trong phạm vi mấy trăm dặm đều bị kêu tới, phiêu phiêu theo gió đảo quanh tiểu viện, một nữ quỷ toàn thân sũng nước ngồi trên miệng giếng, những “người” mặc trang phục thái giám tả tơi tụ tập lại, đèn ***g khê lắc lư giữa không trung rõ ràng đã tắt ngấm, “người” gần nhất mang trên cổ một đạo vết chém tím đen sâu hoắm, than oán nói “Ta chết oan a...”

Lâm Ngôn bỏ lại sau lưng quang cảnh rừng rợn chạy như điên đến chỗ đỗ xe, tay chân run lẩy bẩy móc chìa khóa ra, nhưng vô luận có ấn như thế nào thì tiếng “Tít tít!” mở khóa vẫn không chịu vang lên, độ cao đã hoàn toàn biến đổi từ trường, điều khiển không có tác dụng, Lâm Ngôn đành phải tự thân mở khóa, không dễ dàng mới mở được cửa xe ném con quỷ vào ghế phụ lái, lại liên tục ba lần không thể khởi động xe.

Con quỷ theo thống khổ dần dần khôi phục ý thức, bàn tay lập tức nắm lấy cổ Lâm Ngôn, chậm rãi siết chặt, hai tròng mắt tối đen ẩn sau mái tóc rối tung...

— “Mẹ nó! Người không biết lái xe thì ngoan ngoãn ngồi yên cho ta!” Lâm Ngôn bực tức rống to “Bóp chết ta rồi thì ai lo cho người!”

Bàn tay trên cổ thành thật bất động.

Quả nhiên, ma quỷ sợ kéac, Lâm Ngôn hung hăng đẩy nó lại chỗ ngồi, hệ dây an toàn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm “Đánh cược một phen, nếu bị đám lừa đảo này xử lý, mẹ nó rất không đáng giá!”

Hung hăng đạp chân ga, dùng sức vặn chìa khóa, “Oanh!” một tiếng, xe khởi động.

— “Ngồi yên!” Lâm Ngôn nhếch miệng, giữ chặt tay lái, trong đêm tối, A4 màu đen như một chiếc xe đua thể thức 1 bay nhanh về phía trước.

END 8

9. Chương 9

Trở về thành phố

Lục đục một đám bóng đen xuất hiện giữa đường, dùng hai hốc mắt đen ngòm nhìn chằm chằm xe Lâm Ngôn, một đứa bé quần áo tả tơi gầy trơ xương chạy tới chạy lui, thậm chí còn có một nữ tử vận cung trang, toàn thân lấp ló xương trắng, móng tay sắc nhọn cào cào thân xe, quả thật là một cuộc trốn chạy khỏi tận thế với quy mô lớn. Lâm Ngôn thở sâu, nhấn ga, dùng tốc độ hai trăm km/h vọt thẳng về phía trước, hàng cây hai bên chỉ còn là những cái bay xẹt qua, mọi thứ trên đường trở nên mờ ảo, lực cản quá lớn ép chặt Lâm Ngôn vào ghế, đường mòn gập ghềnh cộng thêm tốc độ vượt qua cực hạn như thế này khiến Lâm Ngôn không khỏi hoài nghi chiếc xe sẽ lập tức đình công, nhưng bàn chân đạp chân ga vẫn không dám lơ lỏng, giống như những kẻ khốn khổ đang mắc kẹt trong một đoàn hắc vụ khổng lồ giữa cánh rừng chết chóc, liều mạng tìm một con đường...

Chạy đến nơi có sự sống.

Ngay trước khi kim đồng hồ báo nhiên liệu chậm rãi rơi xuống zero, Lâm Ngôn cuối cùng cũng thấy được thành phố, lùa lẩn vào dòng xe, hẩn cẩn thận hạ kính cửa sổ, chỉ để lại khe hở nhỏ, gió đêm mát lạnh tràn vào, xua tan sạch sẽ mùi huyết tinh dày đặc trong xe.

Thành phố, dòng xe cộ, tiếng người, thời đại bình thường.

Lâm Ngôn thở thật dài một hơi, ngả người lên ghế.

Chuyện quỷ dị vừa xảy ra, tựa như một giấc mộng giữa cuộc sống hiện đại, nhưng người ngồi ở ghế phụ lái lại là bằng chứng xác thực nhất khiến người ta không thể không tin. Lâm Ngôn hung hăng đá chân hai cái, nghĩ rằng mục đích của nó, hẳn đã làm chuyện điên rồ nhất trong cuộc đời mình, tại một đất nước xã hội chủ nghĩa phồn hoa tiền đồ sáng láng, lãnh đạo luôn phải bận rộn ngoại giao để người dân có cuộc sống an cư lạc nghiệp, ấm no hạnh phúc, thì hẳn lại từ trong một môn phái thần bí quái đản nào đó giải cứu một con quỷ muốn lấy mạng mình.

Lâm Ngôn nhanh chóng tìm vị trí dừng xe.

__Bằng hữu, ăn mừng đi, chúng ta còn chưa chết.

Không trả lời, con quỷ tựa hồ đang ngủ, mắt nhắm, cả người lệch qua một bên, tóc đen xõa xuống che hơn phân nửa khuôn mặt.

Chết rồi ư? Lâm Ngôn căng thẳng, nhưng lập tức trấn tĩnh lại, nó vốn đã chết, nuôi không tốt cũng không thể chết lần nữa. Không đúng, không thể gọi bằng nó, Lâm Ngôn liếc nhìn hẩn, bộ dáng im lặng nhắm mắt của hẩn không khác gì người bình thường, hẩn thậm chí đang hô hấp, ***g ngực phập phồng theo quy luật. Một thân ăn mặc theo phong cách nho sinh, cực kì không hợp với kiểu tóc rối bù, dưới những vết máu khô đỏ màu kia có thể nhìn ra xiêm y được may rất tinh tế, nhìn lên lại nhìn xuống, vạt áo rộng mở lộ ra hai chân trần, bàn chân nứt nẻ loang lổ vết thương cũ, giống như đã đi một chặng đường rất xa.

Lâm Ngôn thở dài, thầm nghĩ hẩn là giờ phút này đã triệt để đặc tội với tổ tông, hẩn ở trong xe do dự một hồi không biết nên chạy trốn hay là tự sát tạ tội, cuối cùng quyết định vẫn là chờ “người” này tỉnh lại rồi nói sau. “Đừng tin lời người chết, bởi vì họ chỉ nhớ rõ nguyện của chính mình mà thôi.” Lời thoại trong phim chợt lóe lên, Lâm Ngôn lắc đầu, đôi mắt không biết gạt người, ánh mắt lưu luyến cùng không cam lòng của con quỷ kia đã thật sự khiến hẩn rung động.

Lâm Ngôn đột nhiên không sợ hẩn nữa, lúc ở trong miếu cũng không dám nhìn kĩ, không biết quỷ...quỷ thứ này xem không thấy sờ không được, rốt cuộc lớn lên như thế nào nhỉ?

Ma xui quỷ khiến, Lâm Ngôn bất tri bất giác vén mái tóc dài của người ta lên.

Trong nháy mắt, hẩn kì thật đã chuẩn bị tâm lý để nhìn thấy một gương mặt thối rửa, thậm chí là đầu lâu, hoặc là thiếu hụt các loại ngũ quan, nhưng khi vén tóc lên, ngũ quan người nọ chậm rãi lộ ra khiến Lâm Ngôn không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Thực sự là...là quỷ sao...Sao lại đẹp trai như vậy...

Kia quả thật là gương mặt anh tuấn đậm nét cổ xưa, trường mi nhập tấn, mũi cao, ánh mắt lộ ra một cỗ anh khí mà thời đại này không có. Hẩn ngủ không yên giấc, có lẽ là do tên pháp sư kia ép buộc đến hao hết tinh khí, cau mày, cuộn tròn cả người lại, giống như vẫn đang cố gắng che chở khối gỗ kia.

Cái gì nha, bộ dạng đẹp như vậy, sớm đầu thai không phải đã tránh khỏi một hồi huyết vũ phong tinh sao, làm gì lại thành quỷ, lang thang dọa người như vậy?

Làn da cũng thật mịn màng, hết như một khối ngọc quý được chạm khắc tinh tế, ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy.

Lâm Ngôn đồng tình nhìn hẩn, trong lòng bỗng nhiên chấn động, người này sẽ không cho mình là lão bà đã chết mấy đời của hẩn đi, vì nhìn lầm mà liều mạng thành bộ dạng thê thảm như thế này. Nhớ lại chuyện trong miếu khiến Lâm Ngôn có chút áy náy, nhin không được vén tóc qua một bên, lấy tay chà lau vết máu khô đọng trên mặt hẩn.

Con quỷ kia bị kinh động, mở to mắt, oán độc nhìn chằm chằm Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn sợ tới mức thét lên một tiếng, theo bản năng bảo vệ cổ.

Lúc này mục tiêu tập kích đã đổi thành cả vai, một đôi tay mạnh mẽ siết chặt cả vai Lâm Ngôn, càng ngày càng dùng lực, Lâm Ngôn thậm chí có thể nghe được tiếng xương cốt rắc rắc nứt ra, từng đợt từng đợt đau đớn từ trên vai truyền đến kích thích thần kinh căng thẳng. Hắn thật không hay ho, còn xem quỷ như gia súc, Lâm Ngôn hoảng loạn mở cửa xe, cố tình khi dừng chạy thì xe tự động khóa, trong lúc nhất thời không thể mở được.

Kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, trong xe đen ngòm, nhìn không thấy nút mở khóa nằm ở đâu, Lâm Ngôn đành phải sờ soạng xung quanh. Tay của con quỷ bỗng dừng theo cả vai hắn trượt xuống, đụng đến vết thương trên cánh tay Lâm Ngôn, do dự một hồi sau đó cúi đầu nhẹ nhàng ngửi ngửi miệng vết thương.

Lâm Ngôn nhớ tới trên người mình vẫn còn dính móng tiêu, chỉ có miệng vết rách mới có nhân vị, nhịn không được xoa xoa cả vai, xì một tiếng nở nụ cười.

__ Là ta, đừng sợ, bảo đảm hàng thật giá thật.

Con quỷ kia thở dài một tiếng, ôm cánh tay Lâm Ngôn kéo vào trong lòng, Lâm Ngôn lẳng lẳng nhìn hắn, đột nhiên bị bộ dáng ngoan ngoãn như vậy biến thành không được tự nhiên, đành phải thả tay nắm cửa ra, nhích lại gần, một bên má tựa vào ***g ngực con quỷ.

__ Huynh đệ, hôm nay ta thật có lỗi với ngươi, thiếu chút nữa đã làm ngươi vô duyên vô cớ bị lão hòa thượng kia giết chết, coi như ta nợ ngươi một lần, lần sau sẽ không hấp tấp như vậy nữa a.

Cánh tay con quỷ bò lên eo hắn, hai bên má Lâm Ngôn bị tóc dài bao phủ, cọ cọ có chút ngứa.

__ "Nhớ vợ sao?" Lâm Ngôn bắt lấy cánh tay đang đặt trên lưng mình, mười ngón tay đan vào nhau, nhẹ giọng nói "Ta cũng rất nhớ bạn gái trước của mình a, nhưng dù sao cũng đã chia tay rồi, phải nghĩ thoáng một chút."

__ Đào mộ phần của ngươi là ta không đúng, nhưng ta học cái này, đạo sư kêu ta làm thì ta làm thôi, ngươi đừng quần quýt lấy ta nữa, đầu thai đi, thừa lúc canh giờ tốt, kiếp sau làm tiểu shota(bé trai) hay tiểu loli(bé gái) đến đây thúc thúc cho kẹo ăn.

__ Trưởng thành thúc thúc lại giới thiệu đối tượng cho ngươi.

__...Thôi, ngươi nghe cũng không hiểu.

Trong xe hoàn toàn im ắng, toàn bộ ánh đèn đô thị đều chiếu vào kính xe, xa xa trên đỉnh tòa nhà chọc trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trên đường người qua kẻ lại, từng nhóm nữ sinh mặc trang phục mùa hè, tùm tùm tùm ba cầm túi xách vui cười âm ỉ, chàng trai mang tai nghe, hết sức chuyên chú tựa vào tủ kính chơi game điện thoại, có lẽ là chờ bạn gái chờ đến hết kiên nhẫn.

Một chiếc A4 dừng bên đường, Lâm Ngôn cùng con quỷ tựa sát vào nhau, ngăn cách với tiếng ồn ào huyền ảo ngoài cửa sổ, chỉ còn lại một loại cảm xúc xa lạ, khác hẳn với một thời đại tuyên dương độc lập cùng hưởng thụ vật chất, đô thị phồn hoa, nhịp sống xô bồ, khắp nơi đều là thanh ồn ào náo nhiệt, nhưng mỗi người đều có sinh hoạt riêng của mình, không ai liên quan đến ai hết.

Hắn thường xuyên bị loại cô độc này bức đến đường cùng.

Không biết người nào từng nói qua, người gặp nhiều bắt đầu thích chó, Lâm Ngôn cũng từng nuôi một con Labrador, chú lúc nào cũng mở đôi mắt ngây thơ tràn ngập nhiệt tình chờ chủ nhân về nhà, có khi còn trung thành hơn cả người yêu. Lâm Ngôn bỗng nhiên kính nể con quỷ trước mắt này, vô luận hắn đi theo mình xuất phát từ mục đích gì, lấy mạng, hoặc là bọn họ đã từng dây dưa với nhau thì con quỷ này cũng có đủ dũng khí để lờ đi độc hành vượt qua mấy trăm năm, đi đến một thời đại không thuộc về chính mình. Lâm Ngôn nghĩ, khi hắn đi theo mình qua những tòa nhà cao tầng san sát nhau gần đây những biển quảng cáo muôn màu muôn vẻ kia, có phải hay không cũng cảm thấy thấp thỏm lo âu, như vậy... Người lấy ý chí đó từ đâu chứ?

Lâm Ngôn móc di động ra, định nhắn tin cho Doãn Chu, mọi chuyện biến hóa quá nhanh, vài giờ trước hắn vừa ồn ào quyết tâm làm thịt con quỷ phiền phức này, hiện tại lại cùng ôm nhau ngắm cảnh đêm. Ánh đèn

huyền quang trong bóng đêm có vẻ phá lệ chói mắt,vừa bấm tới kí tự thứ tư thì màn hình đã bị người nào đó che mất,ánh sáng yếu ớt màu xanh từ kẽ tay len lỏi chui ra. Lâm Ngôn không khỏi nở nụ cười,hắn cảm thấy con quỷ này thật trẻ con, đành khóa máy,nhẹ giọng dỗ dành “Không nhẩn, đừng nóng giận.” Nói xong liền ngồi dậy,vẫy vẫy cổ tay,con quỷ kia cũng thật nghe lời, ngoan ngoãn vươn tới, tựa người vào ngực Lâm Ngôn,tùy ý Lâm Ngôn dùng ngón tay, chậm rãi vuốt ve tóc hắn.

__”Bình minh lên còn có vài giờ,để ta ôm người ngủ,hôm nay đã hại người bị lão hòa thượng kia chinh thắng.” Lâm Ngôn nói, nhin không được ngáp ngấn ngáp dài, trước mắt tầng tầng hơi nước,Lâm Ngôn lắc lắc đầu, thầm nhủ chính mình tạo nghiệt thì chỉ có chính mình mới có thể giải quyết,việc quan trọng nhất bây giờ là phải nghĩ biện pháp chặt đứt chấp niệm của hắn đối với dương gian,thanh thần đầu thai.

END 9

10. Chương 10

Nguyên do

Có hay không một loại người, mà khi người hỏi cả toàn thế giới cũng không người ai biết tin gì về hắn.

Dự báo thời tiết nói hôm nay nhiệt độ sẽ lên đến ba mươi độ, mười hai giờ trưa, bậc thang cẩm thạch trước thêm phần xánh sáng chói mắt,Lâm Ngôn cùng Doãn Chu ngồi trên cầu thang không nói gì, bọn họ vì tìm kiếm địa chỉ của tiểu đạo sĩ đã gọi điện thoại suốt ba giờ liền ,Lâm Ngôn lại một đêm không ngủ,nhiều ngày mất ngủ làm cho cả người hắn lằng lằng,thị giác và thính giác đều trở nên trệ độn, hắn chôn mặt vào lòng bàn tay, dùng sức cọ cọ, sau đó ngửa đầu thổ hất.

__”Hỏi hết rồi,người chung nhóm, chung ngành,ở chung kí túc xá , bằng hữu...Hắn hình như không có bạn bè gì cả,cũng không nghe nói có thân thích gần đây, đi đâu tìm hắn bây giờ ?” Doãn Chu cầm điện thoại,lại mở tờ giấy ghi địa chỉ ra nhìn một lần “Cả tuần này, bọn họ không có tiết, đều được nghỉ ở nhà chuẩn bị tư liệu làm luận văn,hay là lại đi đến cái miếu kia hỏi ?”

__”Cầu người,chuyện ngày hôm qua người không thấy,hết như đang ôâm tào địa phủ vậy,chỉ sợ ta vừa xuất hiện thì lão hòa thượng kia sẽ cầm kiếm gõđào xử lý ta, mang ta về luyện khíđó.” Lâm Ngôn hữu khí vô lực nói “Người tìm tiếp đi, ta chọn mất một lát.”

__”À...” Doãn Chu lén lút khều khều Lâm Ngôn,trên kính mắt lập lòe bạch quang “Người cùng con quỷ kia đến cùng là đã làm gì ?”

Lâm Ngôn ôm gối đầu cuộn thành một đoàn,không tình nguyện trả lời “Đã nói tám trăm lần,chỉ ngắm cảnh đêm thôi.”

__”Ngắm cảnh đêm ? Các người bị bà dì Quỳnh Dao nhập vào người sao ?” Doãn Chu xáp lại gần Lâm Ngôn,”Liền như vậy hóa thù thành bạn, biến chiến tranh thành hòa bình ? Tiếp đến có khi nào thành tình nhân luôn không ?”

__”Người giữ mồm giữ miệng một chút,bằng hữu kia đang ngồi bên cạnh người đó.” Lâm Ngôn đại mặt ra ngẩng đầu,dùng sức xoa xoa hai mắt,lại liếc mòng ẩn huyết thái dương, cố gắng giữ cho mình thanh tỉnh “Không đùa nữa, trời vừa sáng hắn liền biến mất,nhưng ta có cảm giác hắn vẫn đang quanh quẩn đâu đây. Kì quái là mặc kệ ta nói như thế nào, hắn dường như cũng không hiểu,lão hòa thượng kia nói khi quỷ tu thành chân thân sẽ không nhớ rõ chính mình đã từng làm người,có lẽ...hắn không khác gìđộng vật.”

__”Mau mau đi tìm A Nhan, ta sợ hắn gặp chuyện không may.” Lâm Ngôn nói “Hơn nữa, chắc chắn hắn biết nhiều chuyện hơn chúng ta.”

Doãn Chu dùng sức vỗđùi “Thật là bị mấy chuyện nhảm nhí này làm mờ mắt ngay cả nghề của mình mà cũng quên mất!”

__Trong máy tính của trường luôn có hồ sơ lưu trữ,học sinh dọn khỏi kí túc xá đều phải đăng kí địa chỉ mới,nói không chừng sẽ có hi vọng.

Hai giờ chiều,Lâm Ngôn cùng Doãn Chu xuất hiện trước một tòa chung cư 5 tầng cũ kĩ trên đường Đại Đông.

Thành phố này lưu giữ không ít các loại kiến trúc lâu đời, giá cả càng ngày càng tăng cao,kinh tế lại mỗi ngày một khó khăn , các hộ gia đình cũng không có tiền chuyển nhà,nên đành phải chen chúc nhau trong những tòa nhà rách nát như thế này. Thiết kế thời đó lấy ánh sáng rất kém ,mặc dù là ban ngày ban mặt nhưng trông vẫn ẩm ướt u tối, vách tường xám trắng bong ra từng mảng,lộ cả lớp gạch đỏ bên trong,chiếc xe đạp cũ kĩ cùng với những đồ gia dụng hư hỏng đặt dưới hàng hiên không người quét tước, thường thường có chuột chạy qua,trong bóng tối dùng đôi mắt nhỏ xíu cảnh giác quan sát hành tung của những kẻ xâm nhập.

__”Nơi này không phải sắp bị hủy sao ?” Doãn Chu khó tin nhìn chằm chằm tờ giấy ghi địa chỉ,sau đó lại ngẩng đầu nhìn toà nhà lung lay sắp đổ trước mặt “Ở nơi này vạn nhất có động đất thì làm sao chạy kịp !?” Lâm Ngôn có chút áy náy,hắn nghe nói gia cảnh tiểu đạo sĩ không tốt, luôn phải làm thêm ở ngoài để kiếm tiền đóng học phí,nhưng không nghĩ khôn khéo đến loại trình độ này. Sớm biết như thế thì đã không bảo trì trầm mặc khi hắn biệp dọn ra khỏi kí túc xá,làm hại hắn đã đóng một ngàn nhân dân tệ một năm lại không thể, chạy đến chỗ tắc đất tắc vàng này thuê phòng trọ.

Hai người cẩn thận đi qua hành lang,Lâm Ngôn đẩy đẩy mạng nhện trên đỉnh đầu, quay lại hỏi Doãn Chu “Phòng A Nhan số mấy ?”

__”0023.” Doãn Chu vỗ vệt tro bụi bám trên quần bò,mê mang ngẩng đầu nhìn xung quanh “Nhưng ở gần đây đều bắt đầu từ số 1.”

__”Tầng hầm.” Lâm Ngôn trầm giọng nói

Dưới hàng hiên đầy rác rưởi,miền cường mới có thể nhìn rõ phía trước,chiếc áo thun trên người Doãn Chu đã biến thành màu xám tro,trong không khí dày đặc mùi hư thối ẩm mốc,không biết vì cái gì Lâm Ngôn bỗng nhiên nhớ tới một bộ phim ma tên là “Tầng thứ tư”, cuối hành lang âm u , một thiếu nữ tóc dài quay cổ, dưới mái tóc tối bù là hai hốc mắt đen ngòm,Lâm Ngôn dùng sức lắc đầu đuổi hình ảnh ghê rợn kia ra, nhin không được tự giấu nói mình quả thật có vấn đề, nhìn cái gì đều có thể nhớ tới quỷ.

Doãn Chu dừng chân lại,nhìn Lâm Ngôn chỉ chỉ về phía trước. Chỉ thấy cuối hành lang có một tấm ván cửa xiêu xiêu vẹo vẹo khắc số 0023,Lâm Ngôn vừa định gõ cửa,Doãn Chu liền cản hắn lại,áp sát lỗ tai vào cánh cửa.

__”Có người đang nói chuyện.” Doãn Chu cau mày chỉnh chỉnh kính mắt, “Không nghe rõ...” nói xong liền đặt ngón trỏ lên môi ý bảo giữ im lặng,thấy Lâm Ngôn do dự , Doãn Chu nắm cổ áo kéo hắn lại gần. Phòng cũ cách âm không tốt,cách ván cửa phảng phất nghe thấy tiếng nói chuyện đứt quãng,tốc độ chậm rì rì, ngẫu nhiên còn cúi đầu cười hai tiếng.

__”Hình như là giọng của A Nhan, trong nhà có khách sao ?” Lâm Ngôn hạ giọng nói,ngĩ nghĩ cảm thấy nghe lên người khác nói chuyện thật không quá đạo đức,liền lời Doãn Chu lại nói thầm “Đừng nghe, để người khác nhìn thấy còn tưởng hai chúng ta là trộm đó.”

Cửa đột nhiên mở ra,Doãn Chu lập tức mất thăng bằng chúi nhủi về phía trước,chống tay lên cửa mới đứng vững, sau đó xấu hổ giải thích “Chào, chào, nhĩ hảo,ta cứ tưởng rằng không có người ở nhà.”

Không có thanh âm, trong nhà một mảnh tối đen,ván cửa hơi hơi đung đưa, tiếng “ kéo kẹt kéo kẹt “ vang vọng khắp hành lang.

Một bàn tay xương xẩu nắm lấy nắm khung cửa,trong bóng tối mờ mờ hiện ra khuôn mặt tái nhợt. Doãn Chu nhìn nhìn,mở to mắt, thất thanh thét lên “Máo! Có quỷ!”, hoảng sợ lui về sau vài bước, tấm lưng đánh vào người Lâm Ngôn, Lâm Ngôn cũng bị hắn dọa,chưa kịp thấy rõ chuyện gì đang xảy ra liền theo bản năng lui về sau,chân trái đạp chân phải, hai người ôm nhau ngã nhào xuống đất.

Một giọng nam sinh từ trên đỉnh đầu vang lên “Lâm Ngôn ca ca ?”

Đèn sáng, người đứng trước cửa chính là tiểu đạo sĩ A Nhan.

Vừa vào cửa Doãn Chu còn nhìn không được oán thầm bệnh thần kinh, lôi kéo Lâm Ngôn một bộ không tình nguyện đi vào, một căn phòng nhỏ hẹp, đơn sơ nhưng được quét tước khá sạch sẽ, một bộ sôpha cũ, trên bàn thấp một cây đèn cây sáp ong, giọt nến rơi xuống mặt bàn đông lại thành sáp. Lâm Ngôn cùng Doãn Chu tò mò nhìn xung quanh, nơi này hoàn toàn khác xa với nơi ở của một người trẻ tuổi, trong không khí thoang thoang thảo nhiên mùi dược liệu, trên ngăn tủ để một cái la bàn cùng một thanh kiếm gỗ đào, trên tường treo một bức chân dung đồ sộ, Doãn Chu dùng khẩu hình hỏi Lâm Ngôn lão nhân này là ai, Lâm Ngôn khấn trương bảo hấn cảm miệng, nhẹ giọng nói đây là Đào Hoàng Cảnh, người sáng lập ra Mao Sơn Đạo Phái.

Tại trường học, mỗi khi nhìn bộ dáng quái đản của A Nhan đều cho rằng hắn đang cố tỏ ra thần bí, Lâm Ngôn nghĩ, không ngờ lại có liên quan đến tinh thông trấn quỷ Mao Sơn Đạo Phái. A Nhan vẫn như trước mặc một chiếc áo choàng kì quái màu lam, bưng hai tách trà đi đến, cúi người thổi tắt ngọn nến trên bàn, cung kính đặt tách trà trước mặt Lâm Ngôn cùng Doãn Chu. Tách trà là loại rẻ tiền mười đồng ba cái thường bán ngoài lề đường, nhưng chất trà bên trong lại thanh hương hợp lòng người.

__À, là Trúc Diệp Thanh của núi Nga Mi*, là đặc sản của quê ta, sư phụ đưa, nói khi nào có khách thì pha cái này.

Doãn Chu vừa mới gặp đã bị A Nhan ra oai phủ đầu, bị hù dọa đến mức thiếu chút nữa đã ngất xỉu, uống một ngụm nước lấy lại bình tĩnh nói “Người không phải đang có khách sao, thế nào lại không bật đèn ? Vừa rồi làm ta sợ muốn chết!”

Tiểu đạo sĩ biểu tình lập tức thay đổi, ngập ngừng nói không có, Doãn Chu nhướng mi tà tà liếc hắn, tiểu đạo bị nhìn không chịu nổi, xoay người từ ngăn tủ lấy ra một cái khay, thật cẩn thận đặt lên bàn “Chỉ có chúng nó.” A Nhan nói, trên khay là những tượng gỗ mang các loại thần thái khác nhau, có người cũng có động vật, điêu khắc vô cùng sống động, lông mi chòm râu, thậm chí ngay cả nếp gấp trên quần áo cũng có thể thấy được. Lâm Ngôn cầm lấy một khối, cẩn thận chăm chú nhìn, kinh ngạc nửa ngày không nói nên lời “Này không phải là sư phụ người sao ?”

A Nhan cúi đầu hồi đáp “Đúng vậy, ở một mình rất buồn, thường khắc vài thứ để giết thời gian, có chuyện gì, chuyện gì không vui thì nói với chúng nó, nói xong sẽ nhẹ nhõm hơn.” Nói xong chỉ vào từng khối trên khay “Này là ba, mẹ, em gái của ta, có cả con mèo trong nhà nữa.”

Bề ngoài tượng gỗ nhẵn nhụi bóng loáng, giống như được tẩm dầu, vừa thấy chỉ biết thường xuyên được chủ nhân vuốt ve thưởng thức. Trừ bỏ hòa thượng kia bị đặt ra ngoài thì những khối khác đều được xếp cùng một chỗ bộ, có cái bàn nhỏ, theo đó chiếc ghế dựa tinh xảo, ba người quây quần bên nhau cười tít tít cùng với một con mèo đang cuộn thành một đoàn, Lâm Ngôn vuốt đầu con mèo nhỏ, không khỏi tán thưởng nói, “Điêu khắc thật tinh tế, tạo cảm giác vô cùng ấm áp, A Nhan chắc là người nhớ nhà lắm phải không, tít Trung Thu đừng quên tìm ta đặt vé, sinh viên mua nhiều sẽ được giảm giá a.”

A Nhan ngập ngừng cả người “Không về, ba mẹ ta đã sớm qua đời, ta phải làm việc kiếm tiền, gửi về cho em gái đóng học phí.”

Lâm Ngôn không nghĩ tới mình vừa mở miệng đã chạm đến chỗ đau của người ta, thả tượng gỗ xuống nói câu “Thực xin lỗi.” A Nhan không quan trọng “Không sao, ta, ta đã quen rồi, ta cũng không có bạn bè, vừa khắc gỗ vừa nói chuyện với chúng nó, cảm giác như bọn họ vẫn còn sống.”

__”Ta là bằng hữu của người nha.” Lâm Ngôn nói “Có thể khắc cho ta một khối sao, người thật khéo tay.”

__”Ừm, làm xong lại đưa cho người xem.” Tiểu đạo sĩ nở nụ cười, hai mắt trong suốt sáng ngời “Đúng rồi, người, các người tìm ta có việc gì sao, là vì chuyện con quỷ đi theo người ?”

Lâm Ngôn gật gật đầu, ngồi thẳng lưng hít một hơi thật sâu, kể loại toàn bộ quá trình gặp phải quỷ, sau đó nói “Nghe các người nói quỷ mang oán niệm quá sâu thì không thể siêu độ, ta chỉ muốn biết trừ bỏ việc tiêu diệt nó ra thì còn biện pháp nào tiến bước hấn hay không, cách nào ít máu me hơn một chút.” A Nhan cau mày, nhẹ nhàng “a” một tiếng, lắc lắc đầu “Không giống. Tại, tại nơi dương khí quá thịnh như thế này ta tuy rằng không thể nhìn thấy hấn, nhưng có thể cảm giác được hấn rất bị thương.” Vừa dứt lời liền lâm vào trầm tư “Hấn không định hại người.”

__”Ác quỷ không có nhân tính, người chết oan chết uổng sẽ tâm mang oán hận, lưu luyến nhân gian, đợi đến khi có kẻ chết thay mới có thể tiêu trừ lệ khí, lệ quỷ hại người không thể không trừ. Sự phụ nói ta có thể nhìn thấu ánh mắt của quỷ, cho nên mỗi lần đều không thể hạo hồn sát thủ. Người ngấm lại xem, một người bị hại chết, ở trong phần mộ hắc ám lạnh lẽo chờ đợi suốt mấy trăm năm, trừ bỏ oán khí càng ngày càng nặng thì còn có thể cảm thấy cái gì?”

__”Là cô độc. Bị nổi cô độc giày xéo.” A Nhan nhìn chăm chăm tượng gỗ trên bàn, ánh mắt bỗng nhiên trở nên cô đơn “Mười lăm tháng bảy, quỷ môn quan đại khai (cửa địa ngục mở ra), hắc môn mang người đi vào thế giới của hắc, một người cô linh khó có thể chịu được.” Câu nói cuối cùng rất nhẹ, giống như đang tự giễu bản thân mình.

Lâm Ngôn cảm tượng chú mèo nhỏ đùa nghịch, nói thật hắc rất đồng tình với con quỷ kia, thậm chí nhắm mắt lại còn có thể cảm nhận được những gì con quỷ đã trải qua, phong bế, yên tĩnh, khủng bố, dưới ánh đèn mờ trắng mỏng manh, một bộ hài cốt đã biến thành màu đen lặng lẽ ngủ yên, đầu tiên là áo tang, sau đó là quan tài, mộ thất kín bưng không một khe hở, từng tảng đá nặng trĩu đặt trước cửa mộ, tầng tầng lớp lớp giam cầm, ngăn cho linh hồn không được siêu sinh. Lặng tắp dù có to lớn như thế nào, chôn xuống đất rồi thì còn có thể làm gì. Trong bóng tối bất diệt, chỉ nghe thấy tiếng tim mình nhảy lên, không, ngay cả nhịp đập cũng không có.

Tử vong là chuyện cô độc nhất trong kiếp người, một con quỷ vừa hung hãn lại chứa đầy tịch mịch, ngủ yên suốt mấy trăm năm rồi cuộc cũng chờ đến một người có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Loại này vừa bị ai lại vui sướng...

END 10

11. Chương 11

__ Cùng quỷ đi tìm chết quả thật rất hoang đường, có cách nào khác khiến hắc cam tâm tình nguyện ra đi không ?

A Nhan đột nhiên nở nụ cười, không biết vì cái gì Lâm Ngôn cảm thấy nụ cười kia nói không nên lời quỷ dị, làm cho lòng người sợ hãi, hắc nhẹ giọng nói “Nếu không có thì sao?”

Lâm Ngôn ngây ngẩn cả người, nếu thật sự không có, cuộc sống của hắc rồi sẽ biến thành cái dạng gì đây ? Không lúc nào là không bị theo dõi, ăn, ngủ, lên lớp, lái xe, đi WC, thậm chí ngay cả tự an ủi cũng bị một đôi mắt nhìn chăm chăm, mỗi sáng lại xem lịch đếm ngược từng ngày, chỉ sợ không được vài ngày hắc liền phát điên. Lâm Ngôn thả tượng gỗ trở lại khay, lẳng lặng sửa sang cảm xúc, nếu bị buộc bắt đắc dĩ, hắc sợ là sẽ phải tìm đến ngôi miếu nhỏ kia một lần nữa.

Dựa vào cái gì hắc phải thỏa mãn dục vọng của một con quỷ chứ ?

__”Ta không chối bỏ việc con người còn tiện hơn cả quỷ, nhưng cầu sinh là bản năng tự nhiên, mỗi người đều muốn được sống sót không phải sao?” Lâm Ngôn bắt đắc dĩ nói.

__”Ta hiểu.” A Nhan nhẹ nhàng trả lời

__ Tâm nguyện chưa xong mới có thể thành quỷ, không thể đầu thai cũng không thể luân hồi, thời gian lâu liền thành yêu thành quái, không có cách nào siêu độ, kì thật trước khi chết cũng là một kẻ đáng thương mà thôi. Nếu giúp hắc đạt thành tâm nguyện, không chừng có thể tiêu tán lệ khí, một lần nữa đầu thai.

__ Tâm nguyện ?

A Nhan suy yếu cười cười “Có, có kẻ vì muốn báo thù, có người lại muốn báo ân, một phần thì không thể bỏ lại vợ con, mỗi một người đều có tâm nguyện riêng nên không thể rời đi nhân gian, ta đã thấy nhiều loại như vậy, nhưng con quỷ đi theo người là kẻ có chấp niệm sâu nhất.”

Đang nói chuyện bỗng dừng một cổm hàn vô thanh vô tức áp tới, dọc theo cổ chân Lâm Ngôn mà du tẩu, cả người giống như rơi vào hầm băng lạnh buốt. Lâm Ngôn run rẩy một chút, hần không nghĩ tới con quỷ kia sẽ xuất hiện vào ban ngày, tuy rằng trong tầng hầm thì ngày và đêm cũng không có gì khác biệt. Đối diện, A Nhan lập tức biến sắc, nhìn chằm chằm sau lưng quát to một tiếng “Nghịch súc!”, sau đó liền nhanh chóng chạy tới ngăn tử quơ lấy kiếm gỗ đào. Nhưng dù sao cũng đã chậm một bước, khí tức băng lãnh kia lập tức biến thành một cỗ lực lượng mạnh mẽ nắm lấy cổ tay Lâm Ngôn, cứng rắn tha hần đứng lên, lảo đảo vài bước sau hần cơ hồ chân không chạm đất bị lôi xềnh xệch qua phòng khách, đi vào buồng trong, “cạch!” một tiếng, khóa trái cửa lại. Doãn Chu cùng A Nhan đuổi theo, liều mạng đập cửa, Lâm Ngôn run run sờ soạng cánh cửa, nhưng trong tầng hầm không có cửa sổ, đóng cửa lại, căn phòng liền tối đen như mực, nhất thời tìm không thấy lối ra.

Bất mãn với hành động phản kháng của Lâm Ngôn, lực lượng quái dị kia mạnh mẽ nắm lấy mắt cá chân của hần lôi về sau, Lâm Ngôn đứng không vững, “Bùm!” một tiếng, ngã nhào trên mặt đất, lực lượng kia gắt gao giữ chặt cổ chân hần kéo lê đến giữa căn phòng, da mặt ma sát với sàn đất khô ráp phá nát một tầng da, cực kỳ đau rát.

“Mẹ nó! Người điên rồi! Đây là nhà người khác a!” Lâm Ngôn dùng lực giãy dụa, muốn thoát khỏi chế buộc nhưng giãy tiếp theo toàn bộ thân thể lạnh lẽo đã đề lên người hần, tóc dài cọ cọ lên cổ Lâm Ngôn, đôi môi dính trên mặt, đầu lưỡi liếm láp chỗ vết thương vừa bị trầy xước, cuối cùng còn hôn lên môi hần. Tuy nói rằng hôn nhưng thật ra là cắn nuốt, cảm xúc vô cùng táo bạo cùng cường liệt độc chiếm, dùng sức bẻ gãy nghiến nát, không ngừng đoạt lấy, cắn bản cùng với kẻ nhu nhược tới hôm qua là hai người hoàn toàn khác biệt, tiếng kêu cứu bị đổ lại vào trong cổ họng, Lâm Ngôn chỉ có thể lặc đầu ô kêu rên, điểm mẫn cảm trên người được âu yếm, kích thích khiến hần hận không thể cuộn người thành một đoàn, nhưng hai chân cùng cánh tay đều bị con quỷ giữ chặt không cho động đậy, Lâm Ngôn tuyệt vọng xoay người nhìn ra cửa, trong bóng tối hần chỉ cảm thấy mình giống như một chiếc lá mỏng manh, bị cường chế hái xuống, đem nướng trên ngọn lửa đỏ rực.

_Bang! Bang! Bang!!!!

_Mở cửa! Lâm Ngôn! Người không sao chứ ???

“Ô...” Cỗ lực lượng trên người căn bản không cho hần cơ hội kêu cứu, tiếp tục hôn thật sâu, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng hơn, không ngừng cắn nát đầu lưỡi, hung hăng rách một tầng da. Lâm Ngôn đau đến mức nức nở ra tiếng, mùi máu rỉ sắt tràn ngập khoang miệng, con quỷ giống như bị kích thích càng dùng sức hút sâu hơn, gượng ép bức bách hần đập lại mình, hết như một cuộc đi săn, kẻ truy người trốn, trong bóng đêm, nhất thời chỉ nghe thấy tiếng nước tràn ngập ái muội quanh quẩn bên tai.

_Bang Bang Bang! Bang Bang!!!!

_Nói chuyện Lâm Tử!!!

_Lâm Ngôn ca ca!!

Giằng co hồi lâu khiến Lâm Ngôn đổ một thân mồ hôi lạnh, hai đầu gối đều đang đỉnh lên người con quỷ, nhưng hần hoàn toàn không thể cử động, khi cảm thấy đã chà đạp đủ môi môi của Lâm Ngôn, hần liền chuyển mục tiêu sang vành tai, thanh âm ái muội cùng xúc giác mẫn cảm làm cho Lâm Ngôn khẽ run rẩy như bị điện giật, nhịn không được nổi cả da gà. Chẳng chịu phân biệt thời gian địa điểm cùng luôn bị bao vây trong hoàn cảnh xấu khiến Lâm Ngôn vô cùng nóng nảy, trong lòng tự nhủ là phải kiên nhẫn, nhưng mẹ nói thứ này giống như con sói nhỏ không ăn đứt không quen, nhịn không được liều mạng giãy dụa hai chân, hung hăng mắng ra tiếng “Cút ngay!!!”

_Nhân quỷ thù đời, người cứ tiếp tục như thế này cũng vớich thôi, ta còn sống sờ sờ ra đây làm sao có thể chết với người hần!!!!???

Con quỷ lập tức dừng lại, Lâm Ngôn có cảm giác như hần đang run rẩy, sức nặng trên người chậm rãi dời đi, trong bóng đêm truyền đến tiếng thở dài nặng nề, ma xui quỷ khiến, bộ dạng liều mạng của hần lại hiện ra trước mắt, Lâm Ngôn có chút không đành lòng, hạ thấp giọng nói với bóng đen trước mặt “Nghe lời, đi đi.”

_Ta không làm khó dễ người, người cũng buông tha cho ta, chúng ta không ai nợ ai được không ?

Không đáp lại, Lâm Ngôn vươn người chụp tới, cũng không có gì cả.

Đi rồi ? Lâm Ngôn xoay người ngồi dậy, xoa xoa thắt lưng, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, thè lưỡi lấy ngón tay sờ sờ, đau “rít!” một tiếng. Cùng lúc đó trong phòng truyền đến những tiếng động kì dị, tựa hồ như là có ai đó đang đánh lên mặt nước, một cách có quy luật trầm đục ong ong vang lên “Bạch, bạch, bạch, bạch...”

Trong phòng cơ hồ hoàn toàn không có một tia sáng, Lâm Ngôn cố gắng mở to hai mắt, nhưng vẫn không thấy gì...

__”Là người sao ?”

__”Bạch bạch bạch...” tiếng động kia ngày càng trở nên nóng nảy, tựa hồ như đã mất hết kiên nhẫn, lại có chút vội vàng.

__”Người muốn nói cái gì ???”

END 11

12. Chương 12

Bạn cùng phòng

Đáp lại hắn chỉ là những tiếng động dồn dập như trước, Lâm Ngôn nín thở, đứng dậy vỗ vỗ bần đất bảm trên quần, sờ soạng tìm đường mở cửa. Cửa phòng vừa mở ra thì tiếng động cũng đình chỉ, đèn sáng lên, A Nhan cùng Doãn Chu, một người cầm kiếm gỗ đào, một người cầm lá bùa, đứng trước cửa, sắc mặt trắng bệch.

__”Mẹ nó! Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng chờ mở cửa ra người chỉ còn lại một đồng bột trắng!” Doãn Chu cầm lá bùa quơ quơ lung tung, A Nhan không ngừng lẩm nhẩm, đi nhanh hai bước vọt vào phòng, Lâm Ngôn quay đầu nhìn theo, trông trơn quang đãng.

__”A Nhan, thôi đi.” Lâm Nhan nhẹ nhàng nói “Hắn cũng rất đáng thương, để ta nghĩ biện pháp.”

Một con quỷ đã chết mấy trăm năm, ôm ấp chấp niệm cùng oán hận lưu luyến nhân gian, dù có niệm ba mươi vạn lần Cửu Khử Hướng Sinh chú, lập đàn làm phép bảy bảy bốn mươi chín ngày cũng không thể siêu thoát, là loại tâm nguyện gì mà có thể làm cho một người đã chết vẫn không thể ngủ yên ? Lâm Ngôn giữ tay lái chậm rãi hòa lẫn vào dòng xe cộ tấp nập, năm giờ chiều ánh mặt trời đã không còn gay gắt, cả thành phố khoát lên mình chiếc áo màu vàng ấm áp, điều hòa trong xe lại phả một cỗ mùi tanh, sấp thơm sớm đã dùng xong, sấp bạc hà màu xanh nhạt khô cằn, đóng dưới đáy hộp, còn nhớ rõ khi vừa mua hộp sấp này về, Vivian ngồi ở ghế phụ lái, duỗi thẳng hai chân, mở nắp hộp kê dưới mũi Lâm Ngôn, cười tủm tỉm nói người như người chỉ dùng bạc hà là thích hợp nhất.

__”Đến cùng thì người vương vấn điều gì chứ ?” Lâm Ngôn liếc nhìn ghế phụ lái trống rỗng bên cạnh, nhin không được thở dài.

Hắn đã thật lâu không có nhớ tới Vivian.

Hơn nửa năm trước, một thiếu nữ sạch sẽ lanh lợi đã ngồi ở vị trí đó, mái tóc cắt ngắn, giọng nói như tiếng chuông ngân, một chữ lại một chữ rung động trong gió. Đến nay trong nhà vẫn còn đôi dép lê của nàng, áo ngủ màu san hô, chiếc vòng tay bằng những hạt châu Bồ Đề tròn trĩnh cùng nhẫn mà Lâm Ngôn đã tặng nàng được cất tỉ mỉ trong hộp, cái gì cũng chưa mang đi. Lâm Ngôn còn nhớ rõ, ngày đó mình về khá muộn, Vivian an tĩnh đứng giữa phòng khách, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Lâm Ngôn, nói câu tái kiến sau đó nhanh chóng rời đi. Lâm Ngôn đuổi theo xuống lầu, đứng trước mặt nàng hỏi mình có chỗ nào không tốt, Vivian đút tay vào túi quần bò, tiêu sái cười cười, nói người chỗ nào cũng tốt, chỉ là người không yêu ta.

Chỉ xem ta như một đối tượng thích hợp để kết hôn mà thôi,như vậy đối với ta đó là vũ nhục. Nàng rút nhẫn ra trả lại cho Lâm Ngôn,trong màn đêm nàng tựa một đóa hoa vừa mới chớm nở,ngũ khí thực nhu hòa,Lâm Ngôn người là người tốt, một ngày nào đó người sẽ gặp được một người khiến người không thể kháng cự,tới lúc đó người sẽ hiểu.

Gió đêm thổi phồng chiếc áo khoát của nàng,Lâm Ngôn đứng cạnh bồn hoa nhìn nàng đi xa,không đuổi theo nữa. Kì thật hắn vẫn luôn biết Vivian đối với hắn mà nói chỉ một tương lai bình thản mơ hồ,hắn thiếu người làm bạn,mà Vivian vừa vặn lại là người cần hắn thích hợp, không hơn.

Hắn cũng có nỗi đau của riêng mình,thật cẩn thận chôn giấu rất nhiều năm.

Chạy hết nửa vòng thành phố,về đến nhà đã là giờ cơm chiều,trời tối đen, không biết nhà ai đang làm sườn xào chua ngọt, mùi nước sốt thơm nồng nặc làm người ta chảy nước miếng. Lâm Ngôn dừng xe dưới lầu, xoay ra sau ôm lấy túi đồ đầy ắp vừa mua, trên đồng hồ xe dán một tấm giấy màu vàng, hàng văn tự đỏ tươi phả lệ chói mắt,Lâm Ngôn nhìn nhìn một hồi,gỡ lá bùa ra nhét vào túi ,lắc đầu đóng cửa xe.

Hắn đã tận lực tránh đề cập đến việc bị con quỷ kia xâm phạm cùng khát cầu thân thể mình,nhưng dường như A Nhan vẫn nhận ra,lúc rời đi tiểu đạo sĩ cầm một xấp bùa cứng rắn đưa cho Lâm Ngôn,lấp bắp nói đốt thành tro hòa tan với nước, uống vào có thể phòng ngừa tai họa trên người, dán trước cửa nhà sẽ giúp gia đạo bình an,mỗi tở đại khái có thể chống đỡ được một thời gian. Lâm Ngôn lấy hộp cơm gà nấu nầm từ trong túi,đâm vài lỗ trên màn bảo vệ thực phẩm sau đó bỏ vào lò vi sóng. Trong khi chờ cơm nóng, hắn thuận tay lấy xấp bùa lật ra xem, nghịch ngoạc những dòng văn tự đỏ tươi,lắm tấm vết máu khô sạm màu,là A Nhan cắn đầu lưỡi phun lên.

—”Sát!” Ngọn lửa cháy đỏ.

Cỗm hàn trong phòng rõ ràng giặt mình,tựa hồ không tình nguyện lui về sau hai bước.

Một con quỷ tịch mịch đến cực điểm,khi góc lá bùa đã bắt đầu bén lửa,Lâm Ngôn đột nhiên có chút do dự, ngẩng đầu lên nhìn về phương hướng rét lạnh kia “Người ở đó sao ?”

“Nó” bỗng dừng đến gần,cảm giác buốt lạnh tăng lên,Lâm Ngôn biết đây là điềm báo cho việc hắn sắp tức giận,coi đây là giới hạn,nếu Lâm Ngôn lại tỏ vẻ phản kháng,con quỷ nhất định sẽ không lưu tình chút nào mà nhào tới,xé hắn thành hai nửa,hệt như một kẻ điên loạn.

—Người trừ bỏ theo ta cũng không còn chỗ nào khác để đi,ta không đuổi người ra ngoài, người cũng đừng chạm vào ta, được không ?

Lâm Ngôn đặt bật lửa qua một bên,hướng về phía rét lạnh kia mở ra hai tay.

Lò vi sóng “Đình!” một tiếng, thanh thúy vang lên,cơm gà nấu nầm đã nóng,mùi thức ăn mê người làm cho Lâm Ngôn có cảm giác như đã qua mấy đời, tựa hồ đã lâu lắm chưa có một bữa cơm ngon. Hắn mở vò,ném xấp bùa vào trong bồn nước,giấy trong nước rã nát thành từng mảnh,Lâm Ngôn vớt lên vò thành cục bỏ vào thùng rác,chu sa(chì đồ) bị nước làm nhòa,từng mảnh từng mảnh đỏ tươi dính vào tay, giống như vết máu.

Hàn khí mỏng manh gần trong gan tấc,Lâm Ngôn có chút khấn trương theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng,hắn không biết cùng quỷ thương lượng có tác dụng gì hay không,là kẻ yếu thế, càng lo lắng lại càng bất an. Một đôi tay lạnh lẽo nắm lấy cổ tay Lâm Ngôn,đôi môi mềm mại in lên trán hắn, Lâm Ngôn cứng người một lát,vừa định lui về sau thì hơi thở lạnh kia đã rời đi,không gần không xa,ở một bên bay bổng.

Cơm chiều, Lâm Ngôn lấy hai cái ly từ trong ngăn tủ,rót nước trái cây, trên mâm cơm để hai đôi đũa,trần nhà treo chiếc đèn chùm được chạm khắc theo kiểu cổ xưa,ánh sáng ảm áp phản chiếu trên mặt bàn, cả gian phòng đều được bao phủ trong không khí tĩnh lặng. Lâm Ngôn cầm cái chén đặt trước mặt cái ghế trống trơn đối diện mình, miễn cưỡng tươi cười,nhẹ giọng nói “Người sẽ để ta sống thêm ba tháng nữa phải không ?”

—Cụng ly, chúc mừng bạn cùng phòng ba tháng.

Nụ cười trên mặt Lâm Ngôn còn khó coi hơn cả khóc,kì thật nhiều năm như vậy đối với hắn mà nói vẫn luôn tồn tại một sự kiện còn đáng sợ hơn cả việc bị ma quỷ uy hiếp, che giấu sâu lắm, lâu lắm,ngay lúc chính mình đều nhanh quên mất thì lại bị đào ra một cách tàn nhẫn. Lâm Ngôn không muốn thừa nhận, hắn thật

sự không muốn thừa nhận chính mình bởi vì một người nam nhân cần cần vành tai, cần nút hôn môi mà run rẩy đến cương, cả người mềm nhũn, mỗi lần vận vẹo lại khiến cơ thể tỏ dương khó nhin. Ăn đến một nửa, hẳn rồi cuộc chịu không nổi, buông đũa vọt vào nhà vệ sinh, không có đóng cửa, hẳn biết cho dù có đóng cửa thì cũng vô pháp chữa lại cho mình một chút tôn nghiêm, trong bóng đêm ái muội hẳn lần đầu tiên phóng túng chính mình, bàn tay lướt qua cơ bụng rắn chắc, đi đến nơi cứng rắn giữa hai bắp đùi lệnh hẳn phải điên cuồng, Lâm Ngôn dựa vào tường rên rỉ, sắc mặt ửng hồng, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, một bên thở gấp một bên dùng sức an ủi chính mình.

Bóng đen trong gương phá lệ không có tới gần, chỉ đứng cách đó không xa nhìn Lâm Ngôn do dự sau đó giãy dụa, cuối cùng là cam chịu, thời điểm lên đến đỉnh, Lâm Ngôn vô lực theo vách tường trượt xuống, nhìn mình trong gương, nức nở.

Tại sao lại muốn bức ta ?

Người thả ta đi.

Ai mà chưa từng đóng cửa vụng trộm phạm tội, ra ngoài lại là một công nhân gương mẫu ? Lưu lại cho ta bộ mặt xấu xí nhất của người, giao ra dục vọng đen tối ghê tởm nhất, thời khắc người cảm thấy thê lương nhất hãy ôm ta thật chặt, cho dù người có chết thì linh hồn người vẫn thuộc về ta, từ nay về sau vô luận là thời gian hay vận mệnh cũng không thể chia lìa hai chúng ta.

Lâm Ngôn lấy mọi thứ trong túi ra, giấy Tuyên Thành, nghiên mực, trắn thạch, bút lông, trải giấy ra dùng trắn thạch đè lại, nước ấm làm mềm ngòi bút, dùng loại mực Huy Châu tốt nhất hòa với nước, chậm rãi mài ra. Trong phòng gần nhất chỉ có một cây đèn bàn, dưới ánh đèn, không gian nhạt nhòa mờ ảo, mọi thứ đều trở nên không chân thật, phẳng phất như khung cảnh trong phòng đều thay đổi, khắc hoa linh, đàn mộc án, sa trướng tinh xảo thêu đóa hồ điệp trăm hoa, bạch y tú sĩ, tào phát phơ trong gió, nâng cổ tay cầm bút lông Hồ Châu, trong tay là bản “Thái Bình Quảng Ký”*, làn gió lướt qua khiến trang giấy ố vàng rào rào lật chuyển, chuyện xưa ba phần chân thật bảy phần giả dối, thần tiên ma quái tỉnh tỉnh mê mê, viết lên đó tình đời nhân tâm.

_Còn nhớ tên của người sao ?

Dưới ánh đèn âm u,, bút lông nhẹ nhàng đứng lên, tựa hồ suy tư thật lâu, một giọt mực rơi xuống, bút lông chuyển, thần nhiên mà có quy luật viết lên trang giấy.

Thật sự là rồng bay phượng múa.

_Tiêu , Úc.

_Tâm nguyện chưa hoàn thành của người...là gì ?

Ngòi bút dừng trên giấy, hồi lâu vẫn không trả lời.

Từ khi việc lạ bắt đầu đến nay, lần đầu tiên Lâm Ngôn ngủ được một giấc ngon lành, cả đêm vô mộng.

END 12

*Thái Bình Quảng Ký nằm trong bộ Tổng tứ đại thư () do Lý Phưởng cùng các học giả khác biên soạn vào khoảng thế kỷ 11 thuộc đời nhà Tống. Bộ sách này bao gồm bốn tác phẩm lớn:

Thái Bình ngự lãm (). Gồm 55 phần, 1.000 quyển và tổng cộng 4,7 triệu chữ.[1] Đây là tác phẩm tổng hợp mọi phương diện của văn hóa Trung Hoa, nó được biên soạn từ năm 977 đến năm 983 (niên hiệu Thái Bình Hưng Quốc thời vua Tống Thái Tông).

Thái Bình quảng ký (). Gồm 500 quyển và tổng cộng 3 triệu chữ.[2] Đây là tác phẩm tập hợp khoảng 7.000 truyện văn học được lựa ra từ hơn 300 sách văn học được xuất bản từ thời nhà Hán đến đầu thời nhà Tống. Thái Bình quảng ký được hoàn thành năm 978.

Văn uyển anh hoa (). Gồm 38 phần, 1.000 quyển tập hợp 19.102 tác phẩm thơ, văn, nhạc của khoảng 2.200 tác giả, phần lớn trong số đó được sáng tác từ thời nhà Đường.[3] Văn uyển anh hoa được biên soạn từ năm 982 đến năm 986.

Sách phủ nguyên quy (). Gồm 1.000 quyển với tổng cộng 9,4 triệu chữ.[4] Đây là tác phẩm tập hợp những văn bản hành chính và lịch sử của các triều đại Trung Quốc, nó được thực hiện từ năm 1005 đến năm 1013.

13. Chương 13

Nghi hoặc

Trong quá trình thực tập khảo cổ, ngôi mộ thời Minh kia không thể nghi ngờ là một nơi vô cùng kỳ lạ, cuối tháng ba tiến hành khai quật, trước khi khởi công, Lâm Ngôn hoàn toàn không nắm trong tay bất cứ tư liệu gì tương quan đến bối cảnh này hết, nhiều lần hỏi đạo sư nhưng vẫn không được đáp lại, khi hắn được thông báo cho biết theo kế hoạch thì hắn chỉ được tham gia trong vòng một tuần, vốn tưởng rằng chính mình chỉ là tiểu nhân vật làm công việc bưng trà rót nước, không nghĩ tới vừa mới xuống máy bay đã được đưa xuống mộ, phụ trách thanh lý xác chết quan trọng nhất trong này – chủ nhân ngôi mộ.

Đó là một ngôi mộ cổ thuộc loại trung đẳng nằm sâu dưới lòng đất, vòm cuốn xây bằng đá khối, sau điện dài chừng bốn mươi công xích, một cỗ quan tài đen nhánh cao hơn nửa thân người lẳng lặng ngủ yên trên bãi đá. Lâm Ngôn cùng mọi người đều nín thở, ngay khi nắp quan tài được chậm rãi nâng lên, xung quanh xác chết dần dần hiện ra vàng bạc ngọc khí cùng sa hoa gấm lụa, cả mộ thất lập tức bộc phát một trận trầm thấp hoan hô, tất cả mọi người đều không nhịn được vì tìm thấy một ngôi mộ cổ hoàn toàn chưa bị trộm mộ nhúng chàm mà mà kích động ôm nhau chúc mừng. Lúc sau, những nhân viên không có phận sự đều rút đi, Lâm Ngôn còn nhớ rõ phản ứng của đạo sư khi đó, trước khi đi hai tay dùng sức ấn mạnh bả vai hắn, tựa hồ muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng. Trong gian chính thất trống trải mà hắc ám, chỉ còn lại một mình Lâm Ngôn cùng cây đèn mờ ảo, đèn mờ thường xuyên thỉnh thoảng tắt ngấm, sau này hắn hồi tưởng lại, chỉ sợ lúc đó chủ mộ đang đứng một bên trông hắn.

Xác chết trong quan tài đã gần như hoàn toàn hư thối, chỉ còn lại một bộ xương khô, nhưng tóc lại mềm mại óng ánh, Lâm Ngôn ngồi bên quan tài tra cứu sách sử, tầng tầng nghi hoặc bắt đầu dâng lên, thân phận của chủ nhân ngôi mộ hoàn toàn bất đồng với quy mô của nó, không có ghi lại, không có gia phả, thậm chí trên hương chi cùng huyện chí (ghi chép ở quận huyện) cũng không có bất cứ ghi chép gì. Chong đèn đặt trước quan tài đã sớm khô cạn, mặt sau là linh bài màu đen phủ một lớp máu thật dày, ô màu xưa cũ, chỗ nên viết danh tự cũng trống trơn láng bóng, một bài vị không tên.

Khi Lâm Ngôn thuận lợi lấy ra món đồ vàng mã cuối cùng từ trong quan tài thì cũng là lúc nhận được lệnh trở về, gần gũi bảy ngày, không một ai kể cho hắn nghe về xuất thân của ngôi mộ này.

Sáng thứ sáu, ánh nắng rực rỡ ấm áp, bồn nguyệt quý* cũng đã nở rộ, trong không khí thoang thoảng hương hoa ngọt lịm nồng nàn, Lâm Ngôn vào trường gửi xe, sau đó vội vàng chạy đến văn phòng đạo sư, vì dưới thời gian nên hắn quyết định xuyên qua suối phun, còn chưa được vài bước thì “Phụt!” một tiếng, cột nước bắn thẳng lên trời, xung quanh lập tức ướt sũng một mảnh.

— “Khốn thật...” Lâm Ngôn vì tránh không kịp mà ướt đầm cả người, một bên vắt nước vừa tiếp tục chạy, trong lòng thầm mắng to. Vài học muội từ cửa chính đi ra, thấy bộ dáng chật vật của hắn, nhìn không được cười khúc khích.

Lâm Ngôn có điểm đỏ mặt.

Đi lên bậc thang liền thấy bên trái dán một tấm áp-phích sáng loáng, ở trên là hình một người đàn ông trung niên mang kính, diện mạo nhã nhặn, tay cầm bút máy, khí chất cực kì giống một một túi hồ sơ, bên cạnh là hàng chữ “ Giáo sư Trần XX, nhà sử học nổi tiếng Trung Quốc sẽ có một buổi tọa đàm trong trường chúng ta, hoan nghênh các bạn tham gia, đến lúc đó sẽ có rất nhiều hoạt động thú vị cùng với giáo sư nga.

Là giọng quen thuộc của hội tuyên truyền, phía dưới là một loạt hoạt động cùng thời gian cụ thể, Lâm Ngôn dùng sức vẩy vẩy áo sũng nước, vừa đi vừa lẩm bầm chắc đây là nguyên nhân làm suối phun đột nhiên nổi điên, nhưng chưa đi được hai bước liền quay đầu lại, cau mày đứng nhìn tấm áp phích một hồi, hắn luôn

cảm thấy nam nhân có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi là ai, suy tư mãi cũng không có kết quả, Lâm Ngôn lắc đầu, chuyển thân đi tiếp.

Văn phòng đạo sử lâu bốn.

__Lão sư, ngài nói đùa sao ? Trước lúc chuẩn bị đến khi chấm dứt cuộc thăm dò, có nhiều người tham gia như vậy, làm thế nào mà tới tận bây giờ cũng chưa ai tìm ra tư liệu về cuộc đời của mộ chủ chứ ?

__Tòa mộ cổ kia ít nhất cũng thuộc loại trung đẳng, cho dù không xuất thân từ quan lại, cũng là phú thương, trong sách sử nhất định có ghi lại.

Cơ cấu đại học đến thứ sáu luôn luôn biếng nhác, tất cả mọi người đều đang chờ phái đoàn đến vào cuối tuần, đạo sư của Lâm Ngôn cũng không ngoại lệ, thời điểm sinh viên cả người ướm nhẹp trước mắt này tiến vào văn phòng, hắn đang bắt chéo chân ngồi sau bàn làm việc, trong tay mân mê trà Tử Sa*. Bởi vì trước kia thường đi công tác ở Tây Bộ, làn da bị phong sương khắc đầy nếp nhăn, đến tuổi trung niên lại mập ra cùng ít vận động, mí mắt liền từng từng sụp sụp ẩn sau lớp kính cận.

Đạo sư bị giọng điệu bức người của Lâm Ngôn trở nên mất kiên nhẫn, vồ vồ xấp giấy trên bàn “Thật không có, người xem đây là báo cáo ta viết về cuộc khai quật a, bận rộn hơn một tháng cũng không có chút tiến triển.”

Lâm Ngôn chống hai tay lên mặt bàn, kích động vươn người về phía trước “Ta không tin, tòa lăng mộ kia chưa từng bị trộm, xác chết cùng vật mai táng đều rất hoàn hảo không bị hao tổn, chẳng lẽ như vậy không đủ để xác nhận thân phận của chủ nhân nó sao ?”

Sinh viên này luôn có tiếng là lễ phép cùng kiên nhẫn, rất ít khi thấy hắn tỏ vẻ nôn nóng như vậy.

__”Chuyện này dừng ở đây, căn cứ vào hiện vật cùng tư liệu đối chiếu, ta chỉ có thể nói người này không tồn tại.” Đạo sư thả tách trà xuống, ngón tay gõ gõ bìa sách “Lịch sử thời Minh không phải là chuyên môn của ta, hỏi ta không bằng tự mình tra cứu, trường chúng ta rất khuyến khích học sinh phát triển năng lực tự nghiên cứu, người muốn có thể sử dụng tài nguyên trong thư viện trường a.”

Lâm Ngôn thất vọng lắc đầu, hệt như lời đạo sư nói, tư liệu lịch sử mênh mông như biển khơi, thật sự tìm kiếm thì dùng nói ba tháng, cho dù ba năm cũng không chắc là có chút tiến triển, đến lúc đó mười cái mạng của hắn cũng đã sớm dùng xong. Huống chi cả tuần nay hắn đã lật tung thư viện trường rồi, nhưng kì quái là vô luận là thời đại nào, tên người cùng địa điểm là những điểm mấu chốt nhưng đều không thể tìm thấy ở bất cứ tư liệu nào. Ấn theo lệ thường, ở cổ đại cho dù là tú tài cũng sẽ được huyện chí mạnh tay ghi lại, mà Tiêu Úc lại giống như người đến từ dị giới, đột nhiên từ trong quá khứ nhảy ra.

Trong không khí thoang thoang mùi trang giấy cùng gỗ tổng hợp, cửa sổ màu lam nhạt vừa lúc che mất ánh sáng, Lâm Ngôn theo bản năng quay đầu nhìn lướt qua, thật giống như chỗ đó đang có người chờ đợi để trả lời những nghi hoặc của hắn, Lâm Ngôn nghĩ, Tiêu Úc chắc chắn có tồn tại a.

Cứng không được thì mềm, Lâm Ngôn cúi đầu nhỏ giọng nói “Lão sư, việc này rất quan trọng với ta, ngài có thể hay không giúp đỡ một chút...” Lúc nói chuyện, tầm mắt dừng lại trên mặt bàn, dưới tấm kính thật dày ép một tấm ảnh đạo sư chụp lúc còn trẻ, trong tấm hình đen trắng, một đám người mặc quần áo lao động, đầu đội nón bảo hiểm, mặt mày xám tro nhưng lại nở nụ cười đầy sức sống, hoàn toàn đối lập với vẻ mập mạp, mí mắt sụp sụp hiện giờ.

Thời gian quả thật rất kì diệu.

Đạo sư gõ gõ hai ngón tay lên bàn, lúc nói chuyện cũng không nhìn Lâm Ngôn, ánh mắt có chút trốn tránh “Người tội gì mà cứ nằn nì tìm cho ra chủ nhân của ngôi mộ kia ? Viết luận văn sao ?”

Lâm Ngôn hít một hơi thật sâu, hắn luôn luôn rất nhạy cảm với cảm xúc của người khác, tối hôm qua tình hình lúc ở trong mộ chợt lóe lên trong đầu hắn, tồn tại rất nhiều điểm đáng ngờ, chẳng qua là hắn còn đắm chìm trong trạng thái hưng phấn cùng khấn nguyện nên không có phát hiện, tỷ như từ lúc hắn tham gia vào đội khai quật, mọi người đều giữ miệng kín như bưng, lại tỷ như lúc thanh lí xác chết mọi người lần lượt rút khỏi, lão sư lại dùng loại ánh mắt trốn tránh nhìn hắn. Đường như mọi chuyện sớm đã được an bài, cho nên Lâm Ngôn bất chấp quấy rầy đạo sư nghỉ ngơi, dùng di động hẹn thời gian gặp mặt.

__”Lão sư, ngài hẳn là biết cái gì gọi là nhân, mệnh quan, thiên di ?” (số mệnh là do trời định) Do dự một lát,Lâm Ngôn cau mày gần từng chữ,hai tay dùng lực ấn xuống bàn, sau đó xoay người rời đi.

Đi đến cửa,hắn cố gắng dừng lại một chút, một, hai, ...Lâm Ngôn trong lòng yên lặng đếm..

Ba.

__”Đợi đã!” Thanh âm của lão sư từ phía sau vang lên.

__”Lâm Ngôn, lần này không thuộc quyền hạn của ta,ta cũng chỉ nghe nói từ sau khi ngôi mộ kia được phát hiện thì đã phát sinh rất chuyện kì lạ, có người đến chỗ ta nói muốn người đi, ta vốn không đồng ý...Chuyện này nếu người thật sự muốn tìm hiểu thì có thể trực tiếp tìm đến người chịu trách nhiệm toàn bộ cuộc khai quật này.”Ngón tay lại gõ gõ lên bàn hai cái “Họ Trần,cuối tuần sẽ đến trường chúng ta tọa đàm,dưới lầu có áp phích.” Nói xong liền rút ra vài quyển sách,đặt lên bàn, bày ra tư thế tiễn khách “Cụ thể như thế nào, người có thể hỏi hẳn.”

__”Cuối cùng một vấn đề.” Lâm Ngôn tại chống cửa, thò mặt vào “Lão sư biết Tiêu Úc sao ?”

__”Không biết.” Lần này trả lời rất nhanh “Ai vậy ?”

Lâm Ngôn thở dài,đỡ lan can bước nhanh xuống lầu.

END 13

*Nguyệt Quý

Hoa Nguyệt Quý (Yue – ji – Hua) hay hoa hồng Tàu,có xuất xứ từ những vùng Quế Châu, Hồ Bắc, Tứ Xuyên (Trung Quốc) là một loài hoa quan trọng trong đại gia đình hoa hồng,Nguyệt Quý được xem là loài hoa gốc để lai tạo và biến chủng để tạo ra nhiều loại hoa hồng có màu sắc, kích thước khác nhau, dùng trong công nghiệp cây cảnh, công nghiệp hương liệu..

*Ấm Tử Sa

Nghệ thuật ấm Tử Sa là một trong 4 quốc bảo của Trung Quốc, vì vậy người sành trà không thể không có bộ ấm tử sa Nghi Hưng để thưởng ngoạn. Loại trà cụ nổi tiếng này với những huyền thoại như pha trà không cần trà, lưu trà 5 ngày không hỏng... luôn luôn mê hoặc trà nhân.

Người ta không khẳng định được tử sa trà cụ ra đời khi nào song điều chắc chắn nó tồn tại từ rất lâu, song hành với đời sống của trà. Ấm uống trà chỉ ra đời từ thời Minh, bởi vậy ấm tử sa không thể có trước giai đoạn ấy, tuy nhiên từ thời Đường – Tống, trà nghệ đã rất thịnh hành và trà nhân đương thời dùng oản (bát) và trản (bát nông) để thưởng trà, nấu trà.

Để biết thêm về truyền thuyết cùng nghệ thuật chế tác ấm Tử Sa, các nàng có thể vào đây nha .sieuthitra.com/tan-man/798-am-tu-sa-tu-huyen-thoai-den-doi-thuc.html

14. Chương 14

Tọa đàm

Đối với đại đa số người mà nói, đây bất quá chỉ một buổi chiều thứ hai bình thường mà thôi,nhiệt độ không khí khá cao,là do liên tục hơn tuần lễ rồi trời không đổ mưa. Trước cửa trường học đậu một chiếc Audi màu đen trông rất khí thế,từ xa đã nhìn thấy tấm băng rôn đỏ tươi với hàng chữ thật lớn “Nhiệt liệt chào mừng giáo sư Trần XX – cố vấn viện bảo tàng, nhà giám định văn vật kiêm nghiên cứu viên đã đến tham dự buổi tọa đàm ngày hôm nay.”

Lễ đường được xây mới gần hai năm,hội trường bên trong trông thật khí khái, trần nhà màu lam nhạt kết hợp với vách tường màu ngọc bích,toàn bộ cửa lớn đều được chế tác bằng thủy tinh,từ bên ngoài nhìn vào đã thấy một dãy dài người tấp nập xếp hàng. Khác với vẻ hiện đại bình thường, lần này cả khán phòng

được trang trí theo phong cách cổ xưa, cửa hông đặt một chiếc bình hoa Minh nữ thường Xuân Đào thật lớn, áp phích tuyên truyền dùng gỗ chạm hoa làm khung, mấy tấm Hành Thư* xung quanh vừa thấy còn tưởng rằng là đồ cổ a.

Trong đại sảnh máy điều hòa cjhnh rất thấp, Lâm Ngôn vuốt ve cánh tay nổi đầy da gà của mình, đứng xếp hàng nhìn chăm chăm áp phích giết thời gian.

Giáo sư trong hình làm người ta có cảm giác rất giống một túi hồ sơ, ngay cả kính mắt phản quang cũng làm người ta liên tưởng đến bìa plastic bọc bên ngoài, Lâm Ngôn thất thần một lát, đột nhiên sững sốt nhận ra vì cái gì mình lại cảm thấy người này quen mắt như vậy, người nọ chính là nhà biên soạn cuốn “Nghiên cứu về trang phục thời Minh”, mở sách ra trang đầu tiên là ảnh chụp của hắn, nghe nói vô luận là chuyên môn nghiên cứu hay giám định đồ cổ đều rất có tiếng tăm trong giới. Hình như còn thấy trong chương trình giám định bảo vật trên truyền hình nữa, Lâm Ngôn nghĩ thầm, lúc thực tập lại chưa từng gặp qua hắn, có thể là do mình chỉ là tiểu nhân vật thôi a.

Nói đi thì phải nói lại, tại sao người này lại chỉ đích danh, yêu cầu hắn tham gia cuộc khai quật chứ ?

— “Cách giờ bắt đầu còn có hai mươi phút, thỉnh mọi người kiên nhẫn xếp hàng chờ đợi, nhân viên công tác một lát nữa sẽ phát cho mỗi người một cuốn sổ tay giới thiệu, còn tặng nước uống miễn phí nữa nga.” Radio trong đại sảnh truyền đến giọng nữ ngọt ngào, cách đó không xa một nam sinh xếp hàng phía trước Lâm Ngôn đang vui đùa chơi psp bỗng quay người ra sau, nở nụ cười đáng khinh “Ngọt thật a.”

Kì lạ là người này mặc một chiếc áo khoác ngắn theo phong cách thời Hán, quần dài mũi bê, váy vải ngắn bên ngoài, tay áo lại rộng thùng thình, kết hợp với vẻ mặt tràn đầy thanh xuân cùng chiếc psp trong tay trông có vẻ vô cùng quái dị. Lâm Ngôn dọc theo hàng ngũ quét mắt một vòng, kì quái phát hiện không chỉ nam sinh cầm psp này ăn mặc dở hơi như vậy mà không ít người cũng khoát lên mình những phục sức cổ xưa, một nữ sinh thậm chí còn búi tóc, trâm phượng gổden tà tà cài trên đầu.

Lâm Ngôn chán đến chết nhìn ra ngoài, một thân ảnh mặc bộ áo choàng màu lam đập vào mắt hắn.

Là tiểu đạo sĩ, đang ngồi xổm cạnh bồn hoa cách đó không xa, trong tay cầm xúc xích nướng đút cho một con mèo mướp lưỡi biêng, mèo mướp cuộn tròn cơ thể tỏ vẻ thích ý, thân hình mập mạp trông rất giống một con ốc sên khổng lồ.

Tiểu đạo sĩ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lâm Ngôn đang ngoắc ngoắc hắn, vội vàng ném xúc xích cho con mèo, vác balô chạy đến cửa, Lâm Ngôn lui về sau một chút, bên người cổm hàn giật giật, tựa hồ thật không tình nguyện.

— “Ít nhất A Nhan là người sống, người cũng không biết đã chết bao lâu a.” Lâm Ngôn nhin không được nói thầm, tróc quỹ, đưa bùa một loạt sự kiện khiến Tiêu Úc thực chán ghét tiểu đạo sĩ, gần nhất mỗi lần Lâm Ngôn gọi điện cho A Nhan hỏi về chuyện siêu độ cho quỹ, phản ứng của hắn thì khỏi phải bàn cãi.

— “Lại đây, ở chỗ này.” Lâm Ngôn hướng về phía tiểu đạo sĩ hô to, “ Chính mình ăn còn chưa tốt, còn mua xúc xích nướng cho nó làm gì.” A Nhan cầm trong tay nửa cây xúc xích, mặt lập tức đỏ, ánh mắt lạng lạng nhìn Lâm Ngôn.

Cánh tay đột nhiên bị một bàn tay lạnh lẽo giữ chặt, kéo hắn cách xa tiểu đạo sĩ, Lâm Ngôn vốn bị điều hòa đông cứng làm cho cả người vô cùng khó chịu, liền cau mày gạt tay Tiêu Úc ra.

Cổm hàn lập tức nhích lại gần, khẽ run rẩy, Lâm Ngôn tưởng rằng hắn tức giận, ngẩng đầu thì thấy một đội sinh viên mặc đồ cổ trang từ sau cánh cửa màu vàng đi ra, không giống người xem mặc trang phục thời Hán, mười mấy người này đều hóa trang thành quan lại triều Minh, nam mặc áo choàng vải màu xanh hoặc trắng, đầu đội ti phượng khăn*, nữ quần áo hoa quan cùng vòng kim ngọc, tay áo ngoài thêu hoa, có áo ngắn quần nguyệt hoa làm dân nữ đạm mạc, có người hồng y tay áo ung dung hóa thân thành phu nhân, cầm cái khay, bên trong đựng cốc giấy, là nhân viên tới phân phát đồ uống.

Tiêu Úc không quá thích hợp, dán vào người Lâm Ngôn run rẩy lợi hại, Lâm Ngôn hoảng sợ, tận lực bắt động môi nhỏ giọng hỏi hắn “Người nhớ tới cái gì sao ?” Tiêu Úc không trả lời, ngược lại Lâm Ngôn đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy quỹ ảnh trong màn hình vi tính, lúc đó Tiêu Úc rõ ràng đầu đội cái ti phượng khăn.

—”Ta đi đầu, cái người cản phía sau.” Một thanh âm lẳng lẳng truyền đến,Lâm Ngôn lập tức ngậy ngẩn cả người,trong đội ngũ nhân viên đứng một thân ảnh quen thuộc mái tóc cắt ngắn buộc khắn, một bên vừa phát hồng trà vừa quay đầu cười đùa,dù có thay đổi như thế nào Lâm Ngôn vẫn không thể nhận lầm, đó chính là Vivian.

Lâm Ngôn định cúi đầu, làm bộ như không phát hiện,nhưng Vivian hiển nhiên đã chú ý tới hắn,tạm dừng một giây sau đó hô tên Lâm Ngôn liền bưng khay đi tới,trang phục dân nữ khoát lên người mang đến cho nàng một cốc thanh đạm,trên cổ là chiếc vòng hoa, rất có hương vị thiên nhiên.

—”Đã lâu không thấy, người đến đây một mình sao ?” Vivian cười nói,thuận tay cầm cốc hồng tràđưa cho Lâm Ngôn, “Có muốn đi chung với chúng ta không ?”

Vivian loại này làm người thăng thấn, rất ít khi để cảm xúc xấu hổ trong lòng,Lâm Ngôn thì không được, hắn luôn cảm thấy quá khứ từng làm người yêu thì không thể làm bạn bè bình thường được nữa, từ khi chia tay,chỉ cần là trường hợp có Vivian hắn đều tận lực tránh đi,vô luận là họp lớp,sinh nhật hay đi chơi xa,đương nhiên cũng có thời điểm không thể tránh thoát,tỷ như hiện tại,Lâm Ngôn miễn cưỡng ngẩng đầu,cười thực gian nan.

—”Không, không phải, ta đi cùng A Nhan.” Mặt Lâm Ngôn nóng lên,vội vàng dùng tiểu đạo sĩ làm bia đỡ đạn.

Có lẽ bởi vì thanh danh của tiểu đạo sĩ quá mức quái dị, Vivian giật mình, liếc mắt đánh giá A Nhan,nhưng ngay sau đó nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu tình, lấy một ly hồng tràđưa cho A Nhan,đồng thời đưa cho Lâm Ngôn hai cuốn sổ tay tuyên truyền “Đây là hoạt động lớn nhất của khoa chúng ta trong học kì này, bạn rộn chuẩn bị hơn hai tháng,một đắc đầu tóc mặt tối a.”

—”Rất tốt.” Lâm Ngôn trả lời, trong lời nói có chút không được tự nhiên.

—”Hy vọng người thích.” Nàng cười hì hì nói

Một đội viên từ sau hô to tên nàng, sau đó chạy đến,thấy Lâm Ngôn cùng Vivian đứng đối mặt với nhau mà không nói lời nào, liền bắt đầu ồn ào “U, coi trọng công tử nhà ai màđi không nổi a ?” Mặc quần áo thư sinh xem xét Lâm Ngôn từ trên xuống dưới, tầm mắt dừng trên áo sơmi carô sau đó chuyển qua nhãn CK trên quần bò, không nóng không lạnh nói “Chất lượng không sai,là một tiểu sinh thanh tú.”

Vivian cũng không tức giận, thản nhiên quay qua nói “Nhìn cái gì, đây thiếu chút nữa đã trở thành phu quân của ta đó,chất lượng có tốt thì về sau cũng là của nhà người khác rồi.”“Nguyên lai là người a, có phúc mà không biết hưởng,đáng tiếc cho chúng ta a,theo mãi mà vẫn không được.” Nói là nói với Lâm Ngôn, nhưng ánh mắt lại đặt trên người Vivian.

Lâm Ngôn cười cười,thản nhiên nói “Nếu muốn ta có thể dạy người,một trăm đồng một khóa,có hiệu quả hay không thì người cứ nhìn ta là biết.”

Lại một tràng cười, Vivian cóđiểm ngượng ngùng,trùng mắt nhìn thư sinh kia,sau đó quay sang Lâm Ngôn nghiêm mặt nói “Đừng để tới bọn họ,không có câu nào đứng đắn,đúng rồi, hai người các người đừng đứng xếp hàng ở chỗ này,phía trước có vài chỗ còn trống là dành cho nhân viên công tác, chúng ta đều phải thay phiên trực ở cửa nên không vào được,lãng phí thật đáng tiếc, chụp ảnh cũng không đẹp,các người tới ngồi đi.” Nói xong liền lấy cuốn sổ trong khay, lật ra phía sau cầm hai tấm phiếu màu xanh đưa cho Lâm Ngôn,cùng tấm trong tay Lâm Ngôn cũng không khác gì mấy, chỉ là bên góc phải có in kí hiệu VIP màu vàng rất nhỏ.

Lâm Ngôn theo bản năng muốn cự tuyệt,nhưng nghe Vivian nói đến lúc tọa đàm sẽ dành thời đặt câu hỏi, ngồi hàng đầu tiên có thể trao đổi với giáo sư dễ dàng hơn, Lâm Ngôn siết chặt quyển sổ trong tay,có chút do dự, đành nói.

—”Nhưng mà...” Lâm Ngôn nghĩ nghĩ“Ta cần tới ba chỗ, có thể sao ?”

Vivian sâu sắc liếc mắt nhìn nữ sinh phía sau Lâm Ngôn,Lâm Ngôn lắc đầu, biểu tình có chút không chút không được tự nhiên “Không phải, là bạn của ta nhưng chưa tới.”

Vivian hỏi nữ sinh bên cạnh mình, lấy vé vào cửa, do dự một hồi, thấp giọng “Lâm Ngôn, người hiện tại...”

Phía sau một đám nữ sinh ăn mặc chỉnh tề vọt tới, đi đầu vừa thấy Vivian liền kinh hỉ lôi kéo nàng khoa chân múa tay nói trong đội nơi nào có soái ca. Vivian bắt đầu liếc mắt nhìn Lâm Ngôn, vừa muốn nói gì thì Lâm Ngôn lập tức đánh gãy lời nàng “ Nếu không có việc gì thì ta đi trước đây, bạn ta còn đang chờ.”

Đoàn người vây quanh Vivian tiếp tục đi về phía trước phát đồ uống, nàng là mẫu người xã giao, mặc kệ đi đến đâu đều được mọi người vây quanh, điểm này hoàn toàn tương phản với hần, Lâm Ngôn tuy rằng nhân duyên tốt, nhưng nếu mỗi ngày đều phải chen chúc trong đám người thì hần thích một mình tự do tự tại hơn. Lâm Ngôn cầm ba phiếu VIP đưa cho A Nhan, hai người một đường đi dọc theo thảm hồng, đến chỗ dành cho nhân viên công tác.

Hành lang hậu trường hoàn toàn bất đồng với hội trường phía trước, kiểu dáng Tây Âu viền màu vàng kim huy hoàng, một đóa lại một đóa hoa nhỏ thiếp vàng nổi trên vách tường, xem lâu sẽ có cảm giác như chúng đang muốn nở ra trên mặt người, Lâm Ngôn dùng ngón tay chọc chọc đóa hoa trên tường, trong lòng không nói rõ tư vị, có chút xấu hổ lại có điểm nhớ nhung tình bạn cũ, trên mặt không biết nên dùng cái gì biểu tình, tay chân cũng không biết đi đâu mới tốt.

Cuộc sống của hần vốn không nên trở thành cái dạng này, Lâm Ngôn ngẩng đầu nhìn chùm đèn thủy tinh treo trên trần nhà, nghĩ rằng có lẽ nửa năm trước hần cùng Vivian chia tay, thế giới đã bị chia làm hai nửa, trong thế giới bình thường, hần và Vivian sẽ là một đôi kim đồng ngọc nữ đứng ở cửa tiếp khách, mà ở chỗ này, chỉ có hần ngậm mình trong trạng thái hoảng loạn bất an đi dọc theo hành lang, giống như cả người ngã vào vực sâu thăm thẳm, vĩnh viễn không thể tìm thấy đường ra.

Ngón tay lạnh lẽo khẽ chạm vào mu bàn tay Lâm Ngôn, sau đó nắm lấy cổ tay hần, ngón cái bài khai những ngón tay đang siết chặt, nhẹ nhàng nhéo nhéo. Lâm Ngôn ngừng lại thở dài, dọc theo ngón tay sờ lên, phẳng phất như muốn cảm nhận bàn tay Tiêu Úc, lạnh, cứng rắn mà thon dài, quả thật giống như một món đồ sứ. Tiêu Úc chuyển hướng ôm trọn bàn tay Lâm Ngôn vào trong lòng, không biết vì cái gì Lâm Ngôn bỗng dưng bình tĩnh trở lại, có người cùng hần chống đỡ qua thời khắc xấu hổ này thật tốt, mặc kệ người nọ có phải hay không đã chết gần năm trăm năm.

END 14

15. Chương 15

Bắt đầu

Bởi vì còn chưa đến giờ bắt đầu, khán phòng có sức chứa hơn hai ngàn người chỉ ngồi thừa thớt mười hàng ghế, người phụ trách hoạt động vẫn không ngừng lần xả cổ họng đứng trên đài chỉ huy bố trí những công tác cuối cùng. Từ thông đạo dành cho nhân viên công tác vào hội trường, Lâm Ngôn lôi kéo A Nhan đi đến hàng ghế thứ tư tìm chỗ được chỗ ngồi, quả thật đúng như lời Vivian nói, tầm nhìn rất tốt, gần khán đài, chỉ xếp sau hàng ghế dành cho lãnh đạo trường cùng khách quý mà thôi.

Ngoài ý muốn là, ghế bên cạnh Lâm Ngôn đã có người ngồi, “Ngượng ngùng, cho qua” Lâm Ngôn nói, nam sinh ngẩng đầu lên, hóa ra là nam sinh cầm psp vừa gặp trước cửa, mặt dài như châu chấu, đầy mụn, đang chơi game lại bị quấy rầy, khóe miệng khẽ nhếch, biểu tình có chút không kiên nhẫn, xoay người nhường đường cho Lâm Ngôn cùng A Nhan.

Đại khái cũng lười cửa sau a, vừa rồi còn thấy hần xếp hàng ở cửa, Lâm Ngôn nghĩ. Sợ A Nhan xấu hổ, hần đành ghế bên trái cạnh nam sinh chơi psp kia lại cho Tiêu Úc, còn mình thì ngồi chính giữa, mở sổ tay hoạt động ra bắt đầu đọc. Quyển sổ được chế tác rất hoàn mỹ, cầm trong tay nặng trĩu, đảo qua vài trang Lâm Ngôn liền biết sơ lược, buổi tọa đàm này lấy việc giám định văn vật thời Minh làm chủ đề, trong sổ có in vài món đồ sứ, ngọc khí cùng thi họa. Phía sau là thời gian hoạt động, nhưng không ghi nội dung, Lâm Ngôn cầm quyển sổ đưa qua bên trái, nhẹ giọng nói “Nhìn quen mắt sao?”

Bên kia nam sinh cầm psp khó hiểu nhìn Lâm Ngôn, Lâm Ngôn có điểm xấu hổ, thu hồi quyển sổ, ngượng ngùng nói “Không phải hỏi người.”

Psp không lưu tình chút nào dùng cặp mắt trắng dã liếc hắt.

Trên bục đang chuẩn bị, đoàn người theo hai bên cửa hông nối đuôi nhau đi vào, đại sảnh bắt đầu trở nên ồn ào náo nhiệt. Tiêu Úc tựa hồ không thích chỗ đông người, kéo tay Lâm Ngôn, giữ chặt trong lòng bàn tay, Lâm Ngôn có chút khấn trương, người nhìn qua liền thấy tay trái của hắn khê cứng ngắt, giấy dựa hai lần không có kết quả, đành phải thỏa hiệp, nắm ngón tay Tiêu Úc đặt lên tay vịn.

Người xem dẫn định chỗ ngồi, vị Trần giáo sư có khí chất nhả nhận như túi hồ sơ từ sau cánh gài ra, bộ vest màu đen cùng cà vạt đỏ khiến hắn thoát nhìn có chút khí thế. Giáo sư đứng trên đài ngồi vào chỗ của mình, sau khi chỉnh chỉnh micro cùng laptop liền thanh thanh cổ họng, MC mở màn, toàn trường tối lại, chỉ còn chỗ ngồi của khách mời cùng MC là sáng đèn.

—“Tọa đàm chính thức bắt đầu, hôm nay chúng ta thật vinh hạnh mời đến chuyên gia giám định văn vật, cố vấn viện bảo tàng kiêm nghiên cứu viên Trần giáo sư đến đây nhằm giải đáp cho mọi người phương thức giám định cổ vật...” MC vẫn tiếp tục.

Hội trường âm u, người xem đều tập trung nhìn về phía khán đài, thính phòng chật ních chỗ ngồi, xung quanh một mảnh yên tĩnh. Lâm Ngôn bất giác quay đầu sang trái, sợ tới mức thiếu nữa đã nhảy dựng lên, chỗ ngồi vốn trống trơn bỗng xuất hiện một người, so với những sinh viên ăn mặc chỉnh tề đây trông có vẻ không hợp nhau, tóc dài che hết nửa khuôn mặt, từ tầm nhìn của Lâm Ngôn chỉ thấy được cái mũi cao cùng làn da tái nhợt, bạc thân gắt gao mím chặt, chuyên chú nhìn người trên đài. Dưới ánh đèn màu lam, vết máu trên áo choàng trông có vẻ phá lệ quỷ dị, Lâm Ngôn run lên một chút, Tiêu Úc quay đầu nhìn hắn, giữa mái tóc lộ ra một đôi mắt đen nhánh âm ngoan, trên tay lại dùng lực siết chặt, giống như sợ Lâm Ngôn chạy mất.

Không biết bộ dáng của quỷ có phải hay không chỉ dừng lại ngay lúc hắn chết, Lâm Ngôn một bên cố gắng bình phục nhịp tim, một bên ai than, nếu có thể thay đổi, nói gì thì nói cũng phải hầu hạ vị tổ tông này rửa mặt chải đầu, miễn cho về sau nửa đêm vừa nhìn thấy đã bị hù chết. Lâm Ngôn khều A Nhan, bĩu môi liếc về phía Tiêu Úc, nhỏ giọng nói “Người thấy hắn sao?”

A Nhan nghi hoặc lắc đầu.

Lâm Ngôn nhẹ nhàng thở ra, hắn thật sự không muốn trở thành nam chính không hay ho trong bộ “Lệ Quỷ báo thù”, quỷ xuất hiện trong rạp chiếu phim a.

—Đầu tiên, chúng ta sẽ mời Trần giáo sư lấy ra vài món đồ cổ của mình làm ví dụ để giới thiệu cho mọi người những kiến thức cơ bản cũng như quy luật cụ thể trong quá trình giám định cổ vật, thứ hai nhằm tăng bầu không khí, chúng ta sẽ thỉnh mời bạn sinh viên lên đây tham gia một hoạt động nhỏ, nội dung như thế nào đến lúc đó sẽ công bố, bạn nào thắng sẽ được một con dấu do Trần giáo sư tự tay khắc nên làm quà kỉ niệm...

Dưới khán đài đồng loạt ồ lên, Lâm Ngôn cảm thấy khó hiểu, quay đầu hỏi A Nhan, có cái gì mà ngạc nhiên. “Con, con dấu, sách cùng thư pháp của vị giáo sư này đều rất nổi danh, địa vị trong giới không hề thấp.” A Nhan nhẹ nhàng nói.

MC khép kịch bản, tiếp tục nói “...Hơn nữa, người thắng còn được đặt một câu hỏi, Trần giáo sư sẽ trả lời cận kề những vấn đề liên quan đến chuyên môn, chúc nghiệp cùng chuyên nghiệp của mình.”

Lâm Ngôn nhú mày, này nghe ra tương đối có sức hấp dẫn, hỏi chuyện về Tiêu Úc cần rất nhiều thời gian, nói không chừng còn phải chơi trò đấu tâm lý nữa... Lâm Ngôn nghĩ.

Tiếng vỗ tay qua đi, MC bắt đầu vào chủ đề chính, ánh đèn tắt ngấm, toàn hội trường chỉ còn lại màn hình powerpoint lập lòe lam quang. Túi hồ sơ giáo sư uống một ngụm nước, nói vài câu chào hỏi đơn giản liền đi vào đề. Trước hết là chiếu một chiếc bình Thanh Hoa Tiên Hạc, tạo hình phổ thông, nhưng màu sắc thanh nhã trầm tĩnh, chất men đầy đặn, thực phù hợp với thời kì lấy trang trọng cùng mực mà làm trọng điểm.

—Ở thời Minh, đồ sứ khá mỏng, trong lớp men trắng có thể nhìn thấy những đường gân màu thịt đỏ, xinh đẹp như thạch nhũ, oánh nhuận trơn bóng, chất men khá mịn, cao thâm mực nhả, đồng bộ một cách kì diệu. Đường cong họa tiết hết sức tinh tế, đa số đều có đường viền xung quanh nhưng tương tối nhạt. Đáng nhắc tới nhất là việc sáng tạo các loại màu sắc đa dạng, vừa tinh xảo lại uyển chuyển hàm súc...

Túi hồ sơ nói đến đây, từ trong cánh gà xuất hiện một nữ sinh mặc váy đuôi phượng màu xanh nhạt bưng khay ra, trong khay là một đôi trức điệp đầu bát, màu xanh thiên thanh dùng cành trúc làm trụ cột, Lâm Ngôn có chút khinh thường, thứ này ở ngoài bán đầu giá một cặp năm vạn, cùng với một đồng danh hiệu của giáo sư thì thật là quá rẻ.

Đồ sứ nói xong, màn đổi sang một cây thủy tiên trâm do danh thủ Lục Tử Cương điêu khắc, tuy rằng lãnh chập nhưng vẫn nhìn ra được những đường nét chạm trổ tinh xảo, có nơi chỉ nhỏ bằng sợi tóc, túi hồ sơ nhìn màn hình, thần nhiên giảng giải cách giám định ngọc khí, nữ sinh lấy ra một miếng bạch ngọc tử liệu giả sơn, cầm khay chuyển chuyển, lộ mặt sau, Lâm Ngôn vừa thấy liền nhú mày.

—”Ai có thể đánh giá được kiện ngọc khí này?” Túi hồ sơ lười biếng đặt vấn đề.

Không có người, phía dưới một mảnh yên tĩnh, Lâm Ngôn nhẹ nhàng nói thầm một tiếng “Hai lớp.” Vốn tưởng rằng thanh âm của mình đủ nhỏ, không nghĩ đến hội trường quá im ắng, một câu này liền truyền vào tai những người trên đài.

Giáo sư hai mắt lập tức sáng rực lên, cất cao giọng “Nói tiếp.”

Lâm Ngôn lập tức đỏ mặt, do dự một lúc lâu, không quá tình nguyện đứng lên, chậm rì rì nói “Xem chất ngọc là tử liệu không thể nghi ngờ, nhưng trong quá trình xử lý người bán vì muốn được giá, nên trên miếng ngọc phủ thêm một tầng giả thu lê da, ngược lại không quá ảnh hưởng đến miếng ngọc cũng không tính đồ dỏm, chỉ là nhìn không được tự nhiên mà thôi.”

Túi hồ sơ gật đầu tán thưởng, Lâm Ngôn ngồi xuống trái tim vẫn còn bùm bùm nhảy lên, hẳn không thích phát biểu trước công chúng, hội họp còn chưa tính, lần này lại là trước mặt hai ngàn người, vạn nhất có sai lầm thì chết chắc, Lâm Ngôn nghĩ mà sợ hãi.

—”Người, ánh mắt người thật tốt.” Tiểu đạo sĩ nhẹ nhàng nói “Không giống như ta chỉ biết đọc sách.”

Thanh âm nhỏ nhẹ nhu hòa khiến trong lòng Lâm Ngôn trở nên mềm mại, vừa định khiêm tốn vài câu, bả vai đột nhiên bị một bàn tay giữ lấy, dùng lực ấn khiến Lâm Ngôn trực tiếp ngã lên đùi Tiêu Úc, bằng lãnh khí tức ập tới, bàn tay lạnh lẽo chế trụ cằm, ngón cái nhẹ nhàng mơn trớn hai má, tóc dài rơi xuống cổ vừa ngứa vừa nhột, Lâm Ngôn chống tay lên đầu gối Tiêu Úc, định ngồi dậy, Tiêu Úc lại không đồng ý, hai người ở trong bóng tối không ngừng giằng co.

Lâm Ngôn đã quên chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy Tiêu Úc, cảnh tượng như thế trong mắt người khác có vẻ cực kỳ quỷ dị, vừa trả lời xong câu hỏi của giáo sư, nam sinh bán ngã vào chỗ ngồi bên cạnh, một bộ cố gắng thể nào cũng không thể dậy nổi...

—”Này cậu bị bệnh sao?” nam sinh psp lại dùng cặp mắt trắng dã liếc nhìn Lâm Ngôn, ghét bỏ dịch mõng ra xa.

Lâm Ngôn giãy dụa ngồi thẳng người, xấu hổ nhìn psp nói xin lỗi, chống tay lên ghế, cố tỏ ra đang chăm chú nghe giảng, thực tế xảy ra chuyện gì chỉ có mình hắn biết, một con quỷ, ý vào việc không ai nhìn thấy mình mà không kiêng nể gì eo hắn, từ cổ chậm rãi hôn lên, chóp mũi lạnh băng cọ cọ sườn mặt, đi qua tai, nhẹ nhàng thổi khí “A...”

Lâm Ngôn nổi da gà, cánh tay cứng ngắt đỡ lấy lưng ghế, biểu tình căng thẳng, vành tai bị liếm một cái, xúc cảm mềm mềm ướt át, toàn thân đều run lên, đầu lưỡi trong lỗ tai chuyển động vòng quanh, thường thường đâm vào sâu hơn, thanh âm ái muội đến cực điểm giống như được không khí khuếch đại lên vô số lần, Lâm Ngôn vươn tay nắm lấy tóc mái chống đỡ cái trán, thuận tiện che đi hai mắt, thật không mặt mũi gặp người, chỉ có thể liều mạng cắn răng không chế hô hấp.

Túi hồ sơ giáo sư đang nói gì hắn hoàn toàn không nghe thấy, tầm mắt cũng bị che chắn gắt gao, Tiêu Úc từ trước mặt nhào tới, hai tay chống lấy tay vịn, đầu lưỡi tại môi Lâm Ngôn không ngừng liếm mát, ngứa, ngứa đến trong lòng, vừa tức vừa vội lại khó chịu, Lâm Ngôn tuyệt vọng hồi tưởng đến chủ nghĩa Mác-Lên nin, đặc điểm của tư bản chủ nghĩa là áp bức để có được giá trị thặng dư... giá trị thừa... áp bức giá trị của chủ nghĩa xã hội... chủ nghĩa áp bức xã hội... Toàn bộ đều rối loạn... Trong hoàn cảnh như thế này, có chết cũng không thối để cho một con quỷ khiêu khích đến cứng rắn, cứng rắn làm sao được, trong mắt Lâm Ngôn nổi lên một tầng hơi nước, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Tiêu Úc, nắm lấy cánh tay hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Bàn tay sắp đụng đến đùi rút cuộc dừng lại, Tiêu Úc cúi đầu hôn môi Lâm Ngôn, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình.

Ngày thật không dễ qua, Lâm Ngôn bị phần nghĩ.

__”Để tiếp tục chương trình, xin mời mười bạn sinh viên lên đây tham gia một trò chơi nhỏ, có tên là phân biệt đồ cổ, chúng tôi sẽ chuẩn bị mười món đồ cổ, các bạn sẽ phân biệt đâu là đồ thật đâu là đồ giả, bạn nào trả lời đúng nhiều nhất sẽ được chọn chữ mời Trần giáo sư tự tay khắc một con dấu nga.” MC đổi thành một nữ sinh mặc bộ đồ đỏ, thanh âm ngọt ngào như đường.

Lâm Ngôn vẫn còn đắm chìm trong trạng thái quá khích chưa thể phục hồi tinh thần.

__Bạn sinh viên vừa phát biểu, giáo sư mời người lên.

Hội trường một mảnh yên tĩnh, Lâm Ngôn ngẩng đầu ngây ngốc nhìn MC, kì quái nghĩ sao lại không tiếp tục? A Nhan đẩy đẩy Lâm Ngôn, nhỏ giọng nói “Gọi người lên đó.”

Lâm Ngôn bắt đầu do dự, chỉ vào mũi mình, nhìn nữ sinh mặc đồ đỏ “Ta?”

Phía dưới mọi người cười ồ lên, MC sợ không khí xấu hổ, trên ghế nói “Bạn sinh viên này nhất định đang ngủ đông a.”

Lâm Ngôn trên mặt lập tức đỏ lên, hắn tối không am hiểu chính là bị đùa giỡn trước công chúng, một chút sai lầm đều khiến hắn cảm thấy bất an. Lâm Ngôn cẩn thận đỡ ghế đi ra, nhịn không được quay đầu hung hăng trừng Tiêu Úc, con quỷ kia lại tỏ ra bình tĩnh, xuyên qua đùi một đám người theo Lâm Ngôn ra ngoài. Tư thế đi đường của hắn cũng rất độc đáo, mặc dù một thân dính đầy máu, tóc xõa dài, đi chân trần lại làm người ta nhìn không chớp mắt, lưng eo phẳng phiu, không giống như học sinh thời nay vì mang cặp mà lưng còng, một bộ giống như bị thể chế giáo dục yêu thương quá mức.

Lâm Ngôn một đường lên đài, điều chỉnh tư thế nửa ngày mới cảm thấy thoải mái hơn.

Tấm màn màu đỏ tía trên bục được kéo ra, lộ ra không gian rộng lớn phía sau, dưới ánh đèn ấm áp dễ chịu là mười bộ bàn ghế đơn, trên cao đặt một chiếc hộp gấm. Chín người đã vào chỗ của mình, gần Lâm Ngôn nhất cố tình lại là oan gia ngõ hẹp nam sinh cầm psp kia.

MC nâng tay ý bảo Lâm Ngôn gia nhập với bọn họ, “Vì để phù hợp với không khí ngày hôm nay, mười bạn sinh viên sẽ vào hậu trường thay quần áo, thỉnh Trần giáo sư cùng các bạn cùng chờ trong giây lát, mọi người rất nhanh sẽ quay lại.”

Lâm Ngôn quét mắt nhìn xuống dưới, chỉ thấy trên đài ánh đèn sáng rực chói mắt, ba vị lãnh đạo cùng hàng khách quý ngồi nghiêm chỉnh, mặt sau là đám đông ồn ào hưng phấn ngưỡng mặt nhìn lên, này chỉ là tầng dưới, khi ngẩng đầu nhìn lên khiến hai chân Lâm Ngôn không khỏi nhũn ra, đầu hai chặt kín người xem không nói, bốn cái camera lớn, đèn đỏ lập lòe, quay ống kính về phía hắn. Lâm Ngôn chỉ thấy toàn thân như có kiến bò, ngực bị tảng đá đè nặng, lá phổi biến thành hai cái chai nhựa bị vụn kín, làm thế nào cũng đều không có không khí tràn vào.

Nếu có thể lâm trận bỏ chạy hắn thật sự rất muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, liên tục hít mấy hơi thật sâu, Lâm Ngôn siết chặt hai tay theo hàng ngũ đi vào hậu trường.

END 15

16. Chương 16

Trận đấu

Mười phút sau, Lâm Ngôn mặc một bộ màu hoa râm thêu rồng không được tự nhiên xuất hiện trên sân khấu, mười người đồng loạt ngồi xuống ghế, ngay cả túi hồ sơ giáo sư cũng thay trang phục phụ tử, dưới đài

mọi người xầm xì bàn tán sôi nổi khiến Lâm Ngôn không khỏi lo lắng, mặt ghế giống như có đinh, ngồi thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Lúc này tựa như Lưu Sơn Bá Chúc Anh Đài đã học trong lớp, hẳn có vài lần nhin không được quay đầu nhìn Tiêu Úc, cổ nhân hàng thật giá thật duy nhất trong hội trường đang nhíu mi đứng sau lưng hắn, mâu quang thật sâu theo dõi hắn, một lúc lâu lại nhẹ nhàng đặt tay lên vai Lâm Ngôn, giống như đang an ủi.

Khi thay quần áo hắn liền nhận thấy Tiêu Úc không quá thích hợp, hoặc là nói tất cả đều không thích hợp, trong phòng thay đồ con quỷ lại bò lên ôm lấy hắn, hai người ở trong không gian nhỏ hẹp đưa đưa đẩy đẩy, liên tục cọ cọ khiến cho quần áo đầy nếp nhăn. Chính là ngay lúc Lâm Ngôn chuẩn bị dùng nắm đấm để giải quyết thì Tiêu Úc đột nhiên dừng lại, ôm hắn đứng trước tấm gương, cầm tựa lên vai Lâm Ngôn nhìn chằm chằm ảnh ngược của hai người, ánh mắt hỗn loạn lần đầu tiên mang theo thanh minh, thậm chí có chút bi thương.

Mặt kính rung động vài cái, tựa như có vật gì đó rơi xuống mặt nước, một tầng lại một tầng gợn sóng lan tỏa, thiếu niên phiêu phiêu mâu quang khoanh tay mà đứng, vẫn cảm thấy lưng quần eo, gương mặt tuấn tú mang theo ba phần ngạo khí. Lâm Ngôn hoảng sợ lui về sau, hắn cơ hồ muốn hô ra tiếng, người trong kính không phải là hắn, mặc dù gương mặt giống nhau như đúc, nhưng hắn sớm đã bị cuộc sống quá đỗi bình thường này mài mòn nhuệ khí, làm sao có thể toát ra thần tình như vậy.

Trầm thủy lưu hương thần nhiên lưu chuyển trong không khí, ánh mắt thiếu niên thoáng chốc trở nên mềm mại, nam tử vóc người cao gầy vận hoa phục tựa cầm lên vai hắn, hai hàng mi bình thản, thanh âm thông thả trầm thấp, giống như đã lâu chưa từng mở miệng “Ta chờ ngươi thật lâu...”

Lâm Ngôn mãnh liệt quay đầu, lảo đảo hai bước tựa vào gương, người trước mặt tóc đen như mun, y phục loang lổ vết máu nói không nên lời âm trầm quý dị, một đôi mắt bi thương tràn đầy tuyệt vọng...

Ta chờ ngươi thật lâu...

Lâm Ngôn hốt hoảng chạy ra phòng thay đồ.

— “Thời gian nghỉ ngơi chấm dứt, mong mọi người giữ im lặng, hoạt động lập tức bắt đầu.” Quần áo đỏ lên tiếng.

Lâm Ngôn ngồi trên ghế, tin thần có chút hỗn loạn, trên sân khấu ánh đèn chói lóa, phía dưới người đông nghìn nghịt khiến Lâm Ngôn không khỏi hoài nghi chuyện lúc này chỉ là một tràng ảo giác, Tiêu Úc cũng không tỏ ra khác thường, Lâm Ngôn vừa quay đầu liền chống lại tầm mắt Tiêu Úc, có điểm hoảng hốt, Tiêu Úc cúi người nắm lấy bàn tay đang phát lạnh vì khấn trương của Lâm Ngôn, trên bàn đặt một tấm bảng trắng cùng bút lông, Tiêu Úc liếc mắt ý bảo hắn cầm lên, nắm tay hắn cầm bút viết: Ta giúp ngươi.

Lâm Ngôn sững sốt một chút, viết: Ngươi còn nhớ sao?

Tiêu Úc tựa hồ không muốn trả lời, lắc đầu, thả tay hắn ra, như trước đặt tay lên vai Lâm Ngôn, lặng lẽ đứng phía sau.

Thính phòng trở nên im lặng, ánh đèn trắng xóa đánh vào hộp gấm, quần áo đỏ lên mở hộp, chính giữa lộ ra một cái tráp*thủy tinh. Dưới đài, mọi người vừa nhìn thấy liền phát ra một trận ai thán, hai mắt Lâm Ngôn cũng sáng rực lên, là một chiếc bình Song Nhĩ Bể Nguyệt vô cùng tinh mỹ, nữ tử bán tựa vào thân cây, đường nét cẩn thận tỉ mỉ, men sứ phong phú, khí hình đầy đủ không sức mê, phẩm chất không sai.

Câu này đối với một sinh viên văn vật học mà nói cũng không quá khó, Lâm Ngôn quan sát kĩ thân bình cùng chất men, xác nhận không nhìn lầm liền viết đáp án lên bảng, MC đi lướt qua các bàn, đến chỗ nam sinh psp thì đột nhiên dừng lại, giơ Micro hỏi “Bạn sinh viên này, đáp án của ngươi đâu?”

Tấm bảng của nam sinh psp trắng tinh, hắn nằm trên bàn cầm psp chơi đến nhập thần, MC hỏi lần thứ hai mới dùng một bộ như vừa tỉnh ngủ ngẩng đầu lên, lười biếng nhìn xung quanh, khinh thường nhếch miệng, phun ra một câu “Đồ thật.” Sau đó đẩy MC qua một bên, tiếp tục chơi game.

Lâm Ngôn phía trước chỉ cảm thấy người này đối với mình quá mức ngạo mạn, không nghĩ tới với ai cũng đều như vậy, quần áo đỏ nữ sinh bị thái độ của psp khiến cho thực xấu hổ, điều chỉnh biểu tình trên mặt một hồi lâu mới gật đầu bước đi.

— “ Câu này...có ba người trả lời sai, thỉnh các bạn xuống dưới.”Người xem thiện ý cười cười,ba nam sinh ngồi cách xa Lâm Ngôn cũng cười hìh chạy xuống. Giáo sư chỉ giới thiệu đơn giản vài câu về chiếc bình, Lâm Ngôn lau bảng chờ đợi câu hỏi kế tiếp,trong lòng không khỏi nhẹ nhõm, nghĩ rằng câu đơn giản như vậy mà vẫn có người trả lời sai, xem ra những người trên đây cũng không chuyên nghiệp như mình tưởng tượng.

Túi hồ sơ giáo sư tựa hồ có chút thất vọng,cầm ly inox uống một ngụm nước,tầm mắt chuyển dời sang laptop,không biết đang nhìn cái gì.

Lần này đổi một chiếc hộp gấm trông có vẻ nhỏ hơn,chạm rãi mở ra, là một quyển sách cổ,MC bảo mọi người đến gần nhìn xem, Lâm Ngôn đứng quan sát một hồi, quay về chỗ ngồi viết đáp án “Đồ thật,kính kích triều Minh, “Bạch thổ kí”, được tìm thấy trong cuộc khai quật ở Gia Định Tuyền.

Cái này hẳn đã từng thấy qua ở bảo tàng Thượng Hải,Lâm Ngôn nghĩ, lần tọa đàm này chủ yếu là triển lãm đồ cổ, trách không được có thể hấp dẫn nhiều người như vậy. Đáp án vừa công bố lại có thêm một người ra đi trong tiếng vỗ tay cùng huyết sáo của mọi người.

Câu hỏi mỗi lúc một gay gắt hơn,phân biệt dần dần có chút khó khăn,một cây trâm hoa quỳ bằng ngọc bích y như thật đánh ngã ba người,mà một bức thư pháp với thủ pháp được phỏng chế rất tinh vi cũng làm cho Lâm Ngôn do dự hồi lâu. Mỗi một món đồ sau khi câu được công bố kết quả, giáo sư liền bình luận hai câu đơn giản, toàn bộ đều là những tri thức thông dụng. Một lượt đều có người phải rời bỏ cuộc chơi, sau tám câu, trên sân khấu chỉ còn lại hai người. Lâm Ngôn nhìn qua bên phải,người cùng hắn chống được đến cuối cùng hóa ra chính là nam sinh psp kia.

Bộ dáng thoát nhìn không chút nào để ý, không nghĩ tới chuyên môn coi như vững vàng,Lâm Ngôn áp lòng bàn tay lạnh lẽo lên má nhằm hạ nhiệt độ,thở dài nhẹ nhõm chờ câu kế tiếp.

Quần áo đỏ nâng trong tay một chiếc hộp giấy cực kì tinh xảo,cũng không giống như trước triển lãm trước mặt mọi người mà lập tức kêu Lâm Ngôn cùng nam sinh psp đi tới, ý bảo bọn họ cùng nhau xem,mở chiếc hộp, thật cẩn thận lấy ra tấm phiên diện (mặt quạt).

Mặt quạt thủy mặc kim tiên cũng không quá đặc biệt, bảo quản lại không tốt,thân quạt có chút hư tổn,dây núi thủy mặc cũng có dấu vết bị người xử lý, bằng loại phẩm chất này, nếu không phải là tác phẩm của danh thủ, thì rất khó bán được giá cao,nhưng khi chữ viết trên quạt được bày ra, Lâm Ngôn cùng nam sinh psp không khỏi trừu rút một hơi khí lạnh,ngồi bút vô cùng phóng khoáng lại rất sắc sảo :

“Dã trình độ kiều lộ

Hoang khê lạc điệp thôn

Người về hậu khê lộ

Trĩ tử tảo cồng tre”

Mà làm cho hai người giật mình chính là ba chữ nhỏ phía sau bài thơ : Đường Dần* viết.

Nhịp tim Lâm Ngôn không khỏi đập nhanh hơn,nếu thực sự là bút tích của Đường Dần, vậy cây quạt trước mặt hẳn phải có giá trị hơn năm mươi vạn,vật quý giá như vậy lại mang vào trường học không sợ bị người trộm sao ? Trên màn hình là những bức ảnh rõ nét về mặt quạt,không ngoài dự kiến của Lâm Ngôn, cả khán phòng vang lên một mảnh kinh hô, giọng nói của MC cũng bị vùi lấp trong tiếng nghị luận ồn ào.

Túi hồ sơ giáo sư có chút không kiên nhẫn,đối với âm thanh khuếch đại quá mức ho nhẹ hai tiếng,ý bảo mọi người tập trung vào cuộc thi.

Lâm Ngôn chăm chú nhìn mặt quạt ngả nầu trước mắt, nhin không được bắt đầu do dự, tác phẩm của Đường Dần trong giới thi họa rất khó phân biệt,bản thân họa phong (phong cách vẽ) luôn luôn thay đổi, rất ít khi ghi rõ niên đại trên bức họa, rất khó có thể căn cứ vào thời gian phỏng đoán quá trình biến hóa của họa phong,vì vậy tranh giả , hoặc mạo danh tác giả nhiều đến không xuể. Nói thực ra, phán đoán những loại tác phẩm như thế này,chỉ dựa vào phong cách vẽ ,niên đại cùng con dấu thì không thể nắm chắc được,chủ yếu phải dựa vào linh cảm cùng nhãn lực của người giám định,hiểu rõ phong cách của tác giả thì chỉ cần trong nháy mắt bằng cảm giác của bản thân có thể nhận ra tác phẩm là thật hay giả,năng lực này đòi hỏi chuyên gia phải khổ công rèn luyện quanh năm suốt tháng, cũng làđánh bạc với vận khí.

Vào những năm đầu thời Kiến Quốc, đã có rất nhiều người nhờ loại năng lực này mà chỉ trong một đêm phát lên rất nhanh, nhưng đối một sinh viên chưa ra khỏi trường như Lâm Ngôn mà nói thì quả thật rất khó khăn. Hắn cau mày cẩn thận suy nghĩ, mặt quạt này vô luận là họa phong, niên đại hay nét bút đều cơ hồ không thể tìm ra sơ hở, tuy rằng không biết rõ lắm về tranh thủy mặc của Đường Dần, nhưng có thể vận dụng ngòi bút một cách hùng hồn tiêu sái như thế có thể nhìn ra con người của tác giả.

— “Nhanh lên nhanh lên.” Psp dùng bút lông gõ gõ lên bàn, phát ra hai tiếng đôn g đôn tiếng trầm đục “Viết sớm về nhà sớm, chẳng có gì hay ho.”

Giáo sư nghe nói như thế có điểm sượng mặt, quay sang dùng ly nước che dấu.

Thật không lẽ phép, nhân vật chính còn chưa đi, Lâm Ngôn bóp bóp khớp tay, tận lực bắt động thanh sắc dùng khẩu hình hỏi Tiêu Úc, “Chắc không ?” Tiêu Úc gật đầu, ngọn tay tái nhợt vỗ vỗ yết hầu, nhú mày suy tư thật lâu, tựa hồ phải mất rất lớn khí lực, thong thả là khàn khàn nói “...Ta họa.” (Chỗ này ta nghĩ là anh Tiêu Úc bức tranh của người ta nga =v=)

Lâm Ngôn mở to hai mắt, khó tin nhìn Tiêu Úc, lại nhìn mặt quạt kia, thời xưa kĩ thuật in còn chưa hoàn thiện, danh gia thi họa thường được văn nhân khác vẽ lại, có người là luyện chữ, có số bằng hữu thử tài lẫn nhau, cũng có người dùng để bán, bản vẽ càng chính xác thì giá trị càng cao có khi còn tương đương với đồ thật. Nhưng bút tích của Tiêu Úc như thế nào lại xuất hiện trong này... không phải là rất trùng hợp sao ?

— “Này cậu, có được không thì nói, nhìn không ra thì đừng làm mất thời gian của người khác.” Nam sinh psp thấy Lâm Ngôn chậm chạp không đáp, liền không kiên nhẫn phang một câu, cúi đầu tiếp tục chơi game, ngón tay cái ấn nút bùm bùm vang lên.

Lâm Ngôn bị thái độ xấc xược của người này làm nóng nảy, thở thật sau ghi đáp án lên bảng. Dưới khán đài người xem cũng đã chờ không kịp, lẫn nhau nhìn màn hình chỉ tỏ, có người nhẹ nhàng gật đầu, tựa hồ cho rằng phiên diện kia là đồ thật.

Tiếng micro vang lên, sau khi MC đọc lên đáp án của hai người thì ngay lập tức hội trường trở nên hỗn loạn, trong góc hẻo lánh thậm chí truyền đến tiếng người khinh thường cười nhạo, nhưng nam sinh psp lại hoàn toàn không để ý đến phản ứng của người xem, bắt chéo chân xoay mặt nhìn thoáng qua Lâm Ngôn, vượt vụn trên mặt, nhướn mi khẽ cười một tiếng “U, không tệ nha.”

Hai tấm bảng đều ghi đáp án giống nhau : Bản sao chép.

Trên mặt giáo sư lần đầu tiên lộ ra vẻ thưởng thức tươi cười, nói câu chính xác sau đó cầm micro giải thích với người xem “Phiên diện “Hậu Khê Đồ” của Đường Dần, là tác phẩm sao chép vào thời Minh, tác giả không rõ, hai bạn sinh viên đây trả lời rất đúng.”

Khán phòng ồ ồ cảm thán, lần này đều khiến tuyệt đại đa số người sững sốt, nhin không được chỉ tỏ lên màn hình thảo luận sơ hở của mặt quạt. Thậm chí còn có một vị lãnh đạo mặc vest đen quay đầu ra sau tranh cãi kịch liệt với một vị khách quý.

Tác giả không rõ ? Lâm Ngôn không đem lực chú ý đặt trên mặt quạt, mà quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Úc, hai tay Tiêu Úc còn đang đặt lên vai của hắn, đối với lời của túi hồ sơ giáo sư cũng không mấy phản ứng, ngược lại cau mày, phảng phất như đang đắm chìm trong hồi ức. Đường như Tiêu Úc đã nhớ tới cái gì đó, Lâm Ngôn nhìn vào mắt Tiêu Úc, không còn vẻ tàn ác mất hết lý trí như lúc mới gặp, con ngươi đen nhánh tựa như mặt trời mọc trong biển lớn, chậm rãi trôi lên, từ trong hỗn độn lộ ra một tia thanh minh.

— “Hiện tại chúng ta đã hoàn thành chín câu hỏi, thỉnh mọi người tập trung cao độ, hai bạn sinh viên trên đây đang cùng nhau chờ đợi vật phẩm cuối cùng, cũng là đề bài khó khăn nhất trong buổi tọa đàm ngày hôm nay.” Quần áo đỏ cất cao giọng, xoay người ra sau, khẽ vung tay lên.

END 16

*Cái tráp (quả tráp)

QUẢ TRÁP THỜI XƯA CÁC CỤ ĐỂ LẠI CÓ NHỮNG QUẢ TRUYỀN LẠI QUA NHIỀU THỂ HỆ QUA NHIỀU ĐỜI VỚI TRUYỀN THỐNG GIA PHONG ,NỀ NẾP NGAY NGẮN, GỌN GÀNG ,CHU ĐÁO CỦA NGƯỜI PHỤ NỮ ĐÔNG -MỞ QUẢ TRÁP BIẾT CÔNG DUNG NGÔN HẠNH CỦA NGƯỜI DÙNG

QUẢ TRÁP VỪA LÀ NƠI ĐỂ TƯ TRANG SỨC, TIỀN BẠC ,GIẤY TỜ VĂN CHỈ,VỪA LÀ NƠI ĐỂ DỤNG CỤ PHỤC VỤ CẢ GIA ĐÌNH NHƯ THUỐC DẦU GIÓ,KIM CHỈ,....

QUẢ TRÁP VỪA LÀ NƠI ĐẲNG TRẦU CAU,ĐỒNG QUÀ TẮM BÁNH DỤNG CỤ CÁ NHÂN KHI NGƯỜI PHỤ NỮ THỜI XƯA ĐI DU LỊCH ĐI CHƠI CHỈ CẦN MANG CÁI TRÁP LÀ TRONG ĐÓ CÓ ĐỦ

KHI CON GÁI VỀ NHÀ CHỒNG BÀ MẸ TRAO CHO NÀNG DẦU QUẢ TRÁP LÀ TRONG ĐÓ CÓ ĐỦ THỨ CẦN THIẾT LÀ CÔNG DỤNG NGÔN HẠNH LÀ HÀNH TRANG LÀ CHỖ DỰA VỮNG CHẮC YÊN LÒNG VỮNG BƯỚC CON GÁI THEO CHỒNG-LÀ LỜI NHẮN NHỦ DẠY BẢO CON GÁI VỀ NẾP GIA PHONG CỦA GIA ĐÌNH

CÁC BẠC PHU QUÂN ,SĨ TỬ ĐI KHẮP MIỀN VĂN VÕ CÁC HIỀN THÊ,HIỀN ĐỆ CHỈ CẦN CẤP TRÁP THEO HẬU LÀ ĐÃ ĐỦ.

*Đường Dần (Đường Bá Hổ)

Đường Dần (1470 – 1524) vốn có tên tự là Bá Hổ, sau đổi là Tử Úy, ông từng dùng ấn “Đường Bá Hổ”, hiệu là Lục Như Cư Sĩ, Đào Hoa Am Chủ, là một trong “Giang Nam tứ đại tài tử”. Ông là họa gia nổi tiếng đời Minh, cùng với Thẩm Châu, Văn Trưng Minh, Cừ Anh trong lịch sử hội họa Trung Quốc được gọi chung là “Minh Tứ Gia” (Bốn danh gia đời Minh) hay “Ngô Môn Tứ Gia”. Đường Dần người huyện Ngô thuộc Tô Châu – tỉnh Giang Tô, xuất thân trong một gia đình buôn bán. Cha ông là Đường Quảng Đức là chủ kinh doanh tửu quán Đường Ký, ông có một em trai, một em gái. Em trai tên là Thân tự Tử Trọng theo khảo cứu, kém ông khoảng 7 tuổi. Đường Dần (Bá Hổ) nổi tiếng về tranh sơn thủy và tranh nhân vật, trong đó ông từng vẽ một loạt tranh Xuân Cung Đồ cũng đã làm tăng thêm danh hiệu “phong lưu tài tử” của ông.

Đường Dần nổi tiếng ở tranh Sơn thủy và Nhân vật (đặc biệt là thể loại tranh Xuân Cung), tranh Hoa điều cũng rất tuyệt, ông để lại nhiều danh tác tranh sơn thủy như: Sơn Lộ Tùng Thanh đồ; Khán Tuyền Thính Phong đồ, Kỵ Lư Quy Tứ đồ; Khâu Lâm Độc Bộ đồ...

Đây là Hậu Khê Đồ ^.^ , còn phần dịch thơ thì ta chịu =.=”

17. Chương 17

Khiêu khích

Tất cả đèn trong hội trường đều được tắt, màn hình lớn phát ra ánh sáng lãnh liệt chói mắt, nếu nói bức họa phiên diện vừa rồi của Đường Dần làm cho người ta tò mò thảo luận đôi lời, thì lần này không khiến ào huyền não đã thể hiện rõ trình độ kinh ngạc của người xem, hoặc có thể nói là kinh hãi. Trên ảnh chụp là một chiếc trúc tiết lư hương của Ca Diêu* đời Tống, men sắc trong suốt tối màu, vết sắc tơ vàng trải rộng toàn thân, tạo hình vô cùng cân đối mang đến cảm giác lịch sự tao nhã.

Psp hai mắt sáng rực, đang nằm dài trên bài lập tức ngồi thẳng lưng, đây là hàng thật giá thật vật tốt, nếu là đồ thật, chỉ sợ giá cả không chỉ dừng lại ở bảy con số.

Lâm Ngôn cũng nhin không được trở nên hưng phấn, nhưng Tiêu Úc tựa hồ lại không mấy hứng thú, dãn sau lưng Lâm Ngôn dùng tay đẩy đẩy cổ áo, đầu ngón tay lạnh băng nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh, cuối cùng khom người ôm lấy Lâm Ngôn, không kiêng nể gì hôn lên một bên má. Lâm Ngôn đẩy mãi đẩy không ra, vừa vội vừa tức đành phải ở trong lòng thầm cầu nguyện, trong số hai ngàn người đang ngồi ở dưới, trăm ngàn đừng xuất hiện kẻ có con mắt âm dương, nếu bị nhìn thấy...cho dù mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch...

Không biết vì cái gì, hần cảm thấy con quỷ thích dính người tùy thời tùy chỗ thân thiết này cũng không làm người ta chán ghét như lúc đầu, Lâm Ngôn mặt đỏ lên, hần biết rõ tính tình Tiêu Úc, chỉ cần phản kháng sẽ

không có kết cục tốt,cầu xin cùng trấn an lại có thể làm hân tỉnh táo lại. Kể thức thời mới là trang tuần kiệt,Lâm Ngôn nhẹ nhàng lắc lắc tay Tiêu Úc.

Ngón tay lạnh lẽo khẽ lướt qua mặt hân,sau đó trở lại nhẹ nhàng đặt lên vai.

Túi hồ sơ giáo sư đầy kính mắt,từ ngăn bàn lấy ra một tủ sắt, chậm rãi vặn vặn ổ khóa, hai tay ôm lấy một chiếc lư hương giống hệt như trong hình, thật cẩn thận đặt lên giá gỗ. Một Luồng ánh sáng trắng lập tức chiếu xuống, thanh âm la hét âm ỉ trong khán phòng giống như bị tắt tiếng,người người im lặng đưa mắt nhìn về phía giá gỗ, chiếc lư hương thanh tĩnh u nhã, tạo hình trầm ổn mà tinh tế,lãnh quang chói mắt không ngừng lán lộn, khiến người xem phải nổi da gà.

Đây là mị lực của đồ cổ,thời gian lưu chuyển năm tháng đổi thay,sinh mệnh sớm đã tiêu vong nhưng chúng vẫn mãi trường tồn, dùng tư thái độc lập mà thanh tĩnh xuất hiện thiết lập khe ước với con người, từ nay về sau vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Tuyệt đối có thể xưng mà báu vật,Lâm Ngôn nghĩ. Giáo sư bảo hân cùng nam sinh psp tiến lại gần quan sát,Lâm Ngôn lật nghiêng lư hương, thật cẩn thận xem xét đáy bình,hành gia xem từ thủ pháp,trước phán đoán niên đại sau đó mới nhìn kiểu dáng,nếu chiếc bình không có vấn đề,thì món đồ trên cơ bản có thể xác định thật giả. Nhưng khi ôm chiếc lư quý giá này ên, Lâm Ngôn không khỏi di một tiếng,nam sinh psp cũng sửng sốt,sau một hồi trầm tư chậm rãi lộ ra vẻ bình tĩnh đại ngộ.

Phản ứng của nam sinh psp khiến Lâm Ngôn tin tưởng hôm nay chắc chắn bắt phân thắng bại, vừa định thả lư hương xuống thì hoa văn trên lớp men lại khiến Lâm Ngôn chú ý,có cái gì đó không đúng, Lâm Ngôn bắt đầu do dự,lại cầm lên quan sát,nhú mảy.

__”Sao lúc nào người cũng chậm chạp như vậy,không thấy lãng phí thời gian sao ?” nam sinh psp viết xong đáp án,lấy một viên kẹo cao su bỏ vào miệng,không chút nào lễ phép vừa ăn vừa đánh giá Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn mặc kệ hân,tự cố ngưng thần trầm tư một hồi,niên đại thì không thành vấn đề,màu men cùng vết rạn cũng không có gì đặc biệt khác thường, mẫu Ca Diêu Tống Triều rất được các thời đại sau ưa chuộng, bản sao chép có rất nhiều...Nhưng nó là do giáo sư tự tay mang đến...Không có khả năng, loại suy đoán này rất hoang đường.

__”Người...Người cảm thấy thế nào ?” Lâm Ngôn nhỏ giọng hỏi ý kiến Tiêu Úc,Tiêu Úc không quá tỏ vẻ, chỉ nhìn Lâm Ngôn ánh mắt ngẫm cổ vũ. Không biết vì cái gì,bí ẩn mắt như thể nhìn chăm chú , Lâm Ngôn đối với đáp án trong đầu đều hận không thể lập tức xóa sách lại có chút tự tin,Tiêu Úc nhẹ nhàng nắm lấy tay hân, khẽ gật đầu.

Cứ như vậy đi, Lâm Ngôn nghĩ.

__”Mời hai bạn sinh viên công bố đáp án.” Quần áo đỏ nói

Hai tấm bảng trắng đồng loạt đưa lên,vẫn như trước, kết quả giống nhau như đúc : Bản mô phỏng.

Túi hồ sơ giáo sư tán dương gật đầu,nói “Xem ra mọi người đều đoán được,chính xác, vật này quả thật là bản mô phỏng.” Sau đó quay đầu nói với psp “Lần này ta không nói, mà mời bạn sinh viên đây giải thích.”

Psp tiếp nhận micro, một trận âm thanh nhóp nhép vang lên , Lâm Ngôn ghê tởm nhú mảy,tên kia dường như cũng không cảm thấy ngượng ngùng, nhẹ nhàng băng quơ nói “Đây là bản mô phỏng mẫu Ca Diêu Tống Triều được sản xuất vào thời nhà Minh, phẩm chất khá tốt,định giá từ ba trăm đến năm trăm vạn.”

Lâm Ngôn gất gao cau mày.

Túi hồ sơ giáo sư thật vừa lòng, ngay cả vừa rồi bị psp châm chọc cũng không so đo,gật đầu cười nói “Đúng, hai bạn trên đây chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã có thể nhìn ra ,ánh mắt rất tốt, quả thật có tiền đồ.”

Nói xong vỗ vỗ tay, xoay người , dùng vẻ mặt ôn hòa nhìn mọi người nói “ Chiếc lư hương này quả thật không phải là của Ca Diêu Tống Triều,mà là bản mô phỏng thuộc thời nhà Minh, những tác phẩm mô phỏng Ca Diêu Tống Triều được sản xuất vào đời Minh là hoàn mỹ và giống thật nhất, lưu thể rất ít, vật phẩm đang được trưng bày tại viện bảo tàng quốc gia, có giá trị lịch sử vô cùng lớn. Mọi người đều nói quý

trường đây năng lực đào tạo cực kì xuất sắc, không uống công ta đi chuyển này,ha ha, không uống công ta đi chuyển này.”

—Thầy quyết định ưu tiên cho cả hai em,mỗi người đều có phần thưởng.

Lâm Ngôn do dự nhìn Tiêu Úc,người sau đỡ lấy vai hắn nhẹ nhàng đẩy về phía trước, giống như thúc giục. Lâm Ngôn khẽ cắn môi, quay đầu nhìn nam sinh psp nói “Không đúng, người nói không đúng.”

Tiếng nhai kẹo cao su lập tức dừng lại,psp trừng mắt hung hăng nói “Ý người là sao ?”

Lâm Ngôn tiếp nhận micro từ MC,gập ghềnh giải thích “Này, này quả thật là bản mô phỏng,không,phải nói là đồ dỏm,là bản mô phỏng ở hiện đại, công nghệ tinh tế,là một món trang sức rẻ tiền chỉ đáng giá hơn hai trăm đồng mà thôi.”

Vừa dứt lời toàn trường sững sốt ồ lên,thậm chí có người đột ngột ngã xuống ghế dường như bị sốc rất nặng, psp hừ hừ tỏ vẻ khinh thường, tà liếc Lâm Ngôn, châm chọc nói “Điên à,Ca Diêu Minh Triều rành rành ra đó mà nhìn không ra,uống công học nhiều năm như vậy.”Nói xong liền ấn nút khởi động psp,bĩu môi “Về học lại mẫu giáo đi.”

Nếu không phải Lâm Ngôn đã được giáo dục rất tốt thì nhất định sẽ xông tới nện cho hắn một quyền lên mũi, bị làm nhục trước mặt đám đông khiến Lâm Ngôn vô cùng phẫn nộ, hai tay gắt gao siết chặt, Tiêu Úc dường như được tâm tư của hắn,hai tay giữ lấy vai , không để Lâm Ngôn manh động.

Hội trường truyền đến một trận cười gượng,có người huýt sáo kêu Lâm Ngôn đi xuống,nhịp tim càng ngày càng đập nhanh hơn,rả rít những lời khen chê khác nhau khiến Lâm Ngôn có điểm kinh hoàng,nhìn túi hồ sơ giáo sư như muốn chứng thực.

Túi hồ sơ lộ ra vẻ mặt xấu hổ, thành thật mà nói hắn đã tự mình giám định chiếc lư trúc tiết này trước khi nó được đưa vào viện bảo tàng , thật giả cũng định rõ, mà lần này phải thông qua rất nhiều thủ tục mới có thể mang đến đây, mục đích không phải là để chứng thực lại mà vì muốn dùng nó làm ví dụ điển hình về những tác phẩm được mô phỏng vào thời Minh mà thôi.

—”Xem ra bạn sinh này vẫn chưa quá thông thạo trong việc giám định đồ cổ, để ta giải thích thêm,trước khi tiến hành phán đoán niên đại của một món đồ mỹ nghệ như thế này, đầu tiên phải xem xét tỉ lệ dưới chân bình,chiếc lư này rõ ràng mang nét đặc sắc của đồ sứ thời nhà Minh, nhưng là tác phẩm lại mô phỏng theo phong cách triều Tống, vật phẩm như thế này ở hiện đại được xưng là đồ cổ,nhưng đối với thời đại lúc bấy giờ thì lại là đồ dỏm...” Túi hồ sơ giáo sư nhìn Lâm Ngôn đưa ra kết luận, khẽ nhếch miệng,ý nói người trẻ tuổi như ngươi còn phải rèn luyện nhiều lắm.

Lâm Ngôn luống cuống vịn tay ghế,hắn bị một vị giáo sư nổi tiếng trong giới đồ cổ ép tới không dám nói lời nào,bình tĩnh mà nói hắn cũng không nằm trong đám có thiên phú về lĩnh vực chuyên môn, lần này chỉ bị phản bác một chút đã không còn đường cãi, Lâm Ngôn quét mắt nhìn hội trường đông nghìn nghịt, dạ dày bắt gặp sôi lên.

Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên lưng hắn,sau đó nắm lấy tay hắn. Tiêu Úc đứng trước mặt nhìn hắn,phá lệ không có bất cứ xâm phạm nào mà dùng ánh mắt thật chân thành cùng kiên định nhìn hắn. Phảng phất như có một cỗ lực lượng từ lòng bàn tay không ngừng truyền đến,Lâm Ngôn lại cảm thấy có chút buồn cười, hai ngàn người trước mặt ,nhưng chỉ có một con quỷ có thể thấy được sự thật, hai ngàn người đang sống nhưng chỉ có một con quỷ tin lời hắn nói,Tiêu Úc thật nhẹ hôn lên má Lâm Ngôn,ý bảo hắn nhìn về phía chiếc lư hương đặt giữa sân khấu kia, nhẹ nhàng lắc đầu.

Dưới ánh đèn chói lóa, toàn thân băng lãnh trong suốt,đường gân nhẵn nhụi mà tinh tế,thật sự là một tác phẩm xinh đẹp. Lâm Ngôn nghĩ,kể đối trá có thể sống sung sướng còn người thẳng thắn lại bị quên lãng một cách tàn khốc, hóa thành bộ xương khô nằm trong quan tài, vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh mặt trời.

— “Đi thôi.” Tiêu Úc xoa xoa đầu hắn, gian nan phát ra tiếng “....Tin ta.”

Lâm Ngôn thở sâu, nhìn Tiêu Úc gật đầu.

Biện pháp phân biệt thật giả trực tiếp nhất chỉ có một, hắt từ bàn đi ra, bước tới chỗ bảo vật được đặt giữa sân khấu, ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Lâm Ngôn nhắc lư hương lên, không chút lưu tình ném xuống đất, "Rầm!" một tiếng chói tai vang lên, món đồ sứ trị giá hơn trăm vạn vỡ tan thành từng mảnh, nam sinh psp trợn mắt há mồm, giáo sư nói đến một nửa liền nghẹn trở về, tiếng xì xào bỗng dưng im bật, toàn trường chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh.

Thư sinh khí phách, huyết khí phương cương, Lâm Ngôn sau khi đập vỡ chiếc lư liền quật cường đứng tại chỗ, túi hồ sơ giáo sư lập tức mất đi không chế, nhào tới nắm lấy bả vai Lâm Ngôn, nghẹn họng nhìn trân trối, miệng năm lần bảy lượt không nói nên lời. Tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang dội, giống như bạo phong sắp ập đến.

Lâm Ngôn tránh khỏi túi hồ sơ, ngồi chồm hổm giữa đồng võ nát chọn lấy một mảnh sứ, là chân lư hương, nhìn nhìn mặt nghiêng của mảnh vỡ, sau đó nhét vào tay giáo sư, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng "Đây là đồ mới, ngài thử nhìn xem."

Túi hồ sơ dẫu đến chảy cả nước mắt, gương mặt lúc đỏ lúc tím, phàm là người thật sự yêu đồ cổ đều biết, so với giá cả cao ngất ngưỡng thì giá trị lịch sử thực tế không thể phục chế của nó mới là trân bảo, nhưng mà ngay khi mọi người đều đang chờ đợi giáo sư thất thố, thậm chí nổi trận lôi đình thì túi hồ sơ giáo sư đột nhiên quay đầu, dùng sức nhìn chằm chằm mảnh vỡ, ngón tay vì siết quá chặt mà bị rạch một đường, run rẩy mở miệng "Người...Làm sao người thấy được?"

Giọng nói giáo sư rất nhỏ, nhưng micro lại gắn trên túi áo của hắn, này một câu vang vọng khắp toàn trường.

Nghe thế, nam sinh psp cũng chạy tới nhặt lên một mảnh vỡ, lăn qua lăn lại một hồi, sau đó ngẩng đầu lên, biểu tình giống như vừa ăn *** chó.

— "À..." Một chuỗi từ ngữ đều bị nghẹn trong cổ họng không nói nên lời, Lâm Ngôn luôn có tật xấu như vậy, vô luận là ở bất kỳ hoàn cảnh nào chỉ cần là bạn bè thì nói chuyện chưa bao giờ lấp bấp hàm hồ, nhưng khi một mình tranh cãi trước công chúng thì thường xuyên bị nghẹn giữa chừng, là do bản thân khuyết thiếu tự tin gây nên.

Tiêu Úc nắm tay Lâm Ngôn, mười ngón tay giao vào nhau song song đứng trên sân khấu, cả người hắn bị một khối cơ thể lạnh lẽo vây quanh, lâu dần trầm tĩnh trở lại, đôi môi băng lãnh nhẹ nhàng in lên má Lâm Ngôn.

Hắn...Đang đứng bên cạnh mình, ý tưởng này khiến Lâm Ngôn không khỏi thả lỏng, hít sâu vài cái liền làm theo suy nghĩ, giải thích nói "Là dựa theo mối quan hệ của đồ sứ và thời gian, gốm sứ thời Minh được phỏng chế rất tinh chuẩn, nhưng vẫn tồn tại khác biệt rất nhỏ với lớp men rạn của Ca Diêu Tống Triều. Chiếc lư hương này quả sự mang trên mình những nét đặc sắc của thời nhà Tống, nhưng đáy bình lại có đặc điểm của triều nhà Minh. Một món đồ sứ lại đồng thời xuất hiện đặc trưng riêng của hai thời đại khác nhau, chỉ có một loại khả năng, chính là đồ dỏm." Nói xong còn bổ sung "Công nghệ tinh vi như thế này chỉ mới bắt đầu xuất hiện trong hai năm gần đây, ta...ta cũng chỉ là đánh cược một phen, không nghĩ tới lại thành công."

Giáo sư ngốc lẳng nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Này...này mà ngươi có thể đánh cược được sao, nếu sai thì làm sao bây giờ ??? Sai thì làm sao đây!" Oán trách hai tiếng, rốt cuộc cũng chịu dừng, cầm mảnh vỡ đặt lên bàn, nhìn khán phòng, trầm giọng nói "Học sinh của quý trường, thật sự rất tài ba."

Trầm mặc ba mươi giây sau, toàn trường bộc phát một trận sấm rền vỗ tay.

Lâm Ngôn xoa xoa tóc, ngượng ngùng nhìn Tiêu Úc, dùng khẩu hình, nhẹ giọng nói "Chúng ta thắng rồi."

Hắn thề đây là lần đầu tiên trong đời hắn thấy con quỷ lộ ra biểu cảm như người thường, một bộ dáng thực tự hào. Tiêu Úc từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy hắn, cọ cọ mái tóc dài lên má Lâm Ngôn, Lâm Ngôn cũng không trốn, không biết vì sao hắn có chút cảm kích con quỷ này, thậm chí lấy lại, lòng bàn tay bị mồ hôi lạnh thấm ướt, Lâm Ngôn nghiêng đầu trừng mắt nhìn Tiêu Úc, dùng sức chà chà hai bàn tay lên quần.

Túi hồ sơ giáo sư uống một ngụm nước, từ cặp xách lấy ra giấy và bút, hứng thú dào dạt nhìn Lâm Ngôn nói "Bạn sinh viên này, em tên gì ? Sau khi kết thúc nhớ đến tìm thầy, thầy khắc con dấu cho em."

Lâm Ngôn đi tới hai bước, trong lòng âm thầm quyết tâm.

—”Tiêu Úc, Tiêu trong thảo đầu tiêu, Úc trong hữu nhũc.” Lâm Ngôn chậm rãi trả lời
Nụ cười trên mặt giáo sư lập tức mạnh mẽ trầm xuống, sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi.
END 17

*Ca Diêu

Diêu ở đây là chỉ lò/ dòng gốm sứ ^^

Ca diêu là 1 trong 5 lò lớn đời Tống. Căn cứ các tài liệu ghi lại, lò nằm ở trấn lưu điền dưới chân núi lưu hạ chiết giang(long tuyến hiện nay). Tương truyền thời nam Tống có 2 anh em Chương sinh nhất, Chương sinh nhị làm đồ gốm. Lò của người anh gọi là ca diêu, lò của người em gọi là đệ diêu, cũng gọi là long tuyến diêu(đặt theo địa danh). Di chỉ nằm ở đâu , các học giả vẫn chưa xác định. Thời gian làm lò xác định ở giai đoạn từ nam Tống, cuối nguyên tiếp tục làm hoặc mô phỏng đồ.

Ca diêu chủ yếu có đặc trưng là các vết rạn to nhỏ không đều, gọi là “rạn mở” hoặc “rạn văn võ”. Rạn nhỏ mịn như hình cá gọi là “rạn cá”, rạn mở gấp khúc gọi là “rạn móng cua”, rạn lớn nhỏ đồng đều gọi là “vụn trăm mảnh”. Rạn vết nhỏ lộ màu vàng kim loại, vết lớn lộ ten sắt, nên gọi “vết sắt tơ vàng”. Đồ ca diêu truyền lại cốt đa phần là màu đen, xám đen, xám sẫm, xám nhạt, vàng đất, Men quanh miệng mỏng lộ màu nâu, phần chân phết men màu nâu đỏ, màu tía, đen tía, mang đặc trưng miệng tía chân sắt. Màu men chủ yếu là xanh nhạt, nguyệt bạch, vàng hạt thóc các loại. Mặt men sáng tinh trong suốt, đồ chủ yếu là bình, lư, chậu rửa, đĩa, bát, vò.

18. Chương 18

Hồi ức

Lâm Ngôn sợ Trần giáo sư lâm trận bỏ chạy,tọa đàm vừa chấm dứt thì ngay cả quần áo cũng chưa kịp đổi, gọi điện thoại cho tiểu đạo sĩ đứng canh ở trước cửa phòng nghỉ, không may mọi người ào ra ngoài chật như nêm cối, Lâm Ngôn nhất thời không ra được,mặt sau lại có phóng viên đuổi theo, vội đến mức cả đầu đổ đầy mồ hôi.

— “Tránh đường! Tránh đường!” Trong lúc cấp bách không biết đạp phải chân ai,bị nữ sinh đi trước hồi đầu hung hăng liếc cặp mắt trắng dã.

—”Lâm Ngôn!” Một thanh âm thanh thúy vang lên,Lâm Ngôn ngẩng đầu liền thấy Vivian đứng trước cửa,trên cổ đeo một thẻ tím thẻ bài màu đỏ.

Lâm Ngôn lúc này cũng không có thời gian để xấu hổ,vội vàng chạy đến, một bên hét to về phía Vivian “Giúp ta với, có việc gấp!”

— “ Cuối tuần là sinh nhật của ta, cùng ăn cơm đi!” Vivian hô trở lại.

—Đồng ý, sao cũng được, mau giúp ta cản phía sau lại!

Lâm Ngôn mặc một thân áo dài, trên hành lang một đường chạy như điên,thường thường đạp phải vật ảo, lão đạo chật vật không chịu nổi vọt vào phòng dành cho khách quý sau hội trường, phát hiện bản thân tựa hồ lo lắng có chút thái quá,vị giáo sư kia cũng không có ý định chuồn êm, mà ngồi trên sôpha, uống trà chờ hần.

—Đến rồi sao ? Ngồi xuống.

Lâm Ngôn ôm ngực gật đầu,chạy quá mau khiến hần nhất thời không nói nên lời.

Phòng nghỉ được bố trí rất xa hoa,cửa sổ hình cung sát mặt đất,giấy dán tường màu vàng nhạt,sô pha da trâu ngả nâu vừa thấy liền biết giá trị xa xỉ, trường học về phương diện tiếp đãi khách quý thì luôn luôn không tiếc tiền. Giáo sư rót trà cho Lâm Ngôn,chỉ chỉ về phía ghế sôpha đối diện.

— “Người chính là người lần trước tham gia thực tập, Lâm Ngôn đúng không, biểu hiện hôm nay không sai, lá gan lại lớn, suy nghĩ cũng rõ ràng.” Giáo sư trầm ngâm một lát “Ta đã đoán trước sớm muộn gì người cũng sẽ đến tìm ta, chỉ là không nghĩ tới người lại làm thầy sượng mặt trên sân khấu.”

— “Ngài biết ta ?” Liên tiếp những vấn đề toát ra trong đầu, Lâm Ngôn cố gắng ngăn chặn không cho mình tỏ ra quá xúc động, miễn cưỡng vì sự đường đột mà nói lời xin lỗi, sau đó nghiêm mặt nói “Ta vì lần thực tập đó mà đến, việc này đối với ta rất quan trọng, xin ngài hãy đem tất cả mọi chuyện mà ngài biết kể lại cho ta nghe.”

Giáo sư hơi hơi gật đầu, “Ta đại khái cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra, như vậy, ta nói người chậm rãi nghe, nếu có thông tin nào dùng được thì xem như là thầy bồi thường cho người.” Nói xong thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói “Người bây giờ còn có thể đẹp đứng ở chỗ này, là đã may mắn hơn những người đi trước rất nhiều.”

Lâm Ngôn quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Úc, người sau đang gắt gao nắm tay hắt, đứng một cách vô tri vô giác.

Đối diện cửa sổ là con đường ra khỏi hội trường, mọi người tấp nập quay về kí túc xá, trong bóng đêm từng tốp nam nữ sinh viên tụm năm tụm ba tranh cãi âm ỉ, không biết là ai rống to “Sông lớn chảy về phía đông, sao trên trời mọc ở hướng Bắc.” Giáo sư cười cười, quay sang nhìn Lâm Ngôn, chậm rãi nói “Lần đầu tiên tiến vào ngôi mộ kia, ta cũng bằng tuổi các người, thời thanh xuân thật tốt.”

— Tuổi trẻ thường không biết nặng nhẹ...

Giáo sư nói đến đây liền dừng lại, phảng phất như những lời này được giấu trong tận sâu đáy lòng, Lâm Ngôn thậm chí có cảm giác hắn đang mượn việc của mình để hồi tưởng về thời thanh xuân tươi đẹp, nhưng khi giáo sư kể lại tình cảnh phục chế năm đó, hình ảnh kia khiến Lâm Ngôn không khỏi từng đợt phát lạnh.

Hai mươi lăm năm trước, tại huyện Sơn Tây, một nhóm thợ trong lúc đào giếng đã phát hiện một vài khoảng đất trống và rỗng, từ bên trong moi được những món ngọc khí cùng rương gỗ, kia thật sự là cửa khẩu dẫn tới một ngôi mộ cổ dưới lòng đất. Huyện trưởng sau khi biết, liền sắp xếp người bảo vệ, mang tin tức trọng đại này đăng lên báo. Khi đó, Trung Quốc vô luận là chuyên môn khảo cổ hay bảo tồn văn vật đều rất lạc hậu, rất nhiều hoàng lăng vẫn chưa thể khai quật hoàn toàn, bởi vậy ngôi mộ dân gian cổ thời nhà Minh kia liền được giao cho trường đại học, do vài vị thạc sĩ cùng những người được mượn từ bên ngoài lập thành tổ đội đi đến Sơn Tây nghiên cứu.

Trong nhóm cũng bao gồm giáo sư cùng đạo sư của Lâm Ngôn, khi thu thập tư liệu giáo sư cũng rơi vào hoàn cảnh hệt như Lâm Ngôn, kì quái phát hiện, huyện chí, hương chí, hay gia phả đều không có ghi chép gì về thân phận của mộ chủ. Trong đội ngũ, có người tự xưng là thầy phong thủy, xem xét lăng mộ xong liền nói, nơi này không thể xâm phạm, địa mạch hình thành dương thi, âm khí quá nặng căn bản không thể an táng người chết, mộ chủ khi chết không được bình an thì không nói, con cháu sau này cũng không gặp chuyện hay ho. Nhưng mọi người phần lớn đều là sinh viên, tuổi trẻ khí thịnh, sau khi nhìn thấy những kiện ngọc khí được điêu khắc tinh mỹ kia liền nóng lòng muốn thử, không quá suy xét liền mang theo dụng cụ cùng thiết bị tiếng vào lăng mộ.

— “Sau đó liên tiếp những việc lạ cũng bắt đầu phát sinh.” Giáo sư tháo kính mắt xuống, xoay xoay cổ tay “Lời của tổ tiên truyền lại đều rất có đạo lý, chỉ là lúc đó chúng ta không tin mà thôi.”

Đầu tiên là vấn đề trừ tà mà bốn con gà sống vừa mua, chỉ trong một đêm đều chết hết, lúc mở cửa mộ thì giàng giáo bị sụp, làm một nam sinh mười tám tuổi rơi xuống gãy tay. Lúc bắt đầu mọi người chỉ nghĩ đó là sự cố ngoài ý muốn, nhưng từ khi tiến vào trong mộ, mỗi ngày đều có người mơ thấy bản thân mình chết oan chết uổng, rồi cũng không ai dám ngủ nữa, mệt mỏi cùng cùng lo lắng khiến số người trong tổ chỉ sau một tuần đã vơi đi một nửa.

— “Sau đó thì sao ?” Lâm Ngôn kinh ngạc quay đầu nhìn Tiêu Úc, hắn cứ tưởng rằng chính mình bị hù dọa đã đủ thảm, thật không ngờ ngoan chiêu còn chưa có xuất ra a.

— Sau khi tiến vào lăng mộ, chúng ta tìm được rất nhiều văn vật có giá trị bên cạnh quan tài, nhưng lúc ấy trình độ bảo tồn còn kém, chúng ta chỉ có thể đánh vạc ni lên vải vóc, trơ mắt nhìn những trân phẩm thật vật vã mới có thể mang ra đều biến thành màu đen dưới ánh mặt trời, khô nứt, quả thật là đã kích trí mạng đối

với những thanh niên mang trong mình nhiệt huyết sôi trào như chúng ta. Lúc đó ta khóc thực thắm, nhưng mọi người đều đã uể oải, thậm chí là lòng mang sợ hãi, không có tinh lực đi an ủi ta a.

__Ngôi mộ kia tựa hồ có một cỗ lực lượng, có thể làm cho người ta lâm vào tuyệt vọng không thể kiềm chế, mỗi ngày chúng ta đều phải vừa làm việc vừa ca hát để lấy thêm can đảm, nhưng vẫn vô dụng, đến khi có một phụ nữ được mướn từ trong thôn đến ngày thứ chín thì phát điên, thừa dịp hỗn loạn cầm dao hung hăng chặt đầu chồng mình.

__”Máu phun đầy khắp vòm mộ, tí tách tí tách rơi xuống mặt đất, nơi nơi một mảnh đỏ tươi, nữ nhân đặt đầu chồng mình trước linh bài trống trơn kia, dập đầu ba cái sau đó ngã ngồi trên mặt đất, cả người run rẩy lợi hại, âm trầm không ngừng cười khanh khách, vừa cười vừa thì thào hai chữ.” Giáo sư nhìn Lâm Ngôn, ngữ khí mơ hồ “Người biết rõ là ai đi?”

Lâm Ngôn kinh ngạc lùi về sau một bước, hần muốn giựt tay lại, nhưng Tiêu Úc lại nắm càng chặt, một chút cơ hội đào tẩu đều không chừa cho hắn.

__”Chính là Tiêu Úc, Tiêu Úc là ai, ta đã lật tung tất cả tư liệu lịch sử đều không thể tìm ra.” Biểu tình giáo sư trở nên bi thống “Chúng ta đưa cho nữ nhân một số tiền coi như là an ủi, không ngờ nữ nhân kia cầm tiền xong liền hắc hắc cười nửa ngày, cầm dao chém lên cổ mình, máu phun đặc cả linh bài, thời điểm ngã xuống đầu cùng thân thể chỉ còn dính lại một miếng da. Lúc ấy nhận thức của mọi người đối với khảo cổ còn chưa sâu, vừa thấy chết người, vài sinh viên thì không sao, còn những người khác nhìn thấy cảnh đó đều bị dọa chạy, nói chúng ta đào mộ phần của người chết, gặp phải báo ứng.”

__Cuối cùng có một vị tiên sinh tinh thông âm dương, nói cho chúng ta biết mộ phần này nằm trên phong thủy cô sát, mộ chủ chết thảm, bị người nhốt trong đây trong thể siêu sinh, thời gian lâu liền thành tai họa, trên người nữ nhân âm khí trọng nên mới xảy ra chuyện như vậy.

__Người trong thôn đi mất, sinh viên chúng ta lại không muốn đi, nhưng vừa nằm xuống liền gặp ác mộng, kiên trì được một tuần thật sự không thể chống đỡ nổi mới thu thập mọi thứ trở về trường học, ngược lại trong lúc đó cũng không có người chết, chỉ là lần đầu tiên ra ngoài thực tập lại không thể chạm tay vào quan tài đều khiến mọi người cực kỳ thất vọng.

Lâm Ngôn tưởng tượng đến cảnh chặt đầu, sắc mặt trắng bệch, dạ dày dâng lên từng trận ghê tởm.

__”Không sao chứ, nhìn sắc mặt người không được tốt.” Giáo sư tựa hồ đã nhìn quen sắc mặt này của hậu bối, nhìn Lâm Ngôn chỉ chỉ tách trà “Uống chút nước rồi nghe tiếp.”

Lâm Ngôn lắc đầu hỏi “Thầy phong thủy thật sự đã nói như vậy sao?”

Giáo sư do dự một hồi, dùng viết hai chữ “Tiêu Úc” lên thủy tinh, sau đó lập tức bôi ngay tựa hồ thực không muốn nhìn thấy nó, lắc đầu nói “Nhiều năm như vậy, việc lạ ta thấy cũng không thiếu, nói đến yêu ma quỷ quái cũng không phải không có căn cứ, nhưng riêng ta cho rằng trong lăng mộ đã được thiết lập một loại trận pháp nào đó, thời xưa để vương vì không muốn xác chết của mình bị thối rữa mà có thể không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, rất nhiều kì môn thuật số cũng từ đó mà sinh ra. Nữ nhân kia chắc hẳn trong lòng vẫn luôn nơm nớp lo sợ, tại bản thân ám thị cùng bầu không khí âm trầm mà đánh mất lý trí, cũng là một loại khả năng.”

Lâm Ngôn nghĩ trong lăng mộ tối như mực, hai cỗ thi thể không đầu ngã xuống, miễn cưỡng bài trừ một tia cười khổ “Vậy những sự kiện này thì có liên quan gì tới ta?”

__”Ta nói ngay đây.” Giáo sư gục đầu xuống, có chút bi thương, “Người trẻ tuổi chưa bao giờ chịu thua, sau chuyện đó ta bắt đầu phá lệ có hứng thú với lịch sử thời nhà Minh, lúc bắt đầu chỉ là muốn tìm ra thân phận của mộ chủ, nhưng sau lại thật sự yêu thích đoạn lịch sử đó, hai mươi năm sau như nguyện đặt được danh hiệu chuyên gia cao quý này. Nhưng trong bất kì lĩnh vực nào, nghiên cứu lâu đều sẽ gặp tình trạng đâm chân tại chỗ, ta bị một vấn đề làm khó hơn hai tháng, cuối cùng quyết định trở lại lăng mộ kia một chuyến.”

Lâm Ngôn khó hiểu hỏi “Ngài không sợ sao?”

Giáo sư buông tay “Không còn cách nào khác, bên trong còn có rất nhiều văn vật chưa bị thời gian tàn phá rất có lực hấp dẫn, lần trước đi vào ngay cả quan tài còn chưa đựng tới đã phải giải tán, mỗi lần nhớ lại ta

đều không cam tâm.”

—”Thông cảm cho ta, đó là chấp niệm của một lão già đã dành hơn nửa đời người để nghiên cứu a.” Giáo sư nói “Khi tin tức khai quật lăng mộ được đưa lên báo, từ một nguồn tin thư kí nói cho ta biết có người có thể giúp ta, hẳn biết bí thuật phong thủy, nếu gặp chuyện không may có thể tìm hân.”

—Ta đã không còn là thằng nhóc năm đó chỉ biết vui đầu vào nghiên cứu, suốt ngày phải chạy khắp nơi, bận rộn không nghỉ, cho nên đành phải dặn dò thư kí cố gắng giữ liên lạc với người kia.

—Sau thì, quả nhiên mọi chuyện lại xảy ra, hết như năm đó, mọi người chỉ cần tiến vào lăng mộ sẽ lập tức lâm vào tình trạng mất danh kì diệu bị quan tuyệt vọng, lâu dần bắt đầu mơ thấy ác mộng, ta cực kì sợ hãi bị kịch sẽ tiếp tục tái diễn, đành phải xin giúp đỡ từ thầy phong thủy kia. Hân nói phải tìm một người có bát tự tương hợp thì nghiệp súc kia mới cho tiến vào, tiếp đó cho ta nằm sinh, nói chừng nào tìm được người thích hợp thì mang ngày sinh tháng đẻ của người đó đến cho hân xem.

Lâm Ngôn đã muốn đoán được, lấy tay chỉ vào mũi mình, do dự hỏi “Ta ?”

Giáo sư gật đầu, “Lúc đó ta liền nghĩ ngay đến trường học, nhờ đạo sư của người, hân nói con của bạn hân đang cần một chỗ thực tập, người này lại là học sinh của hân, tên Lâm Ngôn, cực kì trùng hợp là lấy ngày sinh tháng đẻ của người ra tính toán thì vô cùng tương thích.”

—”Chuyện sau đó thì như người đã biết.” Giáo sư lại nhìn ra cửa sổ, mọi người đều đã đi hết, con đường nhỏ không thấy ánh trăng, bóng cây tối om, trong gió đêm không ngừng đung đưa. “Người muốn hỏi mộ chủ là ai, ta nói thật ta cũng không biết a, thật dọa người, chuyện xảy ra cách đây đã hơn hai mươi năm, dù cho đã nhiều lần nghiên cứu, nhưng vẫn không có tiến triển.”

—”Còn có cái gì muốn hỏi người cứ việc nói, chỉ cần hai chữ “Tiêu Úc” ta liền biết là người, thanh niên quả nhiên rất lớn mật, dám cả gan đập đồ của ta.” Giáo sư cười ha ha “Này cũng là do lão già như ta nhiều năm tại bị quan trường mài mòn mà trở nên ôn hòa hơn, nếu là ta năm đó thì người xong đời rồi.”

Lâm Ngôn vội vàng cúi đầu nhận lỗi, trong đầu không ngừng tự hỏi, túi hồ sơ quả thật đã kéo mình vào cục diện rối rắm này, nhưng cũng không phải là cố ý... Hân còn biết bao nhiêu? Nghĩ vậy Lâm Ngôn ngẩng đầu hỏi “Người không tò mò muốn nghe tại sao ta biết hai chữ Tiêu Úc này sao?”

Giáo sư khoát tay, giận tái mặt “Người lớn tuổi không thích nghe kể chuyện ma nữa a, điềm xấu, ta thấy người vẫn hoàn hảo đứng trước mặt ta là biết người bình an vô sự rồi, không thương lượng với người mà đã tự tiện đẩy người vào chuyện này là lỗi của ta, về sau nếu gặp phải phiền toái thì ta nhất định sẽ tận lực, nhưng còn lại...” giáo sư nói xong liền buông tay, tỏ vẻ bất lực.

Trong khi nói chuyện, thư kí riêng của túi hồ sơ tiến vào thúc giục, nói xe đã chuẩn bị xong, lãnh đạo của trường đều đang chờ dưới lầu, giáo sư nhìn thư kí gật gù đầu, xoay người nói với Lâm Ngôn “Còn có việc gì nữa không?”

Lâm Ngôn có chút không cam lòng, chuyên gia khảo cổ nổi tiếng nhất nước cũng bó tay, chẳng lẽ hân đành thủ sách vô mưu chờ đợi ba tháng, chờ đến khi con quỷ nhớ lại rồi nói ra tâm nguyện của mình với hân, nhưng nếu nó vẫn không nhớ thì sao, chẳng lẽ kêu Lâm Ngôn này chết uống mạng?

Nghĩ nghĩ, một ý tưởng trong đầu đột nhiên lóe ra, giống như đồng tiền rơi xuống mặt kính thủy tinh phát ra một tiếng thanh thúy, Lâm Ngôn ngăn giáo sư lại, hỏi “Ngài, ngài nói thầy phong thủy kia cho ngài nằm sinh, vừa lúc ta đang cần chỗ thực tập, ngày sinh tháng đẻ tương hợp?” Trong giọng nói của Lâm Ngôn bởi vì kích động mà phát run, “Chuyện này không phải là quá trùng hợp sao, quả thực giống như đang chờ ta... Vậy người kia hân hiện tại đang ở đâu? Làm thế nào mà biết được sẽ lại xảy ra chuyện không may?”

Động tác của giáo sư đột nhiên ngừng lại, cau mày nghĩ nghĩ “Người hoài nghi không sai, lúc ấy vì vội vàng lên kế hoạch cho cuộc khai quật nên ta không nghĩ tới chuyện này...” Nói xong liền hướng ra cửa hô “Tiểu Lưu, thầy phong thủy kia người còn nhớ rõ sao? Cho ta phương thức liên lạc.”

Cô gái lên tiếng, lật lật xấp văn kiện trong tay, nói “Người nọ cũng không liên hệ trực tiếp với ta, là được người chuyển lời, để ta giúp người hỏi, hai ngày sau sẽ trả lời cho ngài.”

Sắc mặt giáo sư trầm xuống, dường như cũng phát hiện ra chỗ bất thường giống Lâm Ngôn, nhẹ giọng nói “Năng lực phán đoán rất tốt.” Sau đó vỗ vỗ vai Lâm Ngôn “Việc này ta nhất định sẽ giúp người điều tra, yên tâm đi.” Nói ra liền lấy bút máy, ghi lại số điện thoại di động cho Lâm Ngôn, mỉm cười ôn hòa “Còn nợ người một con dấu a, đến lúc đó tiện thể đưa cho người luôn.”

Lúc đi ra, người xem đã muốn tan hết, hành lang trống trơn quang đãng, bác bảo vệ vì tiết kiệm điện mà không mở đèn dẫn đường, chỉ còn lại đèn đường phát ra ánh sáng mờ nhạt, sắc mặt Lâm Ngôn trắng bệch không chút máu, hắn đột nhiên cảm thấy mình giống hệt nam chính trong phim kinh dị, nghiêng ngả lao đảo đỡ lấy vách tường.

Kí ức của giáo sư khiến hắn vô cùng sợ hãi, sau lưng lại là một con quỷ, vừa dùng phương thức huyết tinh tàn nhẫn nhất dồn người ta vào chỗ chết, hắn thậm chí không dám quay đầu lại, hắn sợ một khi mình quay lại, trước mặt hắn sẽ xuất hiện một kẻ người đầy vết máu, mái tóc xõa dài rối tung che hết cả khuôn mặt, âm trầm trầm cười nói với hắn nói “Đến phiên người.”

Lâm Ngôn càng ngày càng khó thở, ngay khi nhin không được muốn quay đầu bỏ chạy thì bỗng nhiên bị giữ lấy, thân thể đổ lên tường, Lâm Ngôn giữa đầu, gắt gao nhắm chặt hai mắt.

END 18

19. Chương 19

Mê hoặc

— “Tránh xa ta một chút.” Lâm Ngôn suy sụp nói “...Ta không muốn chết khó coi như vậy.”

Hắn cắn môi đẩy Tiêu Úc ra, con quỷ lại không tha, tiếp tục quần quýt lấy hắn, hung hăng mút cổ Lâm Ngôn. Lâm Ngôn quay đầu đi, quát cường không chịu nhìn, hắn cảm thấy đáng lẽ lúc này đây mình nên cảm thấy sợ hãi, nhưng trong lòng lại dâng một loại cảm giác mà ngay cả bản thân hắn cũng không thể lý giải được, có chút chua xót, Lâm Ngôn suy nghĩ thật lâu, mới nhận ra cảm xúc này gọi là thất vọng.

Hắn thế nhưng vì một con quỷ mà cảm thấy thất vọng.

— “...Lâm Ngôn..” Tiêu Úc tựa hồ cũng nóng nảy, nhẹ nhàng lay động hắn, bàn tay theo trên vai trượt xuống, dừng lại nơi cổ tay thon dài, ngón tay đặt lên mạch đập, dường như muốn cảm nhịp đập của hắn, một lúc sau liền chế trụ hai tay Lâm Ngôn, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Bàn tay băng giống như được chạm khắc từ băng giá, giữa các ngón tay phát ra từng đợt lạnh lẽo.

— “Sao người lại có thể tàn nhẫn như vậy, cho dù bọn họ tự tiện đột nhập vào mộ của người là tội ác tày trời, người cứ dọa bọn họ sợ chạy mất không phải được rồi sao, làm gì phải khiến cho một phụ nữ tự tay giết chết chồng mình, sau đó chặt đầu tự sát, sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ!!!” Lâm Ngôn giãy dụa, vết hầu có điểm ghen ngào, trong đầu tràn đầy đều hình dáng của con quỷ, nhớ tới lúc hắn không tiếc mạng sống cẩn thận che chở cho khối gỗ trong miếu, đêm đó hắn nhu thuận tựa vào ngực của mình, trên khán đài ngay lúc mình bối rối luống cuống nhất hắn đã xoa đầu mình nói tin ta, Lâm Ngôn nghĩ mình nhất định là điên rồi, mới có thể vì con quỷ mà cảm thấy mặc danh kì diệu ủy khuất.

Khí lực con quỷ lớn vô cùng, Lâm Ngôn có giãy dụa thế nào cũng tránh không ra, Tiêu Úc áp cả người lên người hắn, thân thể lạnh băng ép hắn sát vào vách tường, Lâm Ngôn cúi đầu bất lực, Tiêu Úc nắm cầm hắn, dọc theo hai cánh môi tinh tế vuốt ve.

— “Quấy rầy giấc ngủ của người là ta nợ người.” Lâm Ngôn mệt mỏi nói “Coi như chúng ta cũng có quen biết, để cho ta chết được toàn thây đi.”

Tiêu Úc thanh âm mang theo vài phần vội vàng, khàn khàn nói “...Ta không nghĩ hại người.” Nói xong tựa hồ cũng không nghĩ ra câu nào khác, lui về phía sau vài bước, nắm lấy tay Lâm Ngôn, ở trong lòng bàn tay Lâm Ngôn khẽ viết “Bọn họ đáng chết.”

Lâm Ngôn rút tay về, một bên vừa lắc đầu vừa tránh thật xa, mãnh liệt xoay người nghiêng ngả lao đảo bắt đầu liều mạng chạy, sau mấy chục thước lại nhin không được quay đầu lại, con quỷ kia vẫn đứng bất động tại chỗ. Vạt áo đầm máu phiêu phiêu trong gió, cô độc mà thê lương nhìn theo hần.

Lâm Ngôn đột nhiên không nhắc chân nổi, trong lòng đau đớn, y như lời Tiêu Úc nói, hần chưa từng có ý định làm tổn thương mình, ngược lại, bọn họ lại lấy danh nghĩa là nghiên cứu vì nhân loại mà phá hủy nơi an thân duy nhất của hần, những vật quan trọng lúc còn sống, sau khi chết lại bị người ta không chút lưu tình bỏ vào viện bảo tàng, từ nay về sau hần đành phải biến thành cô hồn lang thang khắp nơi, giống như một con quỷ đói chết tha hương không người nhặt xác, dưới trời mưa Tây Sơn ngồi trước cửa miếu đồ nát chờ được bố thí một chiếc màn thầu, hoặc là chờ người thân đến nhặt xác.

Quỷ không phải cứ nửa đêm lặn đến gõ cửa, giết người đòi mạng sao? Lâm Ngôn biết mình chỉ là trong lúc nóng giận mà nói vậy thôi, nhưng hần không thể không chế được, hần cảm thấy Tiêu Úc nên là người tốt, Lâm Ngôn nghĩ có lẽ Tiêu Úc chỉ là tịch mịch cùng phần hận quá lâu.

...Lâm Ngôn đột nhiên sững sốt với những suy nghĩ của mình, hần... hần đang vì con quỷ mà tự an ủi sao?

Rối loạn rối loạn, loạn hết rồi.

Lâm Ngôn đứng yên hồi lâu, sao đó chậm rãi quay trở lại, con quỷ kia tựa hồ đang thất thần, đợi Lâm Ngôn đứng trước mặt, hần mới vươn tay mạnh mẽ kéo Lâm Ngôn vào lòng, khàn giọng nói “Lâm Ngôn...” Từng chữ đều phải suy nghĩ thật lâu, nhưng con quỷ dường như quyết tâm, chậm rãi nói “Đừng đi...”

Tiêu Úc gắt gao siết chặt eo hần, nhẹ nhàng cọ cọ lên trán cùng hõm vai, giống như một con mèo to xác ăn vụng cá khô tỏ ra phục tùng cầu xin chủ nhân tha thứ, Lâm Ngôn đẩy không ra hần, hai người đứng dưới hành lang mờ tối giằng co nửa ngày, tức không chỗ phát tiết, Lâm Ngôn nhìn con quỷ rống to “Người như thế nào lại giống như keo dán sắt, dính vào là gỡ mãi không ra a!”

Lâm Ngôn vén tóc Tiêu Úc qua sau đầu, lộ ra gương mặt tuần dật, con quỷ kia thùy mắt không dám nhìn hần, Lâm Ngôn nhìn bộ dáng của hần, xì một tiếng nở nụ cười, nghiêng mặt nhẹ nhàng nói “Dù thế nào cũng phải đi theo ta sao?”

...Người thích ta?

Biểu tình Tiêu Úc buông lỏng, hai tay càng dùng sức ôm hần, vội vàng nhìn Lâm Ngôn, trong mắt rõ ràng lóe lên vẻ chờ mong.

Lâm Ngôn nhẹ nhàng vuốt tóc Tiêu Úc, sau đó dừng lại trên lưng, sĩ tử thời xưa cho dù là cầm kì thi họa bắn cung cưỡi ngựa đều rất tinh thông, cơ lưng của hần thật rắn chắc. Lâm Ngôn vẫy vẫy của mình mà sững sốt, khe thở dài che giấu “Coi như ta xui xẻo, lần đầu tiên thực tập đã nhặt được một con quỷ trở về.”

Lâm Ngôn ôm bả vai Tiêu Úc, nghiêm túc nói “Tiêu Úc người muốn là gì ta cũng được, nhưng những người bên cạnh ta thì không thể động vào, bằng không ta lập tức kêu lão hòa thượng kia đến làm thịt người.”

Một nụ hôn nhẹ nhàng in lên má hần, Lâm Ngôn cười cười, hần biết Tiêu Úc phản ứng như thế có nghĩa là đồng ý a. Thói quen thân mật một cách càn quấy như vậy lại làm cho hần cảm thấy an tâm, dưới hành lang điện áp chập chờn, ánh đèn mờ dần, nếu là bình thường hần nhất định sẽ nghĩ đến một bộ phim kinh dị rừng rợn nào đó, nhưng hôm nay lại không cảm thấy sợ hãi, còn có cái gì đáng sợ hơn một con quỷ đến lấy mạng? Lâm Ngôn vuốt vuốt mái tóc trong tay, bất đắc dĩ nói “Ta cùng quỷ so đo thật không có đạo đức a, đi thôi, về nhà thay quần áo, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chưa tới nửa canh giờ, nửa cái mạng của ca cũng bị người dọa mất.”

Trên đường về nhà, Lâm Ngôn nhớ lại vẻ mặt đầy *** chó của nam sinh psp kia, vừa nghe CD vừa sung sướng huyết sáo, thường thường dùng dư quang liếc nhìn người bên cạnh, Tiêu Úc đang gối đầu lên chiếc đệm hình con ếch xanh ngủ gà ngủ gật. Lâm Ngôn nhin không được vụng trộm bấu môi, từ khi chia tay với Vivian, hơn nửa năm rồi không có người cùng hần về nhà, thừa dịp đèn đỏ, Lâm Ngôn nhẹ nhàng nâng tay vén lên mái tóc tán loạn trên mặt hần, con quỷ kia ngủ mơ hồ, híp híp mắt nhìn Lâm Ngôn, không thấy có gì, liền nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Kì thật... có chút giống chó ngao Tây Tạng a, Lâm Ngôn ở trong lòng vui vẻ, nếu nghe lời không chừng có thể dùng làm giữ nhà a, dù sao còn hơn hai tháng nữa, hần cứ chậm rãi điều tra, còn không được... thì tìm lão

hòa thượng kia tiến bước hẳn cũng không sao.

Biểu tình của Lâm Ngôn bỗng đứng cứng đờ, trong lòng nhẹ nhàng quặn đau, không dám tiếp tục suy nghĩ.

Sau đó Lâm Ngôn liền lập tức hối hận, hẳn phát hiện người đến từ cổ đại này ngoại trừ đọc sách vẽ tranh viết chữ, sàm sỡ, làm quỷ dọa người ra thì tất cả những thứ khác đều khiến người ta dễ khóc dễ cười. Chín giờ tối về tới nhà, đèn điện thoại chớp nháy chớp nháy báo tin nhắn, Lâm Ngôn mở ra, tin thứ nhất là của tiểu đạo sĩ, nói là đã bình an về đến nhà, thứ hai là Doãn Chu, nói là việc tìm tòi trong kho tư liệu vẫn không có tiến triển, còn nói người thân của hắn vừa đi du lịch ở Linh Ẩn Tự về, cho hắn một lá bùa bình an nghe nói là rất linh nghiệm, hỏi Lâm Ngôn có cần hay không.

Lâm Ngôn cầm điện thoại do dự một hồi, sau đó trả lời: Trong buổi tọa đàm ta tìm được manh mối mới, đang đợi tin tức, gấp rồi nói.

—”Bùa hộ mệnh... tạm thời không cần.” Nói xong liền chốt dạ quay đầu lại, trong phòng khách tối như mực tựa hồ có thể nhìn thấy một cái bóng, Tiêu Úc đang ngồi trên sôpha chờ hắn.

Lâm Ngôn cúp điện thoại, ba lần bảy lượt lôi kéo Tiêu Úc vào phòng tắm, pha nước xong liền nhìn nhìn bồn nước nói “Đội lát nữa cởi quần áo liền bỏ vào đó, bộ này toàn là máu có tẩy cũng không sạch, vứt đi, người mặc của ta.”

—Nước lạnh thì bảo ta.

Tiêu Úc không nhúc nhích, Lâm Ngôn đi ra ngoài, vừa đi được hai bước thì thấy hắn cũng theo sau.

Lâm Ngôn quay đầu, mở to hai mắt “Chỉ có một giờ mà người cũng không thể rời ta được sao? Ta ở bên ngoài chờ người, không chạy đâu, yên tâm.”

Tiêu Úc nhìn bồn nước, thực tự nhiên nâng lên hai tay.

Lâm Ngôn khó hiểu, sau nửa ngày mới nhớ tới cảnh trong một bộ phim, thử thăm dò nói “Người... người chắc không phải là đang đợi tiểu nha hoàn đi?”

Tiêu Úc nhẹ nhàng gạt đầu, hàng ngàn con ngựa ở trong lòng Lâm Ngôn chạy như điên, hắn nhìn không được rống to “Nhà ta không có! Người lớn như vậy rồi, phải tự mình động thủ mới cơm no áo ấm chứ!”

—Uy, đừng được nước lấn tới a!

Lâm Ngôn đứng trong phòng tắm nhìn Tiêu Úc hậm hực dậm chân, Tiêu Úc giống như ngọn núi Thái Sơn vững chãi, mặt không đổi sắc sừng sững đứng trước mặt, thần nhiên nhìn hắn.

Dù có cố gắng thế nào cũng không có kết quả, Lâm Ngôn bị phần cởi áo, ném lên ghế, hung hăng đánh lên ót Tiêu Úc “Chờ, ca ca đi thay quần áo, sau đó sẽ trở lại hầu hạ Tiêu công tử rửa mặt chải đầu.”

Mười phút sau, Lâm Ngôn thực không tình nguyện, xuất hiện trong phòng tắm, con quỷ kia cũng thật nghe lời, đứng tại chỗ không nhúc nhích, quần áo loang lổ vết máu dưới ánh đèn trông có vẻ phá lệ quỷ dị, tóc dài đen như mun che hết phân nửa khuôn mặt, nếu là hai tuần trước, Lâm Ngôn nhất định sẽ sợ tới mức chạy vắt giò lên cổ, nhưng hiện tại... Lâm Ngôn thở dài, kéo khăn mặt khoát lên vai, cởi bỏ vạt áo cho Tiêu Úc.

Khi huyết y rơi xuống đất, Lâm Ngôn theo bản năng quay đầu đi không dám nhìn hắn, trong lúc nhất thời lại nhớ tới cảnh người chết bị đâm thủng bụng, dưới lớp mực rửa lộ ra xương trắng ghê rợn, thịt mới đỏ tươi, thịt cũ hư thối... Tiêu Úc dùng ngón tay nâng cằm Lâm Ngôn bắt buộc hắn nhìn mình, Lâm Ngôn hít thật sâu, cắn răng dời mắt nhìn Tiêu Úc.

Ngoài ý muốn là cũng không có lỗ thủng đầy máu như trong tưởng tượng, không có xương trắng, mà trước mặt Lâm Ngôn là một cơ thể cực kì xinh đẹp, khoan kiên trách eo, cơ thịt nhẵn nhụi mà rắn chắc, tóc dài hỗn độn rơi xuống eo. Lâm Ngôn đỏ mặt, từ lần trước sau khi bị con quỷ khiêu khích đến thủ ***, hắn đành phải bất đắc dĩ tiếp nhận việc mình có cảm giác với nam nhân, cố tình hình ảnh trước mắt này tuyệt đối là lửa sắc sinh hương, hơn hai mươi tuổi mà phải cầm dục suốt nửa năm, trong lòng Lâm Ngôn không khỏi thâm kêu khổ, này tổ tông thật sự muốn mạng già của hắn mà.

Nước ấm chảy đầy bồn, chỉ trong chốc lát cả gian phòng đều chìm trong sương trắng, Lâm Ngôn thử độ ấm của nước, tầm mắt nhìn chằm chằm vách tường sau hôm vai Tiêu Úc, nhỏ giọng nói “Được rồi, người tắm

đi.” Nói xong liền đỏ mặt, chỉ vào Tiêu Úc “À...quần, quần người tự mình cởi đi.”

20. Chương 20

Ủy khuất

Tiêu Úc lần này cũng không làm khó hấn, Lâm Ngôn kéo ghế ngồi bên cạnh bồn tắm, khi mở to mắt đã thấy Tiêu Úc ghé vào trong bồn nhìn chăm chăm mình, Lâm Ngôn bị dọa thiếu chút nữa đã ngã xuống, che ngực lui về sau.

Làm sao đây, sao lại khấn trương thành như vậy, Lâm Ngôn dùng sức lắc muốn tống những suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu ra, thở hỗn hển lấy lại bình tĩnh, thấm ướt tóc Tiêu Úc, sau đó đổ dầu gội vào lòng bàn tay, bắt đầu tinh tế xoa nắn. Hơi nước dày đặc bốc lên khiến người ta cảm thấy khó chịu, con quỷ lại giống như tử lạnh tản hàn khí ra bên ngoài, Lâm Ngôn thật thích cảm giác mát lạnh này, ngón tay dừng ở gáy Tiêu Úc nhẹ nhàng xoa bóp, vừa ấn vừa nhu, nhịn không được dục ý nói “Thế nào, kỹ thuật của ca không sai đi, có hơn tiểu nha hoàn nhà người không?”

Tiêu Úc nâng tay sờ mặt hấn, Lâm Ngôn tránh không được mà trốn cũng không xong, trên mặt dính đầy bọt biển. Đột nhiên tâm huyết dâng trào, gạt bọt biển chà lên mặt Tiêu Úc, nhưng lại lỡ tay bôi lên mắt hấn. Tiêu Úc cũng không né, chỉ trừng mắt bắt lấy cổ tay Lâm Ngôn, nhẹ giọng nói “Rất đau.”

— “Đừng, người đừng cử động, ta giúp người lau đi.” Lâm Ngôn hoảng sợ, cầm vôi hoa sen, xối từ trên đầu Tiêu Úc xối xuống, con quỷ cũng thành thật nhắm mắt lại, tóc đen bị nước xà mềm mại trượt trên vai. Lâm Ngôn dùng ngón tay gạt đi bọt biển dính trên mí mắt của hấn, nhịn không được tiếp tục nhìn xuống, hàng mi dày đen dài, hai mắt khép hờ, vầng trán cao sạch sẽ lưu loát, chiếc mũi thon như được chạm khắc.... Thật sự là... làm quỷ mà cũng đẹp như vậy...

Lâm Ngôn nhìn ngẩn người, ma xui quỷ khiến trong đầu bỗng dưng lóe lên một ý niệm...

Hôn một chút... hôn một chút chắc cũng không sao nhỉ...

Dù sao cũng bị hấn hôn nhiều như vậy rồi..

Coi như là đòi nợ đi.

Lâm Ngôn chậm rãi cúi đầu, hôn lên má Tiêu Úc...

— “Đông...” Vôi sen rơi xuống, đánh vào thành bồn tắm vang lên tiếng va đập chói tai, Lâm Ngôn sợ tới mức vôi vãi rồi đi, ý thức lập tức thanh tỉnh, hấn đang làm cái gì. Lâm Ngôn lẳng lẳng nhìn chăm chăm vôi sen đang không ngừng phun nước trong bồn tắm, từ cổ đến hai má đều đã đỏ như trứng tôm.

Hấn nhất định là điên rồi mới đi hôn một con quỷ muốn lấy mạng mình.

— “Lâm Ngôn...” Tiêu Úc nhẹ nhàng gọi tên hấn, cầm vôi sen nhét vào tay Lâm Ngôn, cánh tay ướt sũng nắm lấy cổ, buộc hấn cúi đầu, Lâm Ngôn theo bản năng muốn trốn, nhưng khí lực con quỷ rất lớn, một cái liều mạng lui về sau, một cái giữ chặt không cho đi, đưa đưa đẩy đẩy, sàn nước trơn trượt, Lâm Ngôn không may trượt chân, cả người mất cân bằng, cộng thêm Tiêu Úc lôi kéo, liền cầm đầu ngã nhào vào bồn tắm.

“Bùm!” một tiếng vang lên, bọt nước văng tung tóe khắp nơi, cả người Lâm Ngôn ướt đầm, ghé vào thành bồn phun nước ra, sờ soạng lau đi bọt biển dính trên mặt, xoay người đè Tiêu Úc xuống, miệng than thở “Hảo người này nghiệt súc, hãy xem sự lợi hại của ca ca!” Tiếng nước “Bùm! Bùm!” vang không ngừng, hai người ở trong bồn tắm lớn nháo thành một đoàn.

Trong phòng tắm, hơi nước càng ngày càng dày đặc, ngay cả hình dạng khung cửa cũng trở nên mờ ảo, hơi nước tại mặt kính đọng thành giọt nước, từng giọt từng giọt trượt xuống. Lâm Ngôn ném áo thun sũng nước xuống đất, chỉ mặc một chiếc quần đùi song song nằm cùng Tiêu Úc trong bồn, cả người Tiêu Úc lạnh lẽo giống như đá cẩm thạch, dán vào cảm giác phá lệ thoải mái.

Lâm Ngôn nhìn chăm chăm trần nhà thờ dài một hơi,từ khi Vivian đi rồi, gian phòng trống rỗng này mới có hơi người trở lại, trở trêu thay lại là một con quỷ.

Giống như một gia đình chân chính,mỗi ngày trở về đều có thể nghe thấy tiếng người,cùng nhau ăn cơm xem TV,khi ngủ có thể gác chân lên bụng người bên cạnh,khi tắm có thể té nước đùa giỡn,không ai oán giận chất vấn đoán hấn làm có bỏ muối hay không,nếu mơ thấy ác mộng cũng có người ở bên cạnh trấn an, Lâm Ngôn nghĩ, mặc kệ đó có phải là tình yêu hay không,cảm giác có người làm bạn thật tuyệt.

Lâm Ngôn lấy khuỷu tay chọt chọt Tiêu Úc,nhẹ giọng cảm thán “Người nếu còn sống, chúng ta có thể kết thành bằng hữu,cuối tuần lại mời người tới nhà ăn sườn xào chua ngọt.”

__Lúc trước Doãn Chu cũng hay mặt dày đến đây cọ cơm,nhưng từ khi có người lại sợ tới mức không dám bén mảng tới nữa.

Tiêu Úc bỗng dừng quay sang nắm lấy tay Lâm Ngôn,bình tĩnh nhìn hấn, chậm rãi nói “...Theo ta đi.”

__”Mười lăm tháng bảy ?” Lâm Ngôn trong lòng lạnh lẽo.

Tiêu Úc xác nhận gật đầu.

Lâm Ngôn nhìn chăm chăm ngón tay của mình ngăn người,hấn không biết làm thế nào thuyết phục con quỷ bá đạo cổ chấp này,lại không muốn làm hấn thất vọng,nhưng bọn họ hoàn toàn không giống nhau,hấn tương lai sẽ tìm việc làm,cưới vợ sinh con,ở trong củi gạo dầu muối sống một cuộc sống thật bình thản. Tiêu Úc cũng nên có đường riêng của mình,đi qua Tam Đồ Xuyên, cầu Nại Hà,uống một bát canh Mạnh Bà,từ nay về sau quên hết mọi thứ,giống như một tờ giấy trắng, tùy tâm sở dục viết lại nhân sinh.

Đề bút trám tâm sẽ quên mất dung nhan cũ,bọn họ không nên có bất luận dây dưa nào.

__”Ta không thể.” Lâm Ngôn nhẹ giọng nói “Ta còn có cha mẹ,bạn bè,Tiêu Úc, người đừng làm ta khó xử, ta phải sống.”

__”Chẳng sợ khó khăn thế nào ta cũng sẽ giúp người tìm lại kiức, thực hiện tâm nguyện của người.” Lâm Ngôn vịn thành bồn ngồi dậy, “Người phải làm một con quỷ tốt,ngoan ngoãn mà đi đầu thai,kiếp sau nói không chừng hai ta còn có thể gặp lại,đến khi đó ta đã là một đại thúc râu ria xồm xoàm,ta cam đoan người vừa thấy liền trốn không kịp.”

Lâm Ngôn vén quần đùi lên, vịn thành bồn định leo ra ngoài,đáy nước bỗng nhiên có một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy cổ chân hấn,dùng lực lôi kéo. Đáy bồn trơn trượt,Lâm Ngôn đứng không vững,thẳng tấp ngã ngửa ra, cái gáy tưởng chừng đã đập vào thành bồn trong nháy mắt được một bàn tay đỡ lấy, “Đông!” một tiếng trầm đục,hai tay Lâm Ngôn bám vào thành bồn nằm trong nước,lưng đau đến mức trều rút một hơi khí lạnh,khi mở mắt ra liền bắt gặp một đôi mắt đục ngầu,phản chiếu hình ảnh của hấn,vô cùng chật vật.

Nhiệt độ xung quanh thoáng chốc hạ xuống.

Hồng, hấn tức giận.

Do dự một lát, Tiêu Úc hung hăng nắm tóc Lâm Ngôn,nhúng đầu hấn xuống nước,Lâm Ngôn giãy dụa,đạp đá lung tung,nước ấm theo bốn phương tám hướng tràn vào,không thể hô hấp,thậm chí ngay thanh âm cũng không thể phát ra,hỗn hợp nước ấm cùng xà bông tràn vào trong miệng,trong mũi gây cảm giác đau đớn,Lâm Ngôn ở trong nước bất lực lắc đầu,vươn tay gãi gao giữ lấy cổ tay Tiêu Úc.

Ừng ục ừng ục tiếng nước, thanh âm khuếch đại đánh vào màng nhĩ,tầm nhìn trong nước mơ hồ,về mặt Tiêu Úc dữ tợn như ác quỷ,một tay nắm cổ Lâm Ngôn ấn vào trong nước, tay kia không ngừng vuốt ve ***g ngực của hấn.

Hít thở không thông cùng ngộp nước,đầu đón giống như con dao bén ngọt cắt từng nhát từng nhát lên lá phổi của hấn, mái tóc bông bênh trong nước,hai mắt trợn lớn, tràn đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Rầm! Một tiếng, Lâm Ngôn bị Tiêu Úc nâng eo nhấc ra khỏi bồn ,thân thể mềm nhũn tựa vào người Tiêu Úc. Chưa được bao lâu, Lâm Ngôn liền nhắm chặt mắt lung tung đánh vào cánh tay Tiêu Úc,thẳng đến khi sau lưng được người nhẹ nhàng vỗ về,Lâm Ngôn mới phun ra một ngụm nước,mãnh liệt ho khan.

Đau , chỗ nào cũng đau, xoang mũi, lá phổi, sau lưng, tất cả đều điên cuồng kêu gào, Lâm Ngôn chỉ cảm thấy trong cuộc đời chưa bao giờ khó chịu như vậy, hắt thở phì phò, ho khan liều mạng phun nước ra, lỗ tai ong ong một mảnh, giống như một con búp bê vải rách nát bị Tiêu Úc ôm vào lòng xoa xoa, ủy khuất khóc nước nở.

—”Lâm Ngôn, Lâm Ngôn...” thanh âm lộ ra vẻ lo lắng, bàn tay lạnh lẽo khẽ xoa nắn lưng hắn, giống như đang vỗ về một con mèo nhỏ.

—”Người đừng chạm vào ta, cách xa ta một chút...” Lâm Ngôn tựa đầu vào vai Tiêu Úc, run rẩy nói.

Lập! Một tiếng, mất điện, đèn trong phòng tắt ngấm, bốn phía tối đen, chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Thình lình cúp điện khiến Lâm Ngôn nhất thời không thể nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo đang nắm lấy eo mình, nhẹ nhàng lôi kéo, cả người hắn đều đổ trong lòng Tiêu Úc, vừa ngất đầu, môi đã bị người nọ bịt kín, đầu lưỡi mềm nhuyễn ướt át tinh tế liếm mát.

Ôn nhu lại không cho phép hắn phản kháng. Cánh tay Tiêu Úc tựa như một cái gong kim khóa chặt Lâm Ngôn vào trong lòng, Lâm Ngôn vô pháp cự tuyệt, chỉ có thể thuận theo hắn ngửa đầu, há miệng tùy ý đầu lưỡi lạnh như băng xâm chiếm khoang miệng của mình, bá đạo đảo quanh, bức bách hắn đáp lại.

Phía trước vài lần thì bạo tựa hồ đã giúp con quỷ nắm vững cách khống chế hắn, chỉ mới hai ba phút triển miên khiêu khích đã khiến toàn thân Lâm Ngôn mềm nhũn, hô hấp khó khăn, Lâm Ngôn nắm lấy cánh tay Tiêu Úc, mơ hồ nỉ non “Đau, Tiêu Úc, rất đau.”

Kim sắt dường như thoáng buông lỏng, Lâm Ngôn chống vào thành bồn, ló đầu dùng sức ho khan.

Bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn, thẳng đến khi Lâm bình phục hô hấp mới tiếp tục ôm lấy hắn, ôn nhu liếm mát vành tai.

—”Ti...” địa phương cực kì mẫn cảm bị chiếu cố, Lâm Ngôn nhịn không được thở hắt một hơi, cuộn tròn hai chân.

Đầu lưỡi kia giống như một con rắn uyển chuyển không chịu bỏ qua cho hắn, vừa được đáp lại liền được được nước lắn tới vói vào trong lỗ tai hắn, nhẹ nhàng tạo ra những tiếng ái muội, bàn tay không ngừng vuốt ve bờ ngực Lâm Ngôn, dùng sức xoa bóp hai điểm nhỏ. Lâm Ngôn hô hấp càng ngày càng trầm trọng, toàn thân đều giống như bị lửa đốt, đầu óc lại thanh tỉnh, Lâm Ngôn mím môi kiệt lực khống chế phản ứng của cơ thể, đầu tựa vào vai Tiêu Úc, nâng mặt nhìn hắn, ánh mắt phần nộ lại hàm chứa ***, đôi mắt trong veo bịt kín một tầng hơi nước, Tiêu Úc ngăn người, cúi đầu tiếp tục hôn thân.

Chàng trai cuộn tròn trong lòng giống như một con mèo nhỏ, Tiêu Úc hôn càng ngày càng sâu, khóe môi Lâm Ngôn tràn ra một tia nước bọt trong suốt, hắn chỉ cảm thấy thân thể dường như không còn là của mình, hai chân Tiêu đặt giữa hai chân của hắn, Lâm Ngôn nhịn không được giơ chân lên, kẹp lấy eo hắn, nhẹ nhàng cọ cọ.

Giống như một món đồ sứ, căng đầy mà lạnh lẽo, hoàn toàn đối lập với nước ấm trong bồn.

Từ lúc tham gia tọa đàm đến nay, ngắn ngủi thời gian đã bị khiêu khích đến hai lần, đầu tiên là xúc giác, sau đó là thị giác, ở nơi công cộng bị con quỷ kia hôn từ đầu đến chân, cho dù là thần tiên cũng phải phát điên. Lâm Ngôn tuyệt vọng xoay người ôm eo Tiêu Úc, dục vọng bide nén căm giận thoáng chốc lại dâng trào, hắn trời sinh là gay a, Lâm Ngôn bị phần nhéo nhéo eo người nào đó, trong lòng tức giận, thân thể lại vô cùng mẫn cảm, thẳng đến khi chiếc quần đùi duy nhất cũng bị Tiêu Úc cởi xuống, lòng bàn tay lạnh lẽo cách một tầng vải mỏng manh, xoa nắn tính khí đã muốn thức tỉnh của hắn.

—”Tránh ra...” Lâm Ngôn bất lực lắc đầu, thanh âm khàn khàn “Đừng chạm vào ta.”

Người trước mắt lại mặt không đổi sắc, trướng mi nhập tấn, hơi nước tại làn da như chạm ngọc kia động thành những giọt thủy châu, làm cho mái tóc vừa mới hấp khô lại ẩm ướt, bết dính lên mặt, đôi môi mỏng manh như bôi mật. Quỷ sẽ không biết đồ mặt, Lâm Ngôn theo động tác của Tiêu Úc mà thở hổn hển, gương mặt chăm chú nhìn ánh mắt hỗn độn kia, ngay cả tia thanh minh ngẫu nhiên xuất hiện trên sân khấu cũng không thấy nữa, tựa như một dãi thú hung ác tràn đầy sát ý cùng không cam lòng, Tiêu Úc lấy ngón tay nhẹ nhàng cỡi bỏ quần lót của Lâm Ngôn, bắt lấy tiểu gia hỏa cao thấp xoa nắn.

Trong đầu Lâm Ngôn nổ tung thành từng mảnh nhỏ, cường liệt khoái cảm khiến hắn nhin không được cấn lên bả vai Tiêu Úc.

_Tiêu Úc...Người chết rồi...

___Cầu người, đừng...

_Tiêu Úc...buông tha cho ta đi.

Lâm Ngôn khó chịu phe phẩy đầu, một tay ôm lấy cổ Tiêu Úc hòa nhịp theo từng động tác của hắn, hô hấp càng ngày càng nặng, Tiêu Úc giữ lấy eo của hắn làm cho Lâm Ngôn xoay người mở ra hai chân quỳ lên người mình, nhẹ nhàng cọ sát tinh khí của mình lên bụng Lâm Ngôn. Cảm giác si nhục cùng thất bại khiến Lâm Ngôn trong nháy mắt khó có thể tự giữ, hắn sắp điên rồi, biết rõ không thể, biết rõ nhân quỷ thù địch, thậm chí biết rõ con quỷ này lén lấy mạng mình nhưng vẫn không thể cầm giữ, trong lòng nóng như lửa đốt, hơi nước trong phòng không ngừng tỏa nhiệt, từng đợt khoái cảm tới tấp ập tới làm cho người ta trầm mê, cam nguyện hồn phi phách tán.

_Đừng chạm vào ta...

_Cầu người, cầu người, Tiêu Úc ... ta sắp chết...

__"Ta sắp...ta sắp..." chớp mũi đầy mồ hôi, hai má ửng hồng, giống như một con thú nhỏ phát tình hồ ngôn loạn ngữ, Tiêu Úc dán mặt hôn lên môi hắn, Lâm Ngôn há miệng, với đầu lưỡi vào miệng Tiêu Úc, không ngừng quần quýt lấy hắn, bàn tay đặt trên bả vai bị Tiêu Úc bắt được, dẫn đi xuống chạm vào cự vật dưới bụng, hai người triền miên trong bồn tắm, thay nhau xoa nắn.

Dục niệm không dứt, Lâm Ngôn nức nở cắn cổ Tiêu Úc, tay bị Tiêu Úc giữ chặt lẫn nhau an ủi tính khỉ dối phương, phương thức thủ *** gần như triệt để đánh nát tự tôn của hắn đồng thời cũng làm dục vọng bị hắn vụng trộm che giấu nhiều năm trôi chảy, phóng đại đến mức không thể thừa nhận, trước mắt là hõm vai cùng xương quai xanh của Tiêu Úc, phân thân nóng bỏng cùng tinh khí của Tiêu Úc ma sát lẫn nhau, nước ẩm vừa lúc lấp đi hơi lạnh trên người hắn, Lâm Ngôn tựa mái tóc ướt sũng lên vai Tiêu Úc, cong người, cúi đầu rên rỉ, một luồng chất lỏng trắng đục tiết lên người Tiêu Úc.

Điên rồi, hắn nhất định là điên rồi, Lâm Ngôn chống lên ngực Tiêu Úc thở hổn hển, trước mắt một mảnh mê ly, người dưới thân trong thoáng chốc ánh mắt lại trở nên lạnh như băng, không đợi Lâm Ngôn hỏi phục đã hung hăng đẩy hắn ra, phiên thân ngồi dậy.

__"Người làm gì?" Lâm Ngôn nằm trong bồn, run rẩy hỏi.

Tiêu Úc không trả lời, lập tức lấy bộ đồ mà Lâm Ngôn đã đặt sẵn trên ghế, mặc vào người, đưa lưng về phía Lâm Ngôn, thuận thực hệ đai lưng, quay đầu nhìn hắn, đôi mắt đen láy băng lãnh đến tột cùng mang theo miệt thị, bước ra khỏi phòng tắm không quên nặng nề đóng cửa.

Phịch! Một tiếng trầm đục.

Lâm Ngôn ngồi trong bồn, hai tay bị ngâm nước đến trắng bệch siết, chặt thành bồn lạnh lẽo, ủy khuất ngay cả một câu cũng không nói nên lời.

END 20

21. Chương 21

Ma nhập

Ngày hôm sau không có tiết, Lâm Ngôn vốn muốn ngủ nướng, ai biết sáng sớm đã bị Doãn Chu gọi điện thoại đánh thức, chính là vẫn còn mơ màng, một chuỗi dòng dài của Doãn Chu hắn nghe hoàn toàn không hiểu gì cả, hình như là có người thân nào đó gặp quỷ...Lâm Ngôn cúp điện thoại ngồi ngẩn người trên

giường,sau một lúc lâu mới ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo tường, bảy giờ năm phút,tối hôm qua đã quên kéo màn lại,ánh nắng sớm mai tràn ngập khắp cả căn phòng.

Lâm Ngôn trở người chui vào chăn định tiếp tục ngủ ,gió theo cửa sổ tràn vào,không khí mát lạnh thổi từ bả vai tới thắt lưng mang đến cảm giác vô cùng sảng khoái,Lâm Ngôn ôm gối,một ý niệm đột nhiên toát ra trong đầu, hình như có cái gì đó không đúng ?

Bả vai đến thắt lưng ?

Lập tức bật người ngồi dậy,cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể,Lâm Ngôn sợ tới mức lấy chăn che lại phần eo,lầm la lầm lét nhìn xung quang.

May quá, Tiêu Úc không ở.

Lâm Ngôn buồn bực ngồi trên giường,một bên vừa xòe tay duỗi chân vừa nhớ lại chuyện tối hôm qua,tựa hồ là mình tấm chung với con quỷ, cùng nhau làm cái kia một lần,sau đó Tiêu Úc quang minh chính đại mặc quần áo của hắn,chỉ chừa lại cho hắn chiếc quần đùi sũng nước,hình ảnh dừng lại ở lúc cánh cửa bị đóng sầm lại, Lâm Ngôn mới đột ngột giật mình, trong lòng thầm kêu khổ,xong rồi hắn thế nhưng đi chọc giận một con quỷ.

Trong buổi tọa đàm, quan hệ của hai người vừa mới dịu đi một ít,nhưng chỉ một câu đã khiến hắn triệt để trở mặt,Lâm Ngôn tựa cảm lên gối rầu rĩ không thôi,nghĩ không biết con quỷ có cái gì không hài lòng,tuy rằng chuyện tối hôm qua không thể nói rõ là ai chiếm tiện nghi của ai,nhưng một con quỷđột nhiên nhảy ra tuyên bố muốn mạng của hắn còn muốn người của hắn lại không cho hắn phản kháng,làm người ai mà chịu nổi,nếu không nể tình Tiêu Úc đã từng giúp mình thì hắn nhất định đã bạo phát rồi.

Lại nói chuyện riêng tư như vậy...Lâm Ngôn có cảm giác như mặt mình đỏ lên,chôn đầu vào trong chăn nửa ngày cũng nghĩ không ra.

Mà, con quỷ kia đâu ?

Lâm Ngôn thay quần áo,vuốt vuốt mái tóc rối bù đi ra ngoài,vừa ngáp được một nửa thì cách một tầng hơi nước chứng kiến cảnh tượng trong phòng khách, lập tức khiến da đầu của hắn không khỏi run lên,thiếu chút nữa là đã khóc thét lên rồi.

Tiêu Úc đang ngồi trên sôpha lạnh lùng nhìn hắn,sáng sớm ánh nắng phản chiếu xuống dưới,một thân satanh màu xám nhai nhụi lóe lên châu quang, rõ ràng là một bộ thể giai công tử,lúc này lại làm cho người ta có cảm giác âm hàn, nói không nên lời quỷ dị.

Trong đầu nhanh chóng chạy ra bốn chữ : Oan gia ngõ hẹp.

Lâm Ngôn nắm lấy vạt áo sơ mi xấu hổđứng đó,tình huống này hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của hắn,trong cổ mộ nhất được một con quỷ muốn lấy mạng mình,nhưng con quỷ này khác hẳn với những con quỷ trong phim ma thường thấy, sẽ không nhập vào người khác,cũng không nhớ nổi nguyên nhân mình tử vong, nghe qua có vẻ yếu ớt,nhưng nó lại có thể tùy thời bảo trì hình thể,thậm chí ngay cả thái dương cũng không sợ. Lâm Ngôn vụng trộm nhìn qua sôpha,nghĩ rằng lần sau phải tìm tiểu đạo sĩ hỏi cho rõ ràng mới được.

Vấn đề là hiện tại phải làm sao bây giờ ? Người trên sôpha rõ ràng là lai giả bất thiện (người đến chẳng phải tốt lành),tuy rằng chỉ cách nhau mấy thước,nhưng Lâm Ngôn có thể cảm nhận được không khí xung quanh đang rục rịch dao động trước trận chiến.

Do dự một lát hắn quyết định chủđộng làm hòa,trước khi bị kẻ thù làm khó dễ thì mình phải dồn hắn vào đường cùng, đem tất cả tai họa ngầm bóp chết từng trong trứng. Lâm Ngôn âm thầm vận chân khí,đã thông hai mạch nhâm đốc,dồn khí vào đan điền,tươi cười gượng gạo nói “Tiêu công tử, buổi sáng tốt lành!”

Quả thật có thể nghe được tiếng bong bóng nổ tung trong không khí.

“Người...Cóđói bụng không ? Ta đi làm điểm tâm.” Lâm Ngôn đã nghĩ tốt lắm, tuy rằng hắn là quỷ không cần phải ăn cơm,ăn người thì có thể, ăn người...mặt Lâm Ngôn bắt đầu nóng lên,tay phải dùng sức nắm chặt tay trái,đến gần sôpha, dùng đầu gối nhẹ nhàng khều khều con quỷ.

Tiêu Úc liếc hắt một cái, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

— “Đừng giận, đều cho người hôn thân sờ soạn, thêm vài ngày thì cái mạng nhỏ này cũng phải cho người, làm gì mà giận dữ như vậy a.” Lâm Ngôn ôn tồn dỗ hắt.

Con quỷ vẫn bất động như trước không thèm nói một lời.

— “Không chịu đi với người là ta không đúng, nhưng ngày hôm qua người cũng đã ra tay năng như vậy, coi như huề nhau đi.” Lâm Ngôn có cảm giác như nét mặt già nua của mình sắp mất hết, trong lòng nóng nảy, mặt dày xấp lại gần “Thôi mà, lại cho người tùy ý sờ soạn, coi như bồi thường.”

— “Được rồi, ta đây hôn người một cái thế nào.”

Không đợi Lâm Ngôn cúi đầu, Tiêu Úc đã vung tay áo, nhích người qua một bên, nghiêm chỉnh nhìn hắt.

Phản ứng của Tiêu Úc khiến hắt triệt để biết cái gì làm nhiệt mặt thiếp lãnh mông, sáng sớm bị đánh thức đã rất phiền táo, bây giờ lại bị lạnh nhạt, làm cho hỏa khí càng ngày càng vượng, muốn áp cũng áp được không, dựa vào cái gì a, mỗi ngày bị chinh chết đi sống lại còn không nói, hắt dựa vào cái gì phải nghĩ biện pháp hổng con quỷ này vui vẻ ?

Lâm Ngôn nắm chặt quyền đầu, nhìn Tiêu Úc quát “Người đến cùng thì muốn thế nào a ? Kêu ca ca nằm im cho người làm ? Mẹ nó, người sống còn phải xem ca ca có nguyện ý hay không, cho dù ta có đào mộ phần của người nhưng không có nghĩ ta là người của người, người cứ một mực quần quýt không tha như vậy là có ý gì ? Hả ?” Càng nói càng tức, thuận tay quơ lấy tách trà trên bàn ném xuống đất, mảnh vỡ văng tung tóe khắp nơi.

— “Thôi, tùy người, không phải là người không muốn đi sao ? Một ngày ta còn chưa giết thì ta cứ tiếp tục điều tra, đến lúc đó người đi đường Dương Quan của người, ta quá cần Độc Mộc của ta, hai chúng ta không ai nợ ai!”

Sáng sớm, tại phòng khách, một người đen mặt ngồi trên sôphá, một người giận dữ đứng trước mặt, ai cũng đều không nguyện ý liếc mắt nhìn nhau một cái. Ánh nắng chang hòa xuyên qua khung cửa, chập lờn hắt lên ngoài cửa sổ đã nở rộ, hai cành hoa dài rủ run rẩy chỉ chút những đóa hắt trắng.

Một bộ phu thê rời giường cãi nhau a.

Nhưng đương sự lại hoàn toàn không nghĩ như vậy, Lâm Ngôn kéo kéo lưng quần tâm phiền ý loạn đi vào phòng bếp, đập bốn cái trứng gà bỏ vào nồi, không biết vì cái gì vẫn chuẩn bị phần ăn sáng cho hai người, văng dầu sôi sùng sục, trứng gần chín liền mở hộp bột đường vào, nhưng khi cúi đầu nhìn lại, Lâm Ngôn hận không thể hắt đổ nồi nước, như thế nào lại bỏ nhầm gia vị, hiện tại trên mặt trứng chần nước sôi phủ một tầng bột ngọt thật dày.

Thật là không có cách nào sống qua ngày mà.

Di động trong túi quần đột nhiên vang lên, là tin nhắn của Doãn Chu, bên trong ghi địa chỉ của một bệnh viện nào đó, còn thêm một câu “Chín giờ ba mươi sáng bắt đầu cho vào thăm người bệnh, mau tới đây a.” Lâm Ngôn nhìn chằm chằm di động ngây người, đột nhiên nhớ tới cuộc gọi mơ hồ lúc sáng, tựa hồ Doãn Chu nói người thân của hắt bị ma ám, kêu mình cùng tiểu đạo sĩ đi qua nhìn thử.

Lâm Ngôn cầm điện thoại dở khóc dở cười, thân hắt còn lo chưa xong, hiện tại lại thêm người khác, giống như ma quỷ trên toàn thế giới đã bàn bạc với nhau, vọt tới trước mặt hắt, cười gian nói : Xin chào!. Lâm Ngôn thở hắt, nhắn tin cho tiểu đạo sĩ, một bên vừa đi ra phòng khách vừa điều chỉnh biểu tình, bao nhiêu năm qua chưa từng gặp phải trường hợp như vậy khiến hắt có chút mờ mịt, cố gắng về mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm bức tường sau vai Tiêu Úc nói “Ta phải ra ngoài, người nếu thật sự xem ta không vừa mắt thì có thể nhả đi, buổi tối ta lại trở về.”

Nói xong liền đứng ở cửa thay giày, vừa quay đầu nhìn thấy Tiêu Úc đứng trước mặt mình, khoảng cách gần như thế có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt đối phương, Lâm Ngôn sợ tới mức thiếu chút nữa đã đá văng kệ giày.

— “Chơi trò chiến tranh lạnh thì theo làm gì nha, người thật là....” Lâm Ngôn lầm bầm, sau đó quơ lấy chìa khóa xe, mở cửa ra ngoài.

Chín giờ ba mươi sáng,sau khi liều mạng vật lộn với nạn kẹt xe, Lâm Ngôn có mặt trước cửa một bệnh viện tư nhân,nhìn quy mô hoành tráng của bệnh viện khiến người ta không khỏi lú lẫm, toàn nhà cao với vách tường được làm hoàn toàn bằng thủy tinh màu lam nhạt, bồn cây thảm cỏđược cắt tỉa cẩn thận tỉ mỉ,con đường bên ngoài tuy rằng xe cộ chất ních, nhưng lối vào bệnh viện lại cực kì thông thuận. Lâm Ngôn dựa theo bản chỉ dẫn tìm đến bệnh khu,tại một siêu thị dưới lầu mua ít táo đất tiên,sau đó vào cửa,đứng trước thang máy móc di động ra nhìn thoáng qua địa chỉ trong tin nhắn của Doãn Chu.

Là nơi này,Lâm Ngôn hít sâu một hơi bước vào thang máy,ấn nút tầng mười bảy.

Trong thang máy, Lâm Ngôn phá lệ kì vọng con quỷ kia làm chút gìđể giảm bớt không khí xấu hổ hiện tại,nhưng Tiêu Úc vẫn bảo trì khoảng cách với hắn,trên mặt treo đầy hàng chữ phi lễ chớ động.

Khi Lâm Ngôn được hộ sĩdưa vào phòng bệnh thì A Nhan đã có mặt,đang ngồi trên ghế vẽ vẽ cái gìđó. Phòng bệnh một người vô cùng sạch sẽ,chiếc giường lớn được phủ drap màu xanh nhạt đặt sát tường, nhưng lại trống rỗng không có bệnh nhân,một phụ nhân trung niên trang điểm tinh xảo đang ngồi ởđầu giường sâu mi khổ kiểm lột vỏ cam,thấy Lâm Ngôn vào cửa chỉ miễn cưỡng bài trừ nụ cười khổ gọi “Tiểu Lâm lại đây, ngồi đi.”

__”Chào dì.” Lâm Ngôn kéo cái ghế ngồi xuống,phụ nhân là cô cô của Doãn Chu,đầu năm khi đến nhà Doãn Chu chúc tết thường gặp qua mấy lần,trong trí nhớ nàng là một người rất hào sảng, thích cười ha ha trêu ghẹo Lâm Ngôn,còn nói chờ con gái nàng lớn lên sẽ gả cho hắn làm vợ,thẳng đến khi nhìn thấy Vivian mới không nhắc tới nữa,nhưng lại đổi thành mỗi ngày hỏi hắn khi nào kết hôn.

__”Tiểu Dương ở bên kia.” Phụ nhân chỉ chỉ cửa sổ,là một cô bé mặc đồng phục bệnh viện đứng trước cửa sổđang đưa lưng về phía hắn, một chút phản ứng cũng không có.

Lâm Ngôn nhìn Doãn Chu ý hỏi “Chuyện này là sao đây ?”

Doãn Chu kéo ghế ngồi kế bên Lâm Ngôn,chỉ chỉ cô bé ngoài cửa sổ nói “Là em họ của ta,hồi tết còn cùng chúng ta chơi đốt pháo,nhớ không ? Gần đây bị viêm thận phải nằm viện,cũng hơn một tháng rồi.”

__”Nhớ rõ, là vợ bé của ta nha.” Lâm Ngôn cười cười, quay đầu về phía cô bé, gọi “Tiểu Dương, đang nhìn cái gì vậy,lại đây lại đây, nhìn xem ai tới thăm em này.”

Cô bé dường như không nghe thấy,vẫn đứng lẳng lạng như trước, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lâm Ngôn có điểm kì quái, trong trí nhớ cô bé thật hoạt bát lại nghịch ngợm,lúc nói chuyện cứ như bà cụ non,mười ba mười bốn tuổi lại không khác gì Lâm Ngôn cùng Doãn Chu. Hồi tết,Doãn Chu nằm lì trong phòng chơi game không chịu ra chào hỏi mọi người,Lâm Ngôn từ khách trở thành chủ nhân,cùng cô bé xem TV tán chuyện,nào là ai đẹp trai đến ai vụng trộm viết thư tình cho ai. Cô bé không những đáng yêu còn rất trượng nghĩa,có lần Lâm Ngôn cùng Doãn Chu vụng trộm mang nàng ra hồ trượt băng,kết quảđạp phải tảng băng mỏng, cả người ngã nhào vào trong hồuớt như chuột lột, ai ngờ cô bé cũng không kêu than một tiếng, về nhà còn giúp hai người che giấu.

Mọi người trong phòng đều không nói lời nào,thình lình im lặng như vậy khiến Lâm Ngôn cóđiểm luống cuống,một lúc lâu sau, phụ nhân mới đột nhiên thút tha thút thút khóc nức nở“Chúng ta đã gây nghiệt gì a, bệnh vừa mới có chút khởi sắc lại gặp phải chuyện này.” Nói xong chỉ chỉ cô bé bên cửa sổ,lớn tiếng nói “Bốn ngày, không ăn không ngủ,chỉ một mực đứng bên cửa sổ,bệnh viện có thể xét nghiệm đều xét nghiệm hết, nói cái gì là tâm bệnh không thể trịđược,cứ tiếp tục như vậy thì ngay cả người bằng sắt cũng chịu không nổi.”

__”A? Dì,ngài đừng nóng vội,cứ từ từ mà nói.” Lâm Ngôn nghe được cái hiểu cái không.

__”Tự ngươi xem đi, có giải thích cũng không rõ.” Doãn Chu chỉ chỉ cô bé.

Lâm Ngôn nghi hoặc cầm túi táo đặt lên tủ,sau đóđi đến cửa sổ, đứng sau lưng cô bé một hồi,qua nửa ngày thấy nàng không cóđộng tĩnh,mới vỗ vỗ bả vai nàng nói “Tiểu Dương, còn nhớ anh không ?”

Cô bé lúc này mới quay đầu lại,không giống như người thường chuyển động cổ trước mà là thẳng tắp một trăm tám mươi độ, đầu không dịch xoay người lại,đối mặt với Lâm Ngôn. Vừa thấy gương mặt của cô bé, Lâm Ngôn không khỏi a lên một tiếng, bất giác lùi về sau vài bước, hắn lập tức phát hiện điểm bất

thường, không có con người, toàn bộ hai con mắt đều là trắng, tóc tai rối tung, dùng cặp mắt trắng đã gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Ngôn, u u phun ra một câu “Còn chưa đến sao ?”

_Sao vẫn chưa đến chứ ?

END 21

22. Chương 22

Tróc quỷ

_ “Chuyện chuyện này là sao vậy ?” Lâm Ngôn bị bộ dáng của Tiểu Dương dọa sợ tới mức rụt lui về sau vài bước, gần nhất hẳn bị Tiêu Úc lôi luyện, tố chất thần kinh cũng tăng lên một bậc, nhưng bộ dáng của cô bé thật sự quá đáng sợ, áo ngủ rộng thùng thình, tóc tai rối bù, một đôi mắt không trông vẫn đang “trần” hẳn. Nhưng kì quái là không đợi Lâm Ngôn kịp trấn định, cô bé dường như thực thốt vọng xoay người đi, ngốc ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ.

_ “Bốn ngày rồi, mỗi ngày đều đứng bên cửa sổ, hỏi nàng, câu trả lời không phải “Còn chưa đến sao ?” thì chính là “Sao vẫn chưa đến chứ ?” , bác sĩ cũng không tìm ra nguyên nhân, nói là tâm bệnh thính gia đình lưu ý nhiều hơn, Tiểu Dương nhà ta lâu nay vẫn luôn là một cô bé vui vẻ hoạt bát, đột nhiên lại biến thành như vậy.” Mẹ Tiểu Dương khóc thút thít nói.

_ “Gặp, gặp ma.” A Nhan kéo kéo Lâm về phía sau, dùng ánh mắt đề phòng nhìn cô bé nói “Nàng bị ma nhập.”

Lâm Ngôn theo bản năng nhìn thoáng qua Tiêu Úc, nhỏ giọng nói “Ý người... là giống ta sao ?”

Tiểu đạo sĩ lắc đầu, “Không, không phải, ma quỷ cũng chia đẳng cấp, thứ nhập vào người nàng xem ra vừa mới chết không lâu, chỉ có thể nhập thân làm hao tổn hồn phách của chủ thể, loại này rất nguy hiểm, cô bé dương khí nhược, lại bị bệnh, phỏng chừng nhiều nhất chỉ còn có thể chống đỡ được một tuần...”

Trong phòng thực yên tĩnh, mặc dù tiểu đạo sĩ đã tận lực hạ thấp giọng, nhưng mẹ Tiểu Dương vẫn nghe thấy nửa câu sau, ngăn người một lát liền thê lương khóc rống lên “Vậy phải làm sao bây giờ ? Chúng ta cũng không gây oán gây thù với ai, tại sao gặp phải chuyện này chứ...”

_ “Dì ngài đừng hoảng hốt, chúng ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp mà.” Lâm Ngôn bị tiếng khóc làm phiền lòng, một phen nắm lấy tiểu đạo sĩ nhìn mẹ Tiểu Dương nói “A Nhan rất am hiểu những chuyện này, trước để hẳn quan sát thử xem sao.” Sau đó cúi đầu thì thầm với A Nhan “Được chứ ?”

_ “Ta, ta thử xem.” A Nhan lấy một cái la bàn từ trong túi, giữ vững trong tay, Lâm Ngôn nhìn qua, lúc sửa nhà đã từng thấy thứ này, khi đó kim đồng hồ chỉ nhếch qua mấy độ, còn lần này la bàn trong tay A Nhan dường như xảy ra vấn đề, kim đồng hồ không ngừng xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, thường thường dừng lại một chút, cuối cùng giống như bị một cỗ lực lượng vô hình điều khiển, đứng đưa chỉ về phía Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn hoảng sợ, chỉ mũi mình nói “Ta là quỷ ?” kim đồng hồ lại tiếp tục chuyển động, chỉ về phía kẻ đứng cách Lâm Ngôn nửa bước – Tiêu Úc.

Tiểu đạo sĩ lắc lắc la bàn, cau mày nói “Không được, người dẫn hẳn ra ngoài , âm khí trên người hẳn quá nặng, hẳn ở chỗ này thì không thể tìm thấy nó.”

Lâm Ngôn đành kéo Tiêu Úc ra cửa chờ, xuyên qua kính thủy tinh nhìn vào bên trong, lần này tựa hồ không xảy ra vấn đề, A Nhan nhìn chăm chăm la bàn nhẹ nhõm thở ra một hơi, sau đó lấy chu sa, hoàng phù, nhan cùng những vật dụng khác đặt lên bàn. Lâm Ngôn tưởng rằng cũng sẽ giống như lần trước bày một cái tờ hồng trần, nhưng lần này A Nhan chỉ dùng ngón tay hòa nước với chu sa, vẽ một hàng chữ rồng bay phượng múa lên lá bùa sau đó kẹp giữa hai ngón tay phải, đi đến chỗ Tiểu Dương, tay trái dùng sức giữ chặt bả vai nàng, hết nhằng cố bắt lấy một thứ gì đó, cô bé cương thẳng người xoay một trăm tám độ, mặt đối mặt trong nháy mắt A Nhan nhanh tay dán lá bùa lên trán nàng.

__”Tán!” Theo một tiếng gầm lên,cảnh tượng quỷ dị lại xuất hiện,hoàng phù “Ba!” một tiếng vô hỏa tự thiêu,hóa thành tro lơ lửng rơi xuống đất,cùng lúc đó A Nhan cầm kiếm gỗ đào bổ xuống định đầu nàng.

__”Này! Người làm gì vậy!” Mẹ của Tiểu Dương hoảng hốt,vừa la vừa vội vàng lao tới nhưng bị Doãn Chu ngăn lại, “Không sao! Nàng không bị thương đâu!”

Thứ A Nhan dùng rõ ràng là kiếm gỗ nhưng lại tạo ra một trận kinh phong,mái tóc cô bé dựng thẳng thẳng lên, chĩa ra khắp mọi hướng,mũi kiếm vừa cách đỉnh đầu chỉ còn một tấc thì đột nhiên dừng lại,cổ họng cô bé phát ra vài tiếng “lạc lạc” rùng rợn,ngửa đầu lên, lập tức cả người giống như bị cắt mất điện, mềm nhũn đổ xuống đất.

Lâm Ngôn đẩy cửa phòng xông vào,Doãn Chu cùng mẹ Tiểu Dương cũng chạy đến,tiểu đạo sĩ phản ứng nhanh, vừa thấy cô bé sắp ngã xuống đất liền dùng sức đỡ lấy lưng Tiểu Dương ,còn một tay thiểm giữa trán nàng.

__”Dương Dương! Dương Dương!” Mẹ của Tiểu Dương bị cảnh tượng kì dị này làm sợ hãi “Chuyện này là sao ? Nàng làm sao vậy ?”

Tiểu đạo sĩ gắt gao nhúu chặt hai hàng lông mày, đưa ngón tay kê dưới mũi nàng thử một hồi,ngẩng đầu mờ mịt nói “Nàng, nàng không sao,chỉ đang ngủ.”

__”A ? Xong rồi ?” Lâm Ngôn hỏi.

__”Không, nó vẫn còn, chỉ là...trốn mất rồi.” A Nhan lắc đầu,nhìn quanh phòng một vòng,tầm mắt lại dừng trên người cô bé“Chuyện này thật kì quái,không phản kháng cũng không chạy,chỉ trốn.” A Nhan lui về sau hai bước nhường chỗ,mẹ của Tiểu Dương đã bị chuyện này làm kinh hách,ôm cô bé lên giường,không ngừng hô tên con gái,chờ đến khi xác nhận con gái đang ngủ mới hai mắt nhắm lại cầu xin tiểu đạo sĩ“Ta tin tưởng người,bốn ngày trước nàng cứ đứng mãi bên cửa sổ không chịu nhúc nhích,người có thể làm cho nàng ngủ,vậy có thể hay không bắt đi thứ đang ở trong người nàng ?”

A Nhan luôn luôn rất khắt khe khi nói chuyện với người lạ,ngay cả việc được nhờ vả, mặt cũng lập tức đỏ lên,nắm nắm góc áo Lâm Ngôn nhỏ giọng nói “Ta, ta phải dẫn thứ đó ra khỏi người nàng mới có thể ra tay,bất quá phương pháp này không được an toàn...Lâm Ngôn ca ca...Người giúp ta...” Nói xong liền vụng trộm chỉ về phía mẹ của Tiểu Dương.

Lâm Ngôn khẽ gật đầu,liên hợp với Doãn Chu mỗi người nâng một cánh tay, vừa an ủi vừa dịu mẹ của Tiểu Dương lên ghế. Một bên A Nhan không biết đang làm trò gì,lấy ra một đồng chai lọ, lần lượt đổ lên người cô bé,có cái là bột phấn,còn lại là những chất lỏng đặc sệt không biết tên,vừa mở nắp bình liền tỏa ra một cỗ tanh hôi,cùng với mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện khiến người ta không khỏi cảm thấy buồn nôn,ngay cả Lâm Ngôn cùng Doãn Chu cũng nhịn không được mà liếc mắt nhìn nhau,cái ốt đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Lục tục bảy tám bình, cô bé vẫn không phản ứng,thả lỏng tay chân nằm trên giường ngủ say sưa.

__”Này, này chắc chắn được.” A Nhan lắp bắp nói,lau lau mồ hôi trên trán,mở nắp bình cuối cùng,đổ toàn bộ chất lỏng đồ tươi đặc sệt lên mặt cô bé,sau đó còn rắc thêm một lớp bột phấn nhiều màu,về mặt lúc này của cô bé trông có vẻ vô cùng sắc sỡ.

Lâm Ngôn nhìn mái tóc bị chất lỏng bột dính của cô bé,chán ghét quay đầu hỏi A Nhan “Cái này, sao giống máu quá vậy ?”

__”Đúng vậy, là máu, máu chó.” Tiểu đạo sĩ giơ kiếm gỗ đào lên nhắm ngay cô bé trên giường “Máu, máu chó trừ quỷ rất linh nghiệm.”

Cô bé càng ngày càng ngủ sâu hơn,trong phòng thậm chí còn vang lên tiếng ngáy.

Lâm Ngôn vẻ mặt hắc tuyến,nhìn lại, Tiêu Úc đang chán đến chết ngồi trên ghế,lúc nghe thấy mùi máu chó khẽ nhướng mắt nhìn qua,một bộ giống như đang xe, trò hay,phỏng chừng nếu có một hộp hạt dưa hắc nhắt định sẽ vắt chéo chân ngồi nhâm nhi, Lâm Ngôn tức đến mức hận không thể bóp chết hắn,cắn răng nói với tiểu đạo sĩ“Có cần ta kêu hắn thử trước không,dầu sao cũng đều là quỷ,không được thì đổi.”

Doãn Chu cũng nhịn không được,xoa nắn khớp tay oán giận nói “Bằng hữu rồi cuộc là có được không a ?”

Tiểu đạo sĩ mặt đỏ như máu,khắc trương đến mức ngay cả hai tay đều phát run,chậm rì rì nói “Con ma này,có lẽ là sợ người lạ...”

Mẹ Tiểu Dương nhìn con gái mình bị chinh vô cùng thâm, sắc mặt còn khó coi hơn cả các quỷ,nếu không phải lúc trước tiểu đạo được việc thì đã sớm bão nổi. Lâm Ngôn trong lòng sợ run kéo kéo áo A Nhan,đến gần bên tai thì thầm “Dì sắp phát điên rồi,ngâm lại biện pháp đi,hôm nay có cần chúng ta ở trong này hay không...”

A Nhan cúi đầu, do dự một lúc lâu,run rẩy nói “Chỉ có một biện pháp,sư phụ không ở đây,ta..ta thử xem!” Nói xong liền gom hết chai lọ trên bàn, “Mọi người ta ngoài trước đi.”

Ba phút sau,Lâm Ngôn cùng Doãn Chu còn có mẹ của Tiểu Dương đến đứng bên ngoài hành lang,trong phòng bệnh không khóa u,tiểu đạo sĩ kéo màn lại, rải đầy tro hương lên cửa sổ,cầm bút son bắt đầu vẽ bùa,vẽ xong liền dán lên tường,ghế dựa, bàn, cửa sổ khắp các mọi góc,làm xong liền dùng bút thấm chu sa trực tiếp vẽ lên tường, trên song thủy tinh vẽ một hàng chữ đồ tươi thật lớn “Lập tức tuân lệnh” hần viết rất nhanh, chỉ trong chốc lát cả căn phòng đều trở nên hỗn loạn,thoạt nhìn vô cùng quái đản.

Mấy chuyện thu quỷ trừ yêu này đối với người hiện đại rất ít thấy,Doãn Chu cùng mẹ của Tiểu Dương ở ngoài chăm chú nhìn vào,Lâm Ngôn nhờ lúc miêu tả thu phục Tiêu Úc đã từng thấy qua, lúc này cũng không có hứng thú,tựa lưng vào tường kiên nhẫn chờ đợi. Vừa ngẩng đầu lên đột nhiên phát hiện có chỗ không thích hợp,Lâm Ngôn liếc nhìn xung quanh,Tiêu Úc đâu ?

Lòng như lửa đốt vọt tới cửa,chỉ thấy Tiêu Úc đang ngồi ở đầu giường nhìn Tiểu Dương,gặp Lâm Ngôn ở cửa khoa chân múa tay chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua,xem như có việc gì quay đi chỗ khác.

Trong căn phòng mờ tối nổi lên hiện tượng dị thường,tiểu đạo sĩ cầm hai tay xoát qua thanh kiếm, để trước ngực,những kí hiệu đồ tươi trên vách tường giống như được cắm điện, lóe lên u quang,cô bé trên giường đột nhiên cử động,đầu tiên là năm ngón tay bắt đầu run rẩy,sau đó là cánh tay và cẳng chân,rồi toàn thân giống như phát điên, không ngừng run rẩy.

Lâm Ngôn hận không thể xông vào phòng tha Tiêu Úc ra,trong lòng điên cuồng mắng tình tính con quỷ này sao lại lớn như vậy,hồng cả buổi sáng cũng vô dụng, bây giờ lại lấy việc này hù dọa hần,nhưng khi tập trung quan sát thì phát hiện trên mặt Tiêu Úc cũng không có vẻ gì là thống khổ,phản phát còn tồn tại một chút miệt thị,liền không thêm quan tâm nữa, cảm giận nói kệ hần đi,bị bắt luyện đan cũng xứng đáng.

Kí hiệu càng ngày càng sáng,cô bé mở to mắt,bật người ngồi dậy,bò xuống giường, dùng tứ chi hướng về phía tiểu đạo sĩ,cái đầu mềm nhũn xụi lơ trước ngực,mái tóc dài rối tung che kín cả khuôn mặt.

Mũi kiếm lập tức chỉ thẳng ngực cô bé,nàng lại vô tri vô giác không biết gì, tiếp tục bò về phía trước...

Một màn này khiến ba người ở ngoài sợ ngây người,Doãn Chu gắt gao nắm lấy khung cửa,Lâm Ngôn nhét nắm tay vào miệng cố gắng kiềm chế không cho mình thét ra tiếng,bên cạnh, mẹ của Tiểu Dương đột nhiên nín thở,nhắm mắt ngất xỉu.

_Dì, dì, tỉnh tỉnh!

_Cô cô!

_”Con gái của ta...”Mẹ của Tiểu Dương ngồi trên đất,che ngực kêu rên muốn xông vào phòng,Lâm Ngôn cùng Doãn Chu đèn luống cuống giữ chặt nàng,nói thì chậm mà làm thì nhanh,chỉ nghe trong phòng truyền tiếng bàn gậy nát,cửa thủy tinh đồng loạt nổ tung,hương tro tàn,kiếm gỗ trong tay A Nhan rơi xuống đất,thân thể của cô bé cũng mềm nhũn ngã xuống.

Vài người ngoài cửa lao vào chạy vào,mẹ của Tiểu Dương ôm lấy con mình,Lâm Ngôn kéo Tiêu Úc,hần cũng không biết mình bị gì mà lại chạy đến chỗ Tiêu Úc đầu tiên,đen mặt giữ lấy tay áo người nào đó rống to “Người không muốn sống nữa sao,bị thương thì phải làm sao bây giờ!”

Tiểu đạo sĩ ho khan nhét kiếm lên,chỉ chỉ Tiểu Dương,đứt quãng nói “Không...không được, thứ đó bám mãi không buông...muốn giết, thì người cũng phải chết...ta chỉ có thể...chỉ có thể phá vỡ trận pháp...giữ lại cho nàng một mạng...”

Lâm Ngôn trong lòng lạnh lẽo “Rất lợi hại ?”

Tiểu đạo sĩ tái nhợt lác đầu “Rất yếu, nhưng nữ tử thể hư, bị nó thừa dịp ngã bệnh hợp hai thành một, muốn động vào nó, trước hết phải đả thương người.”

END 22

23. Chương 23

Hai mươi phút sau, ba kẻ mặt mày xám tro, mỗi người ôm một bình nước chanh ngồi trên hành lang bệnh viện ngăn người, vừa mới bị hộ sĩ mắng một trận vì tội quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, ai cũng trông có vẻ uể oải. Khí sắc A khôi phục không ít, nhấp hai ngụm nước lấy lại bình tĩnh “Không, không thể trực tiếp thu phục, chỉ có thể nghĩ cách tìm ra căn nguyên, nói không chừng còn có hiệu quả hơn việc dùng biện pháp cứng rắn.”

Lâm Ngôn hỏi vậy là sao, tiểu đạo sĩ giải thích “Tục ngữ nói không làm chuyện xấu, không sợ quỷ gõ cửa, cô bé này tuy rằng yếu ớt nhưng trong bệnh viện cũng có nhiều người như vậy, cố tình lại chọn nàng nhất định phải có nguyên nhân, giải quyết xong thì nó sẽ tự động rời đi.”

— Nó, nó luôn không ngừng lặp đi lặp đi “Sao vẫn còn chưa đến ?” có thể là do vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành, âm khí rất yếu, chắc hẳn vừa mới chết không bao lâu.

Lâm Ngôn trong lòng giật giật, hần đột nhiên nhớ tới Tiêu Úc, liền nhin không được nói cho tiểu đạo sĩ nghe những nghi hoặc gần đây của mình, nói xong liền quay sang nhìn con quỷ bên cạnh mình, nhẹ giọng nói “Lần trước chỉ lo nghĩ cách diệt trừ hần, rất nhiều chuyện còn chưa hỏi rõ ràng.”

A Nhan rời trên ghế cuộn thành một đoàn, một bên vừa cắn ống hút vừa nghe Lâm Ngôn nói chuyện, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, nghe xong mới mở miệng “Ma quỷ cũng phân chia cấp bậc, thứ chúng ta gặp ngày hôm nay là loại chỉ có thể nhập vào thân thể của người sống mới hoạt động được, chủ thể nếu chết nó cũng biến mất, nhưng con quỷ đi theo người lại rất mạnh, phi thường cường đại.”

A Nhan tiếp tục nói “Linh hồn lúc đầu không có hình thái, nhưng nếu hồn mang oán khí, xác chết lại được mai táng ở nơi âm khí quá nặng, thực dễ dàng hóa thành lệ quỷ hại người. Lệ quỷ tu luyện trăm năm có được huyền thân, thời gian càng lâu thì sẽ hóa thành chân thân, tu được chân thân rồi cũng không cần phụ thuộc vào người sống nữa, thậm chí không sợ thái dương, có thể tự do hoạt động vào ban ngày. Nói chung nó là quỷ, nhưng thật ra không khác gì yêu tinh hoặc súc sinh.” A Nhan bóp bóp khớp tay “Trận pháp dùng để ứng phó với những ác quỷ như thể tên là Vạn Tông Chân Thân, là một loại trận pháp đặc thù, phải gặp lúc thiên thời địa lợi mới có thể khắc chế, một khi quá trình lập trận xảy ra biến cố, người thi pháp rất dễ đánh mất thần trí, bực quỷ làm hại.”

— “Lần trước, sư phụ dùng thể thân để che mắt con quỷ, hần mới bị mắc bẫy, bằng không muốn bắt được hần chỉ sợ phải có mười lăm đồng tử nam, bày trận nguyên dương mới có hy vọng.” A Nhan đột nhiên cười quỷ dị nhìn Lâm Ngôn “Kia cũng là do hần mới trọng nhập nhân thể, thần trí vẫn còn đang mơ hồ, mới có thể bị lừa, hiện tại chỉ sợ... Lâm Ngôn ca ca, nếu ta đoán không sai, hần hẳn là đã nhớ đến chút gì đi ?”

Lâm Ngôn nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong buổi tọa đàm, ngôn hành cử chỉ hết như một người bình thường, thất kinh nghi chẳng lẽ con quỷ đã khôi phục kước ? Hần thành thật gật đầu đáp “Tọa đàm ngày đó có rất nhiều chuyện là hần nói cho ta biết, hần có thể nói nhưng không nhiều lắm.”

A Nhan kinh ngạc cười hắc hắc “Người, người tứ trụ thuần âm, là thể chất thích hợp nhất để dưỡng quỷ, hần đi theo người càng lâu thì sẽ càng mạnh, cũng sẽ nhanh chóng khôi phục kước.”

— “Nhưng mà...” A Nhan như người mộng du nhìn xa xa, ngón tay gắt gao siết chặt bình nước, quay đầu nhìn Lâm Ngôn nhếch môi “Cẩn thận cẩn thận.”

— Ta chỉ có thể nói vạn sự đều có nhân quả báo ứng, ngoài ra ta không thể giúp được người.

Không biết vì sao Lâm Ngôn cảm thấy biểu tình cùng ngữ khí của tiểu đạo sĩ khi nói những lời này giống như đang ám chỉ điều gì đó, dường như...Lâm Ngôn dùng sức hít một hơi không khí mang theo mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, nhíu mày nói “Không nói chuyện này nữa, chúng ta phải nghĩ biện pháp cứu em họ của A Chu trước, phải tra ra nguyên nhân bị ma nhập, có phải hay không nên tìm hiểu xem người chết là ai?”

A Nhan gật đầu, Doãn Chu nâng nâng kính mắt, vẻ mặt đầy mê mang “Không còn bao nhiêu thời gian nữa, một tháng trong bệnh viện chết mấy chục người, cứ lần lượt tìm căn bản không kịp.”

Lâm Ngôn thở dài nói “Cũng không còn cách nào khác, trước tìm trong ghi chép của bệnh viện, xem thử trong thời gian này có bao nhiêu người chết, nói không chừng sẽ có manh mối.”

Nói tới nói lui, vài người đều biệp buộc đến mệt mỏi, ngồi phịch trên ghế không muốn nhúc nhích, Lâm Ngôn âm thầm điều chỉnh trạng thái, Tiêu Úc bỗng đứng đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống hai tay ấn đầu gối Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn quay qua hừ hừ hai tiếng “Người không phải không thèm để ý đến ta sao?”

Tiêu Úc không trả lời, nhẹ nhàng cúi đầu, nghiêng mặt đặt lên đầu gối của Lâm Ngôn, tóc dài như nước tán loạn trên lưng, Lâm Ngôn theo thói quen muốn đưa tay sờ sờ đầu hắn, nhưng nghĩ lại chính mình còn tức giận, liền rút tay về, mặt lạnh không nói lời nào.

Một lúc lâu sau, Tiêu Úc ngẩng đầu lên, hai tay chống đùi Lâm Ngôn, đứng dậy xoay người đi tới cuối hành lang.

“Người đi đầu vậy?” Lâm Ngôn hạ thấp giọng hỏi, thấy hắn không trả lời đành phải nhanh chân theo sau, Tiêu Úc lặng yên không tiếng động đến phòng Tiểu Dương, xuyên qua cánh cửa đi vào. Trong lòng Lâm Ngôn tràn đầy nghi hoặc, qua lớp kính thủy tinh cẩn thận quan sát động tĩnh bên trong, chỉ thấy mẹ của Tiểu Dương vì khóc mệt mỏi mà ngồi bên giường, chống tay lên trán ngủ gà ngủ gật, còn cô bé thì vẫn yên tĩnh đứng bên cửa sổ như trước.

Tiêu Úc đứng sau lưng cô bé, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, chuyện sau đó khiến Lâm Ngôn không khỏi trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy cô bé trợn trắng hai mắt, xoay người lảo đảo “nhìn” Tiêu Úc, trên mặt lần đầu tiên lộ ra biểu cảm của một con người, khóe môi mím chặt, một bộ như sắp khóc. Vóc người Tiêu Úc cao gầy, lúc này đang ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, thực ôn nhu vuốt ve tóc nàng. Bọn họ đang nói chuyện với nhau, Lâm Ngôn mở to hai mắt, cứ cho là hắn hoàn toàn không nghe thấy gì hết, nhưng nhìn biểu tình của hai người cùng cái miệng khẽ chuyển động của bọn họ, Lâm Ngôn tin tưởng, bọn họ đang trao đổi với nhau bằng một thứ ngôn ngữ là mình không hề biết.

Lúc này tiểu đạo sĩ cùng Doãn Chu cũng đã đến, nhìn vào bên trong, chứng kiến bộ dáng ủy khuất của cô bé không khỏi lắp bắp kinh hãi.

“Nàng đang nói?” Doãn Chu kinh ngạc hỏi “Sao cứ lảm bảm một mình vậy?”

“Liêm văn.” Tiểu đạo sĩ trầm giọng, “Thời cổ, tế ti thường dùng ngôn ngữ này để câu thông với người chết.”

Lâm Ngôn nhìn khung cảnh hài hòa trong phòng, ngón tay bất giác siết chặt kung cửa, một bên thầm cảm giận nói “Tiêu Úc, người giỏi lắm. Ở nhà thì hung tợn muốn chết, nói chuyện với con gái nhà người ta thì lại nhu tình như nước, người nhìn trúng bộ dạng xinh đẹp của người ta chứ gì, nhỏ như vậy cũng không tha, uống công độc sách hiền đều bị chóăn hết, cô bé này người dụ dỗ cũng vô dụng, ta đã sớm định chung thân, chờ nàng lớn lên ta sẽ dẫn nàng đi xem phim dạo phố, xem người lấy giết tranh với ta...”

“Ừa? Bằng hữu đi theo người đang ở bên trong sao?” Doãn Chu vỗ vai Lâm Ngôn, Lâm Ngôn đang chuyên tâm nguyên rửa Tiêu Úc, thỉnh thoảng bị gọi sợ tới mức lông tơ dựng thẳng lên.

“Mẹ nó, người tới hỏi nào, không chịu nói một tiếng muốn hù chết người hả!” Lâm Ngôn ôm ngực oán giận.

“Ta vừa mới nói lớn tiếng như vậy người không nghe thấy gì sao?” Doãn Chu kinh ngạc hỏi “...Mặt người sao lại đỏ như vậy?”

A Nhan nghe vậy, thật sâu liếc nhìn Lâm Ngôn, nhưng vẫn không lên tiếng.

Đối thoại trong phòng tựa hồ đã kết thúc, Tiêu Úc đứng lên, khom người xoa xoa đỉnh đầu cô bé rồi đi ra ngoài, Tiểu Dương vẫn nhất quyết không tha xoay người đứng bên cửa sổ, Lâm Ngôn nghiêng rằng nghiêng lợi chờ ngoài cửa, thầm nghĩ không bao giờ tin vào kĩ xảo của con quỷ này nữa, dù sao với ai hần cũng sẽ...

Trong lúc thất thần, Tiêu Úc đã đứng trước mặt, Lâm Ngôn hồn dỗi quay mặt đi không thèm nhìn hần, Tiêu Úc cũng không để ý, rút ra sổ tay cùng bút lông mềm từ trong túi áo Lâm Ngôn bắt đầu viết chữ.

—”Chuyện quái quỷ gì thế này!” Doãn Chu nhìn giấy và bút nhẹ nhàng lơ lửng trong không khí, hai mắt kinh ngạc mở to.

Tiêu Úc cầm tờ giấy nhét vào tay Lâm Ngôn, sau đó lập tức đứng sau lưng hần, Lâm Ngôn cúi đầu, tờ giấy màu xanh nhạt viết hai hàng chữ, hàng đầu tiên là một chuỗi những con số “Ba, năm, một, không, không bốn.” Dòng thứ hai lại là một câu “Nó đang đợi cha.”

—”Cha?” Doãn Chu nhìn tờ giấy, bỗng nhiên vỗ đầu một cái “Này ta biết, trách không được nó lại đến tìm Tiểu Dương, Tiểu Dương mồ côi cha, được ta vừa qua đời vào năm ngoái, tuần rồi ta vào bệnh viện canh đêm còn nghe nàng khóc đòi gặp cha, tám phần là nó cảm thấy nàng cùng nó đồng bệnh tương liên... Nhưng con số này có ý nghĩa gì?”

Lâm Ngôn cầm tờ giấy trong tay cũng thật khó hiểu, hỏi Tiêu Úc thì hần lại lắc đầu không nói lời nào, Lâm Ngôn nhin không được lâu bầu “Gì chứ, sớ đầu cười nói nửa ngày, cũng không hỏi rõ... Còn không phải là thấy con gái nhà người ta xinh đẹp...”

—”Ký ức của quỷ hồn không được trọn vẹn, bọn họ chỉ nhớ rõ điều mình muốn, có thể nhớ được dãy số này đã không tệ rồi.” A Nhan đột nhiên mở miệng, ánh mắt lợi hại nhìn sau lưng Lâm Ngôn. Lâm Ngôn cảm thấy mặt mình đang nóng lên, vội vàng cúi đầu che giấu, trong lòng thầm than thật là tự mình hại mình, như thế nào lại vô duyên vô cớ có những suy nghĩ kì quái như vậy...

Mình bị gì mà luôn bị một người đã chết khiến cho tâm thần không yên a, như vậy không được, không được Lâm Ngôn âm thầm siết chặt nắm tay.

Doãn Chu thấy hai người đều không thích hợp, hai tay gác sau đầu, nhìn nhìn xung quanh hành lang, thấy một hộ sĩ đang ngồi trước màn hình máy tính hai mắt không khỏi sáng rực lên, ngả ngón huýt sáo nói “Xem ca ca ra tay đây này.”

Dựa vào ngoại hình cùng diện mạo thanh tú của Lâm Ngôn với cái miệng ngọt như mật của Doãn Chu, rất nhanh ba người đã mượn được máy tính của chị hộ sĩ, Doãn Chu tập trung tinh thần nhìn chằm chằm màn hình, mười ngón tay không ngừng chuyển động trên bàn phím, tiếng nhấp chuột ca ca vang lên, mười lăm phút sau liền nhếch miệng cười, ngả người ra sau, neho mắt kêu lên “Được rồi, toàn là thông tin của bệnh viện, so với tra từ bên ngoài dễ dàng hơn rất nhiều.”

Lâm Ngôn đến gần máy tính, trên trang chủ hiện rõ “351004, Chu Cẩm Thiên, giới tính nam, 11 tuổi, chết vào ngày 5 tháng 11, nguyên nhân tử vong: vỡ nội tạng, mất máu quá nhiều.” Phía dưới là phần xác nhận của người nhà, kí tên “Chu Mặc”, bên cạnh còn có một con dấu nhỏ màu đỏ.

—”Từ trong kho tư liệu tìm được thông tin của người chết, còn số này là số giường trong nhà xác.” Doãn Chu xoa xoa đầu “Thì ra là tiểu quỷ, trách không được thích đứng bên cửa sổ, chắc là đang trông chờ ba ba tới đón mình đến trường a.”

Lâm Ngôn dùng điện thoại chụp lại thông tin trên màn hình, cười cười đẩy Doãn Chu một phen “Làm tốt lắm.”

Đối diện bệnh viện có một tiệm miễn chua*.

Lâm Ngôn không thích dùng cơm gần bệnh viện, hần luôn có cảm giác nơi nơi đều là bệnh nhân với vẻ sầu mi khổ kiểm cùng một đám vi khuẩn truyền nhiễm lẩn lộn xung quanh, nhưng tiệm miễn chua này rất nổi tiếng, Lâm Ngôn đậu xe cách đó rất xa, đấu tranh tư tưởng nửa ngày mới quay đầu xe trở lại. Lâm Ngôn ôm bát canh nóng, mỹ mãn cảm thán được ăn ngon thì cuộc đời đã thành công một nửa rồi.

Tiểu đạo sĩ phải đi đến quán cơm làm việc, Doãn Chu thì ở lại bệnh viện trông chừng Tiểu Dương, thuận tiện tìm kiếm tư liệu, Lâm Ngôn ngồi trong quán, trước mặt là hai bát miến chua nóng hôi hổi, văng dầu màu da cam đầy mỡ ánh, một bát đặt trước mặt mình, một bát để đối diện, chỉ có hân mới có thể nhìn thấy “người” đối diện, đang ngồi trên ghế nghiêng mặt ngẩn người. Con quỷ tựa hồ không cần ăn cái gì, Lâm Ngôn thở dài, nhỏ giọng nói với không khí “Người không ăn không ngủ, cả ngày đi theo ta, không thấy mệt sao?”

Tiểu Úc không để ý tới hân, ngón tay thon dài chống cằm, nghiêng mặt nhìn ánh mặt trời dần tối trông rất đẹp, bàn ở ngay cửa sổ, đèn đường màu vàng nhạt, ầm ập soi lên chiếc mũi cao của hân, làn da trong suốt nhẵn nhụi, sờ lên mượt mà trơn láng tựa gốm sứ, mát lạnh như băng.

Vẫn luôn không được tự nhiên như vậy.

— “Xin lỗi, có thể cho ta mượn cái ghế này sao, chúng ta không có chỗ ngồi.” Thanh âm non nớt vang lên, Lâm Ngôn ngẩng đầu nhìn, là một nam sinh mặc đồng phục cấp ba, đang nắm lấy ghế của Tiểu Úc, thấy Lâm Ngôn ngẩng người, chỉ đến chiếc bàn bên cạnh đang lú lú đầy nam nữ, nữ sinh trang điểm lòe loẹt, nam sinh lại đeo khuyên tai, trong tiệm đông người, bọn họ thiếu vài cái ghế ngồi.

— “Có người rồi.” Lâm Ngôn đáp.

— “Ta thấy người ngồi đây đã lâu, không có người a.” Nam sinh bắt khuất không buông.

— “Ta nói có là có, hiện tại không có thì đợi lát nữa sẽ có.” Lâm Ngôn có chút không kiên nhẫn.

— “Thần kinh, không phải chỉ là một cái ghế thôi sao, người phát điên cái gì.” Nam sinh than thở nói, trước khi đi còn không quên quay đầu liếc xéo Lâm Ngôn.

— “Xin lỗi.” Lâm Ngôn nhỏ giọng nhìn theo bóng dáng nam sinh nói, không biết vì cái gì, đối với việc không có người nhìn thấy Tiểu Úc luôn khiến hân cảm thấy vô cùng khó chịu, Lâm Ngôn do dự một chút, lần đầu tiên chủ động sờ sờ ngón tay như ngọc khắc của Tiểu Úc, nhẹ nhàng nỉ non “Thực tịch mạch phải không, toàn thể giới nhiều người như vậy, nhưng chỉ có ta có thể nhìn thấy được người, lại còn đối xử với người không tốt...”

END 23

*Miến chua : thực ra trong bản QT là toan lật phiên, phiên có nghĩ là miến, bún nên ta tạm gọi là miến chua. ^^

Miến chua là món ăn nhẹ của người Tứ Xuyên, cọng miến được làm bằng tinh bột khoai lang.

24. Chương 24

Nội tình

Lâm Ngôn thở dài nhìn chằm chằm con đường ngoài cửa sổ “Lắm lúc ta hay nghĩ, nếu một mình đi trên con đường như người vô hình, liều mạng ngoắc tay cũng không có người đáp lại, cố gắng kêu to cũng không có người nghe thấy, loại cảm giác kinh khủng đó nhất định sẽ làm con người ta phát điên. Mỗi khi ngồi trong lớp tự học, ta thường xuyên có cảm giác mọi thứ náo nhiệt bên ngoài đều đang xa lánh ta, hận không thể xông vào giữa đám đông hô to ta tịch mạch sắp chết rồi đây, nếu có một người, mặc kệ hân là ai, chỉ cần hân chịu kiên nhẫn lắng nghe ta nói, ta nhất định sẽ gắt gao buộc chặt hân lại, chẳng sợ bị thương, tình yêu, thậm chí là tuyệt vọng cũng phải giữ hân lại bên mình.”

— Chính là ta nói không được, không có người nguyện ý thừa nhận mình đang cô đơn, luôn tỏ ra vui sướng để thỏa mãn sự kiêu ngạo bản thân, bên ngoài thì khoe khoang cuộc sống muôn màu muôn vẻ của mình, nhưng khi đóng cửa thì lại vùng trộm khóc, con người quả thật là một loại sinh vật kì quái.

Tiểu Úc hạ mắt nắm lấy tay Lâm Ngôn, nhẹ nhàng hôn lên môi hân, dường như là đang an ủi.

Lâm Ngôn không tiếng động quay đầu đi, trong tiệm bọn nhỏ cãi nhau âm ỉ không ngớt, trên tủ kính dán đầy những mẫu giấy tick đủ màu sắc, Lâm Ngôn nhìn qua, trên đó một số là dùng bút dạ quang viết ta yêu ai, ta chờ ai, có số lại mong được phù hộ thi đậu, nét chữ thanh xuân non nớt, nguyện vọng đơn thuần mà tốt đẹp.

Mỗi người đều có mong ước riêng của mình, có chút đơn giản cũng có cái phức tạp, cuộc sống không như ý muốn sẽ khiến bọn họ viết nguyện vọng của mình ra giấy, hy vọng một ngày nào đó thần linh có thể đọc được. Lâm Ngôn thầm nghĩ, người không biết nhìn vào thì thấy quang mang vạn tượng, nhưng khi thấu hiểu rồi mới thấy bọn họ không hoàn hảo như vẻ bề ngoài, tỷ như hắn, gia cảnh tốt thành tích học tập cũng tốt, lại luôn không dám thừa nhận bản thân mình hoàn toàn không có cảm giác với phụ nữ, hoặc như Doãn Chu, xuất thân trong một đại gia đình quyền quý nhưng lại chỉ muốn làm hoàng tử trong thế giới ảo của riêng mình, còn có A Nhan, A Nhan thậm chí còn không thể làm một người bình thường trong mắt người khác. Lâm Ngôn cười khổ, rồi ai sẽ lắng nghe khẩn cầu của bọn hắn đây ?

Có lẽ là do nam sinh lúc này mặt mày, một đám thiếu niên ngồi đối diện nhìn hắn chỉ trỏ, có người nói câu đùa, Lâm Ngôn cũng không để ý chỉ cười cười, rút một tờ giấy từ trong túi áo, viết “Hy vọng có thể thuận lợi giúp Chu Cẩm Thiên tìm được cha mình.” Sau đó thuận tay chọn một chỗ dán tờ giấy lên tủ kính.

Đó là nguyện vọng của một đứa trẻ mà hôm nay hắn đã nghe được.

Hắn, Doãn Chu cùng A Nhan sau khi tìm hiểu thông tin của bé trai kia liền xông vào nhà xác hỏi thăm, người trông cửa là một công bị lãng tai, Lâm Ngôn cố hét lớn tên của tiểu quỷ đến mức kinh thiên động địa nhưng ông cụ vẫn không hiểu được, vừa lúc một lao công nghe thấy liền chen vào nói, hỏi Lâm Ngôn có phải hay không đứa bé kia còn chưa đi, tiếp đó buông chổi thở dài nói thật đáng thương.

— “Ta biết đứa bé kia, ta là hàng xóm của bà ngoại hắn, mẹ hắn đã chết mấy năm trước, ba hắn lại lo làm ăn không có thời gian chăm sóc, nên gửi con bà ngoại trông nom, có một lần Cẩm Thiên sốt rất cao, ba hắn liền trở về thăm hắn, từ lúc đó trở đi Cẩm Thiên luôn nhớ mãi không quên. Một ngày thừa dịp bà ngoại ra ngoài, hắn từ ban công lầu ba nhảy xuống, cứ tưởng rằng chỉ cần té bị thương ba sẽ về thăm mình, ai ngờ đứa bé kia đoán mệnh, thân thể đập xuống mặt đường, nội tạng vỡ nát mất rất nhiều máu, lúc đưa đến bệnh viện chống đỡ không được vài ngày liền qua đời.”

— “Tro cốt được chôn ở nghĩa trang đất giá nhất thành phố, ngày đưa đám tang ta cũng có đi, đáng tiếc ba hắn đang công tác ở nước ngoài, mãi đến khi con trai mất được hai ngày mới có thể trở về nhận thi xác, cũng không thể nhìn mặt con mình lần cuối.” Lao công thốn thức “Nghe nói trong lúc mê sảng đứa bé kia vẫn không ngừng hỏi sao ba còn chưa đến, bác sĩ đành phải lừa hắn nói ba đang trên đường trở về, kết quả là đứa bé kia mỗi ngày đều nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ chờ đợi, đợi đến khi tắt thở rồi hai mắt vẫn còn mở to.”

Câu chuyện khiến bọn Lâm Ngôn cảm thấy xót xa, nhưng A Nhan nói như vậy cũng tốt, không có oán khí cũng không định hại người, chỉ cần tìm đến người mà hắn vẫn luôn tưởng nhớ, đi đến trước mộ đốt giấy tiền vàng bạc, nói chuyện với hắn thì linh hồn sẽ lập tức rời đi. Nhưng trẻ con luôn rất đơn thuần cùng chấp nhất, nếu người nọ mãi vẫn không đến, đứa trẻ đợi lâu sẽ hóa thành oán linh tới lúc đó rất khó đối phó.

— “Quý, quý dù sao cũng không phải là người.” Thời điểm A Nhan nói những lời này trông có chút thất lạc.

— “Đinh!” Di động Lâm Ngôn vang lên, Doãn Chu gửi địa chỉ chi tiết cùng phương thức liên lạc đến, hóa ra là người địa phương, ở một nơi khá xa trong thành phố, từ đây đến đó phải mất ba giờ lái xe. Lâm Ngôn nuốt xuống dưa miếng chua cuối cùng, thuận tiện bỏ một hạt đậu phộng trong bát vào miệng, nhếch môi nhìn Tiêu Úc nói “Đi thôi, nhiệm vụ lần này là giúp một đứa bé tìm cha, so với việc thu phục người dễ dàng hơn rất nhiều.”

Nói xong liền bắt lấy cổ tay Tiêu Úc đi ra ngoài, lúc lái xe nhện không được vừa huýt sáo vừa cười, nghĩ rằng nếu mọi chuyện phiền toái đều có thể giải quyết dễ dàng như hôm nay thì tốt rồi, mặc dù gần đây hắn gặp nhiều chuyện xui xẻo, nhưng thân tình luôn làm cho lòng người ấm áp.

Nhà của Chu Mặc nằm trong thành phố, khi đứng trước cửa nhà, Lâm Ngôn quả thực đã nghĩ mình đến nhầm địa chỉ, trước mặt hắn là một tòa biệt thự trông rất có khí thế, trên cánh cửa được thiết kế theo phong cách Tây Âu treo một tấm bảng “Biệt thự tư nhân, bên ngoài có camera theo dõi.” Lâm Ngôn không khỏi âm

thầm lú lười,tại một thành phố mà tắc đất tắc vàng như thế này lại có một biệt thự rộng lớn như vậy,liền tính chuyển đứa bé qua Mỹ nằm viện cũng dư dả, làm sao có thể ngay cả cơ hội gặp mặt con mình lần cuối cùng cũng không thể chứ ?

Dừng xe ở ngoài,Lâm Ngôn đánh thức Tiêu Úc đang mơ mơ màng màng bên cạnh, dùng giọng điệu dụ dỗ trẻ em nói “Ta biết ta đuổi người đi khiến người không vui,nhưng đây là việc ta phải làm,đợi lát nữa đừng quấy rồi biết sao ?” Nói xong liền dựa vào ghế thích ý nói “Ta hiểu được tâm tình của đứa bé kia,hồi trước cha mẹ ta cũng rất bận ,một tuần mới về nhà một lần,ta phải tự mình nấu cơm tự mình ngủ, sợ bóng tối muốn chết,lúc nào cũng ngóng trông cha mẹ mau mau trở về với mình.”

—”Nhưng ta biết cha mẹ cũng rất nhớ ta,tuy rằng bọn họ rất bận,nhưng mỗi lần về nhàđều mang thức ăn ngon cho ta.” Lâm Ngôn nghiêng người nằm,vuốt ve mái tóc của Tiêu Úc,hưng phấn nói “Tuy rằng nhân quỷ thù đồ,nhưng cha con gặp lại luôn khiến người ta phải chờ mong, đúng không ?”

Tiêu Úc gật gật đầu,hôn lên má Lâm Ngôn,chậm rãi nói “Đi thôi.”

— “Tiêu công tử cuối cùng cũng chịu nói chuyện với ta,thật khó hầu hạ a.” Lâm Ngôn lăm bằm mở cửa xe ra ngoài.

Hoa viên được chủ nhân thiết kế rất tinh xảo,trồng đủ mọi loại hoa theo mùa,bên ngoài có thể ngửi được mùi thơm của hoa mai lan tỏa trong đêm,cách đó không xa bụi hoa hồng tươi tốt được trồng bên bờ hồ,rung rung đánh xuống mặt nước,khiến người ta có cảm giác nói không nên lời biếng nhác cùng thích ý.

Lâm Ngôn đợi vài phút,một phụ nhân mặc đồng phục người hầu từ trong biệt thự chạy ra,đứng bên trong dùng ánh mắt đề phòng đánh giá hẩn,Lâm Ngôn nói mình vì chuyện của Chu Cẩm Thiên màđến,người kia lập tức quay lưng chạy nhưdiên vào trong. Lần này phải đợi đến hai mươi phút sau,cánh cổng mới được mở ra,Lâm Ngôn chỉnh lại áo sơ mi, xuyên qua lối mòn bằng đá viền hoa,đứng trước biệt thựấn chuông cửa.

“Chi nha!”một tiếng, cánh cửa gỗ theo phong cách thời Victoria khẽ mở ,một người đàn ông trung niên theo cửa thòđầu ra hỏi “Người là ?”

Lâm Ngôn lễ phép cười nói “Ta là Lâm Ngôn,là sinh viên trường đại học X,ngài đây chắc là Chu tiên sinh,ta vì chuyện của con trai ngài mà tới.” Nói xong liền cung kính đưa ra thẻ sinh viên. Chủ nhân nghi hoặc kiểm tra một lần,xác nhận không có vấn đề mới hé cửa lớn ra một chút, nhưng vẫn không cóýđịnh mời Lâm Ngôn vào nhà.

—Con ta vừa chết cách đây không lâu,người đến có chuyện gì ?

Tuy rằng bị che khuất,Lâm Ngôn vẫn nhìn ra vẻ mặt của người đàn ông này là biểu cảm điển hình của thương nhân,thể lực, kiên cường, tính toán chi ly,hắn chỉ mặc một chiếc áo khoác màu đỏ tía,sợi dây buộc sơ sài bên hông,lộ ra ***g ngực, dáng người khá béo,nhưng vẫn nhìn ra được lúc trẻ cũng thường xuyên rèn luyện, hiện tại dưới lỗ tai có chút mỡ thừa,không còn thích tập luyện nữa,hoặc là coi việc đánh golf như một loại phương thức vận động.

Bệnh của người giàu a.

—”Ta thật sự rất tiếc về cái chết của con trai ngài,là như thế này,ta có người thân đang nằm viện...” Ánh đèn thủy tinh lóa mắt,Lâm Ngôn cố gắng sắp xếp câu chữ trong đầu,người đàn ông trung niên lại đột nhiên đánh gãy lời hắn “Người làm cho ai ? Tiền học ta đã thanh toán, nghĩa trang bệnh viện ta đều trảđủ,chỗ khác cũng không thiếu tiền,người tới đây làm gì ?”

Lâm Ngôn vội vàng giải thích “Không,không, ngài hiểu lầm,không phải là vấn đề tiền bạc,ta biết việc này nói ra có vẻ rất hoang đường,ngài có thể không tin nhưng hôn phách của con trai ngài vẫn còn vương vấn trong bệnh viện không đi,hắn đang đợi ngài đến thăm hẩn.”

Biểu tình của tên trung niên trở nên cổ quái,tay kéo cửa làm ra bộ dáng tiễn khách “Người diên sao,nói con ta làm ma,Cẩm Thiên sớm đã hạ táng rồi.”

Lâm Ngôn nhú mày, nào có người cha vô trách nhiệm như vậy,nghe chuyện của con mình, không những không tin mà còn hạ lệnh đuổi khách.

__”Là như thế này,ngài đây chắc biết vì sao Cẩm Thiên lại gặp chuyện không may ? Không thể nhìn mặt ngài lần cuối khiến hấn luôn cảm thấy đáng tiếc,đến bây giờ linh hồn vẫn chưa thểđầu thai,mà nhập vào người em họ của ta chờ ngài trở về thăm hấn, mong ngài hiểu cho,cô béđang trong tình cảnh rất nguy hiểm.” Lâm Ngôn thành khẩn nói “Giống như phim vậy.”

__”Nếu ngài không đi, Cẩm Thiên sẽ không thể luân hồi,không chỉ mình hấn thống khổ,mà những người xung quanh cũng bị vạ lây,đến lúc đó vì sự an toàn của cô bé, chúng ta chỉ còn cách đánh tan hồn phách của hấn.” Lâm Ngôn vừa nói vừa đổ mồ hôi lạnh,một tháng trước nếu nói như vậy hấn chỉ cảm thấy mình bị bại não,giống như thầy bàđang tìm cách gạt tiền người khác,nhưng bây giờ không thể ngoảnh mặt làm ngơ,sóng điện cường liệt trong não của con trai ngài làm cho điện từ trường của toàn bệnh viện trở nên hỗn loạn, khiến sinh mạng của một cô bé vô tội chỉ mới mười ba tuổi lâm vào nguy hiểm ?

Tên trung niên lúc này mới nhú mày,tay phải đặt trên khung cửa rút về,nắm chặt thắt lưng nói “Như vậy đi, ta hiểu rồi,gần đây ta rất bận,người hãy liên hệ với thư kí của ta,cần bao nhiêu tiền để tiền bước Cẩm Thiên thì cứ nói,ta sẽđưa chi phiếu cho người.”

__”Chuyện này không liên quan gìđến tiền hết,nếu ngài không đi gặp hấn thì cóđưa cả ngân hàng cho ta cũng vô dụng!” Lúc này Lâm Ngôn thực sự bị chọc giận,đầu óc người này có vấn đề sao,chuyện về con trai mình mà cứ nghĩđến tiền!

__”Ba, ba làm gì vậy ? Mẹ gọi ba kìa!” Một đứa bé năm sáu tuổi đột nhiên chạy đến,ôm lấy eo tên trung niên làm nũng,phát hiện sự có mặt của Lâm Ngôn liền dút ngón cái vào miệng,mở to đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào hấn. Tên trung niên từái ôm con trai mình đặt lên vai,nhìn Lâm Ngôn với vẻ mặt không kiên nhẫn.

__Người đến cùng là ai a? Pháp sư ? Đêm hôm khuya khoắt lại đứng trước cửa nhà ta nói diên nói khùng,còn không đi ta sẽ báo cảnh sát!

__”Ai ngoài cửa màđứng nửa ngày vậy, lại có kẻđến đòi tiền ? Bàđây không có tiền, kêu hấn mau biến đi!” Cánh cửa đột nhiên bị kéo ra,một phụ nữ trẻ tuổi mặc áo ngủ màu đỏ tía, vô cùng khí thếđứng trước mặt Lâm Ngôn, dáng người yếu điệu,bộ ngực như tuyết lúc ẩn lúc hiện dưới lớp ren mỏng,dùng ánh mắt sắc bén như lưỡi dao thổi bay Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn đã bị trận thế trước mắt khiến cho hoàn toàn rối loạn,lấp bắp nói “Ách,ta là vì chuyện của Cẩm Thiên, con trai ngài màđến...”

Không đợi nói xong, người phụ nữ lập tức biến sắc,cao giọng nói “Còn chưa xong sao,vì thằng đó mà chúng ta đã phải trả rất nhiều tiền rồi, bệnh viện tốt nhất, phòng đắt nhất,thằng con của hấn đoán mệnh là tự mình tìm,bây giờ còn có mặt mũi đến đây than vãn ?” Nói xong liền ôm bé trai tới trước mặt Lâm Ngôn “Nhìn kĩ, đây là con ta, ta chỉ có một đứa con trai mà thôi.”

Nói xong căn bản cũng không thèm đểýđến sắc mặt của chồng,phịch một tiếng đóng cửa lại.

Lâm Ngôn siết chặt tay đứng dưới mái hiên tối đen, trong lòng dâng lên từng trận lạnh lẽo.

Hấn cũng không biết bản thân làm thế nào trở lại xe,từ cửa kính nhìn ra chỉ cảm thấy tòa biệt thự xa hoa này cực kì xấu xí,ngay cả mùi hoa hồng trong sân cũng trở nên quá nồng nặc . Hấn chưa bao giờ tin cái gọi là có mẹ ghẻ liền có bố dượng, chỉ cảm thấy thân tình là tình cảm ảm áp nhất trên thế giới này,cũng là thứ không thể nào lay động,nhưng lúc này đây hấn thật sự kiến thức cái gọi là thói đời bội bạc cùng lòng người ích kỉ.

Không cần phải khảo nghiệm tình người, trăm ngàn lần không cần,bởi vì người sẽ không chịu nổi đả kích, Lâm Ngôn ngồi trên xe cố gắng lấy lại bình tĩnh,nhưng hỏa khí vẫn cứào ào dâng lên,trước mắt hiện lên vẻ mặt ủy khuất của Tiểu Dương,một đứa trẻ,một đứa trẻ phải tưởng niệm cha mình đến nhường nào mới cóđủ dũng khí nhảy từ lầu ba xuống, hấn ở trên trời có linh thiên nếu chứng kiến tình cảnh ngày hôm nay, có hay không cảm thấy mình chết thật oan uổng ?

Lâm Ngôn dùng sức nện vào tay lái.

Một bày tay lạnh lẽo nhẹ nhàng sờ lên mặt hấn,Lâm Ngôn xoay qua, ghen ngào nói “Tiêu Úc, người đừng chọc ta,ta không có tâm trạng để dỗ người đâu, bây giờ ta chỉ muốn đánh người mà thôi!” Nói xong liền

hung hăng đập một cước “Ta thao cả nhà hần!”

Tiêu Úc kiên nhẫn kéo cổ tay Lâm Ngôn,ôm hần vào lòng,đôi mắt tràn đầy ngoan độc “Định làm gì ?”

__”Có thể làm gì bây giờ,trở về kêu A Nhan nghĩ cách làm cho tiểu quỷ kia quên đi chính mình còn có cha a!” Lâm Ngôn hậm hực nói.

Tiêu Úc lắc đầu,liếc nhìn tòa biệt thự bị bao trùm trong bóng đêm, chậm rãi nói “Để ta.”

__”Người là nói...” Lâm Ngôn lảng lảng nhìn Tiêu Úc,đột nhiên hiểu ra ý tứ của hần,trầm mặc một hồi lâu mới cắn môi nói “Lúc trước ta vẫn cảm thấy mình rất thiện lương,không có gì không thể nhẫn nhịn,nhưng mà...” Lâm Ngôn sáng quắc nhìn Tiêu Úc “Ta đột nhiên muốn biến thái một lần, coi như hần xui xẻo!”

__”Tiêu Úc, ta mặc kệ người dùng biện pháp gì,giữa trưa ngày mai ta muốn thấy hần tự mình tìm đến bệnh viện, quỳ xuống xin lỗi con trai của mình!” Trong không gian mờ tối,Lâm Ngôn hung hăng găng từng câu từng chữ.

Tiêu Úc xoa xoa tay hần, ôn nhu nói “Yên tâm.”

END 24

25. Chương 25

Nghĩa trang

__”Ong...Ong...”

Động đất ? Lâm Ngôn vội vàng bật dậy,mở mắt quan sát bốn phía,tầm mắt dừng lại trên bàn trà.

Chỉ là di động rung mà thôi,Lâm Ngôn xoa xoa mặt,cầm di động ấn nút nghe,lập tức vang lên giọng Doãn Chu rít gào qua điện thoại,chấn động đến mức khiến Lâm Ngôn thiếu chút nữa đã ngã xuống sôpha.

__Lâm Ngôn cuối cùng người cũng bắt máy rồi!!!

Lâm Ngôn dời di động ra xa lỗ tai,lắm bầm nói “Rạng sáng hôm qua ta mới vềđến nhà ,vừa tỉnh.” Thuận tiện liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường,mười giờ hai mươi phút sáng,chuyện này không quá khoa học, dựa theo quy luật nghỉ ngơi bình thường của Doãn Chu thì lúc này Doãn Chu hần phải đang ngủ như lợn chết,nằm trên giường đi hẹn hò với chu công mới đúng.

__”Mau mau đến bệnh viện! Ta gọi cho người hai mươi cuộc rồi mà người không tiếp!”Sau đó Doãn Chu nhỏ giọng nói “Tình huống phát triển không quá thích hợp.”

__”...A? Tiểu Dương làm sao ?” Lâm Ngôn có điểm sốt ruột.

Đầu dây bên kia, Doãn Chu do dự một lát, mới nói “Không phải...Người, người tự mình đến đây xem đi,chuyện này không thể nói rõđược.”

Cúp điện thoại, Lâm Ngôn vội vàng rửa mặt đánh răng xong liền chạy như bay đến bệnh viện,trước khi đi còn cố mở tất cả các cửa phòng trong nhà kiểm tra qua một lần, không có người, cũng không có quỷ,đêm qua Tiêu Úc không về.

Thời điểm tới bệnh viện, Lâm Ngôn mới hiểu được Doãn Chu nói kì quái là cóy tứ gì,chỉ thấy phòng bệnh hỗn độn ngày hôm qua đã trở lại đáng vẻ sáng sủa như lúc ban đầu của nó, phù chú bằng chu sa trên vách tường đã biến mất,cửa sổ cũng được lau sạch sẽ,chiếc bàn nơi đầu giường cắm đầy hoa tươi cùng những sản phẩm dinh dưỡng, một cô bé lẳng lẳng cuộn tròn trong chăn,mở to cặp mắt trắng dã nhìn chăm chăm trần nhà ngẩn người.

Mẹ của Tiểu Dương không ở,Lâm Ngôn khinh thủ khinh cước đi vào bên trong, phòng bệnh đột nhiên “ca ắt” một tiếng,tập trung nhìn mới thấy,tên trung niên mà tối hôm qua Lâm Ngôn năn nỉ mãi không được,còn

đuổi hẳn ra khỏi cửa đang đẩy ghế với vợ của mình, đầu trùm tờ báo, cầm khăn dùng sức chà lau, vừa nhìn thấy Lâm Ngôn vào cửa, tên kia liền như gặp được ân nhân cứu mạng mà bỏ nhào tới, nắm lấy tay hắn, than thở khóc lóc “Đại sư, ta biết ta là kẻ vô lương tâm, bây giờ người nói gì ta đều nghe, đều làm theo hết, xin ngài thương xót mà tha cho chúng ta đi!”

Cảnh tượng này hết như trong phim, Lâm Ngôn thiếu chút nữa đã tưởng mình đi nhầm phòng, đang tính toán có nên lui về đi một lần nữa hay không, Chu Mặc thấy Lâm Ngôn muốn đi, vội vàng vươn tay chụp hắn lại “Ta có mang đến những thức ăn, cùng đồ chơi mà lúc còn sống Cẩm Thiên rất thích, phòng bệnh cũng đã quét dọn ba lần, ngài nói ngài muốn ta làm gì ta đều làm hết, cầu ngài đừng để thứ kia đi theo ta nữa, hiện tại trong nhà không ai dám ở nữa a!”

— “Được, được rồi, người trước buông tay ra đi...” Lâm Ngôn liều mạng rút tay về.

— “Tiểu Lâm Tử, cuối cùng người cũng đến rồi!” Thanh âm của Doãn Chu đột nhiên vang lên từ phía sau. Lâm Ngôn quay đầu nhìn lại chỉ thấy Doãn Chu cùng A Nhan đang ôm một đồng hồ vào, dùng ánh mắt thấy nhưng không thể trách mà liếc liếc Chu Mặc, thuận tay nhét cái bao vào trong lòng hắn.

— “Ta, ta đã kiểm tra qua, tất cả đều có thể sử dụng nhưng như vậy là quá nhiều, chỉ cần tùy tiện mang theo hai loại, mua thêm nhan đèn cùng giấy tiền vàng bạc, là đủ rồi!”

— “Đều được, đều được!” Chu Mặc cái bao, đau khổ trả lời.

Doãn Chu rút một tờ giấy từ trong túi tiền, kiểm tra xong lại nhét vào, chỉ chỉ Chu Mặc bĩu môi, nhìn Lâm Ngôn nói “Người này nhìn qua có vẻ rất phong độ, nhưng đầu óc lại không được bình thường, đến thăm con thì cứ thăm con, cần gì lại giống như người mất hồn, mới sáng sớm đã áo vest giày da tới đây, chẳng nói chẳng rằng cầm chổi bắt đầu quét dọn, ai kêu cũng không chịu ngừng, cũng may có lao công vào đuổi ra ngoài, nếu không thì ngay cả trần nhà cũng lau rồi.” Doãn Chu thoàng buông tay “Cũng trùng tà sao?”

— “Ân, không làm chuyện ác không sợ quỷ gõ cửa, người này làm nhiều chuyện xấu, đến hôm nay gặp báo ứng.” Lâm Ngôn thoải mái nói “Đáng đời.”

Đứng bên cạnh, tiểu đạo sĩ bật cười, Doãn Chu cũng không hiểu ra sao, khó hiểu lắc đầu.

— “Thôi không nói nữa.” Lâm Ngôn bĩu môi “A Nhan, người ta đã mang tới, bây giờ chúng phải ta làm gì?”

Chu Mặc thấy không có người đến đến mình, cầm khăn lau sâu mi khổ kiếm nói “Cậu em, người giúp ta với, cả nhà ta đều đang ở bên ngoài, người giúp việc thì bị dọa chạy mất, con trai thì đang ở nhà bà nội...”

Lâm Ngôn ghét bỏ nhìn hắn “Ta là đến gạt tiền ngài, là kẻ lừa đảo, mời ngài tìm cao nhân khác đi.”

Hai hàng lông mày của Chu Mặc đều nhanh kéo xuống dưới, muốn tiếp tục năn nỉ lại sợ mất mặt, cổ họng giống như phải nuốt bọ. Lâm Ngôn chỉ tay về phía Tiểu Dương đang nằm trên giường nhìn Chu Mặc nói “Người hỏi hắn, con trai người nếu tha thứ cho người thì ta sẽ bỏ qua.”

Chu Mặc nhìn cô bé, triệt để hết đường chối cãi, sau một lúc lâu mới gật đầu.

— “Hắn, hắn đến đây là tốt rồi, đợi lát nữa chúng ta đứng trước mộ, đốt một vật tùy thân của hắn đưa cho Cẩm Thiên, sau đó bày hoa quả thấp hương cúng là được.” A Nhan nói.

— “Vậy bây giờ đi ngay sao?” Doãn Chu tuy rằng không rõ lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn cô vợ trẻ tuổi bên cạnh Chu Mặc cũng đoán được tám phần, dùng ánh mắt đồng tình nhìn Tiểu Dương “Mong đứa bé kia sớm đầu thai vào một nhà tốt.”

Lâm Ngôn vừa định gật đầu, đột nhiên phát hiện Tiêu Úc không biết đã đứng đó từ bao giờ, đang dựa vào khung cửa quan sát hắn. Theo vị trí này nhìn qua, cả thân hình cao to của Tiêu Úc đều được tắm trong ánh mặt trời, xinh đẹp giống như người mẫu trong tạp chí, Lâm Ngôn có chút bối rối, nhìn Doãn Chu cười cười, nhỏ giọng nói “Chờ ta, ta có chút việc cần giải quyết.” Nói xong liền đi đến trước mặt Tiêu Úc, ánh mắt con quỷ lập tức biến đổi, vừa định ôm lấy Lâm Ngôn thì Lâm Ngôn lại lắc lắc đầu, kéo hắn đi đến nhà vệ sinh cuối hành lang.

Toàn bộ tầng này đều là phòng bệnh dành cho một người, nên nhà vệ sinh công cộng rất ít có kẻ lui tới, sau khi xác nhận bên trong không có ai, Lâm Ngôn mới “ca đất” một tiếng khóa trái cửa lại.

__”Tổ chức tỏ vẻ thực vừa lòng về nhiệm vụ lần này của ngươi,nói đi, dùng thủđoạn nào thế ?” Lâm Ngôn chống tay lên bồn rửa mặt , quay đầu nói.

Tiêu Úc lắc lắc đầu.

__”Tổ chức cảm thấy rất ngạc nhiên.” Lâm Ngôn nhướng nhướng mày “Ngươi nọ thoát nhìn không bị thương,sao làm được vậy?”

__Muốn biết thật sao ?

__”Ân.” Lâm Ngôn gật đầu.

Tiêu Úc dùng một ngón tay nâng cằm Lâm Ngôn,nghĩ nghĩ nói “Chuẩn bị sẵn sàng.”

Lâm Ngôn gặp Tiêu Úc xoay lưng về phía mình,trong lòng bỗng dâng lên dự cảm không tốt,vội vàng thốt lên “Đừng, đừng,ta không nhìn, a!!!”

Ai ngờ không đợi Lâm Ngôn kịp nhắm mắt lại,một gương mặt dữ tợn liền xuất hiện trước mắt hắn, hai mắt là hai cái lỗ đen ngòm sâu hoắc,một bên mặt hư thối,da thịt tróc ra hòa lẫn mới máu tươi,từng luồng dính bệt lên mái tóc tán loạn,nứ răng lộ ra cả bên ngoài,nổi cộm những đốm xanh đen giống như một khối đậu hũ bị mốc. Một đôi tay chỉ còn lại xương trắng chống lên người Lâm Ngôn,thanh âm giống như từđịa ngục vọng về,Lâm Ngôn thực sự còn có thể nghĩ được mùi hôi thối bốc ra từ trong miệng nó“Con...trai...của...ngươi...ở...chỗ...ta...”

__”A!” Lâm Ngôn hung hăng đẩy thứđáng sợ kia ra,không hề chuẩn bị tâm lýđã phải đối mặt khiến da đầu hắn tê rần,theo bản năng quay đầu đi gạt gao bịt mắt lại. Hai tay lập tức bị một cổ lạnh lẽo cứng rắn kéo ra,trước mắt vẫn là gương mặt anh tuấn quen thuộc,Lâm Ngôn bị dọa sợ,nóng nảy giữ lấy Tiêu Úc một bên vừa lắc mạnh vừa hét to,trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở“Ngươi...ngươi muốn hù chết ta, muốn hù ta chết sao!”

__”Lâm Ngôn...” Thấy mình đùa quá trớn,Tiêu Úc vội vàng ôm Lâm Ngôn đến bồn rửa tay,nhe nhàng vỗ về lưng hắn,đợi một lúc lâu Lâm Ngôn mới có thể trấn tĩnh lại,đẩy Tiêu Úc ra, ủy khuất trừng mắt nhìn hắn,hai người mặt đối mặt , mắt to trừng mắt nhỏ,cuối cùng nhin không được xì cười một tiếng.

Tiêu Úc chống tay hai bên Lâm Ngôn,hai người, một ngồi trên bồn rửa tay,một đứng trước mặt khom người nhìn,cách gần đến mức chóp mũi đều đụng vào nhau.

Lâm Ngôn bỗng dưng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Hình như chuyện này đang phát triển theo chiều hướng xấu,Lâm Ngôn mơ mơ màng màng nghĩ,vừa rồi còn là phim kinh dị,như thế nào lại quay sang phim tươi mát,hắn dùng sức đẩy bả vai con quỷ,muốn thoát khỏi sự giam cầm giữ hai tay Tiêu Úc,nhưng con quỷ giống nhưđược làm bằng sắt thép,Lâm Ngôn chỉ có thể dùng đầu gối chống cự, không cho Tiêu Úc xáp lại gần,liếc về phía cửa,bi phần nghĩ thầm, sao hắn có thể chủ quan như vậy chứ,nhốt con quỷ còn nhốt cả mình vào...Thật là tự làm bậy không thể sống mà!

Tiểu Úc nhẹ nhàng mở hai chân Lâm Ngôn ra,chen vào chính giữa, áp sát vào ngực hắn,không đợi Lâm Ngôn kịp phản ứng, con quỷ liền không khách khí hôn lên môi hắn. Đầu tiên là mềm nhẹ cọ xát,sau đó không ngừng cắn mút,xúc cảm mềm mại mang theo chút lạnh lạnh làm cho Lâm Ngôn cảm thấy mình đang tiếp xúc với một đóa hoa, vô lực há miệng,tùy ýđầu lưỡi xâm nhập.

Lâm Ngôn dùng sức lắc đầu muốn trốn thoát ,nhưng Tiêu Úc lại mạnh mẽ ghì chặt hắn,đầu lưỡi thô bạo đâm sâu vào yết hầu,một tay sờ soạng đùi Lâm Ngôn,đọc theo mặt đá cẩm thạch đè hắn xuống.

Một đám ngựa hoang chạy nhưđiên mà qua,làm cho thảo nguyên trở nên loạn thất bát tao, loang lổđầy dấu chân.

Hình như...có phản ứng...

Hình như...phản ứng còn có chút mãnh liệt...

Lâm Ngôn bị phần trừng mắt,nhìn chằm chằm hàng lông mi như cánh chuồn chuồn kia,bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve từ eo đến đùi,Lâm Ngôn ôm cổ Tiêu Úc,dùng đầu lưỡi mềm mềm đáp lại hắn,một bên trong lòng âm thầm thề xong chuyện này nhất định phải trở về xử lý cậu nhỏ không nghe lời nhà mình.

Tiêu Úc bắt đầu mở nút quần Lâm Ngôn, bởi vì không quá thuần thực, mò mẫm nửa ngày cũng không thể giải khai, Lâm Ngôn bị hấn trên chọc có nút nóng nảy, một tay chống lên thành bồn, một tay giúp hấn mở.

—”Ai dừng lại dừng lại...Dừng!” Lâm Ngôn bỗng dừng trườn một hơi khí lạnh, cả người cứng ngắt đổ về trước, đề Tiêu Úc nửa ngày mới chịu đứng dậy, ngượng ngừng nói “Eo...eo ta đau.”

—”Hôm qua ngủ trên sôpha, cái eo đau đến mức sắp chết đứt rồi.” Lâm Ngôn xấu hổ giải thích.

Thật xấu hổ, Lâm Ngôn được Tiêu Úc đỡ về phòng bệnh trong một tư thế khá là quái dị, Doãn Chu nhìn nửa ngày, trước mặt mọi người hùng hổ hét lớn “Tiểu Lâm Tử, người đây là miệt mài quá độ sao!!!”

Lâm Ngôn đầy mặt hắc tuyến, hận không thể ném hấn xuống từ tầng mười bảy, nghĩ lại mới thấy bản thân mình hiện tại không còn sức chiến đấu, hấn hấn không chịu thiệt trước mắt, đành phải hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, đen mặt nói “Ngủ trên sôpha...Thừa dịp bạn người còn có thể nhúc nhích, mau mau tiến bước tiểu quỷ này đi.” Nói xong liền móc chìa khóa xe ra ném cho Doãn Chu “Người lái xe.”

Làm xong thủ tục xuất viện cho Tiểu Dương, dựa theo tiểu đạo sĩ phân phó chạy loanh quanh tìm một cửa hàng nhỏ vô danh mua những vật dụng cần thiết, lúc chạy đến nghĩa trang ở vùng ngoại ô đã là sáu giờ chiều, mặt trời ngã về phía tây, dư quang trải một tầng nhũn nhụi óng vàng lên thảm cỏ.

Đoàn người trầm mặc men theo con đường nhỏ mào đi, dừng lại trước một ngôi mộ nằm ở giữa trung tâm, trên bia mộ được khắc hàng chữ con trai Chu Cẩm Thiên, trong tấm ảnh đen trắng là một cậu bé với đôi mắt to, hai hàng mi cong cong, cười đến thiên chân sáng lạng. Lâm Ngôn thoáng nhìn qua Tiểu Dương đang đứng bên cạnh mình, nói với A Nhan “Thằng nhóc chịu đi sao?”

—”Không thành vấn đề.” Tiểu đạo sĩ gạt đầu khẳng định, bày trái cây cùng nhang đèn ra cúng, sau đó cung kính hành lễ.

Khói hương lượn lơ bốc lên, một món đồ chơi cùng bộ quần áo bằng giấy ngập trong lửa, tất tất bác bác cấn nuốt, tiền giấy quyen vào ngọn lửa bị gió thổi bay phát phơ rồi rơi xuống, rất nhanh trước nắm mồ chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Lâm Ngôn không muốn đến gần, một người lẳng lặng ngồi cách đó không xa, nhìn đoàn người bận rộn bỗng nhiên có chút chua xót, tất cả tội lỗi đều có thể được tha thứ sao? Hấn nghĩ, bị người thân phản bội, vứt bỏ, cô độc chìm trong bóng tối lạnh lẽo, thật sự đều có thể xóa bỏ sao?

A Nhan bắt đầu cúi đầu niệm kinh, tiếng tụng bình thân xuôi tai trong nghĩa trang xanh ươm này nghe có vẻ phá lệ trầm tĩnh, tiếp đến xảy ra một chuyện khiến Lâm Ngôn không khỏi kinh ngạc, chỉ thấy Tiểu Dương vốn vô tri vô giác bỗng quay đầu lại, hai mắt trắng dã nhìn chăm chăm Chu Mặc, ngay lúc Lâm Ngôn nghĩ sẽ xảy ra chuyện không may thì, Tiểu Dương đã chậm rì rì đi qua, mở ra hai tay ôm lấy đùi Chu Mặc, vùi đầu vào lưng hấn.

Giống như một đứa trẻ bình thường chờ đợi cha đến rước mình về, ôm eo cha, hân hoan nhảy nhót như mà chúng ta thường hay bắt gặp trước cửa trường học.

Đáng tiếc đứa trẻ này đã không còn tương lai, không còn trường học, Lâm Ngôn nghĩ, đứa bé sắp phải một mình đi trên con đường dài đằng đẵng, vẫn tiếp tục cô độc đi như thế, mặc kệ nơi cuối con đường có phải trải đầy hoa hồng hay không. Có lẽ nó sẽ luân hồi, có lẽ nó sẽ được đến cái nơi mà người ta vẫn hay gọi là thiên đường như trong những câu chuyện cổ tích, tưởng tượng về một thế giới tươi đẹp khác sau khi chết có lẽ chỉ là sự tưởng niệm cuối cùng của người sống đối với những người đã khuất mà thôi, nhưng cái này thì có gì quan trọng đâu, một đứa bé ngoan như vậy, chắc chắn ông trời sẽ không đành lòng bạc đãi nó.

Dù cho thế giới này vì cuộc sống vật chất mà trở nên lạnh lùng ích kỷ, nhưng cũng có chút tình cảm không cần hỏi báo, trải qua thương tổn, phản bội cùng lãng quên, vẫn giữ được một tấm lòng trọn vẹn, cố gắng dang đôi tay ra ôm lấy những người họ yêu thương.

Cô bé mềm nhũn ngã xuống, mẹ Tiểu Dương rút cuộc không thể kìm nén mà chạy đến ôm con gái vào lòng, lần này tiểu đạo sĩ không còn ngăn cản nằng, mà chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời rộng lớn, không biết đang thì thầm cái gì.

Ánh nắng chiều màu vàng óng bao trùm tất cả mọi vật, Lâm Ngôn đột nhiên mở to hai mắt, chỉ thấy Tiêu Úc đang nắm tay một cậu bé thanh tú đứng dưới tán cây tùng cách đó không xa, đứa trẻ có chút ngượng ngừng cắn ngón tay, nhìn thoáng qua Lâm Ngôn sau đó xoay người đi.

Tiêu Úc ngồi xổm xuống, ôn nhu sờ sờ đầu cậu bé, tựa hồ đang tha thiết căn dặn điều gì đó. Tịch dương khiến cả hai người như chìm trong một màu da cam, thậm chí lóe lên ánh sáng chói lọi, Tiêu Úc nhẹ nhàng cười, cậu bé khẽ gật đầu, sau một lúc lâu đứa bé mới đi về phía phần mộ, cuối cùng còn lưu luyến quay đầu nhìn xung quanh một chút, sau đó từ chân chậm rãi hóa thành một làn khói màu lam nhạt tán đi, dưới ánh chiều tà biến mất vô tung.

Tiêu Úc đứng bất động thật lâu, mãi đến khi bàn tay bị người giữ lấy, một thanh niên thanh tú sạch sẽ khoát trên người chiếc sơ mi trắng đang cầm tay hắn, thật sâu thở dài.

— “Chúng ta làm hòa đi.” Lâm Ngôn quay sang nhẹ nhàng nói “Không cãi nhau nữa.”

Tiêu Úc gật gật đầu.

— Đi thôi, về nhà.

Trước bia mộ đoàn người vẫn đang bận rộn dọn dẹp mọi thứ, hai người đã lẳng lặng nắm tay nhau đi rất xa, những ngôi mộ nằm san sát nhau yên lặng không nói gì, Lâm Ngôn đi rất nhẹ tận lực không quấy rầy bọn họ, khi chạm đến một khối thân thể lạnh lẽo, Lâm Ngôn nghĩ, cuối cùng hôm nay cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

END 25

26. Chương 26

Qua cầu, hướng về phía nam, quẹo phải, dọc theo cánh đồng ngô có thể thấy thấp thoáng Thảm Gia Viên.

Các tòa nhà thấp bé cùng những hàng quán xập xệ hoàn toàn không hợp với nhịp sống hiện đại của thành phố, nhưng nơi này lại là ngôi chợ đồ cổ nổi tiếng nhất nước, mỗi ngày đều có một số lượng lớn người ồ ạt đi vào nơi này, chen chúc dưới ánh nắng gay gắt mà quan sát các quầy hàng, hy vọng có thể may mắn tìm được một hai món quý giá đã bị mai một, người trong nghề thường gọi là đi kiếm lậu*. Trong số bọn họ không thiếu những kẻ đầu cơ, người sưu tầm, quan khách, danh họa, thi nhân, thậm chí là dân cờ bạc, bọn họ tin chắc rằng tòa thành có mấy ngàn năm lịch sử này nơi nơi đều đang che giấu những món lợi khổng lồ, chính vì suy nghĩ đó đã khiến họ trở nên say mê, cuồng nhiệt giống như một chiếc lưỡi vượn thật dài liếm láp từng vật phẩm trong các cửa tiệm để tìm kiếm cổ vật đích thực.

Nơi này đã để lại vô số hồi ức cho thời niên thiếu của Lâm Ngôn, hắn học rất gần nơi này, tan học thường một mình mang balô đến đây, khi đó còn không sầm uất như bây giờ, bên cạnh có một con sông bị ô nhiễm nặng, không khí luôn tràn ngập mùi tanh của cá cùng mùi xác động vật hôi thối, những người bán hàng còn chưa học được cách giả bộ ngủ gà ngủ gật để trốn quan sát biểu tình của khách nhân mà phán đoán xem lần này có thể lừa được bao nhiêu tiền.

Chuyện cũ phảng phất như một cuốn tạp chí vàng, một thiếu niên mặc đồng phục học sinh màu xanh da trời lang thang trong đó, dùng tiền tiêu vặt đổi lấy một viên ngọc lưu ly cuối đời nhà Thanh, hắn ngồi xổm trước một gian hàng cẩn thận lựa chọn, chủ quán một bên vừa hút thuốc vừa kể sự tích về viên ngọc lưu ly này, Lâm Ngôn cũng không biết tại sao trong khi những đứa trẻ cùng tuổi đang tích góp từng đồng để mua những tấm áp phích của các ngôi sao nổi tiếng thì hắn lại chỉ hứng thú với những cửa hàng đồ cổ, tựa như khi người thân mang một hộp sôcôla Bidas tiên về thì hắn vẫn cứ chấp nhất với món kẹo ngọt của bà lão bán dạo gần trường.

Khối gỗ, giấy Tuyên Thành, những vật cũ kỹ đầy bụi lại tản ra mùi nắng sớm, cậu bé Lâm Ngôn kiềm lòng không chạm mà đắm chìm trong đó, hết như một con cá nhỏ lạc đàn.

Ba giờ chiều, ánh mặt trời chói lọi phản chiếu xuống mặt đất, tay trái Lâm Ngôn ôm một gói to căng phồng, tay phải cầm một ly trà sữa tiên thảo, chậm rì rì thong thả hòa lẫn trong đám người, chiếc áo thun cổ chữ V màu xanh lá mạ kết hợp với chiếc quần lửng sáng màu trông có vẻ phá lệ chói mắt, hắn cũng không biết tại sao dân săn đồ cổ lại thích mặc màu đen đến thế, phong trần mệt mỏi giống như mới vừa từ dưới đất chui lên.

—”Nóng sao, uống nước không ?” Lâm Ngôn lắc lắc ly trà sữa, những cục đá va vào nhau vang lên tiếng cách cách nhỏ, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hắn đang lăm bắm với không khí, trên thực tế còn có một người đang đi bên cạnh hắn, hỗ trợ hơn phân nửa sức nặng của cái bao, bởi vậy Lâm Ngôn tuy phải ôm rất nhiều, nhưng lại không tốn bao nhiêu khí lực.

Tiêu Úc cúi đầu nhìn hắn, ở chỗ Lâm Ngôn từng kê miệng vào mà nhấp một ngụm, dùng sức cắn cắn hai cái mới nhả ra quay đầu đi.

Lâm Ngôn cảm thấy buồn cười, tùm tùm giựt ly trà lại.

A Nhan nói nếu Tiêu Úc đi theo mình càng lâu thì sẽ càng nhớ lại rất nhiều, bởi vậy vừa ăn sáng xong Lâm Ngôn đã kéo hắn đi đến chợ đồ cổ, hy vọng có thể nương theo những kiểu dáng cổ xưa kia mà giúp Tiêu Úc hồi phục ký ức, ai ngờ, đi qua nhiều cửa hàng, đồ vật mua cũng không ít, nhưng con quỷ lại không có chút khởi sắc. Lâm Ngôn nhìn cái bao trong tay, bên trong đều là những bộ hán phục do thợ may trứ danh trong Thẩm Gia Viên tạo nên, chế tác hoàn mỹ giá cả sang quý, người bình thường nhiều nhất cũng chỉ mua một bộ về cất giữ, nhưng giống như Lâm Ngôn cùng lúc mua một đồng đồ như thế này thật đúng là hiếm thấy, ngay cả nhân viên cửa hàng cũng nhịn không được mà liếc hắn thêm vài lần.

Tiêu Úc người này cũng không biết xuất thân từ công tử nhà nào, ánh mắt rất cao, một chút cũng không chịu mặc trang phục hiện đại, Lâm Ngôn dùng cặp mắt trắng dã oán hận trừng mắt nhìn hắn, nghĩ rằng người quá thật là phá gia chi tử mà, bản thân làm chủ nhân, coi hắn như người hầu đi theo sau để trả tiền.

Mới từ trong cửa hàng đi ra còn chưa kịp đau lòng xong, thì khi ngang qua một tiệm đồ gỗ Tiêu Úc đột nhiên dừng chân lại, Lâm Ngôn nhìn mặt tiền cửa hàng đang trang trí vô cùng hoa lệ, cùng một chiếc đàn gỗ khắc hoa lệ không khỏi dùng vẻ mặt cầu xin nhìn tổ tông của mình, cái này mua không nổi a. Tiêu Úc cũng không để ý tới hắn, lập tức tha Lâm Ngôn đi vào bên trong, vì thế ba mươi phút sau Lâm Ngôn dưới sự trông mong của nhân viên bán hàng mà quét thẻ tính tiền, mua một cây đàn cổ cực kì xinh đẹp.

—”Tổ tông của ta, còn muốn cái gì nữa a???” Lâm Ngôn nhét hóa đơn vào túi, quay đầu cảm giận nhìn Tiêu Úc.

Tiêu Úc lại dường như không có việc gì lắc đầu.

Trên đường người rất nhiều, có người không biết tìm được bảo bối nào đó, trên mặt mang theo đầy vẻ hưng phấn, vụng trộm đánh giá món đồ mà mình vừa mua, có người lại vô cùng ác liệt, một bộ vừa mới mặc mưu chịu thiệt, còn có tốp năm tốp ba những du khách người nước ngoài, tụ tập chụp ảnh ven đường, thường thường còn quay đầu lại tò mò đánh giá toàn bộ tòa thành mang phong cách Trung Hoa này.

Từ cửa hàng đi về hướng Nam, là một loạt kiến trúc mô phỏng thời Minh-Thanh, ồn ào náo nhiệt như cảnh tượng trong truyện Thủy Hử, lầu hai được dựng bằng gỗ, nhìn lên trên có thể thấy những vị khách đang ngồi uống trà, nhân viên phục vụ một thân cổ trang, xách theo ấm trà lớn bận rộn chạy qua chạy lại.

Dọc theo dãy nhà liền bất gặp một khu phố, phía trước treo một tấm bảng lớn “Phỉ Thúy Quán”, rạp dựng bằng nhựa che chắn ánh nắng mặt trời, Lâm Ngôn kéo Tiêu Úc đi vào, vừa đặt chân vào trong đã nghe thấy một tiếng thét vô cùng quen thuộc.

—”Ngài xem cái này rất xanh a, chất ngọc lại tốt, với giá này cho dù ngài có chạy hết Thẩm gia viên cũng không thể tìm thấy cái thứ hai đâu!” Chủ sạp ôm cái bụng tròn, một chân đạp trên ghế, giơ trong tay một chiếc vòng ngọc, nhìn khách hàng nước miếng tung bay, một phụ nữ trung niên ăn mặc mộc mạc vẻ mặt đầy do dự, tiếp nhận vòng tay lần qua lần lại cẩn thận quan sát.

—”Rất đắt, giảm thêm chút đi.” Phụ nữ thành khẩn nói.

—”Vừa trong, vừa xanh, lại rẻ như vậy, bà chị nếu còn ép giá thì ta không còn đường sống đâu, ngài có mua hay không ?” Chủ sạp tỏ vẻ muốn lấy vòng ngọc lại.

__Ta mua làm quà sinh nhật cho con gái, nếu đắt quá mà bị bể thì rất đáng tiếc,ngài giảm thêm đi.

__”Được rồi.” Chủ sạp chớp mắt,lấy bàn tính ra tính toán một chút,sau đó lắc lắc trước mặt phụ nhân “Này được rồi chứ ? Không thể thấp hơn.”

Lâm Ngôn tò mò đi qua nhìn con số trên màn hình, nhin không được cười ra tiếng.

Chủ sạp dùng sức chớp mắt với hấn vài cái.

Lâm Ngôn lắc lắc đầu,cầm vòng ngọc nói với phụ nhân “Ngài đừng mua, hấn lừa đảo đó.”

__Ai ai người đang nói cái gì, chúng ta đây bán toàn hàng thật giá thật,không tin thì cứ ra ngoài hỏi...

Lâm Ngôn bĩu môi,đặt ly trà sữa lên bàn,cầm vòng tay xoay qua xoay lại,chiếc vòng phản chiếu lên tấm phủ một đường sáng hình cung “Ngài xem,độ sáng quá mờ,nhìn kĩ có thể thấy những vết rạn rất nhỏ.” Lâm Ngôn đưa vòng lên cao làm cho ánh sáng xuyên thấu qua chiếc vòng “Phản xạ ánh huỳnh quang màu tím,chứng minh chiếc vòng ngọc đã được tẩy qua nên mới trong suốt như vậy.”

__Còn có màu xanh của ngọc chỉ nổi ở mặt ngoài,có thể thấy thứ này là hàng dỏm,chỉ đáng giá hai trăm đồng mà thôi,ngài đừng mua.

Mặt ông chủ nhăn thành một nhúm,vừa thấy hết như một quả hạch đào khô cứng.

__”Ai nha.” Người phụ nữ trung niên vội vàng nhét tiền vào túi,liên tục cảm tạ Lâm Ngôn.

Chờ nàng đi,chủ sạp mới hừ một tiếng,thở phì phì quay đầu đi không thèm nhìn Lâm Ngôn,ngay cả cái bụng tròn trịa dường như cũng xẹp xuống.

__Làm cái gì cũng được, nhưng không thể cản đường phát tài của người khác.

Lâm Ngôn dùng sức đánh lên ót hấn “Không thấy người ta không có tiền sao,như vậy cũng lừa được, vài ngày không thấy người liền lợi hại hơn xưa a.”

Vài quầy hàng xung quanh nghe thấy cũng cười vang,chủ sạp cầm chiếc vòng thả lại chỗ cũ,quơ lấy ly trà sữa của Lâm Ngôn mở nắp nốc mấy ngụm, vừa nhai đá vừa than thở“Ta nào có gạt người,con mắt của mình không tốt thì trách ai được a.”

Đây là lời nói thật,mua bán phải dựa vào nhãn lực,sạp của ai cũng bày hàng giả thì nhiều mà hàng thật thì ít,người bán đều phải dựa vào lừa gạt khách hàng là chính, nếu bị bắt được, chỉ có thể tự nhận là xui xẻo. Lâm Ngôn sách một tiếng “Người không phải ai cũng như ai,chuyện này nếu bị cha người biết được thì xong đời.”

Chủ sạp liếc cặp mắt trắng dã,tự biết đuối lý không nói.

Lâm Ngôn từ nhỏ đã là khách quen của cái chợ này,lúc lên đại học chọn chuyên ngành càng thích đi đến những hàng quán này luyện mắt,có mấy lần may mắn kiếm lậu với giá thấp,người cũng ôn hòa,thường giúp mọi người phân biệt hàng thật,bởi vậy có rất nhiều chủ sạp đều quen biết hấn,tỷ như người này, Lâm Ngôn quen với cha của chủ sạp,là một ông cụ thật ngay thẳng,lúc trả giá với khách hàng có khi còn lỗ vốn,đáng tiếc khi Lâm Ngôn tốt nghiệp trung học thông cụ bị bệnh, việc buôn bán liền giao cho con trai xử lý,vì thế liền xuất hiện tiểu gian thương trước mắt đây.

Lâm Ngôn cũng không khách khí với hấn,đi ra sau quầy hàng, từ dưới bàn lấy lên một cái rương đồng bọc da,bên trong là một số hàng mỹ nghệ của thời nhà Minh-Thanh,tất cả đều được ông cụ sưu tầm lúc còn trẻ,có thể xem như vật gia truyền của ông cụ kia,Lâm Ngôn chính là nhờ đến mấy thứ này mới kéo Tiêu Úc đến đây xem. Gương đồng,vòng ngọc,nhẫn,lọ thuốc hít, ống hút thuốc,lần lượt xem qua những Tiêu Úc vẫn lắc đầu,Lâm Ngôn ném món cuối cùng trở lại trong rương, vỗ vỗ bụi bặm trên người,có điểm uế oải.

__”Mấy thứ này không biết bao lâu rồi chưa có người động tới,người moi ra làm gì ?” Chủ sạp liếc mắt nhìn hấn,nhìn không được hỏi.

__”Tìm vài thứ linh tinh, dùng trên lớp.” Kì thật Lâm Ngôn cũng không biết bản thân đang tìm kiếm cái gì,chỉ trả lời qua loa để ứng phó.

__”Đời Minh ?” Chủ sạp đã không còn so đo chuyện chiếc vòng “Chỗ lão Lưu hình như không thiếu đâu.”

—”Không, không, không...” Lâm Ngôn vội vàng cự tuyệt, nghĩ nghĩ lại thở dài “Thôi, dù sao cũng đã đi dạo cả ngày, cũng chỉ còn chỗ đó chưa ghé qua, ta đi thử xem.”

—”Đừng nói lời, chúc người may mắn a.” Chủ sạp làm mặt quỷ.

Cửa hàng của lão Lưu rất có tiếng trong Thảm Gia Viên, không chỉ bởi vì người khác bán đồ cổ còn ông ta bán ảnh cũ, mà bởi vì tính tình của ông lão này nổi tiếng là táo bạo, mỗi ngày đều bỏ mặc cửa hàng không lo, ôm chiếc máy ảnh già cỗi của mình đi loanh quanh khắp nơi, đến cửa hàng của ông ta thường sẽ không thấy chủ tiệm đâu, đi trên đường lại có thể bắt gặp lão Lưu mặc một bộ đồ cũ theo kiểu Tôn Trung Sơn, giơ chân chữ đống, người gầy như que củi cong cong vẹo vẹo lại thêm cặp kính mắt dày cộm, trông kính có khi nứt thành mạng nhện, có khi lại hoàn toàn không có tròng kính.

Cửa hàng của ông lão bán những tấm ảnh cũ, chẳng chịt từ trên sàn cho đến trần nhà, bởi vì những tấm ảnh cũ rất khó sao chép nên giá cả có vẻ đắt một chút. Năm 1872, hàng rào lớn, Lâm Viên chìm trong tịch dương, người qua đường mặc áo dài, vẻ mặt xanh xao vàng vọt, mở to hai mắt chết lặng. Đài truyền hình mấy lần cũng cố đến phỏng vấn, nhưng tiết mục chưa kịp hoàn thành thì từ nhiếp ảnh gia đến phóng viên đều bị lão Lưu mắng xối xả đuổi ra ngoài, việc này liên không thể thực hiện, vì thế chuyện buôn bán của cửa hàng luôn luôn ế ẩm, còn ông lão thì vẫn ôm máy ảnh dạo chơi cả ngày.

Cửa hàng nằm ở Tây Bắc Thảm Gia Viên, vị trí được coi là điềm xấu, trên cửa treo một lá bùa trừ tà do một thầy phong thủy nổi tiếng vẽ nên, Tiêu Úc vào không được, chỉ có thể đứng ở ngoài đợi Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn nhìn cửa hàng tối om, lần đầu tiên cảm thấy nhớ nhung Tiêu Úc.

Không ngoài dự kiến, lão Lưu không ở trong cửa hàng, chỉ có một cô bé khoảng bảy tám tuổi mặc đồ đồ, đang đứng dựa lưng về phía hẻm, chỉ những tấm ảnh trên tường mà lăm lăm, nghe có người vào cửa mới quay đầu nhìn Lâm Ngôn nhếch miệng cười.

Lâm Ngôn có điểm kinh ngạc, cô bé này là hàng xóm của hẻm, tuy rằng không biết chính xác nhà cô bé ở đâu, nhưng hẻm thường xuyên bắt gặp cô bé mặc một bộ đồ màu đỏ bần hê hê chạy tới chạy lui dưới lầu, có đôi khi Lâm Ngôn ra ngoài mua bữa ăn khuya vẫn thấy cô bé chơi với mèo không về nhà. Gần một tháng nay thì không thấy nữa, không ngờ lại gặp ở trong này.

Chẳng lẽ là người thân của lão già kia ? Trách không được mỗi ngày đều chạy ra ngoài quậy phá không ai quản, Lâm Ngôn nghĩ.

—”Sao em lại tới đây ?” Lâm Ngôn ngồi chồm hổm xuống, ôn nhu hỏi.

Cô bé gầy nhom, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Lâm Ngôn, mím môi không nói lời nào. Lâm Ngôn đột nhiên cảm thấy nụ cười của cô bé làm cho người ta không thoải mái, cái kia tựa hồ không thể gọi là cười, mà chỉ là thói quen nhếch môi mà thôi, khóe miệng khẽ giương giương, ánh mắt đại ra, giữa mùa hè mặc một bộ quần áo cũ, cả người cùng cửa hàng treo đầy những tấm ảnh này giống như đã bị thời đại lãng quên.

Lâm Ngôn do dự một hồi không biết có nên ra ngoài tìm lão già quái đản kia không.

—”Người xx , Ta xxx...” Lâm Ngôn đang thất thần bỗng dưng bị một tiếng “Bùm!” đánh thức, lão Lưu ôm máy ảnh ngả nhào trước cửa, tư thế cực kì chật vật, ghé vào chỗ duy nhất mà mặt trời có thể chiếu vào.

—”Ngài, ngài không sao chứ ?” Lâm Ngôn vội vàng đỡ lão lên, ai ngờ lão lại hung hăng liếc hắt một cái, xoay người đặt mông ngồi trên mặt đất, vỗ vỗ bần đất ở đầu gối, chưa từ bỏ định còn tiếp tục chửi rửa. Lâm Ngôn xấu hổ đứng một bên, đi cũng không được mà ở cũng không xong.

Lão mắng đủ, chậm rì rì đứng lên, vừa quay lại liền thấy Lâm Ngôn, đột nhiên giống như vừa phát hiện một châu lục mới mà tròn to hai mắt, chanh chua nói “Người tới đây làm gì ?”

—”Ta đến mua đồ.” Lâm Ngôn đỏ khốc đỏ cười, có người xuất hiện trong cửa hàng, phản ứng đầu tiên của ông chủ không phải là khách hàng sao ?

—”Đi đi, có cái gì mà mua, con nít biết cái gì ?” Lão dùng sức nâng mắt, bất mãn đi đến quầy “Người còn đứng đó làm gì ? Không buôn bán gì hết, bị điếc sao ?”

Lâm Ngôn lười cãi với lão, vỗ vỗ mông xoay người rời đi.

__”A! Khoan đã!” Lão Lưu bỗng hô to một tiếng, Lâm Ngôn vừa bước ra cửa bị tiếng rống oanh động mà giật thót cả mình, đành phải đứng lại.

__”Bộ dạng của người rất được, cho ta chụp một tấm đi.” Lão đột nhiên cầm máy ảnh chạy tới, nắm cổ áo Lâm Ngôn kéo vào phòng, đặt bên cạnh cô bé, tiếp đó chẳng nói chẳng rằng mà ngồi xổm xuống, ca ca vài tiếng bấm máy, ông lão nhìn mặt sau máy ảnh, vừa lòng chặc lưỡi.

Lại vài tiếng vang lên, những tấm ảnh liên tiếp từ trên đỉnh máy chạy ra, lão nhìn tấm ảnh trong tay, rút một tấm đưa cho Lâm Ngôn “Cho người.”

Lâm Ngôn lần này lại được lĩnh giáo uy lực của lão, tức không chỗ phát tiết, xoa xoa bả vai đi ra ngoài “Ta không cần.”

__”Cầm!” Lão hét lớn vào tai Lâm Ngôn, chấn động đến mức cái đầu muốn nổ tung.

Lâm Ngôn hết chỗ nói đành tiếp nhận nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong tấm ảnh đen trắng, hắc giống như một cái cột bằng gỗ, mặt không chút thay đổi nhìn vách tường, bối cảnh tối đen, hệt như những tấm ảnh ma quái đang phát tán trên mạng.

Có cái gì đó không đúng...

Lâm Ngôn đột nhiên mở to hai mắt, dây thần kinh mãnh liệt nhảy lên, không khỏi lui về sau một bước, đánh giá chính mình trong hình, lại nhìn vị trí lúc này mình vừa đứng để chụp, một chậu nước lạnh ào ào đổ lên đầu hắn.

Cô bé vừa rồi đứng chụp ảnh cùng hắn không có mặt trong tấm hình, bối cảnh tối đen tựa như trong phim ma, lại chỉ có một mình hắn!

Lâm Ngôn khó khăn ngẩng đầu, cô bé mặc đồ đỏ vẫn đứng ở đó, chiếc áo bông rách nát lồi thoir, cật ngón tay nhìn chăm chăm hắn, nhếch miệng cười âm hiểm.

__”Hắc hắc hắc hắc.” Lão già chỉnh chỉnh mắt kính, tròn kính “Ba!” một tiếng rớt xuống đất “Ảnh đẹp, ảnh đẹp.”

Lâm Ngôn hoảng hốt lao ra khỏi cửa hàng.

Ánh mặt trời xua tan hàn khí lạnh thấu xương, đám người vẫn ồn ào náo nhiệt, tấp nập khắp cả con đường, Tiêu Úc đang chán đến chết đứng trước cửa, Lâm Ngôn một câu cũng không nói nên lời, cố gắng nuốt nước miếng, chạy nhanh qua ôm chầm lấy Tiêu Úc.

END 26

* Kiểm lậu: dùng giá hời mua được đồ cổ giá trị, hơn nữa người bán thường không biết điều đó.

Kiểm lậu là thuật ngữ chuyên ngành trong giới đồ cổ, chủ yếu thể hiện cho từ “Kiểm”, bởi vì giới đồ cổ thường cho rằng kiểm lậu là hành vi khả ngộ bất khả cầu, vì vậy người miền bắc thường dùng từ “Kiểm” để ngụ ý nó rất hiếm thấy, là một cách diễn đạt hài hước, cũng là để hình tượng văn hóa châm biếm của Hán ngữ.

27. Chương 27

Kẻ thù cùng bạn bè kì thật có thể chuyển hóa lẫn nhau, tỷ như lúc trước Lâm Ngôn vẫn luôn cẩn thận đề phòng con quỷ này, nhưng khi có kẻ thù mới xuất hiện, hắn mới lần đầu tiên sâu sắc cảm nhận được Tiêu Úc đang đứng trên cùng một chiến tuyến với mình. Lâm Ngôn dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn gian cửa hàng âm u kia, đầu tựa lên ngực Tiêu Úc, hơi lạnh toát ra từ cơ thể khiến hắn mặc danh kì diệu nảy sinh một ý niệm trong đầu, chính mình bởi vì được con quỷ canh giữ bên người suốt hai mươi bốn giờ mà cảm thấy an toàn...

__”Làm sao vậy ?” Tiêu Úc sờ sờ cái ót Lâm Ngôn

— “Không...không có gì.” Lâm Ngôn đỏ mặt, tránh thoát khỏi ***g ngực Tiêu Úc, vội vàng cúi đầu xem lại tấm hình mà lão Lưu đưa cho mình, ảnh chụp đen trắng cùng biểu tình đại ra thế kia trông cực kì giống một di ảnh của người chết, nhìn kĩ mới phát hiện, chỗ mà cô bé đã đứng hoàn toàn không có gì cả, Lâm Ngôn dùng sức chà chà tấm hình, một cái bóng xám mờ bay bổng bên chân hắn, nhìn không kĩ còn tưởng rằng là do chất lượng của bức ảnh...

— “Bánh đậu, mít sơn tra, bánh tổ ong, mít quả tấm đường,..” Người bán hàng thấy Lâm Ngôn đứng mãi không đi, quơ chiếc khăn dùng sức chà lau tủ kính trên xe, hăng hái rao to “Mời ngài ném thử.”

Dương quan chói lóa chiếu rọi xuống mặt đất, thanh âm của người bán hàng giống như đến từ một thế giới khác, xa xôi khiến người ta cảm thấy mơ hồ.

Sự tình càng ngày càng diễn biến một cách phức tạp, Lâm Ngôn lắc đầu, kéo Tiêu Úc nhắm thẳng về phía trước, một bên cố gắng hồi tưởng, lần đầu tiên hắn gặp phải cô bé là dưới mái hiên nhà mình, ngày đó thang máy xảy ra vấn đề, hắn phải leo thang bộ lên tầng mười hai, lúc đến cầu thang lầu ba liền nhìn thấy cô bé đang vị lan can chơi đùa. Sau đó cơ hồ mỗi lần về nhà đều đụng phải cô bé, nhưng hắn thường xuyên về nhà đúng lúc học sinh tan học, bọn trẻ tụ tập đá cầu trong sân, nên hắn cũng không chú ý đến việc cô bé chỉ luôn có một mình. Hiện tại ngẫm lại mới thấy, cô bé dường như chưa từng nói chuyện với ai cả.

Tựa hồ đã thật lâu rồi không gặp lại cô bé đó.

Vậy bắt đầu từ khi nào ? Lâm Ngôn vừa đi vừa cúi đầu đá một tảng đá nhỏ, dư quang khóe mắt xẹt qua vạt áo của Tiêu Úc, vạt áo trắng tinh, đường viền màu xanh dọc theo đai lưng chạy dài xuống, tùy theo bước chân lay động. Lâm Ngôn do dự chuyển mắt nhìn con quỷ, cái đêm mưa tầm tã mà Tiêu Úc xuất hiện, khi Lâm Ngôn thất hồn lạc phách lao xuống lầu cũng nhìn thấy cô bé đang đứng dưới mưa, cần ngón tay nhìn mình, nếu không phải hắn đang sợ hãi thì nhất định sẽ chạy đến hỏi rõ tại sao cô bé lại không về nhà.

Từ ngày đó bắt đầu, sinh hoạt của Lâm Ngôn đã hoàn toàn thay đổi, hắn trầm nghĩ, hình như là từ khi Tiêu Úc xông vào cuộc sống của mình, cô bé mặc đồ đồ kia cũng chưa từng xuất hiện.

Một ý niệm mạnh mẽ xẹt qua trong đầu hắn, Lâm Ngôn cơ hồ không thể đứng vững, run lấy bầy móc điện thoại ra gọi cho Doãn Chu.

— “Đồ...đồ...” Bắt máy, mau bắt máy đi, Lâm Ngôn âm thầm thúc giục.

— “...Lâm Tử ?” Sau bảy hồi chuông, thanh âm mờ mịt của Doãn Chu mới từ trong điện thoại truyền đến “...Đang ngủ, không có chuyện gì thì ta cúp máy đây.”

Lâm Ngôn nhẹ nhàng thở ra, kẹp điện thoại giữa hõm vai, một bên tìm kiếm chìa khóa xe “A Chu người còn nhớ rõ lần trước Nhị Tiên Cô đã nói như thế nào sao ?”

— “ Bà già đó toàn nói nhảm, người hỏi làm gì...” Doãn Chu không tình nguyện than thở, “Hình như là nói có một cô bé đi theo người, cái gì mà ở dưới âm phủ không có tiền mua quần áo, còn vẩy nước lên người, toàn là những lời vô nghĩa.”

Trong lòng Lâm Ngôn chợt lạnh “Sau đó Nhị Tiên Cô liền chết, thời tử gian tử vong bị người cố ý sửa đổi.”

— “Đúng vậy.” Doãn Chu ngáp một hơi “Có manh mối ?”

Lâm Ngôn kéo Tiêu Úc đi nhanh đến bãi đỗ xe, hung hăng mở cửa “Nhị Tiên Cô không nói bậy bạ đâu, thật sự có một cô bé mặc đồ đồ đi theo ta, ta còn chụp hình cùng cô bé, nhưng lúc rửa ảnh ra lại không thấy nàng đâu hết.”

— “Mẹ nó!” Doãn Chu triệt để thanh tỉnh, bật người dậy, “Người giỡn sao!!! Lại có quỷ ????”

— “Còn chưa chắc.” Lâm Ngôn dứt chìa vào ổ khóa, khởi động xe, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm kính chắn gió “Người còn nhớ, lúc chúng ta đi tìm Nhị Tiên Cô, có một bàn tay chụp lên kính chắn gió, thiếu chút nữa hại chúng ta gặp tai nạn, khi đó ta đã cảm thấy không thích hợp, nhưng nó chỉ chợt lóe ra liền biến mất không thấy tăm hơi, nên chưa nhìn rõ lắm.”

— “Hiện tại ngẫm lại mới thấy bàn tay kia quá nhỏ, căn bản không phải là của con quỷ nhà ta.” Lâm Ngôn liếc mắt nhìn Tiêu Úc “Còn lúc đi đến quán bar tìm người bị quỷ dẫn đường nữa, ngày đó ta cũng bắt gặp

cô bé kia,nhưng cứ nghĩ nàng còn sống nên không hoài nghi, giờ nghĩ lại quỹ dẫn đường cùng cái chết của Nhị Tiêu Cô chắc chắn có liên quan đến nàng.”

__Đợi lát ta nữa ta sẽ đến chỗ A Nhan hỏi cho rõ ràng,đoạn thời gian này nhớ chú ý một chút.

Doãn Chu trầm mặc hồi lâu “...Người cũng cẩn thận.”

Lâm Ngôn cúp điện thoại,chậm rãi quay đầu xe . Thảm Gia Viên đóng cửa khá sớm,từng nhóm người thắng lợi tràn ra, chen chúc nhau chặt như nêm cối, giống như bầy cá lướt ngang qua kính xe Lâm Ngôn , ven đường những tiệm ngọc khí vang lên tiếng mài giũa chói tai,Lâm Ngôn thở hắt nằm dài trên tay lái,chờ đám người tán đi,quay đầu nhìn Tiêu Úc nhin không được cảm thấy áy náy.

__”Không phải người, đúng không ?” Lâm Ngôn nhỏ giọng nói

__Cái đêm mà lần đầu tiên chúng ta gặp nhau,ta phải lái xe lòng vòng quanh cầu vượt suốt ba tiếng, thẳng đến khi nhìn thấy người mới tìm được đường ra.

Mưa cứ tí tách tí tách rơi,thân ảnh cô đơn dưới ánh đèn,giống như đang chờ được một cuộc hẹn ước vĩnh viễn không thể thực hiện được.

__”Khi đó còn tưởng rằng bởi vì người mà ta mới lạc đường,không nghĩ tới ngược lại là người dẫn ta đi ra.” Lâm Ngôn nhớ lại lúc ấy chính mình giống như một con rắn mất đầu chạy vòng vòng quanh cầu vượt,đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười,một con quỷ đã từng khiến hắn sợ tới mức suýt mất nửa cái mạng giờ lại đang ở chung nhà với mình,chia sẻ chiếc ghế phụ lái trong xe,thậm chí còn ngẫu nhiên giúp hắn giải quyết tính dục.

Tiêu Úc dùng ngón trỏ cùng ngón cái chống chống cái trán cổ găng nhớ lại,A Nhan nói khi quỷ hồn trở lại nhân thế đều bị vây quanh trong trạng thái hỗn loạn, chúng nó chỉ có thể dựa vào một chút kiức còn sót lại không ngừng tìm kiếm thứ mình muốn,một số thuận lợi đầu thai,số còn lại vẫn không tìm được đáp án,oán niệm trong lòng chồng chất theo thời gian. Lâm Ngôn cầm tay hắn, có chút đau lòng,nhẹ nhàng nói “Thôi, đừng nghĩ nữa.”

Sau đó nhin không được cười khổ“Hiện tại có việc cho người đây, có người muốn giết ta.”

__”...Người là của ta.” Tiêu Úc nắm chặt tay hắn, chậm rãi nói.

__”Ta không phải.” Lâm Ngôn phủ định,hắn cũng không biết vì cái gì mỗi lần nhắc tới đề tài này thì bản thân lại đặc biệt cố chấp đến như vậy “Đến tận bây giờ ta vẫn chưa biết người là ai,không biết người muốn mang ta đi nơi nào,một tháng trước ta vẫn còn đi theo chủ nghĩa duy vật,hiện tại nhận thức quỷ còn nhiều hơn cả người,cuộc sống hoàn toàn hồng bét,hôm nay lại gặp phải một bé thiếu chút nữa đã hại ta bỏ mạng trên đường cao tốc.”

Cổ họng nghẹn ngào,Lâm Ngôn nức nở khịt khịt,không biết vì cái gì lại cảm thấy vô cùng ủy khuất “Ta rốt cuộc là đã trêu chọc đến ai,vì cái gì lại không chịu để ta yên ?”

Tiêu Úc ôm lấy hắn, cọ cọ lên trán,Lâm Ngôn cắn răng,cảm giác chua xót càng thêm nghiêm trọng.

__”Đợi lát nữa ta muốn đến chỗ A Nhan hỏi về chuyện của cô bé,Tiêu Úc người đừng cử động, để ta nghỉ ngơi một chút.” Lâm Ngôn ôm lấy eo hắn,cuộn tròn cả người trong lòng Tiêu Úc “Thật sự mệt mỏi quá.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve tóc Lâm Ngôn,lạnh lẽo nhưng rất ôn nhu “Yên tâm, có ta ở đây.”

__”Ta biết.” Lâm Ngôn đùa nghịch sợi tơ hồng trên thắt lưng Tiêu Úc,xì một tiếng nở nụ cười “Cái mạng này để dành cho người,đừng để ta chết trong tay người khác.”

Lâm Ngôn vùi mặt vào ngực Tiêu Úc,lời này nếu là một tháng trước hắn chắc chắn sẽ khẳng định đầu óc mình có vấn đề,nhưng hiện tại nói ra lại cảm thấy đó là điều hiển nhiên,giống như con quỷ kêu hắn cứ yên tâm thì hắn liền yên tâm. Bản năng của hắn mách bảo rằng chuyện này xa xa không đơn giản là trùng hợp,thật giống như đã có người âm thầm sắp đặt sẵn,chỉ chờ hắn vô tri vô giác mà mắc bẫy,bị một bàn tay vô hình khổng lồ buộc chặt. Đột nhiên bị một cô bé theo dõi,cái chết của Nhị Tiên Cô ,lần thực tập kì lạ cùng một con quỷ đây chấp niệm,ngoài cửa xe, đám người chậm rãi tán đi,Lâm Ngôn ôm eo Tiêu Úc,nhìn

không được nghĩ thâm,cho dù hần đã rơi vào một âm mưu không thể đoán trước, nhưng không có nghĩa là không thể giải quyết.

Kì thật hần biết rõ giữa bọn họ có một vấn đề không thể lảng tránh cũng vô pháp hòa hợp,hần thật cẩn thận trốn tránh,con quỷ lại nhượng bộ,Lâm Ngôn thật sâu thở dài giây dựa ngòai dậy,chạm rãi lái xe đi.

Còn thời gian, về sau lại nghĩ,Lâm Ngôn thâm nhủ.

Chỗ A Nhan ở vẫn âm u như trước,lần đầu tiên đến đây nhìn thấy một cái mạng nhện lớn, một con nhện bụng trắng tròn trịa đang gầy gầy tám cái chân đầy lông của nó,chiếc xe đạp cũ đã không thấy, thay vào đó là một đồng thùng giấy quảng cáo trà giảm béo.

Lần này A Nhan cũng không thấp nển giả thần giả quỷ,phòng khách sáng trưng,sau khi rót trà cho Lâm Ngôn, A Nhan tỉ mỉ xem xét tấm ảnh trắng đen kia,sắc mặt trở nên ngưng đọng.

__”Không có cảm giác,lẽ ra một con quỷ dù có yếu đến mức nào cũng còn có âm khí,nhưng ta hoàn toàn không phát hiện được.” A Nhan kì quái kiểm tra không khí xung quanh Lâm Ngôn,sau đó lại cúi đầu nghiên cứu tấm ảnh.

__”Từ ngày Tiêu Úc xuất hiện, ta chưa từng gặp lại cô bé, hôm nay là ngày đầu tiên.” Lâm Ngôn chỉ chỉ con quỷ sau lưng mình,ngượng ngùng nói “Hần tên là Tiêu Úc,hình như vẫn chưa giới thiệu với ngươi.”

Không biết vì cái gì mỗi lần nhắc tới Tiêu Úc với người khác hần luôn cảm thấy cực kì khẩn trương,Lâm Ngôn vội vàng ho khan che giấu.

__”Tiêu, Tiêu Úc đã có thể nhớ ra tên của mình.” Tiểu đạo sĩ thấp giọng thì thào,mở ngăn tủ lấy bút song cùng bình thủy tinh đựng chu sa mà lần trước dùng để đuổi quỷ,tạm dừng một lát mới hỏi “Lúc ngươi gặp cô bé, Tiêu Úc có đó không ?”

__”Không ở.” Lâm Ngôn nghĩ nghĩ nói “Trước cửa hàng có dán một tấm bùa trừ tà,hần vào không được.”

__Dán bùa trừ tà nghĩa là có quỷ, hình dáng lá bùa đó như thế nào ?

Lâm Ngôn dựa theo kí ức vẽ một bức đồ án xấu xí xiêu xiêu vẹo vẹo,giống như hình bát quái,phía dưới còn có một chuỗi kí tự rồng bay phượng múa màu đen, tiểu đạo sĩ nhíu mày nghiên cứu một hồi,khẳng định nói “Đây, đây là bùa chuyên môn dùng để trừ tà đuổi quỷ,thứ này mà dán trước cửa thì dù cho ma quỷ lợi hại cỡ nào cũng không vào được.” A Nhan dùng ngón tay chà chà lên cái bóng xám trên chân Lâm Ngôn trong tấm hình “Hệt như ta nghĩ,này không phải là quỷ, mà là chú.”

__”Chú ?” Lâm Ngôn mờ mịt hỏi “Nguyên rửa trong phim ?”

A Nhan rút ra một tờ giấy vàng dưới gầm bàn,cầm bút lông thấm chu sa thô sơ giản lược vẽ một lá bùa,châm lửa hơi từ bả vai đến đỉnh đầu Lâm Ngôn “Không , không phải, chú là một loại tà thuật do người sai khiến,tỷ như bùa chú Nam Dương* và cổ thuật Miêu Cương,thông qua con rối, thể thân,thậm chí làâm binh để hại người,nó hoàn toàn không giống nhưđạo thuật của chúng ta, đạo thuật chỉ nhằm vào ma quỷ,mà chú thì nhằm vào con người.

Ngọn lửa trên giấy vàng lúc xẹt qua vai Lâm Ngôn rõ ràng cháy mạnh hơn,phát ra tiếng nổ thật nhỏ,tiểu đạo sĩ lắc lắc thổi tắt ngọn lửa,kì quái nói “Nếu là ma quỷ thì khi chụp ảnh sẽ không thể hiện ra bóng xám,cô bé kia chắc chắn đã bị người nào đó giam cầm,luyện thành chú thuật,ta giúp ngươi đuổi đi,gặp, gặp phải thứ này quả thật làđiêm xấu.”

__Lâm Ngôn ca ca gần nhất cóđắc tội với người nào không, sao có người lại hạ chú với ngươi ?

Lâm Ngôn nhấp một ngụm trà, ngả người lên sôpha lắc đầu cười khổ,hần đột nhiên nhớ tới lời của Nhị Tiên Cô, cô bé kia bị người giam cầm, sinh oán khí rất nặng,khi đó còn tưởng rằng nàng nói lung tung,không nghĩ tới lại đúng đến bảy tám phần,đáng tiếc người đã chết, tử vô đối chứng.

Tử vô đối chứng ? Lâm Ngôn kinh ngạc nhìn qua Tiêu Úc,nếu người đã chết nhưng còn hồn phách thì...

__”A Nhan.” Lâm Ngôn nắm lấy cổ tay tiểu đạo sĩ, trầm giọng nói “Người đã chết còn có thể nói chuyện sao?”

Tiểu đạo sĩ ngậy người một lúc, khẽ mỉm cười, ngược nhìn trần nhà, nhẹ giọng nói “Không, không nhất định, mới chết thì có thể, để lâu thì không được.”

__”Chưa đến một tháng.” Lâm Ngôn đặt tách trà lên bàn, nước trà văng ra thấm lên tấm giấy vàng “Ta muốn gọi hồn một người.”

Tiểu đạo sĩ dậm chiêu vuốt ve cán bút, do dự một hồi “Ta, ta thử xem, mới một tháng hẳn là còn chưa kịp đầu thai.”

Ngọn đèn trong phòng khách trở nên ảm đạm, cả gian phòng tràn ngập mùi thảo dược, ở lâu trong đó phảng phất như cách thế giới càng ngày càng xa, Lâm Ngôn lấy di động ra nhìn chăm chăm màn hình muốn đánh chút nhân khí, đột nhiên một tin nhắn nhảy lên.

__Có tin tức, thư kí của ta đã xác nhận, ngày mai sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục.

Người gửi tin nhắn chính là túi hồ sơ giáo sư.

END 27

*Nam Dương

Bùa ngải, thuật là một kỹ thuật, một phương pháp, một khoa học tâm linh, huyền môn ...nó có thể cứu người và có thể hại người, tự nó không có thiện ác, mà tùy tâm địa, ý muốn xuất phát từ vô minh, muốn gieo nhân gặt quả thiện ác của người sử dụng nó định đoạt sự thiện ác, cứu hay hại, ân đền oán trả.... mà các phương pháp này bị mang tiếng xấu hay tốt tùy theo chủ nó vậy

Bùa ngải Nam Dương được lưu truyền tại các nước Xiêm La (Thái Lan), Miên Lào, Miến Điện, Việt Nam là một sự tập hợp pháp thuật của Ấn Độ, Ai Cập, các dân tộc thiểu số cao nguyên thuộc tỉnh Vân - Quý Trung Quốc,...

Đây là một loại bùa chú nguy hiểm, có tính chất tà ác, các đạo sư Nam Tông thường nuôi ma quỷ, ma xó, luyện thiên linh cái cùng các loại tà ngải độc trùng hay lấy máu huyết để dùng để cúng tế thần linh uống sống để cầu được tài lộc...

Người ta thường nói về bùa ngải như thế này : Nhất Nam Dương, nhì Thái Lan, ba là Việt Nam.=.=

28. Chương 28

Tiên Cô

Tại vùng núi hoang vu phía Nam, các cô gái Miêu Cương thường dùng bình gốm cùng kinh nguyệt để nuôi trăm loại độc trùng, đặt ở nơi lạnh lẽo ẩm thấp, sử dụng pháp thuật, sai khiến độc trùng cắn xé lẫn nhau, cuối cùng còn lại tên là cổ, dùng cổ luyện thành chú thuật có thể làm cho tình lang toàn tâm toàn ý yêu mình, cũng có thể khiến kẻ thù gặp ác mộng, sợ hãi, thậm chí là tử vong. Cô gái nuôi cổ thường độc lai độc vãng, thường thường nói chuyện với không khí, người qua đường nhìn thấy liền tránh không kịp.

Bùa ngải Nam Dương tìm kiếm anh nhi (trẻ sơ sinh) mới chết, nấu chảy thành nước cho nhập vào rỗng gỗ, đặt trong nhà, lấy máu người sống để nuôi dưỡng, giam giữ anh quý có thể giúp gia đình giàu sang thịnh vượng, nhưng người làm phép sẽ gặp phải báo ứng, cũng có thể khắc ngày sinh tháng đẻ lên của người khác lên rồi gỗ, nguyên rửa họ chết thảm.

Chú thuật rất thịnh ở thời Minh, Đông Hán lúc loạn đản tác loạn, đại thần kết bè kết phái, thậm chí không dám nói chuyện lớn tiếng, mỗi ngày chỉ dùng ánh mắt trao đổi, mà chú thuật là nhánh phát triển mạnh mẽ

nhất trong đạo thuật, có thể dùng để trả thù đối phương. A Nhan nói đạo thuật dùng để đuổi quỷ cứu người ngày càng xuống dốc, tà thuật lại kéo dài không suy, không thể không cảm thấy bi ai.

Sáng thứ bảy, thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời vẫn còn chưa gay gắt, núi xa xanh biếc dưới bầu trời thăm thẳm lẳng lặng không nói gì, trên đường hồi hương có một chiếc xe A4 màu đen chạy như bay mà qua, yên trầm mở ra, ven đường một con chim trắng đang ngẩng đầu ưỡn ngực bệ to kinh động, vỗ vỗ cánh ba chân bốn cẳng trốn mất.

Ô tô dừng lại trước một ngôi nhà trong thôn nhỏ nằm ở hướng Tây Bắc.

Trong sân, gốc cây cổ thụ đang đuổi những cành lá rậm rạp của nó, thoạt nhìn bưng bít sinh cơ, nhưng cảnh vật xung quanh lại bày ra vẻ tẻ nhạt hoang vắng, miệng giếng được trùm kín, con đường nhỏ lát bằng đá đã mọc đầy cỏ dại, ngôi nhà ba gian kín cổng, trên cửa sổ bám một lớp tro bụi thật dày.

Tất cả đều khác xa so với một tháng trước, Lâm Ngôn nhớ rõ, lần trước đến nơi này trong sân còn nuôi gà mái cùng thỏ, bà đồng mặc chiếc áo bông màu xám quỳ gối trước bàn thờ nhắm mắt dưỡng thần, cả sân nơi nơi đều tràn ngập hơi thở thần bí. Mà hiện tại cái sân lại khiến người ta liên tưởng đến cảnh tượng hoang vu vì bị chủ nhân bỏ mặc nhiều năm, trên thực tế nằm mờ sau núi chỉ mới vừa đắp xong chưa đến một tháng. Người ở nông thôn rất tin vào việc nếu người sống ở trong nhà thì nơi đó sẽ được thần linh phù hộ, vài chục năm như một ngày đều giúp tránh nắng tránh mưa, nhưng một khi chủ nhà tạ thế, thần linh cũng theo đó mà bỏ đi, bởi vậy một ngôi nhà bỏ hoang thường chưa đến nửa năm đã mục nát.

— “Lúc tiên cô còn sống, trẻ con trong thôn sinh bệnh, người lớn gặp ma trúng tà, thanh niên dựng vợ gả chồng cần đi coi tuổi đều đến tìm nàng, tiên có nhiều một chút nhưng luôn chuẩn xác.” Trưởng thôn rút điều thuốc nói.

Trưởng thôn ở đây là người quen của mẹ Doãn Chu, nghe nói Doãn Chu dẫn người đến thăm Nhị Tiên Cô liền cố đứng trước cửa thôn nghênh đón bọn họ, từ đầu thôn đến nhà Nhị Tiên Cô chỉ có mười phút nhưng trưởng thôn đã ngốn hết bốn điều thuốc, Doãn Chu bị khói làm chảy cả nước mắt, mỗi nửa phút Lâm Ngôn cùng tiểu đạo sĩ đều phải xoay đầu ra ngoài cửa sổ để hít thở không khí trong lành, rõ ràng trong xe chỉ có trưởng thôn cùng điều thuốc lá nhai không ngừng, Lâm Ngôn lại cảm thấy hàng loạt những lời khinh bỉ của ba người một quỹ đang học học bay qua trên đỉnh xe.

Nếu quỷ cũng sẽ biết khinh bỉ...

Lâm Ngôn từ trong hành lý của tiểu đạo sĩ lấy ra một bó nhang, đặt lư hương trước cửa nhà, cung kính xá một cái.

— “Lần trước, chúng ta vừa đi không bao lâu thì Tiên Cô liền xảy ra chuyện, sớm nên đến đây thắp một nén nhang, nhưng việc học quá nhiều nên mới chậm trễ đến tận bây giờ.” Lâm Ngôn phỉ phỉ rèm cửa, tro bụi lập tức rơi xuống đầy đầu đầy mặt “Khụ, khụ, khụ, khụ, nơi này, nơi này không có người trông coi sao?”

— “Không ai lo đâu, các người sống trong thành phố nên không biết, làm nghề này là do hưởng phúc từ trời mà đối lấy cơm ăn, tiên cô lấy chồng năm hai mươi tuổi, chưa đến mười năm thì chồng cùng hai đứa con trai trong nhà đều chết hết, chỉ còn lại một mình nàng, nên căn nhà này không có nàng thì cũng không ai ở.” Trưởng thôn nhét vạt áo sơ mi đỏ vào trong quần “Đừng sợ, mỗi tiên cô trong thôn đều thoát khỏi kiếp nạn này.”

— Đi đi, các người không phải đến đây viếng mộ sao, người trong thôn chúng ta cũng không đủ khả năng xây chi kang trang, chỉ có thể đắp thành ụ đất thêm một tầng đá, để mọi người nhớ chỗ là được rồi, ta mang các người đi.

Cái nắng dần dần trở nên gay gắt, vài người đều bẻ cành cây một bên để phòng rắn độc trong bụi cỏ một bên chống đỡ con đường mòn gập ghềnh mà leo lên núi. Bãi tha ma trong thôn cũng không chỉnh tề như nghĩa trang trong thành phố, mà các gia đình đều tự lãnh một phần đất, mỗi khi người thân trong nhà mất thì đắp mai táng, mỗi một đồng đất thêm một tầng đá to bên trên là thành mộ, có chỗ đã quá lâu thì ngay cái đất cũng không thấy, trong bụi cỏ nở đầy những đóa hoa nhỏ màu xanh nhạt, đi đường phải thật cẩn thận bước chân để không làm kinh động đến người đã khuất.

Phần mộ của Nhị Tiên Cô nằm trong một góc hoang vắng, đồng đất thật mới mẻ, trừ bỏ vòng hoa xiêu xiêu vẹo vẹo phía trên thì không khác gì những nấm mồ gần đó.

Chứng kiến cảnh này khiến Lâm Ngôn có chút áy náy, hắn đem một xấp giấy tiền vàng bạc châm lửa đốt trước phần mộ, dùng nhánh cây gậy gậy, trong lòng lại yên lặng nói, bà bà, người nếu còn tại nhân thế, thì làm ơn trở về một chuyến nói cho chúng ta biết ai đã hại người, chúng ta nhất định sẽ báo thù cho người.

Trường thôn cầm Ngọc Kê* mà Lâm Ngôn đưa ngồi cách đó xa xa hút thuốc, Lâm Ngôn liếc nhìn tiểu đạo sĩ, nhẹ giọng nói “Bắt đầu chứ?”

A Nhan gật gật đầu, từ trong túi áo lấy ra một tấm ảnh, là hình tìm được trong nhà Nhị Tiên Cô, trong ảnh chụp Tiên Cô còn rất trẻ, mặc một chiếc áo bông thêu hoa, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước.

— “Hiện tại thời gian không tốt, thái dương quá lớn, trong núi dương khí rất thịnh, không chắc là có thể gọi về được.” A Nhan nói, nhảy lên kéo một nhánh cây, treo hành lý cùng phiến chiêu hồn lên trên, sau đó vỗ vỗ bụi đất bám trên vai “Có hình, có thi cốt, còn phải mượn ngày sinh tháng đẻ của người dùng một chút.”

Lâm Ngôn còn chưa kịp hỏi, tiểu đạo sĩ đã lưu loát đưa một con dao găm cho hắn, không phải kiếm gỗ đào như bình thường mà là một con dao hàng thật giá thật, nhìn chuôi dao tựa hồ còn khá mới, dưới ánh mặt trời lóe lên bạch quang chói lọi.

— “Một, một hồi người nhớ cầm cái này, sẽ có chút không thoải mái, nhưng trăm ngày đừng buông tay.” A Nhan dặn dò “Ta, ra niệm một câu, người liền niệm một câu.”

Doãn Chu xì một tiếng nở nụ cười, lại cảm thấy lúc này mà cười thì có vẻ rất vô duyên, vội vàng đem tiếng cười trong cổ họng hóa thành một chuỗi ho khan.

Kì thật mỗi lần A Nhan giảng giải về đạo thuật hay bùa chú đều không bị nói lấp, Lâm Ngôn nghĩ thầm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã sắp chính Ngọ, rừng cây trong núi không thể ngăn được ánh nắng gay gắt của buổi trưa, vài người đều đã đổ đầy một thân mồ hôi, trường thôn cũng không chịu được cái nắng cháy da mà chạy tới gần đó uống trà, Lâm Ngôn nắm dao găm trong tay đứng trước phần mộ, dùng bả vai lau đi mồ hôi trên mặt, hy vọng chuyện này có thể mau chóng chấm dứt.

Tiểu đạo sĩ bắt đầu tụng kinh, tiếng niệm mơ hồ nghe không rõ nội dung, nhưng tốc độ thong thả cũng không tính khó nhọc, Lâm Ngôn nắm chuôi dao, cố gắng lặp lại. Ai ngờ, khẩu quyết còn chưa đọc được một nửa, Lâm Ngôn đã bắt đầu cảm thấy không thích hợp, nhiệt độ không khí xung quanh bắt đầu giảm xuống, mồ hôi ngưng tụ sau lưng, mồ hôi lạnh leo từ chuôi dao truyền đến, đầu tiên là độ ẩm nơi bàn tay bị hấp thu hết, tiếp đó là hai cánh tay, bả vai, từ cột sống đến cái gáy đều tê rần, phảng phất như cầm trong tay không phải là con dao mà là một cái tủ lạnh chạy với nhiệt độ thấp nhất suốt một năm để đông lạnh cá.

Phiến chiêu hồn trên đỉnh đầu bắt đầu rung động.

— “Lạnh quá.” Lâm Ngôn trờ một hơi khí lạnh, liếc nhìn không khí yên tĩnh xung quanh “Gọi được hồn rồi sao?”

— “Phải, hình như nàng đã đến.” Tiểu đạo sĩ do dự “A... Kì quái...”

Lại niệm hai câu chú văn, hàn khí lạnh thấu xương đã lan tràn đến bắp đùi, hai hàm răng Lâm Ngôn đánh lập cập, miễn cưỡng nói “A... A... Nhan, người có chắc là không sao chứ, lạnh quá...”

Tiếng tụng kinh vẫn tiếp tục, tiểu đạo sĩ tà tà liếc nhìn hắn, ánh mắt lộ ra hàn quang, Lâm Ngôn chỉ có thể cố gắng chống đỡ đọc theo khẩu quyết, mồ hôi lạnh từ trên trán không ngừng xõa ra.

— “Cố chịu đựng thêm một lát, hồn phách của nàng đang bị thứ gì đó trói buộc, ta phải cởi bỏ.” A Nhan căn dặn nói, cầm một lá bùa quét qua lưỡi kiếm, thoáng chốc hàn khí rét lạnh như biển ồ ạt đập vào mặt, toàn thân Lâm Ngôn giống như bị kim châm, đau đớn đến mức gân xanh trên trán đều đã nhảy lên.

— “Họ Nhan người đang làm gì??” Doãn Chu nhìn môi Lâm Ngôn xanh tím liền cảm thấy không thích hợp, “Thất bại cũng không sao, nhưng người không thể xảy ra chuyện, Lâm Tử, con quý đi theo người đâu?!”

__”Sắp được rồi, đừng buông tay!” Mặt tiểu đạo sưng hồng,miệng không ngừng niệm chú,thoáng chốc phiến chiêu hồn trên đầu bị gió cuốn càng ngày càng dữ dội,mảnh vải bị xé thành hai người,lơ lửng rơi xuống cách đó không xa.

__”Không, không sao....A Nhan người nhanh lên...” Lâm Ngôn lạnh tới mức cái lưỡi đều đã đông cứng,hắn định đổi dao găm sang tay kia nhưng chuôi dao bằng sắt một khi gặp khí lạnh liền dính vào da thịt khó có thể tách ra,run rẩy theo hai tay lan tràn đến bắp chân,Lâm Ngôn lao đảo mấy bước không may vấp phải nắm mồ,lắc lắc liền muốn đổ xuống.

Một cỗ lực lượng lập tức đỡ lấy lưng hắn,thanh âm của Tiêu Úc vang lên đúng lúc, trầm thấp nhưng không cho phép kháng cự“Buông tay!”

Tiêu Úc giữ chặt mu bàn tay của Lâm Ngôn, so với con dao, bàn tay Tiêu Úc còn ấm áp hơn rất nhiều, không ngừng ngăn chặn hàn khí đang xâm nhập vào người Lâm Ngôn, A Nhan thấy thế nháy mắt biến sắc, quát lớn “Nghịch súc,lui ra!!”

__”Mẹ nó ta liều mạng với người...” Lâm Ngôn mạnh mẽ nhắm mắt,lòng bàn tay thiếp vào lưỡi dao,lập tức hàn khí lạnh thấu xương như ngàn vạn mũi kim đâm thẳng vào lòng bàn tay hắn,khí lạnh được nước bành trướng,khi mở mắt ra Nhị Tiên Cô cũng không có xuất hiện, mà ngược lại,Tiêu Úc đang dùng toàn bộ lực lượng khiến người ta không thể kháng cự mà hung hăng mở tay Lâm Ngôn ,miễn cưỡng giật lấy lợi khí từ tà tử trong tay hắn.

Con dao rời tay trong nháy mắt Lâm Ngôn từ hằm băng bị ném vào hồ lửa,thuật pháp bị chặt đứt,dương quang nóng rực đánh lên lưng hắn,cả người khó chịu không chịu nổi. Nhưng hắn còn chưa kịp đến tới tình trạng của bản thân thì Lâm Ngôn cùng Doãn Chu đã bị cảnh tượng trước mắt khiến cho sợ ngây người,chỉ thấy Tiêu Úc đang cầm con dao trong tay đi đến trước mặt A Nhan,ánh mắt tràn ngập lạnh lẽo cùng sát khí, lòng bàn tay tiếp xúc với chuôi dao bị nướng chín, vang lên những tiếng nổ rất nhỏ,nhưng Tiêu Úc xem như không có việc gì,một tay nắm cổ áo A Nhan, tay kia hung hăng cầm con dao hướng mắt trái của A Nhan mà đâm xuống!

Trong đầu Lâm Ngôn nổ tung,theo bản năng tiến lên ôm eo Tiêu Úc,dùng hết khí lực kéo hắn về phía sau,nhưng tiểu đạo sĩ cũng không thích hợp,về yếu đuối bình thường không còn sót lại chút gì,hai mắt vì phần nộ mà cháy đỏ bừng,nghe người tránh thoát,lưu loát cầm chu sa nhảy đến chỗ Tiêu Úc,thanh âm run rẩy biến điệu “Nghịch súc chính là nghịch súc,không thể lưu lại!”

__”Thao con mẹ nó, sao lại thế này!!” Doãn Chu không nhìn thấy Tiêu Úc,chỉ thấy tiểu đạo sĩ không ngừng quay cuồng trên mặt đất,tránh né một con dao găm sắc bén,Lâm Ngôn lúc này cũng nóng nảy,một bên giữ chặt Tiêu Úc một bên rống Doãn Chu “Con mẹ nó, sao ta biết được,người mau giữa A Nhan lại a!!”

Hắn chưa từng nhìn thấy Tiêu Úc phần nộ như vậy,chính ngộ dương quang thẳng tắp chói mắt,toàn thân con quỷ ẩn ẩn tản ra sát khí,hai khớp tay mạnh mẽ xông ra, chụp lấy cổ A Nhan,Lâm Ngôn tưởng mình nhìn lầm rồi,dùng sức xoa mắt,cảnh tượng vẫn như cũ dội vào mắt hắn,nơi quỷ ảnh đứng tỏa ra một đoàn hắc khí,chỗ của người lại cháy lên một đám lửa,hai bên dây dưa lẫn nhau,nhưng ánh sáng mà da cam chói mắt dần dần tịch diệt...

Sau lại hắn mới biết được, quỷ có âm khí, người có dương khí,khi người tập trung tinh thần nếu không bị thị giác mê hoặc hoặc là trực tiếp cảm được âm dương phân cực,là căn cốt tuyệt hảo để tu luyện đạo thuật,hắn trong lúc vô tình đã mở ra Huyền Thuật Chi Môn đã bị phong bế từ lâu.

Nhưng lúc này đây, tình huống lại nguy hiểm vạn phần,Tiêu Úc một tay nắm cổ A Nhan,dao găm một tác lại một tác áp sát A Nhan,lòng bàn tay bị chuôi dao nướng chín cháy đen,sắc mặt A Nhan trắng đến tím đỏ,hai con mắt sắp lồi cả ra ngoài. Lâm Ngôn cũng không dám do dự,vội vàng chạy tới kéo A Nhan ra sau bảo hộ,một tiếng leng keng thanh thúy vang lên,dao ngăm ngà nhào trên mặt đất.

Tiểu đạo sĩ thoát khỏi tay lệ quỷ,bị lại máu tươi đang ồ trào ra khỏi miệng,rên rỉ chút quãng nói “Lâm Ngôn ca ca...Tiên Cô...hồn của Tiên Cô bị nhốt rồi...gọi không được.”

Lâm Ngôn đỡ bả vai tiểu đạo sĩ,hai mắt A Nhan trong suốt sáng ngời,cùng với vẻ dữ tợn lúc thi pháp hoàn toàn là hai kẻ khác biệt “Chú thuật...cẩn thận.” A Nhan nhỏ giọng nói,Lâm Ngôn còn chưa kịp hỏi rõ ràng,thân thể nhỏ gầy của A Nhan đã không thể tiếp tục chống đỡ ,chớp mắt liền ngã đi.

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu bốn mắt nhìn nhau, đều bị kết quả mặc danh kì diệu này hù đến, nói không ra lời.
END 28

*Ngọc Kê : là một bộ phận giới tính của già trống, có tác dụng tráng dương bổ thận.

29. Chương 29

Lúc đến bệnh viện thì trời đã tối đen, A Nhan bị thương cũng không quá nặng, chỗ vết thương dài khoảng mười cm nơi cánh tay phải may lại, khi tiêm vắc xin phòng uốn ván cho A Nhan, bác sĩ cứ nhìn chăm chăm bọn họ, mặt người nào người nấy đều xám tro, vừa chích vừa quở trách thanh niên không làm chuyện gì có ích một chút sao suốt ngày cứ đánh nhau như vậy, trên người Lâm Ngôn cùng Doãn Chu đều bám đầy bùn đất, cũng không biết giải thích như thế nào, đành phải khúm núm cho qua chuyện.

Kết quả xét nghiệm máu đã có, bác sĩ nói do thường xuyên ăn uống thiếu dinh dưỡng dẫn đến thiếu máu nghiêm trọng và huyết áp thấp, cần phải nằm viện tĩnh dưỡng, không thể làm những việc tiêu hao thể lực, Lâm Ngôn thay A Nhan làm thủ tục nhập viện, đóng viện phí xong liền vào phòng thăm hấn, A Nhan đang nằm trên giường truyền gluco, chân kéo lên cao chỉ chừa hai con mắt, thấy Lâm Ngôn tiến vào lập tức đỏ mặt.

— “Vừa, vừa rồi là ta nóng vội, sư phụ nói một khi thi thuật thì không thể gián đoạn, nếu không sẽ dễ dàng bị quỷ nhập thân, trên núi ít người, ta lo lắng nếu xảy ra sự cố thì không có cách nào giải quyết...” A Nhan cười cười “Ta không nghĩ tới thể chất của ngươi lại kì quái đến như vậy, Lâm Ngôn ca ca, nếu ngươi học đạo thuật nhất định sẽ giỏi hơn ta nhiều.”

— “Nhìn ngươi bình thường hiền lành nhút nhát, không ngờ khi tức giận lên lại lợi hại đến như vậy, ta cùng Doãn Chu đều bị ngươi dọa hết hồn.” Lâm Ngôn cẩn thận dịch cánh tay bị thương của hấn vào trong chăn, chỉ chỉ Tiêu Úc rồi nhìn A Nhan nói “Trước cứ an tâm dưỡng thương, trở về ta sẽ thay ngươi xử lý hấn.”

Tiểu đạo sĩ lại đỏ mặt, Lâm Ngôn siết ngón tay, nhớ lại hàn khí lạnh thấu xương lúc trên núi nhìn không được rừng mình, trong phòng không có người, có lẽ đi ăn cơm chiều, liền thấp giọng hỏi hấn “Hôm nay dần dần đã xảy ra chuyện gì ?”

— Ta cũng không biết, chiêu hồn là đạo thuật đơn giản nhất, có thi cốt cùng ảnh chụp, người lại là người mệnh Thuần Âm, đáng ra là phải dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ lại không thể gọi được hồn của Nhị Tiên Cô, giống như nó đã đang bị thứ gì đó giữ chân, nên...”

Lâm Ngôn nhíu mày “Bị giữ lại ? Chẳng lẽ đang trên đường đi đầu thai ?”

Về mặt tiểu đạo sĩ trở nên nghiêm túc “Không, không phải, có thể gọi chứng tỏ nó còn chưa đầu thai, người còn sống rất ít khi xuất hồn mà đi, vì quỷ hồn xem cơ thể như một cái lọ, cái lọ này nếu chết liền mất đi tác dụng, chỉ cần thuật pháp đơn giản là có thể gọi bọn nó lại đây, có lẽ nó cũng giống như Chu Cẩm Thiên tìm được một thân xác mới, cũng có thể nó đang bị người giam cầm ở một địa phương nào đó, không thể tới được.”

— “Ta, ta cảm thấy khả năng sau có vẻ lớn hơn, ta vốn thử chuyển âm khí từ nắm mồ tích tụ vào cơ thể người, để dẫn hồn của Nhị Tiên Cô, đối với người thường mà nói âm khí không tính là cái gì, nhưng mạng của người làm thịnh dương suy, nên không thể áp chế... thiếu chút nữa...” Tiểu đạo sĩ cúi đầu không ngừng nói câu xin lỗi, sau đó lại cười tự giễu nói “Khó trách nó tức giận như vậy, là ta quá lỗ mãng.”

Lâm Ngôn lắc đầu nói không sao, ngồi trên giường thuận tay lột cam cho hấn, trong không khí thoang thoang mùi thuốc sát trùng, ngoài cửa sổ phản chiếu ánh đèn mờ hồ, dòng xe lưu thông trên ngã tư đường ánh lên một màu da cam. Trong lòng Lâm Ngôn giống như bị một tảng đá đè nặng, thời gian gần đây hấn không ngừng vướng vào những rắc rối, đầu tiên là tiên cô, Doãn Chu, sau đó là A Nhan, nhưng điều làm hấn phiền táo nhất chính là đến bây giờ vẫn chưa thể tìm ra manh mối, giống như bị mất đi đêm, biết rõ nguy hiểm tứ phía nhưng không biết phải đề phòng cái gì.

Tiến về phía trước,lui về phía sau,hay đứng bất động tại chỗ cũng không được.

__”Viện phí ta đã trả rồi,cứ an tâm nghỉ ngơi,muốn ăn gì thì cứ gọi điện cho ta.” Lâm Ngôn nói “Ngày mai ta lại đến thăm người.”

Sau lưng bị một đôi tay bò lên,ôm lấy hần đường như muốn an ủi,chóp mũi không ngừng cọ cọ sau cổ,Lâm Ngôn mở ra lòng bàn tay bị nướng chín của Tiêu Úc,đau lòng nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn,lại nhìn tiểu đạo sĩ, ánh mắt không khỏi có chút xa cách.

__”A Nhan, đừng gọi hần là nghiệt súc nữa.” Lâm Ngôn nói “Hần có tên, gọi là Tiêu Úc.”

A Nhan sững sờ nhìn khoảng không sau lưng Lâm Ngôn hồi lâu,mới nhú mi khẽ gật đầu.

Lâm Ngôn ném quần áo dính máu vào máy giặt,lấy ra một bộ đồ mua từ chợ đồ cổ đặt lên cái ghế nhỏ trong phòng tắm,ôm hòm thuốc tựa lên tường cạnh bồn rửa tay tìm kiếm,bất đắc dĩ nghĩ chỗ hần chỉ có thuốc chứ không có phù chú trị thương, hần cũng không phải Harry Potter a.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước,Lâm Ngôn vừa tắm xong,lê dép từ trong hòm lấy ra một tuýp thuốc Vân Nam,con quỷ dùng hai tay chống lên thành bồn tắm,cứ nhìn chăm chăm Lâm Ngôn,thấy hần nửa ngày chỉ lo đùa nghịch với tuýp thuốc có chút không kiên nhẫn,khẽ gõ gõ thành bồn,nhẹ nhàng kêu một tiếng Lâm Ngôn.

Hơi nước bốc lên khiến con quỷ càng thêm hấp dẫn,xương quai xanh rất sâu,ngũ quan như họa,cằm đang gổi lên cánh tay,cánh tay còn lại vắt trên thành bồn lộ ra lòng bàn tay cháy đen. Lâm Ngôn bóp thuốc mỡ,cầm tay Tiêu Úc, lật qua lật lại cẩn thận quan sát,kì quái là vết thương có vẻ nhẹ hơn ban ngày rất nhiều,chỗ phỏng rộp cũng đã xẹp xuống, những chỗ không tính nghiêm trọng thậm chí đã hồi phục như bình thường.

__”Vô dụng.” Tiêu Úc nhìn thuốc mỡ trong tay Lâm Ngôn,lắc lắc “Nó tự lành.”

Lâm Ngôn bĩu môi, ném tuýp thuốc qua một bên.

__”Người phạm quy,ta đã nói không được làm hại những người bên cạnh ta,hôm nay nếu A Nhan không trốn mau,chắc chắn sẽ bị người lấy mạng.” Lâm Ngôn bỏ tay Tiêu Úc ra,cầm vòi sen thay hần xối tóc “Nhưng nể tình người bị thương tha thứ cho người lần này,lần sau không được lấy lý do này nữa.”

__”Có đau không ? Để xa một chút, coi chừng dính nước.” Lâm Ngôn cẩn thận chỉnh vòi sen, “Ta ngay cả hamster còn chưa nuôi lại phải dưỡng một con quỷ,nếu bị bệnh cũng không biết đưa đi đâu chữa trị,nghe lời lần sau đừng phân cao thấp với A Nhan nữa.”

__”Hần thiếu chút nữa hại chết người.” Tiêu Úc chậm rãi nói “Cách xa hần một chút.”

Lâm Ngôn xì cười,nhẹ nhàng xoa xoa đầu Tiêu Úc “Người nói giống như muốn ta sống thật lâu vậy.”

So sánh với giọng điệu khàn khàn thông thả lúc đầu,thanh âm của con quỷ dần dần trở nên trong trẻo trôi chảy hơn,giống như một người bị bỏ quên trong thâm sơn cùng cốc nhiều năm đang bắt đầu hòa nhập với xã hội chậm rãi tìm về bản năng quần cư lúc trước,nói không chừng sẽ có một ngày bọn họ có thể cùng nhau nằm trên sôpha, cùng nhau ăn hoa quả xem TV,Lâm Ngôn nghĩ,nếu như Tiêu Úc không hề “thương nhớ” cái mạng của mình nữa.

__”Hôm nay bị đông lạnh là sự thật.” Lâm Ngôn cười khổ“ A Nhan hần không phải cố ý,đạo sĩ gà mờ còn chưa xuất sư đã bị kéo vào chuyện này,ai kêu ta gần nhất luôn gặp phải quỷ chứ.”

Lâm Ngôn bắt buộc chính mình không nhìn Tiêu Úc,tầm mắt khẽ lướt qua ***g ngực của hần, nhìn chăm chăm thành bồn phía sau thở dài “Nói thật, gần đây xảy ra nhiều chuyện quá,những người ta nhận thức đều lần lượt không chết cũng bị thương,nhưng ngay cả việc đắc tội với ai ta còn không biết,thật sự chịu không nổi, người đừng gây thêm phiền phức cho ta.”

Phòng tắm oi bức, Lâm Ngôn cảm thấy có chút choáng váng,gội đầu cho Tiêu Úc xong liền một người chạy ra sôpha hít thở không khí,không biết vì cái gì gần đây hần luôn dễ dàng cảm thấy mệt mỏi,rõ ràng không làm gì cả lại mệt đến mức hận không thể vừa nằm đã ngủ,thời gian rời giường cũng càng ngày càng trễ. Lâm Ngôn tùy ý chọn một quyển từ điển sách cổ trên bàn lật ra xem,vì muốn giải cổ thuật mà cố tìm tòi

trên mạng,tất cả đều là chữ phồn thể, rất khó đọc,xem lâu cả người đều mệt rồi,trước mắt che một tầng hơi nước,phản ứng cũng trở nên trì độn.

Nội dung trong sách mang ý nghĩa rất thâm thúy,rất nhiều danh từ hán còn chưa nghe qua,nhưng càng đọc càng khiến hần cảm thấy hứng thú,Lâm Ngôn lật qua trang sau,có một đoạn nói về việc khống chế hồn phách,quỷ hồn cũng giống như người sống, trong lòng đều mang oán khí,người sống một khi oán hận sẽ thông qua các loại phương thức mà phát tiết,nhưng hồn phách lại chỉ có thể siêu độ hoặc giết người,chúng nó không thể đầu thai,mà lâu dài không thể đầu thai liền sinh ra oán niệm mới,về lâu về dài sẽ trở thành tai họa, tục xưng là“sinh hồn.” Lâm Ngôn lót gối sau lưng,nằm trên sôpha ngáp ngắn ngáp dài.

Rất nhiều tà thuật lợi dụng trạng thái hỗn độn của ma quỷ làm vũ khí cho mình,vì kích phát oán hận mà không tiếc sử dụng các thủ đoạn âm độc cực đoan,tỷ như moi xác người mới chết từ trong quan tài,cất vào một cái hòm,cho lửa đốt, trùng cắn, các loại phương thức tàn nhẫn để kích thích sát tâm,sau đó dùng tà thuật khống chế,sai khiến lệ quỷ bò lên người nào đó,nếu không thể đạt được mục đích thì không thể bỏ qua,...

Một mối giống như sóng biển ập đến,Lâm Ngôn cảm thấy buồn ngủ, hai mắt sụp xuống, mí mắt nặng như chì.

Quả nhiên lớn tuổi rồi không còn dẻo dai như lúc mười bảy mười tám nữa,vì lên núi mà chưa đến năm giờ sáng đã phải xuất phát,đến tối lại phải cùng Doãn Chu thay phiên nhau công tiểu đạo sĩ đến bệnh viện,trong đầu ong ong tác hưởng,giống như đang có mấy nghìn người gõ gõ bên tai,quyển sách trên tay Lâm Ngôn trượt xuống sàn, phịch một tiếng trầm đục...

Ngủ một hồi, Tiêu Úc chắc hẳn sẽ đi ra kêu mình...Hai mắt khép hờ,tầm nhìn theo lông mi rung động,chậm rãi nhắm lại đến cuối cùng ngay cả một chút tỉnh táo cũng không thấy.

Sa sa, sa sa.

Trong phòng đột nhiên vang lên một loạt tiếng sa sa có quy luật,lại không phải là tiếng nước chảy,Lâm Ngôn bắt buộc chính mình mở to hai mắt,mơ mơ màng màng nghĩ,Tiêu Úc đâu rồi,sao lại tầm lâu như vậy ?

Sa sa, sa sa.

Cẩn thận lắng nghe mới nhận ra giống như có ai đó đang dùng bút sáp vẽ loạn trên mặt giấy,ai vậy ? Lâm Ngôn ngồi dậy,theo tiếng động nhìn ngó xung quanh,cả căn phòng đều trở nên âm u,ánh đèn ảm đạm chiếu sáng một mảnh không gian, tro bụi bám đầy ,giống như một cuộn phim cũ của những năm sáu mươi,màn hình thỉnh thoảng lại đổ hột tạt tạt nhũn sũng,một cô bé mặc quần áo màu đỏ ngồi trên sàn dựa lưng về phía hần không biết đang dùng sức vẽ cái gì đó.

Như thế nào lại có con nít trong phòng, con của họ hàng nào sao ?

Lâm Ngôn mờ mịt xoa bóp huyết Thái Dương,chỉ thấy cô bé mặc một chiếc áo bông bần hề hề, bàn tay tái nhợt lộ ra bên ngoài,cầm bút sáp màu vẽ nguệch ngoạc,tiếng sa sa theo ngòi bút xẹt qua trang giấy, trên tờ giấy dần dần hiện lên một “người” xiêu xiêu vẹo vẹo,tứ chi bẻ thành những tư thế cực kì quỷ dị,khuôn mặt bị tô đen,chừa lại hai hốc mắt trắng dã,cứng ngắt nhe răng,giống như đang cười to,răng nanh được tô một màu đỏ như máu,toàn bộ cái đầu giống như bị ai đó mạnh mẽ kéo xuống, không chống đỡ nổi mà lệch sang một bên vai.

Cô bé vẽ hết sức chuyên chú,hoàn toàn không để ý tới động tĩnh xung quanh.

—”Em đang vẽ cái gì vậy ?” Lâm Ngôn nhẹ giọng hỏi.

Cô bé quay đầu nhìn Lâm Ngôn, cười nhạt nhẽo,hai con mắt đại ra như hai cái hố đen ngòm “Hi hi, đây là ta a.”

—”Ca ca, ca ca.” Cô bé đút ngón cái vào miệng,chỉ vào Lâm Ngôn hớn hờ nói “Ca ca.”

END 29

30. Chương 30

Bảo ta sao ? Lâm Ngôn mơ mơ màng màng gật đầu, đầu óc choáng váng, hai chân mềm nhũn, giống như đang đạp trên một đồng bông, ánh sáng trong phòng càng lúc càng tối, gió từ cửa sổ ập ập vào, vừa tắt xong, tóc còn chưa kịp khô, gió lạnh thổi qua khiến da đầu không khỏi run lên.

— “Sao không giống em chút nào hết ?” Lâm Ngôn nói

Cô bé dùng bút sáp đen đồ lên tờ giấy, một dòng đen ngòm ồ ồ chảy ra giữa hai hàng răng nanh đỏ tươi, “Sao không giống ? Lúc em chết trông như vậy đó.”

— “Ca ca.” Cô bé đứng lên, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lâm Ngôn, đầu lệch hẳn về bên phải, ngón cái đút trong miệng, một lát sau một lóng tay đã không thấy, ngón tay bị cắn chỉ còn non nửa, cô bé nhếch miệng cười, trong miệng đầy máu, máu tươi còn chảy ròng ròng bên môi.

— “Ca ca, anh đi theo em đi, theo em đi.” Cô bé ném cây bút, nắm lấy tay Lâm Ngôn, kéo hẳn đến phòng tắm “Em cho anh xem bộ dáng lúc em chết, rất đẹp a.”

Lâm Ngôn vô tri vô giác đi theo phía sau, bản năng mách bảo hẳn có cái gì đó không thích hợp, nhưng lại không nói nên lời, đầu giống như bị đóng đinh, chỉ nghĩ một chút liền đau đến run rẩy.

Gió thế nào lại thổi lớn như vậy, ai đã quên đóng cửa sổ ?

— “Sau khi anh mua quần áo mới cho em, em liền chết, bà bà cũng chết, ông nội cũng chết, tất cả đều chết.” Cô bé nắm tay Lâm Ngôn đi về phía trước, mái tóc dùng một chiếc rubăng màu đỏ buộc lại, nhưng chiếc nơ chỉ thắt được một nửa, chừa lại một khúc rubăng thật dài treo lủng lẳng sau đầu. “Ca ca, anh cũng mau chết đi, chờ anh chết, em sẽ vẽ một bức tranh cho anh.”

— “Ca ca, hi hi, ca ca chết cùng chúng ta.” Cô bé kéo kéo chiếc áo bông cũ trên người, đầu lệch một cách quái dị, giống như một khi không cẩn thận thì cái đầu sẽ lập tức rơi xuống đất “Đi mau, nhanh lên, không kịp nữa rồi.”

Tầm nhìn trở nên vụn vặt, hành lang đen kịt giống như một con quái vật khổng lồ đang mở miệng, Lâm Ngôn đi nhanh hơn, bỗng dưng mũi chân đá phải thứ gì đó, Lâm Ngôn theo bản năng trèo lên, sau đó lại leo lên một tầng mới, lạnh quá, gió thật lớn...

Tại sao đi mãi mà vẫn không đến ?

— “Lâm Ngôn!” Thanh âm tràn đầy nôn nóng từ thế giới bên kia truyền đến, mang theo tiếng vọng xa xôi “Trở về.”

Giọng nói này rất quen thuộc, Lâm Ngôn xoay cái cổ cứng ngắt muốn quay lại nhìn, nhưng cổ tay lại bị cô bé giữ chặt, dùng sức kéo hẳn về phía trước “Không kịp nữa rồi, nhanh lên.”

Lâm Ngôn gật gật đầu, lắc người đi về phía trước, một bước này lại đạp giữa không trung, cả người mất thăng bằng ngã xuống, trong nháy mắt một cổ lực cản mạnh mẽ từ bụng truyền đến, ôm eo hẳn hung hăng kéo về, mùi sữa tắm tươi mát khiến hẳn đột nhiên thức tỉnh, giống như được người kéo ra khỏi cơn ác mộng. Lâm Ngôn mở mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy khung cảnh u ám lúc này đã trở lại bình thường, cô bé không thấy, Lâm Ngôn cúi đầu, cảnh tượng trước mắt khiến hẳn không khỏi trợn mắt rút một hơi khí lạnh, hoàn toàn không nói nên lời.

Hắn đang đứng trên cửa sổ phòng mình, cửa sổ mở rộng, bức màn bị gió thổi tung, bay phấp phất trong gió, nửa bàn chân đã bước ra ngoài, từ độ cao này nhìn xuống, bồn hoa cùng bóng cây tối đen gần trong gang tấc, trong hoa viên mơ hồ đứng hai bóng người, đang ngửa đầu vẫy tay với hẳn, một cô bé mặc áo bông, mà nắm tay cô bé chính là linh hồn mà ngày hôm qua bọn họ không thể gọi được – Nhị Tiên Cô!

— “Chết rồi, chết hết rồi, người cũng chết đi.” Thanh âm của cô bé cứ mãi quanh quẩn trong đầu “Mau lên, không kịp nữa rồi.”

— “Tiêu Úc! Tiêu Úc!” Lâm Ngôn thất hồn lạc phách hô to, theo bản năng lùi về phía sau, lập tức rơi vào ngực người nào đó, bàn tay siết chặt eo hẳn, buộc hẳn xoay người, thanh âm trầm thấp không ngừng lặp đi lặp lại “Ta đây, ta ở đây.”

Cơ thể lạnh lẽo kia chưa bao giờ khiến Lâm Ngôn cảm thấy ấm áp như lúc này,Lâm Ngôn hoảng hồn chôn đầu vào ngực Tiêu Úc,nhưng Tiêu Úc cũng không làm ra quá nhiều động tác thân mật,chỉ bế Lâm Ngôn xuống, đóng cửa sổ, nhú mào nhìn chằm chằm bồn hoa dưới lầu.

Lâm Ngôn nhìn Tiêu Úc,trong nháy mắt hắn đã vô tình quên mất Tiêu Úc là quỷ,Lâm Ngôn mím môi,mình điên rồi nên mới muốn ôm Tiêu Úc.

Lắc đầu cố gắng xua đuổi suy nghĩ kì quái đó,hắn chống cửa sổ thò đầu ra nhìn xuống lầu,bóng cây khẽ lắc lư trong gió,con đường nhỏ lát gạch trông trơn quang đặng,Nhị Tiên Cô cùng cô bé đã không thấy tăm hơi.

—”Vừa rồi cô bé kia, còn có bà đồng đã đứng dưới lầu.” Lâm Ngôn lắp bắp nói “Còn ngoắc ngoắc ta nữa...”

—”Ta không thấy.” Về mặt của Tiêu Úc trở nên rất nghiêm túc,nâng tay xoa xoa mái tóc ướt sũng,Lâm Ngôn lúc này mới phát hiện Tiêu Úc tựa hồ đã từ trong bồn tắm trực tiếp lao vào đây, quần áo lòi thoi suy sụp,lộ ra cơ ngực rắn chắc như đá cẩm thạch,Lâm Ngôn đỏ mặt,vội vàng nghiêng đầu che giấu.

—”Chúng nó không giống ta.” Tiêu Úc khép màn lại “Đừng cách ta quá xa.”

Lâm Ngôn trầm ngâm một hồi, nhỏ giọng nói “....Không giống sao ?”

Tiêu Úc không trả lời, thật sâu nhìn hắn,đột nhiên giống như đang ôm một con gà con mà tha Lâm Ngôn ra khỏi phòng ngủ, đặt trên sofa. Ngay khi Lâm Ngôn nghĩ rằng hắn định bắt buộc chính mình thì Tiêu Úc đã buông tay ra,nhặt cuốn sách cổ lên đặt trước mặt hắn “Học cái này đi.”

— “Người anh em, người giỡn hoài...” Lâm Ngôn dùng tốc độ nhanh như gió đọc lướt qua hàng chữ dài ngoằng trên bìa sách, không khỏi dở khóc dở cười “Đừng nói thứ này ta căn bản đọc không hiểu,cho dù có hiểu rõ nhất thanh nhị sở thì cũng không có khả năng biến thành tiểu đạo sĩ a.”

Tiêu Úc trầm mặc một hồi, thản nhiên nói “Nếu có một ngày ta đi mất thì người phải biết cách tự bảo vệ mình.”

Nói đến đây, Tiêu Úc đặt hai tay lên chân hắn,thần thái vẫn ôn nhu phục tùng như trước,nhưng ngữ khí tựa hồ có cái gì đó bất đồng,Lâm Ngôn do dự một lát mới thấp giọng hỏi hắn “Người sẽ đi sao ?”

—”Người không phải vẫn luôn ngóng trông ta đi cho khuất mắt người.” Tiêu Úc lạnh lùng nói

Lâm Ngôn không biết nên nói gì,dùng đầu ngón tay khẽ vuốt lên mặt hắn,làn da nhẵn nhụi lại lạnh lẽo như sứ,chạm rai thiếp cả bàn tay lên,dọc theo một bên mặt mà vuốt ve xuống cằm,Tiêu Úc cũng không trốn, chỉ lẳng lặng gối đầu lên đùi Lâm Ngôn,ngay khi Lâm Ngôn nghĩ hắn đã ngủ thì Tiêu Úc đột nhiên bật người đứng dậy,mở sách ra đặt lên đùi Lâm Ngôn , chăm chú nhìn Lâm Ngôn, ánh mắt bình tĩnh đến bi thương.

—”Người thật sự muốn ta học cái này ?” Lâm Ngôn kinh ngạc hỏi.

Tiêu Úc gật đầu, Lâm Ngôn còn muốn phản bác nhưng nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn đành phải nuốt trở lại.

Từ phong thủy cho đến trừ ma diệt quỷ, không chỉ dịch kinh, âm dương ngũ hành,tinh tú địa mạch,phù chú mộ cục,kì môn độn giáp thậm chí còn có nuôi quỷ, dưỡng thi, tục mệnh,vài thứ còn có cơ sở hẳn hoi nhưng đại đa số đều tràn đầy mâu thuẫn,giống như cầm đá tự đập vào chân mình,Lâm Ngôn càng xem càng cảm thấy không có lý,ngáp dài ngáp ngắn, một đêm nóc ba ly cà phê cùng một nửa gói thuốc lá vẫn không có chữ nào trong đầu,mỗi lần vừa định mặc kệ thì Tiêu Úc dùng ánh mắt giết người mào hấn cầm trở lại,thẳng đến khi hừng đông mới cho phép hắn ngủ một lát.

Mê tín dị đoan sẽ hại chết người,đối với văn hóa truyền thống chúng ta phải hấp thu một cách có chọn lọc,giữ lại tinh hoa tẩy chay thói xấu,Lâm Ngôn chợt dạ nhớ tới những lời trong sách ngữ văn hồi cấp hai, nói thâm không nghĩ tới nhiều năm dày công giáo dục như thế, cuối cùng lại bị một con quỷ tức nước vỡ bờ.

Nếu thật sự muốn học cũng không thể giống như ăn một miếng sê mốp a,Lâm Ngôn mơ mơ màng màng gối đầu lên chân Tiêu Úc,bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể hắn,khí tức lạnh như băng khiến cho người ta thật yên tâm,Lâm Ngôn cuộn người trên sofa,trong đầu hiện lên một loạt kí tự cùng khẩu quyết loạn tít bát tao trong sách, hách hách dương dương,mặt trời mọc phía Đông,đoạn tuyệt ác mộng,tị trừ bất lương...

Chân trời phía Đông dần dần sáng tỏ,hắn cũng chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sau đó liên tục vài ngày trôi qua dị thường gian khổ,trừ bỏ cơm ba bữa cùng những phiên trực thay Doãn Chu ở bệnh viện thì cơ hồ Lâm Ngôn đều dùng toàn bộ thời gian để vùi đầu vào đồng sách cổ muôn hình muôn vẻ kia,Tiêu Úc tựa hồ quyết tâm bồi dưỡng hắn trở thành Đạo sư bậc nhất Trung Quốc, trên bàn trải đầy giấy trắng,mỗi tờ giấy đều là chú văn cổ quái giống trong sách, có một số căn bản không phải là Hán ngữ,chỉ có thể dùng bút vẽ lại, vừa vẽ vừa học thuộc cách sử dụng.

Không đáng tin nhất là hắn căn bản không có cơ hội để trực tiếp thể nghiệm hiệu quả của các loại bùa chú này,Lâm Ngôn nằm dài lên bàn, nghiêng mặt trừng mắt nhìn Tiêu Úc,bắc đắc dĩ nghĩ hắn chỉ có một con quỷ làm vật thí nghiệm, nhưng vô luận có dán phù chú nào lên người thì Tiêu Úc cũng không có phản ứng,sau khi thử qua mười loại Lâm Ngôn rốt cuộc mất hết kiên nhẫn,hắn hung hăng quét đổ tất cả mọi thứ xuống đất, giận dữ đập bàn nhìn Tiêu Úc quát lớn “ Mẹ nó, người đang giỡn với ta đó hả ???”

Tiêu Úc cũng không tức giận, kiên nhẫn nhặt từng quyển sách lên,lật đến trang vừa xem nhét vào ngực Lâm Ngôn,sau đó thối lui sang một bên lẳng lặng nhìn hắn. Lâm Ngôn cảm thấy chính mình giống như quả pháo,chưa kịp nổ đã bị chậu nước tạt tắt ngấm. Trùng hợp là liên tục vài ngày trời đều đổ mưa,tiếng nước tí tách tí tách rơi cùng tiếng lật sách làm cho căn phòng phá lệ trầm lắng, Tiêu Úc càng ngày càng có kiên nhẫn,vô luận Lâm Ngôn ngồi bên bàn bao lâu,Tiêu Úc cũng sẽ ngồi bên cạnh hắn bấy lâu,mỗi lần Lâm Ngôn quay đầu đều sẽ chống lại tầm mắt của hắn,đành phải từ bỏ suy nghĩ lười biếng trong đầu,châm điều thuốc thêm tinh thần tiếp tục vùi đầu vào đồng sách.

__”Người vẫn ngồi như vậy, không thấy chán sao ?” Lâm Ngôn thở dài “Điều khiển ở trên bàn,trong phòng có laptop,ta chỉ cho người cách sử dụng,nơi này cũng coi như là nhà của người,đừng khách khí.”

__”Bút mực cũng có, nếu muốn thì cứ lấy mà dùng,các người không phải rảnh rỗi liền làm thơ vẽ tranh sao,ta cho dù không học qua,nhưng vẫn biết cách thưởng thức a.” Lâm Ngôn cười gượng hai tiếng “Hình như có chút giống trong phim.”

Vẫn như trước không người đáp lại,cả căn phòng phẳng phất như bị mưa dầm làm cho mốc meo,hơn nữa trên người Tiêu Úc không ngừng tỏa ra hàn khí,Lâm Ngôn cảm thấy mình giống như một cây nấm nhỏ sinh trưởng trong một góc ẩm ướt,lúc trước Tiêu Úc tuy rằng ít lời,nhưng mỗi khi có cơ hội liền dính lấy hắn,hiện tại khôi phục kíp rồi sẽ không chạm vào hắn nữa,chỉ đứng sau lưng mà nhìn,loại yên tĩnh đến đáng sợ này khiến Lâm Ngôn cảm thấy bực nẻn,lại ẩn ẩn có chút bất an.

END 30

31. Chương 31

__”Đừng nhìn, ta không chạy đâu.” Lâm Ngôn nhin không được lắm bầm

Người làm sao vậy ? Hắn bắt lấy cổ tay Tiêu Úc,lúc trước không phải vẫn rất tốt sao ?

Ta đã nói sẽ không đuổi người đi.

Tiêu Úc dường như không nghe thấy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ,không biết vì cái gì, Lâm Ngôn cảm thấy bộ dạng của Tiêu Úc làm cho người ta có cảm giác thực bị thương, giống như lúc mới gặp, một người đứng dưới ánh đèn trong đêm mưa,lẳng lặng chờ đợi hắn mở cửa xe.

Bất quá trong khoảng thời gian này việc học của hắn cũng có nhiều tiến triển kì quái,Lâm Ngôn phát hiện mỗi khi mình tập trung tinh thần lực cho dù nhắm mắt lại vẫn có thể cảm giác được phương vị của Tiêu Úc, một cái bóng đen hình người, hoa hòeđập bên cửa sổ bay bổng vàng sángmàu vàng nhạt mang đến cảm giác ấm áp dễ chịu,nhưng lại mỏng manh hơn rất nhiều so với ngọn lửa của tiểu đạo sĩ lúc đánh nhau với Tiêu Úc ở trên núi,trong một quyển sách giảng vềđạo thuật có giải thích,vật sống trên thế gian đều có dương khí,nhưng khi ma quỷ giả trang thành hình người thì không thể nhận ra bởi vì chúng biết lợi dụng âm dương hòa hợp để che giấu bản thân.

Loại năng lực này, người xưa gọi là “Khai Thiên Mục”, bình thường cần phải rèn luyện trong khoảng thời gian rất dài, giống như Lâm Ngôn như vậy rất hiếm thấy, hần nhìn chăm chăm Khu Mộng phù thờ dài, nghĩ rằng như vậy cũng tốt, ít nhất gặp phải quái nhân thì vẫn phân biệt được đâu là sống đâu là chết, không cần lại bị cô bédùa giỡn.

Từ khi cô bé kia xuất hiện Lâm Ngôn và Tiêu Úc cơ hồ một tác cũng không rời, điều này khiến hần cảm thấy có chút xấu hổ không nói nên lời, không biết vì cái gì, sự hiện diện của Tiêu Úc đã kích phát toàn bộ dục vọng tiềm tàng của hần, Lâm Ngôn nhớ rõ trước kia chính mình cũng không có quá nhiều khác vọng, hiện tại lại bị thân ảnh thon dài của Tiêu Úc kích thích, ba ngày đã phải vào WC giải quyết một lần.

Mộng xuân tưởng chừng đã bị hần vứt bỏ thời kì trưởng thành lại đột nhiên trở lại, Lâm Ngôn chui vào nhà vệ sinh khóa trái cửa, chống lên thành cửa, với ngón tay vào mặt sau, chậm rãi tìm đến chỗ kia, ần ần xoa xoa, cả người giống như trúng tà. Lâm Ngôn cắn nắm tay không cho tiếng rên rỉ vọt ra khỏi cổ họng, mỗi khi khó nhịn lại phải tăng thêm một ngón tay, thời điểm an ủi mặt sau thì mặt trước cũng trướng đến phát đau, xoa nắn phía trước lại hư không không chịu được, khiến hần khó chịu muốn khóc, không đủ, như thế nào cũng không đủ, hần tựa vào bồn rửa tay thở dốc, hung hăng dùng nước lạnh áp chế khô nóng trên người, “Biến thái!” Lâm Ngôn nhìn chăm chăm chính mình trong gương, ác thanh mắng.

May mắn Tiêu Úc cũng không thích dính lấy hần như trước kia nữa, thậm chí vài lần Lâm Ngôn chủ động thân cận thì Tiêu Úc lại bất động thanh sắc né tránh, Lâm Ngôn cầm khăn lông lau mặt, đột nhiên nhớ tới lần đó trong phòng tắm, mặc danh kì diệu có điểm ủy khuất.

Thư kí của túi hồ sơ giáo sư gọi tới chậm hơn vài ngày so với dự kiến, Lâm Ngôn đang bị Thiên Can Chi cùng Ngũ Hành Nạp Âm tra tấn chết đi sống lại, nghe điện thoại truyền đến một giọng nữa ngọt lịm khiến hần không khỏi rung mình, từ khi cô bé mặc đồ đồ xuất hiện, hần theo phản xạ có điều kiện mà sinh ra tâm lý sợ hãi với những người xa lạ, nữ thư kí xin lỗi vì đội viên biết cách liên lạc với thầy phong thủy kia vừa mới đi công tác về, đang chỉ sửa lại danh sách những thành viên tham gia khai quật.

__ Như vậy, hôm nay cũng đã trễ rồi, ngày mai hoặc ngày mốt người có thời gian không ? Làm phiền người tới sở nghiên cứu một chuyến, xem qua những tư liệu mà mình cần.

__ “Ngày mai đi.” Lâm Ngôn tùy tay vẽ một lá bùa, là phù chú nhập môn, che mắt tiểu quỷ “Mười giờ sáng, phiền người rồi.”

__ “Không sao.” Nữ thư kí nói xong do dự một chút... “Àn, có thể đừng nói cho giáo sư biết đến giờ này ta mới gọi điện cho người được không, ta vừa mới vào làm việc không lâu, không muốn gây ấn tượng xấu cho giáo sư.”

Lâm Ngôn cúp điện thoại, lưu số di động của nữ thư kí vào danh bạ, khi ngẩng đầu lên Tiêu Úc vẫn giữ nguyên tư thế ngồi như lúc nãy, dường như căn bản không thêm đến nội dung cuộc trò chuyện. Lâm Ngôn ném bút, leo lên sôpha, dùng trán cọ cọ bả vai Tiêu Úc, nhỏ giọng nói “Chuyện của người đã có mang rồi, ngày mai cùng đi với ta chứ ?”

Ánh mắt Tiêu Úc trở nên lạnh lẽo, Lâm Ngôn đã sớm đoán trước hần sẽ phản ứng như vậy, thờ dài nói “Biết người không thích, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy có người gài ta vào mộ, đến bây giờ vẫn bị theo dõi, hai ta dù sao cũng ngồi chung một chiếc thuyền, hiện tại ngay cả linh hồn của Tiêu Cô cũng bị kéo và, tục ngữ có câu thả hành động còn hơn ngồi chờ chết, nói không chừng kẻ mang ta vào mộ của người sẽ biết chút gì đó.”

__ “Rất nguy hiểm.” Tiêu Úc nhíu mi

__ “Ta biết.” Lâm Ngôn ôm gối, nghĩ nghĩ “Không phải còn có người sao, nói thật, có người ta rất yên tâm.”

Tiêu Úc từ chối cho ý kiến, ôn nhu vuốt ve tóc Lâm Ngôn, trong ánh mắt thâm thúy ẩn dấu điều gì đó mà hần nhìn không ra, Lâm Ngôn bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương, theo bản năng bắt lấy cổ tay Tiêu Úc hỏi “Người sẽ luôn ở bên ta chứ ?”

Tiêu Úc vẫn trầm mặc như trước, một hồi lâu mới khẽ gật đầu.

Lúc đưa cơm chiều cho A Nhan, Lâm Ngôn có kể về việc mình bị Tiêu Úc bắt ở nhà học đạo thuật, tiểu đạo sĩ nghe xong thật hưng phấn, cơm chiều chưa ăn xong đã lôi kéo hân ôn luyện những kiến thức cơ bản, nói đừng nhìn trong sách viết đơn giản như vậy, kì thực mỗi một loại bùa chú đều cần phải có một tâm pháp tương ứng để duy trì, đơn thuần là vẽ kí hiệu, người có thiên phú có thể thực hiện được một phần hiệu quả vốn có, nhưng đại đa số người chỉ được một tờ giấy vô nghĩa, không có bất cứ tác dụng nào.

— “Chờ, chờ ta xuất viện sẽ dạy ngươi.” Sắc mặt tái nhợt của tiểu đạo sĩ bỗng ửng đỏ, hai mắt lập lòe quang mang “Tuy rằng không bằng sư phụ, nhưng nhập môn đánh tiểu quỷ bảo đảm không thành vấn đề.”

Lâm Ngôn dở khóc dở cười, ôm đầu nằm trên chiếc giường bệnh sát vách, nhìn chằm chằm trần nhà ngẩn người, không lâu trước còn ngồi trên lớp học với mấy nữ sinh nhát gan nghe giảng về cuộc hành trình khảo quát lăng mộ, lúc nghe tới thi hài các nữ sinh sợ tới mức nhảy dựng, lão Tam chỉ về phía tiểu đạo sĩ đang ngồi trong góc nói với Lâm Ngôn phải cẩn thận người kia, cẩn thận một chút, nghe đồn những người đắc tội với hân đều gặp phải quỷ, nói xong còn trợn to hai mắt, khiến mọi người cười vang.

Nhưng hiện tại hân bị một con quỷ bò lên người, bị hai “người khác” nhớ thương, còn mua một bình chu sa tính toán cùng tiểu đạo sĩ học cách trừ ma đuổi quỷ, Lâm Ngôn thật sâu thở dài, cảm khái nói “Ta nào muốn học, còn không phải bị vị tổ tông kia ép buộc.”

— “Gần đây hân trở nên là lạ, mỗi ngày đều bụng đầy tâm sự, hỏi thì hân không chịu nói.” Lâm Ngôn nhu nhu mặt, “A Nhan, người nói thử xem, con quỷ kia đang nghĩ cái gì vậy?”

Tiểu đạo sĩ trầm mặc một lúc lâu, mới nói “Ngươi thực đấy hân.”

Lâm Ngôn nghiêng người đối mặt với A Nhan, ngón tay vô thức xoay vòng vòng trên sàng đan, bất đắc dĩ nói “Không đấy tới hân thì ta đấy tới ai đây, đều sắp như hình với bóng suốt hai mươi bốn giờ, bạn gái cũng chưa được như vậy.” Nói xong lại nhìn lướt qua di động, cau mày bật dậy “Không được ta phải đi, hôm nay là sinh nhật của Vivian, ta đã sớm答应 ứng nàng, nếu đến muộn thì không hay lắm.”

— Vivian ?

— “Người đã cho chúng ta vé trong buổi tọa đàm đó.” Lâm Ngôn chợt dạ liếc liếc nhìn Tiêu Úc.

A Nhan bứt một sợi chỉ trong chăn, quấn lên ngón tay, cảm nhận hướng về phía Tiêu Úc, dăm chiêu nói “Hân chịu thả ngươi đi?”

Lâm Ngôn vừa định gật đầu, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, thuận tay cầm gối ném về phía tiểu sĩ, hung hăng nói “Gì mà thả hay không thả chứ, bị quỷ theo cũng phải có nhân quyền chứ.”

Tiểu đạo sĩ tựa đầu lên gối, lắc đầu nói “Ta, ta thấy, hân thích ngươi.”

Biểu tình Lâm Ngôn cứng đờ, ngữ khí có chút mất tự nhiên “Bây bạ, đều già hết rồi cái gì mà thích hay không thích.” Lâm Ngôn một bên vừa dọn dẹp cà men vừa vội vàng lăng sang chuyện khác “Ngày mai muốn ăn gì, trong nhà có xương heo, mai hầm canh cho ngươi nhé?”

A Nhan nhìn Lâm Ngôn hồi lâu, làn da thật trắng, đôi mắt đen láy, thậm chí ngay cả con ngươi cũng lớn hơn người ta, luôn luôn bao phủ một tầng sương mù, vừa thấy liền liên tưởng ngay đến một loài bò sát, bị hân nhìn chằm chằm, Lâm Ngôn chỉ cảm thấy toàn thân đều đổ đầy mồ hôi hột. A Nhan khẽ nhếch miệng, đẩy mắt chợt lóe lên một tia lãnh ý, nhẹ nhàng nói “Quỷ luôn rất chấp nhất, chớ chọc chúng nó.”

Lâm Ngôn lập tức dừng lại, A Nhan vừa dứt lời hân đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng bệnh an tĩnh đến mức khiến người ta phải hồi hoảng, tầm mắt nhìn qua Tiêu Úc, Lâm Ngôn miễn cưỡng cười cười “Yên tâm, ta có tính toán, nhân quỷ thù thù, ta cũng muốn trở lại với cuộc sống bình thường.”

Cho tới bây giờ, Lâm Ngôn đều tránh phải chạm mặt Vivian, nhưng lần này hân cũng không biết vì cái gì không thể không đi, đáp ứng người ta là một chuyện, nhưng gần nhất hân luôn bị nhốt ở nhà nên cảm thấy rất ngột ngạt, nhìn những tấm phù chú rải rác khắp giường, bàn, sofa cùng hai chồng sách cao ngất, Lâm Ngôn chỉ cảm thấy mình giống như mù phù thủy trong truyện cổ tích, chỉ còn thiếu chổi là có thể bay ra từ tầng mười hai. Thật sự rất muốn nghe tiếng người, Lâm Ngôn thở dài, trừ bỏ A Nhan, Doãn Chu, Tiêu Úc ra, là thanh âm của những người bình thường.

Nhưng trên thực tế,nhưng khi đến nơi tổ chức bữa tiệc thì Lâm Ngôn liền hối hận,Vivian luôn thích những chỗ náo nhiệt,hắn còn chưa ăn cơm chiều,đã bị lôi đi ca hai,đêm mùa hèấm áp ẩm ướt,quán rượu mở sát bờ biển,trong gióđêm tràn mùi hương thoang thoảng của Hà Hoa,khiến Lâm Ngôn mặc danh kì diệu nhớ tới quãng thời gian phía trước,khi đó sau khi ăn tối xong, hắn cùng Vivian nắm tay nhau đi dạo bên bờ hồ,cái bóng của hai người bịánh đèn kéo thật dài,nhạc công tháo mũ thổi cho hai người một khúc jazz trầm lắng,Vivian liền không chút do dựđưa trở về một nụ hôn, Lâm Ngôn ở một bên tằm tằm cười cười.

Bình tĩnh mà nghĩ lại thì quãng thời gian ở bên Vivian cũng coi như một kỉ niệm đẹp,tuy rằng không quá oanh oanh liệt,nhưng vẫn bình thản ấm áp động lòng người.

Khi đó hắn cũng từng thật lòng mang nhả vào cho Vivian,thật cẩn thận ảo tượng có một người sẽ cùng mình đi hết quãng đời còn lại.

Nhưng sau đó thì sao ?

Tiếng nhạc dồn dập trong bar khiến người ta cảm thấy xao động,nhịp trống cường liệt mạnh mẽđánh vào màng nhĩ của hắn,thậm chí ngay cả trái tim đều đã hòa nhịp với theo tiếng nhạc,Lâm Ngôn cảm thấy hết hoảng, ngồi trong góc khuất một ly rồi lại một ly,trong bóng đêm nam nam nữ nữ tận tình ôm nhau,trên bàn rượu không ngừng uốn éo thân thể,gióng như một hồi phong ma thịnh yển. Bất tri bất giác chai rượu đã cạn đáy, nhiệt độ còn cắt thẳng yết hầu,Lâm Ngôn dần dần cảm thấy thiên toàn địa chuyển,choáng váng nằm trên bàn, trong miệng không ngừng nỉ non một cái tên...

...Tiêu Úc, Tiêu Úc.

Đại não bị cồn rượu gây tê, trở nên chết lặng không nghe sai sử,Lâm Ngôn phải mất thật lâu mới biết mình đang nói gì“Mẹ nó, người thật biến thái mà.” Hắn hung hăng tự mắng mình một câu.

END 31

32. Chương 32

Trên vũ đài ánh đèn rực rỡ,một cô gái tóc dài đứng trên bục cao bị mọi người vây quanh,chiếc cảm tình xảo giờ lên, hòa lẫn với điệu nhạc, mở màn cho đêm nay. Trên sàn nhảy, nam nữ cao giọng hét chói tai hoan hô,những người ngồi bàn cũng đứng dậy chung vui, cạnh bàn ngành sinh sinh đung trùng trún Lâm Ngôn,Lâm Ngôn rót rượu,xoa xoa cái trán, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm vũđài.

Đám người lại ồ lên,Vivian bị vài nam sinh đẩy lên vũđài,đầu tiên là xấu hổ liên tục xoa tay,phát hiện không cóđường lui mới cười cười nhảy theo cô gái tóc đen,thậm chí nàng còn nhảy tốt hơn,bộ đồ thể thao cùng chiếc mũ lưỡi trai lạnh lẽ mà lão luyện,gì tay nhấc chân tựa như nữ hoàng của sàn nhảy, mỗi một vẻ tự tin đều bồng bồng sinh cơ.

Tiếng hoan hô càng lúc càng lớn, càng lúc càng kéo dài,không chỉ có bạn học tham gia sinh nhật Vivian,mà những khách hàng khác quán cũng đứng lên ủng hộ,trầm trồ khen ngợi nàng. Lâm Ngôn suy sụp cười,cảnh này hắn rất quen thuộc,ngày này năm trước bọn họ cũng điên cuồng tràn ngập kích tình như vậy,khi đó hắn chơi thua,bị phạt lên vũđài cởi áo somi,lỏa thân hôn Vivian,dưới ánh mắt hâm mộ cùng tiếng hét chói tai của tất cả mọi người.

Lâm Ngôn lại nhìn vũđài,ánh đèn rực rỡ bắn ra tứ phía khiến mọi vật đều trở nên mơ hồ,men say làm cho các giác quan trở nên trlộn,nhưng ý thức lại hết sức thanh tỉnh,một vách tường vô hình rắn chắc ngăn cách hắn với không khiên ào náo nhiệt,hắn rúc người vào một góc tối,cô độc mà thê lương,nhìn thể giới phồn hoa lại làm cho người ta càng thêm thất lạc,Lâm Ngôn hung hăng rót đầy ly rượu, những viên đá lạnh tạt tạt đánh vào ly thủy tinh,rượu vào khiến cổ họng càng thêm khô khốc, gương mặt nóng bỏng...

Một côâm hàn nắm lấy tay hắn,Lâm Ngôn gạt ra,miệng không tiếng động nỉ non, đừng chạm vào ta,đừng xen vào chuyện của ta.

Ta thực phiền.

Cuộc sống của ta không thể như thế này, Tiêu Úc, người biết không, đây mới là cách mà ta nên sống, ta chịu đủ rồi, mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng, sống nay thác mai, mỗi ngày đều bị nhốt trong nhà học mấy thứ Mao Sơn thuật võ vẩn, vì cái gì cố tình lại là ta, vì cái gì cố tình chọn trúng ta ?

__”Lâm Ngôn!” Vivian đứng trên vũ đài vậy hử, hai má bị mồ hôi thấm ướt tỏa sáng dưới ánh đèn, cả người sáng lạng kim quang tựa như một đóa hồ điệp, “Lại đây, lại đây chơi.”

Lâm Ngôn đỡ bàn muốn đứng lên, nhưng chân lại mềm nhũn không nghe sai sử, loạng choạng vài cái liền ngã bùm xuống ghế, nằm trên bàn vô lực nhìn Vivian lắc tay.

Nữ hoàng nhẹ nhàng nhảy xuống vũ đài, tách ra đám người đi đến chỗ Lâm Ngôn, thân hình thướt tha trong bộ đồ thể thao rộng thùng thình trông có vẻ vô cùng yếu điệu, vài thanh niên đến gần bị đẩy ra, Vivian ngồi xuống bên cạnh Lâm Ngôn, lấy tay vậy vậy tạo chút gió, “Uống một mình không vui đâu, lấy cái ly, chợi đây uống với người.”

__”Dùng cái này.” Lâm Ngôn đẩy cái ly của mình qua, cầm chai rượu hương Vivian làm ra tư thế mời, sau đó không đợi Vivian đáp lại đã tự nốc một ngụm lớn, chắt lỏng cay độc lập tức chảy thẳng xuống dạ dày “Còn chưa chúc người sinh nhật vui vẻ, cụng ly.”

Hắn cảm thấy mình đang cười, nhưng hử cười so với khóc còn khó coi hơn, say lờ mờ nhìn Vivian, cả người nàng được bao phủ bởi một lớp vẩy tin mịn vàng óng như mà rượu Champagne, khiến người ta phát hoảng, quen thuộc nhưng lại không dám chạm vào, giống như chuối ngày tốt đẹp trong quá khứ không thể nào trở lại. Cứ như vậy mà say chết đi, say rồi thì không cần phải suy nghĩ, Lâm Ngôn nóng nảy tháo hai nút áo, ngửa đầu dựa vào sôpha hưng hăng nốc mấy ngụm rượu.

__”Làm sao vậy ? Chuyện gì mà khiến bạn Lâm Ngôn đây phải mượn rượu giải sầu a?” Bàn tay thon dài mở một chai rượu đỏ, vòng tay lay động theo động tác của chủ nhân, Vivian đưa rượu cho Lâm Ngôn “Uống ít thôi, một hồi lại ối ra, hôm nay là ngày vui của bốn tiểu thư, người mà say sẽ khiến ta tưởng rằng người chưa quên tình cũ, muốn hàn gắn lại a.”

Lâm Ngôn hừ hừ hai tiếng, quay sang nhìn Vivian, mùi rượu cùng hơi thở ám áp phả lên mặt nàng “Cái gì mà nói lại tình xưa, lấy thân báo đáp sao ?”

Tiêu Úc ngồi một bên, tầm mắt lạnh như băng lần thứ hai bắn vào ngực Lâm Ngôn, dưới tác dụng của cồn phảng phất như không gian ngột ngạt này đang bốc cháy, không ngừng tăng áp lực, đèn nén khiến người ta muốn bịt lỗ tai điên cuồng gào thét. Nhưng hử không thể nói, nói cũng không ai tin, chỉ có thể tự mình mở to hai mắt cố gắng lần mò trong bóng tối tìm kiếm đường ra, Lâm Ngôn phiến táo kéo kéo áo, chụp lấy tay Vivian đẩy nàng lên sôpha, khuynh thân đè lên người nàng, tại sao lại không thể, sao lại không thể chứ, đây mới là cuộc sống mà hử nên có!

Biểu tình Vivian trở nên cứng ngắt, cố gắng đẩy Lâm Ngôn ra “Người say rồi, đưa chìa khóa xe đây, ta đưa người về.”

Lại một trận choáng váng, trần nhà không ngừng quay cuồng, Lâm Ngôn nhin không được xoay người nôn khan, dạ dày sôi sùng sục, hử chống cạnh bàn thất tha thất thểu đi vào nhà vệ sinh, nhưng chưa được hai bước liền lung lay sắp đổ, thân thể lại được một đôi tay đỡ lấy, Lâm Ngôn hỗn độn quay đầu lại, lập tức đối mặt với Vivian, cảnh cũ người xưa giống như chưa từng thay đổi, thay đổi, chỉ có hử, hử từ trong một góc hẻo lánh hắc ám của thế giới rơi xuống vực sâu thăm thẳm, vẫn cứ tiếp tục rơi xuống, không tìm thấy nơi để bầu vủ.

Ôm trong lòng cơ thể mềm mại mà ấm áp, mang theo mùi hương đặc trưng của cô gái, không giống như kền kền từ dị giới kia, âm hàn, lạnh lẽo, cứng rắn, không thể chạm vào, ngón tay thon dài, cái eo rắn chắc đầy sức sống...ảo tượng đen tối tàn ác khiến Lâm Ngôn run rẩy không thôi, lửa cháy đều chỉ còn lại một đồng tro tàn.

__”Cách xa ta một chút.” Lâm Ngôn thở hử hử, lấy tay che miệng muốn ngăn chặn cơn nôn mửa “Ta bây giờ lòn thân, ai dính vào ta đều không gặp chuyện hay ho.”

Khi được Vivian đưa về nhà, hần giống như một cái bao tải ngã nhào trên ghế sau, không ngừng tìm kiếm gió lạnh để giữ cho mình một tia thanh tỉnh cuối cùng, hần không nhớ rõ Vivian làm thế nào có thể phò mình vào thang máy, trong bóng đêm hần chỉ theo bản năng giữ chặt người bên cạnh, môi son môi ngọt ngào vị chanh, bả vai thon gầy làm điểm tựa...

Một góc áo đỏ chột lóe lên nơi cuối hành lang, tiếng cười khanh khách như chuông bạc vang vọng xung quanh, tâm tình Lâm Ngôn mạnh mẽ trầm xuống.

Giống như hành lang tối đen đàng đẵng này nối dài đến Hoàng Tuyền.

Lâm Ngôn giãy dụa lấy chìa khóa, hần cắn môi đẩy nàng ra “Ta không có ý này.” Lâm Ngôn nắm tóc thống khổ nói “Đi mau, đừng ở lại chỗ này.”

— “Chúng ta thử bắt đầu lại một lần nữa đi.” Vivian siết chặt chiếc vòng nơi cổ tay, “Ta vẫn chưa có bạn trai.”

— “Nhưng ta có rồi, còn chuẩn bị kết hôn nữa.” Lâm Ngôn cắn răng nói, trên lưng từng đợt phát lạnh, “Mau đi đi, người không nghe thấy sao!”

— “Người vẫn không cần ta, mỗi lần đều là người trêu chọc ta trước sau đó lại ngoảnh mặt làm ngơ.” Ánh mắt Vivian trở nên tuyệt vọng “Ta rốt cuộc có chỗ nào không tốt chứ, sao người cứ mãi đùa giỡn ta như vậy???”

— “Đi, đi ngay lập tức.” Tầm mắt Lâm Ngôn lướt qua bả vai Vivian, dừng lại trên thân ảnh cao gầy phía sau, về mặt lạnh lùng ẩn ẩn tức giận, hần nhìn thấy Tiêu Úc đang dùng bàn tay cùng những khớp xương xông ra nắm lấy cổ Vivian, ánh mắt độc đoán, bá đạo mà chỉ kìm, Lâm Ngôn lắc đầu, lảo đảo hai bước ngã vào phòng khách, hung hăng đóng cửa lại.

Ta chỉ muốn trở lại cuộc sống trước kia, có gì sai, có gì sai chứ ??

Tiêu Úc lạnh lùng nhìn hần, thân thể rét lạnh quanh quẩn trong bóng đêm giống như một cơn ác mộng không thể thức tỉnh.

Lâm Ngôn quỳ trên sàn nhà, đầu gối lên sofa, giống như một đứa trẻ liên tục khóc khóc cười cười, tại sao từ khi người xuất hiện ta liền mất đi tất cả, ta chỉ muốn trở về cuộc sống bình thường như lúc trước, không có ma quỷ, không có nguyên rửa, không bị uy hiếp bởi tử kỳ, mỗi ngày cùng vị hôn thê về nhà cha mẹ ăn cơm chiều, xem những tin tức nhảm chán trên TV, người không cho ta quay lại sao, người sẽ không chịu buông tha cho ta sao ?

Từng trận choáng váng kịch liệt làm cho hần ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, một bàn tay lạnh lẽo ôm lấy vai hần, xuyên qua eo, đặt hần lên sofa, Lâm Ngôn bắt lực ôm đầu, hiện tại hần đối với nàng muốn cứng rắn cũng cứng rắn không nổi, Tiêu Úc người là tên khốn kiếp, trả lại cuộc sống trước kia cho ta!

Một đôi môi lạnh như băng áp xuống, hung hăng cắn lấy đầu lưỡi Lâm Ngôn, dùng lực liếm mút đến khi tràn ra thân nhiệt mùi máu tươi. Nụ hôn tràn ngập chiếm hữu khiến Lâm Ngôn không thể hô hấp, mặt ghẹt đỏ bừng, Tiêu Úc đột nhiên thả hần ra, ấn chặt bờ vai hần, gần từng chữ “Lâm Ngôn, đừng chọc ta.”

— “Mẹ nó, ai chọc người, rốt cuộc thì ai chọc ai chứ ???” Lâm Ngôn dùng đôi mắt đỏ hồng trừng hần, nhin không được nức nở “Người không phải luôn muốn lấy mạng ta sao, ta dựa vào cái gì để chọc người a, chúng ta không có liên quan gì với nhau, ta không thể nói với cha mẹ, cũng không thể nói với bạn bè, trong mắt người khác ta trở thành một kẻ dở hơi, Tiêu Úc người chết rồi a, người là quỷ a, làm gì phải ép ta như vậy, người cướp đi tất cả của ta, ta không nghĩ thích nam nhân, không muốn bị kêu là gay, ta không muốn suốt ngày cứ phải nói chuyện với không khí, ta sẽ phát điên!”

Lâm Ngôn nằm trên vai Tiêu Úc không ngừng khóc không ngừng mắng, hần cảm thấy từ khi chào đời đến nay hần chưa từng ủy khuất cùng mất mặt như vậy, nhưng Tiêu Úc vẫn im lặng không nói một lời, về mặt hung ác làm người ta chết khiếp.

Sau một lúc lâu hần mới hung hăng đẩy Lâm Ngôn ra, đi vào phòng ngủ, lúc ra ôm một đồng hồ trong tay, nhìn kĩ, toàn bộ đều là những vật mà Vivian để lại, Lâm Ngôn vẫn luôn tưởng niệm nên không nỡ bỏ.

— “Người làm gì!?” Lâm Ngôn run rẩy nói.

Giây tiếp theo hần liền hiểu được,Lâm Ngôn cuộn mình trên sôpha,trơ mắt nhìn Tiêu Úc cầm những vật có liên quan đến Vivian ném tới trước mặt hần, áo ngủ, dép lê,hộp trang sức,thậm chí còn có một con gấu bông nhỏ,ly tình nhân,ảnh chụp,tiêu hủy từng thứ từng thứ trước mặt hần,chiếc ly bị ném xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ, áo ngủ thì bị xé nát,lả tả rơi xuống,khiến cho cả căn phòng đều trở nên hỗn độn.

__Người dừng tay lại cho ta, đây là nhà của ta!

Rệt rệt, tiếng vải bị xé từng chút từng chút nghiền nát đầu hần.

__”Người đừng có quá đáng...” Lâm Ngôn gọi ách cả cổ họng,suy sụp nói.

Hành vi cướp bóc vẫn không đình chỉ,bàn chải bị bẻ gãy ném xuống đất,lọ sơn móng tay vỡ tan tành,chiếc dù rách bươm,con quỳ xem nhà hần như chỗ không người,rất nhanh cả phòng khách rải đầy rác rưởi,ghế dựa còn bị xô ngã, nằm nghiêng trên mặt đất.

Một chiếc xáy dài bị Tiêu Úc bứt từng cái nút,”Rệt!” một tiếng, xé thành hai nửa,phiêu phiêu rơi xuống,con gấu nằm trên nằm trên sàn lòi cả bông trong bụng.

Cuối cùng trong tay Tiêu Úc chỉ còn lại một thứ,đó là hộp trang sức bọc nhung,chiếc nhẫn đính hôn mà hần định đưa cho Vivian,Tiêu Úc lấy chiếc nhẫn lấp lánh ra,siết chặt trong lòng bàn tay ”Rắc!” một tiếng, chiếc nhẫn biến dạng,hung hăng nện vào ngực Lâm Ngôn, chiếc nhẫn rơi xuống khe hở trong sôpha,rất cuộc tìm không thấy.

__”Đồ khốn, người điên rồi!”Đầu Lâm Ngôn như muốn nứt ra,ôm đầu nhìn xác đồ vật nằm đầy trên mặt đất, dưới sàn còn có một tấm hình mà hần chụp chung với Vivian bị xé thành hai nửa,mặt của Vivian bị khoét thành một cái lỗ đen ngòm,hần tức đến phát run nhìn Tiêu Úc quát “Người...Người ghen tuông cái gì! Vừa lòng người chưa, mau cút đi! Chỗ này là nhà của ta!”

Tiêu Úc nâng cằm nhìn hần, lạnh lùng nói “Chưa xong.”

__Mẹ người còn muốn làm gì...

Lâm Ngôn còn chưa nói xong,Tiêu Úc đã hung hăng hôn lên môi hần.

END 32

33. Chương 33

Tiếng mắng cùng nức nở đều bị Tiêu Úc đổ lại trong miệng,đồng thời đầu lưỡi lạnh lẽo,dường như mang theo hàm ý khiển trách,thô bạo màđiên cuồng chiếm hữu,càng hôn càng sâu,cảđêm bịđền nén cùng con quỳ thô bạo này đã triệt để chọc giận Lâm Ngôn, còn rượu khiến đầu óc hần trở nên trống rỗng,tùy ý Tiêu Úc nắm lấy cảm mình,đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt không ngừng ra ra vào vào.

Nụ hôn kịch liệt đến mức ngay cả hô hấp cũng không thông, Lâm Ngôn dùng sức lắc đầu muốn tránh thoát,nhưng con quỳ vẫn không chừa cho hần một con đường sống,giữ chặt đầu ôm Lâm Ngôn ngời đôi mắt với nó,trong cơn say, tất cả cảm xúc đều được giải phóng,nước mắt đọng lại trên mặt truyền đến từng đợt lạnh lẽo.

__”Để ta xuống...” Nụ hôn chấm dứt , Lâm Ngôn ngồi trên đùi hần, uể oải nức nở”Buông ra.”

__Mẹ người chính là ghen tị,ta chỉ muốn giữ lại làm kỉ niệm mà thôi,người trả cho ta, người trả cho ta,dựa vào cái gì ta phải nghe lời người chứ,nơi này là nhà của ta, nhà của ta a!

Tiêu Úc đỡ khóc đỡ cười nhìn người trong lòng,say rượu khiến gương mặt hần ửng hồng,rõ ràng là muốn dùng toàn lực tránh đi nhưng đầu vẫn gối lên vai mình,các loại biểu tình của Lâm Ngôn hần đều đã bày ra trước mắt hần,sợ hãi, chống cự, ôn hòa,tín nhiệm,thậm chí yêu thương hần như một con thú nhỏ, chính là không giống như bây giờ,ỷ vào lòng hần như một đứa trẻ,bá đạo tùy hứng vừa khóc vừa làm nũng.

__”Đồ chanh chua.” Tiêu Úc thở dài,ôm Lâm Ngôn đặt lên sôpha,Lâm Ngôn lão đảo muốn đứng dậy, nhưng không được mấy bước thì lập tức mất thăng bằng ngã xuống,quỳ trên mặt đất, cọ cọ mặt lên sôpha.

__”Mẹ người mới chanh chua...” Lâm Ngôn vô thức nỉ non, đầu óc hần càng ngày càng mơ hồ,chuyện gì vừa mới phát sinh cũng không nhớ rõ,trong lúc hỗn độn chỉ cảm thấy có một bàn tay ôm lấy eo mình từ phía sau,tha lên sôpha.

Lâm Ngôn bắt mãi uốn éo cơ thể,ngón tay bấu chặt sôpha,đầu cọ qua cọ lại trên gối “Dừng...dừng phiền, lão tử buồn ngủ,nếu lại quấy rối thì coi chừng ta đó...”

__”Về giường rồi ngủ.” Tiêu Úc cảm thấy bất đắc dĩ,sờ sờ lưng Lâm Ngôn,định bế hần lên,Lâm Ngôn phiền táo than thở một câu,giống như củ khoai tây ôm gối cuộn tròn trên sôpha bất động.

__”Người muốn nằm trở đây một đêm ?

Lâm Ngôn hừ hừ hai tiếng, i mỹ mãn nhắm mắt lại.

__”Đứng lên.” Tiêu Úc biến sắc,quỳ xuống ôm lấy eo Lâm Ngôn,vòng qua bả vai muốn bế hần lên,sau lưng có chỗ dựa khiến Lâm Ngôn cảm thấy vô cùng an tâm,vô thức xấp lại gần hơn,không may lại đụng phải thứ gì đó cứng cứng,Lâm Ngôn ngáp ngáp, mơ mơ màng màng cọ cọ hai cái.

Cánh tay trên lưng bỗng dừng buộc chặt,người phía sau khẽ run lên,môi chạm vào lỗ tai Lâm Ngôn,hàm chứa vành tai của hần chậm rãi gặm cắn, chỗ mẫn cảm được âu yếm khiến Lâm Ngôn không khỏi run rẩy,ngón tay vô thức bấu chặt sôpha,vật phía sau càng ngày càng cứng, trên tai truyền đến thổ dốc.

__”Người có về giường ngủ hay không ?” Thanh âm Tiêu Úc có điểm ách.

__”Ân...” Lâm Ngôn cúi đầu rên rỉ,mở hai nút áo sơmi,lộ ra cổ cùng bả vai,Lâm Ngôn xoay người dán mặt vào sôpha,gắt gao nhắm mắt,lông mi run ẩy dưới ánh trăng bày ra một loại mị thái kì dị,môi khẽ héch dường như không chịu nổi, cũng có thể là gọi mời.

__”Tiêu Úc...

Tiếng kêu mềm nhũn làm cho người sau lưng như bịđiện giật,hung hăng hôn lên gáy Lâm Ngôn,dùng lực vuốt ve bờ ngực của hần,cách áo sơmi tìm kiếm hai điểm tả hữu xoa nắn,vừa mới bắt đầu cơ hồ không phát hiện,sau khi nhu lỏng liền nổi lên,nhẹ nhàng đâm vào tay Tiêu Úc,Lâm Ngôn không chịu nổi mơ mơ màng màng nói “Ta muốn ngủ...Ta...Dừng đụng,đừng đụng...”

__”Chậm.” Tiêu Úc lạnh lùng nói,kéo áo sơmi Lâm Ngôn lên ,đưa bốn hai điểm đang găng gượng,Lâm Ngôn cắn môi,xoay người trốn tránh,tư thế này khiến cả người hần lệt thõm trong lòng Tiêu Úc,vừa động móng liền đụng phải vật cứng, người sau lưng cũng giống như bị kích thích hô hấp càng ngày càng dồn dập.

__”Nóng quá...” Lâm Ngôn ách cổ họng, run rẩy chạm vào mu bàn tay của Tiêu Úc,dọc theo năm ngón tay thon dài mà vuốt ve,bóng loáng móng tay,khêđụng đến phần thân của mình,cứng rần, toàn thân run rẩy như bịđiện giật.

__”Thích tự mình làm ? Ân ?” Tiêu Úc bắt lấy tay hần,không để ý tới Lâm Ngôn phản kháng mà cầm năm ngón tay hướng phần thân của chính hần mà sờ soạng,một tay kéo áo sơmi áo,lộ ra bả vai cùng tấm lưng trắng nõn,Tiêu Úc lẳng lẳng chớp mắt,dúi đầu hôn lên hõm vai Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn vùi đầu vào sôpha, vành tai đến xương bả vai đều bịướt một mảnh,một cỗ nhiệt lưu dừng mãnh lão tới, đội lên quần bò mang đến cảm giác cực kì khó chịu. Ngực vẫn tiếp tục bị kích thích,Tiêu Úc không chịu buông tha cho hần,Lâm Ngôn vài lần muốn rút tay vềđều bị giữ lại,hung hăng bắt ngón trở hướng tới chỗ mẫn cảm nhất ở phía sau mà nghiền nghiền xoa nắn.

__”Dừng lại.” Cảm giác sỉ nhục nặng nề cùng khoái cảm mãnh liệt khiến Lâm Ngôn nhẹn không được khóc nức nở“Xin người,đừng chạm vào chỗđó...Thả ra...”

Bản năng mách bảo cho hần biết chuyện gì sắp phát sinh,cũng nhận thức được nguy hiểm,hần bắt đầu phản kháng,nhưng hành động đó của hần trong mắt Tiêu Úc lại cực kì giống câu dẫn,càng thêm dùng lực cắn mút bả vai,bỗng một trận thiên toàn địa chuyển,Tiêu Úc ôm lấy hần chuyển xuống đất,lưng dựa lên sôpha,một bên âu yếm hai điểm trước ngực một bên hôn lên môi Lâm Ngôn.

Đầu lưỡi không ngừng xâm lấn khiến nước bọt trào ra nơi khoe miệng,lại bị Tiêu Úc liếm nuốt,ngay cả một chút nước bọt cũng không tha,thắt lưng bị giải khai,cởi quần lót ra,phân thân đã nâng đầu gối gượng bị Tiêu Úc cầm khiến Lâm Ngôn run rẩy kịch liệt,không chờ hấn giãy dụa, Tiêu Úc đã bắt đầu cao thấp luật động.

__”Ân...” Tiêu Ngôn cắn môi,kiệt lực khắc chế tiếng rên rỉ muốn tràn ra khỏi cổ họng,gương mặt thanh tú nhiễm đầm một tầng ***,toàn thân nóng như bị lửa đốt,khó chịu không thể khống chế,hai tay ôm cổ Tiêu Úc vịn vịn giãy dụa, “Người muốn làm gì, người...người muốn...”

Hạ thân trưởng thành màu tím đỏ,Tiêu Úc dừng động tác,dùng ngón cái dính niêm dịch quấy rối tiểu huyết,không ngừng ma sát,vừa đứng gọi lên khát vọng trong lòng Lâm Ngôn ,trong bóng đêm hai người gần gũi đối diện,chiếc quần bò bị kéo xuống một nửa lộ ra bắp đùi rắn chắc,đôi mắt mông lung say lờ mờ,há miệng, theo từng động tác của Tiêu Úc mà thở dốc,mỗi một lần ma sát huyết khẩu xong liền thất vọng rút về,***g ngực kịch liệt phập phồng,hệt như một con cá nhỏ thiếu nước.

__”Người nói ta muốn làm gì ?” Tiêu Úc kéo lớp da xuống,lộ ra mả mắt mẫn cảm,cúi người liếm dọc theo chổ đó , Lâm Ngôn cúi đầu rên rỉ,hai mắt ngập nước tan rã,trước mắt hấn là một gương mặt như họa,thân thể cao to hữu lực,cổ áo kéo cao tỏa ra nồng đậm hơi thở cảm dục,tóc đen óng ánh rơi xuống mu bàn tay của mình,hấn chịu đựng thật lâu,suy nghĩ thật lâu,Lâm Ngôn cắn răng thở dốc,cảm giác như dục vọng đòi bại đang lộ da sách cốt mình,tựa như bản thân bị lửa địa ngục thiêu đốt chỉ còn lại một đồng tro tàn.

__”Đến đây đi.” Lâm hít một hơi thật sâu “Có bản lĩnh thì người đến đây.”

Trong bóng đêm bọn họ giống như hai kiếm khách đang chuẩn bị quyết đấu,trùng mắt nhìn nhau,giây tiếp theo lại hung hăng ôm lấy đối phương,trao nhau nụ hôn điên cuồng mà cuồng hấn,Lâm Ngôn kéo quần Tiêu Úc xuống lộ ra cự vật xoa nắn lấy lòng,đầu lưỡi trong miệng không ngừng xâm lấn,hai người nằm trên mặt sàn đầy xác đồ vật, lẫn lộn thành một đoàn.

Quần bò bị kéo ra,đôi chân thon dài thẳng tắp vòng qua eo Tiêu Úc,ngón tay Tiêu Úc khẽ vuốt ve huyết khẩu mềm mại,vừa định khuếch trương thì Lâm Ngôn liền ôm hấn ngược cổ lên,ách giọng nói “Không cần.”

__Trực tiếp tiến vào.

__”Sẽ đau, chờ một chút.” Tiêu Úc kiên nhẫn hôn lên mặt hấn,ngón tay sờ soạng địa phương ẩm áp kia,Lâm Ngôn đẩy tay Tiêu Úc ra,run rẩy quát “ Ta nói là không cần!”

Cảm giác được người đối diện tỏ ra kinh ngạc,Lâm Ngôn mới quay sang lẳng lặng nói “Tiến vào từ phía sau, đừng để cho ta thấy.”

Biểu tình của Tiêu Úc trở nên lạnh lẽo,Lâm Ngôn thở dài,vươn người lên chậm rãi hôn lên môi hấn, nhẹ nhàng cắn mút,cuối cùng hôn xuống hầu kết, nhỏ giọng nói “Ta thật sự rất muốn người, làm đi, ta đợi không kịp.”

__”Ta là lần đầu tiên, chậm một chút.” Lâm Ngôn đứng dậy, loạng choạng leo lên sôpha,Tiêu Úc cũng đi tới, hấn ôm lấy eo con quỉ,mở vạt áo ra chôn đầu vào bụng Tiêu Úc,chậm rãi thăm ướt cự vật cứng rắn, liếm mút đầu đỉnh,dùng đầu lưỡi an ủi.

Tiêu Úc nắm lấy tóc Lâm Ngôn dùng lực đỉnh vào sâu trong yết hầu,nhẹ nhàng gọi tên hấn,lúc rời khỏi liền ma sát lên môi Lâm Ngôn,không chịu vào nữa.

Khi Tiêu Úc đè lên,cả người Lâm Ngôn run rẩy lợi hại,nhưng con quỉ này hoàn toàn không có vẻ bá đạo cùng cuồng hấn như bình thường,động tác thật ôn nhu nhuối dài với một đứa trẻ,một bên không ngừng hôn lên vành tai trêu chọc Lâm Ngôn,một bên tách ra hai cánh mông tiến vào bên trong.

Ngay cả men rượu cũng không thể che lấp đau đớn khiến Lâm Ngôn đổ ra một thân mồ hôi lạnh,răng siết vào nhau lác lác vang lên,suốt quá trình xâm nhập giống như một sự tra tấn đầy thống khổ,hấn chôn mặt vào sôpha thở dốc,dị vật trong cơ thể bỗng làm cho Lâm Ngôn cảm thấy tê lương cùng tuyệt vọng,toàn bộ thành phố đèn đuốc rực rỡ,nhưng nơi duy nhất thuộc về hấn chỉ là một góc khuất đen tối,giống như một chiếc màn thầu, bị bỏ quên mốc meo trong hẻm nhỏ. Trong căn phòng đầy hỗn độn, hấn đang mập mờ cùng một con quỉ,sự kiện hoang đường khiến hấn chán ghét lại không thể kháng cự,Lâm Ngôn nhặt một mảnh vải rách từ trên mặt đất,che lại đôi mắt,có trời mới biết hấn có bao nhiêu khát khao được vuốt ve

thân thể của người tình một cách quang minh chính đại,một bên hôn một bên hưởng thụ bộ dáng động tình của người nọ.

Ít nhất bây giờ không giống với,Lâm Ngôn mờ mịt ôm gối,áo sơmi còn mặc trên người,người ở sau hấn gần nhưáo mũ chỉnh tề,bọn họ giống như hai con thúđang ***,đen tối lại không có lối thoát,*** là phương thức hạ đẳng nhất nhưng lại khiến con người ta cảm thấy tràn trề thỏa mãn ,Lâm Ngôn sờ sờ mặt Tiêu Úc,nói “Động đi, ta không sao.”

__”Đau nhớ nói cho ta biết.” Tiêu Úc ghé vào lỗ tai hấn thì thầm.

Vạn ánh đèn xuyên thấu qua khung cửa sổđâm thẳng vào trong phòng,gian phòng khách được cách điệu giống như vừa bị lốc xoáy tấn công,bàn trà cùng giá sách nhỏđổ trên mặt đất,vải rách cùng giấy nát rải rác khắp sàn nhà,chiếc sôpha nằm chính giữa lại hoàn toàn không bị tổn hao gì,trong bóng đêm vang vọng tiếng nước cực khoái muối,một nam nhân mặc một thân cổ trang dáng người cao to đang chống trên sôpha,thanh niên dưới thân lại gối đầu lên cánh tay của chính mình,cần răng chịu đựng từng đợt va chạm,mỗi một lần lại ma sát một chút,giống nhưđang thích thú hưởng thụ.

__”Thực thoải mái...Tiêu Úc , ta thực thoải mái...”Lâm Ngôn không tìm được điểm tựa mà giẫy dụa,ngón tay bấu chặt sôpha “Còn muốn...sâu thêm một chút...” Tiêu Úc đưa bàn tay đến bên miệng hấn,Lâm Ngôn liền khấn cấp liếm mút,nắm ngón tay ra vào trong miệng một lần sau đó lại đến mu bàn tay, cuối cùng đều ướt sũng nước bọt.

Bóng đêm khôn cùng để cho người ta trầm luân,khoát hoạt nhẹ nhàng vui sướng đắm đìa,tình yêu hủy thiên diệt địa giống như một giấc mộng đẹp.

Tiêu Úc dùng lực nhấc Lâm Ngôn lên, khiến lưng Lâm Ngôn áp sát vào ngực mình,Lâm Ngôn phối hợp theo từng động tác của Tiêu Úc, phía trước khó chịu nhện không được vươn tay an ủi,thẳng đến khi bàn tay bị con quỷ bắt được,mạnh mẽ cưỡng ép không cho hấn tiếp tục,Lâm Ngôn khó chịu lắc đầu,phân thân lập tức được Tiêu Úc âu yếm “Ta đến.”Tiêu Úc nói “ Nhắm mắt lại, kêu cho ta nghe.”

__”Tiêu Úc...” Lâm Ngôn yếu ớt gọi tên Tiêu Úc,hấn phải chết sao, hấn nhất định phải chết cùng con quỷ này sao,tuyệt vọng, điên cuồng, khó có thể chống cự,tiểu huyết gắt gao cắn chặt cự vật,bám riết không tha,chết không có chỗ chôn.

Hấn không nhớ rõđem đóđến cùng làđảođổi bao nhiêu loại tư thế,không nhớ rõđã làm vài lần,chỉ biết toàn thân đã hoàn toàn mất đi khí lực,mồ hôi cùng dịch thể quyện vào nhau dính thành từng mảng. Hấn được Tiêu Úc ôm trở về phòng,Lâm Ngôn tựa như một con mèo nhỏ, cuộn tròn trong chăn,Tiêu Úc trút đi lớp quần áo rườm rà trên người mình,cực kì kiên nhẫn mở ra tứ chi của hấn,hai tay chế trụ thắt lưng,cơ thể căng đầy rắn chắc ôm chặt Lâm Ngôn,giống như một đôi tình nhân chân chính mà hôn môi dễ dàng Lâm Ngôn đi vào giấc ngủ,quá say,Lâm Ngôn tựa đầu vào ngực Tiêu Úc, toàn thân mềm nhũn vô lực,chạm rãi mất đi ý thức.

END 33

34. Chương 34

Sáng sớm, dương quang tà tà chiếu vào phòng,mí mắt phản chiếu ánh sáng màu vàng nhạt,Lâm Ngôn ôm chăn,mơ mơ màng màng xoay người xuống giường,hai chân mềm nhũn “bùm” một tiếng ngã nhào trở lại, ngồi trên giường đau đến mức trừu rút từng ngụm khí lạnh.

Toàn thân giống như vừa bị xe cán quá,mỗi một cơ thịt đều đang kêu gào,Lâm Ngôn lắc lắc đầu muốn thoát khỏi từng đợt choáng váng còn sót lại,Lâm Ngôn kéo chăn lên. Vị trí của Tiêu Úc đã không có người, trên giường nhột nhột lồm xồm xuống một khối, nhắc nhở hấn về chuyện hoang đường đêm hôm qua.

Lâm Ngôn hung hăng ấn huyết thái dương,lần đầu tiên hấn hận không thể xóa sạch kí ức,nhưng càng muốn quên lại càng thanh tỉnh,thậm chí ngay cảđôi mắt của con quỷ cũng như gần trong gang tấc,hai mắt sâu

thăm thăm, vừa nỉ non tên của hân vừa ra sức va chạm,giống như xác thịt càng gần thì trái tim cũng có thể đến gần nhau hơn.

Ở cạnh nhau hai mươi bốn giờ, bây giờ còn lên giường với nhau, vậy làm thế nào để dứt khoát đây ?

Ngủ xuẩn, Lâm Ngôn mắng một câu, mặc áo thun đồ tường đi ra ngoài, trên đường nghe thấy Tiêu Úc gọi hân, Lâm Ngôn hoàn toàn không có dừng khí quay đầu lại, chỉ có thể một mực cúi đầu lảo đảo đi vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa lại.

Người trong gương hai mắt đỏ bừng, hai má phù thũng, một chuỗi dấu hôn xanh tím từ cổ chạy dài đến xương quai xanh, Lâm Ngôn kéo cổ áo xuống, nhìn đến thắm trạng trên ngực lập tức quay đầu đi, mở vòi hoa sen súc rửa thân thể, nước chảy xuống mặt, tất cả đều trở nên mơ hồ không rõ, bộ vị bí ẩn phía sau bị nước ấm kích thích trở nên đau nhức, Lâm Ngôn cắn chặt răng, hung hăng kì cọ chà xát cơ thể của mình.

Hân không thể lột bỏ lớp da này.

Lâm Ngôn lau khô tóc, lau đi hơi nước đọng trên mặt gương, vẫn là khuôn mặt thanh tú sạch sẽ như trước, chiếc áo cổ cao vừa lúc che giấu dấu hôn trên người, Lâm Ngôn chống tay lên bồn, nhìn người trong gương nở nụ cười thê lương.

So với tình yêu, quan hệ xác thịt đơn giản hơn rất nhiều, một bữa cơm, một chai rượu, một câu nói liền có thể phát sinh, thậm chí ngay cả quần áo cũng đều không cần cởi, làm xong quên mất, tắm rửa một cái liền có thể tiếp tục làm một người trong sạch, ai sẽ muốn nhắc lại chuyện hoang đường đêm đó ?

Hân không thể tỏ ra khuất phục trước một con quỷ chấp nhất như thế, cả con đường đều là chính nhân quân tử, nhưng ai biết được khi màn đêm buông xuống sẽ hưởng con súc sinh nào mà mở ra đuôi, trong một góc khuất đen tối cùng nó đã hợp ?

Trong phòng bếp truyền đến tiếng vang, từ trong đồng hồ ồn động xuyên qua phòng khách, vừa mở cửa ra cảnh tượng trước mắt lập tức khiến Lâm Ngôn sửng sốt tại chỗ, nửa ngày vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Dưới ánh nắng ấm áp, một vị công tử lỗi lạc tóc tai hỗn độn, hàng mi rậm rạp đen nhánh, thật cẩn thận rửa hộp cá đông lạnh dưới vòi nước, vài ngày trước Lâm Ngôn đã mua về ném vào tủ lạnh nhưng quên lấy ra, đông cứng như đá, mắt cá phủ một tầng sương trắng, mở to miệng, trông có vẻ vô cùng đáng sợ. Nồi nước đặt trên bếp cũng sắp sôi, trên thớt vài món rau củ được cắt thành những hình dạng không đồng nhất, cà rốt đã quên bào vỏ, nhìn hệt như khối gỗ lớn.

Nghe động tĩnh, Tiêu Úc quay đầu lại, trong mắt ẩn ẩn tiểu ý, không nhìn được mỉm cười “Tĩnh rồi sao, không ngủ thêm chút nữa ?”

“...Buồn nôn ngủ không được.” Lâm Ngôn đỏ mặt, tránh né tầm mắt của hân, đi qua tắt vòi nước “Người lấy mấy thứ này làm gì, đói bụng ?”

Giả bộ trấn định “Không phải người không cần ăn sao ?”

“Muốn làm điểm tâm cho người.” Tiêu Úc chỉ chỉ hộp cá đông lạnh “Nó đông cứng rồi.”

“Muốn đá tan thì phải bỏ vào lò vi sóng, cứ như vậy thì cả ngày cũng không tan.” Lâm Ngôn nhìn lướt qua những thứ loạn thất bát tao trên thớt “Lại nói có ai mới sáng đã ăn cá chứ, tanh như vậy.”

Tiêu Úc cầm hộp cá bất động, xấu hổ lắc lắc đuôi cá “...Ta chỉ biết làm cái này.”

Lâm Ngôn tắt bếp, nhắc nồi nước xuống “Dạ dày không thoải mái không thể ăn mấy thứ này, người đừng lo, ta tùy tiện ăn chút gì đó là được.”

“Người muốn ăn gì ? Để ta thử xem.” Tiêu Úc nói xong liền mở tủ lạnh, vừa kéo ngăn tủ ra đã bị Lâm Ngôn đẩy lại, không tự giác mà cao giọng “Nói đừng làm thì đừng làm, người đừng tỏ vẻ như đây là nhà của người, phòng khách của ta đã bị người làm hỗn độn như vậy, đợi một lát không biết phòng bếp sẽ xảy ra chuyện gì nữa, Tiêu công tử mười ngón chưa từng dính xuân thủy, không nhọc ngài phải bận tâm đâu.”

Lúc nói chuyện liền không tự giác nhấn mạnh hai chữ “của ta”, cố ý bài trừ Tiêu Úc ra bên ngoài, không chừa một con đường sống.

Một đêm tình tựa hồ đã vượt qua sức chịu đựng của hắn, tổng không thể đã lên giường liền nhất định phải lấy thân báo đáp. Người đối diện ngây ngẩn cả người, trong mắt tràn đầy chờ mong trở nên ảm đạm, có điểm vô thức mà siết chặt con cá, giống như đã làm sai chuyện gì, tay chân luống cuống không biết phải làm sao.

Lâm Ngôn không dám nhìn hắn, miễn cưỡng lấy trứng gà cùng sữa từ trong tủ ra, bắt chảo chế dầu, rảnh rỗi đập hai quả trứng vào chảo, vừa quay đầu lại liền thấy Tiêu Úc vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngón tay đông lạnh đỏ bừng, đi cũng không được mà ở cũng không xong, thùy mắt, thường thường trộm liếc nhìn hắn, dường như sợ hắn nổi giận.

Lâm Ngôn không nói gì, cầm sạn đảo mặt trứng, phía sau vẫn đau đòi mạng, mỗi một bước đi đều bị dày vò, con quỷ nhìn ra hắn không được tự nhiên, đứng bất động, do dự thả cá ra, lấy lòng mà ôm hắn, cầm tựa lên vai Lâm Ngôn, hàn khí lạnh lùng tỏa ra, giống như đã quên đóng cửa tủ lạnh.

— “Đau lắm sao?” Ngữ khí của Tiêu Úc chưa từng nhu hòa như vậy “Lần sau sẽ nhẹ một chút.”

Lâm Ngôn hít một hơi thật sâu, khúc tối hôm qua theo sự đụng chạm của Tiêu Úc liền bày ra trước mắt, chủ động nằm dưới thân một con quỷ *** đang cầu hoan, mất đi không chế cùng cảm giác sỉ nhục bị vạch trần một cách trắng trợn, khiến Lâm Ngôn nhin không được nóng nảy, mặt không chút thay đổi đánh gãy lời Tiêu Úc “Không có lần sau, đêm qua là ta quá chén, chúng ta cứ xem như chưa từng có chuyện gì phát sinh, được không?”

Người phía sau khẽ run rẩy một chút, cánh tay ôm hắn cũng buông lỏng.

Lâm Ngôn có điểm không đành lòng, cẩn thận che giấu, tiếp tục chiến trứng “Người ở đây cũng không giúp được gì, không bằng đi lấy giùm ta viên thuốc bao tử đi, ở trong ngăn kéo phòng ngủ.”

Tiêu Úc suy tư một hồi, sau đó thấp giọng hỏi hắn “Thuốc bao tử... có hình gì?”

— “Người chẳng biết gì hết.” Lâm Ngôn thở dài, thả sạn xuống, xoay người đè nặng ngọn lửa trong lòng “Ngài làm ơn ra ngoài giùm đi, tâm tình của ta không được tốt, không rảnh nhin nọt đồ ngài cao hứng đâu.”

Tiêu Úc trầm mặc, một lúc sau mới chậm rãi thả tay, nâng đôi mắt tối đen nhìn chằm chằm Lâm Ngôn, con người chuyển động, không hiểu hàm chứa điều gì đó, có lẽ là bị thương, nhìn lướt qua Lâm Ngôn từ đầu đến chân, sau đó nghiêng mặt nhẹ nhàng nói “Lâm Ngôn, người đừng sỉ nhục ta.”

Khi quay đầu lại con quỷ đã biến mất, Lâm Ngôn chậm rì rì xúc trứng ra đĩa, cưỡng chế cơn đau quặn quai trong dạ dày mà bắt đầu dùng bữa sáng, cái ôm tựa hồ vẫn còn vương vấn trên người hắn, Lâm Ngôn theo bản năng quay đầu, trên mặt một mảnh ngây ngốc.

Cái gì kêu là sỉ nhục, Lâm Ngôn nhớ lại lời nói cùng ánh mắt khi con quỷ nhìn hắn, một vị công tử kiêu ngạo như vậy, cũng không biết chui ra từ xó xỉnh nào, chiếm đoạt nhà của hắn, giường của hắn, người của hắn, thời gian của hắn cùng... Cốt lõi phát ra từng đợt run rẩy, Lâm Ngôn lấy tay chậm rãi xoa bóp đầu gối xoa tới hậu huyệt, cuối cùng dứt khoát buông đũa, vùi mặt vào lòng bàn tay dùng sức chà mặt, hai mắt không tự giác mà đỏ lên, đến cùng thì ai sỉ nhục ai chứ?

Thịt còn máu là ngon nhất, *** càng chậm rãi thì càng khoái hoạt, xác thịt có thể dơ bẩn nhưng tình yêu thì không thể, tình yêu là thứ sạch sẽ thiêng liêng nhất, không thể sót một hạt cát. Một đêm hoang đường đã qua, rõ ràng hai người có thể quên đi, tự lừa gạt mình, nhưng con quỷ lại cố tình tỏ ra ôn nhu buộc hắn phải nhớ lại thứ dục vọng không hề có tình yêu kia, góc mềm mại nhất trong lòng đang dần dần bị xé nát, Lâm Ngôn cắn một ngụm trứng chiên, cổ họng nghẹn ngào, mặt danh kì diệu cảm thấy chua xót.

Có lẽ hắn chán ghét chuyện phóng đảng đêm qua, nhưng như vậy thì sao chứ, Lâm Ngôn trầm nghĩ, có thứ gì đó đã không thể trở về.

Rửa bát xong, Lâm Ngôn gọi điện cho thư kí của túi hồ sơ giáo sư, xác định thời gian gặp mặt, thư kí trực tiếp cho hắn địa chỉ của sở nghiên cứu, hẹn tốt, Lâm Ngôn đi vào phòng bếp dọn dẹp mọi thứ, một đồng loạn thất bát tao trên thớt vẫn còn nguyên ở đó, cắt gọt rất vụng về, nhưng cực kì cẩn thận, Lâm Ngôn dùng dao định gạt bỏ, nhưng vừa định vứt đi thì đột nhiên có chút do dự, liền để vào chén, nhét vô tủ lạnh.

Tên kia hắn là đang tìm chỗ để hờn dỗi rồi đây, Lâm Ngôn thở dài, khắp khiêng đồ tường đi ra ngoài, mỗi một bước chân đều khiến hắn cảm thấy bản thân đang lao lực quá độ, hắn biết trút giận lên đầu người khác là

không đúng,nhưng hẳn thật sự không còn tinh lực để an ủi một con quỷ cố chấp như vậy. Sắp đến giờ hẹn,Lâm Ngôn nhét laptop vào balô,vừa bước ra phòng khách bỗng dừng ngay ngắn cả người,Tiêu Úc đang đưa lưng về phía hắn thu thập những vật nằm trên sàn, cẩn thận chọn lựa,nghe thấy tiếng chân Lâm Ngôn liền xoay người,cầm trong tay vài món đồ của con gái,kẹp tóc, gấu bông,túi tiền,vài tấm có thể miễn cưỡng xem như ảnh chụp.

—”Mấy thứ này còn xài được, trả lại cho người.” Tiêu Úc khẽ cúi đầu, “Còn lại đều hư hết rồi, ta cũng không thể đem cho người, ta không có loại tiền mà các người sử dụng,những thứ ta có đều bị các người lấy đi hết rồi.”

Dương quang theo cửa sổ len lỏi vào phòng,con quỷ đứng giữa phòng khách hỗn độn,một bộ cúi đầu dường như muốn thỏa hiệp,rụt rè chờ hắn tha thứ.

Lâm Ngôn một câu cũng không nói nên lời,chỉ ngốc ngốc đứng ở đó,khi mở miệng ra thì thanh âm đã trở nên nghẹn ngào “Mới sáng sớm mà làm cái gì vậy, không chọc giận ta thì ăn không ngon ngủ không yên phải không ?” Nói xong liền đoạt đi những thứ trong tay Tiêu Úc ném vào túi rác, dùng sức cột miệng túi lại “Bỏ đi,ta không cần nữa.”

Đau lòng kéo Tiêu Úc vào phòng ngủ,mở cái túi nằm trong góc tường ra, bên trong toàn là quần áo mà lần trước mua ở Thẩm Gia Viên,nhét từng món từng món vào tủ quần áo,thậm chí ngay cả bộ liêm phục xui xẻo kia cũng cẩn thận móc lên giá treo,cả tủ đều là quần áo của hai người, có hương vị của gia đình.

—”Vừa lòng chưa ? Lại đây ta giúp người chải đầu.” Lâm Ngôn kéo tay áo Tiêu Úc “Hôm nay phải đến sở nghiên cứu tìm hiểu về chuyện của người,chúng ta phải mau lên nếu không sẽ muộn mất.”

Thế gian, chỉ cần hai chữ“chúng ta” liền có thể làm cho lòng người trở nên ấm áp,Lâm Ngôn cầm trong tay mái tóc đen dài của Tiêu Úc,trong gương phản chiếu bóng dáng của hai người,lụa trắng buông xuống, ngăn tủ hoa lê mạ vàng,một đôi vớ sò bằng lá ngọc,bình phong hoa mẫu đơn tinh xảo hoa lê, kim bích huy hoàng.

Lâm Ngôn vừa lòng dùng trăm kết tóc,tóc mai trên trán rơi xuống,người trong gương tán như dao tằm,mày kiếm mắt sáng,nhìn không được bẹo má hắn một cái,trêu ghẹo nói “Bộ dáng công tử thật tuấn tú,cũng không biết hàng tháng phải trả bao nhiêu tiền cho tiểu tư (gã sai vặt) a ?” Nói xong lại lầm bầm “Một xâu tiền cũng không có,buổi tối còn phải ẩm giường,một muốn chết.”

Nói xong liền đặt tay lên vai Tiêu Úc,đầu ngón tay lạnh lẽo lập tức bò lên mu bàn tay của hắn,cẩn thận vuốt ve khung xương,giống như đang đánh giá một món đồ chơi làm bằng ngọc quý.

—”Kì thật, ta đều hiểu được,chỉ là vẫn luyến tiếc người.” Tiêu Úc khẽ giật môi.

—”Cái gì ?” Lâm Ngôn nghe không rõ.

—”Không có gì.” Tiêu Úc nhẹ nhàng nói.

Sở nghiên cứu nằm sâu trong một tòa trạch viện,phải đi qua rất nhiều con đường mới đến nơi,cây cổ thụ trăm năm thấp thoáng che lấp những tòa nhà trệt thấp bé,mặt sau là khu vực tiếp khách được trang trí rất có phong cách,tòa nhà hai lầu thuần một sắc,trên ban công là chiếc bàn tròn cùng ghế mây,ngẫu nhiên có thể nhìn thấy những vị khách nước ngoài tóc trắng xóa đang ngồi uống trà đối diện.

Sau khi thông báo với người gác cổng, Lâm Ngôn hoàn toàn không gặp trở ngại nào mà chạy xe vào hậu viện,dừng trước một tòa nhà trệt mà xám,mang theo lối kiến trúc của những thập niên chín mươi,bậc thang tam cấp dẫn tới hàng hiên âm u. Một người đàn ông trung niên mặc đồ công sở đang đứng trong viện,cầm một tờ giấy nhỏ đối chiếu với giấy phép lái xe của Lâm Ngôn,không phát hiện vấn đề liền lộ ra một nụ cười hàm hậu,thay Lâm Ngôn mở cửa xe, thái độ cực kiên cần.

—”Tiểu Lâm phải không,hoan nghênh quang lâm, ta họ Trần.” Người đàn ông trung niên nhiệt tình bắt tay Lâm Ngôn “Giáo sư đều đã chuẩn bị xong.”

—”Ông Trần.” Lâm Ngôn lễ phép nói.

__Đi thôi, bên ngoài nắng lắm,đi vào xem,hai ngày trước ta bận đi công tác, tiểu đồng chí người cũng biết làm nghề này không có gì là chắc chắn,vừa về ta đã bắt tay vào chỉnh sửa hồ sơ,người vào tìm xem có gì mình cần không.

Người đàn ông nói xong liền dẫn Lâm Ngôn lên lầu,nhìn gần mới thấy người ngày kì thật còn rất trẻ,bởi vì thường xuyên phơi nắng mà trở nên tang thương tục tũn,hai mắt thành khấn thật thà,làn da cháy đen,lúc nói lộ ra hàm răng trắng nhách. Một câu tiểu đồng chí khiến Lâm Ngôn nhớ tới những lão già lãnh đạo thời cải cách, nhìn kĩ thì phong cách của người này cũng rất giống,áo sơmi đóng thùng, quần đen, khoác trên người kiểu áo Tôn Trung Sơn,đứng trước cánh cửa khoa chân múa tay,một đôi tay xương xẩu chai sạn rất có khí chất của dân lao động.

END 34

35. Chương 35

Nhà trệt được cổ thụ bao phủ,nhiều năm không thấy mặt trời,bước vào khiến người ta cảm thấy toàn thân lạnh buốt,mùi ẩm mốc thán nhiên trong không khí làm cho người ta dễ dàng liên tưởng đến những món đồ chơi cũ dưới tầng hầm,một chiếc bàn công tác cũ bằng gỗ,đặt một chiếc bình thủy bằng inox thật lớn, máy tính thường thường phát ra những tiếng ong ong, văn phòng đặt rất gần WC,ở lâu mùi ammoniac liền xông xông xộc vào mũi.

__”Tiểu Lâm, ngồi đi,ta đi lấy tư liệu về những thành viên tham gia đội khai quật lần trước,chúng còn khóa trong ngăn tủ.”Kiểu áo Tôn Trung Sơn nói xong liền cầm cốc giấy duy nhất trong phòng rót nước cho Lâm Ngôn “Trên bàn là hồ sơ hơn mười hai năm về trước,mới lấy từ trong kho ra,người cứ tự nhiên lật xem.”

__”Làm phiền ngài.” Lâm Ngôn khách khí nói.

__”Không phiền, không phiền,thanh niên có tài,lần trước Quan Diêu đã nói cho ta biết,thật không tồi,giao sư Trần lúc trở về còn khen nửa ngày.” Kiểu áo Tôn Trung Sơn ha hả cười,ân cần đặt cốc nước trước mặt Lâm Ngôn,sau đó lấy chìa khóa ra cửa.

Lâm Ngôn ngồi trước bàn chờ,văn phòng trông có vẻ cũ kĩ nhưng rất có phong cách,chiếc ghế bọc da trâu ngồi thực thoải mái,ngoài cửa sổ tán cây che khuất ánh mặt trời,một con chim sẻ đậu trên cành, khẽ nhún một cái vỗ cánh bay đi.

Trên bàn đặt không ít tư liệu về ngôi mộ thời Minh kia,mỗi trang được phân loại trong từng túi riêng,Lâm Ngôn lật xem,phần lớn là tư liệu về bối cảnh,hạng mục phê duyệt,danh sách thiết bị được thuê,biên lai chi trả, vv.. Một quyển được ghi là”Danh sách nhân viên tham gia” khiến hắn chú ý,Lâm Ngôn vỗ vỗ tro bụi,mở túi hồ sơ ra,chỉ thấy bên trong là các tệp hồ sơ nhỏ,dòng chữ trên nhãn đã phai màu,ở trên cùng là một tệp có tựa “Đội khảo cổ Sơn Tây năm 1987” , tiếp theo là danh sách cùng phương thức liên lạc,cuối cùng là một tệp được đóng chữ“Quan trọng” bằng con dấu màu đỏ,trên nhãn viết “Danh sách những người bị tai nạn lao động cùng những khoảng bồi thường cụ thể.”

Tai nạn ? Lâm Ngôn mở tệp giấy ra,rất mỏng, tựa hồ trừ bỏ vài tờ giấy ra thì không còn thứ nào khác,mới dán đã mất tác dụng,nhẹ nhàng xé một chút là có thể mở ra,bìa hồ sơ màu nâu nhạt bởi vì để lâu mà trở nên xơ cứng, xốp giòn,Lâm Ngôn cẩn thận nhét tay vào,trống trơn,sờ soạng nửa ngày cũng chỉ tìm được một mảnh giấy nhỏ,mặt trên còn đọng lại vết mực to tướng, vừa thấy liền biết người viết lúc ấy rất vội vã, chưa kịp lau ngón đã viết lên.

Trên hành lang một chuỗi tiếng bước chân từ xa tới gần,Lâm Ngôn nhìn kĩ trang giấy trong tay,trên đó có ghi rõ họ tên, nguyên nhân bồi thường,các khoảng chi phí,Lâm Ngôn một hàng nhìn xuống,càng xem càng cảm thấy sợ hãi.

__Lý Nhị Trang, gãy tay,phí bồi thường ba mươi đồng,đã lĩnh, kí tên.

__Vương Ái Quốc,tinh thần phân liệt,phí bồi thường một trăm năm mươi đồng,đã lĩnh, kí tên.

....

Phía dưới, hàng loạt cái tên đều bị tinh thần phân liệt, phần chẩn đoán bệnh trạng lại trống rỗng, mặt sau là những chữ kí xiêu xiêu vẹo vẹo, có chỗ nét bút rất nhạt cơ hồ nhìn không ra, khi đó người dân nông thôn còn chưa biết chữ, nhiều nhất cũng chỉ biết viết tên của mình, nhìn nét chữ là có thể nhận ra, hai chỗ kí tên cuối cùng lại để trống, lật trở lại mới thấy nguyên nhân bởi thường là tử vong.

—”Quân Hưởng Đông, Niệm Oanh,... Đây là hai người đã chết kia ?” Lâm Ngôn nhấp một ngụm nước, cẩn thận ủi phẳng trang giấy, nhỏ giọng lẩm bẩm “Bồi thường một ngàn đồng, a, kì quái, sao cả hai người này đều ghi chưa lĩnh ? Một ngàn đồng đối với nông dân không phải là một số tiền rất lớn sao ...”

Lâm Ngôn nghi hoặc mở túi hồ sơ đựng danh sách nhân viên tham gia, xấp giấy bên trong đảo vàng, xem qua một tờ lại một tờ, trừ bỏ những học sinh tham gia khai quật đều được ghi chép đầy đủ, thì thông tin về thôn dân địa phương được thuê đều viết rất giản lược, chỉ có tên, tuổi, giới tính cùng tên thôn, Lâm Ngôn đếm đếm, tổng cộng có mười ba người, lớn nhất không quá hai mươi bốn, nhỏ nhất là mười sáu, mười bảy đến mười tám chiếm đại đa số. Lâm Ngôn nhớ lại lời giáo sư nói, không khỏi cảm thán, không biết những đứa trẻ kia hằng đêm gặp phải ác mộng, tận mắt chứng kiến bạn bè của mình chết thảm ngay trước mắt thì sẽ có cảm giác gì...

Quả thật rất ác độc, Lâm Ngôn quay đầu liếc nhìn Tiêu Úc, con quỷ đang khoanh tay trước ngực nhàn nhả đứng bên cửa sổ ngắm phong cảnh, một bộ chuyện gì cũng không liên quan đến mình.

Khi nhìn đến thông tin của Quân Hưởng Đông cùng Niệm Oanh, Lâm Ngôn kinh ngạc phát hiện so với các thông tin được điền xiêu xiêu vẹo vẹo của những người khác, tư liệu của hai người này lại ngắn gọn đến mức gần như trống rỗng, chỉ có tính danh, quê quán, bên cạnh còn dùng bút đen đánh dấu bốn chữ “Chưa lĩnh tiền lương.”

Lâm Ngôn nhìn chằm chằm quê quán của hai người nhíu mày, nhỏ giọng thì thào “Đều là người ở nơi khác ? Trách không được chết rồi cũng không có người biết...” Nói xong liền lật qua xem tiếp, một chồng danh sách chỉ còn lại tờ giấy cuối cùng, là của Vương Trung, cũng không khác gì Quân Hưởng Đông cùng Tưởng Oanh, toàn bộ thông tin cơ hồ đều trống rỗng, cũng không biết là người ở đâu, góc bên phải chỉ ghi bốn chữ “Chưa lĩnh tiền lương.”

—”Vương Trung, Vương Trung... Người này không có mặt trong danh sách bồi thường.” Lâm Ngôn cầm tờ giấy so sánh, nói thầm “Chẳng lẽ là bị dọa sợ đến mức bỏ của chạy lấy người ?”

Ngay lúc Lâm Ngôn đang chìm đắm trong xấp tư liệu cũ kĩ thì cửa ban công thình lình “chi nha” một tiếng bị mở ra, kiểu áo Tôn Trung Sơn vừa đi vừa lật tới lật lui một túi hồ sơ, một bên lẩm bẩm “Sao lại thế này...”

Nghe hần nói, Lâm Ngôn vội vàng buông xấp hồ sơ trong tay đứng dậy, kiểu áo Tôn Trung Sơn tiến lên hai bước khoát tay “Ngồi đi, ngồi đi, người xem đầu óc của ta, rõ ràng trước khi đi công tác đã sắp xếp xong, bây giờ sao lại tìm không thấy chứ ?”

—Không thấy cái gì ?

—”Giáo sư Trần nói người muốn tìm danh sách nhân viên tham gia cuộc khai quật Minh mộ lần này, ta đã cố ý để riêng một bên, vừa rồi mở tủ ra, mọi thứ vẫn còn nguyên nhưng tờ giấy ghi thông tin về tên thầy bói kia thì không thấy đâu nữa.” Kiểu áo Tôn Trung Sơn đưa túi hồ sơ cho Lâm Ngôn “Người xem, mỗi tờ đều được đánh số, mỗi người có một tờ, trước khi tham gia, ta đều bảo lưu một phần, nhằm tiện cho việc thống kê phát tiền lương a.”

Lâm Ngôn lật qua mấy tờ, mỗi một tờ đều ghi rất chi tiết về tính danh, chứng minh nhân dân, số điện thoại địa chỉ, thời gian công tác, công việc được chỉ định, quả thật hết như lời kiểu áo Tôn Trung Sơn nói, giữa tờ 34 và 36 thiếu mất một tờ, nhưng từ tờ thứ 30 trở đi, thông tin đều được giản lược dần, có người thậm chí chỉ có tên cùng số điện thoại, mấy người này đều làm theo thời vụ, số 34 được mượn để sử dụng máy kéo, số 36 và 37 là đầu bếp, mà danh sách nhân viên cũng dừng lại ở con số 37.

Số 35 hẳn là tên thầy bói thần bí kia.

—Người nọ không ở trong đội, chỉ đến một chuyến để xem xét phong thủy, căn dặn xong liền đi mất, từng thương lượng với ta về chuyện giá cả, nói là chờ phương pháp của hần phát huy tác dụng rồi lại đến lấy,

nhưng khi chúng ta chuẩn bị xong xuôi thì người nọ lại không đến, bằng không tổ tài vụ bên kia khẳng định có ghi lại.

Làm việc thật sạch sẽ, Lâm Ngôn nhìn chăm chăm kẹp giấy rơi ra giữa hai tờ 34 và 36, nhíu mày suy tư, ngay cả tiền cũng không cần, vậy mục đích của hắn là gì ?

__”Ngài thử nhớ lại xem, có để quên ở chỗ nào không ?” Lâm Ngôn có điểm vội vàng xao động “Hoặc là bị đồng nghiệp cầm đi.”

Kiểu áo Tôn Trung Sơn xoa xoa hai tay, hoang mang cầm chìa khóa “Không có khả năng, chìa khóa ngăn tủ chỉ có một mình ta giữ, trước khi đi công tác ta đã sắp xếp gọn gàng, sau đó khóa kĩ, không thể nào khi trở về liền biến mất.”

Lâm Ngôn trong lòng lộp bộp rơi xuống, chuyện này tựa hồ rất trùng hợp, nhin không được quay đầu nhìn Tiêu Úc, con quỷ đang nhíu mày nhìn chăm chăm ngoài cửa suy tư, không đáp lại hắn.

Thấy biểu tình Lâm Ngôn không đúng, kiểu áo Tôn Trung Sơn châm đầy nước vào ly giấy, để lại trước mặt hắn, an ủi nói “Không sao đâu, người ngồi uống nước ăn hạt dưa, ta nhớ rõ lúc người nọ vừa mới tới nói chuyện miên mang kì quái, thấy không có người tin mình, hắn liền để lại địa chỉ cùng số điện thoại, nói sau này chúng ta nhất định sẽ đến tìm hắn, ta còn giữ đây.”

__”Không biết để chỗ nào rồi a...” Kiểu áo Tôn Trung Sơn một bên vừa lăm bằm, vừa đi tới đi lui lật tung cả văn phòng, Lâm Ngôn muốn hỗ trợ, lại bị hắn ấn trở về, đành phải ngồi nhìn chăm chăm màn hình vi tính tối đen ngán người, trong màn hình dần dần thay đổi, xanh, đỏ, tím vàng, chậm rãi biến hóa, lớn lên lại thu nhỏ, quện thành một đoàn, lòng loạn như ma, tìm không thấy đầu mối.

__Hôm nay thật không đúng dịp, bình thường ta có thể giúp người đi hỏi những người khác, nhưng hôm nay lại là ngày nghỉ, cả tòa nhà đều không có một bóng người, theo ta người vẫn là về trước đi.

Lâm Ngôn ngượng ngùng cười cười “Vây đã làm phiền ngài rồi.” Nghĩ lại liền thuận miệng nói “Chắc vẫn còn có người, vừa rồi ta còn nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài hành lang, chỉ đi ngang qua không vào cửa.”

Kiểu áo Tôn Trung Sơn vốn đang đứng cạnh cửa rửa tay, vừa nghe Lâm Ngôn nói liền dừng lại, ngẩng đầu nói “Không thể nào, chỗ này toàn là hồ sơ, chỉ có 3 văn phòng, vừa rồi ta đã đi xem qua, không có ai hết.”

Lâm Ngôn trều rút một hơi khí lạnh, nhìn ra hành lang tối om, trong lòng đột ngột dâng lên cảm giác bất an.

Có lẽ cũng là người muốn tra tư liệu giống mình đi ngang qua mà thôi, Lâm Ngôn tự an ủi. Từ góc độ của mặt trời, vài tia nắng len lỏi qua tán lá cây chiếu vào phòng, màu vàng nhạt không mang theo độ ấm, tia sáng không ngừng dao động, dừng trên mặt bàn màu nâu nhạt, pho một tầng ánh sáng mỏng manh, một gốc cây xương rồng bị tưới quá nhiều nước, lá cây mềm rũ không tỉnh thần.

__”Ai, ta nhớ ra rồi, đợi một chút.” Kiểu áo Tôn Trung Sơn đột nhiên trở nên hưng phấn, từ trong tủ kính tìm kiếm nửa ngày lấy ra một chiếc áo jacket cũ, tựa như một tên trộm mà cẩn thận sờ soạng khắp các túi áo, cuối cùng móc ra một tờ giấy nhàu nát, lăn lộn nghiên cứu một hồi mới nói “Đúng rồi, đúng rồi, là tờ này.”

Kiểu áo Tôn Trung Sơn đặt tờ giấy trước mặt Lâm Ngôn “Đây là địa chỉ, còn có điện thoại.”

Về mặt Lâm Ngôn lập tức buông lỏng.

Đã là giữa trưa, thời tiết trở nên nóng bức, kiểu áo Tôn Trung Sơn bật quạt, gió thổi làm cho xấp giấy không ngừng phát ra tiếng “phân phát”, Lâm Ngôn kè điện thoại lên tai, một tay nắm bút tùy tiện vẽ nguệch ngoạc, bởi vì khẩn trương mà ngòi bút cũng phát run.

__...Đồ...Đồ...

__Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...

Liên tục gọi bốn lần nhưng chỉ nghe được một giọng nói truyền đến, Lâm Ngôn cùng kiểu áo Tôn Trung Sơn liếc mắt nhìn nhau, ném điện thoại, lười biếng đuổi eo. Tầm mắt lại chuyển xuống phía dưới tờ giấy, địa chỉ

tựa hồ có chút quen thuộc,hình như đã gặp qua ở nơi nào ? Lâm Ngôn phiền táo kéo kéo cổ áo,muốn cởi bỏ nút thắt cho đỡ ngột ngạt,nhưng đột nhiên nhớ tới chuỗi dấu hôn trên cổ,sợ tới mức vội vàng che kín áo lại.

Máy nước rào rào vang lên,tiếp theo mà một loạt tiếng ùng ục,một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lâm Ngôn,Lâm Ngôn cảm cái ly sững sờ tại chỗ,giống như vừa bị búa sắt gõ vào đầu,đông một tiếng trầm đục.

__Ông Trần, ngài nói hình dáng tên thầy bói kia như thế nào ?

Kiểu áo Tôn Trung Sơn nghĩ nghĩ,hồi tưởng nói “Lâu quá rồi,ta cũng không nhớ rõ nữa,là một người đàn ông khoảng bốn đến năm mươi tuổi,xấp xỉ cỡ ta,mái tóc rất ngắn.”

Lâm Ngôn nuốt một ngụm nước miếng,dò tìm địa chỉ trên di động,một tấm bản đồ hiện lên,một đường kéo dài về phía Tây Bắc.

Không sai, Lâm Ngôn nhìn chằm chằm điểm đỏ trên màn hình,trong lòng nhẹ nhàng thì thầm,tìm được người rồi, miếu chủ.

END 35

36. Chương 36

Ô tô chạy trên đường,trong xe vang lên tiếng Cứu Khổ Hưởng Sinh chú,tựa như cái đèn hắc giăng co với Tiêu Úc trong thang máy, Lâm Ngôn phiền táo vận to âm lượng,theo kýt tìm tới những manh mối có liên quan đến ngôi miếu nhỏ.

Rạng sáng ngày đó, Lâm Ngôn ở trên mạng đăng một bài miêu tả về vấn đề mình đang gặp phải, rất nhanh liền có câu trả lời,hoặc là nói quá nhanh, hệt như có người đã chờ đợi hắc từ trước. Đầu tiên là bị kéo đi thực tập,sau đó là Tiêu Úc xuất hiện, thời gian tử vong của bà đồng bị bóp méo cùng hồ sơ bị biến mất, Lâm Ngôn nhu nhu huyết Thái Dương,cho đến hôm nay hắc tuy rằng vẫn chưa biết rõ mục đích của miếu chủ nhưng từ những việc làm tàn ác kia đã nói cho hắc biết, người này hoàn toàn không có thiện ý, hơn nữa không muốn bị người phát giác.

Một cô bé mặc đồ đồ dưới lầu cùng bà đồng đáng thương vô duyên vô cớ bị cuốn vào chuyện này có liên quan gì đến hắc sao ? Lâm Ngôn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ,lần đầu tiên hắc phát hiện,so với quần cảnh của bản thân,Tiêu Úc tựa hồ còn gặp nguy hiểm hơn, tên miếu chủ kia chỉ trong lần đầu tiên bắt quỷ đã không chút nào che giấu sát ý của mình,đáng tiếc bởi vì bị A Nhan quấy rối nên không thể thành công. Về sau,Tiêu Úc chậm rãi khôi phục kýt,A Nhan nói thể chất thuần âm thích hợp để dưỡng quỷ,chưa đầy một tháng thì mọi chuyện bỗng dưng chuyển biến một cách đột ngột,không chỉ bản thân không hề muốn giết Tiêu Úc,mà Tiêu Úc cũng bắt đầu hết lòng che chở mình...

__”Chỉ cần hắc ở bên cạnh người sẽ càng ngày càng mạnh, hiện tại những trận pháp thông thường đã không thể chế ngự được hắc.” A Nhan đã từng nói vậy. Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu Lâm Ngôn,có lẽ đây chính là nguyên nhân mà cô bé kia muốn hắc nhảy lầu tự sát, Lâm Ngôn liếc mắt nhìn con quỷ đang ngồi bên cạnh,kính ngạc nhận ra,chẳng lẽ ngay từ đầu mình đã nghĩ sai, những chuyện kì quái này không phải đang nhắm vào mình mà là Tiêu Úc ?

__”Người về nhà chờ ta, bằng thực lực của ta hiện tại sợ là không thể bảo vệ được người.” Lâm Ngôn có cảm giác như toàn bộ cơ mặt của mình đã cứng lại rồi,dành nhìn thẳng về phía trước,mặt không chút thay đổi nói.

Tiêu Úc nhẹ nhàng nở nụ cười,nghe người tựa lưng lên ghế nghỉ ngơi..

__”Người đừng tỏ ra khinh thường như vậy được không, ta đang nghiêm túc đó.” Lâm Ngôn thở phì phò đánh lên ót hắc, “Ta hiện tại là người giám hộ duy nhất của người ở dương gian,người phải nghe lời.”

Kết quả, con quỷ cũng không quan tâm,hai tay chống tay lên ghế,nhường người qua hôn lên má Lâm Ngôn.

__”Chi—“ Xe đột nhiên thẳng gấp, dừng lại ở ven đường.

Lâm Ngôn vượt làn da đỡng bị Tiêu Úc hôn,cảm thấy nhiệt độ cơ thể đang từ từ bay lên,thật sự là gặp quỷ,hắn hít sâu một hơi, trợn trắng hai mắt cố gắng trừng Tiêu Úc “Người nhất quyết không chịu đi?”

Tiêu Úc lắc đầu,một bộ lười nói chuyện.

__Tốt lắm, đợi lát nữa bị lão già kia bắt được, đem đi luyện thuốc trường sinh bất lão cho khi uống cũng đừng trách ta.

Lâm Ngôn cảm giận, lấy di động ra,lắc bầm “Ta cũng không tin, một người sống rành rành như thế này lại không làm gì được đám bång môn tã đạo như các người.” Nói xong liền ấn ba con số, 110.

__Nhĩ hảo, ta muốn báo nguy,có người sử dụng hành vi mê tín dị đoan để lừa đảo,địa chỉ là Tây Sơn XXX...

__Đúng vậy, đã trả tiền hơn nửa tháng trước,hiện tại lại không có một chút tin tức,không phải không chỉ có ta,rất nhiều người cũng bị gạt...Ta họ Lâm,được rồi, hiện tại ta đang đi đến chỗ đó.

Cúp điện thoại, Lâm Ngôn ở trong lòng âm thầm tính toán,mình phải tận lực tìm nhiều người,cái gì mà âm khí dương khí,nhân khí là thực dụng nhất,người nhiều như vậy ta xem người còn dám làm gì. Tiếp đó gọi điện cho Doãn Chu,nhu cầu cấp bách bây giờ là phải dựa vào vị đại nhân thần thông quảng đại này hỗ trợ,nghĩ lại bỏ thêm một câu “Có thể giúp ta đến thăm A Nhan sao,đừng nói cho hắn biết là ta ở đâu,có gì bất thường thì cố gắng kéo dài thời gian, khoảng hai tiếng sau ta sẽ về.”

Một cơn lốc xoáy hỗn độn,tất cả mọi chuyện đều đang quay quanh trục của nó, cái trục lại cứ vô tri vô tiếp tục xoay. Lâm Ngôn cắn chặt răng,chuyện đã tới nước này nếu cứ ngồi ở nhà chờ đến khi có người bị giết thì không bằng tự mình vọt vào trung tâm cơn lốc xem đến tột cùng là đang ẩn chứa bí mật gì.

Tới Tây Sơn thì đã là hoàng hôn,hàng cây xào xạc đung đưa trong gió,Lâm Ngôn dừng xe cách miếu nhỏ không xa,ngồi trong xe nhìn về phía ngôi miếu,khác với lần trước, trong viện không có thắp đèn,hai chiếc đèn ***g màu trắng trước cửa vẫn âm u ghê rợn,những tấm chiếu hồng phôi đã bị lấy xuống, chỉ còn gốc cây cổ thụ trơ trọi, cành lá tả tơi trạc lên miệng giếng.

Lại phải đến chỗ quỷ quái này,Lâm Ngôn cường chế khẩn trương trong lòng,quay đầu nhìn Tiêu Úc. Xe cảnh sát đã tới,đường núi tối đen,chỉ thấy ngọn đèn xe màu xanh không ngừng chớp nháy,Lâm Ngôn hít một hơi thật sâu, rút chìa khóa xuống xe.

__Nhĩ hảo, ta là người đã gọi điện, đã trẻ thế này lại làm phiền các người đến đây một chuyến, thật ngại quá.

__”Chắc là Lâm tiên sinh rồi, cứ gọi ta Tiểu Lý là được.” Người tới là một viên cảnh sát thật trẻ tuổi,nói chuyện vô cùng khách khí,Doãn Chu hẳn đã mở lời nhờ vả,Lâm Ngôn thăm nghĩ, làm giai cấp đặc quyền sướng thật,không thể không nói có đôi khi dùng rất tốt. Tiểu cảnh sát bắt tay với Lâm Ngôn,hai người khác cùng nhau đi vào trước, thừa lúc này Lâm Ngôn bắt đầu giải thích lý do mình tìm đến chỗ này,viên cảnh sát nghe xong liền nhìn Lâm Ngôn sau đó lại nhìn tiểu viện tối như mực kia,nhìn không được lộ ra vẻ mặt đầy kinh ngạc.

__”Gần đây, trong nhà gặp chuyện,người lớn mê tín đòi thỉnh người tới,này không phải là tự tìm phiền toái sao, kiếm tiền thật không dễ a.” Lâm Ngôn bắt đầu gỡ tóc, ngưng ngừng giải thích.

Tiểu viện yên tĩnh giống như đã lâu rồi không có người ở, đoàn người đứng trước cửa miếu,gõ gõ cửa,không có người trả lời,trong phòng một mảnh tối đen,theo ánh đèn pin nhìn vào chỉ thấy những dụng cụ dùng để bắt ma đuổi quỷ không khác gì lúc trước,bàn gỗ đơn giản đặt vào món trái cây cùng lư hương,táo đã khô nước trở nên nhăn nhúm, màn thêu cứng ngắt,tỏa ra mùi ẩm mốc,trong gian phòng tràn ngập mùi thối rửa,tựa hồ lần trước đến đây đã là chuyện từ rất lâu.

__”Không có người?” Lý cảnh sát nghi hoặc hỏi,tự tay sờ soạng trên bàn một phen,một tầng tro bụi mỏng manh in hằn dấu tay,chỗ này nổi tiếng là khô hạn,nhà cửa không có người ở vài ngày liền hoang phế,cầm đèn pin rọi xung quanh,cảnh quan nhưu vậy nói “Cả tuần rồi không có người ở, chạy nhanh thật.”

Vườn không nhà trống,Lâm Ngôn có chút thất vọng,không nghĩ tới vẫn chậm một bước. Vài người bắt đầu lật tung cả gian phòng,phía sau bàn thờ không thiếu các loại bùa chú trừ ma đuổi quỷ,đường như miếu chủ rời đi rất vội vã,cơ hồ không kịp mang theo bất cứ thứ gì.

__”Cái này không phải là dùng để đóng phim sao ?” Lý cảnh sát rút một thanh kiếm gỗ từ dưới bàn, bỏ xuống đất, tro bụi xuyên qua mũi kiếm bay lên, phát ra một tiếng “Sư!” , “Thì ra là xài được.”

Vài người đi chung cười ồ lên, nhà gỗ cũ kĩ chịu không nổi rung động của âm thanh, khe chi dát chi dát lay động, rơi xuống một đồng tro bụi.

__”Đừng lộn xộn.” Lâm Ngôn nhú mi.

__”A...Các người không thấy nơi này rất lạnh sao ?” Một viên cảnh sát đột nhiên trờ rút một hơi khí lạnh, chà xát nửa cánh tay trần, hai người còn lại ở trong phòng nhìn xung quanh một vòng sau đó cũng phụ họa “Nổi hết cả da gà rồi, thời tiết trên núi quả nhiên thất thường.”

Một bàn tay lạnh lẽo bỗng dừng nắm lấy cổ tay Lâm Ngôn, Tiêu Úc nhú mày, mím môi nói “Rời khỏi chỗ này.”

__”Sao vậy ?” Lâm Ngôn tận lực không cho mình phát ra âm thanh, dùng khẩu hình hỏi.

__”Tử khí, trong đây có tử khí.” Tiêu Úc nhẹ nhàng nói, đầu ngón tay xẹt qua bức tranh Chung Quỷ* trên tường nói “Sắc trời đã muộn, đi về trước.”

Lâm Ngôn chuyển tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trước đây là giấy hồ trắng, bây giờ đã đổi thành cửa kính, khung cửa gỗ không rắn chắc, gió thổi qua liền nghe loảng xoảng rung động, chậm rãi nhắm mắt lại tập trung ý thức... Trong rừng tối đen xuất hiện những bóng người màu xanh đang phiêu đảng, không tiếng động xuyên qua khung cửa sổ, Lâm Ngôn không khỏi lui về sau một bước, nhỏ giọng nói “Còn chưa đến tám giờ, sao lại nhiều như vậy ?” Sau lưng một trận băng lãnh, sách cổ có nói miếu nát là nơi tích tụ âm khí, nơi này lại gần bãi tha ma, bình thường có người thờ phụng thì có thể tránh được âm hồn, hiện tại chủ nhân đã biến mất, nếu cứ tiếp tục kéo dài không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

__”Hiện tại, mới có một mình ngài báo án, tạm thời không thể ban lệnh bắt người, như vậy, chúng ta mang mấy thứ này về trước, nếu có manh mối nhất định sẽ báo cho người biết.” Trước cửa tiểu viện, Lý cảnh sát khách khí nói với Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn gật đầu, đơn giản viết lời khai cùng điền thông tin cá nhân, bắt tay với Lý cảnh sát tỏ vẻ cảm tạ, sau đó chui vào xe.

Trên đường đến bệnh viện, điện thoại Lâm Ngôn không ngừng vang lên, hắn đành phải dừng xe lại, mở điện thoại ra xem, toàn bộ tin nhắn đều là của Doãn Chu.

__”Người đâu ? Sao còn chưa tới ?

__”Này, muốn ta đến thăm người bệnh cũng phải đưa ra lý do chứ, hiện tại ta cùng tiểu đạo sĩ đang mất to trường mất nhỏ này, người còn không tới thì người ta sẽ bị đâm mất cái lỗ đó.

__”Bệnh viện sắp đuổi người rồi, cậu bạn làm việc phải chú ý hiệu suất a...”

....

Lâm Ngôn dừng xe trước cửa bệnh viện, một đường chạy như điên đến phòng bệnh của tiểu đạo sĩ, không may thang máy bảo trì, đành phải nhịn đau mà leo cầu thang, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt rơi xuống, Lâm Ngôn vừa vịn lan can vừa thở hổn hển, trừu cho con quỷ bên cạnh vạn tiền xuyên tâm, hận không thể tự tay thiên đao vạn quả* con quỷ để trút đi cảm phẫn...

__”Lâm Ngôn.” Tiêu Úc khều khều tay hắn “Ta công người.”

__”Không cần.” Lâm Ngôn xoa xoa hậu huyệt đau nhức, nhìn thoáng qua cầu thang, thở sâu tiếp tục bò lên trên.

Tiêu Úc nhất quyết không tha bắt lấy hắn, hai người đứng giằng co hồi lâu, trên hành lang thanh không vắng ngắt (tối đen tĩnh lặng) ban đêm bệnh nhân rất ít khi xuống lầu, bốn phía rất nhanh chìm vào trong màn đêm, ánh mắt của con quỷ cũng trở nên phá lệ thanh thúy, nhẹ nhàng mím môi nói “Không còn bao nhiêu thời gian.”

Lâm Ngôn không biết nên làm thế nào, lấy di động ra xem thời gian, thuận miệng nói “Còn sớm, không sao.” Tiêu Úc lắc đầu, một tay lướt qua vai, một tay xuyên qua gối, không nói gì liền ôm hân nhướm công chúa, dọc theo cầu thang hướng lên trên. Lâm Ngôn muốn giãy dụa, nhưng biểu tình của Tiêu Úc lại trở nên rất nghiêm túc, mỗi bước đều giống như đang thè non hẹn biển. Lâm Ngôn bị thần thái của hân làm cho hoảng sợ không dám nói lời nào, sau một lúc lâu liền từ bỏ, nâng tay ôm lấy cổ Tiêu Úc.

Con quỷ bước thật nhẹ không hề phát ra một tiếng động, trong bóng đêm Lâm Ngôn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, lúc tựa vào ngực Tiêu Úc lại rất yên tĩnh, giống như một con búp bê từ trong tủ kính, tinh xảo nhưng lạnh như băng, không có sinh mệnh.

Theo cầu thang đi lên lầu bốn, xung quanh đã khôi phục ánh sáng, Lâm Ngôn tránh thoát khỏi ngực Tiêu Úc, đỡ tường đi đến phòng tiểu đạo sĩ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, tất cả đều giống như bình thường, Doãn Chu đang ngồi trên sôpha ôm máy chơi game, thỉnh thoảng lại ngáp ngắn ngáp dài, tiểu đạo sĩ dựa lưng về phía Lâm Ngôn, cuộn tròn trong chăn. Lâm Ngôn đi qua đẩy đẩy hân, A Nhan quay sang, thấy Lâm Ngôn liền vội vàng đứng lên, đặt gối lên đầu giường, tựa vào tường, đỏ mặt nói “Ta, ta cứ nghĩ là người không tới, dù sao cũng đã qua giờ cơm rồi.”

Lâm Ngôn không biết nên nói gì, kéo ghế ngồi xuống, suy nghĩ nửa ngày mới nhẹ giọng nói “A Nhan, chuyện này ta hy vọng người có thể kể hết mọi chuyện mà người biết cho ta nghe.”

—Ta mới từ trong miếu trở về, sư phụ người đã biến mất.

END 36

37. Chương 37

Đêm mùa hè, hơi nước bốc lên ẩm ướt, mùi bùn đất như một quả dưa hấu bị bóp nát, ánh trăng soi rọi hàng cây tùng già trong bồn hoa, hai người sống vai nhau ngồi trên ghế, A Nhan dùng khuỷu tay chống đầu gối, chôn mặt vào lòng bàn tay, Lâm Ngôn châm điếu thuốc, vừa nghe tiểu đạo sĩ nói chuyện, thỉnh thoảng lại rút một ngụm.

Phía sau lẳng lặng đứng một người, hai tay chống lên vai Lâm Ngôn, nguyệt quang lập tức chiếu xuống, mặt hân bị che khuất, chỉ có làn da như ngọc phá lệ sáng bóng.

—“Ta, ta gặp sư phụ năm mười lăm tuổi, học lớp mười.” Tiểu đạo sĩ nói “Lúc ta còn rất nhỏ, cha mẹ đã qua đời vì tai nạn giao thông, dựa vào thuật phong thủy cổ truyền mà giúp người ta xây nhà kiếm tiền. Có, có một lần, người chủ vừa chuyển nhà, nơi ở mới là một ngôi nhà ma, lúc ta đến mới phát hiện không lâu trước đó người đã treo cổ tự tử nơi này, linh hồn không muốn đầu thai, vẫn núp trong tủ quần áo của mình, chủ nhà thấy ta quá nhỏ không tin tưởng, nên thỉnh thêm một cao nhân khác, chính là sư phụ ta hiện tại.”

—“Ta dùng đạo thuật trong nhà tiền bước quỷ hồn, toàn bộ quá trình sư phụ luôn đứng bên cạnh quan sát, sau khi kết thúc hân hỏi ta có muốn làm đồ đệ của hân hay không, khi đó ta không trả nổi học phí, sư phụ nói mỗi lần đi trừ quỷ hay siêu độ đều sẽ dẫn ta theo, có thể kiếm tiền, ta, ta liền đồng ý.” Tiểu đạo sĩ cúi đầu nhìn chằm chằm đôi giày, miên mang nói “Sư phụ thực nghiêm khắc, nhưng dạy ta rất nhiều thứ.”

—“Trước khi người tới, suốt một đoạn thời gian sư phụ đều tỏ ra rất kì quái, thường xuyên biến mất liên tục vài ngày lại không chịu nói cho ta biết, nhưng trong môn quy đã quy định, chuyện của sư phụ đồ đệ không được tùy tiện truy hỏi. Rồi, tối hôm đó, hân kêu ta trở lại miếu vì sẽ có khách, không nghĩ tới lại là người.” A Nhan không ngừng dùng tay phải xé rách lớp da bên tay trái, khấn trương nói “Sư phụ vốn định thừa dịp nó còn chưa “sinh hồn” mà xử lý luôn, lại không nghĩ tới người đột nhiên thay đổi chủ ý...Lúc người đi rồi, ta còn thay người cầu tình, sư phụ thật tức giận, tát ta một bạt tay, cảnh cáo nói chuyện này cấm ta nhúng tay vào.”

Lâm Ngôn kinh ngạc liếc mắt nhìn tiểu đạo sĩ, nhẹ giọng nói “Sao người không nói ?”

A Nhan lắc đầu, gương mặt tái nhợt ửng đỏ “Ta không cha không mẹ, với ta mà nói sư phụ như cha vậy, một cái tát có nghĩa lý gì ? Nhưng ta vẫn quyết định giúp người, chuyện người tìm đến ta, ta vẫn luôn gạt sư phụ, đạo gần đây hẳn càng ngày càng bận rộn, thật lâu rồi không kêu ta trở lại miếu, ta cũng không biết hẳn đang làm gì, không nghĩ tới sẽ có liên quan đến người.”

__ “Ngay từ đầu, ta cứ tưởng hẳn chỉ là không thích con quý kia, sư phụ rất ghét những kẻ khác loại, nói chúng gây rối loạn trật tự dương gian...” Khóe môi A Nhan run rẩy, sắc mặt xanh lét, nôn nóng nói “Ta không tin sư phụ sẽ dùng tà thuật, mặc dù có đôi khi hẳn rất hung dữ, nhưng, nhưng ta cam đoan hẳn là người tốt.”

Cứ cho là chuyện thực tập có liên quan đến miếu chủ, nhưng cô bé cùng bà đồng lại không có chứng cứ xác thực, có lẽ nên dành thời gian đi kiểm tra ngôi miếu nhỏ kia lần nữa. Lâm Ngôn yên lặng gặt đầu, rút điều thuốc ra nói với tiểu đạo sĩ “Bây giờ người định làm gì ?”

__ “Xuất viện.” Tiểu đạo sĩ siết chặt nắm tay, “Sư phụ tựa như cha ta, ta nhất định phải đi tìm hẳn, nhất định phải tìm cho ra bằng chứng chứng minh hẳn không có hại người!” Nói xong bỗng dưng thay đổi sắc mặt, nhếch nhếch khóe miệng, chỉ vào Tiêu Úc nói “Sư phụ nói không thể tin tưởng lời của quý, nhưng ta đoán, người, người, người hiện tại, tình nguyện tin lời của một người chết cũng không chịu tin ta!”

Lâm Ngôn ngẩng đầu nhìn lướt qua Tiêu Úc, đặt tay lên vai tiểu đạo sĩ, nhẹ giọng nói “Đừng nói bừa, ta chỉ tin những chuyện mà chính mắt ta nhìn thấy.”

A Nhan đứng bật dậy, thân thể có chút phát run, dưới ánh trăng khuôn mặt thon dài có vẻ dị thường trung tính, hàng mi dày như tơ bao lấy mí mắt, run rẩy khiến giọng nói của hẳn trở nên bèn nhọn, dứt quãng nói “Lâm Ngôn, người, người biết rõ vì cái gì mà ta lại giúp người sao ?”

Lâm Ngôn dập tắt điều thuốc, đang chuẩn bị lên lầu, nghe vậy đột nhiên dừng lại.

__ “Năm nhất, ta bị mọi người tẩy chay, đuổi ra khỏi kí túc xá, người là người duy nhất đuổi theo nói chuyện với ta, ta... ta vẫn luôn cảm kích người...” Tiểu đạo sĩ đỏ mặt, căng thẳng càng khiến hẳn nói lắp hơn “Ta, ta muốn nói...”

Lâm Ngôn trừu rút một hơi khí lạnh, vẻ ngưng ngững cùng ánh mắt phát sáng của tiểu đạo sĩ bỗng hiện ra trước mắt, hẳn theo bản năng bắt lấy tay Tiêu Úc, gắt gao vuốt ve những ngón tay thon dài lạnh lẽo kia, hẳn không muốn nghe nữa, chuyện phát triển đến nước này đã hoàn toàn là ngoài ý muốn, Lâm Ngôn xoay người, không tiếng động đánh gãy lời của A Nhan, “A Nhan, ta đều biết.”

__ Thực xin lỗi.

Kẻ trước mặt ngây ngẩn cả người, hồi lâu cũng không nói nên lời, trong khuôn viên rộng lớn trống trải, thân hình của hẳn trở nên hết sức đơn bạc, tựa như một tờ giấy mỏng phiêu phiêu trong gió đêm, cuối cùng ngẩng đầu, khóe môi gợi lên một nụ cười quỷ dị “Người không thể thích hẳn, nếu thích hẳn, người sẽ chết.”

Lâm Ngôn từ chối cho ý kiến, xoay người đi trở về, không biết vì cái gì khi nghe những lời này từ miệng người khác luôn khiến hẳn cảm thấy khó chịu, đây là chuyện riêng của hẳn cùng Tiêu Úc, người khác không có quyền can thiệp.

Trong bệnh viện đèn đuốc sáng trưng, Doãn Chu đang tựa người vào cột đá cẩm thạch hút thuốc, đầu tóc rối bời, thấy Lâm Ngôn cùng tiểu đạo sĩ trở về, Doãn Chu nắm lấy tay Lâm Ngôn tha hẳn ra phía sau, sau đó ló đầu ra cười gượng hai tiếng “Khụ khụ, người lên lầu trước đi, chúng ta có chút chuyện.”

Thấy tiểu đạo sĩ đi xa, Doãn Chu mới ném điều thuốc xuống đất, dùng sức chà đạp “Người tin lời hẳn nói sao ?”

Lâm Ngôn cau mày, ánh mắt đề phòng lướt qua cửa nói “Cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, hẳn đứng về phía miếu chủ, lúc nói có che giấu rất nhiều, nhưng ta cảm thấy nếu miếu chủ dùng tà thuật với ta, A Nhan nhất định sẽ không mặc kệ, lúc xử lý chuyện Tiêu Úc hẳn luôn biết nặng nhẹ.”

__ Tại sao tên miếu chủ kia lại hận Tiêu Úc như vậy, trăm phương nghìn kế muốn ta dẫn Tiêu Úc ra khỏi mộ, sau đó lại lợi dụng ta để bắt được Tiêu Úc ?

Doãn Chu bóp tay, sao đó nhét tay vào túi quần nói “Người cảm thấy tên kia có liên quan đến chuyện từ hai mươi mấy năm trước không ?”

Lâm Ngôn nhếch nhếch môi “Đuẩn ý, không hồ là bạn thân của ta.” Nói xong liền thở dài, nhìn Tiêu Úc bĩu môi “Thật hy vọng vị tổ tông này của ta có thể nhanh chóng nhớ lại chút gì đó, có thể chỉ đường cho chúng ta đi, như vậy không cần tiếp tục đánh lung tung, quá vài ngày đã hao binh tổn tướng hơn phân nửa, ta thật sợ các người sẽ xảy ra chuyện.”

Doãn Chu hừ hừ hai tiếng, vừa cúi đầu, tóc mái liền rơi xuống mũi, bĩu môi nói “Với chỉ số thông minh của anh đây thì còn sợ quái gì, kiên nhẫn chờ một chút, chỉ cần kẻ kia vẫn tiếp tục, thì thế nào cũng sẽ lộ ra sơ hở thôi.”

Lâm Ngôn gật đầu nói “Chúng ta đi hỏi bác sĩ xem có thể cho A Nhan xuất viện được chưa, hẳn ở đây ta cũng không an tâm...”

Còn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng cùng tim đập nhanh đánh úp lại, da đầu tê dại, Lâm Ngôn chống tay lên cột, khom người ôm eo cố gắng hô hấp, Doãn Chu sợ tới mức vội vàng chạy qua dìu hắn, Lâm Ngôn lại khoát tay, rên rỉ nói “...Không sao, gần đây luôn như vậy, có lẽ là ngủ quá ít nên bị tuột huyết áp...”

Vừa dứt lời thì hai mắt trở nên tối đen, giống như bị cắt mất nguồn điện, Lâm Ngôn “Bùm!” một tiếng quỵ trên mặt đất, cố gắng chống vài giây sau đó chịu không nổi mà ngã xuống.

Kí ức cuối cùng là tiếng Doãn Chu không ngừng kêu tên hắn, Lâm Ngôn cố gắng mở to hai mắt, nhưng lại phát hiện toàn thân không còn nghe theo mình nữa, cường liệt đau nhức giống như một chiếc búa sắt đánh vào hai bên thái dương, đông một tiếng trầm đục, phảng phất như có hàng ngàn người đang vây quanh hắn kêu gào “Ngủ đi, ngủ đi.” Lâm Ngôn chìm trong hỗn loạn, chỉ có thể thỏa hiệp, không lâu sau đã bị hắc ám vô tận đè lấp, chậm rãi mất đi ý thức...

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh lại Lâm Ngôn phát hiện mình đang nằm trên giường, mí mắt nặng như chì, trong mắt là đoạn ống nhựa thật dài nối với chiếc bình đang nhỏ giọt, mùi thuốc sát trùng xông vào khoang mũi, Lâm Ngôn giật giật cánh tay, nước thuốc chảy vào mạch máu khiến cánh tay trở nên lạnh lẽo, làm cho hắn nhận không được hít sâu một hơi.

— “Ta thao, cuối cùng cũng chịu tỉnh.” Doãn Chu trong tay cầm hai cái bánh rán trái cây không biết từ chỗ nào vọt tới, đặt mõng ngồi trên giường, ần ần Lâm Ngôn, Lâm Ngôn bị hắn lắc đến choáng váng, một bên vừa ho khan vừa giãy dụa “Khụ khụ, sắp chết rồi đừng lắc nữa...”

Doãn Chu lúc này mới ngừng tay, ngông nghênh lưỡi biếng duỗi eo “Bạn à, người nở lòng nào hù ta, đang nói chuyện đột nhiên lăn đùng ta ngủ, người rút cuộc là đã mấy ngày không ngủ rồi a ?”

— Ta ngủ ?

— “Vô nghĩa, còn tưởng rằng người bị bệnh gì, công người chạy trốn chết vào phòng cấp cứu, kết quả bác sĩ kiểm tra hết nửa ngày mới nói người chỉ là mệt nhọc quá độ mà ngủ thôi, bảo chúng ta đừng làm phiền người!” Doãn Chu sách một tiếng “Chắc còn nhớ rõ chuyện tối hôm qua nhỉ ?”

Lâm Ngôn gật gù đầu, hồi ức nói cho hắn biết tối hôm qua đang đứng nói chuyện trong sảnh, đột nhiên cảm thấy choáng váng sau đó cái gì cũng không biết, nói xong liền vươn tay trái không cố gắng tiem sờ sờ chóp mũi, rồi quay đầu nhìn ra ngoài, bức màn được vén qua hai bên, sắc trời sáng tỏ, vậy là đã ngủ trong phòng bệnh một đêm. Lâm Ngôn cúi đầu, khẽ lướt qua khắp phòng, bên trái là giường của A Nhan, tiểu đạo sĩ đang cúi người tháo drap giường ra, từ bả vai của A Nhan nhìn qua, Tiêu Úc đang lẳng lặng tựa vào cửa sổ, thấy hắn tỉnh cũng không lại gần, chỉ dùng đôi mắt hẹp dài quan sát từ xa.

— “Tiêu Úc...” Lâm Ngôn nhẹ giọng gọi hắn.

Con quỷ mím môi né tránh tầm mắt của hắn, đôi tay thon dài chống lên khung cửa sổ, dương quang ngả nhào lên lớp vải satin trắng như tuyết, thân ảnh cao to xinh đẹp như một bức họa.

— “Người, người đừng gọi hắn, nếu hắn cứ gần người như vậy thì ngay cả người cũng không còn hơi sức đâu.” Tiểu đạo sĩ kéo tay trái của hắn, đặt hai ngón tay lên mạch đập, lo lắng nói “Người như vậy đã bao

lâu ?”

Lâm Ngôn chui vào chăn, hần nhớ đoạn thời gian gần đây quả thật luôn cảm thấy mệt mỏi, mỗi sáng trước khi rời giường đều phải giãy dụa nửa ngày, nhưng chưa từng bị ngắt, vẫn nghĩ chỉ là tuột huyết áp mà thôi. Tiểu đạo sĩ nghe xong liền biến sắc, nghiêm mặt nói “Còn nhớ ta đã nói thể chất của người rất thích hợp để dưỡng quý ?” Lâm Ngôn gật gù đầu, A Nhan tiếp tục nói “Con người không thể tiếp xúc với âm khí trong khoảng thời gian quá dài, nói cách khác nếu dưỡng nó sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của người, mệnh cách của người là đặc thù, bình thường gặp qua sẽ không sao, nhưng hiện tại...” Ánh mặt tiểu đạo sĩ đột nhiên trở nên lạnh lẽo, quay qua đánh giá biểu tình xấu hổ trên mặt Lâm Ngôn “Các người đã làm gì ?”

Lâm Ngôn nhớ lại buổi tối điên cuồng đêm hôm trước, mặt lập tức đỏ đến mang tai, ngáp ngừng không muốn nói, còn chưa biết phải nói như thế nào mới tốt thì Doãn Chu đột nhiên thả điện thoại xuống, về mặt phức tạp nói “Lâm Tử, có chuyện phải nói cho người biết.”

__Lúc ta xuống lầu mua điểm tâm đã đụng phải cha vợ hụt của người, ông ta nói vợ hụt của người cũng đang ở đây, hình như bị bệnh, có muốn đi thăm hay không ?

Từ khi những chuyện lạ phát sinh, Lâm Ngôn cảm thấy số lần hần đến bệnh viện còn nhiều hơn về nhà, những người này dường như đã có thương lượng trước hoặc ít nhất cũng có quan hệ với nhau, có người là vừa gặp, có người là sắp gặp, sau đó đều đồng loạt dọn vào bệnh viện, vào cục cảnh sát, thậm chí là mất tích. Lâm Ngôn vừa nghe Vivian phải vào bệnh viện, trong đầu lập tức “Ông!” một tiếng, trằm mặt nửa ngày sau mới tự cười nhạo chính mình thần hồn nát thần tính, có lẽ chỉ là cảm mạo thông thường mà thôi, hần nghĩ.

Phòng Vivian nằm dưới lầu, Lâm Ngôn khoác bệnh phục đi xuống, vừa nhìn đến tấm bảng sáng đèn treo trên hành lang liền ngây ngẩn cả người : Khoa tâm thần.

Hoàn toàn khác hẳn với phòng bệnh ở trên lầu, từ sàn cho đến trần nhà đều được bao bọc bằng đệm mềm, cửa phòng bị khóa kín, Lâm Ngôn đứng trước cửa phòng Vivian gặp một hộ sĩ mang khẩu trang, dưới cặp kính mạ vàng là đôi mắt lạnh như băng, cảnh giác nhìn chằm chằm Lâm Ngôn “Đi nhầm rồi nơi này không thể tùy tiện vào.”

Lâm Ngôn chỉ chỉ phòng bệnh ngược ngừng nói, bạn của ta ở bên trong, hộ sĩ nghi hoặc đánh giá hần một hồi, nói thầm, nàng gặp được bạn không chừng sẽ khá hơn, liền bưng khay đi. Lâm Ngôn đứng tại chỗ điều chỉnh hô hấp một hồi, mới gõ cửa bước vào.

Phòng bệnh đơn nhỏ hơn phòng của hần cùng A Nhan rất nhiều, nhưng sạch sẽ tinh xảo, vừa vào cửa Lâm Ngôn đã chú ý đến cô gái đang co quắp cuộn tròn dựa vào tường, mái tóc bán dài hỗn độn, chân kéo cao, lộ ra đôi mắt tràn đầy sợ hãi cùng mê mang.

__”Vivian ?” Lâm Ngôn nhìn cha vợ hụt gật đầu chào hỏi sau đó chạy ngay đến chỗ cô gái “Làm sao vậy ? Ta cũng đang nằm viện, sẵn tiện đến thăm người.”

Cha của Vivian trở nên âm trầm, mệt mỏi nói “Đừng hỏi, nó không trả lời đâu.”

Cô gái ngồi trên giường căn bản không chú ý đến những chuyện đang xảy ra xung quanh, gương mặt trắng nõn phù thũng lợi hại, hai má còn đọng lại vết máu, chỉ trong một đêm, còn chưa kịp tẩy đi son phấn trên mặt, mắt màu champagne hết như bữa tiệc sinh nhật ngày đó, so với cô gái đứng trên vũ đài, tràn đầy sức sống hoàn toàn là hai người khác nhau, ôm gối lộ vẻ sợ hãi.

Tay Lâm Ngôn còn chưa đụng đến bả vai của nàng, Vivian đã run rẩy kịch liệt, hai mắt đại ra cầu xin “Đừng cắt lưỡi của ta...Đừng cắt lưỡi của ta...” Nói xong đột nhiên dùng móng tay cào mặt mình, khàn giọng kêu la, Lâm Ngôn hoảng hốt vội vàng lui về phía sau, cùng lúc cửa phòng bệnh “Phịch!” một tiếng mở ra, vài hộ sĩ vọt tới đề nàng lại, tiêm một mũi an thần xong, cô gái càng thêm run rẩy, cuộn thành một đoàn.

__”Sinh nhật xong, ngày hôm sau nó liền bị như vậy, bác sĩ nói là do bị kích thích.” Cha của Vivian hiển nhiên đã quá quen với việc nhìn nàng như vậy, về mặt u sầu rút gói thuốc từ trong túi, chợt nhớ tới nơi này là bệnh viện, liền nhét trở vào “Kết quả chụp CT não còn chưa có, con ngồi đi, nó không nhận ra người thân, ai cũng đều không cho chạm vào, lần quả lộn lại chỉ nói đừng cắt lưỡi của nó.”

__”Tiểu Lâm, sinh nhật Vivian con có đi không, con cố nhớ lại xem đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì ?” Người đàn ông nói xong liền móc túi tiền “Sau khi về nhà, nó cứ cầm thứ này, chú phải vất vả lắm mới lấy ra được, con có biết là của ai không, chú cùng cô nhất định phải làm thật thẳng đó!”

Bàn tay mở ra, là một miếng ngọc phi thủy, ónh nhuận sáng bóng, được buộc bằng một sợi tơ đỏ, Lâm Ngôn cơ hồ phải dùng hết khí lực mới ngăn không cho mình kêu ra tiếng, thứ này là của Tiêu Úc, là lúc ở Thẩm Gia Viên hắn tự tay treo lên thắt lưng cho Tiêu Úc, tại sao lại xuất hiện ở chỗ Vivian ?

END 37

38. Chương 38

Không gian nhỏ trong phòng bệnh đơn bởi vì thêm vài người mà trông có vẻ khá chật chội, A Nhan, Doãn Chu, cha của Vivian, bác sĩ cùng Lâm Ngôn đều vây quanh giường bệnh, A Nhan không để ý đến sự phản đối của bác sĩ mà dán lá bùa tĩnh tâm lên trán Vivian, không biết là do tác dụng của thuốc an thần hay bởi vì lá bùa của A Nhan, Vivian đã không hề khóc nháo nữa, chỉ mở to hai mắt đại ra co quắp trong chăn, A Nhan bắt mạch cho nàng một hồi, sau đó vạch vạch mí mắt, lúc quay đầu lại biểu tình đã thả lỏng hơn rất nhiều.

__”Không sao, không biết là bị thứ gì hù dọa, dùng biện pháp thông thường, có thể trị, trị, được.” Thấy mọi người đều dùng ánh mắt mê mang nhìn mình, tiểu đạo sĩ đành phải giải thích “Chỉ, chỉ cần mang theo một bộ quần áo của nàng, đi đến chỗ mà nàng bị dọa gọi hồn về.”

Vài người bắt đầu thảo luận sau khi tiệc tàn Vivian đã đi qua những chỗ nào, Lâm Ngôn không thể bình tĩnh, biểu tình phẫn nộ của Tiêu Úc trong buổi tối hôm đó cùng miếng ngọc phi thủy chắc chắn có liên quan với nhau, Tiêu Úc cũng đã từng thiếu chút nữa giết chết tiểu đạo sĩ, Lâm Ngôn cắn môi, cố gắng nói ra tiếng “Người đi theo ta.”

Một người một quỷ lặng yên không tiếng động xuyên qua hành lang vắng vẻ, trong nhà vệ sinh một người đàn ông trung niên mặc bệnh phục đang đứng trước gương nhe răng cười, thắt lưng đã quên buộc, hai sợi dây thông lòng rũ xuồng. Lâm Ngôn kiên nhẫn chờ hắn rời đi, người đàn ông khi xoay người, khoe miệng lập tức không ngừng run rẩy, hoảng sợ chỉ phía sau Lâm Ngôn hét to “Á, có quỷ, có quỷ.”

Nói xong còn khoa chân múa tay, vội vàng chạy ra ngoài.

Nghe nói người bị tâm thần có thể nhìn thấy thế giới bên kia, Lâm Ngôn trầm nghĩ, có đôi khi hắn thậm chí không thể phân biệt đâu là người trí thức, đâu là dân lừa đảo, hoặc là nói hai loại người này cũng không có gì khác nhau, trong đám đông chỉ có thể chia thành bình thường hay không bình thường, hắn muốn làm loại trước, nhưng vận mệnh lại cố tình không buông tha cho hắn.

__”Tiêu Úc.” Lâm Ngôn gian nan mở miệng.

__”Muốn thăm vấn phạm nhân ?” Tiêu Úc không đợi Lâm Ngôn nói hết câu đã mở miệng hỏi, khoanh tay trước ngực, dựa vào tường lạnh lùng nói “Hỏi đi.”

__”Ta còn chưa nói gì, người đừng bày ra bộ dạng khiếm tấu như vậy được không ?” Lâm Ngôn cảm thấy lòng tự trọng của hắn bị vẻ kiêu ngạo của con quỷ khiêu khích, đè nặng ngọn lửa trong lòng, kiên nhẫn nói “Người đang nằm ở đây kia, ta không rảnh vui đùa với người, nếu là người làm, mong người mau chóng nói địa điểm cho ta biết, những chuyện còn lại ta tuyệt không truy cứu, nếu không phải, mong người giải thích rõ ràng.”

Tiêu Úc xoay mặt đi không nhìn hắn, thản nhiên nói “Ta nói người sẽ tin sao ?”

Lại là loại ngữ khí này, Lâm Ngôn âm thầm siết chặt nắm tay, hít thật sâu cố gắng duy trì vẻ ôn hòa, nhẹ giọng nói “Ta biết ta hỏi như vậy sẽ làm người không vui, nhưng người cứ thử đứng trên lập trường của ta mà xem, ngày đó ta uống say trên chốc nàng, người ở trước cửa thiếu chút nữa đã bóp chết nàng, vào cửa người

còn nổi điên căm thù, sau đó nàng trở thành như vậy, trong tay còn cầm theo món trang sức trên thắt lưng của người, ai lại có khả năng trộm đồ vật trên người một con quỷ... Tiêu Úc, ta không thể nghĩ khác hơn.”

Lâm Ngôn khẩn thiết nói “Ta chỉ muốn nói với người rằng ,ta nhất định sẽ tin người.”

Hắn cảm thấy thái độ của mình không thể nào ôn hòa hơn nữa, nhưng Tiêu Úc chỉ lãnh đạm tà tà liếc nhìn hắn “Ta cũng chỉ muốn nói với người một câu, nếu người hoài nghi, thì ta không còn lời gì để nói.”

Lâm Ngôn bị phản ứng của hắn tức đến phát run, nắm tay buông ra rồi lại siết chặt, hắn cũng không biết vì cái bản thân mình luôn không thể giữ cho cái đầu được bình tĩnh để đàm phán với con quỷ này, hắn chán ghét vẻ hà khắc cùng quyết tuyệt trong mắt Tiêu Úc, cho dù hắn cũng như vậy. Hai người giằng co, ai cũng không chịu lùi bước, mâu thuẫn đã chuyển từ việc Tiêu Úc có làm hại Vivian sang đấu tranh vì tự tôn, nhưng lúc này Lâm Ngôn căn bản không biết tại sao mình lại nổi giận...

“Người có thể đứng giống đàn bà như vậy được không!” Lâm Ngôn nhịn không được tiến lên một bước “Chúng ta đang thảo luận nghiêm túc, ta không muốn cùng người diễn cái loại tin hay không tin như trong mấy bộ phim sườn mướt nhảm nhí trên truyền hình, hiện tại đang có người vô tội bị kéo vào chuyện của hai chúng ta, còn nằm bệnh viện, ta chỉ muốn giải quyết vấn đề này, đơn giản như vậy thôi.”

“Một câu, có, hay không có ?

Tiêu Úc chống hai tay bồng cầm thạch, hắn cũng đang nhẫn nhịn, nhẫn nhịn đến mức khớp xương ngón tay đều đã trắng bệch, sau một lúc lâu mới trầm giọng nói “Lâm Ngôn, ta đã đáp ứng người.”

“Lời nói của người có thể tin sao, vậy tại sao A Nhan lại nằm viện ?” Lâm Ngôn đánh gãy hắn.

“Lúc ấy, hắn muốn làm tổn thương người...”

“Vậy Vivian không phải là đã quá phận ?! Người căn bản là đang ghen tuông vô cớ!

“Cho nên người khẳng khái là ta làm ?” Tiêu Úc đột nhiên nâng mắt, tầm mắt sắc bén như dao “Lâm Ngôn, cho dù đã chết, nhưng ta vẫn còn có trái tim.”

“Ta muốn cho người tất cả, nhưng ta chỉ còn trái tim, người không hiểu, người nhất định không hiểu được tư vi đó, mòn mỏi chờ đợi trong hắc ám không cùng, ngay cả năm ngón tay cũng không thấy...” Tiêu Úc mím môi, trong mắt hiện lên vẻ oán độc “Lại không đối được một câu tin tưởng của người.”

Nói xong liền vùng tay áo đẩy Lâm Ngôn, đi ra ngoài, cả căn phòng đều trở nên vắng vẻ, không có chấp niệm không có hy vọng, người phía sau bỗng đứng đờ đẫn theo, giữ chặt tay áo của hắn, chất vấn nói “Cho nên đều là lỗi của ta ? Người là quỷ thì thế nào ? Mẹ người nghĩ ta sống dễ dàng sao, đang yên ổn thì người đột nhiên xuất hiện, cả ngày chạy ngược chạy xuôi vì người, sức khỏe càng ngày càng yếu, ta không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu, ta một muốn chết, Tiêu Úc xin người, đừng có giận dữ lúc này ...”

Lâm Ngôn suy sụp dựa vào ván cửa ngồi bệt xuống đất, cổ họng nghẹn ngào không nói nên lời, con quỷ kinh ngạc nhìn hắn, cuối cùng cũng theo hắn ngồi xổm xuống, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua bờ vai hắn, hai mắt Lâm Ngôn đỏ ngầu, sờ soạng túi áo, khăn khăn nói “Ta hút thuốc, người đừng quản.”

Nụ hôn lạnh lẽo, không mang theo bất cứ một tia xâm phạm nào, Lâm Ngôn sững sờ chớp mắt, lập tức ôm cổ Tiêu Úc đáp lại, hai người ngồi trong nhà vệ sinh, trao nhau nụ hôn, gấn bó dây dưa, nụ hôn dài lâu mà ôn hòa, phẳng phất như hôn nhau có thể né tránh ánh mắt thế tục, những lời dèm pha của người đời cùng nhân tình âm lạnh, phẳng phất như không có lý biệt cũng không có bị thương. Lâm Ngôn siết chặt y phục của Tiêu Úc, đầu lưỡi hòa quyện vào nhau, hắn cũng không biết tại sao lại có cảm giác tuyệt vọng như thế, giống như hai con thỏ bị thợ săn dồn đến đường cùng, bởi vì sắp chia lìa mà phá lệ triển miên.

Tóc của Tiêu Úc mượt như tơ, xen kẽ giữa những ngón tay, đầy bụng tâm sự, không nói nên lời.

Tức chùng ngiệt nhân, liên sinh ngiệt quả, nhân quả tuần hoàn, sinh sinh bất tức.

“Làm đi.” Lâm Ngôn cọ cọ môi Tiêu Úc “Ta muốn.”

“Không được.” Tiêu Úc đẩy Lâm Ngôn ra “Còn muốn nằm viện sao ?”

Liếc nhau, đều nhịn không được nở nụ cười, cười đến thê lương, ngay cả trái tim cũng đau quá..

Hai người song song dựa vào nhau, Lâm Ngôn nắm tay Tiêu Úc, hai mắt tập trung nhìn trần nhà, nhẹ giọng nói “Tiêu Úc, ta vẫn luôn muốn có một người, cùng ta sống những tháng ngày an nhàn bình thản, cùng ngồi trên sofa xem TV, mỗi ngày về nhà ăn cơm chiều, dành dụm tiền lương gửi ngân hàng, đổi xe, mua nhà, thỉnh thoảng cùng nhau đi xem phim, cuối tuần lại về nhà thăm cha mẹ, mang người đó đến những buổi họp lớp, vừa đi trên đường vừa ca hát, đóng cửa lại cùng nhau làm tình trong từng góc nhà.”

— “Ta biết người sẽ không hiểu, nhưng đó là cuộc sống mà ta muốn có, là nguyện vọng của ta, nếu có thể tìm được người đó, ta không ngại xuất quỹ...” Lâm Ngôn cường chế chua xót trong cổ họng “Nhưng người đó không thể... không thể...”

— “Không thể là người chết.” Tiêu Úc trầm lặng tiếp lời.

— “Người thích ta, ta biết người thích ta còn hơn bất luận kẻ nào, nhưng ta không chịu nổi, cái giá phải trả quá đắt...” Lâm Ngôn lấy tay che mặt, hẳn không muốn Tiêu Úc nhìn thấy vẻ chật vật của mình “Chuyện của Vivian ta sẽ không hỏi, người đi đi.”

— “Nể tình chúng ta đã từng ở chung, buông tha cho ta, buông tha cho bạn bè của ta.” Lâm Ngôn khó khăn nói.

Người ngồi đối diện trầm mặc thật lâu, phẳng phất như đang suy nghĩ rất nhiều thứ, cũng giống như đang cố gắng thuyết phục bản thân mình làm ra một quyết định trong đại. Tiêu Úc sẽ đồng ý sao, Tiêu Úc sẽ đồng ý sao, Lâm Ngôn cắn răng chờ đợi, hẳn thừa nhận bản thân ích kỷ, nhưng hiện tại nếu bọn họ vẫn cứ tiếp tục dây dưa thì kẻ thù sớm muộn gì cũng tìm ra nhược điểm của bọn họ, sẽ càng dần thân vào âm mưu đã được giăng sẵn này, tách ra là lựa chọn tốt nhất.

Tiêu Úc mở tay hất ra, đầu ngón tay lạnh như băng lướt qua khóe mắt cùng hai gò má, lần đầu tiên, cam đoan gạt đầu. Lâm Ngôn tưởng rằng Tiêu Úc sẽ lộ ra vẻ bị thương, nhưng con quỷ lại rất bình tĩnh, giống như đã sớm chuẩn bị tốt, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng gọi “Lâm Ngôn.” Âm cuối kéo rất dài, tràn đầy tiếc nuối.

— “Ta đưa người xuống lầu.” Lâm Ngôn kích động nói.

Tiêu Úc thản nhiên nở nụ cười, lắc lắc đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Lâm Ngôn, kéo hất ra khỏi toilet. Hành lang im lặng mà dài quá, đáng người con quỷ phá lệ cao ngất, ống tay áo phiêu phiêu trong gió, giống như một đàn bồ câu trắng đang bay.

Lâm Ngôn tựa vào tường lẳng lặng nhìn hất, càng chạy càng xa, giống như câu chuyện thần tiên trong phim, chậm rãi biến mất trong khung cảnh, cuối cùng đã không thấy.

— “Hẹn gặp lại.” Lâm Ngôn mặc niệm nói, lấy gói thuốc từ trong túi áo, châm một điếu, hung hăng rút một ngụm.

Liên tục ba ngày, Lâm Ngôn đều đến bệnh viện chăm sóc Vivian, tiểu đạo sĩ cùng Doãn Chu thì ra ngoài, đi qua những chỗ nằng đã tới để gọi hồn, đêm đầu tiên Lâm Ngôn cũng đi theo, rất giống những trường hợp mà hất đã thấy ở dưới quê, đứa trẻ bị hù dọa, cha mẹ ôm quần áo vừa đi vừa kêu tên con mình, bọn họ tin khi con người bị kinh hãi quá độ thì linh hồn sẽ rời khỏi thể xác, nghe được tên của mình sẽ trú trong quần áo, theo người gọi hồn về nhà.

Hắn vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Vivian, mặc kệ chuyện này có phải là do Tiêu Úc làm hay không, nhưng loại chuyện để một cô gái phải về nhà một mình giữa đêm khuya thì hẳn không dám nói cho cha của Vivian biết, chỉ có thể mỗi ngày đến bệnh viện bưng trà, rót nước, gọt táo để bù lại.

Lâm Ngôn dùng khăn cẩn thận lau đi tàn nhang trên mặt Vivian, nhin không được nín thở chờ đợi, nếu người kia còn ở, nhất định sẽ dùng một đôi tay lạnh lẽo của mình giữ chặt hất từ phía sau... Lâm Ngôn thất thần đứng thật lâu, không có, chung quanh đều rất yên tĩnh, Vivian mở to hai mắt chờ đợi nhìn hất, cả căn phòng giống như bị thế giới từ bỏ, tịch mịch đến mức làm cho người ta phát điên.

Tiêu Úc đi, con quỷ vừa thô bạo lại ôn nhu, nhất quyết không tha muốn dẫn hất đến thế giới bên kia, vĩnh viễn làm bạn với mình đã đi, cùng bốc hơi còn có cô bé mặt đỏ đốm cùng linh hồn của bà đồng, cuộc sống khôi phục bình thường, trừ bỏ Vivian vẫn còn nằm trên giường, miếu chủ biến mất không biết tung tích, tất cả đều

giống như một con chim bị nhốt trong ***g không biết số phận sẽ đi về đâu, trống rỗng treo ở chỗ đó, tái nhợt gầy yếu, cố gắng thoi thóp, không chết cũng không sống, kéo dài hơi tàn.

Lâm Ngôn về nhà dọn dẹp phòng khách, toàn bộ những vật hư hỏng đều bị nhét vào túi nilông ném xuống thùng rác dưới lầu, những quyển sách cổ trên bàn vẫn còn nguyên, Lâm Ngôn nhìn chằm chằm căn hộ hỗn độn nhưng chồng sách vẫn chỉnh tề như cũ, đột nhiên nhận ra, Tiêu Úc đã sớm chờ đến ngày này, trong lúc mình không chú ý hắn đã chuẩn bị rời đi, thậm chí còn lo liệu cả những chuyện về sau.

Học mấy thứ này...

Nếu có một ngày ta đi...

Không phải người vẫn luôn muốn như vậy sao...

Lâm Ngôn đứng bên bàn kinh ngạc nhớ lại, hắn nghĩ, cuối cùng hắn cũng thành công, cuối cùng hắn đã dùng sự kiên cường bất khuất cùng nghị lực phi thường của mình, ngày nối tiếp đêm, kiên trì nhẫn nại đuổi đi một con quỷ đang chờ được yêu.

Lúc dọn dẹp phòng ngủ, hắn mở tủ quần áo, nhìn những y phục quý giá cùng tinh xảo kia, Lâm Ngôn do dự nửa ngày, hắn không nỡ.

Sợ bị người trong nhà phát hiện, hắn lôi bộ liêm y ra, màu đỏ tươi tiên diễm ướm át lại tỏa ra vẻ âm trầm lạnh lùng, lúc trước chưa từng nhìn kỹ, lần đầu tiên, hắn trải bộ liêm y lên giường, cẩn thận kiểm tra, phát hiện họa tiết chìm của tấm lụa là những đóa hoa bao quanh chữ “Hỷ”, xúc mục kinh tâm. Lâm Ngôn chụp bộ liêm y, gửi cho đạo sư, nửa giờ sau qq vang lên, đạo sư trả lời “Hỉ phục dùng trong minh hôn vào thời nhà Minh.”

Đây không phải là liêm y, mà là hỉ phục của người chết.

Lâm Ngôn run rẩy, ngay từ đầu con quỷ kia đến là để cưới hắn, cho dù không có sinh lễ, không có hoa chúc (nến/đuốc hoa), không có hôn phòng (phòng tân hôn). Nhưng hắn đã dùng toàn bộ tâm ý để chờ đợi cùng thủ hộ, dùng sự chiêm dục gần như biến thái, sự chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ đầy ôn nhu xâm nhập vào cuộc sống của hắn, một con quỷ ngủ say trăm năm, một trái tim tịch mịch hoang vu đứng trước mặt hắn nói cần hắn.

Phòng tắm trống rỗng, phòng bếp, phòng khách, cả ngôi nhà đều trống rỗng, hai chiếc gối đầu trên giường, hai đôi dép lê dưới đất, tấm drap giường vừa được thay thế nhưng chưa kịp tẩy đi những vết ố màu, mỗi một đồ vật mỗi một khung cảnh đều đang lặp lại cùng một câu nói...

Cảnh còn người mất.

Lâm Ngôn chống tay lên bồn, nhìn chằm chằm chính mình trong gương, vòi nước đã quên tắt, nước lạnh chảy ào ào, cọ rửa lớp men đen bóng trong bồn, đợi thật lâu, nhưng không có người xuất hiện. Con quỷ kia rời đi hết như lúc nó đến đều vô thanh vô tức, giống như tuyết tan khi mùa xuân đến, không hề lưu lại bất cứ dấu vết nào.

END 38

39. Chương 39

Căn hộ bởi vì con quỷ ra đi mà trở nên im lặng như một nắm mồ, Lâm Ngôn không dám về nhà, liên tục lấy cớ để được ở lại bệnh viện, hắn vốn là loại người vừa cẩn thận lại ôn hòa, chỉ vài ngày liền khiến cho cha vợ hệt cảm thấy thật vừa lòng, luôn mãi ai oán con gái rượu nhà mình thật không có mắt nhìn người mới đòi chia tay.

_Tiểu Lâm, chú thấy con cũng không quên được Tiểu Vi, không bằng chờ nó tỉnh, chú thay các người tác hợp, quần áo thì cũ không bằng mới, nhưng người thì mới không bằng cũ a...

Lâm Ngôn dừng động tác trong tay, nhìn cha vợ huyệt của mình cười cười “Là con không xứng với cô gái tốt như Vivian.” Thấy cha vợ huyệt còn muốn nói gì, hần liền tiếp một câu “Chuyện học khá bận rộn, sắp tới còn phải thực tập, không thể làm chậm trễ nàng.”

Nghe thấy giọng điệu uyển cự trong lời nói của Lâm Ngôn, cha vợ huyệt hít sâu hai cái cảm thán đáng tiếc, sau đó cũng không nhiều lời.

Liên tục năm ngày, Doãn Chu cùng tiểu đạo sĩ đã thức trắng đêm không ngủ, trời vừa tối liền ra ngoài gọi hồn, bởi vì gây động tĩnh quá lớn mà bị bà cụ trong khu dân cư báo cho dân phòng, tố cáo về tội gây rối loạn trị an xã hội, phải ngồi một đêm trong sở cảnh sát, chỉ trong vài ngày hai con mắt đều thâm đen không khác gì Lâm Ngôn.

Đến rạng sáng ngày thứ năm, sự tình mới có chuyển biến, mưa to liên tục, toàn bộ thành phố chìm trong một mảnh âm u, trong TV không ngừng đưa tin có người bị nhốt trong nhà, nước sông tràn vào nhà dân, tài xế chết đuối ở trong xe, khi trở về Doãn Chu cùng tiểu đạo sĩ đều ướt như chuột lột, tiểu đạo sĩ cầm chiếc áo thun sũng nước trong tay vọt vào phòng bệnh, lắp bắp nói “Tìm, tìm được rồi, thủy lộ tụt, thiếu chút nữa là theo cống thoát nước không biết trôi đi phương nào.”

__Hồn phách rời khỏi thân xác thì sẽ trong tình trạng vô tri vô giác, bình thường luôn ở một chỗ không đi lung tung, nhưng mạch nước tụt, cộng thêm trời mưa to, vạn nhất kéo theo hồn phách, qua bảy ngày thì có trở về cũng vô dụng, thân thể cùng hồn phách không thể dung hợp, người sẽ không khác gì kẻ ngốc, may, may mắn, là đã tìm được.

Tiểu đạo sĩ cầm bùa cùng nhang lần lượt ném vào chậu than, khói bay khắp phòng, mang đến cảm giác thần bí u ám, một cái bóng màu xanh nhạt lơ lửng giữa không trung, khẽ bay tới giường bệnh, Doãn Chu biết chuyện về miếng phỉ thúy nên vụng trộm khều Lâm Ngôn “Chờ nàng tỉnh rồi hỏi, không phải sẽ rõ sao?”

__”Ta không quan tâm, miễn nàng không sao là được.” Lâm Ngôn lãnh mặt, do dự một hồi liền ra khỏi phòng, đứng trước cửa sổ đại sảnh lầu một nhìn ra ngoài ngắm mưa.

Còn ba tiếng nữa là trời sáng, đại sảnh lạnh lẽo vắng lặng, trong góc hẻo lánh ở khu truyền dịch có hai mẹ con đang tựa vào nhau ngủ gà ngủ gật.

Thời gian nặng nề trôi qua.

Tiểu đạo sĩ cùng Doãn Chu bước ra thang máy, thấy Lâm Ngôn đang đứng trước cửa mặt đầy tâm sự, Doãn Chu bĩu môi nói “Từ khi thứ kia bỏ đi, liền không thấy hần cười, thật sự là trùng ta mà.” Doãn Chu không chú ý tới vẻ xấu hổ trên mặt tiểu đạo sĩ, cầm miếng phỉ thúy nhét vào tay Lâm Ngôn “Người tỉnh, còn đang nằm trên giường ăn cháo tĩn dưỡng, chuyện tối hôm đó nàng vẫn còn nhớ, nói là nửa đêm đi ngang qua ngã tư thấy một bà lão đang đốt giấy tiền vàng bạc, mặc một chiếc áo vải bông, đầu trùm khăn đỏ, người biết là ai không?”

Lâm Ngôn ngây ngẩn cả người “Nhị Tiên Cô?”

Doãn Chu buông tay “Bạn à, người trúng tà càng ngày càng nặng rồi, dính rồi sẽ không thoát được, may mắn ta dương khí trọng không bị lây nhiễm.”

__Miếng ngọc này, nàng cũng không biết từ đâu mà có, gắng hỏi vài lần cũng không có tác dụng, còn kì quái tại sao chúng ta cứ hỏi mãi như vậy.

Vì cái gì cô bé mặc đồ đỏ cùng bà đồng đã biến mất lại bám theo Vivian, chuyện này không hề liên quan đến nàng, tại sao món trang sức của Tiêu Úc lại xuất hiện trong tay Vivian, hần vẫn luôn rất thích những đồ vật mà Lâm Ngôn mua cho mình... Tất cả suy nghĩ trong đầu dần dần kết nối lại với nhau, Lâm Ngôn đột nhiên nhớ tới suy luận của mình lúc trước, nếu cô bé thông qua việc giết chết mình ngăn cản Tiêu Úc khôi phục ý thức, còn có, mục đích của miếu chủ, thời gian tử vong của bà đồng bị bóp méo, tất cả đều đang hướng về Tiêu Úc, có người muốn chấm ngòi mâu thuẫn giữa hần và Tiêu Úc, loại tiến trình này sẽ không vì sự biến mất của miếu chủ mà chấm dứt, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng thêm...

Nếu mục đích của “nó” là muốn Lâm Ngôn cùng Tiêu Úc tách ra thì sao?

Nếu “nó” vẫn luôn chờ đợi thời cơ xử lý con quỷ lại không cẩn thận bị Lâm Ngôn phá hỏng thì thế nào?

Muốn không chế quỷ thì dùng chú, nhưng không chế chú lại là một người, một người vẫn luôn núp trong chỗ tối,lợi dụng sương mù dày đặc mà vươn độc thủ...Lâm Ngôn rung mình,nhìn bồn hoa tối đen,chẳng lẽ Tiêu Úc đang gặp nguy hiểm ?

Doãn Chu còn muốn nói gì, đột nhiên phát hiện ánh mắt Lâm Ngôn không đúng,cứ nhìn chằm chằm màn mưa u ám bên ngoài cửa sổ,sau một lúc lâu mới mạnh mẽ quay đầu lại “Trên lầu có dù không ? Ta phải ra ngoài,với thời tiết này thì không thể lái xe.”

__Muốn chết sao,những người bị mắc kẹt ở bên ngoài còn chưa cứu được,người còn ra đó làm cái gì ?

Lâm Ngôn cắn răng, “Ta đi tìm Tiêu Úc.”Nói xong liền chạy tới chỗ bảo an mượn đèn pin cùng áo mưa,chẳng nói chẳng rằng liền đi ra ngoài,Doãn Chu sợ tới mức vọt qua giữ chặt hần “Vậy cũng phải chờ trời sáng,mà người tìm hần làm gì,không phải luôn muốn tổng hần đi sao,thật vất vả hần mới chịu đi,người bị quỷ bám đến nghiên sao ?”

Lâm Ngôn mắng một câu “Biến đi.” , cảm xúc nôn nóng không ngừng dâng trào,màn mưa tối đen như mực,hàng cây tùng trong vườn bị gió quật ngã nhào lên nhau,tiếng mưa rào rào đánh lên mái hiên,Lâm Ngôn dùng sức bỏ tay Doãn Chu ra,nóng nảy nói “Người không biết,hần không phải là người của thời đại này,cũng không phải là một vị công tử, hần không có chỗ để đi...”

Biểu tình của Doãn Chu trở nên phức tạp,”Người làm như mình biết nhiều lắm,hần là quỷ,nơi nào mà hần không thể đi ? Nói không chừng đã sớm đầu thai trở thành trẻ con rồi.” Cánh tay siết chặt Lâm Ngôn, hai mắt sâu không lường được “Chẳng lẽ người coi trọng con quỷ đó ?”

__Chẳng lẽ người cũng là...

__”Không có.” Lâm Ngôn quay mặt đi “Ta chỉ thương hại hần mà thôi.”

__Mẹ nó, đừng nói lời vô nghĩa,ông đây thời trung học bỏ nhà trốn đi, trên người chỉ mang theo hai trăm đồng ngồi xe lửa đến Vân Nam cũng chưa từng thấy người lo lắng như vậy.

Lâm Ngôn trầm mặc,hồi lâu mới hung hăng nắm lấy tóc mái trên trán,hỏi tiểu đạo sĩ“A Nhan, người có thể gọi hồn hần về sao ? Ta sợ hần gặp chuyện không may...Người biết rõ...sư phụ người...”

Ánh mắt A Nhan đột nhiên trở nên lạnh liệt “Người, người nghĩ rằng ta là đường dây điện thoại sao ? Hần không còn là thứ mà ta muốn gọi là gọi.”

Lâm Ngôn lúc này mới nhận ra,mình đang chọt vào chỗ đau của tiểu đạo sĩ,bất cứ sự lo lắng nào đối với con quỷ không thể nghi ngờ là đang kích thích tiểu đạo sĩ,hần ngược ngược nói lời xin lỗi,tiểu sĩ bụng đầy tâm sự, nặng nề lắc đầu “Lâm, Lâm Ngôn ca ca, người đừng tìm hần nữa, tìm được thì thế nào chứ ? Ở bên cạnh hần sẽ làm người bị hao tổn dương khí...nhiều nhất thì cũng chỉ còn hai tháng,đến lúc đó người không muốn chết cũng phải chết,hần đi cũng chỉ vì muốn tốt cho người thôi.”

__”Còn, còn về sư phụ ta.” A Nhan lạnh lùng nói “Hần không lợi hại như vậy,lúc trước còn phải dùng tới thể thân của người,hiện tại càng không thể làm gì,người cứ yên tâm.”

__Hần sẽ đi đâu thai sao ?

Khóe miệng A Nhan run rẩy một chút,ánh mắt lại lộ ra ý cười điên dại “Sao có thể dễ dàng như vậy,súc sinh chính là súc sinh,oán khí quá nặng tâm nguyện lại chưa hoàn thành,có lẽ là đã trở về cái ổ của mình tiếp tục hại người,bất tự Thuần Âm cũng không phải chỉ có mình người,nói không chừng đến một ngày nào đó gặp lại, hần đã sớm đi cùng người khác.” Nói xong liền xoay người đi,Doãn Chu kinh ngạc nhìn chằm chằm theo bóng dáng của A Nhan, sau đó nhìn Lâm Ngôn nói “Uống lộn thuốc sao ? Thực kì quái.”

Lâm Ngôn lắc lắc đầu, “Không, ta mới uống lộn thuốc,tự làm bậy không thể sống.”

__”Thế giới này thật hoang đường, không thể lý giải.” Doãn cảm thán.

Trong xe, chiếc ghế phụ lái trống rỗng, ở nhà chiếc giường đôi cũng trống trơn, gối đầu bị ném qua một bên đang đợi chủ nhân của mình,Lâm Ngôn nằm trên giường lăn qua lộn lại,mỗi lần tầm mắt xẹt qua chiếc

gối kia liền cảm thấy thực ức chế,nhìn không được cầm lên vỏ vỏ hai cái,hắn nói : người biết hắn được bao lâu,tiền như vậy là đang chờ cái gì,hắn cũng không trở lại.

Hắn không cần chúng ta,hắn đã đi đến một nơi thực hắc ám,chờ một người chịu chấp nhận hắn,có lẽ là một năm, cũng có thể là mười năm, thậm chí là một trăm năm,hắn rất kiên nhẫn, nhưng chúng ta lại không cầm cự được đến lúc đó.

Chó má cái gì mà dài đằng đẵng,Lâm Ngôn sờ soạn rút điều thuốc nơi đầu giường,rút từng ngụm từng ngụm,rõ ràng là ban ngày,nhưng bên ngoài cửa sổ lại tối đen như mực, mưa to rồi lại mưa to,biến cả thành phố thành một cái đầm lầy cực lớn ,mọi người dùng những tư thế khác nhau mà giãy dụa trong nước,phù thũng, sưng phồng,chảy ra nước mủ màu xanh,tùy theo cổng thoát nước mà trôi dạt đến từng góc,thân thể bị xé nát thành nhiều mảnh trôi xa hàng trăm km, chỉ còn lại một vùng nước thối, ai còn có thể nhận ra ai.

Buổi tối,Lâm Ngôn gặp một giấc mộng rất quỷ dị,hắn mơ thấy mình đang đứng giữa một giao lộ hoang vắng,bảng chỉ dẫn ghi đây là nơi nối tiếp giữa cõi âm và cõi dương,từ sâu trong lớp sương mù dày đặc truyền đến một thanh âm quen thuộc,Tiêu Úc nói : Lạnh quá,nơi này không có chăn.

Lâm Ngôn nói : Người chờ, ta đốt cho người.

Quần áo của ta còn ở trong tủ của người.

Ta đốt cho người luôn.

Còn quan tài, áo liệm đâu,ta muốn một bộ hỉ phục minh hôn,ta phải đón dâu,nữ nhi của viên ngoại trong thôn vừa mới chết,ta muốn có sính lễ,đồ cưới,giấy tiền nền đỏ,thầy bói đã xem bát tự,nói hai ta là trời sinh một đôi ,về sau nhất định sẽ con đàn cháu đống.

Lâm Ngôn đứng giữa giao lộ đầy sương mù,lạnh đến mức phát run,người kia mặc một bộ liêm phục đỏ tươi với chữ“Hỷ” chìm bằng tơ lụa quý giá,trước ngực mang đóa hoa màu đen rất lớn,cưỡi một con tuấn mã trắng bạch,hai mắt là hai cái động đen ngòm. Hắn vội vàng chạy vào trong lớp sương mù hô to :Người cưới vợ thì ta đây phải làm sao bây giờ,ta sắp tới rồi, người chờ ta một chút.

Không còn kịp nữa rồi,Tiêu Úc nói,những thứ người đốt cho ta đã đủ hết rồi.

Ta thành thân,tiểu thư nhà bên rất tốt,chúng ta cùng chôn dưới gốc cây hòe, người đừng quên đốt nhiều giấy tiền vàng bạc một chút,sang năm tảo mộ nhỏ đốt thêm vào bộ xiêm y cho trẻ con...

Lâm Ngôn lập tức bừng tỉnh,đêm thật hỗn loạn,tiếng mưa ngoài cửa tí ta tí tách không ngừng rơi,trên mặt lại lạnh lẽo vô cùng, đầu ướt đầm mồ hôi,ngực vừa chua lại vừa xót,Lâm Ngôn cắn góc chăn,dư quang đảo qua chiếc gối cô độc bên cạnh,đột nhiên cảm thấy nói không nên lời ủy khuất.

Mỗi một câu “Người đi đi”đều ngưng lưu lại, mỗi một câu “Tái kiến”đều mang theo khát vọng thôi thúc giữ lấy,cổ tình bản tính kiêu ngạo không cho phép mình nói ra nửa lời,vì thế vườn không nhà trống,người đi trà lạnh,chìa khóa vẫn đặt ở chỗ cũ, ghế ngồi vẫn thay hắn giữ kĩ,người đó lại không chịu vượt qua cột mốc ngăn cách trở lại thế giới của mình.

Dù cho tất cả bức màn đều được mở rộng,cảm tình nhưng lại là tư mật,Lâm Ngôn lặng lẽ xuống giường,chân trần đi vào phòng tắm tối đen,kéo cái ghế ngồi bên cạnh bồn tắm,nhẹ nhàng nói, ta giúp người gội đầu, chịu không ?

Không ai đáp lại, cả căn phòng trở nên vắng lặng,một chiếc quan tài lạnh lẽo,một nắm mồ vô thanh vô tức.

Lâm Ngôn nhìn hư không mỉm cười,hắn nghĩ : Nhất định là mình bị choáng váng rồi.

Kì thật thân thể của Vivian không sao cả,sau khi tiểu đạo sĩ cùng Doãn Chu thành công tìm được hồn phách thì nàng khôi phục rất nhanh,buổi sáng, cha của Vivian gọi cho Lâm Ngôn nói ngày mai sẽ làm thủ tục xuất viện,Lâm Ngôn cầm theo di động, vừa nói vừa hầm canh gà, đồng thời nấu thêm bát mì cho vị cha vợ hụt này,sau đó bỏ vào bình giữ ấm liền ngồi xuống thở ra một hơi,thầm nhủ cuối cùng cũng bớt được một chuyện.

Mưa rơi không ngừng,dự báo mưa to truyền khắp đại giang nam bắc,trên mạng nơi nơi đều là những hình ảnh ô tô cùng những cái đầu nhô lên trong nước giã dựa đi đường,Lâm Ngôn ở nơi này hơn hai mươi năm đã quen với những thao tác chống lũ kháng đông,chờ khi đến được bệnh viện cũng vừa vặn là giờ cơm trưa,ai ngờ thang máy bệnh viện đang bảo trì,Lâm Ngôn đành phải cầm bình giữ ấm leo lên cầu thang,không cẩn thận đi quá một tầng quẹo vào hành lang lầu sáu,không đợi hấn phát hiện mình đi nhầm thì đã bị một người phụ nữ trung niên chạy tới giữ lấy bả vai,sau đó lớn giọng hét to “Mưa lớn như vậy đến được bệnh viện quả thật không dễ dàng,trở về ta nhất định sẽ đề nghị ban lãnh đạo tuyên dương những thanh niên tình nguyện như các người!”

Bà cô to như một cái lu ,đầu tóc quăn tít,mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình,đôi chân mập mạp nhét trong chiếc quần vải đen,mắt cá chân rất tinh tế,so với bàn chân thô to như chân vịt vỗ lạch bạch trên mặt đất kia quả thật là một trời một vực,bà cô kéo Lâm Ngôn vào trong,không chút ngần ngại vừa đi vừa nhỏ giọng giải thích.

__”Chắc là đội trưởng của các người đã dặn qua rồi ? Đợi lát nữa trăm ngàn đừng nói gì hết,tình huống của ông ấy không được tốt,bác sĩ nói chỉ còn cầm cự được mấy ngày,hãy để cho cụ ra đi được thư thái.” Sau đó bà cô còn vỗ vỗ vai Lâm Ngôn nói “Nhóc con bộ dạng thật thanh tú,ta vừa nhìn liền thích.”

Lâm Ngôn cầm canh gà dở khóc dở cười,vừa định mở miệng đã bị bà cô đè xuống “Ta rất bận, gần nhất trời mưa rất to những người tình nguyện không thể tới được,các phòng bệnh đều đang thiếu người,bên này giao cho người, đừng để xảy ra sự cố.”

Nhìn nàng vừa muốn đi,Lâm Ngôn rốt được nhìn không được bạo phát,học bà cô dồn khí đả độn,dùng hết khí lực rống to “Ta,ta đi nhầm tầng!”

__”Gì ?” Bà cô lập tức cao giọng.

__”Ta...ta là nói, ta đi thăm bạn ,nhưng thang máy bị hỏng nên đi nhầm một tầng...” Lâm Ngôn yếu thế nói,cầm bình giữ ấm đưa đến trước mắt nàng “Thấy không, ta đến đưa cơm.”

Bà cô sững sốt nửa ngày,bỗng nhiên nhếch miệng nói “Ai nha, thằng nhóc này sao không nói sớm,làm ta huyền thuyên nửa ngày!” Nàng đã hoàn toàn quên chuyện Lâm Ngôn đã cố gắng giải thích,nâng tay nhìn đồng hồ,bởi vì béo, mặt đồng hồ đều lún cả vào thịt “Vậy phải làm sao bây giờ,thời gian qua nhanh đến mức đi không thấy ảnh,ông cụ thật vất vả mới tỉnh lại...”

Lúc này, hành động sáng suốt nhất chính là ôm bình giữ ấm nhanh chóng chạy khỏi hiện trường,nhưng đối với Lâm Ngôn mà nói, những lời này đã khiến cho cuộc sống của hấn giống như một củ cải trắng vừa được rút ra khỏi mặt đất,còn chưa kịp rửa sạch sẽ đã lưu loát bị nhét trở về.

Cuộc sống giống như một trận pháp,nhìn như trùng hợp, không hề có liên quan với nhau,nhưng trên thực tế mỗi một góc sáng tối đều đã được sắp đặt sẵn,dùng chỗ nào, quay đầu đi đâu,vô luận cố gắng giãy dựa đến thế nào cũng phải đi vào quỹ đạo,mà mong muốn từ nội tâm cũng không thể thay đổi được vận mệnh đã được định sẵn.

Chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

__”Ta đưa cơm xong thì cũng không cần làm gì,nếu ngài thật sự rất vội,chờ lát nữa ta có thể đến đây hỗ trợ một chút.”Lâm Ngôn nhỏ giọng nói.

Oanh một tiếng,cánh cửa giữa hai thế giới song song đã được mở ra,cuộc sống từ nay chia làm hai con đường,một con đường trải đầy hoa hồng tràn ngập ánh nắng mặt trời,hắn có thể vui vẻ về nhà xem TV, ăn quýt,chậm rãi quên đi tất cả những chuyện liên quan đến Tiêu Úc,cuối cùng được một người đàn ông đẹp trai nhiều tiền đón đi,mà con đường khác lại ẩm ướt và đầy hắc ám,lẽ loi một mình lang thang trong thế giới vong linh lạnh lẽo,lúc này đây Lâm Ngôn đang đứng giữa giao lộ,bất tri bất giác chuyển hướng đi vào con đường thứ hai...

END 39

40. Chương 40

—”Vậy thì quá tốt rồi, quá tốt rồi!” Bà cô xoa xoa hai tay,lôi lôi kéo kéo ấn Lâm Ngôn xuống ghế,huyền thuyên cả buổi,Lâm Ngôn rốt cuộc hiểu được mình cần những gì.

Bệnh nhân ở phòng 607 thuộc khoa tim là một ông cụ đơn thân bị mù, họ Lương, suy tim phải nằm viện,rơi vào tình trạng hôn mê đã hơn hai tuần lễ. Hoàn cảnh kinh tế rất khó khăn,phải dựa vào số tiền ít ỏi từ quỹ từ thiện mới có thể miễn cưỡng tiếp tục trị liệu,lúc trước có một ông bạn già mỗi ngày đều đến bệnh viện chăm sóc cụ,nhưng mấy ngày nay trời mưa to liên tục,làm cho thân thể của ông bạn kia vốn không tốt lại càng thêm nghiêm trọng,năm ngày trước đã đột ngột phát bệnh tim qua đời trên đường đi đến bệnh viện,vì vậy bệnh nhân chỉ có thể nhờ vào những tình nguyện viên thay phiên nhau chăm sóc.

—”Nhóc con,lúc người tới ông cụ kia vừa mới tỉnh,đang rất cần người nên ta đã tưởng người là sinh viên tình nguyện đến đây chăm sóc người bệnh a.” Bà cô nói “Ông cụ có quan hệ rất tốt với bạn của mình,nếu để cụ biết tin dữ sợ là không thể chịu được,đợi lát nữa người nhớ làm theo lời ta nói giả thành bạn của cụ,ông ấy muốn cái gì người phải lập tức đáp ứng, đừng để lời.”

Lâm Ngôn không khỏi cười khổ, “Làm sao mà lừa được, người mù nhưng vẫn có thể nhận ra giọng nói,chẳng lẽ không cho ta nói chuyện ?”

—”Đúng rồi, bạn của cụ là người câm,vốn không thể nói,lúc còn sống chỉ có một mình lão Lương liên tục lải nhải,hai người, một mù, một câm,cảm tình lại vô cùng tốt,hộ sĩ nhìn thấy đều phải hâm mộ.” Bà cô hạ giọng thì thầm “Lần này, tinh thần của ông cụ không tệ lắm,vừa rồi còn nói muốn ăn quýt,bác sĩ nói bệnh triển miên đột nhiên chuyển biến tốt, đây là dấu hiệu của việc sắp đi, dùng hết hơi sức còn sót lại ngắm nhìn thế giới này một lần cuối.”

Lâm Ngôn cầm túi quýt mà bà cô đưa,gật gật nói phải đi,hắn đứng trước cửa phòng bệnh, xuyên qua khung cửa nhìn vào trong, nhỏ giọng nói “Không có con cái sao,nhìn qua còn lớn hơn cả ông nội của ta.”

Bà cô bỗng nhiên cười ái muội,bảo hắn chớ có lên tiếng “Ta nói cho người nghe một chuyện, người đừng nói cho ai hết,bạn của lão Lương cũng là nam,chính là thỏ nhệ gia (gay) mà đây chúng ta hay nói!”

Lâm Ngôn theo phản xạ có điều kiện mãnh liệt ngẩng đầu,sau đó vội vàng quay đi che giấu.

—Chắc chắc, nghe nói hai người này đều không có kết hôn,lúc trẻ cũng không thiếu bị người đời phỉ nhổ,thật không dễ dàng, hiện tại người kia cũng đi, liền chỉ còn lại một mình ông ấy.

—”Đợi lát nữa đi vào,bước chân phải chậm một chút,ông cụ không nhìn thấy nhưng lỗ tai rất thính,đừng để ông ấy bắt được.” Bà cô dùng ánh mắt ý bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng, không yên lòng dặn “Lúc bệnh hỗn loạn không biết ai,lừa được ngày nào hay ngày đó,ông ấy cũng không còn bao nhiêu thời gian.”

Lâm Ngôn vốn nghĩ giúp qua loa một chút rồi chạy,ai ngờ lại bị chuyện này làm cho xúc động,liền gật đầu hai cái, thật lòng nói “Yên tâm, cứ giao cho ta.”

Trong phòng bệnh dày đặc một mùi đặc thù của “người già”, mùi thuốc, mùi vải bông,thản nhiên mùi gỗ lâu năm đang mục nát,gọi cho Lâm Ngôn nhớ tới nhà cũ dưới quê. Trong phòng được quét dọn rất sạch sẽ,trên tủ là một chiếc bình thủy bằng nhựa cũ kĩ,chiếc quạt giấy bong tróc từng mảng,người già trí nhớ không tốt, thường dựa vào việc viết lại để ghi nhớ.

Trừ mấy thứ đó ra trên bàn không còn gì khác,đơn giản mà xưa cũ,có thể nhìn ra được tình trạng kinh tế rất khó khăn.

Trên giường là một ông cụ khoảng bảy mươi tuổi,lỗ mũi bên trái cắm một ống dinh dưỡng,trên mặt đầy nếp nhăn nhưng thần thái lại an tường,hai tay duỗi thẳng đặt bên ngoài chăn,nghe có người vào cửa liền nhẹ giọng gọi “Hoành Sinh đến đây a.”

Lúc ông cụ nói chuyện cũng không quay đầu,chỉ nhìn thẳng về phía trước,Lâm Ngôn từ cuối giường đi qua nhìn,không đục ngầu như tình trạng bị đục thủy tinh thể,trừ bóng mắt vô thần ra, hai mắt của cụ thoạt nhìn không khác gì người bình thường,vậy là gặp vấn đề về thần kinh thị giác, có lẽ mù đã thật lâu rồi...

Ngoài cửa sổ, bầu trời phủ đầy những nhúm bông xám xịt như đám mây mưa, làm cho cả gian phòng đều trở nên âm u, còn mưa, thì cứ tiếp tục rơi.

Lâm Ngôn không dám đáp lời, chỉ có thể chậm rãi kéo cái ghế qua ngồi bên giường, đặt túi quýt lên đầu tủ, chọn một quả to nhất cầm trong tay.

—Tiếng như vậy thì mưa sẽ không tạnh sớm đâu, đến lúc về nhớ mặc áo mưa, đừng để bị ướt.

Lâm Ngôn yên lặng gật đầu, tầm mắt đảo quanh phòng bệnh, dừng lại trên mu bàn tay khô ráp như vỏ cây của ông cụ, chờ đợi.

Ông cụ cũng không chờ mong được đáp lại, vẫn tiếp tục nói “Chăn trong nhà phải đem phơi, mùa hè mưa nhiều, cứ để một chỗ nhất định sẽ mốc meo.”

—Cho mèo ăn chưa, hai chúng ta đều ở trong bệnh viện, không biết có bị đói hay không.

Hình như ta ngủ rất lâu rồi, còn mơ thấy người tới thăm ta, hết như lúc trẻ, người sẽ mặc tây trang đứng bên giường của ta cả buổi, vô thanh vô tức, nhiều hộ sĩ nhìn người như vậy người cũng không chịu đi, thật là càng lớn càng không biết ngượng ngùng.

Trên mặt ông cụ hiện lên thần sắc xấu hổ, nhìn như tựa hồ trẻ ra vài tuổi, bệnh khí vàng vọt như nền cũng bị xua tan không ít. Có lẽ là hồn phách của người bạn già đã chết đến đây để cáo biệt, Lâm Ngôn cảm thấy chua xót, trước mặt bất tri bất giác che phủ một tầng sương mù, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ cho là do thời tiết âm u kia ảnh hưởng.

Sau khi lấy nước cho ông cụ, Lâm Ngôn bắt đầu lột vỏ quýt, nước quýt như hóa hoa nhỏ màu trắng tinh tể rơi xuống, vỏ quýt phơi nắng có tác dụng khử mùi, Lâm Ngôn thật cẩn thận đưa múi quýt đến bên miệng ông cụ, ông cụ sững sờ một chút, mở miệng ra ngậm vào, bởi vì răng không tốt, nên chỉ có thể đẩy qua hai má dùng răng bên chậm rãi nhấm nuốt.

—Thật ngọt, mùa này mà còn mua được quýt.

Lại một múi đi qua, người già không thể nhai được lớp vỏ lụa bên ngoài, Lâm Ngôn cẩn thận lột lớp vỏ mỏng, chọn ra phần thịt quả, ông cụ thật nghe lời, chậm rãi nhai. Lâm Ngôn cảm thấy thời khắc này phá lệ an tĩnh cùng ấm áp, nhện không được tưởng tượng ra một bức tranh, hơn chục năm sau khi mình già nằm trên giường bệnh, có một người ngồi bên giường lột vỏ quýt cho hắn ăn, năm tháng dài đằng đẳng, hai mắt đục ngầu nhưng vẫn có người làm bạn... Vắng vẻ âm trầm, lặng lẽ ngồi bên nhau..

Tình yêu hắn là như vậy, hai thiếu niên đang độ tuổi rực rỡ gặp nhau dưới ánh mặt trời, một người nói “Chúng ta cùng nhau bước vào thế giới đi.” Vì thế bọn họ nắm tay nhau, cùng nhau vượt qua cuộc sống tẻ nhạt xô bồ, thấy hết phần hoa cùng phong cảnh, cùng nhau cười hoan hô hoặc là cùng nhau ai oán, nhưng thủy chung vẫn sống vai bên nhau, bất ly bất khí... Thẳng đến khi trên mặt thiếu niên xuất hiện nếp nhăn, đáng người thanh niên cao ngất bị năm tháng đè ép, tấm lưng cong quắc, tịch dương kéo cái bóng của hai người thật dài, thật dài đến khi chạm vào nhau, tới lúc già đến mức không thể đi nữa, hai người sẽ mặc hai bộ đồ thật sạch sẽ, nằm trên giường tay nắm chặt tay, nói chúng ta cùng chết đi, sau đó liền chết, giống như một đôi chim nhận bay về phương Nam, suốt cuộc đời chỉ đi một con đường duy nhất.

Bất tri bất giác, hốc mắt lại ửng đỏ.

Phòng bệnh phá lệ im lặng, chỉ còn tiếng mưa lác đác có quy luật cùng mùi quýt thoang thoảng tươi mát, sau khi ăn xong Lâm Ngôn mở túi định lấy thêm một trái, tiếng bọc nilông xào xạc vang lên, ông cụ đột nhiên mở miệng, lặng lẽ nói “Chắc hắn đã đi rồi.”

Lâm Ngôn lập tức ngẩng đầu không nói lời nào.

—Đừng giả bộ nữa, ta đã sống với Hoàng Sinh cả đời, người không lừa được ta đâu.

—Người là ai ?

Lâm Ngôn ưỡn oải thả túi quýt trở lại chỗ cũ, hắn cảm thấy mình hoàn toàn không có sơ hở, từ đầu đến đuôi cũng không nói một câu, sao có thể bị phát hiện nhỉ ?

—”Con tên là Lâm Ngôn.” Hân nhỏ giọng nói “Bạn của ông có việc không đến được,con đến để phụ giúp, qua vài ngày ông ấy sẽ trở về.”

Ông cụ bình tĩnh nở nụ cười,ngẩng đầu “nhìn” trần nhà,chậm rãi nói “Đừng gạt ông, ông biết,hắn sẽ không tới nữa.”

Yêu nhau, làm bạn một đời, giữa hai người thật sự sẽ có cảm ứng,ông lão quay sang Lâm Ngôn,biết rõ ông ta không nhìn thấy nhưng Lâm Ngôn vẫn cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm vào mặt mình,trầm mặt thật lâu, hân rút cuộc nản lòng nói “Sao ông biết ?”

—”Ông tỉnh hẳn lại mà không tới, lại tìm con để thay thế,còn có thể vì cái gì đây...” Ông lão chậm rãi nói,dưới bầu trời u ám, gương mặt của ông ấy lại bình tĩnh đến khác thường,tựa như một hồ nước lặng,không có gợn sóng cũng không có bi thương,phẳng phất như đó là điều hiển nhiên không có gì khác biệt. Lâm Ngôn không hiểu,hắn luôn cảm thấy đáng lẽ ông ấy phải tỏ ra cực kỳ bi thương, đau xót,không thể chịu được mà nước mắt nhưng trong phòng lại yên tĩnh tới mức làm cho người ta phải hoảng hốt.

—”Sẽ không đau khổ chứ ? Lúc hắn đi đấy.” Ông lão thản nhiên nói

—”Không có.” Lâm Ngôn nói “Nghe bác sĩ nói là đột ngột, lên cơn đau tim.”

Ông lão trầm mặc một hồi “Tên kia thất hứa,nói là phải chết sau ông,cuối cùng vẫn cứ đi trước.” Nói xong liền ha ha cười,cười đến hai hàng lệ chảy dài xuống má.

Lâm Ngôn có chút vô thố, cảm thấy chính mình hắn nên an ủi một chút,nhưng trước cảnh sinh ly tử biệt như thế này thì có nói gì cũng đều vô dụng,hắn đành phải cảm túi quýt xấu hổ nói “Ông còn muốn ăn quýt sao, con lột cho ông.”

Tịch mịch vô thanh.

Ông lão không trả lời,chỉ lẳng lặng nằm trong chăn ngẩng người,sau một lúc lâu mới nói “Con về đi,ông nằm một mình là được rồi.”

Có chút bi thương chỉ có thể tự mình thừa nhận,tiêu hóa, thậm chí là nghiền nát trộn lẫn với máu thấm vào xương tủy,Lâm Ngôn rón rén đi ra khỏi phòng bệnh,nhẹ nhàng mở cửa, dán lỗ tai lên cánh cửa nghe trộm một hồi,trong phòng thực im lặng,phẳng phất như căn bản không có người ở.

Ngày hôm sau, Vivian thuận lợi xuất viện,được đón về nhà tỉnh dưỡng,Doãn Chu ở lại hỗ trợ thu thập mọi thứ,Lâm Ngôn cùng cha vợ hệt đi đến phòng thu chi để làm thủ tục,xong xuôi liền trở lại phòng bệnh. Vivian đã thay bộ đồ thường ngày,áo thun quần lửng ngồi trên giường,liên tục rung đùi,dép lên bị ném ra hành lang. Vừa thấy Lâm Ngôn vào cửa liền quay mặt đi,cha vợ hệt có chút xấu hổ,nhắc nhở nàng mau cảm ơn Tiểu Lâm,Vivian chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn hắn, hỏi :Còn giữ nhẫn không ?

Lâm Ngôn sững sốt một chút,nhớ tới chiếc nhẫn bị Tiêu Úc bóp nát,lắc đầu.

Thời điểm Vivian mang balô rời đi, cũng chưa từng quay đầu lại,cũng không nói với hắn một câu, chuyện này,đến đây xem như đã chấm dứt.

Lâm Ngôn vẫn như cũ, mỗi ngày đi đến bệnh viện một chuyến,lúc đi qua siêu thị thường mua chút quýt tươi mang theo,trực tiếp quẹo vào hành lang lầu sáu đi đến phòng ông Lương,ông lão kia thực thích hắn,sau khi chậm rãi tiếp thu việc bạn già của mình đã chết liền bắt đầu nói chuyện phiếm với Lâm Ngôn,Lâm Ngôn cảm thấy thân thể của ông đang dần dần hồi phục,trong một lần kiểm tra sức khỏe hắn liền đuổi theo bác sĩ hỏi tình trạng của ông cụ,bác sĩ tháo khẩu trang xuống,nói : Người là người nhà ? Lo chuẩn bị hậu sự đi là vừa.

Lâm Ngôn có chút thất lạc,lúc đi vào phòng bệnh cố gắng giữ vững nụ cười trên mặt,nhìn ông lão nói bác sĩ bảo tình trạng không tệ,hắn là sắp được xuất viện.

Biểu hiện của ông cụ ngày đó dị thường trầm mặc,Lâm Ngôn thay ông dịch góc chăn,lúc chuẩn bị rời đi thì ông lão đột nhiên gọi hắn lại,quay đầu ra ngoài cửa sổ, giống như đang lẳng lặng nghe tiếng mưa rơi,sau

một lúc lâu mới nhẹ giọng nói “Nếu không bận thì lại ngồi một lát, ông kể cho con nghe về chuyện của Hoàn Sinh.”

Ký ức tựa như một tấm ảnh cũ, bị thời gian phủ một tầng ảm đạm màu nâu nhạt, ông lão tên Lương Thanh, từ lúc sinh ra đã mù, bị cha mẹ vứt bỏ trước cửa cô nhi viện. Lúc mười một tuổi, lão viện trưởng thấy không có người thu dưỡng hẳn, liền đưa hẳn đến một ngôi trường dành cho người khuyết tật để học chữ nổi. Nói là trường khuyết tật, nhưng thực tế nơi đây tập hợp rất nhiều đứa trẻ không trọn vẹn, thiếu nắn g trí tuệ, mù, tự bế, dị dạng, những đứa trẻ không may mắn đó đều được tập hợp ở nơi này, dùng tất cả những phương thức có thể để giao tiếp với nhau, giống như một vòng tròn nhỏ hẹp bị thế giới bỏ rơi, không có kì thị cũng không có bài xích, bọn họ liếm miếng vết thương cho nhau, cho nhau cái ôm ấm áp.

Lương Thanh là một đứa trẻ nội hướng, thích ngồi trên tầng đá duy nhất trong trường đoán xem mặt trời có màu gì, cho dù hẳn không thể chân chính nhìn thấy, với hẳn mà nói thế giới chỉ có một màu đen tối mà thôi, thẳng đến khi có một người tên là Hoàn Sinh xuất hiện.

Hoàn Sinh là một thầy giáo trẻ tuổi mới đến, nhã nhặn tuấn tú, mang một chiếc kính mắt viền vàng, luôn lặng lẽ mỉm cười với những đứa trẻ. Hẳn bị cảm hứng sinh, nhưng hẳn có thể sử dụng thuần thục các loại ngôn ngữ của người câm cùng chữ nổi, còn đọc rất nhiều sách, thấy Lương Thanh không thích nói chuyện liền tìm cơ hội tiếp cận hẳn, muốn kéo đứa trẻ này ra khỏi thế giới cô đơn tịch mịch.

Hẳn kể cho Lương Thanh nghe rất nhiều truyện trong sách chữ nổi, Lương Thanh nói, Hoàn Sinh là đôi mắt của hẳn, mà hẳn là giọng nói của Hoàn Sinh.

Hoàn Sinh đến đây năm thứ ba, bọn họ liền yêu nhau, lén lút, thật cẩn thận trốn tránh ánh mắt của mọi người, dùng thân thể không trọn vẹn mà cho nhau chút tình yêu ngọt ngào, thẳng đến khi có một ngày, sau khi tan học hiệu trưởng đi ngang qua phòng học, bắt gặp hai người đang hôn nhau, không ngoài dự tính, Hoàn Sinh bị đuổi việc, còn Lương Thanh thì lựa chọn nghỉ học.

Năm ấy, ông mới mười sáu, Hoàn Sinh hai mươi bốn, chúng ta đều không có người thân, đơn giản thuê một gian phòng liền cùng nhau chung sống. Bởi vì yêu học sinh, mà người kia còn là một bé trai, nên không có trường nào chịu thuê Hoàn Sinh, chúng ta rất nghèo, chỗ ở thường xuyên bị dột mưa, không có tiền mua giường nên chỉ có thể ra ngoài nhặt tấm ván gỗ về nhà lót lưng, một thường cơm thường thường phải ăn thành ba lần. Hẳn nói, hẳn nhất định sẽ nuôi ông, không có việc làm liền đi ra ngoài làm mướn, thu ve chai, nhặt rác rưởi, làm đến đâu tắc mắt tối, kiếm rất ít nhưng nhất quyết không cho ông hỗ trợ, có một lần ông chịu không được, mới lên chạy ra ngoài tìm sư phụ học mát xa, hẳn về nhà không thấy ông, liền lo lắng, tìm khắp một con phố, thậm chí còn gõ cửa từng nhà.

Ông lão nhẹ nhàng nhắm mắt lại, toàn thân đều chìm đắm trong hồi ức “Lúc tìm đến liền bắt gặp ông đang rửa chân cho sư phụ, chẳng nói chẳng rằng liền kéo ông ra ngoài, ngày đó là đêm mùa đông, rất lạnh, ông sợ hẳn nổi giận, lại lạnh đến mức phát run, vừa đi vừa khóc, Hoàn Sinh đỡ thế nào cũng không được, đành phải dùng hết số tiền trên người mua cho ông một túi quýt.”

Mùa đông, quýt đường rất đắt, hẳn cũng không dám ăn dù chỉ một trái.

Hẳn vẫn luôn bảo ông trước mặt người khác phải nói ông là em trai của hẳn, nhưng hai ta dù có cố gắng che giấu thế nào, vẫn bị hàng xóm phát hiện, ra ngoài thường bị mấy đứa trẻ ném đá vào đầu, tụ tập ven đường kêu thỏ nhệ gia, Hoàn Sinh xuất thân là người có học thức, nhưng vẫn liều mạng đánh nhau vòng, người ta mắng ông hẳn không thể nói, chỉ có thể đánh đến vỡ đầu, ông sờ một chút, bàn tay đều là nước, có mồ hôi nhưng cũng có máu, đến bây giờ vẫn còn để lại sẹo.

Hiện tại cũng không biết làm thế nào có thể sống đến bây giờ, chính là cho dù có khổ đến thế nào thì vẫn cảm thấy rất vui vẻ, người ta có nói như thế nào là chuyện của người ta, đóng cửa lại liền không liên quan gì đến hai chúng ta, hẳn nấu cháo, để phần cái cho ông còn hẳn thì húp nước canh, cứ cho là ông không nhìn thấy, nhưng kì thật ông đều nghe ra được.

Lúc hẳn ngủ nhất định phải nắm tay ông, lặng lẽ viết chữ lên bàn tay ông, nói là muốn cùng nhau chung sống cả đời.

Ông trêu ghẹo nói một đời rất dài, không thể nói trước được, hẳn liền nóng nảy nói, chỉ cần chúng ta cố gắng là được.

__Sau này, cuộc sống trở nên khăm khá hơn,cơm có thể ăn no,ra cửa cũng không còn người đuổi mắng,hai ta cứ như vậy mà cùng nhau, bắt tri bắt giác liền già đi.”Ông cụ mỉm thỏa mãn, giống như người yêu đang đứng trước mặt mình,phảng phất như chưa bao giờ rời đi “Một đời, kì thật rất ngắn,nhìn là biết, xoay qua xoay lại liền hết một đời.”

__”Hắn nói,phải chết sau ông,nếu hắn chết trước,sợ không có người chăm sóc ông.”Ông lão ngẩng đầu,nhẹ giọng nỉ non “Hoành Sinh a, người đừng tưởng rằng đời này chỉ gạt ta một lần ta liền bỏ qua,chờ đó ta nhất định sẽ tính sổ với người,hai ta còn chưa xong đâu.”

Ông lão lẳng lặng nói,Lâm Ngôn lẳng lặng nghe,đôi tay có chút phát run,trượt tay, trái quýt liền rơi xuống sàn.

Ông lão không hỏi nguyên do,chỉ tiếp tục nói “Con có biết tại sao ngày đó, ông phát hiện ra con không phải là hắn không ?”

END 40

41. Chương 41

Lâm Ngôn lắc đầu

Ông cụ cười cười “Lúc con đưa tay ra,vừa ngửi được hương vị ông liền biết không phải là hắn,tay Hoành Sinh như thế nào a,là một đôi tay lam lũ, dính đầy khói dầu cùng bùn đất,còn tay của con lại rất sạch sẽ,nồng nặc mùi xà phòng, ngay cả mùi quýt cũng không lẫn át được,có thể lừa được ông sao ?”

Lâm Ngôn nghe vậy,nhìn không được nở nụ cười, đưa tay đến gần mũi ngửi ngửi,nhưng chỉ cảm thấy mùi quýt dày đặc, hắn có điểm kinh ngạc.

__Chính mình sẽ không nhận ra, nhưng người yêu con có thể nhớ kĩ,hiện tại ông ngắm lại mới thấy, tay Hoành Sinh,chẳng chịt vết dao cắt,đến mức lúc sờ cũng không còn nhận ra đường sinh mệnh,mu bàn tay bên phải có một vết sẹo lớn,là vì ta mà đánh nhau với côn đồ,bị chém một đao,bác sĩ phải may lại rất vất vả,ngón út để móng khá dài,luôn chọt rách bao tay,mười ngón tay thô to không đều nhau,ngón trở lại dài hơn áp út một khúc,ngón út lại dài đến lóng tay thứ hai của ngón áp út,lòng bàn tay sần sùi khô ráp như vỏ cây...

__”Trí nhớ tốt thật.” Lâm Ngôn cầm bình thủy rót một ly nước cho ông lão,sau đó đập nắp lại, xoay người cười nói “Tình cảm thật tốt,làm cho người ta phải hâm mộ không thôi.”

__”Đối với người mình thích, dù cho hai mắt bị mù,cũng có thể thấy rõ,còn đối với người không thích, mọc thêm hai tay hai chân cũng vô dụng.”Ông lão lẳng lặng nói “Đôi tay đó bảo hộ ông một đời,ông cho dù chưa từng chân chính thấy qua,nhưng lại giống như đang ở ngay trước mắt.”

__”Đến một ngày nào đó con cũng sẽ như vậy thôi,thật sự không thể rời xa một người.”Ông lão cầm ly nước nhấp một ngụm,hứng thú nhìn Lâm Ngôn “Nhóc con chắc cũng hơn hai mươi rồi, có vợ chưa ?”

Lâm Ngôn lắc đầu, trong lòng chợt lóe lên một hình bóng,bị hắn cưỡng chế bỏ qua, nói “Không, từng yêu một lần,thiếu chút nữa đã kết hôn,nhưng cô ấy không chịu, cuối cùng đành chia tay.”

Ông cụ tiếc hận thở dài “Mấy đứa còn quá trẻ con,đừng cho là ông không biết,mỗi ngày đều la không nhà không xe,tính cách không hợp,đều cho rằng tình yêu của mình như ánh mặt trời,hận không thể bắt đối phương đem cả thế giới đến trước mặt mình,đó là tình yêu sao,chúng ta khi có ngay cả một chiếc giường còn mua không nổi , chỉ có một trái tim là chân thật , cũng có thể sống nương tựa lẫn nhau, đến chết vẫn không hối hận.”

__”Không phải vì nguyên nhân này.” Lâm Ngôn không nói nhiều,chỉ lột vỏ quýt ,ném một múi vào miệng,nhỏ đến khuôn mặt của Vivian,hắn ngược ngừng nói cho ông cụ biết bản thân mình không thích nàng lại thiếu chút nữa liền đính hôn với người ta. Tình thần của ông cụ rất tốt,nhất quyết không tha tiếp

tục hỏi hần “Con liền ăn theo lời ông nói thử hình dung một lần, để ông xem hai đứa có thể đến với nhau hay không.”

Lâm Ngôn bật cười, ngồi thẳng lưng, hần lo lắng ông lão nói nhiều sẽ mệt, lại cảm thấy đề nghị này rất hay, liền siết chặt ngón tay nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại những kiức về Vivian “Nàng...nàng ...à, rất xin đẹp, cảm nhơn, mặt trái xoan, thích náo nhiệt, tính cách rất độc lập, thích...”

Lời nói khá gập ghềnh, Lâm Ngôn cố gắng miêu tả về Vivian cho ông lão nghe, lại phát hiện chính mình căn bản không hề hiểu gì về nàng, đó là người đã từng chung sống với hần hơn một năm, cho hần những ngày bình thản, hạnh phúc. Hần nhíu mày nhớ lại lúc nàng mang tạp dề bận rộn làm bữa sáng cho mình, kì quái là trong đầu chỉ hiện lên bóng dáng mờ nhạt của nàng, trên bàn là đĩa trứng chiên cùng sữa đậu nành, đương quang chói lọi xuyên qua khung cửa sổ, Lâm Ngôn nghĩ, sao cảm giác này lại quen thuộc như vậy ?

Một vị công tử dáng người cao to cầm một hộp cá đông lạnh, thật cẩn thận nói “Ta muốn làn điểm tâm cho người.”

Làn da như ngọc cùng gương hiện dần dần hiện lên trước mắt hần, tưởng rằng sau một đêm điên cuồng kia Lâm Ngôn sẽ chấp nhận mình, hết như một đứa bé được cho kẹo, thỏa mãn ôm eo hần, cảm tựa lên vai, ôn nhu nói, lần sau sẽ tiết chế một chút.

Không có lần sau, một cây kim hung hăng đâm vào trong lòng Lâm Ngôn, đau đến mức ứa máu.

Có người từng nói, giữa hai người nếu chỉ còn tình yêu, thì tình yêu đó ngay cả chó má cũng không bằng, nhưng trong cuộc sống thực có bao nhiêu người đến cuối đời, có thể gặp được một người khiến bản thân mình thật sự rung động, không phải mỗi người đều may mắn có được một tình yêu thuần khiết nhất, tất cả những thứ xô bồ bên ngoài đều bị xem thường. Càng nhiều người, càng nhiều càng nhiều người, gần năm mươi tuổi, vàng bạc đầy nhà, quyền cao chức trọng, nhưng con cháu nhiều loạn, bằng mặt không bằng lòng, đồng sàng dị mộng...

Ai nói chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão chính là tình yêu ? Có thể cùng nhau bạc đầu, không nhất định phải là tình yêu, những kẻ yêu nhau, không nhất định phải cùng nhau sống hết quãng đời còn lại, vận mệnh thật trở trêu... Đáng tiếc dù cho như thế nào cũng chỉ có một đời.

Tâm sự cừu chuyển luân hồi, muốn nói lại không thể nói, ông cụ có chút thất vọng, lẩm bầm một câu thanh niên bây giờ, luôn giấu mình trong chăn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tựa hồ bị chút khinh thị trên mặt ông cụ kích thích, Lâm Ngôn thu liễm tươi cười, hít một hơi thật sâu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong thành phố âm u, có một người đang đi về phương xa...

Hần giống như mê sảng nhẹ nhàng nói “Hần rất cao, bả vai thực rộng, eo lại chặt hẹp rắn chắc, thích nhíu mày, những lúc như vậy giữa trán sẽ bị nhăn thành một đường, luôn thích híp mắt nhìn con, sống mũi rất cao, cánh mũi thon gọn, người ta thường nói người có mũi như vậy thì tính tình không được tốt, hần còn cứng đầu hơn con, lúc tức giận thì ghen một mình không thèm nói lời nào, đến lúc chọc giận con rồi mới nhận thua... Thực thích ăn dấm chua, dấm gì cũng ăn được, ngón tay vừa thon vừa dài, khớp xương rõ ràng, cả người lạnh như băng, tóc dài qua eo, bộ dáng của hần sẽ không thay đổi nhưng móng tay cùng tóc sẽ dài ra, con vốn định giúp hần cắt móng tay, nhưng chưa kịp...”

Trong lòng lại ần ần đau đớn, Lâm Ngôn ghen ngào, tiếp tục nói “Lúc đi đường, lưng rất thẳng, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra hần, trên người lúc nào cũng thoang thoảng mùi xà phòng, không phải sữa tắm, mà là xà phòng. Hần biết đánh đàn, thư pháp cùng vẽ tranh đều rất giỏi, nhưng lại không chịu tự mình chải tóc, quần áo cũng bắt con mặc cho, không biết nấu nướng, nhưng lại muốn làm cá cho con ăn... Mặt dày leo lên giường của con không chịu xuống, đuổi mãi cũng không đi...”

Lâm Ngôn tưởng bản thân nhất định là có vấn đề, không thì vì cái gì yết hầu lại ghen ngào khó chịu như vậy, vì cái gì ngực giống như có tảng đá đè nặng...

Có đôi khi hần thật hung dữ, nhưng đều đối xử với con rất tốt, con đi đâu hần liền theo tới đó, ngay cả lúc con đi vệ sinh cũng đứng trước cửa chờ, vẻ kiêu ngạo của hần khiến con muốn cho hần một đấm, nhưng hần vẫn chấp nhận chờ đợi con... Dùng phương thức hèn mọn nhất mà chờ đợi, hần mặc cái gì cũng đẹp, ...Hần muốn cái gì con đều nguyện ý mua cho hần... con... con...

Vùi mặt vào lòng bàn tay, cổ họng nghẹn ngào không nói nên lời “Con nhớ hần, con mẹ nó con thật sự rất nhớ hần...”

Lâm Ngôn hung hăng lấy ngón tay nhu nhu cái trán, ngón cái chống lên cằm, ngực đau như vỡ ra, đôi mắt đỏ bừng, áp lực nhiều ngày qua đã không thể khống chế. Hần không muốn thất thố, bịt miệng, lại che lấy hai mắt, vô thức xoay chuyển vài lần, nhưng vẫn ở trước mặt ông cụ khóc thành tiếng, chôn mặt vào đầu gối khóc nức nở “Làm sao bây giờ a, hần không cần con, hần sẽ không trở lại... Con phải làm sao bây giờ...”

Ông lão xoa xoa đầu Lâm Ngôn, bàn tay khô ráp nhẹ nhàng vuốt ve cái ót ủa hần, ôn nhu nói “Bé ngoan, bé ngoan, đừng khóc, thích nhau như vậy tại sao lại phải chia tay, xem con khóc thành như vậy...”

Lâm Ngôn lắc đầu, khàn giọng nói “Tụi con không thể bên nhau.”

— “Ông và Hoàn Sinh đã bị người ta phỉ nhổ căm thù, không phải vẫn sống tốt, không có gì là không thể, chỉ nhìn xem con có muốn hay không thôi.” Ông lão chậm rì rì trấn an.

— “Tụi con không giống như ông và Hoàn Sinh, chúng con căn bản không thể bên nhau, lúc nào cũng cãi nhau, tính tình đều quật cường đến đòi mạng, luôn bắt đối phương phải thông cảm cho chính mình, nếu cứ tiếp tục như vậy thật sự sẽ không chịu nổi...” Lâm Ngôn đỏ mắt giãi bày, nhớ tới ánh mắt lạnh nhạt cùng tư thế có chết cũng không chịu thỏa hiệp của con quỷ trong bệnh viện, trong lòng lại cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Hần cứ tưởng rằng ông lão nhất định sẽ e dè trước những mâu thuẫn về tính cách của hai người, ai ngờ ông ta chỉ xì một tiếng nở nụ cười, giống như nghe được một đứa con nít ba tuổi đang tùy hứng “Thật là khờ, con đừng nhìn ông cùng Hoàn Sinh như vậy chứ hồi đó tuổi trẻ khí thịnh nóng nảy cũng từng đánh nhau, cãi nhau rồi thôi, ai còn để ở trong lòng.”

Lâm Ngôn quật cười cắn môi không nói lời nào.

Ông cụ càng cười to hơn, đầu ngón tay khô ráp sờ cằm Lâm Ngôn nói “Con từng cãi nhau với ai khác chưa?”

— Không có.

— Còn hần ?

— “Cũng không.” Lâm Ngôn căm giận nói “Hần căn bản không thèm quan tâm đến những người khác, suốt ngày cứ dính lấy con.”

— “Vậy thì đúng rồi, ai sẽ lãng phí tinh lực để đi gây chuyện với một người không liên quan gì đến mình, ông nghĩ lại đều cảm thấy, hai đứa trẻ suốt ngày phân chia cao thấp, nhất định ngôi nhà đó sẽ rất náo nhiệt a.” Nghe ra Lâm Ngôn không phục, ông lão run rẩy thở dài “Có cãi nhau mới là vợ chồng, mấy đứa còn có tinh lực để cãi nhau, tức là yêu, chứ đến tuổi ông bây giờ, muốn gây cũng không còn ai để gây nữa.”

Ông cụ có chút cảm khái, Lâm Ngôn trầm mặc suy tư, tình cảm, hần và Tiêu Úc, hần vẫn luôn cho rằng đó là quan hệ giữa chủ thể và vật kí sinh, tất cả đều cái bấy đã được sắp đặt sẵn, thực tập, gặp quỷ, âm mưu cùng những biến, kẻ chủ mưu còn chưa thấy bóng dáng, Lâm Ngôn cắn môi, có thể tin tưởng được sao ? Chỉ có người kia, chỉ có người kia đang âm thầm bảo vệ cùng chờ đợi hần, mới là chân thật.

Trên đời này có hàng ngàn hàng vạn con người, cố tình lại chọn trúng hần, là hần bất hạnh, hần quật cường hần không phục, nhưng Tiêu Úc thì không đáng thương sao ?

Lâm Ngôn quay lại, nhẹ giọng nói “Vô dụng, hần đã đi, không thể trở lại.”

Ông lão trầm mặc, gương mặt đầy nếp nhăn hiện lên một biểu tình kiên định, lăm lăm lầu bầu nói “Sách, hần đi, người không biết đuổi theo sao ? Không ai có thể nói trước cái gì, nếu hần giữa đường té xỉu, người còn có thể đứng ở đó mà chờ, ngoảnh mặt đi mặc kệ hần ?”

Lâm Ngôn chà chà cái mũi, đột nhiên cảm thấy xấu hổ vì đã tỏ ra thất thố trước mặt ông cụ, vội vàng thu thập gương mặt rồi tỉnh rồi mù của mình, hỏi ngược lại “Vậy ông thì sao, nếu ông cùng Hoàn Sinh cãi nhau, nếu hần giận dỗi bỏ đi, ông sẽ đi tìm sao ?”

—”Tìm, nhất định phải tìm tuy rằng ông bị mù,hắn cho dù có giận cỡ nào cũng không dám bỏ đi,nếu đi rồi,ông biết làm thế nào để tìm hắn về đây.”Ông lão chậm rãi nói,biểu tình kiên định trên mặt lan tràn đến lời nói,tựa như đang hứa hẹn mà trịnh trọng đọc lên lời thề, “Lột quýt tiếp đi,về sau muốn ăn cũng không ăn được.”

Lâm Ngôn cứ tưởng rằng ông lão vì đang nhớ người yêu mà sầu não,lựa quả to nhất trong túi,một bên vừa lột vỏ vừa hứa hẹn nói “Con nhất định sẽ thường xuyên đến thăm ông,ông muốn ăn cái gì cứ nói cho con biết.”

Ông lão chỉ cười cười,không nói.

Ngày hôm sau Lâm Ngôn lại tới,cả ngày mưa dầm liên miên,những sạp quán ban đầu đều đã không thấy,Lâm Ngôn phải chạy qua mấy cái siêu thị mới có thể tìm được món quýt đường mà ông lão yêu thích. Thang máy bệnh viện vẫn chưa sửa xong, một đường leo cầu thang lên lầu sáu,đẩy cửa vào Lâm Ngôn mới phát hiện, chiếc giường đã trống không,hai hộ sĩ đang thay drap giường,cả gian phòng đều tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

—”Ông Lương đâu ?” Lâm Ngôn đứng ở cửa,cầm túi quýt hỏi.

—”Đi rồi, bốn giờ sáng, suy tim.” Hộ sĩ mặt không chút thay đổi cảm ly sứ ném vào chậu, dùng chân đá ra ngoài “Người là người nhà sao ? Vừa lúc, mau dọn dẹp mấy thứ này đi.”

Lâm Ngôn nóng nảy “Ngày hôm qua còn khỏe mạnh nói muốn ăn cái gì,sao bây giờ lại đột nhiên đi mất ?”

Một hộ sĩ khác tiếp lời “Người già mà,nào có thể giống như thanh niên các người chịu nổi ép buộc,dù sao đó cũng là chuyện của ngày hôm qua.” Nói xong liền thối thụt “Kì thật, buổi sáng cũng đã cứu được,bác sĩ vừa đi không bao lâu ông ấy liền tỉnh,tự mình rút ống dưỡng khí ra...Lúc tới kiểm tra thì người đã đông cứng,nghe nói là già rồi mà chỉ có một thân một mình, có lẽ cảm thấy đã sống đủ,thật đáng thương.”

Núi nilông từ trong tay trượt xuống,quýt lăn lóc trên sàn,Lâm Ngôn ngây ngốc nhìn giường bệnh,đột nhiên hiểu được lời mà ông cụ nói ngày hôm qua.

Ông ấy không có thất hứa,Lương Thanh đi tìm Hoàn Sinh của mình,phẳng phất như đây là cách đơn giản nhất, là một chuyện thực sự rất bình thường,ở thiên đường,cũng như trên đường đi đến hoàng tuyền, dùng cái chết để hoàn thành một lời hứa,từ nay về sau chấp tay giai lão,bất ly bất khí, vĩnh viễn không bao giờ cô độc.

Từ nhà xác đi ra thật xa nhưng Lâm Ngôn vẫn còn trong trạng thái hoảng hốt,trong nhà xác, ông lão nằm thật an tường,thậm chí là đang mỉm cười,phẳng phất như đang đắm chìm trong một giấc mộng đẹp mà quên tỉnh lại. Mưa đã nhỏ hơn một chút,Lâm Ngôn mơ hồ đi về phía trước,trên mặt vô cùng lạnh lẽo,dùng sức ngẩng đầu lên,hạt mưa lập tức rơi vào mắt, ảm ướt một mảnh.

Tất cả số tiền tiết kiệm của Lương Thanh cùng Hoàn Sinh chỉ vừa đủ để mua hai khoảnh đất đất đỏ trong nghĩa trang thành phố, bọn họ không có con cái,không có người thân, lúc đưa tiễn chỉ có Lâm Ngôn cùng con mèo mướp của hai người, đôi gầy trơ xương,vừa thấy Lâm Ngôn theo thợ mở khóa đi vào liền mềm nhũn meo một tiếng, Lâm Ngôn cho nó hai cây xúc xích nướng cùng một hộp sữa,vuốt đầu nó nói : chủ nhân của mày đã đi rồi, từ nay mày đành theo tao đi.

Bầu trời bao phủ một màu xám xịt,nhiệt độ không khí lại ảm áp,một người một mèo yên lặng đứng trước hai phần mộ,mộ bia bằng đá cẩm thạch màu đen bóng loáng đặt song song với nhau,trên đó khắc hai cái tên,nổi thẳng đến “vĩnh viễn.”

Có những ước hẹn có thể vượt qua cả sinh tử,đồng quan cộng huyệt,thậm chí hóa thành quỷ cũng phải gắn bó cùng nhau...Lâm Ngôn ôm con mèo nhỏ,cầm cây dù đi về, tầm mắt vô mục (không mục đích) mà nhìn xung quanh nghĩa địa,lẩm bầm nói “Tao cũng phải đi tìm một người,cho dù tính tình người nọ khiến tao cảm thấy thật chán ghét,nghe nói mèo có thể thấy quỷ,mày nhất định phải phát hiện ra hắn,nhất định phải thay tao hung hăng cào hai cái lên mặt hắn.”

Nhân sinh khổ đoạn, số mệnh vô thường, ai dám hy vọng xa vời thập toàn thập mỹ, không bằng liền cùng người mình yêu, tận hưởng lạc thú trước mắt, mơ một giấc mộng Nam Kha.

END 41

42. Chương 42

Thế giới này rộng lớn như vậy, thành phố này to như vậy, muốn tìm một người đã khó, huống chi là tìm một con quỷ lang thang ?

Lâm Ngôn ôm gối tựa vào đầu giường, vừa nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ vừa ngáp ngáp dài, từ khi Tiêu Úc rời đi, hắn đều ngủ không an ổn, luôn lo sợ bản thân ngủ quá say sẽ không nghe thấy tiếng bước chân Tiêu Úc trở về, nhưng ngày hôm qua đã quyết định đi tìm Tiêu Úc ngược lại khiến Lâm Ngôn cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Lâm Ngôn gài đồng hồ báo thức lúc hai giờ sáng, thâm nhủ ngủ một giấc rồi lại đi tìm.

Ban đêm hắc ám mà ai muỗi, tựa hồ có cái gì đó vô hình, núp trong góc, phía sau cánh cửa, chỉ chờ hắn ngủ say liền chậm rì rì đến bên giường, dùng gương mặt trống trơn không có ngũ quan mà lẳng lặng nhìn hắn, theo dõi hắn..

Lâm Ngôn xoay người, trườn chần lên đầu, hắn đã quá quen với loại cảm giác rợn tóc gáy từ sau lưng như thế này, ngay từ đầu hắn sợ Tiêu Úc, sợ cô bé mặc đồ đồ, rồi đến linh hồn của Nhị Tiêu Cô, sau đó nữa hắn cũng không biết mình đang sợ cái gì. Điều gì là đáng sợ nhất, không phải là tên cướp ẩn trong hẻm nhỏ, cũng không phải mấy con chó hay cắn người ở dưới què, đáng sợ nhất chính là những thứ “không thể nhìn thấy”, chỉ có không thể nhìn thấy mới có thể kích thích nỗi sợ hãi tột cùng ẩn sâu trong lòng con người, tỷ như một chiếc tủ bị đóng kín, một ngôi mộ không tên, một đôi mắt lúc nào cũng nhìn chằm chằm sau lưng, ...

Chỗ đáng sợ nhất của quỷ không phải là không thể tìm ra nó, mà là nó có thể dùng mọi cách để liên hệ với người, giữa đêm khuya một cuộc điện thoại không người gọi tới, trước cửa là một chiếc quan tài bằng giấy, vang vọng tiếng cười âm u ghê rợn, đẩy người ta vào tuyệt cảnh, thậm chí là phát điên.

Một khi quỷ có thể đứng dưới ánh mặt trời, thì nó không còn là quỷ nữa, nó đã biến thành một người bình thường, khát vọng được trao đổi với con người, thậm chí là chờ đợi tình yêu. Tiêu Úc chính là một con quỷ xui xẻo như vậy, không hề che giấu mà đứng trước mặt Lâm Ngôn, từ bỏ hết những thứ khiến Lâm Ngôn phải sợ hãi, trở nên vô lực, yếu ớt và thật cẩn thận, Lâm Ngôn nghĩ, là hắn đã cướp đi vũ khí từ tay con quỷ sau đó tàn nhẫn đuổi nới.

Đối với sự xuất hiện của con quỷ cùng việc nó rời đi, hắn không thể tránh thoát khỏi trách nhiệm, hắn cần phải đi tìm nó.

Ban đêm giống như một đám sương mù, ở trong chần nhen lâu, Lâm Ngôn ló đầu ra thở, nương theo bóng tối hắn đột nhiên thấy có cái gì đó đang vất lủng lẳng trên tủ áo, màu đen, hoặc là màu đỏ, hai màu này không thể phân biệt rõ ràng trong bóng đêm, tựa hồ là một bộ quần áo, hoặc là một trang phục lót.

Một bộ quần áo bằng vải bông cũ nát, tay áo cùng ống quần hơi hơi giật giật hết như một tấm hình nhân bằng giấy, ống quần cùng cổ tay đều bị giấu sâu vào trong bóng tối, không có tay, không có chân, cũng không có đầu...

Cái gì vậy ?

Một tia sét bỗng dưng xẹt ngang qua bầu trời, trong phòng lập tức lóe lên ánh sáng, Lâm Ngôn cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo, treo trên tủ chính là một bộ quần áo của một cô bé, người đã biến mất nhiều ngày nay, sau khi hắn quyết định tìm kiếm Tiêu Úc thì lại đột ngột xuất hiện, chuẩn xác đến từng phút từng giây.

Những bộ phận còn lại cũng lần lượt xuất hiện, một đôi chân, bàn chân trắng đến tái xanh vô lực duỗi thẳng, màu móng rất đậm, tựa hồ là đã hư thối nên biến thành màu đen, lại nhìn lên trên, chỗ cổ áo xuất hiện một

khúc cổ, trên đó in hằn một vết xanh tím thật sâu, đầu cô bé mềm nhũn lệch qua một bên, hai mắt lòi ra, thè chiếc lưỡi hồng hồng ra ngoài. Một sợi dây thừng thô cứng trên cổ, thân thể nhỏ bé lắc lư giữa không trung.

Cô bé cầm một con búp bê vải cũ nát không đầu, hia mắt dữ tợn trợn to, tầm mắt tối om nhìn chằm chằm Lâm Ngôn.

Trong bóng tối, Lâm Ngôn đối diện với nó.

Ta không sợ người, Lâm Ngôn siết chặt nắm tay, quý thường lợi dụng lòng người để hù dọa, rời xa những giấc mơ điên loạn, có thể tránh khỏi những ảo giác khủng bố đáng sợ, nếu Tiêu Úc không ở, vậy hẳn chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Không có động tác tiếp theo, thân thể cô bé giống như một bao gạo lớn bị treo lên, lúc la lúc lắc, con búp bê trong tay cũng đung đưa hai cái chân dài.

Có chỗ không thích hợp, nhưng là chỗ nào chứ? Đối với tình huống đột nhiên xuất hiện biến hóa như vậy, ý thức của Lâm Ngôn đã hoàn toàn thanh tỉnh, hẳn chậm rãi sờ soạn đầu giường bật đèn ngủ, ba một tiếng, đèn lên, cả gian phòng đều tràn ngập ánh sáng, tủ quần áo rỗng tuếch, không có dây thừng, cũng không có cô bé bị treo cổ.

Nàng giống như đang cố gắng nói cho hẳn biết về nguyên nhân tử vong của mình... Quý treo cổ, Lâm Ngôn hít một hơi khí lạnh, hẳn đột nhiên nhớ tới một chuyện, một ảo giác đáng sợ đã bị hẳn xem nhẹ từ lâu.

Chỉ có biết được mục đích của lực lượng đang ẩn dấu trong bóng tối kia, hẳn mới có thể nghĩ ra đối sách.

Một tiếng sấm vang lên, chuông di động liên tục thúc giục, hai giờ sáng, Lâm Ngôn thay quần áo, tắt đèn ra ngoài.

Liên tục bốn ngày, mỗi đêm Lâm Ngôn đều lái xe chạy lang thang khắp thành phố, cơn mưa vô biên vô hạn, lè loi cô độc, mưa bụi bay xéo qua ánh đèn màu da cam, hẳn thậm chí còn có cảm giác mình biến thành một con quỷ, không có mục đích, không có phương hướng, động lực thôi thúc duy nhất chính là tìm cho bằng được Tiêu Úc, nhưng hẳn lại không hề biết Tiêu Úc đang ở đâu hay đã đi về đâu.

Hẳn có rất nhiều lời muốn nói với Tiêu Úc, hẳn muốn biết Tiêu Úc có đang an toàn hay không, hẳn mất rất lớn khí lực mới có thể thừa nhận tình cảm của mình, nhưng con quỷ kia cũng không thêm quay đầu lại, không chừa cho hẳn một chút dấu vết cũng như một tia manh mối, thậm chí Lâm Ngôn còn hoài nghi rằng Tiêu Úc đang cố trốn tránh mình, che giấu hành tung, xuyên thấu qua bóng đêm dần dần đi xa.

Tiêu Úc đang ở đâu? Lâm Ngôn tiếp tục giữ chặt tay lái, suốt bốn ngày Lâm Ngôn đã đi qua hết những nơi mà hai người từng tới, Thẩm Gia Viên, bệnh viện, nghĩa trang, thậm chí là ngôi miếu nhỏ ở Tây Sơn, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Tiêu Úc. Lâm Ngôn dừng xe ven đường, người qua đường như bầy cá nhón nháo lướt qua cửa xe, không ai dừng lại hỏi thăm hẳn, Lâm Ngôn hung hăng nện lên tay lái, cắn răng nói, chỉ cần người còn ở dương gian, mặc kệ là bao lâu, cho dù rất xa, ta vẫn sẽ tìm được người.

Hẳn thậm chí đã đặt xong vé máy bay đi Sơn Tây, ba ngày sau, nếu còn chưa tìm được Tiêu Úc, hẳn sẽ đi đến ngôi mộ cổ thời Minh kia, giống như lúc trước, mang Tiêu Úc đi ra từ trong bóng tối, hoặc là đi vào hư không chờ đợi con quỷ trở về.

Mưa lại bắt đầu rơi, gió quạt vào hai hàng cây bên đường, đèn xanh đèn đỏ không ngừng nhảy lên rồi lại vụt tắt, toàn bộ thành phố náo nhiệt trở nên moco moco, đêm tối dài đằng đẵng không có điểm dừng, đèn xe chớp nháy chớp nháy xin chút ánh sáng, hẳn từng ở trong này ôm một con quỷ, Lâm Ngôn rút chìa khóa xuống xe, dưới cơn mưa lang thang không mục đích, phồn hoa trước mắt nhưng lại không có đường về, tìm không thấy người yêu đã ra đi.

Một người phải đi mất bao lâu, mới có thể nhận ra tình cảm của chính mình? Lâm Ngôn cũng không biết, hẳn cứ đi qua mỗi ngã tư đường, mỗi chiếc cầu vượt, mỗi cây đèn chiếu rọi ánh sáng màu da cam trên phố, đi qua một nhóm các cô gái hát rong cùng những đứa trẻ bụi đời, con đường rắc rối phức tạp như một cái lưới, thiên chức vạn phủng(?), chỉ còn lại một mối quan hệ đã bị cắt đứt, phương hướng duy nhất chính là quay đầu đi ngược lại.

Lan can cầu vượt bám đầy những giọt nước mưa lạnh lẽo, đèn ô tô giống như ánh sao trời chợt lóe lên rồi lại vụt tắt, gió xào xạc thổi ngang qua, trong lòng không ngừng hô to, Tiêu Úc người đang ở đâu vậy, theo ta về nhà đi.

Mưa, càng lúc càng lớn.

Ông lão nói, nếu một người thật sự yêu con, thì sẽ không bao giờ rời xa con, bất cứ lúc nào, chỉ cần con quay đầu lại, hẳn sẽ luôn đứng sau lưng con, Lâm Ngôn vừa đi vừa quay đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy một mảnh hư không.

Nếu Tiêu Úc căn bản không thích mình như mình vẫn tưởng thì làm sao bây giờ? Tựa như lời tiểu đạo sĩ nói, hẳn chỉ cần một người có mệnh cách tương xứng với mình, có bao nhiêu người có cùng ngày sinh tháng đẻ với mình, chắc chắn là có cả một đám, như vậy nếu Tiêu Úc đang đứng sau lưng một Lâm Ngôn khác thì hẳn phải làm sao bây giờ?

Vô kể khả thi, đối với hắn mà nói, Tiêu Úc không phải như vậy.

Đối với việc lần đầu tiên sợ mất đi một thứ gì đó hơn cả cái chết, Lâm Ngôn hung hăng đá một cước xuống đường, phiền táo nắm tóc.

Con đường ướt sũng phản xạ ánh đèn nông ảm đạm, một bà lão đi ngang qua trước mặt Lâm Ngôn, động tác cực kì chậm chạp, có lẽ là do bị viêm khớp hay bệnh phong thấp phát tác, lặng lẽ băng qua đường. Bốn phía, không biết khi nào thì đã nổi lên sương mù, bị đèn đường chiếu vào, vàng óng một mảnh, thân hình bà lão mỏng manh như một tờ giấy, đến giữa đường bỗng dưng bóp tiền trượt ra, lạch cạch một tiếng rơi xuống mặt đất, nhưng bà cụ dường như không phát hiện cứ tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường chỉ có một mình Lâm Ngôn, hắn định nhặt bóp tiền lên trả lại cho bà cụ, nhưng khi chỉ còn cách bóp tiền có hai thước, hắn đột nhiên cảm thấy thân hình bà cụ này tựa hồ có chút quen mắt, đang đứng bất động do dự trong chốc lát, thì một cậu bé ăn mặc rách nát không biết từ nơi nào chạy tới, có lẽ là một đứa bé bụi đời, dùng bàn tay bẩn hệt hệt nhặt bóp tiền lên vội vàng muốn chạy.

Giống như đã được sắp đặt sẵn, không sai một giây, một chiếc xe màu đen dùng tốc độ một trăm tám mươi km trên giờ chạy ngang qua, đánh bay cậu bé, đồng, một tiếng trầm đục, giống như một củ khoai tây vô tri vô giác bị ném lên, rơi xuống cách đó mười thước, bất động. Một chiếc xe khách tránh không kịp, liên can lên cậu bé, chỉ trong một giây, một đứa bé bình thường đã bị nghiền thành một bãi thịt đỏ tươi, xương cốt trắng bệch lạnh tanh lòi ra khỏi thịt, hệt như một con cá chưa được lóc xương sạch sẽ.

Lâm Ngôn lão đảo lui về sau hai bước, bà lão kia từ trong sương mù dày đặc quay đầu lại, lãnh lẽo nhìn hắn cười,

Nhị Tiên Cô.

Ác mộng còn chưa chấm dứt, chúng tôi biết hắn muốn tìm Tiêu Úc, nên đều đã trở lại.

—”Chi—“ Một tiếng, hai xe đồng thời dừng lại, lái xe cùng hành khách lão đảo đi ra, trên con đường trống trải chỉ nghe thấy tiếng một phụ nữ thê lương thét dài, có người đang nôn mửa, có người lại cầm điện thoại báo cảnh sát, lái xe chạy đến chỗ Lâm Ngôn, bối rối nói “Ngài đều thấy, ngài giúp ta làm chứng, là thằng nhóc kia đột nhiên lao ra giữa đường, không liên quan gì đến ta a!”

Tầm mắt chuyển dời sang đồng thịt nát trên đường, cánh tay bị gãy thành từng khúc, trên bàn tay đầy máu căn bản không phải bóp tiền mà là một mảnh vải bông rách bươm màu lam.

Tại sao Nhị Tiên Cô lại hận hắn như vậy? Cô bé cầm con búp bê xuất hiện để làm gì? Cảnh cáo, đe dọa, hay là muốn giết hắn?

Một đám phóng viên cùng cảnh sát tụ tập giữa đường, còi xe không ngừng chớp nháy, Lâm Ngôn chạy vào trong xe của mình, thầm nghĩ mau mau rời khỏi chỗ này, hắn thậm chí không muốn về nhà, mỗi một không gian trong đó đều có ám hồn đang mai phục, hắn muốn nghe thấy tiếng người, một lần nữa hòa nhập vào trong thế giới loài người, hơn lúc nào hết, hẳn hy vọng Tiêu Úc có thể đột ngột xuất hiện trước mặt mình, hạt mưa không ngừng rơi trên cửa sổ, bị gạt qua biến thành một dòng chảy nhỏ, Tiêu Úc đã không đến, bỏ mặc hắn một mình với cơn ác mộng.

Lâm Ngôn cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Hắn dừng lại trước một rạp chiếu phim, trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, những cặp tình nhân nắm tay nhau xếp hàng mua bắp rang, trong không khí tràn ngập mùi bơ thơm nức nỡ, Lâm Ngôn ngồi trên ghế, áp chế từng đợt nôn mửa cùng nhịp tim của mình, sau đó đi mua vé, tính toán ở trong rạp chiếu phim hưởng một chút nhân khí rồi lại ra ngoài tiếp tục tìm kiếm Tiêu Úc.

Người trong rạp không nhiều lắm, sau khi ngồi xuống Lâm Ngôn liền nhìn qua, mặt sau cơ hồ không có một bóng người, nhưng dây của hắn lại gần như đầy ắp, đôi tình nhân bên cạnh đang dựa sát vào nhau, cô gái ném một miếng bắp vào miệng, màn hình sáng lên, phát ra một chút nhạc thính phòng nhẹ nhàng nhằm giúp người xem thả lỏng tinh thần.

Quảng cáo chấm dứt, bộ phim mở màn, Lâm Ngôn cúi đầu nhìn lướt qua tấm vé, tên bộ phim khá lạ lẫm, chưa từng nghe nói qua, thật lâu rồi hắn không chú ý tới những bộ phim vừa được phát hành, tựa hồ là một bộ phim về nông thôn, màn hình màu nâu nhạt ảm đạm rất có phong cách, dường như muốn mô tả lại một đoạn kismet mà cố ý dùng tiếng rề đẽ tăng thêm bầu không khí.

Trên màn ảnh, một đám người đội mũ trắng đi qua, trên mặt mỗi người đều không có biểu tình, bầu trời âm trầm ảm đạm, màu giấy xám trắng bay phất phơ trong gió, Lâm Ngôn nhíu mày, đang diễn cái gì vậy? Đưa đám ma sao?

Trong đám người xuất hiện hai đứa trẻ, một nam một nữ, nam mặc đồ xanh, nữ mặc đồ đỏ, giống như một cặp hình nhân bằng giấy hỏa táng theo người chết, hai tay duỗi thẳng, mặt trắng bệch, hai gò má lại đỏ rực, hai mắt vô thần đi ngang qua màn hình. Mặt sau đều là người trưởng thành, áo choàng màu trắng, giày vải màu đen, quay đầu, khóe miệng gợn lên, ngoài cười nhưng trong lại không cười.

Không có lời thoại, không có nhạc nền, chỉ có một đám người đưa tang lẳng lặng đi qua, bầu không khí âm trầm làm cho người ta cảm thấy Mao Cốt Tung nhiên, màn ảnh cứ như vậy tiếp tục thẳng đến khi người cuối cùng lộ mặt mới khiến Lâm Ngôn không khỏi ghê rợn rùng mình một cái, người kia mặc một chiếc áo choàng màu vàng mỏng manh như tờ giấy, trên tay cầm một thanh kiếm bằng giấy, gió thổi rào rào, chính là miếu chủ!

Không ai phản nản về nội dung của bộ phim, đôi tình nhân bên cạnh vẫn đang chăm chú theo dõi.

—Lâm Ngôn.

Một thanh âm từ phía sau truyền đến, phảng phất như đang cách thật xa, lại giống như đang gần bên tai, Lâm Ngôn run rẩy, giọng nói này sao lại quen thuộc đến thế...

—Lâm Ngôn, đi ra.

Không sai, là giọng nói của Tiêu Úc.

Hắn ở đâu? Lâm Ngôn mạnh mẽ quay đầu lại, phòng chiếu tối đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy hai hàng ghế ở phía sau, thừa thốt vài người, tầm mắt đảo quanh, không có Tiêu Úc, ngược lại có một câu bé đầu tóc rối bù đang nhìn hắn cười hì hì, trông rất quen mắt.

Lâm Ngôn muốn đi ra ngoài tìm, nhưng hai bên đều có người, không thể nghi ngờ là quá chậm, hắn sợ Tiêu Úc đi mất, nôn nóng mà đạp qua lưng ghế thẳng một đường đi ra, bất chấp những người khác mắng hắn là đồ điên, Lâm Ngôn nhanh nhẹn vượt qua hai hàng ghế, chui vào trong hắc ám tìm đường ra ngoài, chỗ ngồi sát cửa có một thân ảnh màu trắng, đang giật giật, đứng dậy định rời đi.

Lâm Ngôn gấp muốn chết, nhưng đang ở nơi công cộng lại ngượng ngùng, vừa leo qua hàng ghế thứ ba, thì bỗng dưng “Oanh!” một tiếng vang lên, xà ngang bằng sắt trên trần nhà cùng với dây đèn khổng lồ đều rơi xuống, nện chính xác vào vị trí mà hắn đang ngồi!

Màn hình tối đen, thủy tinh ào ào vỡ nát thành mảnh nhỏ, trừ bỏ xà ngang bị bẻ cong gây ra tiếng động rung trời, cả phòng chiếu vô cùng yên tĩnh. Lâm Ngôn sợ tới mức trợn to hai mắt, hắn đột nhiên phát hiện ra một sự thật cực kỳ đáng sợ, tất cả những khán giả đã hoàn toàn biến mất, trong đây căn bản không có người, chỉ có một mảnh tối đen, một mình hắn vô thố đứng trên trần giữa những hàng ghế.

—“Tiêu Úc.” Lâm Ngôn nhìn thân ảnh màu trắng hô to “Người đừng đi.”

Hắn điên cuồng lao ra khỏi hàng ghế, bóng dáng kia tựa hồ do dự một chút, chớp mắt liền không thấy, Lâm Ngôn nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài, xuyên qua hành lang tối đen, không có một tia ánh sáng, ngay cả đèn báo khẩn cấp cũng bị dập tắt, chờ khi vọt vào quầy bán vé trong đại sảnh, hắn bỗng nhiên ngây dại.

Không chỉ phòng chiếu phim không có người, mà cả đại sảnh cũng cực kì yên tĩnh, màn hình led tối đen, tủ bắp rang cũng trống trơn quang đãng, phảng phất như chưa từng buôn bán gì cả.

Rõ ràng, hắn đã vào đây mua vé xem phim, đèn đuốc lúc ấy vẫn còn sáng trưng, dãy người xếp hàng đâu hết cả rồi ?

Còn Tiêu Úc thì sao ?

__”A!” Thành linh có cái gì đó rơi vào mặt hắn, chói đến mức không thể nhìn thấy cái gì, giọng nói của một người đàn ông vang lên “Ai ở đó vậy ?”

Lâm Ngôn lấy tay che ánh sáng, người nọ đến gần, dời đèn pin đi, Lâm Ngôn mới thấy rõ đó là một người đàn ông mặc đồ bảo vệ, người kia tựa hồ cũng hoảng sợ, kinh ngạc nhìn hắn từ đầu đến chân.

__”Ăn trộm ?”

__”Ta đến xem phim!” Lâm Ngôn nôn nóng tìm kiếm thân ảnh màu trắng.

__”Đừng đùa, chúng ta đang trang trí lại nơi này, cả tuần rồi không có mở cửa buôn bán, người xem phim gì!

Mặt Lâm Ngôn lập tức trắng bệch.

Vô luận Lâm Ngôn có giải thích như thế nào, bảo an vẫn nhận định hắn là kẻ trộm, thẳng đến khi Lâm Ngôn móc ra tờ năm trăm nhân dân tệ đưa cho mình mới chịu buông tha, Lâm Ngôn đi ra khỏi rạp chiếu phim, nhìn lại, cả tòa nhà đều tối đen, biển quảng cáo bị che lại bằng những tấm vải màu trắng, giàn giáo còn không kịp thu dọn, hắn thế nhưng mơ hồ đi vào một rạp chiếu phim đã đóng cửa!

Bộ phim, bắp rang, khán giả, ở đâu rồi ?

Lâm Ngôn đột nhiên nhận ra, cậu bé đầu tóc rồi bù ngồi sau lưng hắn, không phải ai khác, chính là đứa trẻ bị đời đã chết thay cho mình, vừa bị xe cán nát ở quốc lộ! Hắn bị thứ gì đó lôi kéo vào một rạp chiếu phim âm phủ, xem cảnh diễu hành đám ma, mà mục đích chân chính của nó chỉ sợ là thanh xà ngang đột nhiên bị gãy kia, nếu không phải Tiêu Úc, thì giờ này hắn đã một thành viên trong đám người chết đó rồi.

Tiêu Úc đi đâu rồi ? Lâm Ngôn đứng trước cửa rạp, hoảng hốt nhìn xung quanh, bên cạnh rạp chiếu phim là khu phố bán đồ ăn vặt tối đen như mực, một góc áo trắng chợt lóe qua, Lâm Ngôn vội vàng đuổi theo, lướt trên hàng gạch men sũng nước, gió thổi ào ào hai bên tai, hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi nhưng tấm lưng kia vẫn không chịu suy xét mà dừng lại cước bộ, đi đến lối rẽ, bóng trắng kia chợt quay đầu lại, vừa nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc cùng biểu tình nhú mày kia, liền khiến toàn thân Lâm Ngôn không khỏi phát run...

END 42

43. Chương 43

__”Tiêu Úc!” Hắn thất thanh kêu lên.

Bóng trắng khựng lại một chút, muốn quay đầu, nhưng rồi vẫn tiếp tục đi về phía trước.

__”Người đừng đi, van người, người đừng đi...” Lâm Ngôn tuyệt vọng nhìn theo cái bóng hô to.

Tiêu Úc chậm rãi xoay người, sắc mặt phá lệ tái nhợt, hệt như một con quỷ nước thường lui tới trong đêm mưa, tóc đen ướt sũng dán vào hai gò má, đuôi tóc cùng góc áo đều tích nước, vạt áo tẩm trong nước mưa lầy lội, tiêu tụy mà chật vật, hắn cúi đầu, sau đó nâng mắt nhìn Lâm Ngôn, thân hình cực kì giống một tấm lụa trắng phất phơ trong gió.

Một người một quỷ giằng co trong hẻm tối.

__”Về nhà đi, mỗi ngày ta đều đi tìm người.” Trong nháy mắt, cổ họng trở nên nghẹn ngào, Lâm Ngôn đặt tay Tiêu Úc lên ngực mình “Bên ngoài rất lạnh.”

Ánh mắt Tiêu Úc trống rỗng mà bi thương ngược nhìn Lâm Ngôn, Lâm Ngôn bỗng nhiên phát run, hẳn có cảm giác Tiêu Úc không phải đang nhìn mình, mà là xuyên qua cơ thể mình, tầm mắt không có tiêu điểm, phẳng phất như hẳn là kẻ bán trong suốt, Lâm Ngôn quay lại nhìn, phía sau lóe lên một chút ánh sáng, song song cùng nhau, một chiếc ô tô đến đây.

__”Tiêu Úc.” Hẳn do dự nói “Ta xin lỗi người về chuyện ở bệnh viện, ngay từ đầu cũng không nên hoài nghi người, Vivian đã tỉnh, nàng nói nàng gặp phải Nhị Tiên Cô, còn miếng ngọc thì nàng cũng không biết từ đâu mà có, chúng ta sơ suất quá, nhưng sao người không chịu nói cho ta biết.”

__”Âm khí, dương khí giằng co, chúng ta có thể biện pháp giải quyết, cho dù A Nhan không được thì chúng ta sẽ thỉnh cao nhân khác, chúng ta đi Lao Sơn, đi Nam Cương.” Lâm Ngôn hít một hơi thật sâu, vô lực nói “Theo ta về nhà đi.”

Tiêu Úc thông thả lắc đầu, vẫn như trước không nói lời nào, Lâm Ngôn cảm thấy mặt mình đang nóng lên, cúi đầu không dám nhìn hẳn, lấy miếng phỉ thúy từ trong túi áo, muốn đeo cho Tiêu Úc, hai người cách nhau rất gần, hẳn khí quen thuộc khiến người ta hết sức an tâm, con quỷ lại giống như bị quấy nhiễu mà lui về sau một bước, chưa kịp đeo xong, miếng ngọc lạch cạch một tiếng rơi xuống đất, ở trong nước lặn hai vòng, sau đó bất động. Tiêu Úc thở dài, nhặt miếng ngọc lên nhét vào trong tay Lâm Ngôn, trên miếng ngọc xuất hiện một vết rạn nứt, phá lệ chói mắt.

__”Đừng tìm ta.” Con quỷ rút cuộc cũng chịu mở miệng, đầu ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve mặt Lâm Ngôn “Nhân quỷ thù đời.”

Lâm Ngôn quát cường trừng mắt nhìn hẳn “Người thật sự muốn như vậy sao, mấy ngày nay người vốn không có đi đâu hết, cứ nhìn ta đi khắp nơi tìm người, tìm đến mau phát điên rồi, nếu hôm nay không ở rạp chiếu phim, người định vĩnh viễn sẽ không xuất hiện phải không?”

Tiêu Úc không nói gì, trầm mặc xoay người đi vào sâu vào trong con hẻm tối đen, mưa lạnh đánh vào hai bên tai, bóng dáng cao ngất thoát nhìn thê lương mà lạc lõng. Lâm Ngôn nhìn theo hẳn, môi không nói nên lời, hẳn rất hiểu tính tình của con quỷ kia, đây là cơ hội cuối cùng, làm thế nào để giữ Tiêu Úc lại bây giờ? Làm thế nào mới có thể thuyết phục được một con quỷ kiêu ngạo như thế?

Do dự trong nháy mắt, Lâm Ngôn đuổi theo Tiêu Úc, hung hăng ôm chặt lấy hẳn.

Tiêu Úc run lên một chút, đứng bất động tại chỗ, Lâm Ngôn nghe thấy tiếng Tiêu Úc u u thở dài, giằng co hồi lâu, một đôi tay băng lạnh chạm vào mu bàn tay của hẳn, nhẹ nhàng vuốt ve các khớp xương ngón tay, cuối cùng dừng ở cổ tay, dùng lực tránh thoát, Lâm Ngôn cố chấp không chịu buông tay, hẳn trở nên nóng nảy, ôm càng chặt, cảm xúc đè nén nhiều ngày nay rốt cuộc không thể khống chế, ngay cả thanh âm cũng mang theo nức nở.

__”Người là tên khốn kiếp, cả nhà người đều khốn kiếp, người không thể ép ta như vậy, đừng làm ta phải sợ hãi như vậy, người nhất định bắt ta phải thừa nhận, muốn ta moi tìm ra cho người xem, bức ta chính mồm nói ra người mới vừa lòng hay sao, ta là một thằng đàn ông, mỗi ngày lại cứ tơ tưởng tới một thằng đàn ông khác, không thể rời xa hẳn, một ngày không thấy đã nhớ hẳn, một ngày không bị hẳn thao liên khó chịu?”

__”Người còn muốn ta thừa nhận cái gì? Ta đã làm hết mọi cách rồi, chẳng lẽ ta không biết xấu hổ sao, nhưng ta đều nói ra hết rồi!”

__”Theo ta trở về đi.” Lâm Ngôn dán mặt vào lưng Tiêu Úc, hốc mắt bắt tri bắt giác liền đỏ, tựa vào tai người nọ nỉ non “Người không biết mấy ngày nay ta đã sống như thế nào đâu, ta thật sự rất nhớ người...”

Tiêu Úc mãnh liệt xoay người, một đôi mắt trắng tấp nhìn chăm chăm Lâm Ngôn, phẳng phất như đang chịu đựng điều gì đó, không một chút do dự, Lâm Ngôn ôm lấy cổ hẳn, hôn lên môi Tiêu Úc, chủ động mà nhiệt tình với đầu lưỡi vào trong khoang miệng, hung hăng xâm chiếm, Tiêu Úc lui về sau một bước, Lâm Ngôn nhân cơ hội này mà càng thêm áp sát hẳn, tựa lưng vào tường, dùng lực cản khối da mẫn cảm trên cổ, từng chút

từng chút một đi lên, liếm mút như một con mèo. Đêm mưa rét buốt, cơ thể Tiêu Úc cũng rất lạnh, toàn thân hai người ướt đẫm, tựa vào bức tường mộc đầy rêu xanh, hôn đến thiên hôn địa ám.

Nụ hôn chấm dứt, Lâm Ngôn sờ sờ môi, cảm giận nhìn Tiêu Úc “Người biết rõ hiện tại ta muốn làm gì sao ?”

__Ta thật sự muốn đề người xuống hung hăng đánh một trận, sau đó thao người!

__”Tính tình vẫn không đổi!” Tiêu Úc xì một tiếng nở nụ cười.

Chia cách nửa thắng, chiếc ghế phụ lái rất cuộc cũng có chủ nhân, hai người trong xe ôm nhau hôn môi, hận không thể nuốt đối phương vào bụng mình, trong không gian mỏng lung, tầm mắt Lâm Ngôn lướt qua khung cửa sổ, đối diện có hai đôi mắt hóa xanh đang nhìn hắn, một đôi già nua đục ngầu, một đôi khác lại mang theo ý cười lạnh lẽo, lảng lạng núp trong lùm cây rậm rạp chăm chú nhìn bọn họ.

Chuyện này xa xa còn chưa chấm dứt.

Hàng hiên im ắng, ngôi nhà vắng lặng, Lâm Ngôn cùng Tiêu Úc bước ra khỏi thang máy, vừa mở cửa ra thì con mèo mướp mà hắn nhận nuôi đột nhiên nhào tới, dùng cái đầu lông xù cọ cọ dưới chân Lâm Ngôn làm nũng, sau đó lại thè lên tiếng kêu thê lương mà rùng rợn, lui về sau bày ra tư thế phòng ngự, trong mắt một đạo lãnh quang, đề phòng nhìn chằm chằm sau lưng Lâm Ngôn.

__”Giới thiệu một chút, đây là Tiêu Úc.” Lâm Ngôn cười hì hì bế con mèo nhỏ lên, giơ trước mặt Tiêu Úc “Trong lúc người đi, ta quen được một ông lão ở bệnh viện, ông ấy đi rồi, con mèo không có người chăm sóc, nên ta liền nhận nó về nuôi.”

__”Ta có thấy.” Ánh mắt Tiêu Úc có chút khác thường, tựa hồ đang cố trốn tránh con mèo.

__Người sợ mèo ?

__Mèo trừ tà.

Lâm Ngôn xấu hổ thả con mèo xuống, chú ta liền lập tức hướng Tiêu Úc triển khai tư thế, toàn thân dựng thẳng lông, phát ra tiếng gầm gừ trong cổ họng.

__”Vậy người vào trước đi, ta sẽ gửi nổ chỗ Doãn Chu vài ngày.” Lâm Ngôn loay hoay móc chìa khóa xe, Tiêu Úc lập tức đề tay hắn lại “Không sao, thích thì cứ nuôi.”

Lâm Ngôn ngẩng đầu nhìn Tiêu Úc, nhẹ giọng nói “Người ôm ta vào đi, về sau nơi này chính thức là nhà của chúng ta.” Tiêu Úc không lên tiếng, một tay nâng đầu gối Lâm Ngôn, tay kia lướt qua bờ vai hắn, cẩn thận bế hắn vào cửa, nhẹ nhàng đặt lên sofa, sau đó lại một mình đứng bên cửa sổ, phòng khách âm u không bật đèn, Lâm Ngôn châm điếu thuốc nhìn Tiêu Úc ngẩn người, đốm lửa xèo xèo, đầy bụng tâm sự.

Điện thoại bỗng dưng vang lên, là A Nhan gọi tới, từ khi tách ra ở bệnh viện đến nay tiểu đạo sĩ vẫn không có tin tức, ngược lại Doãn Chu có gặp qua hắn vài lần ở trường, nói là tiểu đạo sĩ trừ bỏ phải đi làm thêm chính là đi tìm tên miếu chủ đã mất tích kia. Lâm Ngôn nhận điện, đầu dây bên kia A Nhan nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng mới do dự tiết lộ hành tung của miếu chủ.

Thần kinh Lâm Ngôn lập tức căng thẳng.

__Ta, ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy nên thông báo với người một tiếng, hôm nay sư phụ gọi tới nói hắn phải đi Sơn Tây để giải quyết một chuyện quan trọng, kêu ta chăm chỉ đến trường đừng lo lắng cho hắn, ta còn nhớ ngôi mộ người nói hình như cũng ở Sơn Tây, không biết có liên quan gì hay không...

Da đầu lập tức run lên, Lâm Ngôn liếc mắt nhìn Tiêu Úc, tiểu đạo sĩ không thấy hắn trả lời, liền áp a áp ứng nói “Lâm Ngôn, ta biết nói ra có vẻ quá phận, nhưng... Nếu chuyện này thật sự có liên quan tới sư phụ, người có thể thủ hạ lưu tình hay không ?”

__”Sư phụ là người thân duy nhất của ta.” A Nhan khẩn cầu.

Lâm Ngôn trầm mặc một hồi nói câu : Người yên tâm.

__”Nếu hắn chịu chữa cho chúng ta một con đường sống, chúng ta nhất định sẽ không làm khó hắn.” Tiểu đạo sĩ nghe vậy mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi ngược lại “Người, các người ? Hắn đã trở lại.”

Lâm Ngôn không phủ định, giọng nói của tiểu đạo sĩ lập tức trầm xuống, do dự thật lâu, mới hỏi “Người tính toán làm sao bây giờ ? Nếu còn tiếp tục dây dưa thì người sẽ mất mạng.”

Trong lòng Lâm Ngôn chợt lạnh.

Tiểu đạo sĩ tiếp tục nói “Đi, đi là chuyện tốt, đối với các người đều là giải thoát, hiện tại lại trở về, cứ cho là hấn thích người, nhưng nói không chừng, đến một ngày nào đó người sẽ bị hấn ăn đến mức ngay cả xương cốt cũng không còn.” A Nhan nói “ Ta, ta chỉ vì muốn tốt cho người mà thôi, nếu hấn dám hại người thì ta cho dù có mất mạng, cũng phải...”

Lâm Ngôn nhẹ nhàng cúp điện thoại.

Không biết từ khi nào hấn đã không còn có thói quen bật đèn, Tiêu Úc không thích ánh sáng, mỗi khi hai người nhàn rỗi ở nhà đều tiết kiệm thật nhiều điện năng, ngọn đèn bên nhà đối diện cung cấp cho căn phòng một chút ánh sáng, con quỷ kéo ghế ngồi bên cửa sổ, lưng thẳng, dáng người cao ngất, làn da như ngọc ánh lên trong bóng tối, con mèo nhỏ chui vào một góc, khấn trương nhìn trộm hấn, từ góc độ nào đó nhìn qua, hai con người xanh lè lóe lên như hai cái bóng đèn.

Cây đàn mà hấn và Tiêu Úc đã mua ở Thẩm Gia Viên đã được đưa đến, giá đàn cùng chiếc ghế đều được đặt bên khung cửa sổ, cổ kính, giố đèn ảm Ứt thối tung bức màn che như một bức họa, ngón tay Tiêu Úc lướt trên dây đàn, tiếng nhạc bổng chốc xuyên qua không gian mả đến, vừa trống trải lại yên tĩnh, người nọ kéo tay áo lên, đầu ngón tay không ngừng chuyển động, Tiêu Úc ngồi bên cây đàn lẳng lặng suy tư, bạch y chưa khô dán sát cơ thể, ẩn hiện tấm lưng hoàn mỹ. Lâm Ngôn dập tắt đèn thuốc, từ phía sau ôm lấy hấn nói “Ngoan, tắm rửa thay quần áo trước đã.”

Sau đó cúi đầu hôn lên mái tóc Ứt sũng của Tiêu Úc, tiếng đàn lập tức ngừng lại, khúc nhạc cao trào đang dang dở, một câu chuyện xưa không có hồi kết, Tiêu Úc quay đầu lại hôn lên môi Lâm Ngôn, triền miên hồi lâu mới chịu buông ra, ngón tay tái nhợt nâng mặt Lâm Ngôn lên, nhẹ giọng nói “Sợ ta sao ?”

__Người nghe hết rồi ?

Tiêu Úc không phủ nhận, Lâm Ngôn thở dài, kéo hai chân hấn lại, ngồi lên đùi Tiêu Úc, ôm cổ hấn, một mả nói “Ta sợ người không cần ta.”

Tiêu Úc cũng ôm lấy eo hấn, tay còn lại tùy ý lướt trên dây đàn, không biết là khúc gì, nhưng ở trong bóng đêm yên tĩnh phá lệ bi thương, mưa, không biết khi nào đã ngừng rơi, mây đen tan đi trả chỗ lại cho ánh trăng mờ nhạt, ánh trăng của năm trăm năm trước, đọng lại trên giấy Tuyên Thành, lẳng lặng rơi lệ.

Lâm Ngôn kinh ngạc nhìn Tiêu Úc, trong bóng đêm người trước mắt tựa như một bức tượng bằng ngọc được điêu khắc cực kì tinh xảo, lãnh lẽo, rắn chắc, cho dù cón như thế nào cũng không thể thay đổi được bản chất vốn có của nó, trong lòng mả mảnh rét lạnh, Tiêu Úc không phải là những vong hồn bình thường, hấn là một con quỷ, người đầy lệ khí, trên tay phải thấy máu mới có thể áp chế được oán hận. Trong một góc hẻo lánh truyền đến tiếng mèo “Meo~~” một tiếng, đầu ngón tay Tiêu Úc khẽ run rẩy, Lâm Ngôn ngẩng đầu nhìn hấn, đột nhiên phát hiện Tiêu Úc kì thật là một thứ rất đáng sợ, hấn tựa như một con mèo, nhanh nhẹn, lạnh lùng không thể thuần dưỡng, lẳng lểo nấp trong một góc tối chờ đợi con mồi, loài mèo chịu nằm yên trong lòng con người không có nghĩa là nó chịu khuất phục, ai mà biết nó có thể hay không đang chờ đợi đến lúc người chết đi, từng ngụm từng ngụm nhắm nháp hết thi thể của người ?

Hấn không có khả năng thuần dưỡng một con quỷ, con người ở trước mặt hấn ám vĩnh viễn đều là những kẻ yếu ớt, cổ tình hấn lại không nghe khuyên bảo mà đi nhảm mả bước.

Lâm Ngôn thử thăm dò hỏi “Tiêu Úc, người chết như thế nào ?”

Trong nháy mắt, ánh mắt con quỷ trở nên oán độc, khe nhú mả, ngón tay siết chặt, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu nói “Sinh thù đao sát, nhảy cầu hoàng tuyền, luôn có muôn ngàn kiểu chết, ta không nhớ rõ lắm, thời gian gần đây mới bắt đầu thanh tỉnh, chuyện lúc trước vẫn còn rất mờ mịt, thời gian cũng đã lâu lắm rồi.”

Một con quỷ đã chết từ hàng trăm năm trước, bây giờ trở lại nhân thể, vô tri vô giác, chỉ có thể làm theo bản năng của mình, mả đường tiến về phía trước, không biết đi đâu, cũng không biết phải về đâu, mang theo quá khứ đau thương cùng không cam lòng, lưng mang một tâm nguyện vô danh, bỗng dưng gặp gỡ một người, gửi

gắm tất cả tình yêu cùng thù hận vào người đó, ai mà biết được người kia có quan hệ gì với mình lúc sống ? Cho dù thật sự có quan hệ, nhưng kiếp kiếp luân hồi, người đó vẫn còn là kẻ lúc trước sao ?

Một bát canh Mạnh Bà có thể xóa đi tất cả, thay đổi số kiếp cô độc, ai còn giống như Tiêu Úc ?

Lâm Ngôn cuộn tròn trong lòng Tiêu Úc, hít mát cọ cọ hờm vai, nhẹ giọng nói “Trong số những yêu quái của Nhật, có một loại tên là người đàn bà mưa*, nó hay đứng một mình dưới mưa, nếu có một người đàn ông mỉm cười với nó, ý bảo dùng chung dù, nó sẽ lập tức đi theo người đàn ông đó, từ nay về sau cuộc sống của hắn sẽ rơi vào trpnng bóng tối ẩm ướt, không bao lâu liền chết đi.”

__”Một loại yêu quái thật cô độc.” Lâm Ngôn cảm thán.

__”Ấu trĩ.” Tiêu Úc không có hứng thú, hừ hừ hai tiếng.

Lâm Ngôn hôn lên mặt Tiêu Úc, bỗng nhiên nói “Nếu chúng ta cũng như vậy, thì ta còn bao nhiêu thời gian nữa ?”

Tiêu Úc không nói, Lâm Ngôn kinh ngạc nói “Một năm ?”

__Nửa năm ?

Trong bóng tối, tiếng tim đập vang lên phá lệ rõ ràng, Lâm Ngôn bắt lấy tay Tiêu Úc, dùng sức siết chặt, con quỷ ôm hắn, đầu ngón tay lạnh lẽo vuốt ve chiếc cổ mảnh khảnh, lắc đầu nói “Lâm Ngôn, ta vốn không nên trở về với ngươi, ngươi còn có người thân của mình.”

Lâm Ngôn hoảng hốt nói ta phải đi tắm, vội vàng leo xuống đồi Tiêu Úc, lắc lắc hai cái liền chạy vào nhà vệ sinh, chưa kịp cởi quần áo liền mở vòi sen, nước rất lạnh, cả người ướt sũng, trước mắt dần dần mờ ảo, muốn nhìn, nhưng tất cả đều trở nên mơ hồ không rõ, Lâm Ngôn tựa vào tường trượt xuống đất, nước lạnh rào rào chảy xuống đỉnh đầu, hắn nở nụ cười tự giễu, cười cười rồi lại bụm mặt khóc.

Cửa phòng tắm mở ra, Tiêu Úc tắt vòi sen, đỡ Lâm Ngôn đứng lên, hai người đứng đối mặt với nhau, Lâm Ngôn chôn mặt vào hờm vai Tiêu Úc, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, khàn khàn nói “Ngươi thích đùa giỡn với ta lắm sao...”

__Chúng ta không quen không biết, khi không ngươi lại bám theo ta, bây giờ thì tốt rồi, ta thích ngươi, ngươi lại không cần ta... Dựa vào cái gì mọi chuyện đều phải nghe theo ngươi, ngươi cho ngươi là ai a...?

Người có chấp niệm, quỷ cũng có chấp niệm, xem ai lì hơn ai a ? Lâm Ngôn rất nhanh liền tỉnh táo lại, lau đi bọt nước trên mặt, trầm giọng nói “Thôi, ta nhận thua, dù sao ta cũng không thể mặc kệ ngươi, đi đến nơi về đến chốn, ở đây với ta đừng đi nữa, cũng đã mấy trăm năm, cuối cùng lại bị hồn phi phách tán, như vậy rất tàn nhẫn.”

__”Chúng ta trở lại Sơn Tây, đi vào mộ, trong sách tìm không thấy, đến tận nơi không chừng sẽ có manh mối.” Lâm Ngôn cắn môi “Tên miếu chủ kia cũng đã đến đó, ta sợ hắn sẽ làm hại ngươi.”

Tiêu Úc lắc đầu nói, “Nếu ở cùng ta sẽ làm ngươi bị giảm thọ.”

Lâm Ngôn nở nụ cười thê lương “Ta biết, ngay từ đầu không phải ngươi đã nói mười lăm tháng bảy sao, chúng ta lấy tết Trung Nguyên làm hạn định, có manh mối rồi, muốn giết người báo ân cưới vợ đều tùy ngươi, ta mặc kệ, nếu tìm không ra, hai chúng ta đường ai nấy đi, xem như chưa từng quen biết nhau, được không ?”

Hơi nước bốc lên dày đặc, hai người tựa hồ rất gần, nhưng lại không thể chạm vào nhau, ngay cả liếc mắt nhìn nhau cũng không dám, tự mình rửa đi một thân lầy lội, Lâm Ngôn thật cẩn thận cởi đi lớp quần áo ướt sũng trên người Tiêu Úc, trong lòng cảm thấy chua xót, tự cho mình là một vị công tử thanh cao, nhưng ngay cả một trận mưa cũng không thể tránh được, nếu mình cứ mặc kệ hắn, để hắn cứ tiếp tục lang thang như thế này, không chừng sẽ thật sự biến thành cô hồn dã quỷ, ngày ngày nhìn lên ngọn đèn trên lầu, chờ đợi một người bao giờ mở cửa.

Lâm Ngôn vùi đầu vào ngực Tiêu Úc, đầu ngón tay khẽ vuốt ve làn da lạnh lẽo “Tiêu Úc, nếu chuyện này được giải quyết, người sẽ đi đâu, như vậy ngươi còn nhớ đến ta sao ?”

__Ta nhất định sẽ trở về.

Lâm Ngôn ngây ngẩn cả người,ôm lấy cổ hần “VẬY chắc cũng phải mất đến hai mươi năm, chỉ cần tới lúc đó người không chê ta già, ta nhất định vẫn sẽ cùng người.”

Có đôi khi chúng ta mở to hai mắt, tự cho là mình đã thấy rõ cả thế giới này, nhưng trên thực tế là không thể,thế giới này chia làm hai màu trắng vàđen,cho dù chúng ta có cố gắng tìm hiểu đến thế nào, nhưng vẫn luôn có một nửa đang ẩn nấp trong bóng tối.

Có những sự thật chỉ có người chết mới có thể nhìn thấy.

Trước khi đi ngủ, Lâm Ngôn lên mạng thay đổi giờ bay, sau đó gọi điện thoại cho cha mẹ,chỉ nói là vừa mới thi xong nên muốn ra ngoài du lịch,hắn đã quen sống một mình, cha mẹ cũng không hỏi nhiều,dẫn dờ vài câu liền cúp điện thoại. Lâm Ngôn ngồi trên giường ngẩn người,phía sau đột nhiên truyền đến tiếng mèo kêu,dường như muốn làm nũng,dùng thân thể mềm mại đầy lông cọ cọ lưng hắn,con mèo nhỏ thỏa mãn chiếm cứ một bên giường,nhưng vẫn không quên cảnh giác nhìn chằm chằm Tiêu Úc,ánh mắt con quỷ trở nên âm trầm, một lớn một nhỏ tiếp tục giằng co.

Lâm Ngôn cười đến thắt cả bụng,bé con mèo nhỏ lên thả vào trong ổ chăn của chính nó“Ngoan, về sau mày chỉ có thể ngủở đây.”

Tiêu Úc lập tức không khách khí leo lên giường,Lâm xáp lại gần hắn,mặt dán lên lưng Tiêu Úc nỉ non “Cuối cùng thì người cũng đã trở lại.”

—”Xoay người lại, ta ôm người ngủ.” Tiêu Úc mở tay Lâm Ngôn ra,Lâm Ngôn lắc đầu,gắt gao ôm lấy eo hắn,nhẹ giọng nói “Ta sợ một khi mình ngủ,người sẽ vụng trộm đi mất.”

Bóng đêm tựa như một tấm thảm lông thật lớn bao trùm lấy hai người,ngoài cửa sổ, cơn mưa đã qua đi, ánh trăng sáng quắc,sáng đến mức quỷ dị,trong phòng hai người ôm nhau ngủ say,một chút cũng không biết họ đã vô tri vô giác bước vào một cái bẫy khác,mà kẻ chủ mưu đang ở cách đó hàng trăm km, cũng dưới ánh trăng, khấn trương an bài thứ gì đó.

END 43

*Người đàn bà mưa : me-onna (, “người đàn bà mưa”) là một linh hồn phụ nữđược mô tả trong cuốn Konjaku Hyakki Shuui của Toriyama Sekien như một người phụ nữđứng trong mưa và liếm tay mình. Bàđược coi là có liên quan tới một nữ thần ở núi Wushan của Trung Quốc, người biến thành mây vào buổi sáng và hóa mưa vào ban đêm.

Bản thân linh hồn này giống với một vị thần trong dân gian hơn là ma quỷ. Người ta nói rằng có thể thấy bàđi dạo loanh quanh trong thế giới loài người vào những đêm mưa ẩm ướt. Nông dân, những người phụ thuộc rất nhiều vào việc duy trì cây trồng được tưới tắm, vẫn thường xuyên cầu nguyện để những linh hồn như Ame-onna xuất hiện. Vì mỗi khi bàđi đến đâu, mưa rơi theo tới đó.

Người Nhật Bản cổ cho rằng những đứa trẻ sinh trong những ngày mưa sẽ trở thànhAme-onna (onna là chỉ con gái) hoặc Ame-otoko (otoko là chỉ con trai). Và mỗi khi chúng đi đâu hay dựđịnh làm gìđó, trời sẽ mưa. Mưa và những đứa trẻđó có một sợi dây liên kết không thể cắt bỏ.

Ta cũng không biết sao lại không giống như lời Lâm Ngôn kể, nhưng ta biết một truyện gần giống như vậy tên là Ibitsu , đây là link nếu các nàng có hứng thú thì vào đây đọc nhé ^.^ truyen.sharing.net/Truyen/Ibitsu-

44. Chương 44

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Ngôn vẫn nhen ở trong nhà tìm kiếm thông tin,Phong Thủy Mộ Cục,Âm Dương Ngũ Hành,bối cảnh thời đại của Tiêu Úc,rảnh rỗi liền cùng Tiêu Úc thảo luận, hắn theo một quyển sách cổ mới biết được, sở dĩ trong khoảng thời gian Tiêu Úc rời nhà trốn đi không có ai đến tìm hắn, hoàn toàn là nhờ vào những trận mưa to liên tiếp khiến cả thành phố ngập lụt này.

Liên tục nhiều ngày mưa lớn cách trở cái nắng nóng rực của mùa hè, mặt trời tháng năm sắp tới, trời trong nắng gắt, mỗi nhà đều bôi dầu khu trùng tị uế lên cửa, âm vật không có chỗ ở, đối với những dã quỷ chưa có đạo hạnh thì đây như một lò luyện đan, xuy một tiếng liền bị nướng thành da tiêu thịt nát, lộ ra thân thể hư thối với nửa bộ xương khô, buổi tối Lâm Ngôn ra ngoài mua này nọ, đi ngang qua những nơi ẩm thấp thường xuyên bị những cô hồn dã quỷ thành linh hù dọa đến nổi cả da gà.

Từ khi có thể nhìn thấy quỷ, cuộc sống của hắn hết như một cuốn Liêu Trai Chí Dị ngoài đời thực.

Những ngày qua Tiêu Úc cũng không khá giả hơn được bao nhiêu, mỗi lần Lâm Ngôn ra ngoài, lúc trở về luôn thấy hắn tái xanh cả mặt, dựa vào sôpha ngồi cả buổi mới hồi phục tinh thần. Tiết Đoan Dương (mùng năm tháng năm) rất ác liệt, dù có kéo kín màn vẫn không thể ngăn cản ánh nắng tiến vào, con quỷ không thoải mái mà bóp trán, hai hàng lông mày gắt gao nhú chặt, vẻ mặt cực kỳ oán độc.

Lâm Ngôn vừa nghĩ đã sợ run cả, nếu có người muốn thừa cơ hội này mà tiêu diệt Tiêu Úc, tách hai người bọn họ ra chính là biện pháp hữu hiệu nhất.

May mắn ngay công trời cũng giúp hắn, Lâm Ngôn cảm thấy này không thể nghi ngờ là dấu hiệu tốt.

Ngoài ra điều khiến hắn nghi ngờ chính là ngôi mộ cổ kia, lúc trước nghe A Nhan nói còn không có cảm giác gì, nhưng khi đọc xong Táng Kinh, hắn mới cảm nhận rõ hết được hàm nghĩa sau vẻ mặt đầy nghi hoặc của tiểu đạo sĩ, ngôi mộ được xây ở chỗ trũng, bị một mạch nước ngầm bao quanh, nơi an táng gặp nước là đại hung, dễ dàng tích tụ oán khí dẫn phát thi biến, căn bản là nơi không bao giờ được chọn làm bãi tha ma, hơn nữa kì quái là bài vị cùng tư liệu lịch sử đều đã biến mất, Lâm Ngôn hoài nghi trước khi chết Tiêu Úc đã đắc tội với vị cao nhân nào đó, nhưng con quỷ vẫn không thể nhớ nổi.

Thời tiết làm cho người ta cảm thấy tâm phiền ý loạn, sau khi nước bị thái dương hút khô, cả thành phố lại khô lại diện mạo nóng bức vốn có của nó, mặt đường nhựa cháy nắng, đập giày lên, từng lỗ chân lông đều bị bòn rút hơi nước, đi dưới nắng lâu, làn da liền bị phồng rộp. Tuần cuối cùng của học kì, Lâm Ngôn cầm dù che nắng, xuyên qua hàng cây vào lớp học, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu, tình nhân đi như vậy còn không nói, nhưng hắn đường đường là một nam nhân, lại như đàn bà cầm ô che nắng tính là cái gì?

Xui xẻo là trong nhà chỉ có một cây dù duy nhất có thể che chắn tia tử ngoại do mẹ hắn bỏ lại, toàn thân hồng nhợt, điểm đầy những đóa hoa nhỏ màu xanh.

Lâm Ngôn cảm thấy mình đang mang một tấm bảng “tuyệt thế tiểu thụ”, hỗn độn đi trong gió cho người ta xem...

Giữa mùa hè lại mang một con quỷ ra ngoài thật là phiền phức... Lâm Ngôn lăm bằm, cả cơ thể con quỷ đều đang dán lên người hắn, lạnh lẽo, giống như một chiếc tủ lạnh có thể tùy thân mang theo. Nhớ tới tình hình lúc sáng trước khi ra ngoài, hắn liền không nhịn được cười, tinh thần con quỷ không tốt, nằm lì trên giường không chịu đứng lên, Lâm Ngôn phải dụ dỗ ép buộc liên tục, cầm rơm nửa ngày, đến khi sắp trễ giờ mới lôi cây dù từ trong tủ kéo Tiêu Úc ra ngoài.

Nắng Đoan Dương đối với tất cả âm vật đều là nguy hiểm, thể chất của Lâm Ngôn là thứ tốt nhất có thể che chở con quỷ, nên hắn không dám bỏ Tiêu Úc ở nhà một mình.

— “Đội trưởng, đây là sọc đen da sao?” Một cô nàng cười nhạo.

— “Ta sợ trời mưa.” Lâm Ngôn cắn răng nói, sau đó dùng sức nhéo Tiêu Úc một phen.

Trước cửa phòng thi đã tụ tập không ít người, đây là môn cuối cùng trước kì nghỉ hè, sinh viên đều không khỏi hưng phấn vì sắp được nghỉ, cầm sách đứng trên lầu, sắp lâm trận lại không chuyên tâm, tùm nham tùm nham ba thảo luận thành quôn tập đêm qua, thỉnh thoảng còn hô to vạn tuế, rào rào vang lên tiếng cười.

Môn học này đã sớm gây thù chuốc oán với hắn, phòng thi đã an tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng quạt trần ơng ơng chuyển động cùng tiếng giày cao gót của giám thị lạnh lạnh nện xuống mặt sàn. Lâm Ngôn hít một hơi thật sâu, nhìn sơ đề thi, cả trang giấy đều là đủ loại kiểu dáng thêu hoa, màu chỉ, họa tiết, hoa nở bốn mùa, tay áo cùng cổ áo, hình ảnh in khá rõ nét, đông nghìn nghịt một mảnh, Lâm Ngôn dùng sức dụi dụi hai mắt, sau đó lại mở mắt ra cố nhìn rõ một lần, tất cả đều có ấn tượng, nhưng hắn lại không nhớ được gì hết.

Tiêu Úc nằm dài trên bàn, ánh nắng xuyên thấu qua khung cửa sổ rơi vào mặt hắn, sắc sảo như một bức họa.

__”Này.” Lâm Ngôn khều khều tay áo Tiêu Úc, dùng hàm răng khê nói “Giúp ta đi.”

Tiêu Úc lại không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, lắc đầu nói “Không giúp, phá rối kỉ cương trường thi, như vậy sẽ bị khinh thường.”

Lâm Ngôn tức đến mức muốn vò hắn thành một cục ném ra ngoài cửa sổ, nhưng lại không dám lớn tiếng, chỉ dùng khẩu hình khoa chân múa tay, “Anh bạn, gần đây tất cả thời gian học tập đều được dùng để hầu hạ người, làm gì còn có thời giờ mà ôn bài ?” Thấy Tiêu Úc đầy mặt đứng đắn, Lâm Ngôn không cam lòng trượt khỏi ống tay áo, nắm lấy cổ tay Tiêu Úc nói “Chỉ cần đạt tiêu chuẩn là được, bằng không học kì sau sẽ phải học lại...”

Còn chưa nói xong, đầu lớp liền truyền đến một tiếng như cổ làm ra vẻ ho khan, là giám thị mang giày cao gót, giơ mười ngón tay nhọn hoắt đỏ chót chỉ về phía Lâm Ngôn.

__Bạn cuối lớp lo làm bài đi, không được làm ồn.

Lâm Ngôn lập tức teo lại, con quỷ thấy vậy liền không nhịn được cười, nằm trên bàn, nhướn mi nói “Đền đáp ta sao đây ?”

__”Tặng một lá bùa đuổi quỷ do chính tay Lâm đại tiên chế tác, trị giá mười lượng bạc, được không ?” Lâm Ngôn không khách khí phản kích, Tiêu Úc lắc lắc ống tay áo, tà tà liếc nhìn hắn “Thứ không phụng bồi.”

__”Cò kè mặc cả với người đang gặp khó khăn như thế, thật không có đầu óc.” Lâm Ngôn tức đến ngồi thẳng lưng, thấy Tiêu Úc vẫn không có ý thỏa hiệp, đành phải nhỏ giọng nói “Về nhà cho người hôn một cái chịu chưa ?”

__”Không nghe thấy.” Gương mặt tuấn lãng gần ngay trước mắt, tóc mái trên trán cọ lên mặt Lâm Ngôn, hắn cảm thấy mặt mình đang đỏ lên, ghen nửa ngày mới cao giọng nói “Về nhà cho người hôn! Nghe chưa hả!”

Phòng học cực kì yên tĩnh, tiếng nói chuyện phá lệ rõ ràng, cả phòng bỗng chốc cười vang, mặt Lâm Ngôn đỏ như máu, vị giám thị đang bận rộn dũa móng tay, không cần thận quan sát tình huống, thỉnh thoảng nghe thấy ồn ào, liền đen mặt gõ gõ ngón tay lên bàn, không kiên nhẫn nói “Nghe rồi, muốn tán tỉnh thì ra ngoài, làm ồn như vậy, không để cho người khác thi sao.”

Như thế lặp lại vài lần, Lâm Ngôn căn bản chưa làm gì liền bị lấy danh nghĩa vi phạm kỉ luật phòng thi mà “mời” ra ngoài.

Trên đường đi đến phòng giáo viên bộ môn, Lâm Ngôn vừa đi vừa trút giận lên con quỷ, ngất nhéo như thế nào cũng không hết giận, may mắn lắm mới có thể đi thi, bị con quỷ quấy phá không có thời gian ôn tập liền thôi, bây giờ còn bị đuổi ra ngoài trước mắt mọi người, quả thật là bước đột phá trong suốt hai mươi hai năm cuộc đời của hắn! Cả trường đều đang thi, hành lang thực im lặng, Tiêu Úc không biết tốt xấu cứ tiếp tục dính lấy hắn, hai người đưa đưa đẩy đẩy, đi đến cửa văn phòng lúc nào cũng không hay, Lâm Ngôn liền uy hiếp “Phạt người một tuần không được lên giường ngủ!” Sau đó chống tay lên cửa, ai ngờ cánh cửa chỉ khép hờ, không thể chịu được sức nặng, bùm một tiếng ngã chổng mông vào trong, tư thế đặc biệt tiêu hồn.

Lúc đứng lên, Lâm Ngôn phát hiện trong phòng có hai người, bốn con mắt, dùng một loại như đang xem kẻ ngốc mà nhìn hắn.

Trong đó có một vị lớn tuổi đáng người cao gầy mặc đồ vest mang giày da, chính là lúc Lâm Ngôn vừa bị Tiêu Úc bám theo, nằm trong lớp mơ thấy ác mộng, uy vũ đập bàn, đứng trước trăm người hào khí hô to “Ta liều mạng với người!”, khiến cho người ta dở khóc dở cười – Thầy giáo môn lịch sử trang phục.

Lâm Ngôn khóc không ra nước mắt, hận không thể để Tiêu Úc bị hàng ngàn hàng vạn con ngực hoang đập thành cái động.

Do dự một lát, Lâm Ngôn biết dù có gian nan như thế nào cũng phải tiếp tục chiến đấu, đứng lên vỗ vỗ đất cát trên người, lễ phép nói “Thưa, thưa thầy em là sinh viên trong lớp lịch sử trang phục của thầy, vừa rồi trong phòng thi có chút hiểu lầm, còn chưa thi xong đã bị đuổi ra ngoài.”

Thầy giáo cao thấp đánh giá Lâm Ngôn một lần, mặt không chút thay đổi nói đã nhận được điện thoại của giám thị “Không cho phép làm ồn trong phòng thi, người biết sao ?”

__”Biết.”Lâm Ngôn nhỏ giọng biện giải “ Chỉ là nhớ tới chút chuyện,không liên quan gì đến kì thi, cũng không có hồi bài, thật sự không có.”

Tiêu Úc không hảo ý nhéo nhéo sau gáy hắn ,nhột đến phát run, nhưng vẫn không dám nhúc nhích.

Tầm mắt thầy giáo vừa chuyển, đánh giá Lâm Ngôn một lần nữa, “Em, nhìn quen quen.”

Lâm Ngôn chột dạ nghĩ nghĩ,quyết định không đem chuyện ném sách, đập bàn, hô to uy hiếp trong lớp nói cho ông thầy biết,chỉ có thể cúi đầu giả vờ như không nghe thấy gì cả.

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên “Đây không phải là Lâm Ngôn sao,không đi thi làm gì lại tới chỗ này ?”

Lâm Ngôn sợ tới mức vội vàng ngẩng đầu,đến đây mới thấy tới người đang cầm cái tách đứng bên bàn làm việc,không ai xa lạ chính là túi hồ sơ giáo sư,mặt kính lóa sáng,đang nghiêng người nhìn hắn đầy hứng thú.Thật mất mặt mà,ai thán một tiếng, Lâm Ngôn hận không thể chôn mình lẫn Tiêu Úc vào một cái động,sau đó đóng nắp kín lại.

Lâm Ngôn kể lại quá trình bị đuổi ra ngoài,đương nhiên không đề cập đến phần có liên quan tới Tiêu Úc,cũng không dám nói hắn vẫn chưa ôn bài,cho dù có thi cũng rớt,nhưng thầy giáo vừa nghe đến hắn là người đã giám định được chiếc lư hương liền cảm thấy có hứng thú,cười tủm tỉm nói “Thời gian đã qua hơn phân nửa,hiện tại cho em thi còn kịp sao ?”

__”Có thể thi là được rồi,nếu không sẽ bị học lại,như vậy rất phiền toái...” Lâm Ngôn thầm nói.

Thầy giáo liếc nhìn túi hồ sơ giáo sư một cái,có chút khó xử,Lâm Ngôn xin giúp đỡ nhìn về phía túi hồ sơ giáo sư,giáo sư đã quá quen với những trò khiến người ta giận sôi của sinh viên trong phòng thi, hơn nữa còn thiếu Lâm Ngôn một cái nhân tình,liền nói đỡ hai câu. Thầy giáo cảm thấy không thể không nể mặt túi hồ sơ giáo sư,trầm tư một hồi mới chỉ vào hộp gấm trên bàn nói “Bằng không như vậy,thầy ra một đề có liên quan đến bài học,nếu trả lời được thầy sẽ cho em thêm một cơ hội thi lại.”

__Trước khi em tới, thầy cùng giáo sư Trần đây đang thảo luận vấn đề này,thứ này rất ít thấy,em hãy nêu tên cùng cách sử dụng của nó,thử xem em có giống như trong lời đồn hay không.

Nền gấm nổi lên hoa văn màu xám,cực kì tinh tế, đặt nắp hộp qua một bên, thầy giáo lấy ra một chiếc khăn gấm, bởi vì đã quá lâu,màu gấm đã bị oxy hóa ố màu,họa tiết thêu bằng chỉ vàng,nằm dải màu viền quanh ,kĩ thuật thêu cực kì tinh xảo,là thứ dành cho kẻ có tiền. Dài hơn một thước, rộng lại chưa tới một thước,Lâm Ngôn thử sờ,mỏng đến mức có thể nhìn thấy cả dấu vân tay in trên vải, làm đai lưng thì quá rộng,làm xiêm y lại quá chật,thậm chí trong sách giáo khoa cũng không đề cập qua thứ này,Lâm Ngôn muốn cầm lên xem kĩ,nhưng cánh tay đã bị Tiêu Úc kéo lại.

__”Đừng sờ.” Thần sắc Tiêu Úc không quá tự nhiên “Không sạch sẽ.”

Chẳng lẽ dùng để thất cổ ? Không đủ rắn chắc a,Lâm Ngôn rút tay về,hắn vốn tưởng ý Tiêu Úc nói đây là tà vật,nhưng biểu tình con quỷ lại trở nên ái muội,muốn cười lại không dám cười,còn cố gắng nhếch môi vài lần, sau đó kẻ sát bên tai hắn nhỏ giọng thì thầm, Lâm Ngôn nghe xong lắc đầu,không tin tưởng mà nhìn chằm chằm Tiêu Úc, con quỷ lại rất khẳng định,híp mắt lại giải thích vài câu,bày ra một bộ công tử phong lưu.

__”Nghĩ xong chưa ?” Thầy giáo nhấp ngụm trà.

Lâm Ngôn chỉ vào hộp gấm, do dự nói “Vải bó chân.”

Túi hồ sơ giáo sư dùng đầu bút gõ gõ lên bàn,lắc đầu nói “Người nói thử xem phụ nữ thời Minh dùng vải gì để bó chân.”

__Bình thường đều dùng lụa trắng cùng vải bông xanh,các bé gái thường bị lạt nát chân, huyết nhục mơ hồ,cắt rồi lại lành, lành rồi lại cắt,vải bông sẽ không làm tổn thương đến làn da,thuốc nhuộm màu chàm có tác dụng làm lành vết thương.

__”Vậy tấm vải này phải giải thích như thế nào ?” Giáo sư hỏi tiếp.

__”Từ lúc bắt đầu bó chân, miếng vải định hình ở lòng bàn chân sẽ không được phép tháo ra,vết thương chong chát, cộng thêm đi đường, ra mồ hôi,lại phải bó kín vài năm nên cái mùi...” Lâm Ngôn xấu hổ sờ sờ chóp mũi, “Thời Minh-Thanh, người ta coi trọng hai chân của người phụ nữ đến mức đạt đến trình độ biến thái,khi bọn họ được gả đi,thì nhất định phải để cho phu quân tự tay tháo bó bó chân,cho nên trước đêm xuất giáđều phải rửa chân sạch sẽ rồi đổi vải mới, miễn cho tân lang bị hôi chét,vải phải dùng chất liệu tốt nhất và cực kì đắt tiền,gia đình bình thường đều không mua nổi,tiểu thư nhà giàu cũng chỉ dùng một lần duy nhất trong đời,lại có quy định động phòng xong không thể giặt,qua trăm năm bị trùng cắn chuột gặm,có thể bảo tồn đến tận bây giờ thật sự rất ít.”

__Cũng có một số gia đình giàu có chuyên dùng loại này, bên trên có thêu những tư thế giao hoan,xem như là tình thú...

Hai người trong văn phòng cùng nhau cười rộ lên,thầy giáo cùng giáo sư đều khen hần là nhân tài,giao sư đập bàn,nói đùa nhỏ này thật sự biết không ít thứ, có chí đọc sách,kêu Lâm Ngôn học kì sau cứ đi thi lại là được không cần phải học. Thừa lúc hai người thảo luận sôi nổi, Lâm Ngôn cứ nhìn chăm chăm Tiêu Úc,sau khi ra khỏi văn phòng liền kéo hần vào một phòng học còn trống,khóa cửa lại,cắn răng trừng mắt nhìn con quỷ“Nói, thú mấy phòng tiểu thiếp rồi?”

Trò chơi của nhà giàu,đó vốn là một thời đại hoang đường,Lâm Ngôn còn nhớ đến một bản thoại mà mình đã đọc, trong đó có nhắc tới ban ngày tuyên ***,ngay cả khuôn mặt đứng đắn đều trở nên uyển chuyển phóng dăng, hần còn bao nhiêu chuyện nữa ? Chính mình có thể chấp nhận hay không ? Quá khứ đã không còn sạch sẽ lưu loát như trong tưởng tượng,vạn nhất, vạn nhất,Lâm Ngôn siết chặt nắm tay,đây là làm sao, thích một người, liền trở nên ích kỉ như vậy.

Tiêu Úc lắc đầu.

__Mấy cái yên hoa,liễu hạng, tần lâu,sở quán kia,ngày nào cũng đi đúng không ?

Con quỷ tiếp tục lắc đầu.

__”Không tin.” Lâm Ngôn cắn môi,ngồi trên bàn khoanh hai tay lên ngực,trừng mắt nhìn Tiêu Úc, “Vậy sao người biết mấy thứ này?”

__”Ghen?” Tiêu Úc chống hai tay lên bàn nhìn Lâm Ngôn,môi cọ cọ lên mặt hần.

__Không có.

__”Còn có ngân đế, xuân dược, muốn thử không?” Tiêu Úc cố ý trêu chọc hần,bàn tay khẽ vói vào trong vạt áo,nhẹ nhàng xoa nắn hai điểm nhỏ trước ngực,Lâm Ngôn không yên, há miệng thở hổn hển,biểu tình trên mặt lập tức căng thẳng.

Tiêu Úc lại trở nên nghiêm túc,sửa lại quần áo cho Lâm Ngôn, “Không có người khác, chỉ có mình người.”

__”Người mới biết ta được vài ngày.” Lâm Ngôn làm bầm,chống lên vai Tiêu Úc,ngón tay khẽ lướt qua cổ áo,có điểm phiền muộn “Không biết vì sao,vừa nghĩ tới việc phải trở lại chỗ đó, liền cảm thấy khẩn trương.”

__”Thật muốn nhìn xem cuộc sống lúc trước của người là như thế nào, lại sợ sau khi người khôi phục kí ức liền một đi không trở lại.” Lâm Ngôn thở dài “Ta luôn có dự cảm không tốt,giống như sẽ phải nhìn đến thứ gì đó không nên thấy.”

Tiêu Úc vén tóc hần sang hai bên,hôn lên vành tai hần, Lâm Ngôn ngẩng đầu lên, ủy khuất nói “Người cách ta xa một chút,ta sợ người đi rồi ta sẽ khổ sở.”

Ngoài cửa sổ trở nên âm ỉ,trong phòng học hai người lại càng quấn chặt nhau hơn.

Ngày thứ tư sau tết đoàn ngộ,Lâm Ngôn thu thập mọi thứ,ôm con mèo gửi ở chỗ cha mẹ,mang theo tâm tình phức tạp không biết phải hình dung như thế nào mà chạy đến sân bay.

Sau khi kiểm tra,còn một lúc nữa mới đến giờ đăng kí,Lâm Ngôn mang Tiêu Úc đi vào siêu thị miễn thuế,thừa dịp chung quanh không có người liền nhỏ giọng giải thích tác dụng của mỗi loại đồ vật,con quỷ đến từ thời cổ này,hoàn toàn xa lạ với mọi thứ,lại chưa bao giờ nguyện ý mở miệng hỏi. Khi đi ngang qua một gian

hàng bán những món đồ lưu niệm mang hình dáng cổ xưa của Trung Quốc,gồm có tranh thủy mặc,bìa sách,họa thủy trúc,hổ xuống núi,sông suối,mỹ nữ cầm quạt tròn đứng bên cạnh liễu,phảng phất như gió vừa thổi qua, giá cao đến mức làm người ta lú lờn,Tiêu Úc nhếch môi nở nụ cười khinh miệt,ngón tay chà xát một tấm khăn lụa,rõ ràng cười nhạo ra tiếng.

Lâm Ngôn thở dài, vị công tử xinh đẹp này,đi vào một thời đại xa lạ, không thuộc về chính mình, nhưng eo vắn thẳng,vẫn mang vẻ kiêu ngạo hơn ai hết.

Cùng Tiêu Úc ra khỏi siêu thị,đang chuẩn bị kiểm chõăn trưa,thì Lâm Ngôn bỗng dừng sững sốt,có hai người đang đứng đối diện không ngừng vẫy tay với hắn,một người mặc áo thun cùng một chiếc quần bò bần hề hề,người kia lại khoác một chiếc áo choàng bông màu xanh,căng chân tái nhợt lộ ra khỏi vạt áo,Lâm Ngôn kinh ngạc há hốc mồm,chính là Doãn Chu và A Nhan, sao hai người bọn họ lại tới đây ?

END 44

45. Chương 45

__”Cũng ra ngoài à, trùng hợp như vậy, muốn đi đâu sao ?” Doãn Chu cười hì hì tiên phát chế nhân (ra tay trước để chiếm ưu thế.)

__”Đừng có làm bộ, sao các người biết hôm nay ta sẽ đi ?” Vừa thấy biểu tình không đúng đắn kia, Lâm Ngôn liền đoán được hắn đang muốn làm gì.

Doãn Chu mặt dày nói “Tự kỉ quá a,ai nói chúng ta tới tìm người, người hắn là phải hỏi chúng ta đi làm cái gì.”

__”Vậy các người đi làm gì a ?

__”Du lịch.

__”Tìm sư phụ.

Lâm Ngôn đầy mặt không tin,hai người liếc nhau, tiếp tục vô tội nói “Cùng hắn đi du lịch.”

__”Cùng hắn đi tìm sư phụ.

Không để hắn từ chối,động tác của hai người cực kiên ý, nhanh chóng tìm chỗ ngồi tốt,ném balô qua một bên, vừa chia nhau phần gà chiên vừa cớ nói chuyện lớn tiếng,mặc hắn có hỏi như thế nào cũng đều ngược đầu nhìn trần nhà, làm như không nghe thấy.

Lâm Ngôn bị đẩy sang một bên, có điểm cảm động.

Hắn cũng không quá tự tin rằng mình có thể đơn thân độc mã xông vào sào huyệt của địch,nhưng hắn vẫn luôn cho rằng đây là vấn đề của riêng mình và Tiêu Úc,nên trừ bỏ cha mẹ, hắn cũng không báo cho ai khác. Doãn Chu rất hiểu tính cách có chuyện liền ôm đồm một mình của Lâm Ngôn, nghe nói có tin tức của miếu chủ liền không thèm thương lượng với Lâm Ngôn, trực tiếp lên mạng dùng thủ đoạn đặc thù điều tra,sau đó liên lạc với tiểu đạo sĩ,hai người cùng mua vé trùng với chuyến bay của Lâm Ngôn.

__”Trường lửa nhà ngươi quá tệ, còn có một đồng virus, sau khi tiêu diệt ta còn thuận tay giúp ngươi thanh lí hệ thống chứa rác rưởi.” Doãn Chu thăm thía vỗ vỗ bả vai Lâm Ngôn “Đừng ngượng ngùng,nhiều người nhiều việc,bạn của ngươi đã thi xong, tiền nhiều lại nhàn rồi,vừa lúc đi ra ngoài dạo chơi một chuyến.”

Tiểu đạo sĩ cũng xen mồm vào “Ta, ta cũng không yên tâm để ngươi đi một mình,dù sao cũng phải đi tìm sư phụ, xem như là tiện đường.”

Lâm Ngôn còn muốn nói gì, nhưng hai người đã chuẩn bị đầy đủ ,mở balô ra, bên trong là bản đồ,la bàn, ăm nước,các loại thuốc dùng dùng,bột giặt,tiền mặt, đèn pin, thậm chí còn có bộ đàm cùng dây thừng, không thiếu thứ nào. A Nhan càng khoa trương hơn,các loại bùa và vật dụng dùng để trừ ma đuổi quỷ

không nói,còn thêm một xấp giấy vàng thật dày bọc kiềm gỗ đào cùng la bàn,so với Lâm Ngôn hai tay trống trơn,đứng ở sân bay càng giống như đang chuẩn bị đi du lịch.

__”Ta thao,các người tưởng rằng đây là du lịch dã ngoại sao ??” Lâm Ngôn lấy đồ sạc pin ra, còn thuận tay moi thêm một bộ đồ từ trong balô”Cái gì đây, trời nóng nực như thế này người còn mang theo đồ để làm gì ???”

Doãn Chu giở đồ bỏ lại,tiểu đạo sĩ tiếp lời “Hắn, hắn nói đây là y phục dạ hành,như vậy tối ra ngoài sẽ không ai thấy chúng ta.”

Lâm Ngôn cảm thấy vô cùng hỗn độn,hắn đột nhiên phát hiện không thể giữ bí mật công tác đúng là một sai lầm cực kì nghiêm trọng.

Doãn Chu khinh thường, ca hát một tiếng, kéo khóa lại,giáo huấn nói “Còn một túi trang bị đã gửi qua đường vận chuyển,ta mang theo dao găm cùng búa,ai biết được thế lực tà ác đang ở chỗ nào chờ chúng ta,cái này gọi là lương trước hậu hoạn.” Nói xong liền đắc ý vỗ vỗ túi “Nể tình ta vì người mà chuẩn bị đầy đủ như vậy, tháng sau ta định chuyển nhà,công việc quét dọn vệ sinh nhà cửa liền giao cho người.”

__”Ta đột nhiên cảm thấy mình đang mang trong người sứ mệnh bảo vệ chính nghĩa và duy trì hòa bình của toàn thế giới” Doãn Chu ôm balô cảm thán.

__”Ta cũng thần nhiên cảm thấy thương cảm khi mình phải đồng hành cùng một thằng ngốc.”Lâm Ngôn cắn răng nói, nhưng trong lòng lại ầm ập,nói gì thì nói,hắn cũng không biết cái gì đang chờ hắn ở phía trước,hiện tại có thêm hai người,cảm giác lo âu cũng bị xua tan không ít,Lâm Ngôn nhét miếng thịt gà cuối cùng vào miệng,dùng sức vỗ vai Doãn Chu “Cảm tạ, đến chỗ ta sẽ mời khách.”

Màn hình đăng kí hiển thị cách giờ xuất phát còn có nửa tiếng,người trong sảnh rất ít,thừa thớt vài người đàn ông mặc đồ vest mang giày da dường như là dân làm ăn,ôm laptop gõ bùm bùm trên bàn phím,trong không khí thoang thoảng mùi phô mai từ tiệm cơm tây bay tới.

Lâm Ngôn kể lại chuyện Tiêu Úc rời đi cùng những sự việc quái dị phát sinh trong mấy ngày nay cho hai người nghe,nghe nói con quý đã trở về, A Nhan phức tạp gật đầu,biết được Lâm Ngôn quyết định tiến bước con quý đi, tiểu đạo sĩ có chút kinh ngạc, sâu sắc nhìn chằm chằm Lâm Ngôn nói “Quyết tâm sao ?”

Lâm Ngôn đan mười ngón tay vào nhau chống lên trán,cúi đầu không nói lời nào.

Gần đây,Trần giáo sư có gửi tới những tư liệu mới nhất về ngôi mộ cổ kia,nói người ta đang dự định biến nơi này thành điểm du lịch mang tích chất nhân văn, mộ thất cùng các vật phẩm bồi táng sẽ được tiến hành thanh lí, rất nhanh sẽ được mở cửa cho du khách tiến vào tham quan,những văn vật dễ bị hư hỏng và ôxi hóa như quần áo vải vóc sẽ được bảo quản theo cách đặc thù,nếu cần, hắn có thể đánh tiếng với người phụ trách cho bọn họ đi vào.

Ngôi mộ nằm ở tỉnh Sơn Tây,tọa lạc giữa núi Bắc Lộc xuôi về hướng Tây Nam, tiếp giáp với Thiểm Tây,Nam có núi cao, Bắc có bồn địa,quanh năm không thấy ánh mặt trời,điểm dừng chân gần nhất chỉ có một trấn nhỏ tên là Liễu Mộc,cách sân bay Võ Túc hơn bốn giờ đi xe.

Sau khi xem bản đồ xong,ba người quyết định đêm nay sẽ dừng chân ở trấn Liễu Mộc,điều kiện tuy đơn sơ nhưng thuận tiện,Lâm Ngôn định dùng wifi ở sân bay để đặt chỗ trước, nhưng tìm tới tìm lui,khắp toàn trấn lại không có một khách sạn nào cho đăng kí qua internet,phẳng phất như hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

__”Lúc này chúng ta xem như đang treo đầu lợi suất, phải chịu khổ vài ngày rồi.” Lâm Ngôn nhìn chằm chằm màn hình di động thờ dài “Không biết đến khi nào mới có tiến triển.”

__”Cuộc sống giống như một chuyến hành trình gian khổ, tìm kiếm ý nghĩa của vũ trụ.” Doãn Chu ra vẻ thâm trầm gật đầu.

Rất nhanh liền đăng kí xong, Lâm Ngôn đổi chỗ với một người đàn ông trung niên, dựa vào cửa sổ,sau khi máy bay cất cánh hắn vẫn cứ nhìn chằm chằm ra ngoài,cabin trước sau tĩnh lặng như tờ, nắng chiều làm

cho toàn thân người ta cảm thấy ấm áp dễ chịu, những đám mây vô biên vô hạn lướt qua như một đàn cừu trắng, cuốn hút lòng người.

Thật khó có thể cùng con quý trong một thời tiết đẹp như thế này.

Mỗi một câu chuyện đều sẽ phát sinh một cơ hội, có thể là thời gian đặc biệt, cũng có thể địa điểm đặc biệt, ngay khi đương sự bước vào, chung quanh tưởng chừng như không có cứ bất cứ dị động nào nhưng bánh xe vận mệnh cũng đã lặng lẽ khởi động. Đối với Lâm Ngôn mà nói, ngôi mộ của Tiêu Úc cũng như vậy, khủng bố, lạnh lẽo, áp lực, chỗ đó chính là giao lộ giữa nhân gian và âm phủ, tất cả mọi người đều đang làm việc vô thanh vô tức, không một ai trả lời câu hỏi của hắn, không người nào nói với hắn về con quý trong ngôi mộ.

Nhớ lại chuyện này Lâm Ngôn cảm thấy tim mình lại ầm ầm đập nhanh, mây trắng lặng lẽ trôi qua khung cửa sổ, ngôi mộ cổ kia, là nơi bắt đầu tình yêu giữa hắn và Tiêu Úc, cũng chính là con đường duy nhất mà họ có thể đi, đang càng ngày càng gần.

Người bình thường nếu gặp phải tình huống như thế này sẽ sinh ra hai thái độ khác nhau, người trong cuộc nhất định sẽ không ngừng tiến gần đến trung tâm nhằm tìm ra sự thật cuối cùng, người ngoài cuộc lại cảm thấy kẻ trong cuộc giống như một con thiêu thân đang giãy dụa trong mạng nhện, nhưng càng giãy dụa thì càng bị trói chặt hơn.

Ánh nắng quá gay gắt cơ hồ khiến người ta chảy cả nước mắt, Tiêu Úc kéo tay hắn, Lâm Ngôn dựa lưng lên ghế, quay đầu nhìn gương mặt tuấn kiệt kia, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu.

“Còn chưa đi được bao lâu, ta đã bắt đầu nhớ nhà.” Lâm Ngôn nhỏ giọng nói “Muốn suốt ngày ở trong nhà không làm gì cả, cùng người nằm trên giường xem TV, đặc biệt là những bộ phim tình cảm suốt mướt.”

Lần này mang người ra ngoài, nói không chừng lúc về chỉ còn lại mình ta.

Hàng ghế đối diện có một đôi tình nhân đang chơi trò chơi, thân mật đến mức làm người ta phải ghen tị, Lâm Ngôn nắm tay Tiêu Úc, vuốt ve những khớp xương thon dài, hắn cảm thấy mình có rất nhiều điều muốn căn dặn Tiêu Úc, nhưng một câu cũng không nói nên lời, mở miệng vài lần, cuối cùng lại chỉ có thể thở dài.

Lúc tới nơi đã là chạng vạng, phía chân trời chỉ còn lại một đường ửng hồng, gió đêm có chút lạnh lẽo, Lâm Ngôn đứng giữa đại sảnh đánh giá bốn phía, bên cạnh có một đoàn du lịch đang kiểm tra nhân số, ông lão đội mũ đỏ trông rất có tinh thần, đứa bé hân hoan nhảy nhót, trên mặt tràn ngập mong chờ cùng tò mò.

Từng nhóm người đều có mục đích riêng của mình, mà Lâm cũng có một, chính là nắm tay người yêu, đi tới phần mộ của hắn.

Trong bãi đỗ xe sân bay, lũ lượt hàng dài những chiếc taxi đang đợi khách, taxi xếp tùm tùm năm tùm ba người tán gẫu với nhau, thấy Lâm Ngôn đi ra liền ào ào kéo tới, nhưng nghe nói bọn họ muốn đến trấn Liễu Mộc liền lắc đầu tán đi, cuối cùng chỉ còn lại một người đàn ông trung niên đen gầy, suy nghĩ đắn đo rất lâu, đập tắt điều thuốc, nói bốn trăm, bốn trăm liền đi.

“Làm gì có giá đó, bốn trăm, sao người không làm ăn cướp luôn đi!” Doãn Chu kêu lên.

“Thấy mắc thì cứ ngồi xe bus, nhưng ta nói cho các người biết tới chỗ đó cũng đã nửa đêm, đừng nói thuê xe, ngay cả một chiếc xe bò cũng không có, các người tự mình suy nghĩ đi.” Tài xế không kiên nhẫn vỗ vỗ mui xe “Đi vào trong đó ta mới mệt, phải chạy về xe không, giá chót ba trăm, có đi hay không?”

Vì đang vội nên ba người liền lên xe, một đường xuyên qua tịch dương chạy như bay, hết như lời tài xế nói, càng vào sâu khung cảnh xung quanh càng hoang vắng, lúc đầu còn thấy rải rác các khu trấn nhỏ lụp xụp, tiếp đến liền biến thành nông thôn vắng vẻ, bọn họ đi qua một cánh đồng trồng bắp rộng lớn, ven đường thường lóe lên thân ảnh của vài đứa trẻ mặc những bộ đồ xanh xanh đỏ đỏ, hiếm khi quay đầu lại nhìn chằm chằm vào xe bọn họ.

Theo nhịp xe xóc nảy, sắc trời chậm rãi tối đen, xa xa liền nhìn thấy những dãy núi sừng sững nối tiếp nhau như những gã khổng lồ màu đen đang nằm ngủ, rất nhanh, ánh nắng cuối cùng của một ngày cũng bị tịch diệt, trăng đang lên, con đường núi uốn lượn tẩn ra một lớp nhũ màu bạc.

“Đói quá.” Doãn Chu oán giận, “Không biết chỗ quý quái kia có gần không.”

Lâm Ngôn không tiếp lời,vùng núi không thể so với thành phố,ngoài cửa sổ ánh trăng không rơi vào trong xe,màn đêm bao trùm làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông. Doãn Chu nhắm chán,liền lấy di động ra,ánh đèn xanh biếc phản chiếu trên mặt hắn,nói không nên lời quý dị.

__”Tắt đi, còn chưa tới nơi, phải tiết kiệm pin.” Lâm Ngôn nhắc nhở.

__”Dù sao cũng mất sóng, còn pin hay không cũng giống nhau.” Doãn Chu lẩm bẩm nói “Mang bộ đàm đến đây quả là một quyết định sáng suốt.”

A Nhan lấy ra hai hình nhân bằng gỗ đã chuẩn bị sẵn đưa cho Lâm Ngôn và Doãn Chu, sau đó dán giấy vàng có ghi ngày sinh tháng đẻ của hai người lên đó,hắn nói đây là thể thân,phòng ngừa tà vật trong núi đuổi bám,mang theo hình nhân này, trong lúc cấp bách không chừng nó có thể cứu các người một mạng.

Đại khái là do chuyên môn nghề nghiệp, ở những nơi hắc ám nguyên thủy hắn có vẻ thành thạo hơn rất nhiều so với thành phố,tài xế dùng kính chiếu hậu quan sát vài người trên xe,nhìn không được tò mò hỏi “Thanh niên các người cũng mê tín thật.”

__”Ở chỗ này,thì mấy lực lượng thiên nhiên siêu nhiên còn đáng sợ hơn cả con người.”Lâm Ngôn nhớ tới cô bé vẫn luôn theo dõi mình,biểu tình không quá tự nhiên nói “Chú chạy chậm một chút, đường không dễ đi.”

__Các người đến Liễu Mộc thăm người thân sao ?

__”Du lịch.” Lâm Ngôn cười cười.

Tài xế có điểm kinh ngạc “Chỗ đó có gì vui ? Chỉ là nơi khỉ ho cò gáy.”

__Đến leo núi, nghe nói phong cảnh ở đó rất đẹp.

__A, đúng vậy ,ta biết những người như các người,lúc nào cũng mang theo máy ảnh, rảnh rỗi liền tìm đến những nơi hoang vu thể nghiệm cuộc sống đúng không ?

Lâm Ngôn không trả lời, chỉ hỏi ngược lại, “Bác tài, ngài biết ngôi mộ cổ gần đây sao,nghe nói người ta sắp khai thác nó thành điểm du lịch.”

Tài xế nói “Có nghe qua,lúc trước có một đội khảo cổ đến đây,còn được lên báo nữa đó.”

Lâm Ngôn nói “Vậy ngài biết chỗ đó hơn hai mươi năm trước có người chết sao ?”

Tài xế tựa hồ cảm thấy nhắc đến người chết là điềm xấu,từ kính chiếu hậu lộ ra nét mặt tươi cười nhưng vẫn không che lấp được căng thẳng.

__Không biết, ta không phải là người địa phương,các người tìm người khác hỏi thử xem.

Về sau, vô luận ba người trong xe có thảo luận vấn đề gì, tài xế cũng không tham gia vào nữa. Con đường càng ngày càng gập ghềnh,một đám mây đen che khuất ánh trăng,ngay cả mặt đường đều không thấy rõ,ô tô liên tục đánh vòng, gió đêm ào ào lùa vào,rất nhanh tiếng Doãn Chu lẩm bẩm cũng im bật,chỉ nhìn ra khung cảnh tối đen bên ngoài cửa sổ ngẩn người.

Cảnh sắc liên tục lặp đi lặp lại giống như đang thôi miên người ta,Lâm Ngôn có chút buồn ngủ,ngáp một cái, sau đó cọ cọ lên vai Tiêu Úc,con quỷ khom người, sắc sảo mà ôm hắn tựa lên bả vai của mình.

Xa xa xuất hiện ánh đèn ảm đạm,ánh sáng yếu ớt thừa thớt đánh vỡ bầu không khí hắc ám làm người ta hít thở không thông này,tài xế sợ bọn họ ngủ quên,ho khan một tiếng, nói sắp tới rồi.

Lâm Ngôn bật người dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết có phải là do ban đêm hay không,mà nơi này còn hoang vắng hơn cả trong tưởng tượng của hắn,thậm chí căn bản không giống một thị trấn,mãi đến khi bọn họ đi ngay qua dãy nhà hai tầng,mới cảm thấy sầm uất hơn một chút, tòa nhà cao nhất trấn cũng chỉ có bốn lầu,con đường nhựa vắng vẻ,hoàn toàn không có đèn đường.

__”Lần trước các người cũng tới nơi này sao ?” Doãn Chu có chút kinh ngạc “Quá cũ.”

__”Lần trước có xe bus đến đón,từ sân bay đi thẳng đến lều được dựng gần ngôi mộ, chưa từng đi qua chỗ này.” Lâm Ngôn cười khổ“Đã nói là có người cố ý sắp đặt,ta thậm chí còn không biết mình đang ở đâu liền bị ném vào trong mộ rồi.”

Tài xế dừng xe lại, vừa hút thuốc vừa dỡ hành lý xuống,Lâm Ngôn thanh toán tiền xe,hỏi thăm vị trí của khách sạn,tài xế tùy tiện chỉ một khách sạn đối diện “Kìa, nó đó,khách sạn lớn nhất trấn.”

Từ tay hần nhìn qua,đó là một tòa nhà hai tầng được chia làm hai gian, bên trái là tấm bản sáng đèn có hàng chữ“Siêu thị Hữu Nghị” bên phải là“Khách sạn Giai Giai.” Cách đó không xa còn có một tiệm uốn tóc,không tên.

Lái xe rất nhanh liền rời đi,ngã tư đường tối như mực chỉ còn lại ba thanh niên trẻ tuổi,gió đêm rất lớn,xào xạc thổi tung vạt áo,bốn phía đều là rừng cây,thường thường nghe thấy tiếng chó sủa,có lúc ở hướng đông,có lúc lại ở hướng khác,khiến cho Lâm Ngôn nhớ tới lúc trước khi mình về quê ăn tết,trong thôn hình như có một con chó,nghe tiếng sủa nhưng lại chưa từng xuất hiện.

Nó dường như muốn nhắc nhở người khác,nơi này cũng có chó tồn tại mà thôi.

__”Đi thôi.” Lâm Ngôn hít một hơi thật sâu,đi qua hướng đối diện.

Trước cửa khách sạn có một ngọn đèn vàng,cánh cửa thật cũ kĩ, cửa kính phủ đầy dấu vân tay,dường như không đã lâu không ai quét dọn, hai chữ“Giai Giai” màu đỏ bằng nhựa dán trên cửa,chữ Giai bên cạnh bị tróc hết một nửa,Lâm Ngôn cứ nhìn chằm chằm vào nó, luôn cảm thấy đây là điềm xấu.

Diện tích thực tế của khách sạn trông có vẻ lớn hơn khi nhìn từ bên ngoài vào,quẹo trái là một gian nhà hàng,không có khách,một nhân viên phục vụ ăn mặc lịch sự đang chống mặt tựa vào quầy ngũ gà ngũ gặt,khuôn mặt tròn tròn, lớp phấn rất dày,tóc mái quáít không thể che khuất toàn bộ khuôn mặt, nhìn qua liền lộ ra một phần nhỏ của trán.

Trên quầy bày những hộp đóng gói đầy màu sắc,nhãn mác hoàn toàn xa lạ, trên tường còn có một tấm bảng trắng ghi thực đơn,có lẽ là đã trễ,vài cái tên đều đã bị bôi đen.

Trong khách sạn thực im lặng,nhân viên mập mạp bị tiếng đẩy cửa làm kinh động,không tình nguyện rậm rì“Dừng chân hay dừng cơm ?”

__”Dừng chân.” Lâm Ngôn nói “Cũng ăn cơm.”

Nhân viên phục vụ nghe đến đây mới hoàn toàn thanh tỉnh,hai mắt phù thũng phủ đầy hơi nước,kì thật,nàng cũng không lớn,chỉ là khuôn mặt quá tròn cùng hàng chân mày bị cắt tỉa quá mỏng khiến nàng trông có vẻ già trước tuổi,sau khi lấy lại tinh thần, nàng liền đánh giá những vị khách trước mắt này,tới khi nhìn thấy mặt Lâm Ngôn mới dừng lại,không tự giác vuốt vuốt mái tóc.

__Ở mấy ngày, đầu bếp về rồi,chỉ có thể làm sủi cảo,cơm và mì,chọn cái nào ?

Lâm Ngôn do dự một chút nói “Cứ ba đêm trước,cần hai phòng,một phòng hai giường đơn,một phòng...Àn,một phòng giường đôi, giường lớn một chút.”

__”Các người có ba người ? Có phòng cho ba người đó ? Phòng lớn, còn thêm hai tủ quần áo.” Cô gái thật ân cần.

Doãn Chu ném balô xuống đất, tinh thần lập tức tỉnh táo “Lấy phòng ba người đi, buổi tối có thể cùng nhau chơi game,Lâm Tử hai ta đã lâu không có đánh Boss đầu đêm.”

Lâm Ngôn có điểm khó xử, chỉ chỉ phía sau “Ta còn mang theo một người kìa.”

Doãn Chu không cho là đúng “Hắn không phải biết bay sao ? Người kêu hắn ở ngoài trông cửa,nơi này không một bóng người,không chừng sẽ có nguy hiểm.”

Nhân viên phục vụ tò mò nhìn sau lưng Lâm Ngôn,Lâm Ngôn sợ Doãn Chu lỡ mồm sẽ nói lung tung làm nàng sợ,vừa định gạt đầu ngũ một đêm rồi tính,nhưng Tiêu Úc lại xông lên,không nói hai lời liền ôm lấy eo hắn,sờ sờ ***g ngực,đầu lưỡi mềm mại liếm liếm vành tai của hắn.

Lâm Ngôn không dám nhúc nhích,toàn thân căng thẳng,con quỷ được nước lấn tới cách quần bò nhu nhu xoa nắn,hô hấp lập tức trở nên dồn dập,Lâm Ngôn chống tay lên quầy,hữu khí vô lực khàn khàn đáp “Àn...không được,không được, không phải không được,không lấy phòng ba người,lấy hai phòng, phải hai phòng.”

__”Người không sao chứ ?” Doãn Chu thân thiết hỏi.

__”Buổi tối nhớ ngủ sớm, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.” Nói xong liền nhin không được trờu một hơi khí lạnh, bắt lấy cổ tay Tiêu Úc cảnh cáo hần không được lộn xộn.

Cô nhân nhiên bỗng trở nên khác thường, lấy hai chùm chìa khóa đặt lên bàn, ôm cuốn sổ ghi nhận số chứng minh nhân dân của bọn họ, A Nhan chán đến chết xoay người đi, tìm một chỗ trống, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ ngắm người.

__”Đừng nháo.” Thừa dịp cô nhân viên đang viết, Lâm Ngôn quay đầu trừng mắt nhìn Tiêu Úc.

Ba người gọi hai phần sủi cảo thịt bò, vừa chờ đồ ăn vừa ngồi nói chuyện phiếm, khách sạn quá nhỏ, đầu bếp lại về nhà, cô nhân viên đành phải tự tay vào bếp làm sủi cảo, sợ bọn họ nhàm chán, tùy tay chọn một cuộn băng bỏ vào máy, bên ngoài trời tối đen, hoàn toàn không có ánh đèn, một chiếc máy kéo chậm rãi lướt qua, cuối xe toát ra từng trận khói đen.

Mùi khói dầu thoang thoảng trong phòng.

__”Nơi này thật lạc hậu.” Doãn Chu đùa nghịch chiếc di động “Không có sóng cũng không có internet, nếu ở đây ba ngày liên tiếp thì có mà chán đến chết, không biết trên trời có tiệm net không nhỉ?”

__”Các người không cảm thấy chúng ta đang trở về những năm của thập niên tám mươi sao? Ngày mai đi đến tiệm cắt tóc uốn cái đầu, mua quần ống bass, ôm đàn guitar, vừa đi vừa hát, thật tiêu sái a..” Doãn Chu cảm thán.

Những lời này làm cho Lâm Ngôn cảm thấy không quá thoải mái.

__Làm không tốt thì không chỉ ba ngày đâu, chờ cô nhân viên kia ra, chúng ta thử hỏi thăm về chuyện ngôi mộ, cổ mộ cách nơi này rất gần, lúc trước xảy ra chuyện gì người địa phương hẳn là biết rất rõ nhất.

Doãn Chu đá đá hành lý của Lâm Ngôn nói “Mang gì mà nhiều thế?”

Lâm Ngôn cười khổ “Thiếu gia nhà ta rất khó hầu hạ.”

Doãn Chu trầm mặc một hồi, sau đó quay đầu hỏi “Lâm Tử, người có biết người bây giờ hệt như người đã có chồng rồi không, ta sắp không nhận ra người rồi.”

Lâm Ngôn nghe vậy, gồ gồ cái miệng, định một tiếng thanh thúy vang lên, nhẹ giọng nói “Thất vọng sao?”

Doãn Chu lắc đầu, hừ hừ ra tiếng “Không, ta chỉ là muốn nói, có chuyện gì thì đừng gạt ta, mặc kệ như thế nào chúng ta vẫn là bạn, không thể thay đổi được.”

Lâm Ngôn ngậm ngẫn cả người, cổ họng có chút chua xót, do dự một lúc lâu, mới gật gật đầu.

Sủi cảo bùng nên nóng hôi hổi, hương vị thực không sai, có chút mùi vị thôn quê, thịt bò tươi mới, hạt tiêu thơm lừng, kích thích nhất chính là dấm chua, chua ái lại có chút ngọt ngào, bọn họ ngồi trên xe bồn ba một đường đã có chút đói bụng, rất nhanh liền cần quét sạch sẽ. Tính cách cô nhân viên khá sáng sủa, ngồi trên quầy cùng ba người nói chuyện phiếm, nghe bọn họ hỏi thăm chuyện về ngôi mộ cổ, nàng tỏ ra ngạc nhiên, vẻ mặt đầy thần bí.

__”Ta biết chỗ đó, lúc trước có nghe bà nội kể qua, chỗ đó vốn đã rất quỷ dị, mặt trước là rừng núi phía sau lại là sông suối, mặt trời không thể chiếu đến, không thể trồng trọt, cả con nít cũng không thèm đến đó chơi, gió thổi lạnh buốt, làm người ta rợn tóc gáy. Người già trong trấn thường hay kể chuyện về chỗ đó, ta còn nhớ rất rõ một chuyện, trước kia cũng từng có người dọn đến đó ở, vừa xây nhà xong, đột nhiên một ngày không biết đã xảy ra chuyện gì, cả gia đình đều treo cổ tập thể, sau đó mỗi khi có người đi ngang qua đó vào lúc nửa đêm, đều thấy trong nhà sáng đèn, nhìn qua cửa sổ sẽ phát hiện có bóng người, lúc la lúc lắc đung đưa giữa không trung, thật là hù chết người a!”

Lâm Ngôn đang húp nước súp, vừa bỏ vào miệng, còn chưa kịp định thần liền nuốt xuống, bị nóng đến mức khuôn mặt trở nên vằn vẹo.

Tiêu Úc ngồi bên cạnh hần, thực vô tội lắc đầu.

END 45

46. Chương 46

Cô nhân viên kéo cái ghế đặt mông ngồi xuống, bí hiểm nói “Còn có chuyện khác nữa, bà nội ta nói lúc ta còn chưa sinh ra, có một đoàn người từ Bắc Kinh đến khai quật mộ, muốn người ở trên, nhưng sau đó cũng không biết tại sao chưa có kết quả liền giải tán, những người trở về thì sợ đến mức run rẩy lấy bối, nói nơi đó...” Cô gái ra vẻ thần bí khẽ sát vào tai Lâm Ngôn, nhỏ giọng nói “Có quỷ.”

— “U, cách nơi này không xa, sao không thấy chỗ này có quỷ ?” Doãn Chu trêu ghẹo nàng.

Cô gái khinh thường liếc mắt nhìn hắn “Phong thủy của khách sạn chúng ta rất tốt, nếu thích thì các người cứ đi đến chỗ đó.”

Tuổi cô nhân viên không lớn nên nói rất nhiều, con nhà ai gặp phải cương thi, nhà ai hóa chồn, đàn ông nhà ai bị quỷ dẫn đường nhốt suốt một đêm, nghe xong liền làm cho Lâm Ngôn hoài nghi Tiêu Úc không chừng là quan thôn, mấy chục năm như một ngày, âm thầm hù dọa lũ dân chúng vô tri.

Có tiếng mèo hoang vang lên, đêm càng ngày càng thâm, ba người cũng không còn tâm tình nghe nàng lắm nhảm, tự giải tán về phòng ngủ.

Phòng ở lầu hai, được bố trí qua loa đơn giản, đẩy cửa vào liền ngửi thấy mùi ẩm mốc, diện tích không lớn, chỉ có giường, tủ quần áo, cùng một chiếc TV lỗi thời không biết đã đặt ở đó bao nhiêu năm, khung cửa sổ bằng gỗ, sơn màu xanh lục, một chiếc chuông gió đã phai màu được treo bên trên, Lâm Ngôn mở cửa sổ ra, chiếc chuông lập tức bị gió thổi, rào rào vang lên.

Nhà vệ sinh được lát gạch trắng đã lâu không sử dụng, đóng một tầng ô vàng.

— “Chỗ này có chút tồi tàn, ở được sao ?” Lâm Ngôn hỏi

— Theo người.

Lâm Ngôn mệt mỏi gật đầu, tắt đèn

— Ngủ đi, mấy thứ còn lại thì để mai tính, cũng đã mệt mỏi một ngày.

Trong núi ẩm ướt, tấm chăn đắp trên người nặng trĩu, nương theo ánh trăng, những vết mốc trên vách tường giống như một bầy thiên nga đang bay, Lâm Ngôn lăn qua lộn lại không ngủ được, ngồi dậy, tựa vào đầu giường hút thuốc, tùy tay vuốt ve tóc Tiêu Úc, mái tóc đen dài trải ra phía sau, ẩn hiện làn da tái nhợt.

Lâm Ngôn nhìn mặt hắn, bỗng nhiên lóe lên một ý niệm trong đầu, lúc chết, Tiêu Úc trông như thế nào ? Thư sinh xuyên một thân bạch y, máu tươi ào ào trào ra, trên mặt càng ngày càng không có huyết sắc, môi thâm đen, một mình nằm trong quan tài, làn da mốc meo, hư thối, chảy ra thứ nước mủ màu vàng, bạch cốt sẫm sẫm.

Lâm Ngôn bị tưởng tượng của chính mình dọa đến mức sợ run.

Trong phòng cực kì yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng gió gào thét bên ngoài cửa sổ, nước mưa từng giọt từng giọt rơi xuống, Tiêu Úc bắt lấy tay Lâm Ngôn, nhẹ giọng nói “Những lời nàng nói, không phải là ta làm.”

Lâm Ngôn nở nụ cười “Biết, công tử nhà ta cho dù làm quỷ cũng rất biết tiết tháo.”

Tiêu Úc kéo hắn vào trong chăn, Lâm Ngôn kẹp nửa liều thuốc, quay đầu hôn lên môi con quỷ, tứ chi quần quýt giao triền, hôn đến mức không thể khống chế.

Một vật cứng cứng đâm vào bắp đùi Lâm Ngôn, trong bóng tối Tiêu Úc nhìn hắn, hai mắt rực lửa.

— Muốn ?

Tiêu Úc khiến Lâm Ngôn quay lưng về phía mình, hai tay ôm eo hắn, chôn mặt vào hõm vai, ân một tiếng liền không hề động.

Lâm Ngôn vuốt ve những ngón tay của hắn nói “Làm một lần.”

__Không được.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nở nụ cười bất đắc dĩ, không bao lâu liền bình tĩnh lại, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Trời lạnh, lại đổ mưa, con chó không biết đang ẩn nấp ở nơi nào liều mạng sủa, Lâm Ngôn tránh thoát khỏi người Tiêu Úc, mang dép lê đẩy cửa xuống lầu, dưới lầu không có ai trực, phở xá văng lạng không người, xa xa liền có thể thấy những dãy núi đen ngòm, cho dù có ánh trăng cũng nhìn không thấy, nơi nơi nở đầy những đóa hoa nhỏ màu trắng không biết tên.

Lâm Ngôn vô tri vô giác đi về phía trước, hắn luôn cảm thấy có người đang chờ mình, đi tới đi lui, bỗng dưng xuất hiện một ngọn đèn ảm đạm cô liêu, là một ngôi nhà, cửa sổ được che bằng giấy trắng, lộ ra một thân ảnh màu đen thật dài, lúc la lúc lác đung đưa giữa không trung.

Hắn lập tức nhớ tới lời cô gái nói, nhanh chân muốn thoát khỏi nơi này, đi đến một khu nhà trệt thì cửa đột nhiên bị mở, một đôi vợ chồng bước ra, chậm rì rì nhìn Lâm Ngôn ngoắc ngoắc tay, người vợ thất bím, còn người chồng thì cao gầy, sắc mặt bọn họ phá lệ tái nhợt, động tác cũng chậm chạp hơn so với người bình thường rất nhiều, Lâm Ngôn không dám dừng lại, cầm đầu đi về phía trước.

Càng vào sâu, thì càng hoang tàn vắng vẻ, không còn thấy bóng dáng của thị trấn nữa.

Cây cối càng ngày càng cao, con đường bắt đầu trở nên khó đi, Lâm Ngôn bẻ một cành cây nắm trong tay, xuyên qua bụi rậm, đi đến một bãi cỏ bằng phẳng, phía trước xuất hiện một chiếc quan tài cao hơn nửa thân người, bị mưa xối ướt đẫm, tỏa ra một tầng bạch quang óng ánh.

Hắn biết chiếc quan tài này, bị phong ấn bởi sáu mươi bốn chiếc đinh đồng, được đóng bằng gỗ Hoàng Đàn, ngàn năm không bị mục nát.

Một tia sấm chớp xẹt qua, nắp quan tài bỗng nhiên mở, một bóng người vô thanh vô tức ngồi dậy, xuyên tấm áo liệm tiên diễm, đôi mắt oán độc nhìn chằm chằm Lâm Ngôn.

Là Tiêu Úc.

Lâm Ngôn nhin không được trừu rút một hơi khí lạnh, sao Tiêu Úc lại ở chỗ này ? Hắn mê mang nghĩ, không tự giác tiến về phía trước hai bước, chẳng lẽ Tiêu Úc biết mình lén ra ngoài, cố ý ngồi chờ chỗ này ? Hay là...chính Tiêu Úc là người gọi mình đến ?

Người trong quan tài sắc mặt trắng bệch, giống như được bôi một lớp phấn, đôi môi đỏ tươi, mười ngón tay tái xanh nắm chặt hai bên quan tài, thấy Lâm Ngôn tiến lên, khẽ nhếch miệng, lộ ra nụ cười cổ quái.

__”Ta chờ ngươi thật lâu...” Thanh âm trầm thấp mà thong thả, mỗi một chữ đều kéo theo một chuỗi dài quái dị.

Lâm Ngôn dùng ống tay áo chà lau nước mưa trên mặt Tiêu Úc, đau lòng vén mái tóc ướt đẫm của hắn sang một bên.

__Ta không phải đã đến rồi sao, đi thôi, theo ta trở về.

Trong bóng đêm Tiêu Úc âm trầm cười, bàn tay lạnh lẽo bắt lấy cổ Lâm Ngôn, hệt như cái kim sắt, Lâm Ngôn đột nhiên cảm thấy có điểm không thích hợp, bàn tay trên cổ càng ngày càng siết chặt.

__Ngươi nhìn ta, Lâm Ngôn, xem xem ta rốt cuộc có bộ dáng như thế nào.

Lâm Ngôn hoảng sợ mở to hai mắt, gương mặt con quỷ chậm rãi biến đổi, dần dần xuất hiện những vết phù thũng, môi bắt đầu hư thối, lộ ra hàm răng trắng nhách, vì phần thịt nướ bị héo rút, trông hắn lúc nào cũng đang cười, từng nhúm tóc đen rơi rụng, da thịt như bị nóng chảy, từng mảng từng mảng rơi xuống.

Một vật gồ đơ tròn tròn trơn trượt mềm nhũn rơi vào tay Lâm Ngôn, cúi đầu nhìn xuống, là một con mắt.

Da đầu giống như bị hàng ngàn hàng vạn cây kim đâm vào, Lâm Ngôn muốn đẩy tay Tiêu Úc ra, nhưng khi tay vừa chạm vào bả vai Tiêu Úc thì phốc xuy một cái, da thịt của Tiêu Úc tựa như một cục xà phòng ngâm nước, trơn trượt, vừa đụng vào liền rã nát...

Lâm Ngôn thất thanh kêu lên, một bên vừa gọi tên Tiêu Úc vừa không ngừng giãy dụa, bàn tay trên cổ hắn đã trở thành xương khô, khí lực vô cùng lớn, cái đầu lâu tiến gần về phía hắn, thanh âm the the “Người xem xem ta rốt cuộc có bộ dáng như thế nào!”

— “Tránh ra... người tránh...” Lâm Ngôn cắn răng, ngực căng cứng khó chịu, giống như bị một bao gạo lớn đè lên, như thế nào cũng không thể cử động.

— Lâm Ngôn, tỉnh, tỉnh!

Có người đang dùng lực lắc vai hắn.

Lâm Ngôn lao lực mở to hai mắt, hắn vô thức nỉ non, ánh đèn ảm áp, gương mặt của Tiêu Úc gần ngay trước mắt, đôi mắt thâm thiết, hai cốt trong mộng lại hiện lên trước mắt hắn, Lâm Ngôn bật người dậy, vội vàng lui về phía sau, dựa vào đầu giường co quắp thành một đoàn.

— “Tránh ra.” Hắn ủy khuất nói, ác mộng cực kì chân thật, quần áo ướt đầm mồ hôi lạnh, rét buốt dính vào da thịt.

Tiêu Úc kéo tay Lâm Ngôn, không ý đến Lâm Ngôn phảng kháng mà ôm hắn vào *** ngực, trấn an hôn lên gò má hắn, hơn nửa ngày người trong lòng không còn run rẩy nữa, nhưng vẫn cúi đầu không dám nhìn mình.

— Nằm mơ?

Lâm Ngôn gạt đầu, khàn giọng nói “Ta... ta mơ thấy một chiếc quan tài, còn có người, người...”

— “Ta chết?” Tiêu Úc bình tĩnh nói

— Sao người biết?

Tiêu Úc trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng nói “Lâm Ngôn, người rất sợ ta. Người thường xuyên lộ ra loại biểu tình như vậy, giống như ta đột nhiên sẽ biến thành ác quỷ, ôn thần, hay cái gì đó đáng sợ như vậy.”

— “Ta không có ý đó, người đừng nghĩ nhiều...” Lâm Ngôn xấu hổ vươn tay muốn ôm Tiêu Úc, nhưng bị hắn bắt động thanh sắc né tránh.

Hắn người song song nằm trên giường, mỗi người một bụng đầy tâm sự, Lâm Ngôn nhìn chằm chằm trần nhà, trong phòng đêm những vết ảm mốc trên tường dường như to hơn, hắn nghe thấy Tiêu Úc thật sâu thở dài, nhưng hắn lại không biết nên nói gì để trấn an Tiêu Úc, khung cửa sổ cũ kĩ không được đóng kín, gió lạnh theo khe hở luồng vào bên trong.

— Người ngủ chưa?

— Chưa.

— Ta kể chuyện cho người nghe.

Con quỷ không trả lời, Lâm Ngôn nhẹ giọng tiếp tục “Là truyện ma, nghe nói có một đôi tình nhân cùng bạn bè của họ dẫn nhau leo núi, đi đến giữa sườn núi thì cô gái không thể leo nổi nữa, nên quyết định kêu mọi người leo lên trước, còn mình thì chờ đợi, không nghĩ tới mọi người vừa đi không bao lâu thì xảy ra một trận tuyết lở, cô gái nơm nớp lo sợ bấy ngày, vốn tưởng rằng đã không còn hy vọng thì đột nhiên nhìn thấy mọi người từ trong gió tuyết trở về, toàn bộ đều là bạn của nàng, nhưng trong đám người lại không tìm thấy người yêu của cô gái!”

— “Bạn của nàng nói cho nàng biết, bạn trai của nàng đã chết trong trận tuyết lở, cô gái thương tâm muốn chết, ba ngày sau trong lúc mọi người đang vây quanh lửa trại sưởi ấm, thì một kẻ cả người đầy máu từ trên núi lao xuống, người đó chính là bạn trai của cô gái, nắm tay nàng nói “Bọn anh ở trên núi gặp lở tuyết, những người khác đều chết hết, chỉ còn một mình anh sống sót.”

— Người nói, rốt cuộc thì ai mới là người chết?

Tiêu Úc đưa lưng về phía Lâm Ngôn, trả lời “Người nghĩ là ai?”

— “Không biết.” Lâm Ngôn thở dài “Nhưng mà, nếu đổi thành chúng ta, thì ta sẽ đi theo người.”

Con quỷ không trả lời, Lâm Ngôn vui mặt vào lưng Tiêu Úc, lần này Tiêu Úc không trốn, tùy ý hắn ôm.

__”Không biết chuyện này đi sẽ phát sinh chuyện gì,nhưng mặc kệ như thế nào,nếu bắt ta phải lựa chọn, thì ta nhất định sẽ chọn người.” Lâm Ngôn quàng tay qua vai Tiêu Úc,ngượng ngùng nhỏ giọng thì thầm “Quay qua đây ngủ,ta thật sự có chút sợ người...Nhưng nếu không nhìn thấy người, thì ta lại càng sợ hơn.”

Tiêu Úc bật cười, xoay người qua nhìn Lâm Ngôn,vươn tay bẹo bẹo hai gò má của hắn “Đội lát nữa biến thành bộ xương khô,xem người làm sao bây giờ.”

__”Vậy thì làm canh xương hầm.” Lâm Ngôn cười hì hì tựa cằm lên vai Tiêu Úc “Bổ dung dưỡng nhan...”

Lời nói còn chưa xong thì nụ cười trên mặt hắn đột nhiên cứng lại rồi.

Ngoài cửa sổ bỗng dưng xuất hiện một người, gương mặt tái xanh lẳng lặng nhìn chằm chằm bọn họ,cái đầu tròn tròn,mặc một bộ áo choàng màu vàng đất,đầu lệch sang một bên,thấy Lâm Ngôn nhìn mình,khóe miệng liền lộ ra một nụ cười cổ quái,nhoáng một cái liền biến mất.

Ngoài cửa sổ chỉ còn lại màn đêm thăm thẳm cùng tiếng gió gào thét.

Lâm Ngôn chỉ tay ra ngoài cửa sổ nửa ngày không nói nên lời,Tiêu Úc nhú mày,trong lòng đều nhin không được lộp độp một tiếng.

Mười phút sau, Doãn Chu, tiểu đạo sĩ cùng Lâm Ngôn tụ tập trước cửa khách sạn nhìn ngó xung quanh,vài người đều trông có vẻ ngại ngùng,Doãn Chu bị Lâm Ngôn đánh thức liền thuận tay qơ con dao găm dưới gối,giờ phút này chỉ mặc một chiếc quần đùi,đứng giữa đường nhìn có chút đần độn.

__”Lâm Ngôn ca ca,không chừng là người nằm mơ nên hoa mắt đó.” A Nhan nghi hoặc nói.

Lâm Ngôn lắc lắc đầu “Ta vốn đâu có ngủ.”

Doãn Chu mất nửa ngày để định thần,nhìn bóng đêm dày đặc đột nhiên mở miệng “Lâm Tử, người đã nhìn thấy cái gì ?”

__”Miếu chủ,ta chắc chắn là hắn,hắn đã phát hiện ra chúng ta.” Lâm Ngôn nói “Chúng ta phải cẩn thận...”

__”Không đúng.”Doãn Chu nhìn chằm chằm mặt Lâm Ngôn “Người còn nhớ sao, phòng của người nằm ở lầu hai a.”

Lâm Ngôn ngậy ngẩn cả người,sau một lúc lâu mới cởi dép lê dưới chân ra,nhìn nhìn đế giày, trầm giọng nói “Vừa rồi, ta mơ thấy ác mộng,trong mơ ta đi vào rừng,nhìn thấy một chiếc quan tài...Vấn đề là, đây là đôi dép lê duy nhất của khách sạn,ta chưa từng mang nó ra ngoài,làm sao để giày lại có bùn đất cùng cỏ dại chứ ?”

END 46

47. Chương 47

Ba người cầm điện thoại di động lục soát xung quanh khách sạn đến rạng sáng,A Nhan vẫn chưa từ bỏ ý định,bị Doãn Chu kéo cánh tay tha trở về,vì an toàn, tiểu đạo sĩ dán một lá bùa lên cửa sổ,Lâm Ngôn sợ Tiêu Úc bị bùa trấn quỷảnh hưởng mà nhất quyết không chịu,ngồi trên mép giường mang dép lê nhìn ngó xung quanh,như thế nào cũng nghĩ không thông.

__”Từ giờ trở đi, đừng đi đâu một mình cả,cho dù là trong mộng.” Tiêu Úc có chút dăm chiêu nói “Nhớ kĩ lời người đã nói.”

__Lời ta đã nói.

Tiêu Úc đứng bên cửa sổ nhìn dãy núi nhấp nhô bên ngoài,nhẹ nhàng nói “Đừng cách ta quá xa, vô luận như thế nào, hãy tin tưởng ta.”

Gương mặt hư thối lập tức hiện ra trước mắt, Lâm Ngôn nhin không được rùng mình một cái, vội vàng liếc nhìn Tiêu Úc, gật gật đầu.

Dông tố càng ngày càng dữ dội, Lâm Ngôn nằm trên giường nhớ lại giấc mơ của mình, một chi tiết đột ngột toát ra khiến toàn thân hắn rét run, hắn thật sự không đi ra ngoài sao ? Bồn chồn nhích người lại gần Tiêu Úc, Tiêu Úc thuận tay ôm lấy eo hắn, thản nhiên nói “Ngủ đi, ngày mai đi ra ngoài một chuyến sẽ biết.”

Một đêm không nói chuyện, tâm sự tăng tăng.

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp, bầu trời trong xanh sâu thẳm, mây thực trắng, hàng cây Bạch Dương bên đường bị gió thổi rào rào lắc lư.

Gian nhà hàng của khách sạn đã mở cửa buôn bán từ rất sớm, động tác của cô nhân viên khá nhanh nhẹn, đang gấp bánh quẩy từ trong chảo ra, Lâm Ngôn nhìn nàng hỏi thăm tình trạng giao thông xung quanh, toàn trấn chỉ có một chiếc xe bus nhưng cũng không chạy qua cổ mộ, đường núi khó đi, ăn xong ba người liền mượn một chiếc xe bò ven đường, ngồi trên xe đi đến cổ mộ.

Sáng sớm, sương trắng còn chưa khô, rừng núi vắng vẻ, chỉ nghe thấy tiếng chim đỗ quyên hót, sương mù bị mặt trời chiếu rọi, lơ lửng lững lững, giống như một tấm lụa trắng trong suốt mềm rũ, cây cối ẩn hiện trong lớp vải, không khí có chút se lạnh.

—”Chỗ tốt.” Doãn Chu khen “Có thể ở đây vài ngày cũng không đến nỗi nào.”

Chủ xe mặc một chiếc áo khoác ngắn màu trắng, một bên đánh xe một bên cao giọng nói “Mấy thanh niên các người cũng biết thưởng thức thật, phong cảnh nơi này nổi tiếng lắm, đáng tiếc là nằm không đúng chỗ thôi.”

—”Đường khá xóc nảy, ngồi yên.” Vừa dứt lời, xe bò liền băng qua một cái hố to, ba người chưa kịp chuẩn bị, bị lắc dữ dội thiếu chút nữa đã ngã xuống, Doãn Chu che miệng, chủ xe sáng khoái cười to.

A Nhan vẫn nhìn xa xa ngẩn người, lúc này cũng khó có được cười, Lâm Ngôn lấy bình nước khoáng đưa cho hắn, an ủi nói “Đừng quá lo lắng, nếu sự phụ người chịu lộ diện, thì ít nhất có thể chứng minh chuyện hắn đang làm có liên quan đến chúng ta, sớm muộn gì cũng sẽ chạm mặt thôi.”

Tiểu đạo sĩ gắt gao ôm balô nói “Ta, ta sợ sự phụ xảy ra chuyện...”

Lâm Ngôn lắc đầu “Người đừng nghe Doãn Chu nói nhảm, tối hôm qua chúng ta tuy rằng ngủ lâu hai, nhưng cũng không quá cao, bốn phía đều có những tòa nhà trệt xấp xỉ, muốn trèo lên cũng thật dễ dàng.”

—Chúng ta vẫn là lo lắng cho bản thân mình trước.

A Nhan nghe ra sự đề phòng trong lời của hắn, cũng không nói nữa.

Xe bò chậm chạp lướt đi, con đường lổm chổm đá, hẹp mà gập ghềnh, hàng cây hai bên rậm rạp, cành lá xà xà xuống mặt, thường phải lách người né tránh, cầu đá cùng bằng chỉ dẫn cũng không thấy bóng dáng, chung quanh đều là cây cối chằng chịt, dãy núi chạy quanh, hình thành một cái trũng thiên nhiên, tiếng chim hót phá lệ thanh thúy.

Chủ xe đội nón rơm, thỉnh thoảng hừ hừ một khúc nhạc không biết tên, thanh âm cao vút mà thê lương.

Cổ mộ dễ tìm hơn rất nhiều so với tưởng tượng, xe bò đi qua một hồ nước, một bãi đỗ xe tạm thời xuất hiện trước mắt, đa số đều là những chiếc ba gác chuyên chở đất đá.

Lại đi thêm một đoạn, xe bò dừng lại trước cổng một quảng trường đã được thi công xong, cổng được dựng bằng đá cẩm thạch, ngang qua đền thờ đi đến mộ thất, hai bên đều được điêu khắc rất tinh tế, những người thợ đang đing đing đang đục đá, dưới đất là mấy chậu Nguyệt Quý nở rộ, cắt tía vô cùng bắt mắt.

Chung quanh có núi bao quanh, hai bên thềm đá là cỏ thụ sâm sâm, làm cho ngôi mộ lọt thỏm vào trong, trông có vẻ phá lệ sâu thẳm đen tối, tựa hồ quanh năm không thấy ánh mặt trời.

—”Nơi này không có xe đưa về trấn, mấy người các người định chơi tới khi nào ? Ta ở tại cửa chờ các người.” Chủ xe thực chất phác.

__”Không cần, không cần, cũng không biết phải chờ tới bao giờ,lúc về chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác.”Lâm Ngôn một bên trả tiền một bên nhu nhu cái mông nở hoa của mình.

Chủ xe có vẻ thực bài xích đội khai phá du lịch,nhìn xuống đất mắng câu làm bậy “Nhớ phải về trước khi trời tối, nơi này rất nguy hiểm.” Nói xong liền lắc lắc đầu “Kiếm tiền không thể trái với lương tâm,chuyện này không thể đùa đâu!”

Mấy người xuống xe,đồng loạt đi vào đền thờ.

A Nhan sờ sờ cột đá, lẩm bẩm “Vừa mới xây được hai tháng, rêu đã mọc dày như vậy.”

__”Xây lên ngược lại rất có khí thế...Sao ta không có cảm giác như mấy lần đi tham quan lăng mộ trước nhỉ ?” Doãn Chu ôm cánh tay nổi da gà của mình “Các người không cảm thấy nhiệt độ nơi này quá thấp sao ? Chỗ này đặc biệt rất lạnh, lại âm trầm nữa.”

__”Còn nhớ rõ Minh Thập Tam Lăng* sao ?” Lâm Ngôn nhẹ giọng nói “Người xưa cực kì chú ý tới phong thủy, nhất là xây mộ, thường không tiếc tiền để tìm kiếm những nơi trạch thủ cát nhường,lấy ví dụ như Thập Tam Lăng,ba mặt Đông Tây Bắc của núi Vĩnh Thọ vòng quanh một mảnh bồn địa,lăng tẩm dựng ở chân núi,đầu Bắc chân Nam,phía trước có sông ngòi, sau lưng có dãy núi,đứng ở trên cao quan sát thì phía Nam là một mảnh bình nguyên,tầm nhìn trống trải.”

__Người xem xem, chỗ này có gì khác biệt ?

Doãn Chu lấy áo khoác mặc vào, một tia khí lạnh quất thẳng vào mặt,oán giận nói “Chỗ này không có tầm nhìn trống trải,còn hận không thể chui rúc vào trong khe núi,phỏng chừng tám trăm năm cũng không thấy thái dương,lạnh chết người.”

__A,hướng núi không đúng,sao lại nó lại đưa lưng về phía Nam ? Còn có, vừa rồi hình như chúng ta đi qua một cái hồ...

Lâm Ngôn lạnh lùng nói “Toàn bộ đều tương phản,núi hướng về phía Nam, nước lại chảy về phía Bắc,hồ lại có hình bán nguyệt,giống như một cây cung ôm trọn ngôi mộ,thật khó cho người dựng mộ tìm được một nơi hung hiểm như vậy.”

Doãn Chu ngạc nhiên nói “Chính xác, nhưng mà làm vậy thì có lợi ích gì ?”

__”Nhà cửa cùng vị trí của các đồ dùng sinh hoạt hằng ngày cũng rất cần được chú ý,tỷ như nhà bếp thuộc tính hỏa vậy,nam chủ thiên về Tây Nam, nếu nhà bếp được xây ở hướng Tây Nam sẽ rất bất lợi cho nam chủ,dịch sinh ám bệnh. Hay hướng Đông Nam có lợi cho nữ chủ nhưng nếu nam chủ ở nhà hướng Đông Nam,trên quẻ thượng gọi là Thiên Phong Cấu,gia chủ ngoại tình bất trung,đây đều là những điều cần phải lưu ý.” Lâm Ngôn nhún mày nói.

__Lăng mộ dành cho người chết cũng cần phải chú ý tới phong thủy,mộ địa không tốt,người chết khó có thể yên giấc,thậm chí không thể đầu thai.

Tiểu đạo sĩ gật đầu “Đúng vậy,vào triều Minh có quan viên đắc tội với hoàng đế,hoàng đế phủ kín xích tiêu thuần dương cùng chu sa trong mộ của hắn,quan tài là hạ táng lúc chính ngọ,hình thành cái gọi là“Biển lửa địa ngục”, hồn phách của người chết phải chịu đựng thống khổ,nghe nói sau này con cháu vị quan kia đào xác hắn lên,thì cốt đã bị cháy đen khô quắt,cực kì thảm thiết.”

__”Lăng tẩm phải chú ý cân bằng âm dương,vị quan kia lại bị hạ táng ở nơi chí dương,nhưng cũng là chí âm,tụ oán dương thi,người chết như bị kim đâm lửa đốt,đừng nói là đầu thai,nếu hạ táng lầm canh giờ,nhất định sẽ hóa thành cương thi.” Tiểu đạo sĩ lấy tay che nắng,nheo mắt nhìn dãy núi cao ngất nói “Người chết không thể phản kháng,này căn bản là có người cố ý,thủ đoạn cực kì ngoan độc.”

__”Không biết tên kia làm sao sống được.” Lâm Ngôn cắn môi “Oán khí tích tụ không tiêu tán,khó trách sẽ xuất hiện lệ quỷ quỷ phá.”

Ba người cùng nhau đi vào đền thờ. Doãn Chu cùng tiểu đạo sĩ đi trước,Lâm Ngôn theo ở phía sau,nơi này so với bộ dáng rậm rạp hoang phế trong trí nhớ của hắn đã hoàn toàn thay đổi,nơi nơi đều vang vọng tiếng máy cắt đá,qua một thời gian nữa, càng sẽ có nhiều người đặt chân đến nơi này,ngủ phép, du lịch,trẻ con nắm tay cha mẹ,vây quanh sờ soạng chiếc quan tài, trước cửa bảo vệ sẽ bán những cuốn sổ tay, bên trong

đều là những văn vật đã được khai quật, những thứ mà lúc còn sống hắn từng dùng hay yêu thích, đều bị đặt trong hộp kính mặc người chỉ trở, không còn thuộc về hắn nữa.

Hắn không biết nhà Tiêu Úc ở đâu, có lẽ đối với quỷ mà nói, phần mộ chính là ngôi nhà duy nhất để hắn có thể ngủ yên.

—”Xin lỗi, lại biến thành như vậy.” Lâm Ngôn nhỏ giọng nói với Tiêu Úc.

Con quỷ không trả lời, chỉ thật sâu nhìn hắn một cái, phúi phúi vạt áo, đi nhanh về phía trước.

Đường vào mộ thật sâu thăm thẳm, giống như hắn sớm đã không nhớ nổi chuyện lúc trước.

Lâm Ngôn nhìn theo bóng Tiêu Úc, nhớ lại lần khai quật mộ lần đó, trong lòng có chút ảm áp, đây là nơi bắt đầu câu chuyện của bọn họ, đèn mờ sáng tỏ, khu mộ thật trống trải chỉ có một mình hắn, một vị bạch y công tử đứng ở cách đó không xa lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt cô đơn, đi theo hắn nhìn lại ánh trăng của năm trăm năm sau, thế giới này đã hoàn toàn thay đổi, chỉ còn một người có thể dựa vào.

Bất cứ thời điểm nào cũng đều muốn sống vai bên cạnh hắn, nói câu hạnh ngộ, nói câu yêu thích, Lâm Ngôn bước nhanh hai bước, con quỷ lại trở nên cổ quái, quanh thân tản ra khí tức quỷ dị lạnh lẽo, ánh mắt phá lệ lạnh, tay hắn giống như quả bóng cao su siết chặt, năm ngón tay cuộn vào nhau phát ra tiếng xương răng rắc, phảng phất như một bộ xương khô biết đi.

Lâm Ngôn muốn đuổi theo hắn, nhưng lại bị tiểu đạo sĩ giữ chặt, lắc lắc đầu.

—”Đây là địa bàn của hắn, chúng ta phải cẩn thận.” A Nhan hạ thấp giọng “Người, đừng quên hắn là một con quỷ.”

—Với ta mà nói thì đều giống nhau thôi.

A Nhan khinh miệt hừ lạnh một tiếng “Vị trí ngôi mộ này rất kì quái, vạn nhất hắn muốn trả thù, ma quỷ chết oan là cái dạng gì, đừng trách ta không nhắc nhở người.”

Thềm đá càng ngày càng dâng cao, thẳng hướng đến một nắp hầm tối đen, cửa bằng gỗ dán ba lớp như những ngôi nhà trệt, cửa mở ra, xuất hiện một người đàn ông trung niên đen đúa, thật xa liền nhìn thấy ba người. Lâm Ngôn tiến lên hàn huyên, nghe nói là học sinh do giáo sư Trần gửi tới liền lộ ra nụ cười nhiệt tình, lập tức về phòng lấy chìa khóa, nhanh chóng dẫn ba người vào mộ thất.

Vừa tiến vào, chung quanh liền trở nên tối đen, chỉ còn lại hai ngọn đèn nhỏ ảm đạm.

Mộ đạo dẫn thẳng đến chính thất, tường đá hai bên đều được mài giữa nhẵn nhụi, cực kì chắc chắn, cổ mộ rất sâu, càng đi vào càng cảm thấy rét lạnh đến tận xương tủy, thạch đạo không tốt thông gió, mùi ẩm mốc xông nồng vào mũi, cũng may ở sâu trong hành lang có trang bị thang máy, vượt qua một đoạn thông đạo, liền trực tiếp đi đến tầng dưới chót của lăng mộ.

Người phụ trách dẫn ba người vào bên trong, liên tục giảng giải về tiến độ thi công cùng cách thức bảo quản văn vật, Lâm Ngôn cũng không chú tâm nghe lắm, chỉ cảm thấy tiếng vang xung quanh rất lớn, mỗi một câu đều ơ ơ ơ ơ vọng lại.

Thang máy nối thẳng đến sảnh chính, quang cảnh bên trong đã thay đổi rất nhiều so với lúc trước, chiếc thùng gỗ mục nát cùng ngọc toái liêu đều đã được thanh lý sạch sẽ, đèn đuốc sáng trưng, một vòng thủy tinh xây dọc theo bức tường, đồ sứ, ngọc khí cùng những vật bồi táng bị đặt trong tủ kính, có ngọn đèn nhỏ màu vàng chanh chiếu vào, giữa sảnh có bảy tám nhân viên mang bao tay đang làm công việc tu bổ văn vật, động tác cực kì cẩn thận.

Người phụ trách tiến lên chào hỏi, cầm chuỗi chìa khóa dài trên tay nói “Đến đây, trước mắt chỉ có một gian này, các người muốn xem cái gì?”

Lâm Ngôn nhìn thoáng qua vị trí của mộ chủ, đã được gắn thêm cửa chống trộm, cánh cửa khép chặt.

—Không thể xem quan tài sao?

Người phụ trách ôn hòa cười cười “Hiện tại không được, lúc người tới cũng thấy, mộ huyệt không giống như bình thường, khó được nhiều năm như vậy mà quan tài cùng xác chết không bị mộ tặc tàn phá, sợ xác chết

tiếp xúc nhiều với không khí sẽ bị ôxi hóa, chúng đã phải tiến hành quy trình bảo quản, chờ chuyên gia đến làm kiểm tra thể chất, xác định giới tính cùng tuổi tác, nguyên nhân cái chết sau mới dám mở cửa tham quan.” Nói xong liền chỉ chỉ những cổ vật “Những thứ này cực kì có giá trị đối với việc nghiên cứu đời sống ở cổ đại, trách không được giáo sư lại cho các người đến đây tìm hiểu.”

__Qua một đoạn thời gian có thể sẽ cho lấy mẫu về nghiên cứu, người nếu muốn xem thì chịu khó chờ vài ngày đi.

Sau khi dạo quanh một vòng, Lâm Ngôn cùng Doãn Chu nhỏ giọng thảo luận đối sách, hần có điểm nóng vội, với tính tình của con quỷ, nếu thấy có kẻ động vào quan tài của hần chỉ sợ sẽ xảy ra tai nạn chết người, nhưng khi hai người thương lượng với người phụ trách hồi lâu, người kia chỉ xua tay, tỏ vẻ đây là chủ ý của cấp trên, hần không chìa khóa vào khu vực của mộ chủ, càng không có khả năng cho Lâm Ngôn tiếp cận hài cốt. Ngược lại tiểu đạo sĩ luôn cẩn thận quan sát cửa chống trộm, thừa dịp người phụ trách không ở, lặng lẽ đến gần Lâm Ngôn, thấp giọng nói “Ta biết cách mở cánh cửa này.”

__”Trừ bỏ đuôi quỷ ra, sư phụ còn dạy ta những thứ khác.” A Nhan đắc ý nhếch miệng “Không nghĩ tới sẽ có ngày hữu dụng.”

__”Người biết mở khóa ?” Lâm Ngôn kinh ngạc nói

__Tất nhiên, đạo thuật đòi hỏi phải biết bố cục phong thủy, mở các loại khóa là nghề gia truyền.

Lâm Ngôn tính toán một lát, sau đó khều khều Doãn Chu, quan sát kĩ tình huống xung quanh nói “Đồng chí kĩ thuật, cơ hội thể hiện của người đã đến, hệ thống chống trộm của nơi này, người bẻ được không ?”

Doãn Chu hí hóp đánh giá ngọn đèn báo động trên tường, đập tay “Không thành vấn đề, hủy đi là được....”

Tiếng của hần quá lớn, liền bị Lâm Ngôn hung hăng đập một cước, đau đến kêu cha gọi mẹ.

Người phụ trách quay đầu lại, ba người đứng thành hàng, cười đến vô hạn thuần lương.

Sự thật là Lâm Ngôn đang nghiêng răng nghiêng lợi nói “Y phục dạ hành của các người đâu ?”

__”Ở đây, ta đã sớm lường trước hậu hoạn.” Doãn Chu dùng sức nháy mắt mấy cái.

END 47

48. Chương 48

Sắc trời dần dần tối đen, trong núi không thấp đèn. Rừng cây yên tĩnh, ngẫu nhiên chỉ nghe thấy tiếng gió thổi lác đác vang lên.

Cách khu lăng mộ không xa, có ba người mặc đồ đen đang ngồi chồm hổm trong đám cỏ gặm bánh mì.

__”Các người nói...nơi này có sói không ?” Doãn Chu khấn trương hề hề khều khều Lâm Ngôn “Lấy dùm bình nước, khát muốn chết.”

__”Chai cuối cùng đó, tiết kiệm một chút, chúng ta không mang đủ đồ ăn.” Lâm Ngôn cầm nửa bình nước khoáng đưa qua, xa xa nhìn chằm chằm ngọn đèn màu da cam, một ngày bận rộn chấm dứt, các công nhân đang tụ tập trong lều uống rượu đánh bài.

__”Sớm biết phải nhịn đói một đêm, làm gì thì làm cũng phải ăn luôn gói mì mà người ta mời cho rồi...” Doãn Chu oán giận nói.

Khi nói chuyện, một ngọn đèn lại tắt.

__”Thất sách, đáng lẽ phải mua chút thuốc mê bỏ vào trong cơm của bọn họ, như thế thì chúng ta đâu phải ngồi chờ như thế này.” Doãn Chu tiếp tục than thở, vỗ vỗ cánh tay một phen “Mẹ, làm cách mạng cũng không thâm như vậy, lão tử sớm muộn gì cũng bị muỗi cắn chết.”

Bốn phía đều là cỏ dại,gió thổi lạnh buốt.

__”Chưa từng nghe qua sao,có khổ thì mới có sướng.” Lâm Ngôn bẻ bánh mì nhét vào miệng Doãn Chu “Nếu cứ tiếp tục than thở, thìđừng trách ta không cảnh cáo người.”

__”Ai u, ta biết rồi, là lương tâm ngươi bị chóăn.” Doãn Chu nói thầm một câu,hai chân tê rần,không thểđứng vững, đành đặt mông ngồi thẳng xuống đất,phát ra một loạt tiếng rào rào.

Tiểu đạo sĩ quay đầu đưa tay lên miệng ý bảo chó có lên tiếng,chỉ chỉ căn lều đằng xa,chỉ còn một ngọn đèn cuối cùng,bóng đêm làm cho gương mặt tái nhợt của hắn biến thành xanh đen,ánh mắt bình tĩnh giống như một con mèo đang đi săn.

__”Ta thảo, ngươi có luyện qua sao ?” Doãn Chu nhìn hắn chằm chằm, có chút kinh ngạc.

Lâm Ngôn xoay người ngồi dậy,nhét nửa ổ bánh mì vào balô,nheo mắt lại “Ngủ hết rồi, dọn dẹp một chút,nửa tiếng nữa chúng ta bắt đầu hành động.”

__”Tất cả của các người đi,trước dùng của ta,hai người các người giữ lại dự bị.” Lâm Ngôn liếc mắt nhìn đồng hồ,đồng hồ dạ quang ở trong bóng tối phát ra ánh sáng xanh mờ mờ.

__”Đến, có người tới.” Tiểu đạo sĩ nhỏ giọng nói.

Một ánh đèn pin loáng qua,là người đàn ông trung niên đã tiếp đãi ba người lúc sáng,khoác áo,vừa ho khan vừa đóng cửa lăng,quấn ba vòng xích sắt,ca đất một tiếng khóa lại,sau đó thông thả về lều.

Ánh trăng lên cao một chút.

Ba người lặng lẽđi đến cửa chính,trong lòng có điểm hưng phấn lại khẩn trương,một hồi đạp chân,một hồi đánh vào lưng người đi trước,nghẹn cười đến đau sốc hông.

__”Công phu này của ca tuyệt đối vượt trội hơn phe Hồng Quân công nông rất nhiều, đáng tiếc sinh không đúng thời,anh hùng lại không có đất dụng võ...” Doãn Chu còn chưa nói xong,đã bị Lâm Ngôn bầm ót,đành phải ngậm miệng.

Cửa chính rất cao,trên hàng rào có chỗđặt chân,cũng không tính khó leo.

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu chơi với nhau từ nhỏđến lớn,leo cây trèo tường cực kiên ý,một chạy lấy đà, một làm bệ phóng,cửa sắt bị hai người dùng sức kéo,phát ra ầm ầm tiếng vang,hai người liếc nhau, trước sau chậm rãi leo xuống, rơi xuống đất lại đợi một hồi,thấy công trường không cóđộng tĩnh mới kêu tiểu đạo sĩ leo qua.

A Nhan gầy yếu,lúc trèo lên thì hoàn hảo,nhưng lúc xuống lại bám chặt vào hàng rào,sắc mặt vốn đã tái nhợt liền không có huyết sắc.

__”Không sao, nhảy xuống đi, ta tiếp ngươi.” Lâm Ngôn dang hai tay ra,A Nhan thật cẩn thận trượt xuống,sau đó dứt khoát liền nhảy,cũng may vừa lúc nhào lòng Lâm Ngôn,thiếu chút nữa cả hai đều đã ngã sấp.

Tiểu đạo sĩôm cổ Lâm Ngôn, mặt lập tức đỏ lên.

Mùi thuốc thảo nhiên xông vào mũi,ngực bị thứ gìđó cứng rắn cọ cọ,Lâm Ngôn ôm vững hắn,cười nói “Đeo cái gì vậy ? Thật đau.” Nói xong liền lôi một sợi dây thừng màu đen ra khỏi cổ hắn,tiểu đạo sĩ không ngừng trốn tránh,một miếng gỗ nhỏ liền xuất hiện,là hình nhân bằng gỗ giống hệt Lâm Ngôn, trông rất sống động.

Mặt A Nhan càng đỏ hơn,vội vàng nhét khối gỗ về,lấp bắp giải thích “Cái , cái này là người lần đầu tiên tới nhà ta nói muốn, nhưng vẫn, vẫn không dám đưa cho người...”

Tiểu Úc lập tức xuyên qua hàng rào , sắc mặt âm u,lạnh lùng lướt qua hai người.

Lâm Ngôn có chút xấu hổ,làm bộ như không có chuyện gì, xoay người đuổi theo Tiểu Úc,một bên nghĩ thầm có nên tìm thời gian nói chuyện rõ ràng với A Nhan hay không,A Nhan lại đi trước hắn một bước,thanh âm rất nhỏ,run run nói “Ta biết, ngươi không cần phải đợi tới ta.”

Sắc mặt hắn trắng bệch.

Đèn nhỏ hai bên mộ đạo đã bị dập tắt, bóng tối sâu không thấy đáy, ngay cả đèn pin cũng không có tác dụng, chiếu chưa được mấy thước liền bị hắc ám cùng mùi ẩm mốc không khí nuốt chửng.

Cũng may thang máy còn có thể sử dụng, trong không gian âm u lóe lên ngọn đèn màu xanh, hết như một con mắt, càng đi sâu xuống, nhiệt độ chung quanh càng lạnh, hàn khí không ngừng xâm tủy nhập cốt.

Ầm một tiếng, tiếng kim loại rơi xuống đất trầm đục vang vọng khắp ngôi mộ, ba người cẩn trọng tiến vào, rón ra rón rén xuyên qua đoạn hành lang cuối cùng, mỗi tiếng vang nhỏ đều bị phóng đại lên gấp trăm lần, làm cho người ta đều nhảy dựng lên, trước mắt là cánh cửa cổ mộ nguy nga, vì nghênh đón du khách mà cố ý phóng chế, cũng không phải là cánh cửa lúc đầu, đồ tươi lại lâm li lạnh lẽo.

Ánh sáng đèn pin quét một vòng quanh ngôi mộ, hoàng quang mờ mang trong bóng đêm có vẻ mờ nhạt mà thừa thớt.

Nửa đêm, không có người quấy nhiễu, tòa cổ mộ này mới có thể trở về với bộ dáng vốn có của nó, cổ lão thanh chuyên, bán tàn khung đỉnh, kiức đã bị lãng quên, một kiếp người đã đi qua, chỉ nghe một tiếng rung lên, cửa mở ra, hắc ám lập tức đập vào mặt, hết như một cái miệng khổng lồ nặng trĩu, âm mưu nuốt chửng con người, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Không có gì đáng sợ hơn mộ địa, mỗi người nếu được sinh ra thì nhất định phải đến nơi này, phồn hoa chỉ là huyễn ảo, cái chết mới là vĩnh hằng. Ba người sống vai nhau mà đứng, không ai dám tiến vào trước, chợt Tiêu Úc, mặt không đổi sắc xuyên qua ba người, chậm rãi đi vào thế giới thuộc về riêng hắn.

Lâm Ngôn đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, sợ bị hắn bỏ rơi, liền nhanh chân theo vào, phía sau Doãn Chu bỗng dừng trùu rút một hơi khí lạnh, chỉ vào Tiêu Úc, sợ hãi kêu lên “Đó là thứ gì?”

—Ta nhìn thấy một bóng trắng đang đi trước mặt chúng ta, là ma quỷ, Lâm Tử người mau trở lại!

Lâm Ngôn quay đầu cười khổ “Hắn chính là Tiêu Úc, là con quỷ vẫn đi theo chúng ta.”

—”Chỉ âm chi địa, lệ quỷ hiện hình.” A Nhan nhìn chằm chằm phía trước, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Doãn Chu thở hổn hển, Lâm Ngôn vỗ vỗ vai hắn “Thả lỏng, hắn sẽ không hại người, không có việc gì.”

—”Ta thao, người còn có thể bình tĩnh như vậy, hắn là quỷ, là ta lần đầu tiên nhìn thấy một con quỷ hàng thật giá thật...” Nói chuyện liền không tự giác trở nên lộn xộn, Lâm Ngôn phiền táo đánh gãy hắn “Được rồi, cũng không phải đi coi khỉ trong sở thú.”

Tiêu Úc xem ba người như không khí, nhìn không chớp mắt, hắn rất quen thuộc với nơi này, ngôi mộ như ngục tù lạnh lẽo giam cầm hắn hơn trăm năm, hắn bước tới, nhanh chóng lướt qua sảnh chính tối đen, biến mất sau cánh cửa chống trộm vào phòng mộ chủ.

Doãn Chu trợn mắt há hốc mồm, chỉ có tiểu đạo sĩ còn trấn định, dùng đèn pin đảo quanh sảnh chính, mở nút, ngọn đèn âm u trong mộ lập tức sáng lên, có thể thấy được vách tường xung quanh được mài bóng loáng, cách mỗi nỗi kín liền mức ngay cả cây kim cũng không lọt.

Trên bệ trưng bày những văn vật được bồi táng, ấm trà nước sơn đen miêu hoa, ngân khoáng ngân thi, đồ sứ thanh hoa, các loại dụng cụ bằng ngọc, một quyển sách đồ vàng, bút mực, chuẩn bị cẩn thận mà nghiêm túc, một tủ kính lớn dựa sát vào vách tường, song song là ba bộ xiêm y được móc trên giá, nhìn không ra nhan sắc, dường như đã từng bị hơi qua lửa.

—”Đây là cái gì?” Doãn Chu chỉ vào một tủ kính, Lâm Ngôn đi qua, nhẹ giọng nói “Mộc dũng, sau khi chết người ta thường chôn những thứ này theo cùng, bên kia là nô bộc, còn có xa mã, tất cả đều được chuẩn bị đầy đủ, chứng tỏ mộ chủ sinh tiền cơm áo vô tư, tuy rằng vị trí ngôi mộ này có chút kì quái, nhưng dựa theo mấy thứ này vẫn có thể xác định được.”

—Chúng ta không còn nhiều thời gian, nhất định phải rút khỏi trước hừng đông, hành động thôi.

—”Hai chúng ta sẽ vô hiệu hóa hệ thống chống trộm, người xem xét chung quanh xem có gì đặc biệt không.” Doãn Chu phân phó.

Doãn Chu cùng A Nhan đều bận rộn, ai làm việc nấy, trên đất để đầy tua vít cùng kiềm mỏ nhọn, các loại dụng cụ dùng để mở khóa đều được lấy ra, Lâm Ngôn tâm thần không yên, cầm đèn pin làm bộ như đang kiểm tra các vật bồi táng, một tay che ngực, da đầu không ngừng co rút.

Từ khi tiến vào mộ thất, cả người hắn đều tâm kinh nhức khiêu, mộng hồn ly tán, mơ hồ không chừng, mỗi một dạng đồ vật, phảng phất như đang vang vọng tiếng đàn tỳ bà cùng nguyệt cầm, ý đồ thức tỉnh kịc trong hư không, làm người ta nói không nên lời nguyên do, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Hoạ đăng tết Nguyên Tiêu, nơi nơi đều thả đèn ***g, một chiếc bàn hoa lê, sơn đen mạ vàng, bày những món điểm tâm tinh tế, dưới lầu bóng người không ngừng lắc lư, náo nhiệt phi phàm, hàng quán, làm thơ, ẩm rượu, phồn hoa mà tập nập.

Đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa...

Đầu đau như búa bổ, Lâm Ngôn lắc đầu hai bước, há miệng thở dốc.

Ca, ca đất.

Một tiếng tinh tế vang lên, ngọn đèn trên tường bỗng dưng tắt ngấm, cả ngôi mộ lại chìm vào hắc ám, sau đó xuất hiện hai luồng ánh sáng mờ nhạt, Doãn Chu ném tua vít “Xong rồi, ta đã tắt nguồn điện, còn lại là của người, đạo sĩ.”

A Nhan lên tiếng, ngồi xếp bằng trước cửa chống trộm, dùng một sợi kẽm đút vào ổ khóa, lắp đi lắp lại nhiều lần, loại cửa chống trộm này có bẫy chốt, tính sai một bước sẽ làm cho chốt bị kẹt, chỉ có thể dùng búa phá cửa, bởi vậy đòi hỏi phải hết sức tập trung, A Nhan thường thường chà sát bàn tay dính đầy mồ hôi, cầm khăn lau trán rồi mới tiếp tục thao tác.

Ly hồn chợt kinh, trái tim Lâm Ngôn cảm thấy kinh hoàng, hận không thể lập tức chạy ra khỏi nơi quỷ quái này, cổ tình cần phải khắc chế, rà soát khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Tiêu Úc, con quỷ một mình vào đi vào phòng mộ chủ, bỏ lại một mình hắn ở bên ngoài.

— “Xong rồi, xong rồi.” Tiểu đạo sĩ lau đi mồ hôi trên trán, cầm nắm cửa, đẩy vào trong.

Doãn Chu lập tức vọt tới, vừa muốn vào đột nhiên giống như bị điện giật mà lùi trở về, thanh âm run rẩy “Bên trong... có... có người chết phải không?”

Lâm Ngôn không trả lời, chỉ đẩy hắn ra, hít một hơi thật sâu, sau đó lắc mình đi vào.

Không gian tối đen như mực làm cho người ta hít thở không thông, phảng phất như đang bước xuống âm phủ, Lâm Ngôn không phải là không cảm thấy khẩn trương, cổ họng khô khốc, liên tục nuốt mấy ngụm nước bọt cũng không nói nên lời, cầm đèn pin xoay tròn, quét một vòng quanh thạch thất.

Tất cả cơ hồ đều không có gì thay đổi, quan thất hẹp dài, cao khoảng hai thước, một bãi đá hơn mười thước vuông gọi là quan giường, chính giữa là một chiếc quan tài cao hơn nửa thân người đang lẳng lặng ngủ say, niên đại quá mức xa xăm, lớp sơn đen đã loang lổ bong tróc, lộ ra phần gỗ nguyên chất cứng rắn, phảng phất như vừa chạm vào sẽ vỡ thành từng mảnh, trước quan tài đặt một ngọn đèn chong đã khô cạn, bài vị trống rỗng âm u, tức mục mà bị thương.

Vì bảo đảm xác chết không bị ôxy hóa, mộ thất không thể thông gió, mùi ẩm mốc hư thối tích tụ nhiều năm cay độc xông xông vào mũi, Lâm Ngôn cùng tiểu đạo sĩ thì không sao, nhưng Doãn Chu vừa tiến vào đã ho khan liên tục, bịt mũi, biểu tình vẫn vẻ buồn nôn.

Tiêu Úc đứng trước quan tài, một thân cẩm y thuần trắng, lẳng lặng nhìn Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn đi qua nắm lấy tay hắn, nhẹ giọng nói “Chúng ta sẽ mở nắp quan tài, người đồng ý sao?”

Tiêu Úc không nói lời nào, hai tay phát run, gắt gao nắm lấy Lâm Ngôn, móng tay đâm vào da thịt, phát đau.

— “Người đừng như vậy, ta mới sợ, sợ muốn chết, xem qua nhiều xác chết như vậy, vẫn không nghĩ tới một trong số đó lại có quan hệ với mình...” Lâm Ngôn cắn răng, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi lạnh “Ta luôn tự nhủ với lòng rằng phải giúp người, nên mới có thể cố gắng chống đỡ đến tận bây giờ.”

Lâm Ngôn gian nan nở nụ cười “Không nói lời nào, vậy xem như người đồng ý rồi.”

Tiêu Úc trầm mặc thật lâu,sau đó gật đầu.

Doãn Chu giơ đèn pin quan sát chiếc quan tài,nắp quan tài có một khe hở nhỏ là do lúc trước đã bị mở ra, vươn tay đẩy đẩy, vụn gỗ liền ào ào rơi xuống,Lâm Ngôn dùng dư quang bắt gặp,mặt liền biến sắc,quay đầu quát “Đừng đụng vào!”

Doãn Chu hoảng sợ, vội vàng rút tay về.

__”Hắn không thích người khác động vào.” Lâm Ngôn mệt mỏi nói “Khiết phích.”

__Gì chứ, đều đã biến thành bộ xương khô,còn sạch chỗ nào ?

Lâm Ngôn lắc đầu “Người không rõ.”

Hai tháng trước,hắn một mình tiến vào nơi này, những người khác đều ở lại đại sảnh chờ hắn,khi đó còn không có sạch sẽ như bây giờ,khắp nơi đều là mảnh vỡ,chai lọ bị đập đổ tứ tung,dính đầy bùn đất,nằm lổn lổn trên sàn,mỗi người khi thấy hắn vào cửa đều ngừng làm việc, lẳng lặng nhìn hắn đi vào phòng mộ chủ. Hắn tự tay mở nắp quan tài,tự tay xử lý xác chết,người yêu sạch sẽ, dù cho có hóa thành một bộ xương khô,nhưng nhất sinh nhất thế cũng chỉ để một mình hắn nhúng chàm...

Tâm tư nhất thời hỗn loạn,Lâm Ngôn xua tay kêu hai người tránh ra,thuận thế phúi bụi bám trên quan giường,động tác ôn nhu như đối đãi với người yêu đang ngủ say,thậm chí còn không dám lớn tiếng hô hấp.

Tiêu Úc không biết khi nào thì đã xuất hiện sau lưng hắn,ánh mắt bi thương, Lâm Ngôn quay đầu sờ sờ mặt Tiêu Úc,ôn nhu nói “Ngoan, đứng qua một bên đi.”

Doãn Chu kinh ngạc dường như muốn nói cái gì,lại bị tiểu đạo sĩ kéo ra ngoài.

Nắp quan tài nặng nề mở ra,khi người đã sớm chết lộ ra qua khe hở,một bàn tay liền che trước mắt Lâm Ngôn,làm thế nào không chịu buông tha.

__”Đừng nhìn.” Tiêu Úc nói.

Lâm Ngôn mở tay hắn ra,quay đầu hung ác trừng Tiêu Úc “Người sợ ta ghét bỏ người ?”

Trong mắt Tiêu Úc chợt lóe lên,che trước người hắn “Cứ để bọn họ làm đi.”

Lâm Ngôn ôm cổ Tiêu Úc, mệt mỏi nói “Trước khi chúng ta gặp nhau,ta vừa nói muốn kết hôn vừa ở nhà xem GV tự an ủi, như vậy người sẽ ghét bỏ ta sao ?”

__...Người như thế nào đều tốt cả.

__”Vậy không phải là được rồi sao,cũng chỉ là xem hài cốt mà thôi,lần sau ta đi đến bệnh viện chụp ảnh X quang,đem về cho người xem,được không ?” Lâm Ngôn trêu ghẹo hắn “Hiện tại ta cảm thấy người rất chân thực,thật đó,đặc biệt rất tuấn lãng.”

Tiêu Úc xoa nắn mặt hắn,nhìn chiếc quan tài,hai người cùng nhau mở nắp quan,dưới ánh sáng của đèn pin,một bộ hài cốt còn nguyên vẹn lẳng lặng nằm trên tầng tầng lớp lớp gấm lụa,đầu hơi nghiêng sang một bên,phẳng phất như đang ngủ. Trăm năm thời gian cùng hoàn cảnh ẩm ướt khiến cho cái xác bị vôi hóa,đôi môi thâm đen mốc vàng,dây chằng, khớp xương đều bị bong tróc,xương tay cùng xương chân rã ra,nhưng phần tóc vẫn hoàn hảo,dán vào đầu lâu, uốn lượn sang một bên.

Áo liệm vẫn còn được bảo quản rất tốt,đã bị lấy ra trong lần khai quật đầu tiên,treo trong tủ kính đặt ở đại sảnh triển lãm cho người chỉ trở,lớp áo trong Lâm Ngôn không dám động,sợ phá hư hài cốt,năm rộ tháng dài, chiếc áo dính bệt vào hài cốt hóa thành một mảng đen nhánh,có thể nhìn ra hình dạng của xương sườn.

Lúc sinh tiền ,dung mạo của Tiêu Úc có tuấn tú bao nhiêu thì khi chết,vẫn khá khá như trước,tự đứng làm cho người ta xúc mục kinh tâm.

Trong lòng không phải không cảm thấy khó chịu,hắn chỉ là cố gắng cắn răng chịu đựng,không tình nguyện để cho Lâm Ngôn nhìn thấy.

Móng tay đâm vào da thịt đỏ au một mảnh.

Lúc Doãn Chu và A Nhan tiến vào, Lâm Ngôn đang ngồi trên quan giường nghỉ ngơi, sau lưng đổ một thanh mồ hôi lạnh, bị hàn khí xâm thực, lạnh lẽo bất dĩnh khó chịu, thấy hai người vào cửa, Lâm Ngôn nở nụ cười suy yếu, chỉ chỉ quan tài “Nhìn đi, nhưng đừng chạm vào.”

Con quỷ biết người khác sợ hãi, tự giác lui về một góc mộ thất, tựa vào tường ngăn người, dưới ánh sáng mờ nhạt có thể nhìn thấy một bóng trắng mờ mờ, hết như được cắt ra từ phim kinh dị.

Doãn Chu từ trên cao nhìn chăm chăm Lâm Ngôn, trầm mặc một hồi, lấy một điều thuốc từ trong túi áo ném cho hắn “Ra ngoài hút đi, trong này có đèn báo cháy.” Nói xong liền đi về phía Tiêu Úc.

__”Nhĩ hảo.” Trạch nam gỡ gỡ tóc, có điểm vô thố “Lần đầu gặp mặt, ta là Doãn Chu, là bạn từ nhỏ của Lâm Ngôn.”

__Ta nhìn ra Lâm Ngôn thích người, người phải đối xử tốt với hắn, nếu dám làm hắn buồn, thì mặc kệ người là người hay quỷ, ta đây nhất định sẽ hung hăng đánh người một trận.

Lâm Ngôn sững sờ, nhìn nhìn Doãn Chu lại nhìn về mặt đầy kinh ngạc của Tiêu Úc, nhin không được quay đầu cười trộm, cười đến chảy cả nước mắt.

END 48

49. Chương 49

Một màn này làm cho Lâm Ngôn cảm thấy vô cùng ấm áp, mặc dù ngoại trừ bóp cổ ra, hắn cũng chưa thấy Tiêu Úc đối xử với người khác như thế nào, vừa định tiến lên thay hắn giải vây, thì chợt thấy con quỷ nhú mày, học lễ nghi thời nay, vươn tay về phía Doãn Chu “Nhĩ hảo.”

Mặc dù đứng ở một khoảng cách khá xa, nhưng vẻ mặt cùng giọng nói ôn hòa của Tiêu Úc lại làm cho Lâm Ngôn nhớ đến một câu, như một cơn xuân phong. (những người có trí tuệ, phẩm chất cao thượng.)

Trong lòng Lâm Ngôn thầm mắng to đối trá, dùng sắc nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên nhớ tới cảnh này có chút quen mắt, trầm ngâm nửa ngày, hết như lần đầu tiên được Vivian dẫn về nhà giới thiệu với gia đình cùng bạn bè, nở nụ cười thật tươi, giành mở cửa xe, xếp hàng mua vé, nhân khuôn khổ dáng.

Có lẽ tất cả đàn ông khi gặp bạn của vợ đều như vậy, nghĩ vậy liền bắt giác giơ lên khoe miệng, cười đến ngây ngô, bắt gặp tiểu đạo sĩ thật sâu nhìn mình, Lâm Ngôn hoảng sợ, vội vàng cúi đầu che giấu.

Ổng tay áo của con quỷ được thêu những họa tiết mây trôi bằng chỉ bạc, hắn nâng cánh tay lên lộ ra đoạn cổ tay tái nhợt, óng ánh như ngọc.

Lúc này liền đến phiên Doãn Chu khẩn trương, do dự nửa ngày mới nhẹ nhàng bắt tay Tiêu Úc, lúc rút tay về Lâm Ngôn nghe thấy hắn khẽ “hừ” một tiếng, thở dài nhẹ nhõm.

Lâm Ngôn tựa vào vách tường hút thuốc, Doãn Chu chạy ra theo, dùng ánh mắt khó có thể tin mà lắc vai hắn, kinh ngạc nói “Ta vừa bắt tay với một con quỷ...”

__”Cảm giác thế nào?” Lâm Ngôn trêu ghẹo hắn.

__”Lạnh, lạnh như cục đá vậy.” Doãn Chu vẫn không thể tin được, mở to hai mắt nhìn “Ta thao, ta thật sự đã chạm vào người hắn, rất kì diệu, rất phản khoa học, rất bất khả tư nghị.”

Lâm Ngôn xì một tiếng nở nụ cười, bĩu môi “Dần dần sẽ quen thôi, ta không còn cảm thấy hắn lạnh nữa.”

Doãn Chu đẩy ót hắn “Lại nói, thằng nhóc nhà ngươi không có đầu óc hay sao, nếu lần trước anh đây không lén lút lợi thông tin trong máy tính của người, sau đó thuận tay tìm thấy hai tấm ảnh, lại được kết quả như thế này... Bây giờ không biết người còn giấu giếm ta tới khi nào.”

__Hắn cũng không phải biến thái, vô sỉ, khó tiếp xúc như chúng ta vẫn nghĩ.

— “Người rất biết chọn thời điểm đó.” Lâm Ngôn bắt đặc dĩ nhìn xung quanh “Lúc trước, hần thiếu chút nữa đã chính tử ta.”

Doãn Chu đột nhiên kể sát bên tai Lâm Ngôn, ái muội nói “Này, hai người các người, ai trên ai dưới ?”

— “Tất nhiên là anh đây ném hần lên giường, chà đạp mỗi ngày a...”

— “Không giống.” Doãn Chu tàn nhẫn phản bác.

Mặt Lâm Ngôn ửng đỏ “Người không nói sẽ chết sao!”

— “...Đã hiểu, chúng ta tính như nhà gái.” Doãn Chu liếc cặp mắt trắng dã “Ăn mặc như đang đóng phim cổ trang vậy, bộ dạng lại rất được, nhìn ra người còn không xứng với người ta, đáng tiếc cho cô bé Thẩm Vi kia (Vivian), thua không minh bạch.”

Hai người vừa hút thuốc vừa nói chuyện phiếm, Lâm Ngôn cảm thấy cảnh này càng giống như lúc Vivian giới thiệu hần với mấy cô bạn của mình, một đám con gái nhốt hần ngoài cửa, lú ra lú rú trốn trong phòng thảo luận, hần cũng không biết mấy cô đang nói cái gì, chỉ nghe thấy từng đợt cười vang.

Trạng huống hiện tại lại hoàn toàn tương phản, không biết Tiêu Úc có đang nghe lén hay không, Lâm Ngôn cúi đầu sờ sờ mũi, nhin không được vụng trộm nở nụ cười.

Lúc trở lại, con quỷ đang ngoan ngoãn ngồi chờ bên cạnh quan tài, biểu tình có chút lo lắng, Lâm Ngôn vỗ vỗ lưng hần, cười nói “Hần khen người đó, nói người còn đẹp trai hơn cả ta, nhưng sao ta không nhìn ra nhỉ ?”

Tiểu Úc bĩu môi, nở nụ cười “Hần nhìn lầm rồi.”

Ở lâu trong mộ, mùi hôi gay mũi cũng phai nhạt không ít, Lâm Ngôn mở balô ra, lấy bao tay, giấy bút, máy ảnh cùng một số dụng cụ đào xới, hít một hơi thật sâu sau đó nhìn chằm chằm chiếc quan tài lớn màu đen trước mặt, một khắc đó hần lại cảm thấy vô cùng tốt đẹp, ở đây có bạn bè cùng người yêu của mình, vô luận thi cốt hay hồn phách đều ở bên mình, cho dù hần đang vướng vào một đống chuyện kì quái, tiền đồ mờ mịt.

Ta đã từng lo sợ, sợ phải gánh vác trách nhiệm, chịu đựng ánh mắt của thế tục, cũng như chưa bao giờ dám dừng cảm đối mặt, nhưng sau khi nhìn chằm chằm chiếc quan tài, hần lại trở nên bình tĩnh, đã trải qua sinh tử, tinh thần cũng quật cường và mạnh mẽ hơn, cuộc sống xô bồ đều không thể ảnh hưởng đến hần, trong bầu không khí ẩm ướt điều tàn này chỉ còn lại thời gian cùng kú, sống hay chết, yêu cùng hận.

Con người một khi đối mặt với thời gian mới biết được bản thân mình thật nhỏ bé, Lâm Ngôn nghĩ, có đôi tình nhân cãi nhau, cha con không hợp, thì cứ dẫn bọn họ đến nhìn quan tài thử xem, chỉ có rơi vào tử vong, mới phát hiện ra những điều mà bản thân cứ mãi tâm tâm niệm niệm, toàn bộ đều không đáng.

Một trái tim phải trải qua bi thương mới có thể tìm thấy lý trí, phảng phất như đặt mình vào trong đó, nhìn rõ mọi vật liền không có cảm giác sợ hãi. Lâm Ngôn đưa máy ảnh cho Doãn Chu, ngón tay khẽ vuốt ve xương gò má của xác chết, xúc cảm sờ sờ thô ráp, hần nhẹ giọng, giống như sợ quấy nhiễu một giấc mộng thiên thu “Sẽ không đau, người cứ ngủ, một lát liền xong rồi.”

Tiêu Úc hôn lên mu bàn tay của hần, Lâm Ngôn cười cười, mang bao tay vào, cẩn thận tháo xương ra, đầu tiên là xương đòn, cho tới xương sườn, theo thứ tự dần dần đi xuống.

— “Làm thế này có ích lợi gì sao, không chừng xác chết đã bị mấy người đó sờ soạng qua rồi.” Doãn Chu nhỏ giọng hỏi.

— “Làm ơn đi, người cứ hỏi A Nhan, đây là khảo cổ chứ không phải trộm mộ, bảo vệ hiện trường văn vật vĩnh viễn là ưu tiên hàng đầu, người có biết một di thể vẫn được bảo quản một cách hoàn hảo quý giá biết bao nhiêu sao, không có đầy đủ thiết bị thì không ai dám động vào, không thấy nơi này còn bị khóa kín hử ? Thêm vào đó, việc giám định di thể thường được xếp cuối cùng, hiện tại càng không đến phiên nó.” Lâm Ngôn nhiu mày “Thi thể là di ngôn cuối cùng của người chết, cũng là lời nói chân thực nhất, cứ nhìn liền biết.”

— Lấy dao cho ta, liêm y bị sáp hóa, dính trên người thật phiền phức.

Doãn Chu cầm con dao găm phòng thân của mình đưa qua, kinh hoảng lú lười “Không ngờ, bình thường không sao, vừa ra tay người liền biến thái như vậy, người phải kiểm chế một chút, đây là chồng của người a.”

Lưỡi dao lưu loát rạch một đoạn ngắn trên vải, Lâm Ngôn xuyên qua lỗ hổng vói tay vào sờ soạng.

—”Chúng ta làm chuyện này không tính là phạm pháp chứ ?” Doãn Chu liếm môi, “Vừa rồi người còn nói là bảo hộ gì mà...”

Lâm Ngôn lạnh lùng liếc hắt một cái “Trừ bỏ sinh tử, còn cái gì đáng để lo lắng ?”

Ánh mắt của hắn sắc bén như dao, Doãn Chu không dám nói nữa, chỉ cẩn thận cầm máy ảnh.

Bốn phía tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Một đồ vật đen bóng lộ ra khỏi xương sườn, Doãn Chu cầm máy ảnh chụp lại, quang cảnh lập tức hiển thị trên màn hình, liên tục phóng đại vài lần, sau đó mới gọi ba người lại đây xem.

Là một món đồ vẫn còn khá nguyên vẹn, có một chỗ hổng, hoa văn tinh xảo.

—”Ngọc quyết ?” A Nhan kinh ngạc nói “Thứ này nghe nói chỉ được tìm thấy trong những lăng mộ thuộc thời nhà Hán mà thôi.”

Lâm Ngôn dùng ngón cái lau lau mặt ngọc một chút, lắc đầu nói “Không đúng, xem màu sắc phỏng chừng là hàng nhái, thứ này có vấn đề.”

Doãn Chu vốn đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình, nghe vậy liền quay đầu hỏi “Bên trong cũng có quỳ ?”

Lâm Ngôn dở khóc dở cười “Ta có nói sao, A Nhan, thứ này rất quen mắt, người thử nhìn mấy thứ trưng bày bên ngoài, có đồ mô phỏng sao ?”

—”Có, vài món trong đó là đồ sứ Tống Quân Diêu, thi họa của người đời trước, nhưng đều đã rất lâu đời, tất cả đều là hàng thật.” A Nhan thực xác định.

—”Cứ cho đây là sở thích cá nhân, thì cũng phải tìm một món đồ thật mới đúng, ngọc quyết nhái vào thời đó cũng không đáng giá, lại đặt trước ngực như vậy... Là có hàm ý gì ?” Lâm Ngôn lầm bầm, Doãn Chu chỉ chỉ Tiêu Úc, ý bảo người hỏi hắn xem, con quỳ liền tiến lại gần nhìn, lắc đầu nói không nhớ rõ.

Doãn Chu dùng ánh mắt đồng tình nhìn thoáng qua Tiêu Úc, Lâm Ngôn lại nhíu mày, nghi hoặc nói “Thứ này được đặt sau khi hắn đã qua đời, không thể chọn, chắc hẳn lấy của người mai táng.”

Lại chụp thêm mấy tấm ảnh, Lâm Ngôn thả ngọc quyết trở lại chỗ cũ, tiếp tục kiểm tra, lần mò dọc theo một cọng xương sườn, đến bên eo tìm được một đôi bạch ngọc, bởi vì lâu năm mà bị nhuộm đen, ngọc chất nhẵn nhụi, nhưng cũng không có gì đặc biệt, ngón cái tay phải mang một chiếc nhẫn ngọc bích, xuống ống chân là một chiếc vòng vải đã bị mục nát, nhìn không ra nhan sắc.

A Nhan cầm đèn pin cẩn thận quan sát nửa ngày, cuối cùng cũng lắc đầu.

—”Chỗ này, chắc lúc trước dùng để đeo chuông, vừa đi vừa đình đình đang đang ?” Doãn Chu trêu ghẹo nói

—”Đó là vũ nữ Ấn Độ...” Lâm Ngôn không có hứng thú, xử lý xác chết xong, liền thay bao tay khác, tiếp tục tìm kiếm, vải dệt tiếp xúc với xác chết, thấm thấu thi thủy, ngấm đen dính bệt như một miếng bánh quế, căn bản không thể mở ra, Lâm Ngôn cẩn thận tìm một khe hở, dùng dao nói rộng, lại tìm thấy hai chiếc lược rất đẹp, chế tác từ Diệp Tử Đan, hai hình bán nguyệt hợp lại thành một vòng tròn trĩnh, một khắc hồ điệp, một khắc hoa lan.

—”Diệp luyện hoa, đây không phải là tín vật đính ước sao ?” Lâm Ngôn hỏi Tiêu Úc “Người có ấn tượng gì không ?”

Tiêu Úc ần ần ngón tay lên trán một hồi, nhẹ nhàng nói “Không có.”

—”Lạ thật...” Lâm Ngôn nhìn không được nói thêm “Mấy thứ lần trước trong buổi hội thảo người đều có thể nhớ rõ, vậy tại sao những thứ ở trong quan tài lại không nhớ ?”

Hắn luôn cảm thấy kì quái, nhưng thảo luận với tiểu đạo sĩ nửa ngày cũng không có kết quả.

Ngón tay sờ sờ tấm vải thêu dưới eo, là một đôi uyên ương, đường nét tỉ mỉ tinh xảo, một mảng lớn lộ ra làm cho hắn chú ý, cầm dao lật lên, liền hải hùng đến mức trều rút một hơi khí lạnh.

__“Là hôn phục!” Lâm Ngôn rút tàn y ra, lựa đồ lạnh lẽo còn chưa lấy hết, liền mặc danh kì diệu cảm thấy quen thuộc, cẩn thận xem qua văn sức trên vải, hần hoảng hốt lui về sau hai bước “Ta biết điểm bất thường ở đâu rồi!”

__“Trong quan tài, trừ bỏ ngọc quyết ra, mỗi một đồ vật đều có hai cái, mặc kệ là có nên thành đôi hay không.” Lâm Ngôn giựt máy ảnh, nhìn lại những tấm hình, về nghi ngờ trên mặt càng ngày càng trầm trọng “Xem miếng ngọc bội này, nào có người mang tới hai cái.”

__Nào có người giàu có lại chỉ đeo một chiếc nhẫn ? Những vật hạ tán đều là những tín vật quan trọng của chủ nhân, như thế nào cũng phải có một đôi, nếu là người yêu, thì chẳng phải mỗi người sẽ giữ một chiếc sao ?

Doãn Chu gãi gãi tóc “Người nói ta không hiểu gì hết, ý là có đôi có cặp sẽ may mắn hơn sao ?”

Lâm Ngôn lắc đầu, biểu tình nghiêm túc “Không phải, nắm mồ chính là hình ảnh tái hiện cuộc sống hằng ngày của mộ chủ, nếu trong cùng một ngôi nhà lại có hai chiếc giường, hai cái TV, hai tủ quần áo, hai bàn làm việc, người sẽ nghĩ đến cái gì ?”

__Nếu chỉ có một người ở thì sẽ rất lãng phí, nếu là vợ chồng thì có lẽ sắp phải ly hôn.” Doãn Chu bỗng đứng im bất, nhìn hôn phục trong quan tài, do dự nói “Cái này cũng cần hai bộ, vậy bộ kia...”

__“Ở chỗ ta.” Lâm Ngôn trầm giọng nói.

Một hình ảnh chợt lóe lên trong đầu, linh đường thuần trắng, tiếng than khóc thê lương, có một gương mặt tái nhợt, yêu thương vuốt ve gương mặt của người đã khuất, cầm sơ một đôi, ngọc bội một đôi, nhẫn, bát đĩa, thậm chí là cả xe ngựa, liễn kiệu, cầm hai bộ y phục cho tân lang bỏ vào trong quan tài, lại không nói một câu, từ nay về sau liền trở thành bí mật, hứa hẹn lúc xưa cũng bị quên lãng theo thời gian...

Muốn nói cái gì ? Trái tim mãnh liệt co rút, gương mặt tái nhợt, môi trắng bệch, Lâm Ngôn nghiêng ngả lão đảo, bứt ngọc quyết ra, cầm trong tay xem xét, miệng không ngừng lẩm bẩm :

__Quyết có tam chí, thứ nhất là tín vật làm tin, thấy quyết liền tỏ vẻ hai người đã đoạn tuyệt quan hệ, thứ nhì là trang sức, quý người mang là kẻ quyết đoán, làm người quân tử, “Quân tử có thể quyết đoán, liền đeo quyết”, thứ ba là hình phạt, người phạm luật sẽ bị giam cầm hoặc sẽ phải sống ở một chỗ nhất định, thấy quyết thì chứng tỏ hình phạt vẫn chưa chấm dứt.

Mỗi một ý nghĩa đều biểu thị một kết thúc, để hần bị quên lãng trong hắc ám âm lãnh không thể nhìn thấy ánh mặt trời, sinh tử cũng không nguyện tái kiến.

Cuộc sống của hần, rồi cuộc là đã trải qua những chuyện gì ?

Sắc mặt Tiêu Úc đại biến, đoạt lấy miếng ngọc quyết từ tay Lâm Ngôn, siết chặt trong lòng bàn tay, khí lực lớn đến mức làm cho các khớp xương đều trở nên trắng bệch, thanh âm nghẹn ngào lại cực kì bi ai, đẩy đẩy bả vai Lâm Ngôn “Ta muốn đi tìm hần, người giúp ta tìm hần đi.”

Tổ y công tử, một đầu tóc dài, ánh mắt hỗn độn, mâu quang chứa đựng điên cuồng cùng thống khổ, hần đột nhiên mở balô của Lâm Ngôn ra, mọi thứ rơi vãi khắp nơi, không thể thu thập, cuối cùng rơi xuống chính là bộ hôn phục đồ tươi còn lại, Lâm Ngôn đã sớm nhìn ra, nó là “linh hồn”. Lệ quỷ ôm bộ đồ vào trong ngực, chậm rãi ngồi xổm xuống, dùng biểu tình quái đản mà âm lãnh, gương mặt nhìn Lâm Ngôn.

__“Ta chờ thật lâu.” Con quỷ lẩm bẩm “Nơi này vừa tối lại vừa lạnh, hần vẫn không trở về.”

Lâm Ngôn ần ần bả vai Tiêu Úc, lại bị hần mãnh mẽ gạt ra, ánh mắt thê lương, thanh âm khàn khàn “Tránh ra!”

__...Người không phải hần.

Tình sâu như vậy, tất cả lại trở thành trò cười, tình thế đột ngột chuyển biến, Lâm Ngôn lão đảo lui về sau hai bước, phảng phất như bị một chậu nước lạnh hắt vào mặt, toàn thân đông cứng chết lặng, vô tri vô giác.

Mùi ẩm mốc trong không khí bỗng gay gắt hơn, làm cho người ta hít thở không thông, mấy người hai mặt nhìn nhau, kẻ phát điên đầu tiên chính là Doãn Chu, Doãn Chu tiến lên nắm lấy cổ áo của Tiêu Úc, hung

hàng đâm vào mặt hần,A Nhan vội vã dọn dẹp mọi thứ, nhét vào balô,nắm tay Lâm Ngôn kéo ra ngoài nói “Chúng ta đi.”

END 49

50. Chương 50

Ánh trăng đã sớm lặn, ngôi sao cũng ảm đạm đi rồi, phía Đông mặt trời đang lên, bầu trời lạnh lẽo như vỏ cua, ánh bình minh trải rộng khắp nơi, sương sớm thấm ướt đầm đôi giày.

—”Xoạt, xoạt.” Ba người theo thứ tự xuyên qua đám cỏ cao mà đi, rầm một tiếng, liền dừng lại động tác.

Trước mắt một mảnh hồ trong xanh, hàng cỏ lau đứng đưa theo gió.

—”Nghỉ chút đi, đã lội ba tiếng rồi.” Doãn Chu dùng sức nuốt nước miếng, tìm một tảng đá sạch sẽ, ngồi xuống bên hồ, hắt nước rửa mặt, “Mẹ, sớm biết như vậy thì đã kêu ông anh kia ở dưới núi chờ chúng ta một ngày, bây giờ thì tốt lắm, ngay cả chiếc xe bò cũng không có.”

—”Cũng không biết chúng ta có đi đúng đường không nữa.” Lâm Ngôn cũng ngồi xuống, dùng sức xoa nắn mắt cá chân đau xót.

Diện tích mặt hồ không lớn, là do nước từ khe núi chảy xuống mà tụ thành, vừa bốc hơi lại thêm vào, liên tục tuần hoàn như thế, chung quanh là cát, rải rác những tảng đá bị nước bào mòn.

A Nhan cũng không nghỉ ngơi, mà đi dạo chung quanh một vòng, ôm bó củi đến, sau đó lấy ra một ít còn khô, rồi mới thành thạo châm lửa.

—”Trời còn chưa sáng hẳn, chúng ta phải cẩn thận dã thú, đốt đồng lửa sẽ an toàn hơn.

Mùa hè, cây cối phủ nhiều nước, muốn châm lửa thật không dễ dàng, còn cháy gần hết mới thấy khói lơ lửng bốc lên, lượn lơ mỏng manh, hết như một linh hồn, trong núi truyền đến tiếng chim đỗ quyen kêu to.

Lâm Ngôn nhìn động tác của tiểu đạo sĩ “Các người mang theo hồ nào vậy ?”

—”Vị tiểu đạo sĩ đây quả thật là một nhà thám hiểm, tất cả dụng cụ đều là hần đề nghị mang theo, mới nghe cũng không tin lắm, nhưng bây giờ không phải là đã dùng tới.” Doãn Chu dùng ngón tay chỉ chỉ balô, Lâm Ngôn cau mày, không nói gì.

Ở một góc khuất, có một bóng trắng ngồi cách bọn Lâm Ngôn khoảng hai mươi thước, một mình ngồi nhìn hồ nước ngẩn người, trong bụi cỏ truyền đến một loạt tiếng rào rào, là một con hồ ly lông nâu, nó ló đầu ra ngoài quan sát một hồi, sau đó mới xuyên qua bụi cỏ thông thả đi qua, cọ cọ đầu lên chân hần.

Tiêu Úc ôm con hồ ly đặt lên đầu gối, ngón tay khẽ nhéo nhéo lỗ tai của nó, nhìn chăm chăm mặt hồ, ánh mắt xa xăm mà chứa đầy bi thương.

Doãn Chu khều khều Lâm Ngôn, nhìn Tiêu Úc bĩu môi “Ai, người thấy sao ?”

Lâm Ngôn từ chối cho ý kiến, nhặt một hòn đá ném xuống hồ, bùm một tiếng, mặt hồ yên tĩnh bỗng gợn sóng, nhưng con quỳ vẫn lẳng lặng ngồi ở đó, không quay đầu lại.

—”Còn tưởng rằng hần định ở lì trong mộ không chịu đi, kết quả vẫn là đi theo chúng ta.” Doãn Chu nói thầm “Tên kia đang nghĩ gì nhỉ, hết như một tay triết học vậy.”

Lâm Ngôn thản nhiên nói “Có lẽ là đang nghĩ về người yêu kiếp trước của mình, thật vất vả mới nhớ lại một chút.”

—”Mẹ nó, chính hần mù không nhận rõ người, còn chính chúng ta gần chết.” Doãn Chu nhìn xuống đất mắng một câu.

Lâm Ngôn ném cành cây vào đồng lửa,một vài tia lửa nhảy lên,biến mất trong không khí,Lâm Ngôn cúi đầu nói “Kì thật, ta cũng đã đoán trước là sẽ như thế.”

—”Có thể các người không tin,nhưng mà từ khi gặp gỡ hần,ta vẫn luôn thấy được những chuyện trong quá khứ,có khi là trong mơ,có khi lại giống như thấy được bộ dáng của hần lúc còn sống,khung cảnh xung quanh đều trở nên cổ xưa,nhưng đó ta rõ ràng là đang ở nhà...” Lâm Ngôn do dự nói “Ta còn bắt gặp hình ảnh của mình khi đang mặc đồ cổ trang,đứng bên cạnh Tiêu Úc,người nọ rất giống ta nhưng lại không phải là ta.”

A Nhan mạnh mẽ ngẩng đầu,Lâm Ngôn không để ý tới hần,cứ nhìn chăm chăm đồng lửa,cành cây đã bị cháy đen,nhẹ nhàng nói “Lúc trước cứ nghĩ là bên người có một cổ nhân nên sinh ra ảo giác,hiện tại ngẫm lại sợ dĩ hần tìm ta,không chỉ bởi vì ta có bát tự cổ quái,mà có lẽ người hần đang đợi,không phải là ta của bây giờ,nhưng lại có quan hệ với ta thật lâu từ kiếp trước kiếp trước nữa.”

—”Thật lâu thật lâu lúc trước ?” Doãn Chu tròn tròn hai mắt “Người vượt thời gian ?”

Lâm Ngôn nhìn tiểu đạo sĩ “Người nói gì đi.”

A Nhan trầm mặc thật lâu,nhìn hần nói “Trẻ con trước bốn tuổi có thể nhớ được một phần kí ức của kiếp trước,rất nhiều đứa trẻ thường hay khóc khóc cười cười với người lạ,nhưng lớn lên liền không nhớ rõ,nhưng khi đụng phải một cảnh tượng nào đó sẽ cảm thấy quen thuộc,nếu được người hướng dẫn có lẽ sẽ nhớ ra được điều gì đó.”

Lâm Ngôn lạnh lùng nói “Làm gì có kiếp trước,năm trăm năm đã qua,mười kiếp cũng qua,không chừng ta đã làm súc sinh, làm cây cối, thậm chí là rắn rết, như vậy thì có quan hệ gì với hần ?”

Nói xong liền không quay đầu lại,cành cây bị ngọn lửa tàn bạo nhắm nuốt, lửa càng ngày càng lớn,ba một tiếng, đá cuội đều ánh lên một tầng hoàng quang.

Tầng đá, khe suối của năm trăm năm trước,hần và Tiêu Úc,bức màn màu xanh bằng lụa mỏng bên cửa sổ,một quyển sách, hai người thấp nền ngồi kể chuyện xưa cho nhau nghe,cười đến ngã tới ngã lui,một câu chuyện tình yêu,trở đổ sách rơi,nháo đến trên giường...Thì có liên quan gì tới hần ?

Người mà Tiêu Úc chờ đợi có quan hệ gì với hần sao ? Hần đã cứu chuyển luân hồi,thì còn dính líu gì đến một vị bạch y công tử nữa? Bất tri bất giác cắn chặt răng,nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay,lòng người tham lam,đã nói là nhất kiến chung tình,còn muốn hỏi người kia xem thích mình ở điểm nào, ai lại không biết nhất kiến chung tình chẳng qua cũng chỉ là sắc tướng (nhan sắc, tướng mạo), nhưng ngoài miệng vẫn luôn đồng ý mà nói bởi vì người thiện lương, trung trinh, sẵn sàng...

Giữa bọn họ ngay cả sắc tướng cũng không phải,Tiêu Úc coi trọng hần, cũng chỉ vì một người khác,là một người đã từng tồn tại trong quá khứ.

Doãn Chu thấy biểu tình của hần cổ quái,đến gần nói “Nhưng còn linh hồn nha, tên kia cũng không tính là nhìn lầm.”

Lâm Ngôn cười lạnh “Bình cũ rượu mới, người nghĩ vẫn là bình rượu lúc trước sao ?”

Gió lại nổi lên,cỏ lau xào xào nghiêng ngả,mặt hồ phản xạ ánh lên một vòng ánh quang.

Con người tựa như một tảng đá,bị cuộc sống mài mòn thành các dạng hình thù khác nhau,có người quật cường còn giữ được góc cạnh,có kẻ lại bị đồng hóa,trở nên tròn nhẵn trơn trượt,nhân sinh bất quá cũng chỉ là một quá trình giãy dụa,một mối, đau đớn,ai cũng đều hy vọng tìm được một người bảo hộ,che chở bản thân trước những cay nghiệt của cuộc đời, đập tan đau thương ,ôm mình vào ngực nói có ta ở đây.

Tiêu Úc cùng hần tính là cái gì ? Cho dù coi trọng một phôi thai, một hạt giống còn chưa nảy mầm,một ngọn lửa tâm hồn còn chưa thức tỉnh,Lâm Ngôn bị ai nghĩ,thứ Tiêu Úc muốn tìm kiếm chính là đạo tặc kiêu đã bị lãng quên của bọn họ,nếu có một ngày,con quỷ nhớ lại tết Nguyên Tiêu năm đó,vậy hần phải làm sao bây giờ ?

Móng tay đâm vào lòng bàn tay sinh đau,càng nghĩ càng không cam lòng,hần vốn là thích chính mình,không phải bởi vì “chính mình”, mà là một người trong “mình”, hai chữ gian nan, trong lòng lại trầm chuyển thiên hồi.

Luôn nói bản thân mình khoan hồng độ lượng, không phải bởi vì còn chưa gặp được người mình thật lòng yêu thương sao, lòng người hẹp hòi hơn cả cây kim, chỉ chấp nhận một sợi chỉ, ngoài ra cũng không dung được bất cứ hạt cát nào khác.

Doãn Chu cầm hòn đá, ném vào mặt hồ, hồi lâu mới mở miệng “Lâm Tử, lúc trước ngươi luôn nói phải tìm một người đáng tin để chung sống cả đời, nữ sinh lớp chúng ta xấu như vậy ngươi lại nói rất dễ thương, có ai muốn gả ngươi liền cưới, dù sao thì ta chưa từng yêu đương, cũng không hiểu hết được, nhưng ta nghĩ tình yêu cũng giống như tình bạn vậy, thật vất vả mới tìm được một người mà mình thực sự thích, thì có cần phải hà khắc như vậy không?”

— “Tất nhiên, ta không rộng lượng đến như vậy.” Lâm Ngôn cảm giận nói “Hắn không nhận ta, vậy ta phải làm vật thay thế cho một kẻ từ mười kiếp trước của ta sao ??? Lại nói y theo tính tình của hắn, ngươi cảm thấy cho dù hai người có diện mạo giống nhau, thì hắn sẽ chịu chấp nhận người mới sao?”

Không tự giác mà cao giọng, con quỷ bỗng quay đầu nhìn hắn, nhưng không nói gì, ngược lại con hồ ly trên tay lại bị hoảng sợ, xoay người, chui rúc vào lòng Tiêu Úc.

Trong lòng kinh hoàng, Lâm Ngôn lập tức nghẹn khuất, đau đến chảy máu. Hắn là hà khắc, nhưng hắn đâu được quyền lựa chọn, hiện tại căn bản không phải là hắn không cần Tiêu Úc, mà lại vị công tử cao ngạo kia phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, kẻ mà Tiêu Úc muốn, người đứng bên tấm màn cửa sổ bằng lụa mỏng tiều tụy yểu yểu kia, đã không còn nữa, Tiêu Úc không còn đủ loại cảm giác tốt đẹp đối với Lâm Ngôn, chỉ nhớ đến một người khác trong “mình”, càng nhìn nhau cũng chỉ càng thêm thất vọng mà thôi.

Đa tình nhân tối vô tình, vô tình nhân tối chuyên tình, Tiêu Úc đã có người trong lòng, trong mắt Tiêu Úc thế giới này chỉ là đồ bỏ, bao gồm cả Lâm Ngôn hắn.

Lâm Ngôn lấy ra nửa bình nước khoáng còn dư, vặn nắp chai nhấp một ngụm, trong lòng hừng hực lửa, liền hung hăng ném chai nước về phía Tiêu Úc, rơi đúng vào giữa ngực, nước lạnh ướt đầm cả người, con hồ ly hoảng hốt, nhảy lên tránh sau lưng Tiêu Úc, lộ ra nửa cái đầu đánh giá Lâm Ngôn.

— Nơi này không có rượu, vậy ta mời ngươi uống nước lã, ngươi chờ một kẻ đã chết, người ta thích lại không ở đây, hai ta đều thất tình, khắp chốn vui mừng.

Sau đó dùng chân đạp lửa, vác balô lên lưng, đi nhanh ra ngoài.

Doãn Chu nhìn Lâm Ngôn nổi điên, vừa đuổi theo vừa kêu “Ngươi không sao chứ?”

— “Ta rất tốt.” Tay áo hung hăng dụi dụi hai mắt một phen, tiêu sái mà đi.

Thời điểm trở lại khách sạn trời đã muốn sáng tỏ, vài người đều mệt mỏi không chịu nổi, đôi giày dính đầy bùn đất, hai mắt thâm quầng.

Cô nhân viên nhìn thấy bọn họ chật vật như vậy, liền cố gắng cầm hộp cơm cuối cùng còn sót lại cùng bánh bao sữa đậu nành đưa cho ba người, bảo bọn họ cứ mang về phòng mà ăn, bỗng dưng nghe thấy tiếng xào xào, làm nàng sợ tới mức nhảy dựng lên.

— “A, ai lại mang hồ ly trở về?” Cô gái vội vàng ném bánh bao thịt cho nó, trách cứ Lâm Ngôn “Hồ ly là tiên a, để mời khó tiền, bây giờ phải làm sao đây?”

Hồ ly dùng ánh mắt khinh thường nhìn chiếc bánh bao thịt, quất quất cái đuôi chạy đến chỗ Tiêu Úc, từ khi rời khỏi cổ mộ, đây là lần đầu tiên Tiêu Úc đối mặt với Lâm Ngôn, thân nhiên nói “Nó ở trong núi cảm thấy buồn chán, muốn ra ngoài chơi một ngày.”

— Lát nữa nhớ đi mua một con gà sống trở về, nó không ăn đồ chín.

Lâm Ngôn cơ hồ bị tức đến hộc máu, hành lang lâu hai không có người, đi nhanh hai bước hung hăng đẩy Tiêu Úc lên tường.

— Ngươi đùa sao? Con mẹ nó, nói chuyện cho rõ ràng, có gì đây?

A Nhan định hòa theo, nhưng lại bị Doãn Chu kéo vào phòng, trước khi đi còn dùng ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn quét qua hành lang, “Lúc trước ta đã nói lệ quỷ nhập thể đều dựa vào bản năng, nó có nói cái gì người cũng đừng tin.” A Nhan dặn dò.

Lâm Ngôn cơ hồ toàn thân phát run,điên cuồng ném balô xuống đất,nhìn Tiêu Úc quát “Không phải người bảo ta đi sao,không phải người đã nhớ tới người mà mình muốn tìm sao ? Vậy bây giờ còn đi theo ta làm cái quái gì ? Chẳng lẽ muốn chờ ta nhớ lại kứt của chục kiếp trước rồi trở về làm vợ người sao ?”

_Người mà người chờ đã sớm chết,ta bây giờ chỉ là Lâm Ngôn.

Biểu tình của con quỷ trở nên bi thương,cúi đầu nhìn chăm chăm bàn tay của chính mình “Ta chết bao lâu rồi ?”

Lâm Ngôn sững sốt, nhẹ giọng nói “Nếu không tính sai,thì khoảng năm trăm hai mươi năm.”

_”Lâu như vậy...” Tầm mắt của Tiêu Úc không có tiêu điểm,kéo dài đến một nơi rất xa “Người nói đúng, nếu hẳn muốn đến đã sớm đến,làm gì còn phải chờ đến bây giờ.”

_Người nhớ được bao nhiêu ?

_Rất ít,cũng chỉ nhớ đến một người, người rất giống hẳn, chỗ nào cũng giống.

Trong mắt con quỷ toát lên thật sâu thất vọng,lần đầu tiên Lâm Ngôn nhìn thấy hốc mắt hẳn đỏ,vẻ mặt điềm tĩnh, không có phần nộ, cũng không có bi thương,giống như đã chết lặng,Lâm Ngôn cứ nhìn chăm chăm cổ tay Tiêu Úc,một mỗi khoát tay đi vào phòng,trong đầu chỉ có một ý niệm,hắn mặc bạch y thật sự rất đẹp,lần sau đi Thảm Gia Viên...Lâm Ngôn đột ngột che miệng.

Lúc Tiêu Úc theo vào phòng,Lâm Ngôn đang nằm trên giường giả bộ ngủ,Tiêu Úc thật sâu thở dài,thay hẳn cởi giày,một trận rào rào vang lên, Lâm Ngôn mở to mắt vụng trộm đánh giá,Tiêu Úc đang bưng hộp cơm cùng một chiếc muỗng ngồi bên giường.

_Ăn chút rồi ngủ tiếp.

_”Người hận ta sao ?” Lâm Ngôn lẳng lẳng nói “Ta không đến,thì còn thương nhớ, hiện tại người đều biết ?”

_”Hắn bỏ mặc người ở nơi ẩm ướt hắc ám đó,một mình hưởng trọn vinh hoa phú quý,nhất thế luân hồi, hiện tại đến lượt ta.” Cố ý dùng ánh mắt ác độc nhìn chăm chăm Tiêu Úc “Người cũng nên bỏ cuộc đi thôi,người nói sớm đã không còn, giờ cũng không biết thi cốt ở đâu,người còn chờ ?”

_Câm miệng.

Lâm Ngôn hừ lạnh một tiếng,ôm gối ngã xuống giường.

Tiêu Úc ở một bên lẳng lẳng nhìn hẳn,Lâm Ngôn ngủ không được, hồi lâu mới mở mắt ra,ngồi dậy mang giày “Người ở đây đi, ta đi qua ngủ với Doãn Chu,cứ như vậy thì chỉ khiến hai chúng ta cảm thấy xấu hổ mà thôi.”

Trùng hợp truyền đến tiếng đập cửa,Doãn Chu ló đầu vào,thấy Lâm Ngôn đang ngồi trên giường,mới cùng A Nhan đẩy cửa vào,trong tay còn cầm theo một con thỏ không biết lấy ở đâu ra.

_”Ui, đang ăn cơm sao ?” Doãn Chu ngây ngô cười hai tiếng,vỗ vỗ lên vai Lâm Ngôn “Vợ chồng son là tốt nhất,đầu giường cãi nhau cuối giường hòa.”

A Nhan che mặt không nói gì.

_”Có chuyện gì sao ?” Thanh âm Lâm Ngôn nghẹn ngào,sợ bị nghe ra đến, trước thanh thanh cổ họng, không dám nói nhiều.

_”Như vậy, chúng ta thảo luận một chút,có biện pháp rồi,nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến hẳn.” Doãn Chu đánh giá căn phòng một phen, ở đây không có âm khí dày đặc như trong núi,nên không thể nhìn thấy Tiêu Úc,nên hẳn chỉ có thể nhìn Lâm Ngôn như sương mù.

_Nói đi, hẳn đang ở đây.

Tiểu hồ ly vô cùng thích ý đứng bên chân Tiêu Úc,ngửi thấy mùi thịt thỏ,liền cọ cọ chân Tiêu Úc,con quỷ khom người xoa xoa đầu nó, vô tội nhìn Lâm Ngôn nói “Nó đói bụng.” Nói xong liền nhìn tiểu hồ ly chỉ chỉ Lâm Ngôn “Đi tìm hẳn đi, ta không giúp được người.”

Tiểu hồ ly lắc lắc cái đuôi xù, hai lỗ tai nhỏ là màu trắng, hí hí mắt, cao cao dùng móng vuốt vồ vồ Lâm Ngôn.

__”Ta thao, thứ này nhảy ra từ Liêu Trai sao, thật sự sẽ thành tiên ?” Doãn Chu còn chưa nói xong, Lâm Ngôn nhìn tiểu hồ ly gật đầu một cái, tiểu gia hỏa dùng tốc độ nhanh như tên lửa, nhảy lên cắn vào cổ họng con thỏ trong tay Doãn Chu, tha qua một bên chậm rãi hưởng dụng.

Doãn Chu kéo Lâm Ngôn đến một góc, nhỏ giọng hỏi hắn “Nói thật đi, không sao chứ ?”

__”Không sao, rất tốt.” Lâm Ngôn miễn cưỡng cười cười, trong lòng chua xót, nhưng lại cố gắng ngậm miệng.

__Nói đúng thì cũng không nên chấp nhặt với quý, nhưng lần này tên kia thật sự quá đáng, sao có thể đùa giỡn người khác như vậy...

__”Hắn cũng rất đáng thương, nên bỏ đi.” Lâm Ngôn cắt ngang lời của Doãn Chu “Coi như chưa từng quen biết, kì thật ta thích hắn cũng chỉ vì hắn rất tốt với ta, hiện tại hắn không còn cần ta nữa, thì xem như là chuyển phát viên gửi nhầm địa chỉ, lúc chưa có người đến nhận thì ta thay họ bảo quản, chờ chủ nhân đến thì trả lại.”

__”Người thật đúng là đã nghĩ thông suốt.” Doãn Chu hồ nghi đánh giá hắn “Khó chịu thì cứ nói với ta, còn có ta này.”

Lâm Ngôn cười khổ, dư quang liếc nhìn tiểu hồ ly xé rách con mồi, phá lệ trấn định “Thật mà, ta không sao, kể như ta... muốn tìm một người tâm đầu ý hợp vốn đã rất khó, ta cũng không quá cưỡng cầu.”

__”Trên đời này có mấy ai sẵn sàng chết vì tình yêu cơ chứ, những người như chúng ta, luôn phải chịu đựng áp lực, kiếm tiền nuôi gia đình, vì một người mình mà mình yêu cũng không phải là cái cớ để chúng ta chối bỏ trách nhiệm, mà họ cũng chẳng chăm sóc chúng ta được bao nhiêu.” Lâm Ngôn thản nhiên nói “Hết thấy đều trở lại như cũ, ít nhất cũng không cần suy nghĩ xem làm thế nào để có thể sống bên cạnh con quỷ kia cả đời.”

Sau đó ra vẻ thoải mái nhún vai.

__Vậy còn tên kia phải làm sao bây giờ ?

Lâm Ngôn thở dài, “Cứ theo kế hoạch mà làm, đã hứa hẹn với người ta thì không thể bội ước được.”

Một người đàn ông chân chính phải biết tự cao tự đại, giống như ngọn núi vững chãi bất chấp mưa gió bão bùng, cứ mãi lù lù bất động... Những lời mà từ nhỏ hắn đã thấm tủy với mình, giờ lại trở thành ma thú giam cầm hắn, ngay cả phát tay áo bỏ đi cũng không làm được, Lâm Ngôn quay đầu liếc nhìn Tiêu Úc “Chúng ta làm ăn phải biết đặt chữ tín lên hàng đầu.”

Ngực đau như cắt, nhưng lại cười đến xuân phong ấm áp “Người chẳng phải đã bảo có biện pháp sao, nói thử xem.”

Tiểu đạo sĩ đi qua, do dự một lát, nhỏ giọng nói “Hắn, hắn nếu thật sự đang chờ một người ở kiếp trước, vậy thì mọi chuyện cũng dễ dàng hơn rất nhiều.”

__Lâm, Lâm Ngôn ca ca, người đã từng nghe nói đến minh hôn (âm hôn) chưa ?

END 50

51. Chương 51

A Nhan ngồi bên giường, khép chân, tinh tế giải thích.

Minh hôn tức âm hôn, đi tìm bầu bạn cho người đã chết, trước đây nam nữ một khi đã đính hôn, nếu cả hai người không may đều mất sớm, mọi người cho rằng nếu không thay bọn họ thành hôn, thì linh hồn của người

chết sẽ không thể ngủ yên, bởi vậy nhất định phải cử hành nghi thức âm hôn, đưa bọn họ hợp táng, trở thành vợ chồng.

Phong tục này xuất phát từ đời nhà Hán, nhưng thịnh nhất vào triều Nam Tống, sau đó vẫn tiếp tục kéo dài đến thời kì dân quốc, trên thực tế không chỉ có tập tục người chết gả cho người chết, mà các nhà giàu còn không tiếc hao phí một số tiền lớn để tìm người sống làm bầu bạn, vào nửa đêm, người ta thường nghe thấy tiếng kèn trống hân hoan, tân nương mặc hồng y, ôm bài vị, từ nay về sau cả đời đều không thể bước chân ra khỏi cửa nhà chồng, chưa lập gia đình đã thành quá phụ để giữ đạo hiếu.

Nghi thức tổ chức âm hôn có rất nhiều dị bản, hôn lễ bình thường đều tương tự như với người sống, vì sợ xác chết không thể bảo quản vào mùa hè, nên trình tự xác nhập cũng được giản lược rất nhiều, vẫn là bà mối tới cửa vấn danh đáp cát, song phương trao đổi ngày sinh tháng đẻ, bên nhà trai sẽ đặt sính lễ định minh phục, một nửa là tơ lụa sang quý, một nửa là phục sức bằng giấy, hai hộp trang sức, hoa tai, vòng tay, nhẫn cùng các loại đá quý khác, còn bên nhà gái thì chỉ chuẩn bị giấy tiền vàng mã, đến ngày minh hôn thì sẽ mang ra đốt.

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu hai mặt nhìn nhau, hơn nửa ngày cũng không thể hồi phục tinh thần.

—”Chờ đã... đám này rốt cuộc là phải cưới như thế nào, mà cưới ai mới được?” Lâm Ngôn xấu hổ chỉ vào mũi mình “Hắn và ‘ta’ của mấy trăm năm trước?”

A Nhan gật đầu, biểu tình nghiêm túc “Đúng vậy, nếu nguyện vọng chưa thành của hắn là ‘người’, nếu là lúc hắn còn nhận sai người thì khi quỷ môn quan mở ra hắn mang người đi, nhưng giờ hắn đã khôi phục kíc, vậy chỉ sợ nhất định phải là người kia mới được.”

Lâm Ngôn cười khổ “Dù sao thì ta cũng đã luân hồi mười kiếp, nào có phải là người mà hắn đang chờ?”

—Người, người không có, nhưng thi cốt nhất định vẫn còn, tính ra thì bọn họ cũng là lưỡng tình tương duyệt, chưa lập gia đình đã chết, vậy phải ấn theo cổ lễ mà kết hôn hợp táng.

Doãn Chu cũng cảm thấy bất khả tư nghị “Này chẳng phải là quá qua loa có lệ? Không tìm được chính là không tìm được, bây giờ chỉ cần bài vị liền nhận định người kia đã gả cho hắn, là suy nghĩ của con nít ba tuổi sao...”

A Nhan trừng mắt nhìn hắn, Doãn Chu không tình nguyện lẩm bẩm nói xin lỗi.

—”Kì, kì thật, suy nghĩ của quỷ đờn thuần hơn con người nhiều lắm, có oán báo oán, có ân báo ân, lúc, lúc trước ta có nghe sư phụ kể, ngày xưa có một đôi vợ chồng son, người chồng bị tai nạn gian thông qua đời, vào ngày cúng thất, người vợ hứa nguyện nói muốn người chồng trở về, linh hồn nghe xong liền thật sự về nhà, mỗi đêm đều xuất hiện với gương mặt đầy máu, người vợ bị dọa ốm liệt giường, van vái nói không bao giờ muốn nhìn thấy hắn nữa, hắn mới bồng đầu thai.”

—”Nếu chuyện này xảy ra với một người sống thì sẽ khiến người đó rất khó xử.” A Nhan chớp mắt “Ta cũng không biết biện pháp này có hữu dụng hay không, nhưng chỉ có thể thử xem.”

Lâm Ngôn trầm mặc một hồi “Đồng quan cộng huyệt, ta tin hợp táng có thể khiến người chết ngủ yên.”

—”Nghe đồn có một người thăng chức, chuyển sang nhà mới, sân sau có quỷ hàng đêm sênh ca kêu khóc không thôi, khiến cả nhà đều kinh hãi, chủ nhân đào xới hậu viện tìm được hai chiếc quan tài hợp táng, năm dài thảng rộng địa chất thay đổi, hai chiếc quan tài bị cách nhau mấy thước, lúc còn sống cảm tình của hai người rất tốt nên không muốn bị chia lìa, cho nên hàng đêm đều khóc than, chủ nhân làm theo lời thầy phong thủy hợp táng hai người một lần nữa,, quả thật về sau không còn bị quấy phá.” Lâm Ngôn thần nhiên nói “Đáng tiếc hợp táng không thực tế, trộm thi cốt của hắn ta sẽ ngồi tù, còn ‘ta’

lại không biết lưu lạc nơi đâu.”

—Cũng không cần, không nhất định phải có hài cốt của hắn, chúng ta chỉ cần trực tiếp dẫn âm hồn của hắn đến chỗ “người” an táng, làm lễ bái đường thành thân là được, hiện tại chỉ còn thiếu địa điểm an táng “người” nữa thôi.

Doãn Chu chịu không được, xì một tiếng bật cười, vỗ vỗ bả vai Lâm Ngôn “Người hạ táng ở đâu vậy?! Cương thi Tiểu Lâm Tử, đến nhảy một cái cho anh xem.”

Lâm Ngôn lườm Doãn Chu, không rảnh để đến hấn, suy tư nói “Ý người là, chúng ta đi tìm mộ của “ta”, đào hài cốt “ta” lên, gả cho hấn?”

A Nhan thở dài, buồn bã nói “Hấn bắt quá cũng chỉ muốn gặp lại người nọ, chúng ta nên thỏa mãn tâm nguyện này.”

Lâm Ngôn suy nghĩ một hồi nhíu mày “Không phải là ta không đồng ý, người với người, dù cho tình cảm có tốt đến đâu thì cũng sẽ trải qua sinh ly tử biệt, ta chỉ cảm thấy Tiêu Úc người này tâm cao khí ngạo, không giống như sẽ vì một hôn ước mà ép buộc bản thân thành cái dạng này.”

A Nhan lấy máy ảnh ra, lật xem lại những ảnh chụp, trong hình là xương khô cùng vật bồi táng, phóng đại lên xem liền khiến người ta xúc mục kinh tâm.

—Vật phẩm bồi táng đa phần đều là ngọc bội, lược gỗ, hôn phục, tất cả đều có một đôi, nếu không có di nguyện của chủ nhân thì người hạ táng sẽ không làm như vậy, ta cảm thấy có thể nắm chắc bảy tám phần.

Doãn Chu nghe nghe liền cảm thấy nhàm chán, kéo ghế ngồi xuống, tựa cằm vào lưng ghế, ngáp một cái “Dù sao thì cũng không có cách nào khác, chúng ta tổng không thể ngồi chồm hổm ngắm quan tài đến sáng như hôm qua.”

—”Chuyện này ta không làm chủ được, có nguyện ý hay không thì phải hỏi hấn.” Lâm Ngôn nhìn Tiêu Úc.

Con quỷ không trả lời, Lâm Ngôn cũng bắt đầu do dự, tiểu hồ ly ăn hết thịt thỏ, ôm cái bụng tròn vo chạy đến chỗ Tiêu Úc, miệng dính đầu máu cùng lông tơ, Lâm Ngôn nhìn không được, chặn giữa đường, bế hồ ly lên nghiêm giọng giáo huấn “Người bản muốn chết, đi qua một bên chờ, chờ người tắm rửa sạch sẽ xong rồi lại cọ hấn.”

Doãn Chu đầy mặt cười gian “Đang đang răn dạy con trai của các người sao?”

Lâm Ngôn đỏ mặt, thuận tay ném con hồ ly đi, tiểu gia hỏa rơi xuống đất lăn một vòng, bất mãn dùng ống quần của hấn lau miệng, quần bò bị cọ hiện lên những đốm máu đỏ sẫm.

Cả phòng đều bị hành động ngây ngô của nó chọc cười.

Doãn Chu cùng hai A Nhan trở về phòng, Lâm Ngôn dùng sức kéo màn, ôm gối ngồi bên giường ngắm người, chỉ trong vòng một ngày mà đã xảy ra quá nhiều chuyện, cơ hồ khiến hấn vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh, hấn thậm chí còn kinh ngạc tại sao mình còn có thể nở nụ cười, nhưng mà khi mọi người đều rời đi, chỉ còn lại một mình hấn, thì bị ai lại mạnh mẽ trở dậy, áp lực đến mức làm người ta không thể thở nổi.

Vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến mọi chuyện sẽ đi đến nước này, tại đây, trong một khu trấn xa lạ, ở trong một căn phòng không quen, hấn và người mình yêu, cùng nhau thảo luận hôn sự của người yêu cùng kẻ khác, trở trêu thay lại do chính tay mình lo liệu, giống như bị một con dao hung hăng đâm vào tim, mà vẫn phải mỉm cười, nói không sao.

Ngoài cửa sổ, tiếng người ồn ào náo nhiệt, leng keng leng keng một loạt tiếng chuông vang lên “Mãi kéo đây—“ Thanh âm khàn khàn từ dưới lầu truyền đến, lúc gần lúc xa, khu trấn nhỏ tấp nập giống như đến từ thế giới bên kia.

—”Người nghĩ như thế nào?” Trầm mặc hồi lâu, Lâm Ngôn mở miệng hỏi.

—”Dẫn ta đi gặp hấn.” Tiêu Úc bắt lấy cánh tay Lâm Ngôn, khàn giọng nói “Ta muốn gặp hấn.”

Lâm Ngôn chết lặng ừ một tiếng, sau một lúc lâu mới quay đầu lại nhìn vào mắt con quỷ, cười khổ nói “Người nhất định rất yêu hấn.”

—”Ta mệt rồi, muốn ngủ.” Nói xong liền nhích người qua bên phải, chừa lại một chỗ trống “Người cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai tính tiếp, giường ở đây rất lớn, hấn sẽ không tức giận đâu.”

Mí mắt nặng trĩu như chì, rõ ràng là chỉ cách một bức màn, nhưng vẫn bi ánh nắng chiếu vào đau xót.

Tiêu Úc đứng bên giường bất động, hấn đứng thật lâu, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng thất vọng.

Đau lòng cho người khác, mà thất vọng là về chính mình.

Lâm Ngôn đột nhiên bị chọc giận, không nhịn được nữa, hung hăng ném gối về phía hắn “Người không chọc ta không được sao ? Ta đã nhân nhượng đến mức này người còn không hài lòng, chẳng lẽ muốn ta giả làm người khác động phòng với người ?”

Hắn đã cố gắng chống đỡ để người khác không nhìn ra rằng mình bị vứt bỏ, bị kiêu ngạo cùng tự tôn lấn át, không cho phép lộ ra vẻ yếu đuối trong lòng, nước mắt than khóc đều bị xem nhẹ, trái tim trở nên lý trí mà kiên cường, hệt như một đầu đạn hạt nhân, vô kiên bất tồi (sức mạnh vô địch).

Nắm ngón tay siết chặt drap giường.

Trong lòng nghĩ gì thì chỉ có bản thân mình biết, không phải là không hy vọng Tiêu Úc quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, nhưng hắn không rảnh, hắn rất bận rộn, chỉ có thể giả vờ trong vội vàng.

Tiêu Úc thở dài, ngồi bên mép giường ôm Lâm Ngôn vào lòng, hai tay quàng qua bờ vai hắn, cái ôm rộng lớn lại làm cho lòng người hoảng hốt, Lâm Ngôn không chịu, dùng sức đẩy Tiêu Úc ra, nhưng thân thể Tiêu Úc lại vững chãi như núi, mỗi lần phản kháng đều không có tác dụng, cuối cùng Lâm Ngôn chỉ có thể cắn răng, hung hăng đâm vào lưng Tiêu Úc.

Trong nháy mắt liền trở nên yếu đuối vô lực “Lần trước, ta làm một giấc mộng, trong mơ ta thấy người đi cưới người khác...”

— “Ta cưới ai ?” Tiêu Úc kinh ngạc hỏi.

— Đại tiểu thư của viên ngoại cách vách, người nói muốn ta đốt quần áo trẻ con cho người.

Tiêu Úc không phúc hậu cười ra tiếng.

— “Người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ta phải làm sao bây giờ, người bảo ta phải làm sao bây giờ ?” Hai tay liên tục dùng sức đánh, hận không thể đâm đến biến dạng, ồn ào một trận sau đó gắt gao ôm lấy eo Tiêu Úc, vùi mặt vào vai hắn, cả người phát run, từ phía sau nhìn qua, quả thật giống như đang nôn mửa.

Tiêu Úc mặc hắn hồ nháo, không phản đối cũng không trấn an, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói “Lâm Ngôn, người biết rõ loại tư vị này sao, khi người mở to mắt ra, vĩnh viễn chỉ có bóng đêm, ngày xưa Lưu Linh mua rượu, nốc cạn ba chung Đỗ Khang, liền say ba năm, chính là ta không giống, vì mỗi ngày ta đều thanh tỉnh, tro mắt nhìn thân thể của mình thối rữa bốc mùi, người sợ không muốn nhìn, nhưng ta lại phải chứng kiến cảnh đó suốt năm trăm năm, chỉ nhớ rõ phải chờ đợi một người, mà người nọ lại chưa từng trở về.”

— Rốt cuộc đến một ngày ta gặp lại người xưa, trong lòng tràn đầy vui mừng, không nghĩ tới chỉ qua một giấc mộng dài, thì tất cả đã hoàn toàn thay đổi, nơi nơi đều là những người cùng cảnh vật lạ lẫm, người biết rõ ta tên là Tiêu Úc, nhưng cái tên Tiêu Úc này, chỉ có người mới có thể gọi, ai lại chấp nhận để người khác gọi thẳng tực danh của mình ?

— “Thời nay ai còn so đo chuyện gọi danh vẫn là tự... Người cảm thấy ta đáng sợ, nhưng ta bất quá cũng chỉ là một kẻ dư thừa, mỗi ngày chịu đựng ánh mặt trời thiêu đốt, dương khí bức người, ở lì một chỗ không đi ?” Ánh mắt của con quỷ trở nên sắc bén “Tại sao người không phải là hắn ?”

— “Người đây là đang trách ta sao ?” Lâm Ngôn ngẩng đầu, khịt khịt, ủy khuất nói “Người đã không cần còn trách ta, ai dạy người bá đạo như vậy, ta làm thịt hắn.”

Tiêu Úc gác chân lên, tựa vào đầu giường, một bộ công tử phong lưu, dương quang rọi vào mặt hắn, khiến cho làn da tái nhợt có chút sinh khí, một gốc cây tùng, một tấm giấy Tuyên thành cùng ngọc bội, sa trường che lấp thời gian.

— Ta chỉ muốn gặp lại hắn một lần, cho dù hắn đã biến thành xương khô, nhưng cũng là cố nhân duy nhất mà ta có thể tìm đến.

Chợt nghe cố nhân đến, dường như cố nhân đã đến, nhưng cuối cùng vẫn không thấy cố nhân, từ nay về sau người kia trải qua luân hồi không rõ tung tích, duyên nợ thế nào cũng nên hết, này quả thật là điều đáng buồn đối với một con quỷ vừa thức tỉnh, hắn không hy vọng xa vời có thể tục duyên, hắn chỉ đang khẩn cầu Lâm Ngôn dẫn hắn đi gặp người yêu đã chết đi từ hàng trăm năm trước mà mình luôn tưởng nhớ.

Lâm Ngôn nhìn hần, bỗng cảm thấy như mình rất thấu hiểu hần, bọn họ đều cùng một loại người, ở trong dòng người tấp nập, trước mặt hần là một đám đông, còn trước mặt Tiêu Úc, là một thế giới xa lạ.

Chỉ cần một chút an ủi cùng lý giải là có thể tiếp tục chống đỡ, thật vất vả mới gặp được nhau, nắm trong tay còn chưa kịp ấm đã bị xói mòn.

__”Còn ta thì sao?” Lâm Ngôn nắm lấy vạt áo của hần, không cam lòng nói “Còn những điều mà người đã đáp ứng ta thì sao?”

Tiêu Úc nhìn hần, nhìn thật lâu, nhưng lại không nói lời nào.

Lâm Ngôn lắc đầu “Đã hiểu.”

Hần vội vàng che giấu vẻ luống cuống của mình, cười nói “Không sao, người đi rồi thì ta vẫn còn người khác, dù sao thì ta cũng không kiên nhẫn như người, chờ một người đến mấy trăm năm, ngày mai ta liền không thích người, thật đó, những ngày sau, người xem rồi đi đi.”

__Chờ tỉnh ngủ, chúng ta đi đến tiệm may, tiệm hàng mã, chúng ta cũng xem như là có quen biết, ta nhất định sẽ thay người tổ chức hôn lễ này.

Tro bụi lơ lửng trong không khí, thời gian nặng nề trôi qua, bên phòng bọn Doãn Chu cũng không có động tĩnh, đoán chừng là đã ngủ say, Lâm Ngôn lẩn qua lẩn lại, khều khều tay áo Tiêu Úc, nhẹ giọng nói “Người ôm ta được không?”

Tiêu Úc không trả lời, chỉ ngả người xuống, nằm song song với Lâm Ngôn, thân thủom lấy eo hần, không khác gì những lúc bình thường.

Tiếng hít thở đều đều thủy chung vẫn không có vang lên, Tiêu Úc cọ môi lên mặt hần “Ngủ không được?”

Lâm Ngôn gạt đầu, quay sang nói “Chúng ta nói chuyện đi.”

Dưới lầu không biết con cái nhà ai đang chơi trống bỏi, lắc lắc lắc, lắc lắc lắc, bị người lớn răn dạy hai câu, tựa hồ bị tịch thu đồ chơi, đứa trẻ oa oa khóc lớn, thanh âm to rõ trong suốt.

Lâm Ngôn nhin không được cười, gổi đầu lên ngực Tiêu Úc, ôn nhu nói “Thứ này lúc trước ta rất thích, hiện tại còn giữ lại một cái, thời các người có sao?”

__Có.

__”Người xem, tính ra thì giữa chúng ta cũng không quá khác biệt” Lâm Ngôn nói “Kể chuyện của người đi, cái gì cũng được.”

Tiêu Úc hơi hơi kinh ngạc, tập trung tinh thần, sau đó nhẹ nhàng nói “Ngày ta đi, trời mưa rất to, rất ít người đi đưa ma, hần đỡ quan tài, ta một đường đi theo...”

__Tiêu Úc, danh Úc, tự Tử Thanh, Ngạn chỉ đình lan, úc úc thanh thanh, chỉ cây cối tươi tốt.

__”Ta lại nghĩ đến “Tử Khâm”, thanh thanh tử bội, túng ta không hướng, tử ninh không đến.” Lâm Ngôn phốc một tiếng bật miệng lại, Tiêu Úc lắc đầu nói không sao.

__Vậy chúng ta phải xưng tên tự, không xưng thể danh?

__”Ân.” Tiêu Úc gác cằm lên vai Lâm Ngôn, ngữ điệu ôn nhu “Tùy người, lúc trước người cũng không theo quy cũ...”

Trong lòng Lâm Ngôn chợt lạnh, Tiêu Úc ý thức được mình lỡ lời, im lặng không nói nữa.

__”Thôi.” Lâm Ngôn tránh thoát khỏi tay Tiêu Úc, quay người đi, tiểu hồ ly vô tâm vô phế, ăn no liền nằm trên giường ngủ say, một thân sưng nước, là do nó tắm rửa xong không chịu lau khô, cái bụng phủ khăn, trên đất đều là nước, Lâm Ngôn vừa động liền làm nó tỉnh, chen vào giữa hai người, cọ cọ lên người Tiêu Úc, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

__Nó còn nhỏ, chưa đầy hai trăm tuổi, là một con hồ yêu.

Lâm Ngôn sợ tới mức thiếu chút nữa đã ngã xuống giường.

__”Chúng ta, chúng ta vẫn là nói về chuyện của vị kia đi.” Lâm Ngôn kinh hồn chưa định, trong lòng thầm than không biết gần đây như thế nào mà toàn gặp phải ma quỷ với yêu tinh, sau này không chừng còn gặp được thần tiên, “Bái đường thì cũng phải biết người muốn cưới ai, người, người còn nhớ rõ tên hần sao, con cái nhà ai, bao nhiêu xuân xanh, để ta còn đi tìm bà mối.”

END 51

52. Chương 52

Vừa chớp mắt liền ngủ thẳng đến hừng đông, một đêm hỗn loạn, trong mơ vẫn là chiếc sân đó, bầu trời xám xịt, gió tuyết bao trùm khắp nơi, hần khoác một chiếc áo lông ngân hồ, ôm bầu rượu nóng, giữa đêm lạnh, chỉ nghe thấy tiếng pháo bùm bùm vang lên, lại thêm một năm mới.

Một loạt ***g đèn đỏ treo dưới mái hiên, nước ừng ừng sôi, một bình thanh hoa, đựng hai phần Trúc Diệp Thanh, trong ấm lò tỏa ra mùi hương thoang thoảng, có người đang ngồi xếp bằng trước mặt hần, mười ngón tay thon dài chấm rượu, thấy không rõ dung mạo.

Lâm Ngôn ở trong mộng xoay người, sờ soạng một chút, bắt được một bàn tay lạnh lẽo, mười ngón tay đan vào nhau, an ổn ngủ say.

Buổi sáng hần bị móng vuốt chụp tỉnh, mở mắt ra liền nhìn thấy một con hồ ly đang ngồi trên ngực mình vênh váo tự đắc, quất quất cái đuôi xù lên mũi hần, trách không được hần đang ngủ mà cứ cảm thấy ngứa ngứa nhột nhột, Tiêu Úc bế nó lên, bốn cái chân bị mở, lộ ra cái bụng trắng bóng, là một tiểu công a.

__”Nó lại đói bụng.” Tiêu Úc cười khổ, “Nó nói, nếu người không mua đồ về cho nó ăn, nó sẽ ăn trộm gạo sân sau.”

Lâm Ngôn mặc quần đùi, ở trần đánh răng, mơ mơ màng màng liền nuốt một ngụm bột kem lớn.

Nhờ phục vụ viên mua một con thỏ sống ném cho hồ ly, sau đó đi tìm Doãn Chu cùng A Nhan, ba người dùng điểm tâm xong, liền tụ tập trong phòng Lâm Ngôn thương lượng kế hoạch hành động, nói nói Doãn Chu bỗng nhiên cười lớn nửa ngày, khoa tay múa chân nói “Người xem chúng ta có giống như đang đóng phim Hoàn Châu Cách Cách hay không, một đám người ăn uống no say liền tụ tập bàn bạc kế hoạch lớn.”

Sau đó lại cười quái dị nói “Hàm Hương, người mau lộ diện, Mông Đan bị mất trí nhớ rồi.”

Về phần kiếp trước của “Lâm Ngôn”, Tiêu Úc vẫn không nhớ nổi, ba người thay phiên nhau gắng hỏi, nhưng vẫn không có tiến triển.

__”Rất tốt, rất mạnh mẽ.” Doãn Chu làm ra vẻ thờ dài “Chúng ta chỉ có thể tự mình động thủ nấu cơm, ngồi lật sách sử. Có chữ giản thể sao, bản giản thể thì cứ để ta, còn chữ phồn thì ta chịu.”

__”Ta có ý này.” Lâm Ngôn rút một chiếc áo thun từ trong tủ, trông vào, nói “Quan tài.”

__Gì ?

Dùng sức kéo vạt áo xuống, khoát tay với hai người “À, ta phải thay đồ, không được nhìn, quay lưng đi.”

Hần là chỉ Tiêu Úc, lại bị A Nhan hiểu lầm, tiểu đạo sĩ ngượng ngùng gật đầu, Lâm Ngôn cũng xấu hổ, vội vàng mặc quần bò vào, ngồi trên giường.

__Ta nói là quan tài, lúc tiến vào mộ ta đã cố ý quan sát, trong quan tài có dát vàng, nước sơn mang theo mùi hương, được đóng bằng gỗ Hoàng Đàn*, người biết thứ đó xa xỉ đến mức vào sao? Thậm chí ngay cả gỗ Hoàng Hoa Lê Hải Nam* còn không bằng nó.

Doãn Chu gỡ tóc “Hoàng Hoa Lê đắt lắm sao, ông già nhà ta không hề thiếu, còn làm thành một chuỗi Phật châu cầm trong tay đó.”

Lâm Ngôn trợn trắng mắt “Cái loại công tử nhà giàu như ngươi thật không biết dân chúng khó khăn, chuối phật châu của cha ngươi làm từ gỗ Giáng Hương Du Lê Hải Nam (gỗ Giáng Hương có mùi thơm quanh năm và đường vân đẹp), hai mặt đều có quý văn, bán ra có thể giúp ngươi đổi hai chiếc xe đua đó.”

__Hoàng Đan cũng giống như tên, nghe đồn nếu muốn có được phải bỏ ra vạn lượng bạc trắng, vì tiết kiệm chi phí vận chuyển, người ta thường dẫn theo thợ mộc vào sâu trong núi, chặt cây, đóng quan tài ngay tại chỗ, phía Nam cũng chỉ có thể tiến cống cho triều đình năm cây Hoàng Đan, vận chuyển không tiện, nên hằng năm chỉ có thể chờ lũ lụt bất ngờ bộc phát, thả trôi theo dòng nước đưa về, thường thì một trăm người vào núi lấy gỗ, khi ra lại chỉ còn năm mươi, loại gỗ này, đối với những người bình thường mà nói đừng nói sử dụng, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không có cơ hội.

__”Ý ngươi là, có thể dùng thứ quý giá như vậy, thì Tiêu Úc chắc hẳn phải là quan lớn ?” Doãn Chu mở miệng nói.

Lâm Ngôn cùng tiểu đạo sĩ liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ nói “Dân kỹ thuật đúng là không biết suy luận, Hoàng Đan là vật phẩm chuyên dụng của vua chúa vào thời Minh Thanh, ngay cả vua Càn Long muốn dùng làm quan tài cũng phải vụng trộm lấy ở Thập Tam Lăng, nếu lá gan Tiêu gia lớn như vậy, thì cả nhà già trẻ lớn bé đã sớm bị dày tra ra biên ải sung quân.”

__Cho nên ?

__”Người làm ơn động não suy nghĩ đi, ta chỉ là đang suy đoán mà thôi.” Lâm Ngôn chậm rãi rót nước cho hai người “Có thể dùng Hoàng Đan xa xỉ như vậy, lại còn dám ý vào núi cao hoàng đế xa, người đó là ai, người đừng quên chúng ta đang ở đâu.”

Nhân tình A Nhan sáng lên “Thẩm Vạn Tam năm đó phú khả địch quốc, còn đồng dạng thay Chu Nguyên Chương khao thưởng tam quân, cuối cùng dẫn đến họa lưu đày.”

Doãn Chu uống một ngụm nước “Ngươi là nói thương nhân ?”

__”Chính xác.” Lâm Ngôn nói “Nhưng trong số các kì danh tấn thương vào thời nhà Minh lại không có người họ Tiêu, nói không chừng thì chính là “ta” đã mạo hiểm làm ra chiếc quan tài này, gia đình ta nhất định rất có tiền, như vậy thì nguồn gốc của chiếc quan tài cùng những vật đính ước kia đều đã sáng tỏ.”

__Tấn đa cự cố, không trên mười vạn không thể xưng là giàu có, thương nhân lại nhiều văn chương, vì mỗi nhà đều có người đọc sách...

Lâm Ngôn còn chưa nói xong, thì Doãn Chu đột nhiên trợn to hai mắt nhìn hắn, dường như gặp phải quỷ.

Một đôi tay chống trên vai Lâm Ngôn, hắn cứ ngỡ là Tiêu Úc, liền không nghĩ nhiều, nhưng Doãn Chu lại dùng sức lắc đầu, chỉ sau lưng hắn “Sau, sau, sau... lưng ngươi...”

Lâm Ngôn hồ nghi quay đầu lại, lập tức xuất hiện gương mặt của một cậu bé, làn da trắng nõn, khoảng tám chín tuổi, chiếc cằm tiêm gầy, con ngươi màu hổ phách liên tục chuyển động, một thân áo ngắn, mái tóc đen dài xõa trên vai, cực kì óng mượt.

__”Con cái nhà ai ? Vào đây từ lúc nào ???” Lâm Ngôn sợ tới mức bật người dậy, kinh hồn chưa định trừng mắt nhìn cậu bé.

__”Mỗi ngày đều là thỏ, bốn đại tiên ăn ngán rồi, ta muốn thịt gà.” Cậu bé lấy đồng tiền từ trong vạt áo ném cho Lâm Ngôn, ra lệnh nói “Ngươi mau đi mua hai con gà cho ta.”

__”Nó là hồ ly.” Tiêu Úc vô tội nói “Biết tại sao ta lại kêu ngươi đi mua gà rồi chứ ? Ta bị nó thúc giục một ngày, phiền không hết phiền.”

Lâm Ngôn nghi hoặc nhìn chằm chằm đồng tiền trong tay mình, kiểm tra từng cái một, là tiền thông hành vào thời Gia Khánh, Đạo Quang, Hàm Phong đều đủ cả, còn có năm đồng nhân dân tệ, cậu bé tựa hồ nghĩ rằng tiền không đủ, lại lấy ra một ít đưa cho Lâm Ngôn, lần này càng tốt hơn, là một thỏi bạc lớn bằng đầu ngón tay.

Cậu bé chỉ vào Lâm Ngôn, lắc đầu nói “Ta biết ngươi, lần trước hoa đào nở ngươi cũng vào núi một lần, khi đi chỉ có một người, nhưng lúc ra lại mang theo hắn, hồi đó hắn sống trong ngọn núi này, ông nội, ông nội

còn nói hần rất hung dữ,nhưng ta lại cảm thấy hần rất xinh đẹp.”

Nói xong liền chớp chớp mắt,nhìn Tiêu Úc phao mị nhãn,bởi vì còn nhỏ,nên trông có vẻ buồn cười.

A Nhan xì cười một tiếng,rút một lá bùa từ trong túi,chưa kịp dùng đã bị cậu bé giựt lấy,ném xuống đất,đập đập hai cái.

—”Các ngươi đừng hòng lừa gạt ta,trong này hần lớn nhất,sau đó đến ta,các ngươi chỉ là một đám con nít mà thôi.” Cậu bé chống tay lên mép giường,bắt chéo chân ngồi xuống,trên chân mang một đôi giày bằng da lộc tinh tế,dương dương tự đắc cắn ngón tay,tròng mắt tà tà nhìn Lâm Ngôn,”Ta đã hai trăm tuổi,mấy người các ngươi phải gọi ta bằng ông nội,mau mau quỳ xuống dập đầu!”

Không đợi hần dứt lời,Lâm Ngôn đã kinh sợ chạy tới,bắt lấy cánh tay cậu bé kéo vào nhà vệ sinh,trong miệng không ngừng quở trách “Ngươi đừng chạy nhảy lung tung,ăn xong phải đánh răng,cả người dính đầy lông thỏ bắn muốn chết!”

Cách cửa,trong WC truyền đến tiếng kêu rên không tình nguyện của cậu bé,Doãn Chu chỉ chỉ cánh cửa,đầy mặt khó tin nói “Tên này lên làm thầy bắt yêu từ bao giờ vậy ?”

Không lâu sau,ngay khi Lâm Ngôn cùng hồ yêu lại xuất hiện, thì mọi người lại được một phen mở rộng tầm mắt,không biết hần dùng biện pháp gì,mà cậu bé đã không còn vẻ kiêu căng phách lối,không tình nguyện nắm tay Lâm Ngôn,lắc lắc cái đuôi,mái tóc ướt đầm xoa trên vai,nhìn mọi người cắn cắn ngón tay.

—”Nên gọi như thế nào ?” Lâm Ngôn nhướn mi hỏi.

—”Ca ca.” Hồ yêu ngượng ngùng liếc mắt nhìn Doãn Chu và A Nhan,quay đầu lại bảo Lâm Ngôn một tiếng,sau đó hối hả chạy đến chỗ Tiêu Úc,bạch y bị cậu bé cọ cọ xuất hiện từng mảng thấm nước.

Doãn Chu bị hành động của cậu bé làm bất ngờ“Ta thao, ngươi làm cách nào vậy ?”

—”Đối phó với con nít nha,ta lừa hần nói nghe lời sẽ được ăn thịt gà,không ngoan ngoan cũng chỉ có sâu bọ thôi.” Lâm Ngôn nói

Đầu giờ chiều, năm người dưới ánh mắt lưu luyến không rời của cô nhân viên mà trả phòng,đi đến trạm giao thông công cộng duy nhất của thị trấn,lần này là hàng thật giá thật năm người,cậu bé đã đem giấu hai lỗ tai cùng cái đuôi,nhảy nhót như một học sinh tiểu học,một thân quần áo thợ săn đã bị Lâm Ngôn cưỡng chế cởi ra,mua một bộ mới ở chợ, cậu bé vẫn luôn không tình nguyện,Doãn Chu trách Lâm Ngôn keo kiệt,Lâm Ngôn nhún nhún vai “Ta cũng muốn mua một bộ đồàng hoàng, nhưng không đủ tiền.”

Tiêu Úc mặc quần áo của Lâm Ngôn,áo thun quần bò cùng giày leo núi,kì thật hần cao hơn Lâm Ngôn một khúc,cũng may quần áo khá rộng rãi,miễn cưỡng cũng có thể thể xem là vừa vặn,tóc dài thắt đuôi ngựa,tựa như họa sĩ. Hần là người cổ đại, lần đầu tiên ăn mặc như thế này nên vẫn cảm thấy không được tự nhiên,Lâm Ngôn nhìn hần cũng không nhịn được vừa đi vừa vụng trộm cười.

Tựa hồ thật lâu rồi chưa được bình yên như thế,trời xanh mây trắng,non xanh nước biếc,một chiếc xe ba gác chạy ngang qua,người đánh xe vung nhánh cây đuổi muỗi,đường đất thẳng tắp,Tiêu Úc nắm tay hồ yêu đi về phía trước,Lâm Ngôn, Doãn Chu cùng A Nhan đi theo phía sau,cậu bé lần đầu xuống núi,một đường vô cùng hưng phấn, thường thường quay đầu quan sát xung quanh,Lâm Ngôn có điểm xót xa,vị trí bên người Tiêu Úc vốn là của hần,đáng tiếc hiện tại con quỷ kia nói cái gì cũng không chịu để hần đến gần.

Chia tay với người yêu,luôn có cảm giác người đó vẫn thuộc về mình, nhưng khi vừa cách nhau một bức tường liền nhìn không tới,ánh mắt không ngừng kiểm tìm,không ngừng quay đầu quan sát xung quanh, trái tim bùm bùm nhảy lên.

Lúc Lâm Ngôn hỏi tiểu hồ yêu xem có cách nào để người ta có thể nhìn thấy Tiêu Úc hay không, kì thật hần cũng không ôm quá nhiều hi vọng,nhưng không nghĩ tới cậu bé liền một ngụm đáp ứng,hái một chiếc lá đặt lên trán Tiêu Úc,đùa nghịch một hồi, vài người liền kinh ngạc phát hiện trong phòng có thêm một người.

—”Đây là pháp thuật của hồ tộc chúng ta.” Cậu bé chớp chớp mắt “Nhưng mà khi có sét đánh liền mất đi hiệu lực.”

Lâm Ngôn hỏi “Tại sao vậy ?”

__”Bởi vì ta sợ sấm sét a.” Cậu bé ngượng ngùng nói.

__Người có tên không ?

Cậu bé hép mắt, suy nghĩ một hồi, hơn nửa ngày mới xấu hổ đáp “Ta gọi là Triệt, bởi vì được sinh bên hồ, vào mùa hoa đỗ quyên nở, nước trong hồ mát lạnh lại trong vắt.”

Xuyên qua đồng ruộng, trước mắt là một mảnh đất bỏ hoang, nở đầy những đóa hoa nhỏ, Lâm Ngôn cảm thấy chỗ này dường như có chút quen mắt, đột nhiên phát hiện ở đây rất giống cảnh tượng trong cơn ác mộng của hắn, cánh đồng hoang vắng, dương quang chói mắt lại lạnh thấu xương, trong giấc mơ đi qua chỗ này là đến một nấm mồ hoang, có chút xa xăm, nấm mồ đã gần như bằng phẳng, trên mộ đặt một vòng hoa, những đóa hoa bị phơi khô, ảm ảm biến thành màu đen.

__”Có nhang không ?” Lâm Ngôn nói với tiểu đạo sĩ, A Nhan lấy một bó nhang nhỏ từ trong túi, Lâm Ngôn rút ra ba cây, cung kính cắm trước mộ.

__”Người làm gì vậy ?” Doãn Chu khó hiểu, Lâm Ngôn lắc đầu thở dài “Chuyện gì nên đến cũng sẽ đến, đi thôi.”

Ba giờ chiều, xe về thành phố đã đến, năm người vào chợ, chen chúc nhau mua gà cùng thức ăn, sau đó rời khỏi trấn Liễu Mộc, mua vé xe lửa, suốt đêm chạy đến nơi đã từng là trung tâm giao thương sầm uất nhất thời đó, phủ Thái Nguyên của năm trăm năm sau.

END 52

*Hoàng Đàn : hoàng đàn là một loài gỗ quý hiếm do hàng trăm năm trồng mới có thể sử dụng lại là loại cây có sức sống rất mãnh liệt trên núi đảo, nơi mà rất ít loại cây có thể tồn tại. Chỉ cần một kẻ nứt nhỏ, hoàng đàn sẽ nhú mầm mà vươn lên.

Gỗ hoàng đàn rất thơm, trong hương thơm như có vị ngọt của sâm. Tiếp xúc ban đầu cho người ta cảm nhận đây là hương thơm bình dị dễ gần, không bị hắc như mùi ngọc am, nhưng khi đã quen rồi thì thấy nó sâu lắng, sang trọng, khó có hương thơm hóa học nào bằng được

Hoàng Đàn thường chỉ được dùng làm bài vị cho vua chúa và thánh thần.

*Hoàng Lê Hoa Hải Nam : Hoàng hoa lê Hải Nam được liệt vào một trong bốn loại gỗ quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc (gồm Tử đàn (Hoàng Đàn), Hoàng hoa lê, Kê sí và Thiết lực).

Vào thời nhà Minh, việc dùng Hoàng hoa lê Hải Nam để làm đồ gỗ sử dụng trong nhà trở nên thịnh hành. Khi đó, loại gỗ này còn được coi như một thứ cống phẩm chuyên dùng để cống cho triều đình.

Gỗ Hoàng Lê Hoa Hải Nam đất lành vãn đẹp, biến hóa không ngừng, gỗ cứng như thép nhưng mùi thơm chỉ thoang thoảng, phải thính mũi lắm mới nhận ra được, còn Hoàng Đàn chỉ cần bước vào nhà là đã ngửi được ngay. Hương thơm của hoàng đàn có thể xếp vào hàng đệ nhị chỉ đứng sau trầm hương.

Ngoài ra Hoàng Đàn còn thơm lâu, bền chắc không bị phai mờ theo thời gian như nhược điểm của các loại gỗ thơm khác là bị mất mùi.

53. Chương 53

Kinh thương trở nên phổ biến vào đầu thời nhà Minh, đến đời Thanh thì đạt đến đỉnh điểm, vào thời Minh, phủ Thái Nguyên bao gồm năm châu cùng hai mươi huyện, trong đó có Hãn Châu, Tấn Trung, Dương Tuyền, Lữ Lương vẫn còn tồn tại đến tận ngày nay, rất nhiều di tích vẫn đang được bảo tồn, thậm chí còn được đưa vào sử dụng. Lâm Ngôn tính toán mang Tiêu Úc đi dạo xung quanh, nếu có thể tìm ra manh mối thì càng tốt, còn nếu không, thì ít nhất cũng có thể để lại một chút ấn tượng với nơi cổ kính này, cho dù có trong tay tư liệu về ba ngàn năm lịch sử, nhưng hiện tại bọn chỉ có thể dựa vào hồi ức đã bị lãng quên của con quỷ.

Tám giờ tối, đèn đường mới lên, ở ngã tư đường, dòng người tấp nập như nước chảy, bên cạnh nhà ga, một quầy hàng phát ra tiếng thịt nướng xèo xèo, làm cho bọn Lâm Ngôn không ngừng âm thầm nuốt nước miếng.

Cuối cùng cũng đã trở về với thế giới hiện đại, Lâm Ngôn nhẹ nhàng thở ra, Doãn Chu không tiện đồ nhìn đám người ngoài quảng trường, cảm thán nói “Nhà, thật cuộc cũng có thể nhìn đến một tòa nhà hơn năm tầng! Thật may mắn!” Nói xong liền vỗ vỗ bả vai Lâm Ngôn “Mời khách, đêm nay người phải khao bọn ta, ta đã sớm nghĩ xong rồi, chúng ta đi suối nước nóng đi, người không thoát được đâu!”

Lâm Ngôn che ví tiền, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc đến khách sạn lại gặp phải rắc rối, do không có đặt chỗ trước, phòng ba người cùng phòng đơn đều đã đầy khách, chỉ còn phòng tiêu chuẩn (phòng hai giường đơn), Doãn Chu cùng A Nhan đã nhận phòng, trở về nghỉ ngơi, A Triệt khẳng khái đòi ngủ chung với Tiêu Úc, trong đại sảnh kim bích huy hoàng, tiểu hồ ly thấy cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ, chạy tới bể phun nước đùa nghịch cá vàng, Lâm Ngôn không dám nhìn Tiêu Úc, cẩn thận nói “Người ngủ chung với A Triệt đi, để ta mượn thêm một phòng.”

Nhân viên tiếp tân nhìn chằm chằm màn hình máy tính, thỉnh thoảng lại hiếu kỳ đánh giá hai thanh niên cùng một cậu bé, tầm mắt khi dừng lại trên người Tiêu Úc liền không hề dời đi, làm cho Lâm Ngôn bỗng dưng cảm thấy khó chịu, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài.

Tiêu Úc trầm mặc một lúc lâu mới nói ở chung một phòng đi, ta vốn không cần ngủ, vả lại luôn ở cùng nhau, cũng đã quen rồi. Lâm Ngôn siết chặt cây bút, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, nghe Tiêu Úc nói vậy, ma xui quỷ khiến như thế nào lại làm cho hắn cảm thấy nhẹ nhõm.

Hai chiếc giường, A Triệt giang tay giang chân chiếm lấy một bên, Lâm Ngôn ngủ bên còn lại, Tiêu Úc thì nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người, thành phố vốn không có khái niệm ngày đêm, phía sau bức màn lộ ra những ánh đèn rực rỡ đầy màu sắc, trải rộng bốn phía. Mỗi lần Lâm Ngôn tỉnh lại đều bắt gặp Tiêu Úc vẫn bảo trì tư thế cũ đứng bất động bên cạnh cửa sổ, thấp giọng gọi hắn đi ngủ, nhưng con quỷ chỉ thản nhiên lắc đầu, không biết là đã giật mình mấy lần, lúc lại mở mắt ra thì bầu trời đã trắng xóa.

Sắc mặt Tiêu Úc như thường, thì ra một khi biến thành quỷ, thì cảm giác đói khát cùng mệt mỏi cũng cách hắn mà đi, hệt như một tảng đá vô tri vô giác, lẳng lặng nằm ở đó, những ham muốn phàm tục đã không còn có thể ảnh hưởng đến hắn.

Hắn không thể hôn lên đôi môi mỏng mảnh kia, làm cho hắn nở nụ cười, nhưng trong mắt con quỷ chỉ có xa xa hư không, không hề có hắn.

Buffet sáng cực kỳ phong phú, ai ngờ A Triệt lại gây rối, cơm chưa ăn xong đã nằng nặc đòi vĩnh thứ khác, tiểu hồ ly tròn tròn hai mắt, bánh ngọt, thịt, trứng gà cái gì cũng không cự tuyệt, nó không dám quấy rầy Tiêu Úc, nên chỉ có thể điệu võ dương oai sai sử đám Lâm Ngôn chạy tới chạy lui lấy thức ăn cho nó. Doãn Chu thật vất vả mới có thời gian húp ngậm canh, bị phần nói hồ ly không phải chiến thịt tươi sao, lỗi tại A Triệt cực thính, nghe xong liền vuốt bụng đắc ý nói “Biết mấy thứ cống phẩm các người mang đến bãi trời, viếng mộ đều đi đâu không?”

— “Chờ các người đi, thì tất cả đều thuộc về hồ tộc bọn ta, đầu heo, cá khô, Lạp xưởng, xúc xích, bánh bao thịt, ăn rất ngon a.” A Triệt lắc lắc đầu, lộ ra đôi tai nhọn “Lúc trước ta cũng thường lên lút biến thành người xuống núi chơi, ông nội không biết, nếu không nhất định sẽ đánh chết ta.”

Bàn kế bên có một đôi vợ chồng già, nghe một cậu bé bảy tám tuổi nhắc đến thời thơ ấu của mình, liền ha ha cười to.

Lâm Ngôn đứng trước quầy tiếp tân lấy một xấp giấy quảng cáo, ghi lại địa chỉ của các tòa đại viện, cẩn thận chọn lựa lịch trình, A Triệt cũng đi theo xem, nó không biết chữ, chỉ biết nhìn hình, thấy một đám sân đèn tuyền liên liền tục oán giận, không để ý tới Lâm Ngôn phản đối mà giật lấy xấp giấy lật xem, rồi bỗng nhiên chỉ vào một tờ hưng phấn kêu lên “Ta muốn đi chỗ này!”

Nó chỉ vào một tờ giấy quảng cáo công viên trò chơi rực rỡ đầy màu sắc.

— “Không được.” Lâm Ngôn cướp lại, “Chúng ta không ở đây lâu, phải nắm chặt thời gian làm chuyện chính.”

Tiểu hồ ly vừa nghe, liềm mím môi muốn khóc.

—”Ngoan,ca ca mang người đi ăn thịt hàm tương ở Lục Vị Trai.” Lâm Ngôn ôn tồn dỗ hấn “Úc ca ca của người cũng đang vội,không có thời gian chơi với người đâu.”

Hai mắt A Triệt càng ngày càng ngập nước,giống như tùy thời sẽ vô đề,vài người thay phiên nhau trấn an vẫn không có hiệu quả,Tiêu Úc sờ sờ đầu A Triệt,lấy tờ giấy xem kĩ, sau đó nói với Lâm Ngôn “Thôi, dẫn nó đi,thành cổ Tấn Dương ở mặt sau nhìn có chút quen mắt.”

Hóa ra, cổ thành vừa tu sửa xong,bắt đầu được đưa vào hoạt động, trong giấy quảng cáo nói đang có chương trình giảm giá,không chỉ có những công trình mang đậm nét kiến trúc thời Minh- Thanh, mà còn có các quầy ăn vặt, với đủ loại món ăn phong phú,độc đáo,nhân dịp nghỉ hè sẽ có chương trình biểu diễn kịch thiếu nhi cho các em nhỏ,hình như là vở Lâm Xung dọ bôn. Mà phía sau tờ giấy,có chụp một tòa tứ đại hợp viện,đại ngỗ chu môn, vách tường cực cao,hai bên cửa là đá xanh bóng loáng, phản chiếu những đám mây trên không trung, thời gian chụp vô cùng tốt,trên bầu trời trong xanh thấp thoáng màu hồng nhạt,hàng cây bốn phía vươn cành lá,duỗi thân xếp thành những dải băng trắng tấp,tấp,dưới mái hiên là thần bí nhất,sau khe cửa dường như đang che giấu một tên thích khách,hệt như quang cảnh của Trung Quốc trong những kiếu xa xăm.

Bỗng dưng bị kích thích, Lâm Ngôn cũng gật đầu theo,tiểu hồ ly cao hứng nhảy dựng lên,lập tức đánh nghiêng chén canh,toàn bộ đổ lên người Doãn Chu.

—”Tiểu tai tinh.” Doãn Chu mắng thầm.

Tám giờ sáng,bầu trời thoáng âm trầm,không khí hơi hơi se lạnh,là kiểu thời tiết rất thích hợp để ngao du.

Di tích được phục hồi như cũ cộng thêm công nghệ hiện đại mang đến cho nó một vẻ rất khí khái, bên ngoài đậu đầy xe,đám trẻ con được cha mẹ dắt vào,trong tay còn cầm bong bóng bay,A Triệt vừa thấy cũng muốn mua,khẩn cấp lôi kéo Tiêu Úc chạy đến quầy hàng,nhìn chằm chằm con điều bằng giấy,ảnh da,mặt nạ cùng ***g đèn, cơ hồ muốn chảy cả nước miếng,mỗi loại đều bắt lấy mấy cái,lại còn coi trọng một viện kẹo đường màu xanh to hơn cả đầu của nó.Lâm Ngôn đuổi theo cứu viện,nhét vào túi Tiêu Úc mấy tờ tiền màu đỏ,dặn dò“A Triệt thích người,người dẫn nó đi chơi,biết xài tiền rồi chứ ?”

—”Ân.” Bên ngoài thêm một đứa bé ồn ào, sắc mặt con quỷ cũng tối tăm hơn một chút,nhìn Lâm Ngôn cười cười “Người cũng theo đi,một mình ta không giữ được nó.”

Lâm Ngôn dứt tay vào túi, có điểm thất thần.

—Sao vậy ?

—”Không có gì, chỉ là cảm thấy nhớ người.” Lâm Ngôn cúi đầu nói,chung quanh phát ra tiếng nhạc chói tai,thanh âm của hấn rất nhỏ,nhưng con quỷ lại nghe thấy,biểu tình trở nên chấn động.

A Triệt không phát hiện không khí xấu hổ giữa hai người,lôi kéo ngón tay Tiêu Úc,chỉ vào một chiếc đu quay khổng lồ“Ta muốn chơi cái đó.”

Tiêu Úc quay đầu lại ý bảo đi theo, Lâm Ngôn lại hoảng sợ, đó là trò mà chỉ có các cặp tình nhân mới hay chơi,một chiếc hộp thủy tinh lớn,mặt đối mặt nhìn nhau nửa giờ,nhìn ngắm phong cảnh toàn thành phố,xấu hổ cũng xấu hổ chết hấn,vội vàng dời đi lực chú ý của tiểu hồ ly,tùy tay chỉ vào một trò chơi khác “Không vui đâu, chúng ta qua bên kia chơi đi.”

Hóa ra là ngôi nhà ma, trên áp phích là hình một người phụ nữ tóc dài mặc đồ trắng,một linh hồn hung ác trong đêm,nơi nơi đều là Sadako.(The ring!)

Còn chưa kịp hồi hấn, A Triệt đã nhanh chóng thay đổi chủ ý,mỗi người một tay kéo bọn họ đi qua.

Tiểu hồ ly đồng dạng tuyên bố rằng chưa bao giờ sợ quỷ,dẫn đầu vọt vào trong bóng tối,vừa đi được vài bước thì cánh cửa sau lưng bỗng dưng đóng lại,bốn phía đều là vực sâu không đáy,bên chân còn có lỗ thông gió, âm phong từng trận quét qua, làm cho người ta toàn thân phát lạnh.

Một bóng trắng từ trong góc nhẹ nhàng lướt qua,là nhân viên hóa trang thành quỷ,Lâm Ngôn cắn môi thầm nhủ với lòng rằng tất cả đều là giả,thình lình bên chân có một bàn tay vươn lên,mạnh mẽ bắt lấy cổ chân của hấn,khiến Lâm Ngôn sợ tới mức vội vã che miệng,thiếu chút nữa là đã kêu ra tiếng.

Phía sau bị người chụp lấy bả vai, da đầu lập tức tê rần, ở phía trước một lớn một nhỏ đang đi vô cùng thích thú, Lâm Ngôn hận không thể chặt luôn cánh tay vừa chỉ đường của mình.

Hắc ám dày đặc cách trở tầm mắt, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Úc, ăn mặc như một người hiện đại, áo thun có chút chật, bó sát người, cơ hồ có thể nhìn thấy những đường cong rắn chắc của cơ thể, vai rộng hông hẹp, mái tóc dài được cột cao lộ ra chiếc cổ tái nhợt.

Đang xuất thần, con đường bỗng lóe lên một chút lam quang âm đạm, một đầu tóc dài rối tung, quần áo trắng phiêu phiêu lác lư, Sadako không biết từ chỗ nào xông ra, mái tóc bị gió thổi bay, lạnh buốt phủ lên mặt Lâm Ngôn.

—”Tiêu , Tiêu Úc.” Hắc vội vàng nhảy lên, chạy đến chỗ Tiêu Úc, nắm lấy cánh tay con quỷ, run run nói “Người đừng đi quá nhanh.”

—Người sợ sao ?

Lâm Ngôn xanh mặt, lắp bắp nói “Lúc trước ta từng xem phim này, sớm biết là Sadako...Ta, ta đã không vào.”

Tiêu Úc đổi chỗ cho hắc, làm cho Lâm Ngôn đi trước mình một chút, bả vai nghiêng qua, thật cẩn thận che chở Lâm Ngôn, đứng gần nhau liền có tiếp xúc, ngón tay chạm ngón tay, trong lòng bàn tay Lâm Ngôn đổ đầy mồ hôi lạnh, không ấm hơn con quỷ là bao nhiêu.

Quang cảnh quỷ dị nhân tạo, con đường u tối đầy áp lực, khúc khúc chiết chiết phẳng phất như đang đi vào mê cung không có lối thoát, nỗi sợ hãi làm cho người ta không ngừng tưởng tượng, mà trong tưởng tượng thường sinh ra ma quỷ, bên tai tràn ngập tiếng thở dài của người phụ nữ, trong mỗi một góc khuất đều cất giấu một nữ quỷ, thậm chí ngay cả trên trần nhà cũng có, sắc mặt của người chết, lúc xanh, lúc trắng, có lúc biến thành màu đen, không cần thận đừng vào, liền cảm thấy ớn lạnh, quần áo trắng, tóc đen làm cho người ta nhớ đến những thứ không sạch sẽ, giống như gặp phải một đám tóc đen từ trong cống thoát nước.

Hắn không thể lập tức chấm dứt sự dày vò này.

Đột nhiên không thể chống đỡ nổi nữa, trong bóng đêm Lâm Ngôn bắt lấy tay con quỷ, Tiêu Úc sững sờ chớp mắt, sau đó siết chặt tay Lâm Ngôn, Lâm Ngôn quay đầu lại ôm eo hắc, hai người gắt gao dính cùng một chỗ.

Thời gian phẳng phất như ngừng trôi, đặt mình trong một không gian an toàn, sa vào lòng người mình yêu, mưa gió bắt xâm, cả ngày đều phải tiếp xúc với bóng tối cùng học tập những tri thức về hài cốt lăm lăm lúc cũng làm người ta hụt hơi, anh hùng làm chán rồi, sửa lại làm thiếu nữ, anh hùng nhụt chí, nhi nữ tình trường, trong một ngôi nhà ma nhân tạo, hắc đang tìm kiếm sự che chở từ một con quỷ chân chính.

—”Ta nhớ người, ta rất nhớ người, Tiêu Úc, ta rất...” Hung hăng dùng răng cắn bả vai con quỷ “Xin người, xin người đừng rời bỏ ta...”

Nửa câu sau kì thật còn chưa nói xong, nhưng cũng không nói nên lời.

Tiêu Úc nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắc “Ngoan, nghe lời, chúng ta tìm đường ra ngoài trước.”

Hai người thay phiên lôi kéo nhau rồi cuộc cũng tìm được đường ra ngoài, ánh mặt trời lập tức chiếu xuống, tiểu hồ ly đã sớm đứng ở cửa chờ bọn họ, thấy sắc mặt hai người khác thường, đặc ý vỗ tay cười to.

—Hai người các người nhất gan quá, còn sợ quỷ nữa chứ, thật không biết xấu hổ a.

Người qua đường nhìn thấy đứa trẻ kháai như vậy, cũng nhin không được cười theo.

Nếu không phải Lâm Ngôn tiến lên giả bộ muốn đánh nó, thì cái đuôi cùng đôi tai cũng vì đặc ý mà lộ hẳn ra ngoài.

Tiêu Úc đuổi theo Lâm Ngôn, nắm lấy cổ tay hắc, Lâm Ngôn quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, ai cũng khần trương không nói nên lời.

—Lâm Ngôn, ta...

__”Lời lúc này người cứ xem như ta chưa nói gì hết,là ta bị dọa sợ nên nói bậy thôi.” Lâm Ngôn đánh gãy lời hấn, sải bước đi về phía trước.

Ở công viên đi một buổi sáng,A Triệt cũng chơi đủ,thét to nói nóiđi không nổi nữa,được Tiêu Úc công trên lưng, vừa đi vừa ăn kem,Lâm Ngôn theo bên cạnh, ôm một đồng chiến lợi phẩm của nó,búp bê, mặt nạ Tôn Ngộ Không,món đồ chơi bằng đường bện hết một nửa,bắp nướng, bi, không tính những thứ trong túi,muốn cầm cũng cầm không hết.

Tiểu gia hỏa gào thét nói đói bụng,lập tức đi qua công viên trò chơi, đến cửa sau,một con đường yên ắng sâu thăm thẳm nổi thẳng đến di tích thành cổ,ven đường là những quán tràđược trang hoàng theo phong cách cổ xưa,cửa gỗ khắc hoa,trên cửa mỗi nhàđều có treo câu đối “Thế sự minh bạch giai học vấn,nhân tình lão thành tức thành văn.” Ba gian nhà cổ liên thông với nhau,cuối đường là lương đình,Doãn Chu và A Nhan đang ngồi ởđó uống trà chờ bọn họ.

Chính giữa là một chiếc trường kỷ nhỏ,bình sứ thanh hoa,cắm đầy những cuộn giấy,trong viện hoa đang nở rộ, bốn phía đều làĐình Hương cùng Hồ Cành,thoang thoảng mùi hương của thảo mộc. Bên kia lương đình là một chiếc hồ nhân tạo ,cây cầu nhỏ bắc ngang qua mặt hồ,lá sen xanh ngát lắc lư trong gió,hoa thủy tiên cùng cây đậu đại mộc bên bờ hồ, cảnh liễu đung đưa rũ xuống nước, một đàn bướm nhỏ màu xanh nổi đuôi nhau vờn quanh mặt hồ.

Ba người cùng nhau ngồi xuống,nhân viên phục vụ mặc đồ cổ trang,vội vàng bưng ra ba ly trà lạnh.

__Ta đã hỏi thăm, phía sau là di tích thành cổ,nơi đó rất rộng, đi hết buổi trưa cũng chưa chắc làđã tham quan xong,hai giờ bắt đầu biểu diễn kịch, các người ăn xong có thể trực tiếp đi qua.

__”Chúng ta ?” Lâm Ngôn bắt gặp Doãn Chu cùng A Nhan đang đứng lên chuẩn bịđi,ngạc nhiên nói “Vây còn hai người các người thì sao?”

Doãn Chu chỉ chỉ bàn “Hai người chúng ta cần phải tìm nơi để thư giản,dù gì cũng đã ngồi đợi các người suốt ba tiếng,có gần được cũng ăn hết rồi,tên phục vụ kia còn chê bọn ta chiếm bàn, ngồi mãi không chịu đi, không biết đã trợn mắt liếc nhìn bọn ta bao nhiêu lần,quản cứu viện đãđến,bọn ta phải đi dạo, các người cứ tùy tiện.”

__”Đúng rồi.” Doãn Chu nhìn A Triệt chớp chớp mắt “Người lại đây, ta kiếm đồăn ngon cho người.”

Tiểu hồ ly trông mắt đảo quanh “Không đi, ta cũng muốn ăn hết mọi thứởđây.”

__”Sách, ca ca có việc tìm người.” Doãn Chu không khỏi phân trần bẻ nó lên “Động vật chính làđộng vật, bỏ vào sở thú còn thấy đẹp đẽ, lấy ra rồi mới biết mùi đau khổ.”

Nhân viên phục vụ bưng đến một ít Trúc Diệp Thanh,đựng trong bình sứ thanh hoa,thoạt nhìn vô cùng quen mắt, A Nhan nhận lấy “Thử cái này đi, đặc sản ởđây đó,nhưng mà không thể uống nhiều,độ cồn mạnh,để say,vừa, vừa rồi ta còn bị choáng váng.”

Ba người lẫn mất còn nhanh hơn cả thỏ,Tiêu Úc và Lâm Ngôn ngồi đối diện với nhau,nhìn hoa sen bên hồ, không biết nên nói gì.

Xa xa trong đám sương mù lấp ló bóng dáng của cổ thành, mái ngói san sát nối tiếp nhau,một loạt đèn ***g đỏ tươi,tiếng ồn ào của du khách cùng với tiếng nhạc âm ĩ của khu vui chơi phảng phất nhưđãđi xa,thời gian lắng đọng,quang cảnh trầm u u tràn về,lần này cảnh còn người cũng đã trở lại.

Rót đầy một chung rượu,ngưỡng cổ nốc cạn,tươi mát ngon miệng, dư âm dai dẳng.

__”Coi như là thuần hương,còn ăm, nếm thử xem.” Lâm Ngôn cười rót thêm một chung,đưa cho Tiêu Úc, con quỷ cũng không cự tuyệt,đặt bên môi định nhấp một ngụm,nhưng vừa chạm vào,đã vội vã bỏ lại xuống bàn.

Trái tim bỗng nhiên mãnh liệt nhảy lên.

Người uống nửa chung rượu này, ta cố uống cạn một nửa còn lại, chỉ là không biết lang quân có cùng ta đồng tâm hay không...

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Lâm Ngôn cầm chung rượu, theo nơi mà Tiêu Úc đã đặt môi, cũng nhấp một ngụm, sau đó nâng mắt lên, mê ly tà tà nhìn Tiêu Úc, lương đình cổ xưa cùng bình rượu ấm tựa hồ đã bị hạ chú, một khế ước thần bí xa xăm, chậm rãi thức tỉnh, tránh ở cửa, chờ bọn họ.

Ai cũng đều trốn không thoát, thiên tai nhân họa, tình yêu, vốn là thiên tai nhân họa.

Hắn cuộn tay áo lên, chiếc áo trắng tinh rộng thùng thình, thêu đóa hoa đào màu hồng nhạt, bề ngoài lạnh lẽo cứng rắn ẩn giấu chút mềm mại đáng yêu, là cố ý để cho người kia xem, bầu rượu ấm tinh tế, tự tay dâng lên cho người.

— Gia sự bận rộn, không thể bỏ mặc cửa hàng mà đi, liền không thể tự thân đưa lang quân lên kinh ứng thí, chỉ có thể chúc lang quân áo giáp về làng.

— “Lâm Ngôn.” Tiêu Úc nhú mày “Người làm sao vậy?”

Hắn không trả lời, cả người chìm trong hỗn loạn, đuôi lông mày, khóe mắt, cằm... Chung quanh đều có người ghé mắt nhìn qua, xem hai thanh niên tán tỉnh nhau giữa thanh thiên bạch nhật, Lâm Ngôn chỉ cảm thấy bản thân như bị thôi miên, si mê nhìn mặt Tiêu Úc “Đây vừa đi cũng qua mấy tháng, ta sẽ ngày ngày chờ mong, chớ quên viết thư gửi về.”

Tiêu Úc dè tay hắn lại, mạnh mẽ đặt lên bàn, giắt lấy chung rượu “Đừng uống nữa.”

— “Người đừng quản ta, uống say ta mới dám nói.” Hắn cố chấp nhìn chằm chằm Tiêu Úc, vô hạn oán độc “Ít nhất ta cũng tốt hơn người, người vẫn luôn không dám đối mặt.”

Hai người rõ ràng không ở cùng một thời đại, đột nhiên kinh ngạc mở to hai mắt, người trước mắt này, là Lâm Ngôn sao?

Tiểu hồ ly A Triệt nhảy nhót chạy trở về, cầm que kẹo hồ lô, được phủ một lớp đường trong suốt, quơ quơ trước mũi Lâm Ngôn “Cái này rất ngon.”

Sau đó nhìn Lâm Ngôn, lại nhìn qua Tiêu Úc, kinh ngạc nói “Hai người các người làm sao vậy, sao đầu lại đỏ đây mồ hôi như thế?”

Ly hồn chợt kinh, toàn thân phát run, Lâm Ngôn bỗng nhiên hồi phục tinh thần, lẳng lẳng nhìn tay mình.

Doãn Chu và A Nhan cũng đã trở lại, cầm ly trà lạnh của Lâm Ngôn nốc một hơi giải khát, chỉ về phía đám đông trước mặt “Bên kia có rút thăm trúng thưởng, dựa vào dãy số in trên vé cổng, qua đó xem đi.”

Lâm Ngôn lười động, lại bị Doãn Chu lôi kéo “Đi đi, cơm thì lúc nào ăn chẳng được?”

— Trong đây nhiều người như vậy, trúng được mới là lạ, xem làm cái gì, hết như mấy bà cô xếp hàng mua trứng gà giảm giá siêu thị vậy.

Doãn Chu khinh thường nói “Cho dù chỉ được một cái hộp trứng không cũng tính là ta có lời, đi mau, nói không chừng có thể tiết kiệm được một ít tiền, ông nội Mao nói, phải biết quý trọng nhân dân tệ!” Nói xong liền đẩy Lâm Ngôn ra ngoài, sau đó vụng trộm nhìn A Triệt “Người có chắc không?”

A Triệt gật đầu.

— Đi, coi như tin người một lần, tâm trạng của Lâm Ngôn ca ca người đang không được tốt, chúng ta nên làm cho hắn vui vẻ, mau mau thực hiện kế hoạch.

END 53

54. Chương 54

Lâm Ngôn vẫn chưa hết kinh ngạc, ngón tay xoa xoa mi tâm, vừa rồi là làm sao vậy, giống như bỗng chốc rơi vào thế giới bên kia, đầu ngón tay còn lưu lại xúc cảm lạnh lẽo trên làn da của con quỷ, sao hắn có thể lớn

mặt như thế, bỏ mặc cái chết duy trì tự tôn ? Nghĩ đến đây Lâm Ngôn không khỏi cắn chặt răng, phá lệ cách Tiêu Úc xa một chút.

Buổi sáng ra ngoài thời tiết liên không mấy quang đãng, gió lạnh chợt lên, hòa quyện với mùi bùn đất đập vào mặt người, dường như trời sắp mưa, xa xa sau tòa nhà dần dần xuất hiện những đoàn ảo ảnh hư không, lặng lẽ u u đến gần, truy đuổi hần, truy đuổi “kí ức” đã bị hần lãng quên từ hàng trăm năm trước, biến đã ngủ đông đang nứt thành một khe hở nơi cổ kính này, âm thầm chờ hần tới gần.

Không ít người đang tụ tập ở khu rút thăm trúng thưởng, người dẫn chương trình ra vẻ thư sinh, áo dài khăn tứ phương, cẩn thận điều chỉnh micro.

Bên đường có mấy quầy hàng nhỏ, nhân viên đứng trước cửa, bán đủ loại đồ dân tộc, còn có chỗ thay quần áo, một loạt hần phục được treo trước trên giá, du khách có thể bỏ tiền ra thuê đồ chụp ảnh, hoặc là mặc vào dạo chơi quanh công viên, dạo dạt phong cách cổ xưa.

Lâm Ngôn đi qua hỏi giá, người bán hàng nói giọng địa phương, vươn hai ngón tay ra, ăn không nói có “Hai mươi lượng bạc một ngày!”

Luôn cả vị công tử thường ngày tự cho là cao ngạo trầm tĩnh cũng không ngừng được cười, Lâm Ngôn lật lật trên giá áo, lấy ra năm bộ không bị phong cách cổ trang đầu độc quá thâm thiết, quay qua nói “Mặc cái này đi, phù hợp với khung cảnh xung quanh.”

Một bộ áo dài chỉ có một chiếc đai lưng, đơn giản thêm vài đường thêu, đi mạnh chân là đã lộ ra quần bò ở trong, từng tốp du khách hóa trang bắt diệp nhạc hồ, vội vàng chụp ảnh lưu niệm. Tiêu Úc đứng ở một bên nghịch nghịch mặt nạ cùng đèn ***g bằng giấy, Lâm Ngôn đang hệ đai lưng, bỗng con quỷ quay đầu lại nhẹ nhàng nói “Ta còn nhớ rõ ngày đó, hình như là tết Nguyên Tiêu.”

_Tết Nguyên Tiêu đốt đèn, từ mùng tám đến mười tám, ngày đầu tiên gọi là thí đăng, mười bốn tháng giêng là ngày dâng đèn cho thần linh, bái tế tổ tiên, mười lăm là ***g đèn hình người, khu trùng trừ tà, ngày cuối cùng là quỳnh đăng, đặt trước phần mộ, du hồn có thể mượn nó thoát khỏi quỷ vực.

Lâm Ngôn cầm đám ***g đèn đưa qua cho Tiêu Úc chọn “Hiện tại đều dựa vào những mảnh lời này để kiểm tiền, nếu có cơ hội liền lấy ra làm cái cớ, nói là để phục hưng văn hóa nhà Hán, cuối cùng chẳng phải đều biến thành loạn thất bát tao.”

Còn trên tức cầm thêm hai cái mặt nạ, là Dạ Xoa cùng ác quỷ, mặt mũi vô cùng hung tợn, chia cho Tiêu Úc một cái “Nhìn đi, người phải như thế này mới đúng.”

Doãn Chu từ trong đám đông thúc giục hai người bọn họ “Mau lên, bắt đầu rồi kia.”

Người chủ trì đã qua khúc dạo đầu, ở trên đài nói đùa một phen, sau đó kéo một tấm vải đỏ xuống, trên áp phích ghi rõ cơ cấu giải thưởng, giải khuyến khích là một chiếc móc khóa có in hình cổ thành cùng toàn cảnh công viên, giải tư là năm mươi nhân dân tệ, giải ba là một chiếc di động, còn giải nhì là laptop, nhưng giải nhất lại bị để trống, một chiếc hộp ngăn nắp được đặt giữa sân khấu, che lại bằng một tấm vải đỏ, cố ý gợi lên sự tò mò của du khách.

_“Mọi người ở dưới xin hãy nhìn xuống dãy số nằm bên phải vé vào cổng của mình, phần thưởng được Ngài X, người đầu tư thành cổ Tấn Dương tài trợ.” Người dẫn chương trình đồng dục tuyên bố.

Giải thưởng được công bố theo thứ tự từ dưới lên bắt đầu từ giải khuyến khích cùng giải tư, trong đám người thường thường phát ra từng trận tiếng hô, khi đã trúng liền cười hì hì lên đài nhận thưởng, ở hai hạng mục này số người trúng thưởng khá nhiều, tiến hành rất lâu, đến khi công bố giải ba thì Lâm Ngôn hầu như đã mất hết kiên nhẫn, thúc giục Doãn Chu “Đi thôi đi thôi, có gì hay đâu mà xem.”

Doãn Chu cũng đã đoán trước là hần sẽ như vậy “Nói không chừng sẽ trúng đó, đứng thêm chút nữa đi.”

_“Thôi đi hai người chúng ta từ nhỏ mua vé số có bao giờ trúng được cái gì đắt hơn chậu rửa mặt đâu.” Lâm Ngôn lầm bầm.

Giải ba cùng giải nhì rất nhanh liền kết thúc, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào chiếc hộp trên sân khấu, người dẫn chương trình cố ý dẫn dắt “Giải nhất lần này đã được chúng tôi chuẩn bị rất tỉ mỉ, giá trị vật

chất cùng tinh thần vô cùng cao.” Nói xong liền tiếp nhận tờ giấy từ tay nhà đầu tư, tuyên bố “Là số một trăm bốn mươi mốt.”

Dưới sân khấu, mọi người đầu đông loạt cúi đầu nhìn dãy số trên tấm vé của mình, không có người nhận, Doãn Chu liền lấy khuỷu tay đẩy đẩy Lâm Ngôn “Ừa, người bao nhiêu ?”

Lâm Ngôn nhìn lướt qua, kinh hô “Là ta!”

— “Nhanh đi, nhanh đi, nhìn thử xem là thứ gì.” Doãn Chu vừa lòng hướng hướng sân khấu, thừa dịp Lâm Ngôn lên đài, ngằm vóót A Triệt “Làm đi.”

Tiểu hồ ly xoa xoa đầu nói “Hãy chờ xem, pháp thuật của hồ ly bọn ta là lợi hại nhất.”

Lâm Ngôn đi lên, trước liền bắt tay với nhà tài trợ, sau đó dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người kéo tấm vải đỏ xuống, lộ ra một chiếc hộp gấm tinh xảo, người dẫn chương trình cố ý bảo hấn làm chậm một chút, để cho hương thân phụ lão ở dưới càng thêm tò mò.

Chiếc hộp được chậm rãi mở ra, Lâm Ngôn trừng lớn hai mắt, trong hộp là một... một con gà còn chưa nở sạch lông, cái đầu mềm nhũn ngã xuống, máu còn chưa kịp khô, vẫn rả rít chảy ra từ cổ.

— “Gà!!!” Toàn trường đều trở nên yên tĩnh, tiếp đó là những tiếng nói khe khẽ biến thành từng tràng cười lớn, nhà tài trợ cùng người dẫn chương đều tái mặt, nhìn quanh sân khấu muốn biết phần thưởng mà bọn họ đã chuẩn bị đã lưu lạc nơi đâu.

Lâm Ngôn không hiểu tại sao cứ như vậy ôm con gà xuống đài, Doãn Chu đánh một phát vào mông A Triệt “Sao người lại thế ??? Lấy một con gà làm gì ??? Thứ kia đâu ???”

A Triệt ủy khuất lắm bầm “Thứ đó không tốt, Lâm Ngôn ca ca chắc chắn sẽ không thích, ta liền làm cho nó biến mất!” Nói xong liền nhìn chằm chằm con gà liếm môi, hai mắt tỏa sáng “Trong thiên hạ có thứ gì ngon hơn gà chứ, trưa nay chúng ta ăn cái này đi!”

Doãn Chu bị hấn chọc tức đến mức cái mũi lên men, Lâm Ngôn hồ nghi nhìn chằm chằm con gà trong tay, sau đó lại nhìn Doãn Chu cùng tiểu hồ ly đang làm ầm ĩ, rốt cuộc cũng hiểu được là đã xảy ra chuyện gì.

— “Được rồi, được rồi, gà cũng rất tốt, chúng ta đi tìm một quán ăn nhờ nấu nó lên.” Lâm Ngôn cầm con gà còn chưa sạch lông đưa cho tiểu hồ ly “Bên kia có bán thịt dê, các người chờ một chút, ta đi mua mấy phần, quả thật là đã có chút đói bụng.”

Quán ven đường đặt những nồi nấu thật lớn, bốc lên nghi ngút khói, đây là đặc sản nổi tiếng của địa phương, dùng tô nhựa múc tràn đầy một bát lớn, thuận tiện cho du khách vừa đi vừa nhấm nháp. Lâm Ngôn gọi bốn phần, trong lúc đợi thịt dê được múc ra bát, bầu trời bỗng dưng tối sầm, đám người lập tức rối loạn, từng giọt mưa nặng hạt rầm rầm đánh xuống, đám du khách vội vàng tìm chỗ trốn, người chạy ở phía trước, mưa liền đuổi theo sau, ngày tháng bảy như một đứa trẻ, sớm nắng chiều mưa, thay đổi thất thường, Lâm Ngôn dùng tay áo che mưa, lúc trở về thì bốn người đã sớm biến mất.

Thềm đá mọc đầy rêu, vừa trơn lại vừa trượt, đám người chạy về phía thành cổ trú mưa, Lâm Ngôn cũng đi theo, vừa đi vừa móc di động ra muốn gọi điện, nhưng lại phát hiện không có tín hiệu.

Có tiếng chuông vang vọng trong bụi mưa, mưa càng lúc càng lớn, rào rạt trút xuống, chỉ chốc lát liền ướt đầm cả người, quần áo ẩm thấp dính bết vào người, du khách đông như hội, chia nhau dùng mặt nạ che mưa, chỉ chừa lại hai con mắt xuyên qua lỗ thủng tìm đường mà đi, trên đường có đủ loại người mang những bộ mặt quái dị lướt qua, đầu hổ, xà yêu, oa nhi mặt trắng, thần tiên, hói hủ chạy đi, ai cũng không nhận ra ai.

Bọn Doãn Chu đi đâu rồi ?

Thành cổ mờ ảo từ xa đến gần, Lâm Ngôn xuyên qua năm chiếc cổng vòm tiến vào bên trong, mưa bụi vây quanh, lóe lên những đốm sáng màu vàng ảm đạm, giống như một tòa thành được xây trong hư không, u u thở dài. Sấm chớp chột vang, oanh oanh đánh lên đỉnh đầu, Lâm Ngôn bỗng trở nên kích động, pháp thuật của tiểu hồ ly khi gặp sấm sét sẽ bị hóa giải, vậy con quỷ đã bị thất lạc của hấn giờ đang ở đâu ?

Qua một vòng lại một vòng, phía trước bỗngưng xuất hiện một ngôi đền thờ, chậm rãi tới gần, chỉ thấy bóng người càng ngày càng thưa thớt, ngẫu nhiên có vài cô gái đi ngược hướng với hần, chân giống như bị túm chặt, lắc lư lắc lư, mở ra chiếc ô giấy, dưới mặt nạ là bộ mặt của mấy trăm năm trước, mặt quỷ.

Trong đầu tự dưng lóe lên một ý nghĩ, tòa thành này, có phải là một ngôi thành quỷ hay không ?

Một chiếc đèn ***g bằng giấy vô duyên vô cớ sáng lên, ánh sáng lập lờ mờ ảo, tiểu thương vội vàng thu dọn quầy hàng, thấy Lâm Ngôn nghiêng ngả lảo đảo đi lang thang, mới vội vàng mở lời “Tiểu ca, đừng đi lung tung, ngươi có biết ở đây là đâu không ?”

Lâm Ngôn lời kéo hần hỏi “Ngươi có thấy bốn người, à, không ba người, trong đó có một cậu bé khoảng bảy tám tuổi, vừa đi vừa vội vàng tránh mưa hay không ?”

__Nếu không thì trung tâm dịch vụ khách hàng nằm ở đâu, có thể lên loa sao ?

Tiểu thương ha ha nở nụ cười “Người ? Trong số tất cả các gia đình trong tòa thành này, có nhà nào lại có “người” chứ ? Khách quan nói đùa.”

Ven đường có hai thương nhân dẫn ngựa vừa đi vừa trò chuyện, trong đó có một câu liền chạy vào lỗ tai Lâm Ngôn “Năm nay cũng không biết tại sao, trong thành ngày nào cũng đánh gõ, sáng sớm hôm nay còn có vài kẻ kì quái xông vào, nhiều nhân thanh tịnh.”

Lâm Ngôn bỗngưng giật mình tại chỗ, hần có con mắt Âm Dương, hần có thể nhìn thấy quỷ! Lập tức ngưng thần nhắm mắt, chỉ thấy bóng người trước mắt lay động, một màu xanh đen, đi qua đi lại, phía sau kéo theo một làn khói thật nhẹ. Trăm năm đã qua, tòa thành này vẫn là tòa thành cổ lúc xưa chưa bao giờ chết đi, mà trú ngụ trong một không gian khác, lấy một loại hình thức khác để sinh tồn, vĩnh viễn sống, tiếng người bán rao hàng âm ỉ, trong quán trà tập nập người ra kẻ vào, tiếng đàn tỳ bà tịch tịch vang lên, tiểu thư trên tú lâu, chuyện xưa về tài tử giai nhân bị bỏ lại phía sau.

__Ta đi nhầm chỗ, tới nhầm nơi, xin hỏi phải làm thế nào mới có thể đi ra ngoài ?

Tiểu thương liếc cặp mắt trắng dã, nghênh diện tới là một vị thanh niên đạo nhân, trong tay cầm một cây phát trần, cẩn thận đánh giá Lâm Ngôn một phen, kinh ngạc nói “Vị công tử này, trong vòng bảy ngày ngươi sẽ gặp huyết quang tai ương, tốc tốc hồi hương, đừng đi tiếp nữa.”

__Thiện có thiện báo, ác có ác báo, không có thì sẽ không có, thời điểm còn chưa tới, khách nhân mau đi đi, vứt bỏ oan nghiệt kiếp trước, mới có thể tìm đường hóa giải.

Lâm Ngôn đẩy hần ra, lắc lắc vạt áo dính nước, hỏi hần tìm đường ra, trong lúc hoảng hốt nghe được hai chữ “kiếp trước”, đột nhiên liền lấy lại bình tĩnh, Tiêu Úc ở đâu ? Bọn họ cũng từng thất lạc nhau như vậy, giữa ranh giới của thời gian và sinh tử, vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại, nhưng lại không nghĩ đến có ngày sẽ tìm được nhau, một người bước đi trên con đường Hoàng Tuyền cô độc... Lâm Ngôn của kiếp trước đến tận cùng là có cái gì tốt, đáng giá để Tiêu Úc bất ly bất khí ?

Ai nói tình yêu không phải là nhân quả của kiếp trước, nhất kiến chung tình cũng tốt, thanh mai trúc mã cũng tốt, hoặc là lâu ngày sinh tình, giữa biển người mờ mịt, vì cái gì lại cố tình gặp gỡ người kia, vì cái gì lại khẳng khái một mực với hần ?

Rêu xanh làm cho dưới chân càng thêm trơn trượt, cảnh phố tối đen cùng lớp mưa bụi thảm đạm phảng phất như đang ở một góc khác của thế giới, suốt hai mươi ba năm, cảnh trí năm đó bây giờ đang đuổi theo hần, nhắc nhở hần về một “kiếp trước” đã bị lãng quên.

__”Lâm Ngôn!” Một tiếng kêu chợt vang lên, Tiêu Úc cầm đèn ***g đứng ở cách đó không xa.

Hình ảnh này vô cùng quen thuộc, bỗngưng nhớ lại ngày đó khi Tiêu Úc rời nhà trốn đi, chính mình cũng dường như phát điên mà lang thang đi tìm hần, tại một rạp chiếu phim cổ quái ở Bắc Tứ Hoàn, con quỷ cũng thể lương như vậy, chờ đợi hần.

Lâm Ngôn vội vã chạy tới, kinh hồn chưa định “Nơi này không được bình thường, ta nhìn thấy người ở cổ đại, bọn họ còn nói chuyện với ta...”

Tiêu Úc kéo hẳn lại, trầm giọng nói “Người đi lầm đường, tòa thành cổ này là ranh giới giữa âm dương, có lẽ là do sét đánh, cánh cửa mở ra, nên người mới vô tình tiến vào, theo ta mau.”

Queo vào một toà đại viên cao lớn, đập vào mắt chính là một bức tường cũ kĩ, trên đó có khắc Trì Gia Cách Ngôn của Chu tử :

“Nghĩ vị vũ nhi trù mậu, vô liêm khát nhi tuật tỉnh

Tự phụng tất tu kiệm ước, yển khách chớ vật lưu liên

Khí cụ chất nhi khiêm, ngoã phữ thăng kim ngọc

Ẩm thực ước nhi tinh, viên sơ dĩ trần cao.”

Chuyển ngữ

Lúc chưa mưa nên lợp nhà, đừng để khát mới đào giếng

Tiêu xài phải tiết kiệm, không nên mời khách quá nhiều

Chén bát bình thường mà sạch sẽ, sành sứ còn quý hơn cả vàng bạc.

Ăn uống sơ sài mà khéo léo, rau đậu còn hơn cả thịt cá.

Dịch thơ

Lúc chưa mưa lợp nhà

đừng đợi khát đào giếng

Tiêu dùng phải tiết kiệm

đãi khách đừng dây dưa

Chớ ham tiền phi nghĩa

đừng uống rượu triền miên

kẻ bán buôn thương mại

đừng chiếm đoạt của người.

bà con xóm nghèo khổ

nên xót thương cứu giúp.

Xuyên qua màn đình cổ hoang, tám cánh cửa khắc hoa mở rộng, một tấm bình phong màu đen có chữ thiếp vàng, một đóa mẫu đơn nở rộ nặng trĩu như muốn bổ nhào vào mặt người, hai người nắm tay nhau đi vào, tứ phương hợp viện vây quanh làm cho chiếc sân trở thành một cái giếng cạn, ngẩng đầu lên liền thấy một mảnh trời gần nắp, bụi mưa lất phất.

Đẩy cửa gỗ ra liền đi vào thư phòng, con quỷ vẫn tự nhiên như chỗ không người.

__”Cẩn thận dưới chân.” Tiêu Úc nâng tay hẳn, dưới chân là thềm gỗ, cao gần một thước, bị va chạm với đá rất nhiều lần, đã trở nên không trơn vẹn.

__”Bọn Doãn Chu đâu ?” Lâm Ngôn hỏi.

__Bọn họ đều đang ở nhân giới, chỉ có mình người mất tích, trước ở đây tránh mưa một hồi, lát nữa ta lại mang người ra ngoài.

Lâm Ngôn gật đầu, chọn một góc giá đỡ sơn đen ngồi xuống, dùng sức vắt khô vạt áo sũng nước, sau đó ngẩng đầu quan sát xung quanh, ngạc nhiên hỏi “Sao lại tự tiện vào nhà dân như vậy, chỗ này bỏ hoang à ?”

__”Không.” Tiêu Úc nói, thấy Lâm Ngôn vẫn chưa rõ, liền cười khổ “Không nhớ cũng không sao, đừng suy nghĩ nhiều.”

Thư phòng rộng rãi, hai giá đồ được đặt hai bên, dựa sát vào tường, chính giữa là một chiếc bàn hoa lê hình vuông, bình hoa Thanh Từ, đối diện cửa ra vào là một chiếc bàn lớn, trên đó được đặt đầy đủ các loại văn phòng tứ bảo, đều đã lâu chưa được dùng tới, mực còn nguyên trên nghiên. Mặt sau là một bộ giá đỡ bằng gỗ Tứ Dân, bài trí các loại đồ cổ cùng vật phẩm nam ngọc của tiền triều, phía sau là một loạt giá sách, xếp đầy những quyển sách trân quý đã bịố màu theo thời gian, trước nhất là “Tứ Phương Chương Cú Tập Chú”, “Sở Từ Tập Chú”, “Hồi Am Kinh”, “Chu Hi Sở Tồn”, “Tồn Tiên Thiên Lý Diệt Nhân Dục”, tiếp đó là “Luận Ngữ”, “Kinh Thi”, “Mạnh Tử”.

Hai câu đối đỏ trong thư phòng bi ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi, nên đã phai màu, bởi vì trời mưa liên trở nên hỗn loạn chật vật, lộ ra một loại hương vị thần nhiên mà xa xăm.

Lâm Ngôn bỗng nhiên cảm thấy căn phòng này có chút quen mắt, hẳn đi qua đi lại xem xét, ngón tay vô thức lướt qua bề mặt gốm sứ, đầu màu, thanh hoa, điểm mặc, bích tự vũ thiên thanh, trăm điệp xuyên hoa. Lại tới giá sách, tùy tay lật một quyển sách trên đó, sau đó lại len lỏi vào các tầng, lấy ra một quyển “Sưu Thần Ký”, lại tiếp tục sờ soạn bên trong, lại lật một quyển “Mẫu Đơn Đình” bám đầy tro bụi, chợt ba hồn bảy vía thất kinh kêu to “Tiêu Úc, ta đã thấy nó!”

Quay đầu lại liền bắt gặp một đôi mắt sáng quắc đang nhìn mình, quyển sách rơi xuống mặt đất, tự động lật đến một trang, chính là cảnh Liễu Mộng Mai nhạt được bức họa của Đỗ Lệ Nương ở trong viện, mê luyện giai nhân liền lấy phần quạt mộ, giúp Đỗ Lệ Nương hồi sinh từ trong cái chết, lời tựa viết “Người như Đỗ Lệ Nương, có thể nói là hữu tình tương ứng. Tình không biết từ khi nào thì bắt đầu, vừa nảy mầm liền đâm sâu. Kẻ sống có thể chết, mà người chết vẫn có thể hồi sinh. Sinh mà không thể cùng tử, tử thì không thể cùng sinh, là một loại đả vật tra tấn.”

— “Ta biết ngươi, từ rất lâu rồi...” Lâm Ngôn dứt quãng, nâng tay ôm cổ Tiêu Úc, chăm chú nhìn vào mắt hắn, yết hầu trở nên nghẹn ngào, một đường ly hồn sớm đã u u bám vào trang sách, vào gan phổi, Tiêu Úc đẩy Lâm Ngôn ra, thần nhiên nói “Người không quen ta, ngươi là Lâm Ngôn, ta chỉ muốn ngươi là Lâm Ngôn của kiếp này.”

— “Ta biết ta là ai.” Lâm Ngôn bò lên người hắn, hô hấp bỗng trở nên dồn dập, khó có thể điều khiển động tác của cơ thể, ảm đạm phun ra một câu “Tiêu lang...”

Sắc mặt con quỷ hoảng hốt, kinh ngạc mặc hắn hôn lên cổ mình, rơi xuống ngực, khung cảnh trống vắng không một bóng người, chỉ có hai linh hồn cô độc, một thời đại diệt tuyệt nhân dục, yêu cùng hận đều phải giấu kín không thể nói ra, hóa thành một quyển sách ẩn nấp sâu trong giá, bởi vì phải che giấu, nên càng thêm bành trướng, Lâm Ngôn bỗng dưng muốn trả thù đẩy ngã Tiêu Úc xuống đất, sau đó ngồi chồm hổm giữa hai chân hắn, hung hăng ôm lấy giống như muốn nghiền nát cả xương cốt của người kia.

Lúc trước khi quen hắn, gặp gỡ rồi yêu nhau đều là bình tĩnh đạm mạc, thầm nghĩ tìm được một người thích hợp vượt qua cả đời, nhưng khi đã coi trọng hắn thì cuộc sống lại thay đổi một cách bất ngờ, kinh ngạc hãi hùng, trong lúc vô tình liền mất đi tất cả.

Ai nói tình yêu không có liên quan gì đến oan nghiệt của kiếp trước ?

Chỉ cần một phút thật lòng cũng tốt, nhưng tại sao trong mắt hắn luôn không có mình ? Mặc danh hận ý cùng ghen tị, hận đến tận xương tủy, mình không tốt sao ? Nếu hắn muốn yêu mình liền cùng hắn hoan ái, nếu hắn muốn đi thì ngay cả một câu giữ lại mình cũng không nói ra miêng, tình xa vạn dặm, thay hắn tìm người yêu kiếp trước, thậm chí ngay cả hôn ước đều là nhất tịnh thành toàn, trái tim của con quỷ này ở đâu, sao lại có thể nhẫn tâm đối xử với mình như vậy ?

— “Muốn ta.” Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Úc “Người có chịu không ?”

— “Ta không thể.” Tiêu Úc quay mặt đi.

— “Người không dám ?”

Con quỷ bị trạc đến chỗ đau, hung hăng kéo mở vạt áo của Lâm Ngôn, hôn lên cơ bụng của hắn, dùng sức hút, sau đó lại hôn lên đôi môi của hắn, *** thỉnh linh nảy lên giống như một ngọn lửa cháy ác liệt, thiêu đốt hai người người thành tro bụi, ai cũng đều mất đi lý trí, động tác của hai người quá lớn, vô tình làm đứt một quyển sách, trang sách lả tả rơi xuống, bốn phương tám hướng, không chỗ để trốn.

Thánh ngôn khắp nơi,vậy xem bọn họ.

__”Đau không ?” Vừa vào được một chút,thấy Lâm Ngôn cắn môi,Tiêu Úc liền dừng lại, tinh tế hôn lên môi hắn.

__”Tiến vào.” Lâm Ngôn kẹp lấy thắt lưng Tiêu Úc,đau đến mức cái ót đỏđầy mồ hôi lạnh,nhưng vẫn cố chấp ôm hắn “Mạnh lên.”

__Đồ ngốc, không muốn sống nữa sao.

__”Con mẹ ngươi mới ngốc,người đã chết bao nhiêu năm, ngươi còn nhóđến hắn làm gì ?” Lâm Ngôn chịu đựng đau đớn,cắn răng hỏi hắn “Ta là ai ? Ngươi cho ta là ai ?”

Con quỷ trần an hôn lên cái ót đỏđầy mồ hôi lạnh của hắn “Lâm Ngôn, của ta Lâm Ngôn.”

Vật cứng không ngừng rong ruổi trong cơ thể,Lâm Ngôn siết chặt nắm tay, ngăn cản tiếng rên rỉ phát ra từ trong cổ họng,tham lam nhìn bộ dáng động tình của Tiêu Úc,hai hàng mi đen dày bất giác nhíu chặt,mỗi lần thâm nhập vào chỗ sâu cũng khó khắc chế tầng tầng thổ dốc.

Khoái cảm càng sâu,Lâm Ngôn càng trở nên vội vàng nôn nóng,lôi kéo Tiêu Úc để hắn nằm trên người mình,cơ khát mà nhắm nuốt nước bọt của hắn,làm cho đầu lưỡi kia dây dưa, hận không thể hòa quyện vào nhau,một tay tháo tóc của hắn,sợi tóc mượt như tơ thì nhau uốn lượn trên tấm lưng trần,dùng lòng bàn tay tinh tế vuốt ve thưởng thức.

Ở trong một tòa thành quý dị, một căn phòng quý dị,quá khứ giữa hắn và Tiêu Úc đột nhiên trở dậy,giống như bị chuốc thuốc mê,không biết nhân quả cũng không cần lý do,*** trở nên hôn thiên địa ám,thật thật giả giả,cổ kim lần lượt biến đổi,yên tâm thoải mái mà thừa nhận tất cả khoái vốn nên thuộc về mình,so với ai đều phóng đảng, so với ai đều trụy lạc,có cái gì mà không thể chứ, là Tiêu Úc nợ hắn!

Nơi Tiêu Úc muốn đi, đã không còn nữa,người Tiêu Úc muốn tìm, cũng chỉ còn là một bộ xương khô,ngàn vạn phần nộ,không cam lòng cùng ghen tỵđều hóa thành một hồi hoan ái cấm kị,thứ tình yêu cổ chấp mà biến thái giống như bọn họ,hắn dường như muốn khiến trách mà cắn lên bắp vai Tiêu Úc,hơi hơi xoay mông “Ta còn muốn, chưa đủ, chưa đủ...”

Va chạm cùng ma sát mãnh liệt khiến hắn cơ hồ muốn ngất đi,yết hầu khô khốc không nói nên lời,hắn nằm trên sàn, ngửa đầu thổ dốc,trang sách ó vàng dính bệch vào gò má,hiện lên hàng chữ tối đen xúc mục kinh tâm “Tình không biết từ khi nào thì bắt đầu,vừa nảy mầm liền đâm sâu. Kẻ sống có thể chết, mà người chết vẫn có thể hồi sinh. Sinh mà không thể cùng tử,tử thì không thể cùng sinh,là một loại dần vật tra tấn.”

END 54

55. Chương 55

Mưa bay đầy trời,khắp nơi một mảnh hôn thiên địa ám,hơi đất xông cả vào bên trong,không gian phẳng phất mùi xạ hương quyện lẫn với chút ẩm mốc xưa cũ,quần áo tán loạn đầy đất,hai người quần lấy nhau,dục niệm đốt người, gấn bó như keo sơn.

Rất ít khi được ở gần nhau như vậy, hai người đều không tự giác mà chìm đắm vào trong đó,Lâm Ngôn ngồi trên đùi Tiêu Úc,một nửa đón ý nói đùa nửa chủđộng đưa đẩy,toàn thân co rút,hai tay bấu chặt vào người Tiêu Úc,hệt như bám lấy một đoạn dây leo có thể cứu mạng mình. Hắn không biết tại sao bản thân mình lại khấn trương đến như thế,con quỷ dường như cũng mất đi không chế,hận không thể xỏ xuyên qua cơ thể hắn,nghe ép vào trong lồng ngực,khao khát lâu lắm.

Thư sinh khổ học cần phải cấm dục cùng tỉnh táo,trong không khí phẳng phất như có mùi hương kích tình,không thương tiếc mà nghiền nát cơ thể hắn, rải đầy trên đất, đến nơi mà hai người giao triền lẫn nhau đều là trang sách,kinh sử tử tập,trang nghiêm mà túc mục,chăm chú quan sát hai người ban ngày tuyên

***,nhưng cố tình bọn họ chỉ là những vật chết không thể nói,hắn một khi đã khao khát thứ gì đó thì càng không thể không chế.

Chợt nhớ đến lời Tiêu Úc nói rằng nơi này vẫn còn chủ nhân,Lâm Ngôn vội vàng áp chế những tiếng rên rỉ cùng nước nỡ,không dám phát ra thanh âm,cẩn rằng chịu đựng đoạn tra tấn ngọt ngào này,Tiêu Úc ôm eo hắn,nhỏ giọng nói “Đây là nhà của chúng ta...”

Trong lòng một trận rung động,càng dán chặt vào người Tiêu Úc,thật giống như hắn đang thấu hoan dưới mí mắt của tình địch cũ,hưởng thụ khoái cảm trả thù.

__”Tiêu Lang...” Lâm Ngôn thì thào ra tiếng, Tiêu Úc lắc đầu, bắt lấy cảm hắn “Lâm Ngôn, nhìn ta, Lâm Ngôn.”

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng một mảnh mềm mại,hai mắt bỗng dưng ảm ứt,hốt hoảng ôm lấy hắn,trong nháy mắt ước được thiên trường địa cửu, mặc dù đó là nguyện vọng xa xỉ hoang đường, không thể nào thực hiện được.

Hắn đắm mình trong bến nhu của con quỷ, biến thành một chiếc đàn cổ căng cao, sắp đứt mất dây,cuối cùng vì không chịu đựng nổi sự ma sát,mà mạnh mẽ tiết trong tay Tiêu Úc,con quỷ cũng nương theo đó mà rời khỏi cơ thể hắn,bởi vì còn chưa thỏa mãn mà ôm Lâm Ngôn,toàn thân không ngừng giãy dụa.

__”Làm sao vậy ?” Lâm Ngôn vỗ về mặt hắn “Bắn ở trong đi.”

Tiêu Úc cố gắng mở mắt,gian nan cười “Với chút dương khí đó của ngươi, kêu làm tiếp là muốn biến thành quỷ giống ta sao ?”

Ôm lấy hắn lấy tay hắn thủ ***,tóc đen rơi xuống tán loạn,nhìn qua chỉ trông thấy chiếc mũi cao thẳng,dán sát vào mặt hắn,nhiều mây thì thào một tiếng Lâm Ngôn,sau đó nghiêng đầu hôn lên bờ môi của hắn,thỏa mãn thở dài.

Con quỷ thu thập quần áo rơi trên đất,ôm Lâm Ngôn lướt qua đại viện,đi tới phòng ngủ,nhẹ nhàng đặt lên thấp,múc một chậu nước trong,cầm khăn nhúng nước cẩn thận lau đi dấu vết hoan ái trên cơ thể hắn.

Lâm Ngôn chăm chú quan sát Tiêu Úc,bỗng nhiên phát hiện Tiêu Úc cũng không phải không thêm quan tâm đến mình,thậm chí hắn còn hoài nghi,nếu mình lại cầu xin Tiêu Úc làm thêm một lần nữa,Tiêu Úc nhất định sẽ mềm lòng,nhưng nếu cứ tiếp tục thì như thế nào,hắn vĩnh viễn vẫn lưng đeo bóng dáng của người khác,ai cũng không thể đánh bại một tình yêu đã mất đi,một tình địch tồn tại trong hư không,đau khổ lớn nhất vẫn là “mất đi”, chỉ cần hai chữ này đã có thể đủ sức đẩy hắn vào tuyệt cảnh,quân lính tan rã.

Miễn cưỡng giả bộ trấn định mặc quần áo vào,nhìn nhìn ngoài cửa sổ “Hết mưa?”

Tiêu Úc không trả lời,chiếc khăn ướt sũng bỗng dưng rơi xuống đất,con quỷ ngồi chồm hổm, dùng tay gắt tao ôm đầu “Lâm Ngôn, ta nhớ đến một chuyện...”

Lâm Ngôn giãy dụa đi qua đỡ hắn, Tiêu Úc ngẩng đầu,kinh ngạc nhìn mặt Lâm Ngôn, nỉ non “Dật Hàm...”

__Người nói cái gì ?

Tiêu Úc lấy che mặt,những ngón tay thon dài khẽ run lên,gian nan nói “Người ta muốn tìm là thiếu đương gia của Tán Dương Đoàn Gia,Đoàn Dật Hàm.”

__Hiện tại chúng ta đang ở tổ trạch của Đoàn Gia,nơi này là phòng ngủ của Dật Hàm.

Lâm Ngôn bật người ngồi dậy,phía dưới là chiếc giường được đóng bằng gỗ Tử Đàn cực kì tinh xảo,dựng bốn lẫm trụ tạo thành hình tứ giác,trái phải trước sau đều có thanh chắn,trên đỉnh còn có cái tên là “lọng che”,trướng幔 được vén sang hai bên bằng dây bạc,cổ định trên giá gỗ khắc hoa,sa hoa đến mức làm cho người ta buồn nôn,nhưng cố tình lại giống như đã từng quen biết.

__...Lúc trước, hắn thường gọi ta là Tiêu Lang.

Lâm Ngôn lão đảo lui về sau.

Căn phòng yên tĩnh,hai song cửa sổ bỗng dưng bị gió bật tung,ca ca đánh vào vách tường,trướng幔 bị gió thổi bay,phập phồng lơ lửng.

__”...Ta biết.” Lâm Ngôn chậm rãi nâng Tiêu Úc dậy, trong đầu nhất thời ong ong, mất hết cảm giác “Chúng ta đi về đi, chuyện này để sau hẵng nói.”

Tiêu Úc lẳng lặng gật đầu, nhặt chiếc đèn ***g lên, cầm tim đèn, dùng dao đánh lửa, giao cho Lâm Ngôn “Đây là quỷ đăng, có thể dẫn người ra khỏi Quỷ Vực, người cầm đi theo ta, lúc đi đừng quay đầu lại, chúng ta đã mất quá nhiều thời gian rồi.”

__”Còn đau không, ta công người.” Nói xong liền khoát tay định bế Lâm Ngôn, nhưng thấy hắn không được tự nhiên mà trốn tránh đành thở dài “Nếu người vẫn không chịu nghe lời, cứ tiếp tục hành hạ bản thân như vậy thì sớm muộn gì cũng mất mạng.”

Lâm Ngôn được Tiêu Úc đỡ, khập khiễng đi ra khỏi tòa nhà, dựa theo lời Tiêu Úc dẫn dò, không hề quay đầu lại, cầm ***g đèn một đường đi về phía trước. Mưa đã tạnh, sương mù dày đặc khắp nơi, chỉ thấy thấp thoáng những mái ngói nặng nề, treo ***g đèn màu đỏ, lắt lư trong gió.

Đến khi nhìn thấy ngôi đền thờ gần ngay trước mắt, nói cũng kì quái, từ khi bước vào đền thờ, sương mù liền tiêu tán, ngay cả thái dương cũng chịu lộ đầu ra khỏi những đám mây, dưới đất, những vũng nước đọng bịn nhớt mặt trời chiếu rọi, phát ra thứ ánh sáng vàng óng rực rỡ, du khách rải rác xung quanh oán giận trận mưa rào bất chợt, làm cho người ta không kịp trở tay.

Doãn Chu, A Nhan cùng tiểu hồ ly ngồi bên đường nôn nóng chờ đợi, vừa phát hiện Lâm Ngôn liền vội vàng đứng lên.

__”Ra rồi! Ra rồi!” Doãn Chu kêu lên, thấy hai người đến gần, A Triệt liền vẩy vào lòng bàn tay, chụp lên trán Tiêu Úc, con quỷ liền đột ngột xuất hiện, may mắn là ba người đều đã tụ thành vòng tròn che chắn cho hắn, nên không làm cho người qua đường chú ý.

__”Bên trong có quá nhiều con đường, chạy qua chạy lại liền bị lạc, may mắn là đã gặp được Tiêu Úc.” Lâm Ngôn thổi tắt ***g đèn, vào thành một đoàn ném vào thùng rác.

__Nhiều đường ? Đường ở đâu vậy ?

__”À, ở phía sau đó, đợi lát nữa ta dẫn các người vào dạo chơi, bên trong có rất nhiều tòa nhà cổ kính.” Lâm Ngôn lấy tay chỉ chỉ, khi xoay người qua thì lập tức ngây dại, chỉ thấy đền thờ vừa mới tu sửa được một nửa, một tấm bảng vàng viết “Công trình đang thi công, không phận sự miễn vào”, từ ngón tay của hắn nhìn qua là một đồng phế tích, phòng ốc xập xệ, đồ nát thê lương, mọc đầy cỏ hoang, rải rác vài ngôi mộ xiêu xiêu vẹo vẹo, nói không nên lời quỷ dị.

Thành cổ lúc này ở đâu rồi ? Chẳng lẽ cái khe thời gian mà bọn họ vừa đi qua cùng với những tòa nhà bị sương mù che phủ đều là ảo ảnh ? Hồi tưởng lại quang cảnh lúc ở trong thành, liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

A Triệt vây quanh Lâm Ngôn, dùng sức hít hít mũi “Có mùi hồ ly, rắn, chồn, sóc, còn có chuột cùng những linh hồn lang thang, nhưng không có mùi ẩm mốc hay mồ mả gì hết.”

__”Thôi, trở về là tốt rồi, nơi này khá kì dị, thừa lúc trời còn sáng, chúng ta mau mau trở về đi.” Doãn Chu nói xong liền nhìn Tiêu Úc nhắc nhở “Cảm ơn ông bạn.”

Mới vừa làm xong, đi đường vẫn không được tự nhiên, A Nhan chăm chú quan sát hai người, trong mắt lóe lên một chút hàn ý, lúc đi lên liền cố định vào Tiêu Úc, nhỏ giọng cảnh cáo “Nếu không cho được hắn cái gì thì nên cách xa hắn một chút, lần này liền bỏ qua cho người.”

Đoàn người leo lên xe bus du lịch, hồi hải giống như chạy trốn mà rời khỏi cổ thành, lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả tòa thành cổ đều đang sáng đèn, ồn ào náo nhiệt, mà phần đất bên phía Tây Bắc lại chìm hẳn vào trong bóng tối, quỷ dị trầm mặc, một mảnh ẩm đạm thê lương, hết như một cái miệng khổng lồ, hận không thể nuốt chửng tất cả những thứ phát ra ánh sáng.

Ngày hôm sau, A Nhan đã ra ngoài từ rất sớm, nói là đi mua những dụng cụ cùng trang phục dùng trong minh hôn, những người khác thì ở lại trong khách sạn nghỉ ngơi lấy sức, thuận tiện tìm kiếm thông tin. Lầu hai của khách sạn có một nhà hàng, nếu thuê phòng thì từ mười giờ sáng đến ba giờ chiều đều có thể nhận

được điểm tâm miễn phí,A Triệt đang nằm lười trên giường, vừa nghe được tin này liền lập tức ngồi dậy,một tay nắm Lâm Ngôn, tay còn lại bắt lấy Tiêu Úc chạy qua, đứng trước cửa nhà hàng nuốt nuốt nước miếng.

Chỗ ngồi kế bên cửa sổ,hương thụ thái dương ấm áp, chiếc đĩa bạc đựng đầy món điểm tâm chocolate phát ra ánh sáng chói mắt,bên cạnh là một chồng sách cổ thật dày,TV đang phát một trận bóng đá,một người đàn ông trung niên vừa xem TV vừa đánh bài,Lâm Ngôn chống cằm, trước mặt là chiếc laptop,một bên xem những bài luận văn một bên tìm kiếm những dấu vết còn sót lại.

“Đình!” một tiếng vang lên, cửa thang máy mở ra,Doãn Chu với cái đầu rối bù xuất hiện ở đại sảnh,vội vàng nhìn ba người chào hỏi,sao đó kéo ghế đặt mông ngồi xuống “Có tiền triển gì không ?”

—”Tư liệu thì vô số, nhưng không có cái nào dùng được.” Lâm Ngôn thở dài, chỉ tay vào màn hình “Kinh thương thịnh nhất vào triều Thanh, vào thời nhà Minh cũng chỉ mới bắt đầu,về phương diện này cũng chỉ ghi lại những ảnh hưởng của cơ chế pháp luật đối với việc giao thương buôn bán vào lúc bấy giờ,còn tư liệu về những dòng tộc nổi tiếng thì rất ít.”

—Nhưng mà có một hộ là Đoàn gia,vào đầu thời Minh dùng lương thực cùng gấm vóc đổi lấy muối từ phương Bắc,dùng việc buôn muối để lập nghiệp,người sáng lập tên là Đoàn Nhữ Dương,nhưng Tiêu Úc nói Đoàn Dật Hàm sống vào giữa thời Minh,cũng không biết được là hậu nhân đời thứ mấy,muốn tìm nào có dễ dàng như vậy,lại nói những di sản kinh thương đại viện được bảo tồn hoàn hảo nhất cũng chỉ đến thời Minh mạt Thanh sơ,mà muốn xuống tay với di chỉ thật sự không dễ chút nào.

Doãn Chu bật nắp lon nước ngọt,ùng ục một ngụm lớn “Không có thành tựu gì nổi bật sao ? Giống như trên TV thường hay chiếu vậy ,Kiều gia năm đó khai thác lá trà xây dựng thương hiệu nổi tiếng khắp thiên hạ,quá đỉnh.”

Lâm Ngôn vô tội nói “Nếu tên Đoàn Dật Hàm thật sự là ta,người cảm thấy hấn có tài buôn bán sao ?”

—”Không thể nào, tán gia bại sản thì có thừa.” Doãn Chu nói thảm.

—”Càng ngày càng khó khăn.” Lâm Ngôn cảm thán.

—”Sách, tinh thần thanh niên, có khó khăn phải vượt qua,không khó khăn chúng ta cũng phải tự tạo khó khăn để vượt qua!” Doãn Chu hả hê măn nguyện xắn tay áo lên “Đến lượt ta,người nghỉ ngơi chút đi.”

—Người có thể đọc hiểu tư liệu lịch sử sao ?

Doãn Chu vung tay lên “Người thì hiểu chắc, chúng ta cần phải kết hợp những lợi thế của nhau,đào hang sâu dành dụm lương thực,thà rằng lãng phí vài ngày chứ không thể bỏ qua cho dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất,nhìn đi!”

Lâm Ngôn tặng chỗ ngồi lại cho Doãn Chu,xoa xoa thái dương đi vào toilet, dùng sức rửa mặt,rồi lại ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương,trước mắt bao phủ một tầng hơi nước,không thể thấy rõ cái gì,nước chảy ào ào,nhìn không được đánh nát dòng nước đang chảy ra,thậm chí chính mình “Tốn nhiều công sức như vậy, con mẹ người được cái gì chứ!”

Trong gương bỗng dưng xuất hiện thêm một bóng người,vô thanh vô tức đứng ở phía sau.

Lâm Ngôn miễn cưỡng cười cười “Một chút động tĩnh cũng không có, ý mình là quỷ thì có thể tùy tiện dọa người sao ?!”

Tiêu Úc lau đi giọt nước bám trên mặt hấn,nhẹ giọng nói “Thực xin lỗi.”

—”Ừm, nghe không được tự nhiên chút nào.” Lâm Ngôn tắt vòi nước,xoay người dựa vào bồn rửa mặt,suy nghĩ một hồi, “Chuyện này cũng không phải chỉ vì người,chính ta cũng rất tò mò,không biết “ta” lúc trước rốt cuộc là dạng người gì ?”

—”Nhớ được một chút nhưng lại không thể nhớ rõ cảm giác chân thật...” Tiêu Úc cười khổ.

Lúc trở về, Doãn Chu đang ngây ngốc nhìn chằm chằm vào màn hình,thấy Lâm Ngôn tới,liền chuyển tầm mắt chăm chú quan sát hấn,Lâm Ngôn lắc đầu, Doãn Chu cũng chuyển động theo,rất giống một đóa hoa hướng dương phát phơ trong gió.

—”Trên mặt ta mọc cây sao ?” Lâm Ngôn sờ sờ cằm.

—”Chắc, chắc, quá, quá giống.” Doãn Chu nhìn hẩn rồi lại nhìn màn hình,sau đó dùng sức ngoắc ngoắc Lâm Ngôn “Người tự xem đi, người này có giống người không ?”

—Giống ta ? Thấy khô hay là quan tài...

Lời nói còn chưa dứt thìđột ngột dừng lại,trên màn hình là một bức tranh cổ vàng,mang đậm lối vẽ tỉ mỉ nhạt màu đặc trưng của thời bấy giờ,nhân vật không tính tả thực,nhưng đại bộ phận thần thái đều được nắm bắt một cách cực kì nhẵn nhụi,một thiếu niên trẻ tuổi mi thanh mục tú,đỉnh đầu búi tóc,mặc một chiếc áo dài,đường viền quanh tay áo,đang ngồi đoan chính, khoe miệng khê nhếch,tựa tiểu phi tiểu,khung cảnh xung quanh không biết là cái gì,một mảnh vắng vẻ, màu sắc nhạt hơn một ít.

Lâm Ngôn trừu rút một hơi khí lạnh,xoay màn hình hướng về phía mình,nhất thời kinh ngạc không nói nên lời,người trong bức họa rất giống hẩn,muốn nói có gì khác biệt, có lẽ chính là trông có vẻ ôn hòa hơn hẩn,người trong tranh mị nhân như tơ,đôi mắt liễm diễm gọn sóng,chưa mở miệng đã mang ba phần quyến rũ,thần thái giống nhưđang nhìn một người mà hẩn yêu say đắm,dáng ngồi thẳng tắp, quần áo tán loạn,nếp nhăn chằng chịt,trải dài trên đất.

Tiêu Úc cũng biến sắc,kinh ngạc muốn vươn tay chạm vào bức họa trên màn hình,lại bị Lâm Ngôn ngăn cản “Này, đừng có sờ, không phải là thật đâu.”

—Đây là Đoàn Dật Hàm mà người nói ?

—”Chính hẩn.” Tiêu Úc gần từng tiếng “Tuyệt đối không nhận sai.”

Lâm Ngôn chuyển tầm mắt nhìn nơi góc trái của bức họa “Đáng tiếc lạc khoản(Dòng chữ viết nhỏđể tên họ và ngày tháng ở trên các bức họa hay các bức đối trướng) bị xóa rồi,cũng không cóấn triện bảo lưu dấu gốc,tại sao lại phải xóa lạc khoản đi chứ ?” Bỗng dừng hoảng hốt,chợt nhớ tới tấm bài vị không tên kia,liền quay đầu nhìn con quỷ“Này chẳng lẽ là người...”

—”Là ta họa.” Tiêu Úc quay sang,thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên màn hình, bức họa ó vàng giống như một u linh xuyên qua thời gian, đột ngột xuất hiện, nhắc nhở bọn họ về những chuyện trong quá khứ.

Có lẽ là vào mùa xuân tháng ba,hai người bọn họđều ngồi ngay ngắn,một người chấp bút đứng ởán tiền,trải tấm giấy Tuyên Thành, cùng nhìn nhau cười,vị công tửĐoàn gia liền ném sổ sách cùng bàn tính qua một bên,mị nhân như tơ,chăm chú nhìn người mình yêu lộ ra vẻ mặt say mê,nhìn người hồi lâu liền quên hết tất cả,từng giọt từng giọt mực khê rơi xuống giấy Tuyên Thành...Không chừng chính là thư phòng ngày hôm đó,Lâm Ngôn ngây ngốc hỏi Doãn Chu “Người tìm được ởđâu vậy,là luận văn thạc sĩ mà ta vừa đưa sao ?”

—”Ta lười đọc mấy thứ vớ vẩn đó.” Doãn Chu không cho làđúng “Trực tiếp dùng cụm từ mấu chốt để tìm kiếm hình ảnh,tìm được trong một quyển tập tranh có tên là“Minh Thanh dân gian sơn thủy nhân vật tế khảo”, so với tư liệu lịch sử về thương nhân của người thì cực kì xa xôi.”

—”A, có cách liên hệ với tác giả này,muốn thử hay không ?” Doãn Chu hưng phấn xoa xoa tay “Nói không chừng đây chính là hậu nhân của Đoàn Gia.”

Đang nói thì cánh cửa lạch cạch một tiếng mở ra,tiểu đạo sĩđầu đầy mồ hôi,kéo theo một bao lớn tiến vào,áo bào màu xanh sau lưng bởi vì mồ hôi mà bị thấm ướt một mảnh,nhân viên phục vụ mặc sườn xám đứng ở cửa thang máy tiếp khách,thấy bộ dạng của hẩn nhất thời há hốc mồm,một câu “Ngài cần giúp gì sao ?” lảng lảng nghẹn trong cổ họng.

Doãn Chu vội vàng bỏ lon nước ngọt chạy tới nghênh đón “Người chết cưới người chết,cũng không phải là người gả con gái,cần gì phải mua nhiều như vậy!!”

Tiểu đạo sĩ hung hăng liếc hẩn một cái “Người, người nhỏ giọng một chút,sợ không ai nghe được sao !!”

Hai người chợt dạ nhìn nữ nhân viên cười cười, vội vàng nói “Chúng ta tự lo được, tự lo được.”

Lâm Ngôn vô tâm nghe hai kẻ dở hơi tranh cãi,một tay cầm di động, một tay gắt tao nắm lấy Tiêu Úc,trái tim bùm bùm nhảy lên.

—Đô—Đô—

—Alô ?

Điện thoại thông, Lâm Ngôn nhẩn nại chào hỏi vài câu, đầu dây bên kia phát ra một giọng nam, nói tiếng phổ thông không quá nhuần nhuyễn, luôn cố kéo dài chữ “lạ” cuối câu, gây cho người ta cảm giác dong dài, nhưng lại mang theo chút khôn khéo.

—“Người nói là bức tranh nào ? Trong tập tranh của ta có rất nhiều họa cổ, nào biết là tấm nào a...A, người nói là quyển “Minh Thanh dân gian sơn thủy nhân vật tế khảo” sao, bản đó thì ta nhớ rõ, mất rất nhiều tâm huyết của ta, ta nói cho người biết, từ lúc sưu tầm tư liệu cho đến quá trình chỉnh sửa xuất bản phải mất gần hai năm, ai, người là phóng viên sao ? Nếu muốn phỏng vấn thì phải hẹn trước với thư kí của ta...”

Lâm Ngôn yên lặng nhìn Doãn Chu gơ ngón tay giữa.

Nghe Lâm Ngôn lặp đi lặp lại miêu tả nội dung bức họa cùng con số gần ba lần, vị họa sĩ dong dài kia mới bình tĩnh đại ngộ “A người nói là bức họa đó sao, người bán cho ta họ Đoàn, lúc trước ta từng cố tình đến thăm nhà bọn họ, là một nơi chốn đá gài sỏi, ta nói với người này, hiện tại Trung Quốc cũng không còn cái gì đại gia tộc nữa, đều đã bị xét nhà tịch thu tài sản sau thời Kiến Quốc rồi...”

—À, à, người hỏi về bức họa, người đó nói cho ta biết vào thời Minh gia đình của bọn họ rất giàu có, cuối đời Thanh vì hút thuốc hút phiện mà suy sụp, mấy tòa tổ trạch truyền lại đều bị bán đi, đến đời của hân cũng chỉ còn lại mấy bức họa của tổ tiên, ta dùng năm ngàn một bức thu mua toàn bộ, làm phước a.

Lâm Ngôn cố gắng không so đo với gian thương, nhìn thoáng qua Tiêu Úc, chợt nói “Ngài đã bán nó chưa ? Ta đang đi học, gần đây cần sưu tập những bức họa kiểu như thế.”

—“Ta là họa sĩ, không phải con buôn, nhưng mà...” Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, Lâm Ngôn quả thật có thể nghe thấy tiếng đổi phương đảo đảo con người “Nhưng nếu người thật sự muốn mua, thì ta có thể suy xét lấy tư cách cá nhân mà bàn giao lại cho người, dù sao thì ta cũng đã viết xong cuốn sách đó rồi.”

Lâm Ngôn hỏi giá, Doãn Chu, A Nhan cùng Tiêu Úc đều chăm chú nhìn hân, ngay cả A Triệt cũng buông điểm tâm trên tay, vờ người qua, Doãn Chu dùng khẩu hình cộng thêm khoa chân múa tay liên tục biểu đạt hai chữ “Ép giá ép giá”, Lâm Ngôn cầm một miếng bánh phô mai, nhét vào miệng hân, nghe đầu dây bên kia nói “Người cũng biết, thời này mấy tác phẩm chân dung đẹp như vậy cũng không còn nhiều lắm, nếu không phải ta đã có quá nhiều thì nhất định cũng sẽ không buông tay, như vậy, cho dù chỗ lạc khoản có chút hư hao, nhưng giá cũng thể dưới ba mươi vạn, cụ thể như thế nào thì chúng ta có thể gặp mặt để bàn bạc.”

—“...Mua năm ngàn, bán cho ta ba mươi vạn ?” Lâm Ngôn kinh ngạc nói “Thôi vậy, nhưng ngài có thể cho ta biết phương thức liên lạc với người đã bán bức tranh sao, là vấn đề cá nhân, rất quan trọng.”

Họa sĩ vừa nghe hân không mua, khẩu khí lập tức trở nên lạnh nhạt, nói tin tức của họ khách không thể tùy tiện tiết lộ, Lâm Ngôn đề nặng lửa giận trong lòng, hỏi “Người sợ ta vạch trần việc mình ra giá thấp để chèn ép lừa gạt người khác phải không, ta là người trong tranh, người lấy tranh của ta in thành sách, cần thận ta kiện người vi phạm bản quyền.”

Người nọ hừ lạnh một tiếng, không khách khí cúp điện thoại.

Vài người đen mặt nhìn nhau.

—“Làm sao bây giờ ?” Lâm Ngôn nhìn di động “Thử gọi lại, hay là chúng ta chia nhau bán mỗi người một quả thận ?”

Doãn Chu nuốt miếng bánh, gõ gõ ngón tay lên bàn “Ta có biện pháp.”

—“Không phải người là người trong tranh sao ?” Doãn Chu giựt lấy di động, ấn Lâm Ngôn xuống ghế “Làm động tác như trong tranh đi.”

Doãn Chu lấy ảnh của Lâm Ngôn vừa chụp đi photoshop, mọi người vây quanh rì rầm cho ý kiến, màu sắc, tỷ lệ, ánh sáng, bận rộn bắt diệp nhạc hồ, chỉ trong chớp lát công phu, một bức ảnh chụp nửa người quỷ khiêm trầm xuất hiện trên mặt bàn, giống như một cương thi đã sống mấy trăm năm, hai mắt đại ra, sắc mặt xám

xanh phù thủy, trên cánh tay phủ đầy những đốm xanh tím, Doãn Chu lấy tấm ảnh này cùng bức tranh của Đoàn Dật Hàm hợp lại thành một bưu kiện, tải vào di động, ấn số gửi đi.

__Có tác dụng sao ?

__Ngựa chết thành ngựa sống, kẻ này bụng dạ đen tối chắc chắn đã lừa gạt không ít người, tục ngữ nói làm chuyện xấu sợ nhất là bị quỷ gõ cửa, còn họa sĩ, chắc chắn..

Doãn Chu vừa dứt lời, tiếng chuông di động lập tức vang lên, một tin nhắn được chuyển đến, bên trong có ghi địa chỉ, nhìn kĩ, thì đó là một ngôi làng cách nơi này không xa.

END 55

56. Chương 56

Tên thôn hệt như Doãn Chu đoán, gọi là Đoàn Gia thôn, không đợi mấy người tiến hành bước định vị vị trí, cô nhân viên phục vụ đứng ở bên cạnh rút cuộc nhìn không được, chỉ vào hai bao tải dính đầy đất của A Nhan nói “Xin lỗi, thưa ngài, cảm phiền ngài có thể mang hai cái túi về phòng cất trước được hay không ?”

Là một nhà hàng có đẳng cấp, cái bao trông có vẻ thật lỗi thời, cô nhân viên hảo tâm nhắc nhở là có thể gọi điện kêu phục vụ phòng giúp đỡ, để tránh có người vấp ngã, A Nhan sợ lộ sơ hở, vội vàng chặn trước cái bao bảo vệ. __”Trong đó là cái gì vậy ?” Cô nhân viên nghi hoặc hỏi.

__”Toái...” Chữ “thi” của Doãn Chu còn chưa nói ra miệng đã bị Lâm Ngôn hung hăng đá một cước (toái thì có nghĩa là thịt nát, nằm trong thành ngữ phần cốt toái thì nghĩa là thịt nát xương tan.)

__”Hoa sinh (?)” Lâm Ngôn nói, cùng lúc đó A Nhan cũng thốt ra “Ốc biển.”

__”Đúng vậy, chúng ta bán ốc biển.” Lâm Ngôn nói.

__”Chúng, chúng ta bán hoa sinh.” A Nhan nói.

Hai người xấu hổ liếc nhìn nhau, Doãn Chu thấy tình huống không tốt, vội vàng lấp liếm “À, có ốc biển cũng có hoa sinh, ta đều thích ăn.”

Vài người dưới ánh mắt tràn đầy nghi ngờ của cô nhân viên mà hấp tấp thu thập mọi thứ nhanh chóng rút lui, một đường chạy về phòng, A Nhan mở bao, lộ ra những thứ bên trong, Lâm Ngôn cùng Doãn Chu không khỏi cảm thán may mắn không bị người khác nhìn thấy.

Bên trong bao tải là một đồng túi nilông nhỏ, bao đầu tiên là những đồ vật dùng trong minh hôn, nhan đèn, nến hoa, giấy tiền vàng bạc, trái cây cùng tơ lụa, hỉ phục, xa mã, phục sức cùng thiệp mời, tâng kinh siêu độ được viết bằng tay cùng hướng sinh chú tống cộng có một trăm lẻ tám tờ, được gói kín bằng giấy dầu, hai hộp trang sức, bên trong là vòng tay nhẫn cùng hoa tai, mỗi thứ một đôi.

A Nhan mở bao tải thứ hai ra, là một bó ống tuýp dài khoảng nửa thước, cùng với ba cái sạn có kích thước khác nhau.

__”Sạn Lạc Dương!” Lâm Ngôn kinh ngạc nói, nhắc một đầu sạn lên thử thử sức nặng, thứ này là công cụ phù hợp nhất cho những cuộc khai quật với quy mô nhỏ cùng bọn trộm mộ, đầu sạn được mài thành hình nửa vòng tròn, ấn nó vào đất, khi rút ra sẽ mang theo lớp đất bên dưới, thông qua lớp đất người ta có thể xác định vị trí cũng như kích thước của ngôi mộ.

A Nhan không trả lời, lục tục lấy ra thêm bốn chiếc sạn có kích thước khác nhau, đây thường chuyên dụng dùng để leo núi, nắm cái túi ngủ, quần áo lao động, đèn pin có độ sáng lớn, thuốc men, còn có thức ăn, tràn đầy bánh quy cùng thịt xông khói, xúc xích, cá khô, thậm chí còn mua cả một chiếc bếp không khói.

__”Nhìn xem còn thiếu thứ gì không, trên đường trở về ta thấy một cửa hàng chuyên bán đồ chuyên dụng, nên liền mua hết về.” A Nhan lau đi mồ hôi trên trán.

__”Chúng ta đây là chuẩn bị đi trộm mộ sao ?” Doãn Chu ghen hòng nhìn trôn trời,cầm cái sạn lên nghiên cứu.

__”Không, không hẳn, chúng ta không lấy đồ, chỉ đưa quở xong liền đi.” Tiểu đạo sĩ nghiêm túc nói “Những ngôi mộ được xây ở nơi hoang tàn vắng vẻ như thế này thường có lấp thuốc nổ, không phải dụng tâm kín đáo thì là con nhà đế vương, ta đoán phần mộ tổ tiên Đoàn gia mà chúng ta tìm cũng không ở đâu xa xôi, vậy vấn đề là...”

__”Không thể bị phát hiện.” Lâm Ngôn tiếp lời “Trộm mộ hoành hành ngang ngược ở Trung Nguyên, dân chúng sớm có cảnh giác, nghe nói nửa đêm vừa nghe thấy tiếng pháo thì cả làng lập tức cầm cuốc xẻng gây gộc đi bắt trộm tặc.”

__”Đúng vậy.” Tiểu đạo sĩ gật đầu “Khảo cổ là một công việc nguy hiểm, chúng ta lại không có nhiều thời gian, đến lúc đó còn phải đào đường hầm, tìm manh mối, cử hành nghi thức, cuối cùng là rút khỏi, nhiều đó thì không thể hoàn tất chỉ trong một đêm được, ta đã mua đủ phần thức ăn cho bốn người.”

Lâm Ngôn không thể không bội phục sự thận trọng của tiểu đạo sĩ, mộ huyết thời Minh tuy có cạn hơn so với tiền triều, nhưng với quan to hiển hách thì chiều sâu của ngôi mộ cũng đã hơn bốn thước, muốn ở trong thời gian ngắn tìm được vị trí chính xác của mộ huyết mà tiến vào, nếu không có đầy đủ dụng cụ thì điều đó là hoàn toàn không thể.

Trong lòng lộp bộp một tiếng, nếu cứ tiếp tục như thế này, nếu giả thuyết bọn họ thảo luận là chính xác, vậy sau khi tìm được phần mộ của Đoàn gia, thì chỉ cần một ngày một đêm là hẳn đã có đủ thời gian để đưa Tiêu Úc đi đâu thai, còn chưa kịp thương cảm thì một sự kiện khác chợt lóe lên trong đầu hẳn, một sự kiện mà thiếu chút nữa hẳn đã quên mất – cỗ lực lượng lúc trước muốn dồn Tiêu Úc cùng hẳn vào chỗ chết, sẽ khinh địch như vậy mà bỏ qua cho bọn hẳn sao ?

Hay là nó vẫn đang ngủ đông trong một nơi bí mật nào đó, chỉ chờ lại một con mồi, chờ đợi cơ hội cuối cùng ?

Lâm Ngôn cột bao thức ăn lại nói “Buổi chiều đi siêu thị đi, ta sợ không đủ.”

__Nhiều, nhiều đây đủ cho chúng ta ăn hai ngày...

Lâm Ngôn đánh gãy lời hẳn “A Nhan, người có nghĩ tới hiện giờ sư phụ người đang ở đâu không ?”

__”Sư phụ ngài ấy sẽ không...” A Nhan ngậm ngẫn cả người, chỉ thấy Lâm Ngôn, Doãn Chu cùng Tiêu Úc đều đang nhìn mình, không khỏi đỏ mặt, ngập ngừng nói “Ta, ta cũng không biết.”

Câu hỏi này làm cho tâm tình mấy người vừa phấn chấn vì đã tìm ra manh mối với đi không còn sót lại chút gì, Lâm Ngôn vuốt ve con dao mà Doãn Chu đưa cho mình “Mang dao theo, phòng trước hậu họa. Ta đi thuê một chiếc xe tải, lần này chúng ta chơi lớn.”

Buổi chiều, vài người bắt đầu chỉnh lý hành trang, sau khi phân phát dụng cụ cho mọi người xong thì hành lý cũng không tính quá nặng, lần này Tiêu Úc lấy hình người xuất hiện, cũng không thể hưởng thụ đãi ngộ đặc thù của quý nữa, bị phân cho cái túi đầy áp và nặng kí nhất. Vì giảm bớt gánh nặng cho Lâm Ngôn, hẳn còn cố ý lấy những thứ nặng nhất như oa sạn gây gộc bỏ vào trong túi của mình.

Nhìn bốn cái túi to đùng trên sàn, trong lòng Lâm Ngôn cũng không tha, trong mấy lần thực tập khảo cổ ỏi của mình, hẳn cũng chỉ được nhận công việc sửa sang văn vật cùng tìm kiếm những tư liệu tương quan mà thôi, còn tự mình cầm sạn Lạc Dương làm việc thì là lần đầu tiên.

Cơm trưa xong, năm người tụ tập trong phòng Doãn Chu, Doãn Chu tìm kiếm vị trí cụ thể cùng đường đi, còn Lâm Ngôn cùng tiểu đạo sĩ thì thảo luận những tri thức ít ỏi có được từ trong sách giáo khoa về cơ cấu thành nên mộ huyết vào thời nhà Minh.

So với khảo cổ thì trộm mộ đòi hỏi phải có tốc độ, nhãn lực, vừa phải tránh tai mắt của người khác vừa tận lực mang đi thật nhiều đồ. Ở cổ đại, những gia tộc trộm mộ ở Trung Quốc đã phát triển những kĩ thuật tìm kiếm long huyết đến mức đẳng phong tạo cực (đỉnh điểm), trong quá trình thực tập, Lâm Ngôn đã gặp không ít những đạo động (hang trộm mộ) khiến người ta phải sợ hãi than, vừa cách mộ thất một khoảng sẽ dần dần thiết nhập, vừa lúc mở được nắp quan tài một cách hoàn hảo, thường thường chỉ cần một đêm, những

vật bồi táng đều bị trộm mộ cướp sạch không còn, mà những nhà khảo cổ đứng đắn chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Thảo luận xong, Lâm Ngôn dẫn đầu vào siêu thị mua thức ăn dự trữ, dựa theo lời tiểu đạo sĩ mà mua thêm nển, khuôn trúc, khẩu trang, vv làm Lâm Ngôn kinh ngạc là A Nhan dường như rất quen thuộc với loại chuyện này, theo lời A Nhan giải thích thì, đạo thuật khởi đầu cũng chỉ nhằm mục đích phòng trộm cho mồ mả, bởi vậy từ nhỏ hắn đã được sư phụ truyền thụ cho những kĩ xảo của phái Mạc Kim*.

(*Mạc Kim là một trong bốn môn phái trộm mộ lớn nhất ở Trung Quốc, còn có thêm các môn phái Tá Linh, Phát Khâu, Bàn Sơn. Trong đó Mạc Kim là môn phái phát triển nhất và có những quy định rất nghiêm ngặt.)

— “Còn, còn có chu sa nữa, vạn nhất đụng phải mấy thứ tà môn thì có thể đối phó.” A Nhan nói, Doãn Chu hiểu kì, hỏi hắn “Trong mộ còn có thể có gì nữa a, bánh chưng?”

— “Quý.” Lâm Ngôn chỉ chỉ Tiêu Úc, Doãn Chu khó hiểu nói “Nhưng mà mộ của người đầu có, linh hồn không phải đã đi đâu thay chuyển thế rồi sao?”

— “Không ngoại trừ bên trong còn có huyền cơ, ta ở trong đội khảo cổ thường nghe kể về mấy thứ này, tỷ như những thành viên tham gia khai quật lăng Vạn Lịch Đế năm đó, có người bỗng dưng tự sát, có người bị rơi máy bay, có người thất cổ tại nhà, còn có chuyện về quan tài của một vị hoàng đế bị ném dưới chân núi, được một đôi phu thê nhặt trở về, kết quả bốn đứa con của họ đều mặc danh kì diệu mà chết, vài năm sau, đứa con cuối cùng cũng ngộ độc khí than mà chết.” Lâm Ngôn ném túi thịt bò lên xe “Đến đó nhớ giết một con gà xả xui, mấy thứ của lão tổ tông không ai dám nói trước được, phòng trước cho chắc ăn.”

Thấy A Nhan đi mua chu sa, Lâm Ngôn mới quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi Doãn Chu “Có thể mượn danh nghĩa của ông già nhà người để mua súng sao?”

— “Người điên rồi!! Mua thứ đó làm gì ???” Doãn Chu còn chưa dứt lời đã bị Lâm Ngôn bịt miệng “Ta sợ là nhân họa, tên sư phụ kia vẫn không rõ tung tích, hắn muốn giết chúng ta nhiều lần như vậy, nhưng không thành, người nghĩ hắn sẽ dễ dàng buông tha cho chúng ta sao?”

Lần này ngay cả Doãn Chu cũng bắt đầu cảm thấy khẩn trương, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh “Để ta thử xem, nhưng nếu để cha ta biết chúng ta chơi thứ đó thì tiêu đời.”

Súng lục bình thường là được, đến lúc đó nếu thấy A Nhan giúp chúng ta, thì không chừng tên kia ngay cả đồ đệ của mình cũng không nhận.

Tấn Dương là một tòa thành cổ đang xuống dốc, cũng giống như Tây An lúc xưa được xưng là Trường An, hiện tại Tấn Dương đã trở thành một mảnh di chỉ, nằm ở Đông Bắc Thái Nguyên, mà Đoàn Gia thôn lại xa xôi hơn rất nhiều, từ khu trung tâm men theo con đường cũ ngày hôm qua, đi qua cửa thành thì lối mòn bắt đầu trở nên gập ghềnh xóc nảy, tiếp tục chạy về phía trước khoảng một giờ, thì dấu vết của một thành phố đã dần dần bị bỏ lại phía sau.

Doãn Chu nhìn ra ngoài cửa sổ thẳng thán đáng tiếc, còn chưa kịp hảo hảo hưởng thụ cuộc sống văn minh đã phải trôi dạt trôi nổi.

Xe tải vòng qua khúc quanh, đi qua một con đường nhỏ hẹp, liền dừng lại trước một ngôi chợ cũ nát.

Nơi này nổi tiếng về buôn bán đồ cũ, trên thực tế là nơi tập trung những mặt hàng buôn lậu, trước cửa hàng thường bày những đôi sô pha rách nát hay đệm cũ, chủ tiệm người người đều mang về mặt để phòng, thấy khách quen liền lăm lămlett quan sát xung quanh, sau đó dẫn vào trong cửa hàng tối om. Luật pháp của Trung Quốc cấm buôn bán vũ khí, nhưng lại không ít người có sở thích sưu tầm cùng làm các ngành nghề như “người qua đường”, trong tay chưa bao giờ thiếu các loại trang bị xinh đẹp, làm chuyện này hoàn toàn không thể không dính líu với những kẻ buôn lậu to gan lớn mật mà còn có xã hội đen chống lưng. Bọn họ ở Thiên Tân, Sơn Tây, Hà Bắc đều có sào huyệt riêng, tập trung dự trữ, vận chuyển buôn bán, vì đề phòng an toàn, thường thường mỗi nơi chỉ có một loại linh kiện, do chính khách hàng tự mình đi những chi nhánh khác nhau để lắp ráp.

Cha của Doãn Chu là tay sưu tập sành sỏi, mỗi lần Lâm Ngôn tới cửa, một già một trẻ trò chuyện cực kĩ lưỡng, so với Doãn Chu thường niên không có mặt ở nhà thì Lâm Ngôn càng giống con trai ruột của ông ta hơn.

Trong thư phòng của cha Doãn Chu có bày một khẩu súng lục đời Thanh, toàn thân vàng óng, cò súng thường bị ma sát mà trở nên óng nẩy, rất có cảm giác cổ xưa.

Xuất xứ của khẩu súng cũng từ trong tay người mà bọn họ hẹn gặp ngày hôm nay, đám người Lâm Ngôn dưới ánh mắt đề phòng cao độ của những tiểu thương mà đi đến địa điểm được chỉ định, một người đàn ông cao gầy mặc jacket cũ đã đứng đó chờ đã lâu, vừa thấy Doãn Chu liền nhẹ nhàng thở một hơi, lấy ra khẩu súng ngắn màu đen giấu trong túi áo khoác.

— “Chỉ có một khẩu này thôi sao?” Doãn Chu tiếp nhận đến ước lượng.

Người đàn ông lộ ra vẻ mặt khó xử: “Ai u tiểu tử tông, không phải các người lên núi săn thú sao, lấy một khẩu chơi trước đi, thứ này không an toàn, nếu lỡ gặp chuyện không may thì ta làm sao ăn nói với cha người đây?”

— Đây là khẩu ta tự trang bị cho mình, tuy tầm bắn chỉ có ba mươi thước, nhưng uy lực rất lợi hại, bắn trúng vào người có thể khoét thành một lỗ lớn, người trăm ngàn phải nhắm cho kĩ, đừng để bản thân bị bỏng.

Mấy người trở về xe, Doãn Chu nhét súng vào balô, ngay cả túi đạn cũng toàn bộ đưa cho Lâm Ngôn, mí mắt cũng không nâng nói: “Thứ kia nhằm vào người, cầm lấy mà phòng thân.”

Lâm Ngôn nhận lấy giấu dưới tay lái, có điểm cảm động.

Đội ngũ nửa du lịch nửa thám hiểm lần đầu tiên cảm nhận được nguy hiểm, mọi người đều trầm mặc bụng đầy tâm sự, chỉ có A Triệt còn nhỏ không biết sâu là gì, ngồi ở ghế phụ lải tạt tạt ăn khoai tây chiên, ánh mắt thường thường dán lên người Tiêu Úc, cả xe bị nó làm ồn ào, nhờ vậy mà giúp cho mọi người có thể thả lỏng một chút.

Thông tin mà gian thương cung cấp cho bọn hắn thật đầy đủ, người bán tranh là một người đàn ông trung niên có tên Đoàn Thành Nghĩa, tới mùa thì đi trồng lúa, không mùa thì làm thợ hồ, nói người đàn ông quê mùa này, bán tranh của tổ tiên cũng chỉ vì muốn kiếm thêm chút tiền đóng học phí cho con, tựa hồ hoàn toàn không biết gì về giá trị của một bức họa cổ, nghe họa sĩ ra giá năm ngàn một tấm liền cao hứng muốn chết, nhận tiền xong còn thiên ân vạn tạ.

Lâm Ngôn thâm nghĩ, nếu hắn biết tác phẩm thời Minh mà vẫn được bảo quản hoàn hảo như vậy ở trong buổi đấu giá sẽ không thấp hơn năm vạn, không biết sẽ hối hận đến mức nào.

Con đường càng ngày càng hoang vu, dãy núi bao vây xung quanh, trong gió mang theo mùi hương thơm ngát của cây cỏ, là lúa mạch vừa được mùa, từng hàng lúa mạch trĩu nặng vàng óng nối tiếp nhau, thêm chút ánh nắng, hạt thóc càng thêm sáng ngời trong suốt, người nông dân đang bận rộn, từng đồng lúa mạch đã gặt xong được thả nằm trên đất, con chó vàng dùng móng vuốt chụp lên cửa, tò mò dùng mũi ngửi ngửi.

Mùa thu hoạch lúa mạch là vào trung tuần tháng bảy, tính ra thì hắn cùng con quý đã biết nhau được hai tháng, mà khoảng cách mười lăm tháng bảy âm lịch mà bọn họ đã ước định cũng chỉ còn chừng hai mươi ngày, dài nhất chính là hai mươi ngày.

A Triệt ngại chen vào chỗ của Tiêu Úc, liền đơn giản hóa thành hồ ly, cuộn tròn trên đùi Tiêu Úc, lười biếng chơi với cái đuôi của mình.

Lâm Ngôn liếc mắt nhìn hai người bọn họ, bỗng dưng cảm thấy có chút ảm áp.

— “Sao vậy?” Tiêu Úc hỏi hắn.

— Chợt nhớ tới một câu chuyện, là của người Pháp viết, trong truyện cũng có một cánh đồng lúa mạch cùng một con cáo, con cáo nói với chàng hoàng tử nhỏ, ta không thích ăn lúa mạch, lúa mạch hoàn toàn không có ý nghĩa gì với ta, nhưng nếu là người thuần dưỡng ta, ta sẽ tưởng tượng những cánh lúa mạch giống như những sợi tóc vàng óng của người, tiếng bước chân của người khác sẽ làm ta sợ tới mức chạy vọt vào hang, nhưng tiếng bước chân của người lại giống như một điệu nhạc, dẫn ta ra ngoài.

— “Một con cáo chờ yêu.” Tiêu Úc cười nói.

— “Sao người biết vậy? Đó chính là tên câu chuyện.” Lâm Ngôn thực kinh ngạc, chợt tiểu hồ ly hóa thành hình người, ỷ khuất nói: “Không có người nuôi dưỡng ta.”

__”Vì người là con hồ ly hại hại nhất.” Lâm Ngôn sờ sờ đầu nó, tiểu gia hỏa liền quay đầu, đỏ mắt nói “Lúc ta còn rất nhỏ, cha mẹ đã bị thợ săn bắt về lột da, ngày ngày ông nội đều nhốt ta ở trong nhà để luyện pháp thuật, căn bản không thèm để ý xem ta thích cái gì, cho nên ta mới trộm trốn ra ngoài, không bao giờ trở về nữa.”

__”Không ai quan tâm đến ta.” A Triệt đùa nghịch vạt áo Tiêu Úc “Ta cũng rất ghét lúa mạch.”

__Chúng ta đều thích người nha, người cứ hỏi Tiêu Úc ca ca đi, có khi nào hẳn chịu đánh người như vậy đâu.

__”Ta biết Tiêu Úc ca ca chê ta phiền.” Tiểu hồ ly cúi đầu nói.

Lâm Ngôn cũng nhin không được cười, tâm nói quả thật vẫn còn là trẻ con, an ủi nói “Tiêu Úc ca ca sắp đi rồi, đến lúc đó ta chỉ còn lại một mình, nếu A Triệt nguyện ý thì có thể đến nhà ta chơi, trong nhà còn có một con mèo, ta sẽ mua thịt cho các người ăn.”

__”Lâm Ngôn...” Tiêu Úc giật mình.

Nghe vậy hai mắt tiểu hồ ly sáng rực, dùng sức gật đầu, nhưng sau đó lại do dự “Đáng tiếc, thịt mèo không ăn được...”

Không đợi Lâm Ngôn đáp lời, giữa cánh đồng lúa mạch liền xuất hiện một con đường mòn, hai bên là hàng cây Bạch Dương cao lớn, phía trước có một tấm bảng được viết ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo “Đoàn Gia Thôn.”

__”Đến.” Lâm Ngôn gõ gõ đồng hồ, quay ra sau hô “Hai người phía sau mau thức dậy, đến nơi rồi.”

Ô tô chạy trên con đường mòn, ai ngờ còn chưa được bao lâu, phía trước bỗng xuất hiện một đội ngũ đưa ma thật dài, nói khoa trương cũng khoảng hai ba trăm người, đều mặc đồ trắng, Lâm Ngôn kéo cửa kính xuống, chỉ nghe từng trận nhạc ảm đạm, tiếng khóc không dứt, giấy vàng tung bay khắp nơi, thậm chí còn có hai tờ bay vào xe, nghe tiếng ô tô chạy ở phía sau, đội ngũ liền quay đầu lại xem, một ông cụ mặt đầy nếp nhăn từ trong đội ngũ bước ra, vung tay lên, ngăn trước đầu xe Lâm Ngôn.

END 56

57. Chương 57

Người đứng ra cản xe là một ông lão mặc đồ trắng, mang theo bốn thanh niên lưng hùm vai gấu đi tới chỗ xe tải, sắc mặt nghiêm túc, tựa hồ lại giả bất thiện.

Lâm Ngôn vừa muốn mở cửa xe, đã bị A Nhan giữ lại nhỏ giọng nói “Đợi đã.”

__Mạc Kim chú ý “vọng, vắn, vắn thiết” này, này nói trắng ra chính là dùng thủ đoạn để lấy được tin tức.

Lâm Ngôn gật đầu, nhìn ông lão đến gần, đầu óc hẳn không ngừng xoay chuyển, bỗng dưng nhớ tới lời tên họa sĩ kiêm gian thương kia nói, linh quang chợt lóe lên “Hiện tại, chúng ta là phóng viên, đợi lát nữa sau khi xuống xe đều phải nghe theo lời ta nói, nhớ tỏ ra chuyên nghiệp một chút.”

Khi nói chuyện thì ông lão đã tới rất gần chiếc xe, dùng sức đập cửa sổ, Lâm Ngôn mở cửa, năm người nói duôi nhau mà ra, không nằm ngoài dự tính, vừa xuống xe, một thanh niên đi theo ông lão dẫn đầu đẩy Lâm Ngôn một cái, không khách khí nói “Người tìm ai? Hôm nay thôn chúng ta không đón khách.”

Lâm Ngôn cũng không để ý tới tên kia, bày ra nụ cười chuyên nghiệp, lấy giấy chứng minh ra đưa cho ông lão, khách khí nói “Chào ông, chúng con là phóng viên của tạp chí lịch sử, nghe nói thôn chúng ta được truyền thừa từ thời nhà Minh, là một trong số rất ít những đại gia tộc còn tồn tại đến tận ngày nay, vốn định đến tìm hiểu vài câu chuyện xưa, ai ngờ lại không được tiếp.”

Nói xong liền lấy thẻ công tác từ trong ví ra, kì thật chỉ là thẻ ra vào được phát từ hội tham gia đợt khảo cổ lần trước, Viện nghiên cứu khảo cổ xx Trung Quốc khá nổi tiếng, phía dưới còn có con dấu chứng nhận cùng tính danh, thông tin về trường học.

Trong lúc ông lão cầm xem, Lâm Ngôn không ngừng cầu nguyện trăm ngàn đừng phát hiện thời gian có hiệu lực đã sớm qua, người thôn quê dù sao cũng thuần phác, đối chiếu thấy thể công tác trùng khớp với giấy chứng minh, biểu tình cũng có vài phần buông lỏng.

— “Mấy người các người đi theo ta.” Tên thanh niên dưới sự chỉ định của ông lão mà nhìn đám Lâm Ngôn ngoắc ngoắc tay, dẫn bọn họ đuổi kịp đội ngũ, Doãn Chu nhỏ giọng thầm oán chỗ này là ở đâu mà hết như tổ chức tà giáo, lập tức bị Lâm Ngôn dùng ánh mắt hung hăng cảnh cáo.

Một đội ngũ đưa ma hơn hai trăm người đi qua con đường nhỏ hẹp trong thôn trông có vẻ khá phô trương, thấy có người lạ đến, người đưa ma liền ngừng khóc, quay đầu nhìn chăm chăm vào bọn họ, đi đầu Lâm Ngôn mới phát hiện có đến ba chiếc quan tài với kích thước lớn nhỏ khác nhau, trừ bề rộng ra thì kích thước của hai chiếc quan tài đi đầu cách nhau một đoạn, còn chiếc cuối cùng thậm chí còn chưa đến một thước hai.

Một người lớn cùng hai đứa nhỏ? Nhà ai lại xui xẻo đến như vậy, Lâm Ngôn đang nghĩ, thì một ông lão tóc trắng cầm trượng chậm rãi đi ra, không giống như những người khác một thân thuần trắng, ông mặc một bộ đồ dài màu đen, trước ngực cài một đóa hoa nhỏ màu trắng. Gương mặt ông lão lộ vẻ uy nghiêm, nói chuyện bằng tiếng địa phương với người đã đưa Lâm Ngôn tới, Lâm Ngôn phát hiện những người còn lại đều tỏ ra cực kỳ cung kính với ông lão mặc đồ đen này, liền đoán ông ta có lẽ là trưởng tộc hay trưởng thôn gì đó.

Ông lão mặc đồ đen nghe lão nhân kia trình bày xong, cảm tức cầm trượng gõ gõ xuống đất bắt đầu quở trách, mắng đủ liền quay sang nhìn Lâm Ngôn “Mấy người các người lập tức đi ngay, đừng nói là phóng viên, ngay cả chủ tịch nước cũng không tiếp.”

Ông lão dùng tiếng phổ thông mang theo nồng đậm giọng quê, rất khó nghe.

Thấy Lâm Ngôn lộ vẻ xấu hổ, một người đàn ông trung niên bên cạnh hảo tâm giải thích “Vài người các người đến thật không đúng lúc, chỗ của chúng ta nếu lúc đưa tang mà gặp người lạ thì là điềm xấu, sẽ gặp xui xẻo dài dài.”

Lâm Ngôn hiểu rõ một nơi hoang vu như thế này thì ngay cả luật pháp cũng phải nhường đường cho giai cấp dân tộc, người không biết quy định không chừng còn bị đánh, liền xấu hổ nói qua chuẩn bị rời đi. Nhưng Doãn Chu cũng không chịu buông tha, da mặt dày nói “Chúng ta từ Bắc Kinh cố gắng đến đây, chạy xe cả đêm, ít nhất cũng phải mời được ly nước chứ?”

Người đàn ông trung niên mắng câu xui, phun nước miếng xuống chân Doãn Chu, trạch nam tức giận đến mức muốn bùng nổ, nhưng lại bị Lâm Ngôn cản lại, cười lạnh nói “Chúng ta đi ngay, làm phiền rồi.”

Lúc lên xe Doãn Chu vẫn không nhịn được rít gào “Cái vùng khỉ ho cò gáy toàn sinh điều dân, cái giá cũng không nhỏ, bọn họ nghĩ bọn họ là ai nha!!!”

— “Bây, bây giờ làm sao đây?” Tiểu đạo sĩ hỏi.

Lâm Ngôn kì thật cũng rất tức giận, nhíu mày nói “Đi, tìm chỗ đỗ xe trước, không phải chúng ta đi tìm phần mộ tổ tiên sao? Không chừng có thể đuổi kịp bọn họ.”

Tiêu Úc nhìn chăm chăm đội ngũ đưa tang, im lặng không lên tiếng, sau đó lại quay đầu nhìn chăm chăm ba chiếc quan tài, đứng lại không chịu đi.

— “Làm sao vậy?” Lâm Ngôn hỏi.

— “Ba cái quan tài, trong đó có hai người còn chưa chết.” Tiêu Úc nhẹ nhàng nhắc cảm chỉ về phía đội ngũ đưa ma, “Đừng chỉ lo tức giận, quan sát cho kĩ đi.”

Lâm Ngôn nghi hoặc nhìn về hướng Tiêu Úc chỉ, da đầu nhất thời tê rần, chỉ thấy trong đội hàng ngũ thuần sắc trắng lại có hai người mặc áo liệm màu đỏ, một người phụ nữ trung niên đầu đội giấy hoa nắm tay một cậu bé khoảng mười một tuổi, sắc mặt hai người trắng bệch, nhưng hai má cùng đôi môi đều đỏ tươi, hết như lối trang điểm dành cho người chết,

Hai người lướt đi trong hàng ngũ trông có vẻ cực kỳ nổi bật, nhưng chính mình chỉ lo hướng về phía trước nên không phát hiện.

Giọng nói của Lâm Ngôn phát run, khều khều Doãn Chu “Thấy hai người mặc đồ đỏ kia không ? Một phụ nữ cùng một đứa trẻ.”

Doãn Chu tìm hồi lâu, kì quái nói “Không có a, không phải trắng thì là đen, ai đi đưa đám ma mà dám mặc đồ đỏ, không sợ bị gia chủ đánh chết sao ?”

— “...Người không thấy là được rồi, đưa tang mà mặc đồ đỏ thì chỉ có một loại, chính là người chết.” Lâm Ngôn nhú mày “Bọn họ mặc áo liệm.”

Tiêu Úc lắc đầu “Không hẳn, chỉ là tạm thời tách biệt với cơ thể mà thôi, là “ly hồn”, hết như ta năm đó, hiện tại nếu khai quan thì có thể cứu, nhưng chậm thêm nửa ngày thì... không ổn.”

Lúc này A Nhan cũng đã nghe hiểu, quay đầu hỏi Lâm Ngôn “Chân bọn họ vẫn còn đạp trên mặt đất hay là đang bay ?”

— Đi trên đất, không khác gì người sống.

— Là, là linh hồn mang theo oán khí mới có thể đạp đất mà đi, hai người bọn họ dương thọ chưa tận mà đã chết, hồn phách không cam lòng nên mới đi theo sau quan tài.

Không đợi Lâm Ngôn trả lời, Tiêu Úc đã nắm lấy cổ tay hắn, trầm giọng nói “Cứu người.”

Cơn tức giận hóa thành hư không, đầu óc hết sức tỉnh táo, Lâm Ngôn lắc đầu, bình tĩnh nói “Đừng nói vội, để ta nghĩ biện pháp.”

Năm người không gần không xa đuổi theo hàng ngũ đưa tang, tiến vào Đoàn Gia thôn, loại thôn xóm lấy họ làm tên này thường mang theo những nét đặc sắc, mỗi người đến có quan hệ họ hàng với nhau, một nhà có tang, cơ hồ mỗi nhà khác trong thôn đều tham gia, nên mới hình thành hàng ngũ đưa ma dài như vậy. Những người còn lại thì ngượng ngùng núp ở trong nhà, mặc đồ trắng hoặc đen đứng trước cửa dõi theo hàng ngũ đưa ma, thỉnh thoảng còn có người cầm tiền đuổi theo nhét vào tay người đi đưa linh cữu, ngụ ý chúc phúc cho người chết, đồng thời cầu cho gia chủ được thần linh phù hộ, lúc này người đưa linh cữu sẽ dập đầu tạ lễ, trong tiếng khóc thê lương cùng tiếng kèn ảm đạm không ngừng có người quỳ xuống, tiến độ cực kì thông thả.

So với những kẻ đưa linh cữu bất lịch sự, thì những người đứng xem thân thiện hơn rất nhiều, Lâm Ngôn tiến lên hàn huyên với vài bà cô đang tùm năm tùm ba bên đường nói chuyện phiếm, không bao lâu liền có tin tức mang về.

— Mọi người đều đang bàn tán về chuyện này, chúng ta đoán không sai, ông già mặc đồ đen đi đầu chính là trưởng thôn, người chết là con dâu của lão, cháu trai cùng cháu gái, bảy ngày trước đều đồng loạt thất cổ tự tử trong phòng, trách không được tính tình lão lại cổ quái như vậy.

Doãn Chu trợn to hai mắt “Ba người rủ nhau treo cổ, thảm vậy ? Là tự sát sao ?”

Lâm Ngôn gật đầu “Biển còn ở phía sau, cả nhà này sớm đã có vấn đề, ba năm trước con dâu của trưởng thôn mang thai được tám tháng, chồng của nàng đi làm ruộng cuốc phải một phần mộ hoang, mở ra liền thấy thi thể của một phụ nữ chết đã nhiều năm nhưng vẫn không hư thối, chồng nàng cảm thấy xui xẻo nên liền thuận tay thiêu luôn, kể từ ngày đó, đứa con trai bảy tuổi của bọn họ mỗi ngày đều khóc nháo, nói là có một phụ nữ cười trên cổ ba ba.”

— Hai tháng sau, con dâu của trưởng thôn sinh ra một bé gái, đứa con trai trong nhà càng khóc dữ dội hơn, nói em gái chính là người phụ nữ cười trên cổ ba ba, bé gái vừa sinh ra sức khỏe liền không tốt, đứa con trai cũng bị bệnh cả ngày, bảy ngày trước là sinh nhật tròn ba tuổi của bé gái, người trong nhà vốn định mở tiệc ăn mừng, ai ngờ vừa ăn cơm chiều chưa được bao lâu, cháu trai, cháu gái, cùng con dâu đều kéo nhau thất cổ tự tử.

A Nhan nhú mày, bấm tay tính toán, nhỏ giọng nói “Hóa ra là quỷ đòi nợ đầu thai, chuyện này còn chưa xong đâu, trong vòng bảy ngày cả nhà đó nhất định sẽ tuyệt hậu.”

Doãn Chu nghe vậy, sắc mặt trắng bệch “Khủng bố vậy sao, như vậy phải làm sao bây giờ ?”

Lâm Ngôn bẻ bẻ khớp xương “Cướp quan tài, cứu được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.”

__Thao, lũ đó ít nhất cũng hơn hai trăm người! Hôm nay chúng ta cos (cosplay) thành Hoàng Kế Quang hay là Đồng Tồn Thụ ?

__”Nghe theo lời ta, mọi người bắt đầu hành động.” Lâm Ngôn không để ý tới Doãn Chu, “A Nhan, có cơ thể thì vẫn còn cơ hội sống, cho người nằm phút đồng hồ, đủ không ?”

__Chắc, chắc là được.

__”Tiêu Úc...” Lâm Ngôn còn chưa kịp nói xong, thì Tiêu Úc đã cười cười “Biết, yên tâm...”

__”A Triệt, dùng uy nghiêm của hồ đại tiên mà giữ chân đội ngũ, tận lực kéo dài thời gian.” A Triệt đảo đảo hai tròng mắt “Xuy!” một tiếng liền hóa thành hồ ly, vẩy vẩy cái đuôi.

Lâm Ngôn quay sang nhìn Doãn Chu, chỉ chỉ bản thân, lại chỉ chỉ hân, dựa vào nhiều năm hợp tác với Hỗn Thế Ma Vương, Doãn Chu tuyệt vọng kêu rên “Không phải đâu, lại lấy ta làm đệm lưng!!!”

Hết thấy đều chuẩn bị sẵn sàng, năm người lẳng lẳng chờ đợi đội ngũ đưa tang đi qua dãy nhà trệt xập xệ tối om, đến một con đường nhỏ hẹp quanh co mọc đầy cỏ dại, Lâm Ngôn xông vào bụi cỏ ngoắc ngoắc A Triệt đã chờ đợi ở đó từ lâu, A Triệt lập tức vênh vào tụt dốc xông ra, đặt mông ngồi giữa đường.

Mọi người bết tắc, thôn dân thập phần kính sợ những loại động vật như cáo hay hồ ly, xưng là tiên, không những không dám đánh bậy, mà mỗi khi vì bất đắc dĩ mà phải phao của chúng cũng phải lập đàn thờ cúng, dân hương, thỉnh tội với hồ đại tiên xong mới dám ra tay. A Triệt này cố ý chặn đường, đội ngũ đưa tang đành phải dừng lại, chờ hồ ly rời đi.

Ai ngờ đợi hồi lâu cũng không thấy hồ ly bỏ đi, người trong thôn đành phải đặt quan tài xuống, nhìn hồ ly tinh thông nhân tính liền nhịn không được khe khẽ bàn tán, vài bị trưởng lão đi ở phía trước thậm chí còn định xua đuổi A Triệt, nhưng cũng không ai dám làm gì nó, cuối cùng không thể không để trưởng thôn tự mình ra mặt, vừa bước ra khỏi hàng ngũ, thì A Triệt đã ngồi dậy, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phóng lên vai trưởng thôn, miệng hồ vừa mở, phát ra tiếng người thanh thúy :

__Ta là linh hồ tôn giả của vua Càn Long thứ mười một, nay phụng mệnh đến tróc nã nữ quỷ, những kẻ không liên can tốc tốc lui ra.

Mọi người lập tức chấn kinh, hoàn toàn rối loạn mất kiểm soát, các vị trưởng lão đều đồng loạt quỳ xuống dập đầu, thấy người lớn như vậy, những người trẻ tuổi cũng không dám chậm trễ, học học vạy quanh trưởng thôn cùng A Triệt, dập đầu như đảo tỏi, người ở sau cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nồn nóng chen lên phía trước.

Ba chiếc quan tài lập tức xuất hiện trước đám người.

Lâm Ngôn trao đổi ánh mắt với Doãn Chu “Mở chiếc quan tài ở giữa trước.”

__Ngay bây giờ! Đi!

Nói chậm mà làm thì nhanh, ba người chia làm hai đường bọc đánh, chạy tới chỗ quan tài, không đợi mọi người kịp phản ứng, Lâm Ngôn đã tiếp cận được quan tài, quan tài kiểu mới không cần đóng đinh, chỉ cần đẩy mạnh một cái liền mở ra, bên trong quả nhiên là thi thể của một cậu bé khoảng mười một tuổi, trừ bỏ trên cổ có một vết sâu màu tím, thì tướng mạo không khác gì người sống.

Lâm Ngôn ôm lấy cậu bé, nhanh chóng chạy qua đám cỏ bên phải.

Đám đông trở nên rối loạn, bỗng dưng có người hô to “Có kẻ cướp quan tài kia!!!”

__Mau! Mau đuổi theo!!! Đánh chết cho ta!!!

Lâm Ngôn ôm thi thể của cậu bé chạy không nhanh, mắt thấy thôn dân liền phác lại đây, Doãn Chu lập tức xông về phía đám người, cầm đầu mà chạy, liên tục tông vào năm sáu người, bản thân cũng ngã thất điên bát đảo, thôn dân đều rất coi trọng tang lễ, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ cho những kẻ xa lạ muốn làm tổn hại người chết, nhất thời nắm đám cùng để giằng như mưa dầm ở trên người Doãn Chu.

__Ta thao, đầu chết lão tử, Lâm Tử người nhanh tay lên, xương ta sắp gãy rồi!!!

Cơ hồ đồng thời, Tiêu Úc cũng kéo linh hồn của cậu kéo chạy tới, Lâm Ngôn đặt xác chết lên cỏ, A Nhan đã sớm chuẩn bị xong, không chút do dự liền lấy dao găm ra, theo thứ tự mà cắt các huyết Tâm Dương, Huệ Đĩnh, Đan Điền, Chân Dương, Hàm Thủ, của xác chết, định thông thất mạch, máu đen từ bảy lỗ ào ào trào ra, một lá bùa vàng vô hỏa tự cháy, ánh lửa chói mắt, linh hồn của cậu bé chậm rãi ngã xuống, cùng xác chết hợp thành một thể thống nhất.

Nói đến cũng kì quái, bảy mạch đang không ngừng chảy máu phảng phất như những nút cao su, lại giống như bảy cây đinh đồng gắn chặt linh hồn vào cơ thể, bùa vàng cháy hết, A Nhan kê ngón tay dưới mũi cậu bé thử thử, kêu lên “Có hô hấp rồi, đợi một lát nữa thôi!”

Thôn dân không ngừng hành hung Doãn Chu, tán loạn như rắn mất đầu, chỉ nghe Doãn Chu thất thanh kêu rên, Lâm Ngôn nóng nảy, quay đầu hỏi A Nhan “Sao còn chưa tỉnh???”

— “Thêm một phút nữa! Một phút nữa! Ráng cầm cự!” Sắc mặt tiểu đạo sĩ trắng bệch.

Lâm Ngôn đợi không kịp, xoay người chạy đi, chen vào đám đông, thay Doãn Chu lãnh mấy quyền, trong đó có một đấm ngay vào huyết thái dương, làm Lâm Ngôn choáng váng nửa ngày, ngã xuống đất, một bên má bị cò cắt thành một đường, chảy máu, miệng vết thương dính đầy bùn, bỗng thấy một người đàn ông nhắc chân định đá vào ngực mình, Lâm Ngôn dùng sức nhắm mắt, nghĩ rằng lần này chết chắc, ai ngờ đợi hồi lâu vẫn không cảm thấy đau đớn.

Lúc mở mắt, chỉ thấy trong mắt Tiêu Úc lộ ra hung quang, chắn trước người mình, rõ ràng lưu loát đặt Lâm Ngôn dưới thân, nắm ngón tay bên nhọn hung hăng nhắm tới những người đứng ở gần đó.

— “Không được! Không thể dẫm thương người!” Lâm Ngôn bị dọa choáng váng, theo bản năng dùng cánh tay chắn đòn, Tiêu Úc không kịp thu tay, liền xuất hiện năm dấu cào đầy máu, cũng may Tiêu Úc phản ứng nhanh, miệng vết thương cũng không quá sâu.

Tiếng kêu đánh vẫn không ngừng, chỉ thấy đám đông chen chúc lẫn nhau, do trưởng thôn chỉ huy, quyền cước đấm đá như mưa, giống như nghiền, trưởng thôn thậm chí cũng tự mình ra trận, dùng trượng đánh tới, Tiêu Úc gắt gao đặt Lâm Ngôn dưới thân, giống như đang bảo vệ một con chim non, dùng toàn bộ sinh lực, không để hấn bị tổn thương.

Bỗngưng giọng của một cậu bé vang lên từ trong đám loạn quân “Ông nội, con ở đây!”

Giống như bị một cơn đại hồng thủy ập tới, tập thể nhất thời run lên.

Cậu bé oa oa khóc lớn, tiếng trẻ con trong trẻo mà thanh thúy, lần này mỗi người đều nghe được rất rành mạch “Oa oa, đừng đánh, đừng đánh nữa, con muốn về nhà!”

— “Vân Vân, Vân Vân, cháu trai bảo bối của ông!” Trưởng thôn vung gậy lên, khắp khiêng chạy đến chỗ cậu bé.

Trưởng thôn vừa kêu lên, đám bạo dân tựa như một cơn lốc lướt qua người Lâm Ngôn, Tiêu Úc cùng Doãn Chu, chừa lại ba kẻ tàn binh bại tướng ngồi thẫn thờ trên cỏ, áo somi nhàu nát, trên mặt cùng cánh tay của Doãn Chu đều bị đánh bầm tím, Tiêu Úc tuy không thụ thương, nhưng trên người dính đầy dấu chân cùng bùn đất, tóc tai rối bù, chật vật không chịu nổi, Lâm Ngôn được bảo vệ, trừ bỏ phải chịu mấy đấm lúc đầu, nhìn qua cũng là chỉnh tề nhất.

— “Khụ khụ, thảo bà nội nó, hôm nay ra ngoài quên coi hoàng lịch, phải chịu tội như thế này.” Doãn Chu ho khan vài tiếng, phun một ngụm máu cùng nước bọt xuống đất.

— “Có đau không?” Tiêu Úc nâng Lâm Ngôn dậy, đau lòng nhìn những vết bầm tím trên người hấn.

— “Không đau, không có việc gì.” Lâm Ngôn lắc đầu, Tiêu Úc lấy ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương “Ti—” Lâm Ngôn không nhịn được, trều rút một hơi khí lạnh, sau đó lại nhìn Tiêu Úc có điểm ngưng ngưng, nhẹ nhàng lấy đi cọng cỏ trên tóc Tiêu Úc, chà chà mặt hấn, vừa định mở miệng, thì đã bị Tiêu Úc ôm vào lòng.

— “Ai, ở đây còn nhiều người như vậy.” Lâm Ngôn đẩy cũng đẩy không ra, tránh hai lần, liền xì cười một tiếng, an tâm gối đầu lên vai Tiêu Úc.

—”Xí, diễm ân ái, không biết tiết tháo, mặt người dạ thú.” Doãn Chu liếc mắt nhìn hai người.

Cách đó không xa, ở chỗ A Nhan, thôn dân vây thành một vòng lớn, đặt trưởng thôn cùng đứa cháu vừa mới sống lại ở chính giữa, ông lão ôm đứa cháu khóc đến lão lệ tung hoành.

Ba người vừa mới tìm được đường sống dưới vó ngựa của Thành Cát Tư Hãn, đỡ lấy nhau, khắp khiêng chen vào đám người, Lâm Ngôn vỗ vỗ trưởng thôn, chỉ vào hai chiếc quan tài còn đang nằm giữa đường, suy yếu nói “Ông Đoàn, còn chưa xong đâu, vẫn có thể cứu được người mẹ.”

Trưởng thôn lúc này mới nhớ tới ba tiểu quỷ xui xẻo kia, liền buông cháu trai ra, uy nghiêm cũng bắt chấp kiên trì, dùng tay áo quạt quạt nước mắt, gương mặt vốn đã đầy nếp nhăn càng thêm tang thương, không đợi Lâm Ngôn kịp phản ứng, ông lão đã một tay chống gậy, một tay ấn bả vai đứa cháu, hai ông cháu cùng nhau run rẩy quỳ xuống.

Này một quỳ còn chưa xong, hơn hai trăm nam nữ già trẻ đưa ma phảng phất như có được hô khẩu hiệu, đều đồng loạt quỳ xuống, chỉ còn đám người Lâm Ngôn xiêu xiêu vẹo vẹo đứng ở chính giữa, đỡ người này không được, đỡ người kia cũng không xong, toàn thân đau đớn giống như vừa bị xe tải cán qua, cái ót đổ đầy mồ hôi lạnh.

—”Đừng, đừng a, này không phải muốn chúng ta tổn thọ sao!” Lâm Ngôn còn chưa trải qua cảnh này, thật sự không biết nên làm thế nào, chỉ có thể úp phó bằng mấy lời thoại trên truyền hình.

Trưởng thôn ngược lại rất có chừng mực, nói lời cảm tạ xong liền lập tức chỉ huy mọi người nâng hai chiếc quan tài còn lại đến, rất nhanh cô con dâu xa xa có dấu hiệu chuyển tỉnh, gục đầu ôm đứa con trai khóc rống, trong lúc một nhà vẫn còn đang hai mắt nhắm lệ thì từ chiếc quan tài cuối cùng nơi an táng cô con gái út cũng truyền đến tiếng động lạ.

—”Đông-Đông-Đông—” Hệt như có người đang dùng sức đẩy nắp muốn ra ngoài, toàn bộ thôn dân đều sợ tới mức tái mặt.

—Nó, nó sao có thể tự, tự mình mình sống dậy ?

Đứa cháu trai lập tức khóc thét lên “Người phụ nữ kia lại tới nữa, lại đến tìm chúng ta kìa!”

Nắp quan tài bị đẩy ra, một bàn tay nhỏ xám trắng vươn ra, sờ soạng trên vách quan tài.

A Nhan rút ra một lá bùa vàng, vừa định dán lên, thì Tiêu Úc bỗng đứng tiến tới, che ở trước mặt A Nhan “Ta đến.”

Con quỷ từng bước tới gần quan tài, hai hàng lông mày nhíu chặt, trong mắt ẩn hiện sát ý, quanh mắt bỗng dựng thâm đen, biểu tình cực kỳ dữ tợn, kinh khủng đến mức thôn dân đứng xung quanh không một ai dám đến gần, ngay sau đó toàn bộ cơ thể con quỷ lộ ra ẩn ẩn hắc khí, càng ngày càng dày đặc, thẳng đến khi xâm nhập vào quan tài, từ yết hầu phát ra từng trận “lạc lạc”, năm ngón tay cứng ngắt cuộn lại, che trước nắp quan tài.

Bàn tay vươn ra từ trong quan tài bất động, chậm rãi rút trở về.

Tiêu Úc nhướng mày, răng rắc một tiếng thanh thúy vang lên, một bàn tay chọc thủng nắp quan tài, vụn gỗ văng tung tóe khắp nơi, thanh âm trầm thấp mà âm ngoan “Còn không mau cút đi!”

—Oan có đầu, nợ có chủ, bọn họ đã nuôi người ba năm, bây giờ người lại muốn giết cả nhà bọn họ, thứ vong ơn phụ nghĩa!!

Từ trong quan tài truyền đến những tiếng đứt quãng sâu thẳm, giống như đang nức nở, lại giống như đang giãy giụa, cũng không giống thanh âm của một đứa bé ba tuổi, mà giống hệt như tiếng thét chói tai của một người phụ nữ trưởng thành đang bị siết cổ.

Cô con dâu của trưởng thôn bị trận này dọa choáng váng, khóc hô tên con gái liền muốn chạy tới, nhưng đã bị Lâm Ngôn ôm chặt “Đứa con gái thật sự của người đã bị giết từ lúc nó còn ở trong bụng mẹ, còn thứ kia là đến lấy mạng cả nhà người!”

Tiêu Úc lại chọc tay sâu vào quan tài, oán hận ngất trời khiến người ta cảm thấy lạnh run, âm khí bỗng dừng đại thịnh, cỏ cây tiêu điều, dần dần héo rũ quanh chiếc quan tài “Không biết tốt xấu, tự mình kết thúc đi!”

Khắp trời lập tức vang lên tiếng thét thống khổ đến cực điểm của một người phụ nữ, nặng nề lặp đi lặp lại, sau đó từ tiếng bén nhọn cao vút trở nên thờ dài u oán, cuối cùng cũng chỉ còn lại một đường, xa xa không thể nghe thấy, từ trong quan tài toát ra một trận khói nhẹ, chậm rãi tán đi.

Mọi người bị cảnh tượng quái dị này dọa đến trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu mới kịp lấy lại tinh thần, nhưng không ai dám tiến lên, thẳng đến khi toàn thân Tiêu Úc rút đi lệ khí, trở về bên cạnh Lâm Ngôn, mới có người nơm nớp lo sợ, mở nắp quan tài ra, ngoài ý muốn là, trong quan tài hoàn toàn không có xác chết của cô cháu gái, mà chỉ có một chiếc giày thêu màu hồng như cánh sen.

Tiêu Úc chán ghét nhìn thoáng qua, nói với trưởng thôn “Đem đốt thành tro sau đó chôn thật kĩ, nợ nần giữa nàng và các người đã thanh toán xong.”

Một con hồ ly bỗng nhảy ra từ trong bụi cỏ, bỏ nhào vào ***g ngực Tiêu Úc, chính là vị hồ tiên biết nói tiếng người mà lúc này đã đứng trên vai trưởng thôn, chuyện lạ chồng chất, đám người đưa tang giống như quân sĩ bại trận, ủ rũ vây quanh năm người trở về thôn.

Lâm Ngôn nhìn Tiêu Úc nói “Người có đọc sách, mà mắng chửi kẻ khác lưu loát thuần thục như vậy, để vị tiên sinh nào đó dạy người nghe được nhất định sẽ tức đến hộc máu.”

Tiêu Úc quay sang, mím môi cười đến ôn nhu, vừa lúc trưởng thôn ôm cháu trai đi tới, ông lão chạy nhanh hai bước, thờ hớn hển nhìn Lâm Ngôn nói “Mấy cháu không thể đi, buổi tối thôn ta mở tiệc, thẳng nhóc muốn đặc biệt cảm tạ các cháu.”

—Đúng rồi, các con đến từ tạp chí nào, muốn phỏng vấn sao ?

Lâm Ngôn gật đầu, tâm nói chỉ lo bắt quỷ thiếu chút nữa đã quên chuyện chính, lập tức gọi đồng bọn lại, Doãn Chu vừa nghe có cơm ăn, đầu đầu què chân đều không sao, đứng sóng vai bên cạnh A Triệt, bốn con mắt lóe lóe lục quang.

END 57

58. Chương 58

Tam cô lục bà ở trong thôn chưa bao giờ bỏ qua cơ hội để tán chuyện, rất nhanh chuyện lúc sáng liền truyền khắp mỗi một gia đình trong Đoàn Gia thôn. Lâm Ngôn lái xe trở về, đồng thời thu thập hành lý. Trước khi tiệc tối bắt đầu, đám người Lâm Ngôn được trưởng thôn sắp xếp cho nghỉ ngơi ở một hộ gia đình có điều kiện kinh tế tốt nhất thôn, tắm rửa bôi thuốc thay quần áo.

Thầy thuốc trong thôn nhiệt tình mang một túi lớn đựng đầy những loại hoa cỏ chạy tới, nấu chúng trong một cái nồi lớn, màu thuốc đen tuyền, bôi lên bằng gạc chế thành thuốc dán, Lâm Ngôn cùng Doãn Chu tránh không kịp, bị đặt lên bàn dán đầy khắp người.

Phương thuốc được xưng là gia truyền này quả thật rất kì diệu, vừa nghỉ ngơi một lát thì mấy vết bầm tím trên người dần tan hết, lấy tay dùng sức ấn cũng không đau, Doãn Chu vẫn còn giận dỗi vì chuyện bị đánh, ôm mâm trái cây của chủ nhà không ngừng ăn, xem như trả thù.

Cái thôn hoang vu này vẫn còn giữ lại những phong tục nguyên thủy, tuy những ngôi nhà cũ kĩ cùng chuồng heo đều được đắp bằng đá, lạc hậu hơn trấn Liễu Mộc rất nhiều, nhưng phần đông người dân đều rất nhiệt tình chất phác, vô cùng mến khách.

Gia đình được thôn trưởng an bài để đãi khách tính cả người lớn cùng trẻ nhỏ cũng có hơn mười người, nhưng chỉ có một mình nữ chủ chứng kiến toàn bộ quá trình gây rối của bốn người lúc chiều, bọn trẻ con thích nhất là chuyện ma, chạy tới la hét đòi nghe kể chuyện. Tiểu đạo sĩ nội hướng, Tiêu Úc lại ít lời, còn tiểu hồ ly thì

một nhọc cuộn tròn trong lòng Tiêu Úc ngủ say sưa, chỉ khổ Lâm Ngôn cùng Doãn Chu, nói đến miệng khô lưỡi khô, nhưng bọn nhỏ vẫn cảm thấy chưa đủ, cắn cắn móng tay hỏi nữ quý là cái gì, người chết là cái gì, hồ ly sao lại biết nói chuyện, người lớn thấy bọn nhỏ khó chơi, liền cởi giày giả bộ muốn đánh, ai ngờ nghe nghe cũng nhập thần, đem lót, ghế dựa, băng ghế đều lôi tới, dần dần ngồi đầy cả phòng.

Trong nhà có một cụ già hơn chín mươi tuổi, run rẩy nhếch miệng, bị bọn Lâm Ngôn khơi gợi hồi ức, liền một bên vừa hút thuốc về kể lại chuyện mình gặp phải quỷ lúc còn trẻ, hù đến mức bọn nhỏ sợ hãi bịt mắt lui thành một đoàn, nhưng vẫn không quên ngóng tai lên nghe.

Bữa tiệc được tổ chức vô cùng long trọng khiến cho đám người ở thành phố như bọn Lâm Ngôn có cơ hội hảo hảo trải nghiệm lòng hiếu khách của những người dân quê, sắc trời rất nhanh liền tối đen, vòng hoa cùng đèn ***g trắng đều bị kéo xuống, trong thôn thoang thoang mùi thơm của thức ăn, dây điện được câu tạm, một cái bóng đèn thật lớn treo giữa thôn, những người đàn ông cởi trần sắp xếp bàn ghế, phụ nữ thì lại tắt bếp nấu ăn trong bếp, thỉnh thoảng có người kể chuyện thô tục, làm cho mọi người đều cười rộ lên, tiếng chó sủa, mèo kêu, âm vang một mảnh.

Người trong thôn không thích uống bia, nói giống mùi nước đái ngựa, đều dùng rượu cho chính nhà mình chưng cất, một đĩa thịt xắt lát bóng bẩy, một con gà mập mạp được vặt sạch lông, cùng với một ít nấm hầm với lửa nhỏ, múc ra tô lớn bưng lên bàn, một muống mỡ bò, cộng thêm cải trắng thanh thủy ngọt thơm, xào với dấm chua, thơm đến mức làm cho một kẻ không bao giờ ăn chay như A Triệt cũng phải hít hà.

Tâm tư dân quê đơn thuần, nghe nói bọn họ cứu người, liền lục tục tiến đến kính rượu, tửu lượng của Lâm Ngôn vốn không tốt, chỉ trong chốc lát liền say đến đầu óc choáng váng. Hắn cùng Doãn Chu học theo mấy người xung quanh, đều cởi áo ở trần, đám đàn ông trong thôn gặp bọn họ hào sảng như vậy càng cao hứng, một bữa cơm ăn đến náo nhiệt, khách và chủ tận hoan.

Ban đêm côn trùng kêu vang chó sủa rầm rì, không khí trong núi trong lành, mây trôi tụ lại với nhau thành từng đám lớn, rơi vào trong bát. Tiêu Úc ngồi bên cạnh cộng đã ngăn xe của bọn họ lúc sáng, cũng là một vị danh nhân nổi tiếng trong thôn, viết chữ rất đẹp. Thấy Tiêu Úc để tóc dài liền không vừa mắt, uống nhiều hai chung rượu liền một bên lên tiếng quở trách thanh niên thời nay không học vấn không nghề nghiệp, một bên khoe khoang ông nội của mình là tiến sĩ thời Văn Thanh, từ nhỏ đã được quản giáo rất nghiêm, nếu như bây giờ thì đã sớm bị đuổi ra khỏi cửa.

Lâm Ngôn say, vỗ vỗ bàn cắt lời ông lão, nói là nhìn vậy chứ coi chừng ông không bằng hắn, làm cho ông lão tức đến mức thối râu trừng mắt, lập tức triển khai bút mực, Lâm Ngôn đẩy Tiêu Úc ra, Tiêu Úc lại mặc hắn hồ nháo, nghe lời múa bút viết hai câu trong [Sổ Giang Hoài Cổ]: “Vân trung quân không thấy, lại tịch tịch thu buồn.” Ông lão cầm tờ giấy lên vờ như đánh giá nói câu “tạm được”, sau đó cuộn lại để bên cạnh bàn, Lâm Ngôn bắt gặp lão thừa lúc đông người liền lặng lẽ trộm giấu đi. Một đêm này, Tiêu công tử đều không nhàn rỗi, bị từng nhà buộc viết câu đối mừng năm mới.

Đang náo nhiệt, trưởng thôn liền thay đồ mang theo con trai, con dâu cùng cháu trai đi tới kính rượu, thì ra trong thôn có quy định, trong lúc đưa tang, thì thân nhân quan trọng nhất của người chết phải ở lại linh đường canh giữ đèn chong, vì vậy, buổi chiều đám người Lâm Ngôn dù có gây rối lớn như vậy cũng chưa nhìn thấy con trai của thôn trưởng.

Là một người đàn ông quê mùa mộc mạc, bởi vì thường niên dãi dầu ngoài nắng, nên trông có vẻ già cỗi một chút, nghe trưởng thôn giới thiệu xong, anh ta nghẹn ngào không nói nên lời, một tay nắm người vợ một tay nắm đứa con trai cùng nhau quỳ xuống, không ngừng than khóc nói người đã cứu cả nhà chúng ta.

Lâm Ngôn vội vàng tiến lên dìu hắn, hai mắt người đàn ông đỏ như sắp nung, tự mình rót rượu kính bốn người, tiểu hồ ly cũng được chia một chung nhỏ, người đàn ông vỗ ngực nói “Chúng ta không có gì, chỉ có khí lực, cần giúp gì các người cứ mở miệng, nói tiếng “không” thì Đoàn Thành Nghĩa ta sẽ không phải là đàn ông!”

— “Đoàn Thành Nghĩa ?” Nghe đến cái tên này Lâm Ngôn liền bị sắc, không ngừng ho khan “Khụ, khụ, người chính là Đoàn Thành Nghĩa ?”

Doãn Chu nâng một ngón tay lên, há to miệng “Người là người bán tranh cổ!”

— “Tranh ? Tranh gì ?” Trưởng thôn vừa định đi kính rượu, nghe thấy lời này liền không khỏi sững sờ.

Tiệc vừa tan, Lâm Ngôn cùng Tiêu Úc liền đi theo Đoàn Thành Nghĩa đến nhà trưởng thôn, cô con dâu lấy rế sẵn cùng hoa cúc trắng nấu trà đã rượu bưng lên, để Lâm Ngôn vừa uống vừa chờ trưởng thôn trở về, buổi tối uống rượu để lại dư âm rất lớn, Lâm Ngôn cảm thấy vô cùng khó chịu, choáng váng liền dựa vào tường chờ rượu lui.

So với căn nhà lúc chiều, thì nhà của trưởng thôn có vẻ đơn sơ hơn, tấm tranh cá chép trên tường đã phai màu, cái bàn mang theo kiểu dáng của những thập niên chín mươi, để lâu liền ố màu, trên bàn là một hộp kẹo sữa hình thỏ trắng bằng nhựa màu hồng, di ảnh của cô cháu gái được lộng trong khung ảnh thủy tinh, hai mắt tối om nhìn thẳng về phía trước, phản chiếu dưới ánh nến trông có vẻ phá lệ âm trầm.

Đoàn Thành Nghĩa cùng vợ của mình đều đến, không lâu sau tấm màn bằng vải bông được xốc lên, trưởng thôn chống gậy đi ra, Lâm Ngôn căng thẳng ngồi thẳng lưng, có lẽ là do nhắc tới chuyện về bức tranh cổ, vì che dấu mục đích đào mộ tổ tiên của người ta, hẳn liền uyển chuyển tẩy trắng thân phận của đoàn người trở thành thành viên trong tổ biên tập, trong lúc tìm kiếm đề tài liền vô tình nhìn đến bức tranh tổ truyền của Đoàn gia trong “Minh Thanh dân gian sơn thủy nhân vật tế khảo”, trải qua bao nhiêu trắc trở mới có thể tìm đến nơi này, hỏi về chuyện xưa của gia tộc.

Lực chú ý của trưởng thôn tựa hồ không ở trên người hắn, vẫn cúi đầu không nói lời nào, sau một lúc lâu mới chậm điều thuốc, dùng hai ngón tay khô vàng rút một ngụm.

Lâm Ngôn không biết mình đã nói sai chỗ nào, chỉ có thể bất an quay đầu nhìn Tiêu Úc.

Trưởng thôn phun điều thuốc ra, nổi giận dùm dùm trừng mắt nhìn Đoàn Thành Nghĩa, trầm giọng gặng hỏi “Là mày đem bán mấy bức họa đó sao?”

Đoàn Thành Nghĩa không dám chọc giận cha mình, cúi đầu than thở “Tiểu Vân cần tiền đóng học phí, trong lúc nhất thời con gom không đủ...”

__Bán mấy bức ?

__”Chỉ có 1 tấm.” Đoàn Thành Nghĩa ngập ngừng trả lời.

__Đi! Đi ôm mấy bức còn lại ra đây.

Đoàn Thành Nghĩa nâng nâng mông, do dự đứng ở ngoài cửa cảm râm nửa ngày, cuối cùng chỉ đành dậm chân, cắn răng nói “Vốn có bốn bức, liền bán hết rồi.”

__Tổng cộng bao nhiêu tiền ?

__Hơn hai vạn, để ở trong buồng chưa từng động qua.

__”Mày, mày muốn chọc tao tức chết mà!” Hai mắt trưởng thôn đỏ ngầu, cầm gậy quát tới tấp vào chân Đoàn Thành Nghĩa “Tao cho mày coi thường tổ tông! Tao cho mày coi thường tổ tông!”

Đoàn Thành Nghĩa nhảy dựng lên, cha con hai người người truy kẻ chạy “Không phải là tranh thôi sao, đôi không thể ăn, lạnh không thể đắp, cần nó làm gì...”

Vừa phản bác, trưởng thôn liền giận đến tím mặt, “Mày đây là đang coi thường tổ tông, Đoàn gia đã suy tàn thành như vậy, mày kêu tao phải ăn nói thế nào với tổ tông đây, phải ăn nói thế nào đây!” Đuối cũng đuối mệt, trưởng thôn liền đặt mông ngồi xuống, dùng hai bàn tay khô ráp xoa xoa hai má.

Đoàn Thành Nghĩa thấy cha mình bị chọc giận, liền thật cẩn thận rót tách trà, thở dài nói “Sức khỏe của Nữu nhi cùng tiểu Vân không được tốt, con vốn định mang hai anh em lên thành phố khám bác sĩ, nhưng lộ phí cùng viện phí không phải là con số nhỏ, con thật sự không còn cách nào khác...”

Bàn tay trưởng thôn run run siết chặt cái tách, nước trà đổ cả ra ngoài, những vẫn chưa quên có người ngoài ở đây, đầy mặt hổ nhìn Lâm Ngôn nói “Để mấy thanh niên các con chê cười rồi, giáo tử vô phương, giáo tử vô phương...”

Lâm Ngôn không nghĩ tới thì ra trưởng thôn không hề biết gì về chuyện bán tranh, chính mình vô tình nói liền làm cho gia đình người ta bất hòa, đi không được mà ở cũng không xong lại không có cách nào, liền kéo kéo tay áo Tiêu Úc, do dự nói với trưởng thôn “Chuyện hôm nay... hay là bọn con đi về trước...”

Hai vợ chồng thấy chiến sự có xu hướng dịu đi, vợ vàng tiến lên mỗi người một bên nâng trưởng thôn dậy, ông lão cố kị người ngoài cũng không tiện phát tác, ngồi trên ghế thở dài “Các con là ân nhân của Đoàn gia, theo lý ông nên hảo hảo kể lại một chút, nhưng hiện tại các con cũng thấy, con cháu không cố gắng, ông cũng không còn mặt mũi đề cập đến chuyện Đoàn gia năm đó, nói ra ai tin đây ? Làm cho người ta cười nhạo Đoàn gia chúng ta mơ mộng hảo huyền.”

Ông lão vỗ vỗ đầu gối “Trời cũng không còn sớm, hai đứa trẻ kia ông sẽ sắp xếp cho ngủ chỗ khác, căn phòng này đã được quét dọn, hai người các con nếu không ghét bỏ thì cứ ngủ ở đây, chuyến này đi không dễ dàng, cứ ở lại thêm vài ngày dạo chơi tham quan, dưới quê tuy không náo nhiệt bằng thành phố, nhưng không khí trong lành, phong cảnh lại rất đẹp.”

Nói như vậy xem như cự tuyệt, Lâm Ngôn biết hiện tại thời cơ không tốt, nhưng men rượu vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, cả người có điểm vợ vàng xúc động, lại sợ để lâu sẽ mất thời gian, trong đầu lập tức lóe lên một ý tưởng, do dự nắm lấy ngón tay Tiêu Úc.

— “Nói đi.” Tiêu Úc biết tâm tư của hắn, nhẹ nhàng nói “Bọn họ sẽ tin.”

Trưởng thôn cùng hai vợ chồng Đoàn Thành Nghĩa đều đang chuẩn bị rời đi, Lâm Ngôn hít một hơi thật sâu, nhìn theo bóng dáng của trưởng thôn kêu to “Đợi đã!!”

— “Vậy, vậy chúng con sẽ nói thật, chúng con không phải là phóng viên, cũng không phải đến để nghe kể chuyện đâu.”

Trưởng thôn lập tức ngừng mở cửa, quay đầu nhìn hắn, có chút hoang mang.

— “Hôm nay sở dĩ có thể cứu được chị Đoàn cùng tiểu Vân, không phải là nhờ cao nhân gì, mà là... Con có con mắt âm dương, có thể nhìn thấy quỷ, hôm nay trong đội ngũ đưa tang con nhìn thấy hồn phách của chị Thẩm cùng tiểu Vân đi theo quan tài, liền biết bọn họ còn có thể cứu, vừa lúc bạn của con cũng khá am về hiểu chuyện này.”

Trưởng thôn cùng Đoàn Thành Nghĩa nghe xong đều há hốc mồm, Lâm Ngôn nhấp ngụm trà, cười khổ nói “Con hồ yêu kia có thể hóa thành hình người, tự nhiên cũng có thể nói tiếng người, còn có hắn.” Lâm Ngôn đẩy Tiêu Úc lên “Mọi người đừng sợ, lúc còn sống hắn có quen biết với một vị thiếu gia tên là Đoàn Dật Hàm, con dẫn hắn đến đây chính là muốn tìm kiếm nơi chôn cất của vị thiếu gia kia, hoàn thành tâm nguyện của hắn.”

— “Lúc sống ?” Đoàn Thành Nghĩa khó có thể tin nhìn Tiêu Úc “Vậy là sao ?”

— “Nghĩa là hắn... hắn đã chết, người thử sờ vào tay hắn xem, không hề có nhiệt độ cơ thể.” Lâm Ngôn nhỏ giọng nói “Hắn sống vào thời Minh, đã chết cách đây năm trăm năm.”

Trưởng thôn cùng Đoàn Thành Nghĩa hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy đầu óc choáng váng, lời nói của Lâm Ngôn làm cho bọn họ cơ hồ tưởng rằng đầu óc của hai người có vấn đề, nhưng lúc chiều chính mắt trưởng thôn lại chứng kiến một con hồ ly biết nói cùng người chết có thể sống lại, cũng chứng kiến Tiêu Úc bức nữ quỷ đã theo ám nhà họ suốt ba năm, bức đến tự sát.

— “Cậu trai này con chưa tỉnh rượu sao ?”

Tiêu Úc tránh thoát khỏi tay Lâm Ngôn, nhìn vẻ mặt đầy hồ nghi của Đoàn Thành Nghĩa nói “Nếu không tin, ta chứng minh cho các người xem.”

— “Có người lớn ở đây, người đừng làm bọn họ sợ.” Lâm Ngôn không yên lòng dặn.

Con quỷ gật đầu, hơi hơi nhắm mắt lại.

Phảng phất như bị chập điện, bóng đèn trên trần nhà bắt đầu chớp tắt, ngọn đèn sáng tối không chừng, cuối cùng ba một tiếng tắt ngấm, trong phòng chỉ còn lại ngọn lửa sáp ong lóe lên một cách yếu ớt bên di ảnh của cô cháu gái. Ánh lửa phập phồng, làm cho khuôn mặt của cô cháu gái càng thêm âm trầm, bốn ngọn nến trên bàn thờ lần lượt theo thứ tự từ trái sang phải mà vụt tắt, rất nhanh cả gian phòng đều chìm vào trong bóng tối yên tĩnh.

— “Không có gió, làm sao nến lại tắt được ?” Thanh âm của Đoàn Thành Nghĩa có điểm phát run.

Vừa dứt lời, hai cánh cửa sổ loảng xoảng đồng loạt bật tung, một trận gió lạnh quét vào, không giống như gió đêm hè bình thường, nó mang theo cảm giác rét buốt, tựa hồ muốn rút đi toàn bộ nhiệt độ cơ thể, làm cho cánh tay người ta nổi cả da gà. Nhưng vẫn còn chưa chấm dứt, cửa ba một tiếng mở ra, một bóng người che khuất ánh sáng bên ngoài, quý khí sâm sâm đứng ở cửa.

— “Được rồi, ta tin, ta đều tin.” Trưởng thôn là người lên tiếng đầu tiên, run rẩy lui về sau hai bước, Lâm Ngôn sợ trái tim của ông lão chịu không nổi, nhìn ra cửa hô to “Đủ rồi, quay về đi.”

Bóng đèn bỗng bừng sáng lên, bốn ngọn nến không thấp vẫn tự cháy, cửa sổ tự động khép lại, dưới ngọn đèn màu da cam, Tiêu Úc đang tựa vào khung cửa nhìn vào bên trong.

— “Hắn, hắn không phải vừa mới ở trong phòng sao? Hắn đi ra ngoài hồi nào vậy?” Đoàn Thành Nghĩa bị dọa đến hai bắp chân mềm nhũn, dùng tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, ngã ngồi xuống đất, kêu lên “Má ơi, thật sự là quý!”

Mà khi ánh sáng trở lại như bình thường, biểu tình của Đoàn Thành Nghĩa bỗng thay đổi, giống như thấy được một chuyện vô cùng khủng bố, lảng lảng nhìn chằm chằm Lâm Ngôn, đầu ngón tay run rẩy chỉ vào Lâm Ngôn “Người, người đừng hòng gạt được ta, người cũng là quý!”

— “Ta là người, hàng thật giá thật.” Lâm Ngôn dờ khóc dờ cười, ngăn ngón tay của hắn lại “Người sờ sờ xem, có nhiệt độ cơ thể, ta còn sống.”

Cái trán của Đoàn Thành Nghĩa phũ phàng mồ hôi, há hốc mồm hệt như một con cá mắc cạn, nửa ngày mới nghẹn ra một câu “...Ta nói, ta nói hèn gì nhìn người quen mắt như vậy!”

— Hóa ra người giống hệt như nhân vật trong bức tranh mà ta đã bán!

Rốt cuộc cũng chú ý tới, Lâm Ngôn cầm tách trà, cười khổ nói “Chuyện này ta cũng không rõ lắm, có lẽ là sau năm trăm năm vị tổ tiên kia của Đoàn gia đầu thai chuyển thế, liền thành ta!”

— Vốn định vụng trộm dẫn hắn đi đến phần mộ của tổ tiên Đoàn gia, ai ngờ bây giờ lại nói hết, ta thật sự không có số làm trộm.

Tại một nơi còn hoang sơ lạc hậu như thế này, người dân đều theo bản năng mà sùng bái tự nhiên, chưa bị chủ nghĩa duy vật tẩy não làm cho Lâm Ngôn càng dễ câu thông, bọn họ giẫy dụa một phen liền tiếp nhận rồi hồ tiên, quý quái, đầu thai chuyển thế, trực tiếp nhất là, địa vị của Lâm Ngôn thăng cấp một cách chóng mặt, từ một người từng bị người dân phỉ nhổ, trở thành... Lão tổ tông, mà tất cả các vị trưởng lão trong làng đều phải sùng kính.

Chỉ trong một đêm, mọi người dưới sự cưỡng bức của trưởng thôn cùng sự phản đối kịch liệt của Lâm Ngôn, đồng loạt nhất trí xưng Lâm Ngôn là “Ông tổ.”

Lúc này ngay cả con quỷ đều cười đến nội thương.

Kì thật, trước giải phóng, Đoàn gia thôn không hề có thôn trưởng, sau giải phóng chính phủ tuyên truyền bài trừ hủ tục phong kiến, liền đổi danh hiệu tộc trưởng thành thôn trưởng, nhưng vẫn lén lút giữ lại những quy định cũ, mỗi khi có một vị trưởng thôn đương nhậm qua đời sẽ chọn một người có uy vọng trong thôn thừa kế vị trí, còn về mấy thứ tuyển cử mà người ngoài hay nói, thì hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến người dân trong Đoàn gia thôn.

Lâm Ngôn mặc danh kì diệu ngồi lên ngai vàng của tổ tiên Đoàn gia, ngay cả trưởng thôn đều đối với hắn kính sợ có thêm, đêm đó liền mang hai người vào từ đường xem gia phả của Đoàn gia. Từ trong miệng trưởng thôn mới biết được, Đoàn gia dưới thời Vĩnh Lạc lấy buôn bán muối lập nghiệp, trải qua hai thế hệ cố gắng, đến đời thứ ba của Đoàn Dật Hàm thì đạt đến đỉnh núi, trong ngân khố có hơn trăm vạn bạc trắng, những khối đá dùng để tu kiến tổ trạch đều được tẩm qua sữa đậu nành, mỗi một bức trang đều do danh sư tự vẽ, hằng năm đến dịp tế tổ đón năm mới đều mở tiệc bảy ngày bảy đêm, thỉnh gánh hát nổi tiếng diễn mười ngày liên tục, hương dân ở mười dặm xung quanh đều tụ tập đến xem náo nhiệt, là nhà giàu nhất trong số sáu châu hai mươi huyện của phủ Thái Nguyên.

Đoàn gia từ Vĩnh Lạc vẫn hưng thịnh đến giữa đời nhà Thanh, sau đó không biết vì cái gì lại bắt đầu suy bại, chỉ trong một đêm liền bị thần tài bỏ rơi, Đoàn gia làm cái gì đều lỗ cái đó, từ thương thuyền đi Pháp

nhập hàng, cho đến những đoàn xe vận chuyển lương thực cùng thuốc men sang Mông Cổ, những đàn ngựa thồ chở trà xuống phía Nam đều một đi không trở lại, liên tiếp những khoản tiền khổng lồ có ra mà không có vào, chủ nợ chạy đến cửa đòi nợ, rất nhanh liền phải bán hết gia sản. Đến cuối đời Thanh khi những quán thuốc thịnh hành, thì từ chủ nhà, vợ lớn vợ bé cho đến các thiếu gia tiểu thư thậm chí ngay cả quản gia cũng đều rủ nhau hút thuốc phiện, thế nên hai mươi vạn lượng bạc trắng tiền bán cổ trạch đều tiêu phí hầu như không còn, Đoàn gia đã không còn đất dung thân ở Tấn Dương, nên đành phải mua hơn mười gian nhà tranh ở nơi hoang sơ cùng cốc, cũng là Đoàn gia thôn ngày nay.

Sau núi chính là Lăng Sơn, hầu hết tổ tiên của Đoàn gia đều được chôn cất trên núi, chúng ta sở dĩ chuyển đến đây sống chính là vì thẹn với tổ tiên, đành phải ở lại đây canh giữ chuộc tội.

Lâm Ngôn gật đầu “Trách không được nhà cửa trong thôn nhìn qua cũng chỉ hơn một trăm năm, thì ra sau này Đoàn gia mới dọn đến nơi này.”

Từ đường mờ tối, không có mồi đèn, chỉ thấp một ngọn đèn dầu, Lâm Ngôn cùng Tiêu Úc ngồi trên bàn lật xem gia phả, trang giấy bởi vì bị thời gian mài mòn mà trở nên xốp giong, hơi không cẩn thận liền có vụn giấy bay ra, ở trên đều có ghi rõ tính danh, vợ, con cháu cùng sự tích cuộc đời của từng vị tổ tiên, những hàng văn tự rậm rạp đều tùm lại cùng một chỗ, trong lúc nhất thời làm cho tinh thần người ta cảm thấy hoảng hốt, tựa hồ “người kia” đã sớm đoán được sẽ có ngày này, đang chen giữa những hàng chữ mà chờ đợi, chờ hắt tay vạch trần.

Có vài chữ phồn thể thâm thúy ít gặp, làm cho một người thường xuyên đọc sách sử như Lâm Ngôn cũng gặp khó khăn, thỉnh thoảng phải dừng lại hỏi Tiêu Úc.

Trưởng thôn châm đầy ấm trà, sau đó mang kính lão vào hỗ trợ tìm kiếm, nghe nói Lâm Ngôn muốn đi xem phần mộ tổ tiên liền nói “Ngọn núi phía sau là nơi dùng để chôn cất tổ tiên, có những ngôi mộ thất lạc lâu năm, người trong thôn vốn định dựng bia, trùng tu lại, nhưng vì trong thôn nghèo khó, kiếm không ra tiền, nên cứ một năm rồi lại một năm, tiếp tục trì hoãn đến tận bây giờ.”

“Phần mộ của Đoàn Dật Hàm mà các người tìm có chút đặc biệt, qua hết ngọn núi này còn phải đi thêm một đoạn rất xa, ngày mai ta sẽ gọi vài thanh niên trong thôn dẫn các người đi.” Trưởng thôn lắc đầu “Khai quan kiến thi là đại bất kính, nhưng nếu tổ tông đã đồng ý thì chúng ta cũng không còn gì để nói.”

Khi nói chuyện cũng thuận tay mở một quyển sách, trưởng thôn cau mày “A ? Đây không phải là ?” Nói xong liền đưa cho Lâm Ngôn xem, Lâm Ngôn nhìn đi nhìn lại hai lần vẫn không thấy gì, vẫn là Tiêu Úc nhanh mắt, chỉ vào một hàng chữ bảo Lâm Ngôn nhìn, thì ra Đoàn Dật Hàm tên thật là Đoàn Trạch, ngũ thành khuyết thủy, gọi “Trạch”, tự “Dật Hàm”, vừa rồi chỉ nhìn lướt qua tìm ba chữ Đoàn Dật Hàm nên đã để sót.

Sinh vào ngày năm tháng sáu năm Canh Dần, mất vào năm Gia Tĩnh thứ hai mươi lăm.” Lâm Ngôn cúi đầu vội vàng tính toán, sau đó chần chờ nói “Bảy mươi bảy tuổi, cũng tính là trường thọ.”

“Ba.” Hai cây bút trên bàn đều bị Tiêu Úc quét rơi xuống đất, dưới ngọn đèn mờ tối, sắc mặt con quỷ vô cùng kém cỏi, mím môi, ngón tay bấu chặt vào cạnh bàn.

Lại tiếp tục nhìn xuống dưới, so với thành tích vĩ đại của hai người trước, thì thông tin về Đoàn Trạch cũng không nhiều lắm, cuộc sống của hắn tựa hồ trôi qua khá bình tĩnh, bình lặng như nước. Tổng hợp lại chỉ biết hắn là con của chính thất, phụ thân lão niên mới có con trai, nên được người trong nhà vô cùng sủng ái, mười bảy tuổi thừa kế gia nghiệp, hai mươi lăm tuổi thành hôn, vợ là Nguyên Thị, phu thê tương kính như tân, cẩn tề mi, có ba phòng thị thiếp, dưới gối có ba con trai hai con gái, phụ tử tử hiếu. Lúc về già, tin phật làm việc thiện, thường xuyên đưa tặng trà lạnh cùng phát cháo tiếp tế cho dân chúng nghèo khổ, láng giềng tứ phương tám hướng đều xưng là Bồ Tát sống, mất vào ngày hai mươi chín tháng chạp năm Bính Ngọ, Gia Tĩnh.

Một trang giấy ngắn ngủi, một đời người đều viết xong, không có bất cứ thông tin gì về Tiêu Úc, thậm chí là thói đoạn tụ chi phích của chủ nhân.

Lâm Ngôn quay sang nhìn Tiêu Úc, con quỷ chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, phía sau là tòa từ đường cũ nát sâu thẳm thẳm, bóng đêm làm cho hai mắt con quỷ lập lòe lam quang, nhún nhún như hiện.

__”Là hân sao ?” Lâm Ngôn nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Úc trầm mặc, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói “Phu thê hòa thuận, tử nữ đủ đầy, quả thật là đã hưởng hết vinh hoa phú quý, đình kiện vô kinh, năm tháng an tĩnh.”

__”Ta lớn hơn hân năm tuổi, năm ấy ta đi hân hai mươi ba.” Tiêu Úc siết chặt tách trà trong tay, càng niết càng chặt, tách trà ba một tiếng vỡ nát, nước ấm đổ đầy một thân, Lâm Ngôn vội vàng kéo hân qua, Tiêu Úc lại lắc đầu, nở nụ cười thê lương “...Tính từ lúc ta đi đến khi hân chết, đã là năm mươi bốn năm, nhưng hân chưa từng một lần đến xem ta.”

__Người nói, thứ mà Tiêu Úc này theo đuổi suốt cuộc đời chẳng phải là trò cười ?

Con quỷ tựa lưng vào ghế, cánh tay thon dài gác lên tay vịn, vẻ mặt tái nhợt mà mặt mũi, bên tai phải của hân có một nốt ruồi nhỏ màu nâu, hết như một cây đinh nhỏ, dính chặt cả cơ thể hân vào trong bóng tối.

Lâm Ngôn không biết nên an ủi Tiêu Úc như thế nào, liền nhẹ nhàng khép lại trang sách trong tay “Nói không chừng hân bị mất trí nhớ, nói không chừng hân phải cố kỵ mặt mũi của gia tộc, nói không chừng...”

__Người tin sao ?

Lâm Ngôn trầm mặc một lúc lâu mới nhỏ giọng hỏi hân “Chúng ta vẫn đi chứ ?”

Tiêu Úc đẩy bàn, ngọn lửa trên bàn run rẩy, ánh mắt âm trầm mà oán độc “Đi làm gì ? Nhìn hân cùng thê tử hợp táng trong cùng một chiếc quan tài, nhìn hai người bỏ hôn ân ái ái ?”

Con quỷ đứng lên, đỡ lấy lưng ghế, năm ngón tay phát run, quanh thân ần ần tản ra lệ khí, khuôn bố quay đầu nhìn Lâm Ngôn “Tại sao các người lại sống, tại sao các người không chết cùng với ta ?”

Lâm Ngôn biảnh mắt cay độc của hân làm hoảng sợ, lão đảo lui về sau hai bước, một con quỷ lấy mạng hoàn dương, oán hận cùng sát ý được tích góp từng chút một suốt năm trăm năm trong bể địa ngục, nhấm nháp nỗi cô đơn, bị lãng quên cùng bị phản bội, đầu tiên là tàn nhẫn báo cho hân biết rằng người yêu của mình đã chết, đầu thai chuyển thế lại không nhớ rõ mình, sau đó lại tiếp tục đánh nát hy vọng cuối cùng hân... Một tình yêu sắt son, ai lại có thể chấp nhận được kết cục như thế, người mà hân chờ đã lấy vợ sinh con, bình bình an an sống qua quãng đời còn lại.

A Nhan đã sớm cảnh cáo phải tránh xa Tiêu Úc, một ngày nào đó những phần nộ chất chứa trong lòng con quỷ sẽ phát tác, Tiêu Úc không phải là người, hân vốn là một con quỷ, có ai từng thấy một con quỷ biết tu dưỡng đạo đức bao giờ ?

Trường thôn không rõ tiền căn hậu quả, tưởng rằng hai người đang cãi nhau, liền lo nghĩ, sau đó bưng tỉnh đại ngộ nói “Hợp táng ? Không phải hợp táng. Trên bia mộ chỉ có một cái tên, lúc tế tổ cũng chỉ đốt một phần tiền giấy.”

__Trừ bỏ những người chưa lập gia đình đã chết non, thì đó là phần mộ duy nhất được độc táng, trước đây ta cũng từng đến đó vài lần, nhưng sau này không đủ sức khỏe, đường núi xa xôi hiểm trở, nên mỗi khi tế tổ cũng không có người nguyện ý đến đó một chuyến, đã bỏ hoang thật nhiều năm.

END 58

59. Chương 59

Từ đường là nơi toàn thôn dùng để tế tổ cầu phúc, cách nhà trưởng thôn một khe suối nhỏ, lấy tám ván gỗ vát ngang hai đầu. Tháng bảy mưa to, từ Lăng Sơn nước suối cuộn cuộn chảy xuống hạ nguồn, bày dom đóm chậm rãi lượn lờ quanh bụi cỏ. Ba người xách đèn măng-sông nối đuôi nhau mà đi, thứ ánh sáng xanh mờ mờ ánh lên từ dòng suối, hết như những hạt bụi lông tụ tập quanh đầu cầu.

Trong sân nhà trưởng thôn chỉ có một cái chuồng cũ kĩ, con chó vàng im lặng ngủ bên dưới.

Ván giường dựa vào cửa sổ, trên người Lâm Ngôn đắp một chiếc chăn bông thêu đầy hoa mẫu đơn, lăn qua lộn lại ngủ không được, qua một lúc lại đứng dậy, đi ra ngoài liếc nhìn một cái.

Tiêu Úc vẫn chưa trở về.

Gian ngoài đặt một chiếc đồng hồ để bàn kiểu cũ, đã mười một giờ đêm, ở thành phố mọi người vẫn còn đang uống bia ăn thịt nướng, nhưng ở Đoàn Gia thôn lại là một mảnh yên tĩnh, dãy núi tối đen bao bọc xung quanh hết như muốn bảo vệ một đứa trẻ đang ngủ say.

Lâm Ngôn sờ soạng ngồi dậy, châm điều thuốc rút một ngụm, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh con quỷ lúc đi ra từ đường, bỏ hết tất cả lại phía sau, quanh quẩn đứng bên dòng suối, sau một lúc lâu mới quay đầu nói “Ta muốn ở một mình.”

Tiêu Úc chưa bao giờ đòi ở một mình, con quỷ vẫn hận không thể dính cùng một chỗ.

Lâm Ngôn khoác áo, mang giày, cầm lấy nửa chai rượu bên cửa sổ đi qua từ đường, quả nhiên, bên sườn dốc của dòng suối có một bóng người đang lẳng lặng ngồi ở đó, nước chảy róc rách, phản chiếu ánh trăng vàng óng chói lọi.

Lâm Ngôn tiến đến ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, trêu chọc nói “Nửa đêm không ngủ, định nuôi muỗi cắn em sao ?”

Tiêu Úc liếc nhìn hắn, cẩn thận nắm chặt áo khoác Lâm Ngôn, kéo khóa lên.

__Buổi tối gió lớn, đừng để nhiễm lạnh.

Lâm Ngôn khoát tay lên vai Tiêu Úc, mở nắp chai, nốc một ngụm rượu, sau đó lại phun ra hơi một hơi, sau đó nhìn Tiêu Úc lắc lắc cái chai “Ta trộm ở nhà trưởng thôn đó, ừ mười năm rồi, muốn một ngụm không ?”

Tiêu Úc không nói lời nào, Lâm Ngôn cảm thấy mất mặt, liền rút tay trở về, lẩm bẩm nói “Không để ý, không để ý thì ta tự uống một mình.”

Hàng cỏ lau thấp bé bị gió thổi xào xạc ngã xuống, Lâm Ngôn lấy di động ra xem giờ “Ngồi với người một lát, đến mười hai giờ, mười hai giờ liền theo ta trở về, để một mình người ở đây ta không yên tâm.”

__”Sợ ta luẩn quẩn trong lòng nhảy sông tự sát ?” Tiêu Úc cười khổ.

__”Người không có gan lớn như vậy.” Lâm Ngôn vỗ vai hắn “Ta sợ Tiêu công tử đây tham thiền, ngồi lâu sẽ tẩu hỏa nhập ma, ngày mai tỉnh lại cả cái thôn này sẽ không còn một bóng người, ta đây sẽ mang tội rất lớn.”

Tiêu Úc thản nhiên nói “Ta biết phân biệt tốt xấu.”

Lâm Ngôn uống một ngụm rượu “Không thể tưởng tượng được một người đàn ông tốt như ta cũng từng khốn nạn như vậy, thật không còn gì để tiếc nuối.”

Tiêu Úc rảnh tay ném hòn đá xuống suối, kinh động một con cá lớn, dưới mặt nước lộ ra vây lưng sáng bóng, làn sóng tinh mịn thật lâu vẫn chưa tiêu tan.

__”Nơi này vẫn còn giữ lại chút kén giữ của hắn.” Lâm Ngôn chỉ chỉ huyết thái dương “Cho dù không nguyện ý, nhưng ta cũng không thể thoát khỏi quan hệ với Đoàn Trạch, người đời hắn năm trăm năm, ta ngoan ngoãn ở lại bên cạnh người hai mươi ngày còn lại, coi như bồi thường.”

Con quỷ thật sâu nhìn hắn “Người cần gì phải như vậy, chúng ta chỉ mới biết nhau được hai tháng.”

Lâm Ngôn bỗng quay đầu lại “Chẳng lẽ người cảm thấy ta quá bi lụy, so với ta lúc trước, người không ngờ sẽ đi đến nước này ?”

Tiêu Úc không nói gì.

__Làm một chuyện không cần hỏi báo có lẽ là do thiện lương, nhưng ngày qua ngày cứ làm những chuyện không cần hỏi báo như thế thì tuyệt đối không phải là do thiện lương, mà là tín ngưỡng, thiện lương không có sức mạnh lớn như vậy.

Lâm Ngôn hái một đóa bồ công anh trên đất “Ta luôn không nghĩ tới một kẻ nước chảy bèo trôi như ta sẽ kiên trì làm được cái gì, người còn nhớ Chu Cẩm Thiên chứ, đứa bé đã nhập vào người em họ của Đoàn Chu

để chờ đợi cha mình, lúc ấy ta hận không thể hù chết người cha cùng mẹ kế của cậu bé, ta là một người ôn hòa như vậy, sợ dĩ có thể mất đi không chế, không phải bởi vì thương xót cho đứa bé kia, mà là Chu Mặc đã làm bẩn tín ngưỡng của ta.”

__Tiêu Úc, người là kẻ si tình lại ôn nhu nhất mà ta từng biết, tốt đến mức không có cách nào để hình dung cho đủ, cho dù từ đầu đến đuôi người chỉ cần một mình Đoàn Dật Hàm, nhưng ta vẫn thích người, chẳng qua là sẽ không xem người như người yêu nữa, nhìn người nhớ hần như vậy, liền cảm thấy thế giới này luôn tồn tại những tình cảm tốt đẹp xứng đáng để chúng ta có thể tin tưởng.

__Kì thật, cái thứ tình cảm gọi là bất ly bất khí kia cũng giống như một con quỷ, nó vô cùng kì diệu, nhưng mấy ai có thể gặp được, chúng ta chỉ có thể tin tưởng, có tin tưởng thì mới có sức mạnh để tiếp tục chống đỡ đến cùng.

Xa xa dòng suối truyền đến tiếng ếch kêu, ánh trăng thanh lạnh, làn da trắng xanh của con quỷ che kín một tầng nguyệt quang, lung linh như trích tiên.

Lâm Ngôn nhìn hần, đột nhiên cảm thấy thỏa mãn, liền nói “Lúc hoa đào nở, ta sẽ tưởng tượng như đang cùng người thưởng thức một vò rượu ngon, đến khi lá phong đỏ lại cùng người đánh cờ, tới tiết Thanh Minh thì mua vé tàu đến viếng mộ người, đêm giao thừa sẽ vì người mà nấu thêm một phần sủi cảo, nâng cốc đổ xuống đất mời người, có lẽ thỉnh thoảng lại vụng trộm khóc một lần. Chính là với ta mà nói, Tiêu Úc mà ta biết đã vĩnh viễn mất đi, cho dù người có đầu thai, chúng ta sẽ gặp lại nhau, nhưng người đã không còn là người mà ta muốn tìm, ta vẫn sẽ sống tốt, tốt hơn cả trong tưởng tượng của người.”

__”Hiện tại leo đèo theo người là do tín ngưỡng, qua ngày mười lăm tháng bảy rồi thì xuất phát từ tôn nghiêm ta sẽ không đến tới người nữa.” Lâm Ngôn chống tay đứng dậy, vỗ vỗ bùn đất bám trên ống quần, thoải mái cười cười nhìn Tiêu Úc “Muối nhiều quá, ta về trước, Tiêu Lang, tạm biệt.”

Nước suốt trong vắt, ven bờ đóa hoa bồ công anh đang nở, dưới đáy nước rêu mọc xanh um, nhưng ban đêm rất tối, không người thấy được.

Lúc vào nhà lại nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ đúng.

Trong núi, thời tiết khắc nghiệt, Lâm Ngôn trùm kín chăn, trong lúc nửa tỉnh nửa mê mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh, lặng lẽ ngồi bên giường nhìn hần.

__”Lại đây ngủ.” Lâm Ngôn vỗ vỗ vị trí trống không bên cạnh.

Tiêu Úc lấy tay xoa xoa mặt hần, nhẹ giọng nói “Người ngủ đi, ta muốn ngắm người, ngắm cả đêm.”

__”Đã suy nghĩ kĩ chưa, ngày mai có định lên núi gặp hần không ?” Lâm Ngôn hỏi.

__Đi, cho dù từ đầu tới đuôi chỉ là vọng niệm cũng phải đi, có lẽ là do tín ngưỡng của ta.

__Là gì ?

__”Bên nhau trọn đời.” Tiêu Úc nói.

Lâm Ngôn xì cười một tiếng, bĩu môi nói “Ta muốn bất ly bất khí, người lại muốn bên nhau trọn đời, đáng tiếc chúng ta không duyên không phận, nếu chúng ta có thể bên nhau, con mẹ nó, thật sự rất xứng đôi.”

Ngày hôm sau, sương sớm còn chưa khô, A Nhan đã lôi Doãn Chu, cùng tiểu hồ ly vẫn còn đang ngái ngủ đến gõ cửa, Doãn Chu mặc áo ngược, lúc Lâm Ngôn mở cửa còn cài trật cúc áo, mấy người mơ mơ màng màng đi tới chiếc xe đậu trước cửa thôn lấy đồ, mãi đến giờ điểm tâm vẫn có người ngáp ngáp dài.

Trở về mới phát hiện, không phải A Nhan dậy sớm, mà là tất cả mọi người trong thôn đều đã bắt đầu một ngày bận rộn, mùa hè, năm giờ sáng hừng đông, chính là thời gian làm việc tốt nhất.

Điểm tâm rất đơn giản, cháo hoa, màn thầu cùng cải bẹ, bởi vì được nhắc nhở trước là đường núi xa xôi hiểm trở, nên mấy người đều ép bản thân phải ăn thật nhiều, ngay cả A Nhan cũng cố gắng uống thêm nữa chén cháo. Sâu trong núi thường có rắn rết cùng sâu bọ, sau khi vậy lên người nước thuốc đuổi trùng của tiểu đạo

sĩ, trên cơ thể mỗi người đều phát ra mùi rượu nồng nặc, A Triệt nghe xong liền chán ghét ngoảnh mặt đi, lấy cái đuôi xù bịt mũi.

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị hành trang, thay đồ để xuất phát thì trưởng thôn lại chống gậy đến đây, mang theo hai thanh niên vào cửa.

— Các con không biết đường, hai đứa này sẽ dẫn đường cho các con, hai người bọn họ rất quen thuộc với cánh rừng xung quanh, gặp phải thú dữ cũng có thể giúp đỡ, Đại Xuyên Tiểu Xuyên, các con lại đây.

Nhìn bên ngoài hai người tới rất giống nhau, đều thấp bé nhưng rắn chắc, là da phơi nắng đến đen đỏ, diện mạo cũng giống như những người làm việc quanh năm suốt tháng trên đồng ruộng, trông có vẻ già dặn hơn tuổi, nhưng ánh mắt lại thuần phát, mang theo chút ngượng ngùng, quả nhiên, khi trưởng thôn giới thiệu mới biết Đại Xuyên tên thật là Đoàn Minh Xuyên, chỉ mới mười chín, nhỏ hơn mười bảy, tên Đoàn Thiếu Xuyên, tuy tuổi không lớn nhưng rất quen thuộc với đường núi.

Mới đầu Lâm Ngôn còn cảm thấy mang người ngoài theo rất phiền phức, nhưng nghĩ lại nếu lỡ có gặp chuyện gì bất trắc thì nhiều người vẫn tốt hơn, lại nhìn hai người thành thật ít nói, liền đồng ý.

Nghỉ ngơi một lát, đoàn người liền vác hành trang trên lưng, dọc theo con đường nhỏ hướng Lăng Sơn xuất phát.

Ra ngoài sớm, ánh nắng tháng bảy vẫn còn chưa quá gay gắt, chim hót râm rang, những giọt sương vẫn còn đọng lại trên ngọn cỏ, thỉnh thoảng lại có thôn dân đi ngang qua thét to chào hỏi bọn họ, làm cho người ta cảm thấy như đang du ngoạn.

Xuyên qua cánh đồng lúc mì rộng lớn, con đường dần dần trải dốc, bên sườn núi phía Đông xuất hiện tầng tầng ruộng bậc thang, trồng cây bông cùng đậu nành, trong rừng cây nơi nơi đều là những nấm mồ mang kiểu dáng hiện đại, có chỗ vừa được cúng qua, dưới đất rải rác tro tàn.

Càng vào sâu, con đường càng khó đi, cây cối rậm rạp, có nơi rậm rạp đến mức phải nghiêng người mới có thể đi qua, không thể không dùng dao chặt những cành cây bên nhón đâm lung tung để ngừa bị rạch rách da.

Dao găm quân dụng mà bọn Lâm Ngôn chuẩn bị không thể phát huy hết được tác dụng của nó, ngược lại hai con dao lớn của anh em nhà họ Đoàn lại rất thuận tay, hai người đi trước đảm đương chức vụ mở đường, thỉnh thoảng lại quay đầu giới thiệu về lịch sử của Lăng Sơn.

Kì thật Lăng Sơn không phải là một ngọn núi trơ trọi, mà là do ba ngọn núi cao nhất dính sát với nhau tạo thành, phía Đông, phía Tây cùng phía Bắc đều có thể thấy được đỉnh núi, nhìn từ xa giống như một chiếc ghế dựa quay mặt về hướng Nam, mà đỉnh Bắc Sơn cao nhất chính là lưng ghế, hai đỉnh hai bên hơi thấp hơn một chút, rất giống tay vịn. Phong thủy như vậy rất thích hợp để chôn cất người chết. Đáng tiếc độ cao lại thấp hơn so với yêu cầu, phía nam lại thiếu nước, nếu không sợ là những gia đình giàu có đã tranh nhau mua đất dùng làm phần mộ tổ tiên chứ không đến phiên bọn họ.

Đoàn Gia thôn nằm ở phía Đông Lăng Sơn, anh em Đoàn gia nói, nơi có thể xưng là “mộ” chủ yếu tập trung ở Bắc Sơn, mà mộ của Đoàn Trạch mà bọn họ muốn tìm lại nằm ở Tây Sơn, cũng đồng nghĩa với việc bọn họ phải mã yếu bất đình đề (đi liên tục), mới có thể leo qua hai ngọn núi, đi tới ngôi mộ nằm ở triền núi trước trời tối.

Doãn Chu vừa nghe, liền nhịn không được lau mồ hôi trên trán “Lâm Tử, sao ngươi không chết ở chỗ nào náo nhiệt một chút chứ, cũng giúp cho ta đỡ phải tốn sức, vừa đi chưa được ba tiếng chân ta đã bắt đầu mỏi nhừ.”

Lâm Ngôn dở khóc dở cười “Lần sau ta sẽ tranh thủ chết ở Tây Đan, không chỉ có cấp treo còn có lẩu để ăn, không giống như chỗ này, chỉ có thể cắn vỏ cây.”

— Cũng được đó, đến lúc đó ta mời khách, trong nhà còn một đồng phiếu ưu đãi kia.

— “Phi, xui.” Lâm Ngôn nhặt cành cây khô làm roi, quất vào ót Doãn Chu.

Đại Xuyên lưng vác khuông trúc đi trước mở đường, bên trong còn có hai con gà trống sống dùng để trừ tà, nghe vậy liền quay đầu lại cười, giải thích những ngôi mộ lâu năm nhất nằm cách thôn rất xa, sau lại vể vể tiết kiệm tiền, một lăng mộ có thể chôn cất nhiều thế hệ, đến sau này thì cũng không xây mộ nữa, cứ tùy

tiện đây nắp quan tài, chôn xuống đất, lập bia liền thành mộ. Người của Đoàn Gia thôn đều được chôn ở mảnh đất trống sau rừng cây kia, từ trong thôn nâng quan tài đến đó cũng chỉ hai mươi phút, thuận tiện hơn rất nhiều.

Đây là lời nói thật, phong trào hậu táng đạt đến đỉnh điểm vào thời nhà Hán, coi trọng “cái chết như sự sống”, có mộ thì buộc phải xây lăng, mỗi lần đều chiếm dụng đến mấy trăm mẫu. Sau khi Bắc Tống bị công hãm thì chuyện mai táng cũng ngày càng được giản lược, đến triều Thanh thì ngay cả người trong hoàng thất muốn tìm gỗ tốt để xây mộ của khó, mới khiến cho Càn Long phải trộm gỗ trong Thập Tam Lăng để tự xây cho mình. Bởi vậy, bọn trộm mộ thích nhất là những lăng mộ được xây trước thời nhà Tống, nhìn thấy đồ đồng thau liền hai mắt tỏa sáng, thậm chí còn sinh ra một môn tuyệt kỹ tên là Thỉnh Lôi để tìm mộ, dựa theo nguyên lý lúc sét đánh thì đồng thau sẽ dẫn điện, dùng địa chấn để xác định vị trí của ngôi mộ.

Một đường trừ bỏ lưng đau chân mỏi ra cũng coi như thuận lợi, lúc gần đến đỉnh Đông Sơn thì Doãn Chu bỗng dưng đạp phải một con rắn có màu sắc lòe loẹt, làm hắn cơ hồ sợ tới mức muốn trèo lên cây, cũng may Tiểu Xuyên đi bên cạnh hắn, nhanh nhẹn bắt lấy con rắn, một đường rạch xuống lưng, chỉ cần một nhát nhỏ liền lưu loát lấy được mật rắn, nhét vào miệng, Doãn Chu bị hành động chớp nhoáng của hắn làm cho biểu tình trở nên vụn vặt, hơn nửa ngày mới khôi phục lại bình thường.

Thời điểm thái dương bắt đầu xuống núi, đoàn người dừng lại ở Bắc Sơn, nấu một nồi mì sợi, tiểu hồ ly nhìn nồi mì, sau đó lại nhìn con gà sống trong ***g của Đại Xuyên, bầu môi khó chịu, Lâm Ngôn đành phải mở ***g ra, cho nó ngửi ngửi mùi thịt đỡ thèm, nhưng vẫn bị cào một cái.

Đường chân trời trải một màu vàng chói lọi, rất nhanh liền trở nên ảm đạm, dựa theo kế hoạch dự tính, đội ngũ cuối cùng cũng đã đến được Tây Sơn, dừng chân tại một thảm cỏ mọc đầy những đóa hoa dại màu lam nhạt.

“Có lẽ gần đây.” Đại Xuyên nhét dao vào lưng quần, khoa chân múa tay chỉ chỉ về phía sườn dốc gần đỉnh núi “Lúc trước, ta cùng Tiểu Xuyên có đến đây săn thú, trong lúc tìm thảo dược thì phát hiện một tấm bia, nhiều năm sương gió như vậy không biết đã đi đến đâu.

“Không sao, chúng ta có thể tự tìm.” Lâm Ngôn thở dài, ném túi xuống đất, lau mồ hôi trên trán.

Doãn Chu vô tâm vô phế, hoàn toàn xem mình như đang đóng quân dã ngoại, ngồi xuống muốn dựng lều đốt lửa, Lâm Ngôn cùng A Nhan đều nhìn hắn cau mày, Doãn Chu thấy vậy, mới nản lòng nói “Ai, đi bộ cả ngày, muốn gãy cả chân, thật vất vả mới đến nơi, không định ăn mừng một chút sao?”

A Nhan quay đầu nhìn Lâm Ngôn “Người, người nghĩ sao?”

Lâm Ngôn kéo túi hành lý, ngồi chồm hổm xuống đất đùa nghịch đèn pin cùng lều trại, luôn có cảm giác chuyện này không được bình thường, suy nghĩ nửa ngày, mới ngẩng đầu hỏi ngược lại A Nhan “Người là nói... hình như chúng ta quá thuận lợi?”

A Nhan lấy la bàn ra, kim đồng hồ lại chỉ về phía Tiêu Úc.

“Ta cũng không nhìn ra, thôi, nghỉ, nghỉ ngơi trước đã.

Chòm sao thợ săn dần dần hiện lên ở phía Đông, buổi tối đầu tiên ở trong núi cứ như vậy mà vô thanh vô tức tiến đến.

END 59

60. Chương 60

Hoàng hôn tứ hợp, màn đêm ở Lăng Sơn tĩnh lặng mà hắc ám, từ sườn núi nhìn xuống, những dãy núi nhấp nhô tùm tùm lại với nhau hết như một con quái vật khổng lồ đang ngủ say, ánh trăng tinh tế treo nơi chân trời, cành cây vươn dài, có một con chim sẽ đang đậu bên trên.

Nhiệt độ ở trên núi có sự chênh lệch rất lớn, đêm tháng bảy, cho dù đã mặc một lớp áo ấm thật dày vẫn cảm thấy hơi lạnh len lỏi vào bên trong, chấm dứt một ngày bốn ba, mọi người đều đã dựng lều xong, ngồi vây quanh bên lửa trại ăn cơm tối. Anh em nhà họ Đoàn dùng những tảng đá dựng thành lò, canh thịt bò sôi ừng ực trong nồi, Đoàn Chu hái được mấy trái bắp non, cắm cành cây, đặt trên lửa nướng.

Củi gỗ tặc tặc cháy to, ánh lửa phả vào mặt mỗi người.

Bỏ thêm mấy khối củi khô vào, lửa càng cháy lớn hơn, rất nhanh nồi canh thịt đã bốc lên mùi hương thơm phức, vừa lúc mì sợi cũng sắp chín, mọi người leo núi một ngày bụng đã đói kêu vang, lúc này ai cũng không khách khí với ai, đều tự mình bưng bát hì hục ăn. Lâm Ngôn cùng tiểu đạo sĩ bọc một tấm thảm chống lạnh, thỉnh thoảng lại cãi nhau ầm ĩ với Đoàn Chu giành thịt trong nồi, Tiêu Úc không động đũa, một mình lẳng lặng ngồi bên lửa trại ngắm người.

— “Này.” Đoàn Chu nhẹ nhàng chọt chọt cánh tay Lâm Ngôn, khẽ liếc Tiêu Úc “Từ sau khi coi gia phả nhà người ta xong, anh bạn kia vẫn không được bình thường, người đi khuyên nhủ đi.”

— “...Hắn có khúc mắc thì phải tự mình giải quyết, ta khuyên có ích lợi gì.” Lâm Ngôn buông đũa, biểu tình cứng ngắc.

Đoàn Chu không biết đêm qua Lâm Ngôn đã tỏ thái độ, sách một tiếng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép “Nếu hắn cùng người kia lưỡng tình tương duyệt, thì ta thay người giáo huấn hắn một trận sau đó tự nhận bản thân xui xẻo, nhưng hiện tại xem ra người kia cũng không coi hắn ra gì, không phải người thích hắn, sao không thừa dịp này mà chen vào?”

— “Cả ngày nhìn biểu hiện không được tự nhiên của người cũng chỉ khiến ta ghen khuất, một là bò lên, nhanh chóng theo đuổi người ta, không thì cứ dứt khoát bỏ luôn cho rồi, thuận tay thiêu quan tài cho hả giận, cần gì phải tỏ ra không xa không gần, giả bộ như không có chuyện gì, người lừa được ai?” Đoàn Chu khinh thường lắc đầu “Người dám nói bây giờ trong lòng người không mong ngóng hắn lập tức hồi tâm chuyển ý, quỳ dưới chân người xin tha thứ?”

Lâm Ngôn hung hăng nhét trái bắp vào miệng Đoàn Chu “Người từng yêu đương chưa mà bày đặt chỉ điểm, anh đây là dùng hành động thực tế bỏ qua lợi ích cá nhân, bảo vệ một phần tình yêu chưa đầy vui buồn lẫn lộn...”

Đoàn Chu mở to hai mắt trừng hắn, Lâm Ngôn thở dài “Quân ký vô tình ta tức hờ, đáng giã để theo đuổi sao?”

— “Vô dụng.” Đoàn Chu phi một tiếng.

Năm người ngồi vây quanh lửa trại, đối diện là Tiêu Úc và A Triệt, bên này là Lâm Ngôn, Đoàn Chu cùng A Nhan chen chúc với nhau trong một tấm thảm chống lạnh, không nói lời nào.

Đoàn Chu muốn giải vây, cạo một ngụm bắp, xung quanh miệng dính đầy tro than “Nơi này nguyệt hắc phong cao lại không mang theo bộ bài, không bằng chúng ta kể chuyện đi, kể nhiều nhất ở đây chính là tiểu hồ ly, vậy cứ để nó kể chuyện về hồ ly trước.”

A Triệt khinh thường nói “Đó là do tú tài cùng người khác tự thêu dệt nên, hồ ly rất ích kỉ lại keo kiệt, sao có thể sống chung với con người, ngay cả nơi chúng ta sống đều thiết trí tầng tầng cơ quan, không phải ta nói ngoa, chứ mấy trăm năm nay chưa từng có người sống đi qua.”

Đoàn Chu nhướn mày “Kia không phải là núi hoang sao?”

— “Đó là hình ảnh trong mắt những kẻ phạm tục như các ngươi.” A Triệt lắc đầu “Trong núi có tiên động, bên ngoài có quỷ dạ xoa chặn đường, dưới nước lại trải đầy xác chết, nhưng tiên sơn ở đối diện lại là thanh sơn bích thảo, một năm hoa nở bốn mùa, ông nội nói mấy tòa nhà xa là do một người tên là Trường An dựng nên, tuy ta không biết Trường An ở đâu, nhưng nhất định không đẹp bằng chỗ của chúng ta.”

Đoàn Chu sững sốt nửa ngày, đột nhiên cười ha hả “Người thật đúng với cái tên Triệt, Hồ Tiểu Triệt, Tiểu Hồ Triệt.”

A Triệt hừ một tiếng, tiếp tục nói “Ngọn núi nơi ta ở có đủ các loại sơn tinh thủy quái, hoa yêu ngũ quỷ trên cây, trong nước còn có cá mọc cánh, lớn lên giống khỉ, luôn ôm đào mà gặm, nó vừa xuất hiện thì trời liền

mưa to,cách cửa động không xa còn có một bộ xương khô,nghe nói nó là thợ mộc chết cách đây đã bảy trăm năm, suốt ngày cứ đục đá, ồn ào muốn chết.”

__”Ban đầu thôn rất lớn , từng ngọn núi nối tiếp với nhau,trên biển còn ba cái đảo tiên là Bồng Lai,Doanh Châu cùng Phương Trượng,từ trên đỉnh núi liếc mắt nhìn xuống sẽ không thấy điểm dừng,nhưng hiện tại nó càng ngày càng bị thu nhỏ lại,ông nội nói không bao lâu nữa thì mọi thứ sẽ hoàn toàn biến mất.”

__”Tại sao vậy ?” Lâm Ngôn hỏi.

__”Bởi vì không còn người tin tưởng,không ai tin sẽ có hồ tiên,không ai tin mặt trời sẽ lặn vào trong núi,không còn ai tin nữ oa đã lấy đá vá trời,Tinh Vệ lấp biển,nữ nhi quốc,thời điểm không còn người tin nữa thì chúng nó sẽ chậm rãi chết đi, thôn xóm cũng sẽ biến mất.” A Triệt buồn bã cụp tai xuống.

__”Ông nội nói ngôn ngữ chính là phù chú,khi một người chính mồm nói ra là họ không tin một điều gì đó,thì chúng nó sẽ dần dần mất đi hiệu lực,càng nhiều người không tin, thì lại càng nhanh chóng biến mất.” A Triệt lắc đầu “Nếu không có những truyền thuyết, những câu chuyện cổ tích thì thế giới này sẽ rất đáng sợ.”

Doãn Chu đầy mặt trêu tức tiếp tục truy vấn,liền bị Lâm Ngôn đá một cước,lập tức ngậm miệng. Lời nói của A Triệt làm cho mọi người nhớ lại thời thiếu cùng một chút hồi ức , nhất thời không có người mở miệng,Tiêu Úc đặt tay lên vai nó, ngữ khí hòa nói “A Triệt nhớ nhà rồi phải không ?”

__”Không nhớ, dù sao cũng không còn cha mẹ, ông nội lại rất hung dữ,không có người để kể chuyện ta đã đi đâu.” Tiểu Hồ ly thốt ra, trong tay đùa nghịch một nhánh cây nhỏ,quẹt quẹt xuống đất.

Dù sao cũng là trẻ con,nói xong liền nhớ nhà,càng nghĩ càng khó chịu,hít hít hai cái, ủy khuất nói “Được rồi, kì thật cũng nhớ chút chút,đây cũng là lần đầu tiên ta xa nhà...”

A Nhan nhin không được nở nụ cười, buông con dao trong tay “Thôi, dần dần rồi sẽ quen ,lúc ta năm tuổi, cha mẹ bị tai nạn giao thông, thời điểm đưa về nhà đã nhìn không ra hình người,người trong thôn mê tín,nói xui xẻo không chịu giúp ta làm đám tang,ta phải canh giữ bên thi thể bảy ngày bảy đêm mới có người tới,có lẽ là khi đó còn quá nhỏ,bây giờ kể lại cũng không hề có chút cảm xúc nào,ấn tượng sâu nhất chính là lúc mở cửa ra, có rất nhiều người không ngừng nôn mửa,ta cũng không biết lý do tại sao, ở trong phòng với thi thể quá lâu liền không cảm thấy có gì khó chịu cả.”

__Sau, sau đó ăn cơm thiên hạ nhiều năm,ta liền rời khỏi thôn,kiếm tiền tự đóng học phí cho mình,lúc đầu còn cảm thấy nhớ nhà,nhưng qua một thời gian cũng quên mất nhà là cái gì,tiếp đó thì ngay cả đứa em gái duy nhất cũng gả cho người ta,ta thì lại sắp tốt nghiệp.

Thanh âm của A Nhan thật nhẹ nhàng,giống như đang kể chuyện về một người khác, nhưng lúc nói xong thì lại đổi lấy một mảnh yên tĩnh,ngẩng đầu lên thì bắt gặp mọi người đang dùng một bộ biểu tình khó có thể tin để nhìn mình,tiểu đạo sĩ đỏ mặt,lấp bắp nói “Dạ, dạ người lắm sao ?”

Sắc mặt Doãn Chu đều thay đổi,muốn cạo bắp để dời đi lực chú ý,nhưng vừa nghĩ đến thịt thối, liền do dự nửa ngày cũng chưa mở miệng.

__”A Nhan, người cũng quá...” Lâm Ngôn cũng nói không được,có chút áy náy “Nếu chúng ta quen biết với nhau sớm hơn thì tốt rồi,ta ở đối diện trường học,ít nhất cuối cùng cũng có thể mời người đến ăn bữa cơm,người cứ hỏi Doãn Chu, tay nghề làm bếp của ta rất tốt.”

__”Khi đó làm lớp trưởng quả thật quá vô tâm,thấy người bị người trong kí túc xáấn hiếp cũng không ra tay giúp đỡ,về sau dừng ở trong cái tầng hầm ẩm thấp kia nữa,dọn đến chỗ ta đi, nhà vẫn còn hai phòng trống,Doãn Chu một gian, người một gian.” Lâm Ngôn nói.

A Nhan quay đầu nhìn hần, ánh mắt trong trẻo, mặt đỏ ửng lại.

Ba một tiếng thanh thúy vang lên,con quỷ ngồi đối diện bẻ gãy cành cây trong tay,hợp hai đoạn lại với nhau ném vào đồng lửa,nói câu thứ lỗi,sau đó đẩy A Triệt ra, phẩy tay áo bỏ đi.

__”Làm sao vậy ?” Doãn Chu hỏi.

__”Đừng để ý.” Lâm Ngôn thản nhiên nói “Để ý mỗi lần hần chau mày ta liền cảm thấy như trời sắp sập, bây giờ đã thấy ra, lão tử chỉ phụ trách đào mộ làm hôn lễ,còn những thứ khác thì cứ mặc kệ hần.”

Bóng dáng bỗng dừng lại, hai nắm tay siết chặt dần buông lỏng, con quỷ ngồi bên túp lều ngẩn người, một bên mặt âm trầm chìm vào trong bóng tối.

Đêm ở trong núi phá lệ rừng rợn, đồng lửa cháy rất hăng say, lại chỉ có thể thấp sáng một khoảnh đất nhỏ, những nơi còn lại đều tối đen. Đoàn người bụng đầy tâm trạng, không ai mở miệng nói gì, chỉ bỗng chốc liền gián đoạn, chỉ còn lại bầu không khí nặng nề yên tĩnh.

—A, sao không ai nói gì hết vậy ?

—Nghe, nghe người ta nói khi một đám người đang nói chuyện phiếm mà bỗng dưng im bất là do có hồn ma đi ngang qua.

—”Buổi tối đừng hù dọa người như vậy.” Doãn Chu cười cười.

Vừa dứt lời, bụi cây trong rừng bỗng run lên, phát ra một tiếng rầm thật nhỏ, giống như bị gió thổi.

—”Hừ.” Tiểu đạo sĩ bỗng dưng trở nên khấn trưởng, đặt ngón trỏ lên môi khẽ nói “Nghe, hình như có cái gì đó ở gần đây.”

Cây cối lắc lư lợi hại, từ sâu trong rừng truyền đến những âm thanh kì dị, dường như có người đang đập lên cổ.

Con quỷ đứng cạnh khu rừng, cũng đã nhận ra, lập tức bật dậy, quay đầu nhìn bốn phía.

—”Bằng...Bằng...Bằng Bằng...” Một bóng đen từ trong rừng chậm rãi tới gần, nhìn hình dạng như là con người, vóc dáng thực thấp bé, lúc đi cơ thể liên tục nhấp nhô, nói là đi thì nó càng giống như đang nhảy hơn.

Rầm—hồ lập—ca—phẳng phát như có thứ gì đó ma sát với bụi cỏ, bàn chân đập trên đất, dẫm nát lớp cỏ dại bên dưới.

—”Cương thi ?” Doãn Chu hơi lớn tiếng, Lâm Ngôn nhanh chóng cúi người sờ soạn khẩu súng cùng dao găm nơi thắt lưng, A Nhan đứng gần hần, nhẹ nhàng đỡ tay Lâm Ngôn lại, lấy một bao giấy căng phồng từ trong balô, cảnh giác mà nhìn chăm chăm rừng cây tối đen. Đại Xuyên cùng Tiểu Xuyên xuất thân từ thợ săn, về phòng dã thú, từ lúc bắt đầu đã leo lên cây ngồi nhìn ra xa, bây giờ nghe thấy tiếng động lạ, liền nhô đầu nhìn xuống.

Ánh lửa mờ mờ, vàng sáng không ngừng đung đưa, thứ kia chậm rãi đến gần, tựa hồ không chỉ có một con mà là cả nhóm nhỏ, rả rác từ trong rừng nhảy ra, nương theo ánh lửa nhìn thấy hình dáng đầu tiên của chúng, một bên tai của Lâm Ngôn không ngừng ong ong, thứ nhảy ra từ trong rừng cây quả thật là một “người”, làn da xám xịt, đỉnh đầu mọc những chòm tóc đen thưa thớt, khuôn mặt miến cưỡng có thể xưng là ngũ quan, nhưng lại chỉ có một chân, vừa bật người một cái liền hướng tới đồng lửa.

Đại Xuyên ra hiệu cho Lâm Ngôn, ý bảo không có nguy hiểm, tiếp đó lại khoát tay gọi mọi người đừng nhúc nhích.

—”Sơn tiêu, sao nơi này lại có sơn tiêu ?” A Nhan nhẹ nhàng thở ra, “Chúng, chúng bình thường sẽ không chủ động công kích người, hần là bị ánh lửa hấp dẫn lại đây.” Màn đêm yên tĩnh, thanh âm của hần rất nhỏ, nhưng mỗi người đều có thể nghe rõ mồn một.

—”Chúng muốn gì vậy ?” Doãn Chu phát run.

A Nhan lắc đầu, mở túi giấy, lấy móng tiêu phấn có thể ngăn cách âm dương ra, vẩy lên người Lâm Ngôn, Doãn Chu và chính mình “Có lẽ là chỉ đi ngang qua, chúng ta đừng lên tiếng, đợi chúng nó rời đi.”

Lâm Ngôn gật đầu, một tay ôm lấy bả vai A Triệt, tiểu hồ ly cũng rất trấn định, vươn tay ra, một đoàn ma trời màu xanh nhạt từ trong lòng bàn tay xuất hiện, hóa thành những quả cầu nhỏ tản đi khắp bốn phía, nương theo ánh sáng lạnh lẽo âm u, chỉ thấy sơn tiêu có khoảng bảy tám con, cách rất gần lửa trại, một con sơn tiêu nhỏ tách khỏi đàn, rất giống quái nhân bị cắt mất chân, nhảy nhẩy liên hướng tới chỗ mấy người, những sợi tóc rối bù xỏa tung trong gió, theo từng bước nhảy mà run lên.

—”Ta thảo, thật sự rất dọa người...” Doãn Chu trều rút một hơi khí lạnh.

Tiêu Úc vô thanh vô tức đứng trước mặt bốn người,đàn sơn tiêu tựa hồ kiên kiặc quỷ,liền chậm rãi giảm tốc độ.

Cùng lúc đó, ánh trăng cũng bị che khuất,nguồn sáng duy nhất chỉ còn lại đồng lửa cùng đám ma trời,chiếu vào đàn “người” không mờ mà tối,ai cũng không dám lên tiếng,đều tự nín thởđứng tại chỗ,sơn tiêu dần dần tới gần, Lâm Ngôn thậm chí còn có thể cảm giác được mái tóc của chúng đang lướt qua bờ vai của mình,một mùi hôi thối thản nhiên bay qua,cúi đầu liền thấy một bàn chân, là của chân đàn ông,không mang giày, ngón cái còn dính đầy bùn đất.

Bởi vì khăn trương, sau lưng giống nhưđang bị hàng ngàn cây kim đâm vào,mồ hôi lạnh chảy ra,thấm ướt vào áo, lạnh lẽo dính bết vào da thịt.

__Bằng...bằng...

Sơn tiêu vây chuyển một hồi,lướt qua mấy người, dần dần đi xa,cuối cùng chỉ còn lại một bóng đen biến mất trong màn đêm,Đại Xuyên và Tiêu Xuyên cùng leo xuống đứng bên cạnh đồng lửa,mọi người nhẹ nhõm một hơi,chậm rãi hoạt động tay chân,toàn thân lại giống nhưđãđứng suốt mấy tiếng đồng hồ,từđầu tới chân đều tê rần.

__”Đi rồi ? Con mẹ nó,đúng là nửa đêm không thể nói lung tung,nói cái gì liền gặp cái đó...” Doãn Chu ôm ngực.

Biểu tình trên mặt A Nhan vẫn chưa thả lỏng,từ trong túi lấy ra một con dao găm mang theo hàn quang lấp lánh,là vật đã từng được dùng để gọi Nhị Tiên Cô về,nhìn qua đã khá lâu năm,hắn quét một lớp chu sa lên lưỡi dao,cẩn đầu lưỡi phun ra một nhúm máu,sau đó bảo mọi người cùng làm theo,Lâm Ngôn vừa rút dao găm ra đã bị A Nhan cản lại “Người ở cùng quỷđã lâu,cho dù là máu ởđầu lưỡi thìâm khí cũng đã quá nặng,dùng của ta đi.”

__Nơi này vốn không nên có sơn tiêu,mọi người đều phải cẩn thận một chút,có thể là nơi này không được bình thường, hoặc là có người nào đó...Người nào cảm thấy có hiện tượng gì kì quái thì nhất định phải nhanh chóng lên tiếng.

__”Không sao đâu, thứ này không cần người,lúc chúng ta lên núi kiếm củi săn heo rừng cũng đã gặp qua vài lần,đều đứng một hồi liền đi.” Tiểu Xuyên thấy bọn họ khăn trương,liền cho rằng người thành phố chưa thấy qua sơn tinh,ngốc ngốc giải thích.

A Nhan nghi hoặc nói “Khắp Lăng Sơn đều có,hay chỉ làở gần đây ?”

__”Chỉ chỗ này, khoảng nửa mặt núi.” Tiểu Xuyên vươn tay ra chỉ.

__”Hổng...” A Nhan có chút đăm chiêu, “Sơn tiêu không giống như sơn tinh,chúng, chúng tuy rằng đều do những người qua đường chết oan tự tập trăm năm oán khí hóa thành,nhưng sơn tinh chỉ xuất hiện ở nơi có phong thủy thanh tú, còn sơn tiêu thì lại sinh trưởng ở những chỗ có trận pháp tà thuật,hoặc làđã từng được dùng để bố trí trận pháp,chúng là dã quỷ biến dị,thứ này xuất hiện chứng minh gần này có tà trận,hơn nữa đã có tuổi thọ hơn trăm năm...”

__Ngôi mộ cổ này thật quái dị,ta đi viết phù chú,ngày mai mọi người đều phải giữ bên mình,thời điểm dùng xẻng cũng phải vô cùng cẩn thận,đừng đụng đến những chỗ bị hạ chú.

Nhắc đến tà thuật, Lâm Ngôn lập tức nhớ tới thứ tà thuật thao túng linh hồn của Nam Dương,cô bé cùng bà bà mặc danh kì diệu bị bắt làm vũ khí,sợ làm cho anh em Đoàn Gia sợ hãi,cũng không dám mở miệng nói rõ,chỉ thật sâu liếc mắt nhìn A Nhan,vừa lúc chống lại ánh mắt đầy lo lắng của A Nhan khi nhìn mình,sau một lúc lâu mới chậm rãi lắc đầu “Trong mộ dùng thuật làđể chống trộm,lần này xem ra có vẻ khó chơi,không biết chúng ta cóứng phó nổi không.”

Sơn tiêu xuất hiện làm cho tâm trạng của mọi người đều thấp thỏm lo âu,ba chân bốn cẳng lấy túi ngủ ra, sáu người chen chúc nhau trong một chiếc lều, Đại Xuyên cùng Tiểu Xuyên không dám làm trái lời trưởng thôn,cố không ngủ,ngồi trên cành của một gốc cây cổ thụ trăm năm thay phiên nhau canh gác. Ban đêm, nhiệt độ trong núi càng ngày càng lạnh,mọi người đều lấy tất cả thảm ra đắp chống lạnh,Lâm Ngôn chui vào lều,dùng sức đấmđá Doãn Chu qua bên trái,chừa ra một khoảng không nhỏ giữa Doãn Chu và A Nhan,chen người vào đắp chăn lên.

—U, người chen chúc ở trong này làm gì, chỗ của hai người là ở bên trái kia.

Lâm Ngôn chỉ chỉ bên ngoài, dùng khẩu hình uy hiếp Doãn Chu, Tiêu Úc còn chưa vào.

—”Được rồi, được rồi, nhìn người kia, ngủ đi.” Doãn Chu không kiên nhẫn xoay người đi.

Vừa trùm kín chắn, cửa lều lại bị xốc lên, Lâm Ngôn nhắm mắt giả bộ ngủ, Tiêu Úc nhìn hẩn một cái, đứng bên ngoài bất động, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói “Lâm Ngôn, người theo ta ra ngoài.”

Lâm Ngôn định tiếp tục giả bộ ngủ, cánh tay lại bị Doãn Chu nhéo một cái, đau đến ai u một tiếng, lờ lờ, đành phải không tình nguyện ngồi dậy, xoa xoa mái tóc.

—Mặc thêm áo khoác, bên ngoài rất lạnh.

Ngọn lửa đã nhỏ đi, con quỳom một bó củi đi tới, yên lặng ngồi ở bên cạnh, Lâm Ngôn đứng trước cửa lều hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Tiêu Úc quét mắt nhìn hẩn, chỉ chỉ vị trí trống không bên cạnh. Một bên mặt nghiêng của hẩn rất đẹp, mũi cao, thon gọn, kiên định trong ánh mắt hồi lâu chưa thấy.

Lâm Ngôn không được tự nhiên đi đến trước mặt hẩn, ban đêm âm lãnh, mặc một đồ dài dày cộm còn phải bọc thêm thảm mới có thể ngăn chặn không khí lạnh lẽo dưới mười độ này, Tiêu Úc vẫn như trước, mặc một bộ trang phục mùa hè đơn bạc, không biết giá rét là gì, ném que củi vào đống lửa, lẳng lặng mở miệng “Lại đây ngồi, có chút chuyện nếu bây giờ không nói thì sợ là sẽ không còn cơ hội.”

Thấy Lâm Ngôn vẫn không muốn tới gần mình, liền cười lạnh “Lâm Ngôn, người đừng dè dặt ta giống như đang đề phòng một tên cướp như vậy, Tiêu Úc này tuy không phải là người nhưng cũng không phải là heo chó không có nhân tính, người nói không chờ ta nữa, mặc dù người để mọi chuyện thuận theo ta, nhưng Tiêu Úc này tuyệt sẽ không cưỡng ép người.”

—Lời hôm nay, xem như là di ngôn của ta đi.

Trong lòng Lâm Ngôn hỗn loạn, sóng vai nhau ngồi xuống bên cạnh Tiêu Úc, nhìn chằm chằm đống lửa ngăn người.

Rõ ràng là vẫn luôn ở bên cạnh nhau, nhưng dường như đã thật lâu chưa từng yên tĩnh cùng nhau như vậy, giống như lúc còn ở nhà, hai người ngày ngày đồng giường mà miên, dưới trần nhà tối đen, ngẫu nhiên hôn môi, nhưng đại đa số thời điểm Tiêu Úc đều cố kỵ thân thể của hẩn, thân mật nhất cũng chỉ nắm tay, chậm rãi vuốt ve năm ngón tay của hẩn, hẩn kể chuyện về trường học, kể chuyện lúc trước, chuyện của Doãn Chu, kể về đồng ruộng ở Thẩm Gia Viên cùng ánh nắng chiều tà nơi đường chân trời mà mình đã từng nhìn thấy khi tan học... Sau lại đến trần Liễu Mộc, rồi từ khi biết có Đoàn Trạch, liền không như vậy nữa.

Lâm Ngôn nhìn chằm chằm đống lửa, ngọn lửa giống như một cái lưỡi, rực rỡ sáng đỏ.

—”Gần đây có tốt không?” Lâm Ngôn đột nhiên mở miệng.

—”Không tốt.” Tiêu Úc quay đầu nhìn hẩn “Còn người?”

—Cũng không.

Lâm Ngôn cười khổ một tiếng, Tiêu Úc nhìn hẩn, thần sắc thản nhiên nói “Hãy nghe ta nói, từ sau khi nhớ được Dật Hàm, ta vẫn luôn không biết phải đối mặt với người như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể dành trọn kiếp này cho Dật Hàm, kiếp sau lại cùng người, mười lăm năm, mười sáu năm, trễ nhất là hai mươi năm, ta cuối cùng cũng sẽ tìm đến người.”

—”Không cần.” Lâm Ngôn cố chấp trả lời.

—”Ta biết.” Tiêu Úc cười cười “Người không cần một trái tim đã qua tay kẻ khác.”

—Có lẽ người không tin, nhưng ta luôn ghi nhớ những khoảng thời gian mà chúng ta đã ở bên nhau, một khắc cũng không quên, tâm ý mà Tiêu Úc dành cho người, từ đầu đến đuôi vẫn chưa từng thay đổi, nhớ đến Dật Hàm, là ta phụ người, nhưng ta lại tình nguyện phụ người, Tiêu Úc là kẻ trắng tay, không biết lúc sống còn có làm việc thiện tích đức hay không, nhưng khi chết đã từng giết người, kiếp sau nếu có thể đầu thai cũng chỉ có thể làm trâu ngựa gà chó, mặc dù hiện tại cùng quá khứ đã nhất đao lưỡng đoạn, chớ nói người không

bỏ được Tiêu Úc của kiếp trước, cho dù người chấp nhận chờ, cũng là ta đã hại người, duy nguyện người có thể giống như Đoàn Trạch ngày đó, sau khi ta tấn vong, liền bình bình an an sống hết quãng đời còn lại.

__Người đã nói sẽ bên cạnh ta suốt hai mươi ngày còn lại, nhưng Tiêu Úc này không cần, vĩnh viễn của con người bất quá cũng chỉ vài chục năm, so với thứ ta muốn, vẫn còn kém rất xa. Tiêu Úc không có phúc khí, không thể kết tóc làm phu thê với người, nay từ biệt, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không thể gặp lại. Lâm Ngôn, người kiên cường hơn ta nghĩ, sau khi ta đi, phải nhớ kỹ lời người đã nói, vui vẻ mà sống, sống cho Tiêu Úc này xem.

Lâm Ngôn vẫn kinh ngạc nhìn chằm chằm đồng lửa, ánh sáng chói mắt quá, nóng đến mức làm cho người ta phát đau, nhìn không được hung hăng siết chặt nắm tay, khàn khàn nói “Cứ như vậy mà phiết sạch quan hệ sao, người cao lớn vĩ đại, người si tình bất hủ, vậy còn trêu chọc ta làm cái gì ? Ta biết tình ai tính số đây ???”

Tiêu Úc trầm mặc hồi lâu, lại ném que củi vào đồng lửa, cũng không để ý tới hần chất vẩn, tiếp tục nói “Ngôi mộ này rất kì quái, nếu người có thể thay Tiêu Úc làm được đến bước này, thì cho dù gặp nguy hiểm, Tiêu Úc vẫn nguyện tan hết ba hồn bảy vía bảo hộ người chu toàn, ngày mai tiến vào một cung đường giống như hôm nay, cách ta quá xa, phải nghe lời.”

__Ban đêm gió lớn, trở về nhớ đắp chăn kỹ, ta ở bên ngoài canh gác.

Con quỷ nói xong liền xua tay ý bảo hần trở về, còn bản thân thì vẫn ngồi bên đồng lửa, nhìn dãy núi tối đen phía trước, ánh mắt xa xăm mà bình thản. Lâm Ngôn xanh cả mặt, lão đảo lui về sau hai bước, nhặt một khối đá vụn trên đất, hung hăng ném về phía Tiêu Úc, mím môi “Con mẹ nó, để cho ta xem người có biết đau hay không, ý mình biến thành quỷ rồi thì không biết đau sao ???”

Hòn đá ném trúng giữa lưng, in lên chiếc áo thun trắng tinh một dấu đất đen, phá lệ bắt mắt.

__Nuôi một chó còn biết báo ân, nhặt người trở về làm gì, ta sống quá thư thái nên tìm chuyện tự mình hại mình sao ??? Tiêu Úc, con mẹ nó người còn không bằng một con chó!!!

Lâm Ngôn lão đảo lui về sau, chỉ cảm thấy bản thân mình giống như một đồng cát, bi ánh mắt xa cách của quỷ kia nhìn mà trở nên tán loạn thành một đoàn, quân lính tan rã.

Bỗng dưng liền chia tay, đêm mùa hè, tiếng mưa tí tách rơi, hôn phục, miếu nhỏ, bọn họ nắm tay nhau chạy trốn khỏi sự đeo bám của đám quỷ quái, sương mù tầng tầng, tọa đàm, miếu chủ, hần lần lượt cứu mình trở về từ tay nữ quỷ... biệt ly ở bệnh viện, bước nhanh trên hành trình, cổ mộ, càng đi càng xa...

__”Ta thật sự hối hận sao lúc ấy không bỏ mặc người ở trong miếu.” Lâm Ngôn cắn răng, oán hận không lý do nhưng vẫn hận không thể nhốt hần vào Lôi Phong tháp, lao ngục Tây Hồ, đè dưới núi Ngũ Hành Sơn, vĩnh viễn không thể siêu sinh “Cút đi!!”

Tiêu Úc xoay người nhìn hần, trong mắt không có phần nộ, thậm chí ngay cả bi lụy cũng không thấy, bình tĩnh như nước.

__Lâm Ngôn, kì thật người không để ý ta đến mức đó đâu, trừ bỏ Tiêu Úc là một con quỷ vẫn ở bên cạnh người, vẫn chờ đợi người, thì người còn biết cái gì ? Lâm Ngôn, ta mệt mỏi, chấp niệm của kiếp trước cùng kiếp này, trên ngực cắm một con dao khiến ta vô cùng mệt mỏi, ta không thể ở bên người, không xứng với người, thậm chí ta còn không thể phân biệt được hai người các người, Tiêu Úc không kiên cường như người nghĩ, có lẽ cũng sẽ chểnh mảng khi biết được cái gọi là tình yêu cả đời chỉ là một trò cười... Tiêu Úc không đợi nữa, cũng đợi không nổi.”

Con quỷ đi về phía Lâm Ngôn, sửa sang lại vạt áo cho hần, cúi đầu ghé vào tai Lâm Ngôn, ôn nhu nói “Lâm Ngôn, ta yêu người, nhưng nếu lại có kiếp sau, thì Tiêu Úc này nguyện không gặp lại người.”

Lâm Ngôn nhìn mặt Tiêu Úc, bỗng dưng nở nụ cười thê lương, hần nghĩ, kì thật trái tim cũng có thể cứng rắn như một tảng đá, vô kiên bất tồi, ngày nóng đêm lạnh, cũng không sợ hãi, không buồn không vui, không hối hận cũng không oán trách.

__”A!!! Ta thao, cái quỷ gì thế này!!!” Trong lều bỗng vang lên một tiếng hét kì quái, cửa lều xuy xuy lụp lụp bị kéo ra, Đoàn Chu ló đầu, dẫn theo A Nhan cùng A Triệt chạy tới đồng lửa, đôi núi mệnh mỏng vô tận, vừa

rồi Lâm Ngôn và Tiêu Úc vẫn bị bao phủ trong bầu không khí trầm lắng, Doãn Chu thấy hai người hai mặt nhìn nhau, cười còn khó coi hơn cả khóc, lập tức dừng bước, gãi gãi đầu.

__Chúng ta...hình như không đến đúng lúc rồi ?

Lâm Ngôn nhanh chóng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau lau khóe mắt, thanh thanh cổ họng nói “Không có gì, nói đi, làm sao vậy ?”

Nhắc tới, mặt Doãn Chu liền trắng bệch, chỉ vào lều nói “Vừa rồi..vừa rồi ta đang ngủ, thì đột nhiên có người dùng sức kéo tay ta, ta còn tưởng là người, bỗng dưng nhớ đến người vẫn còn ở bên ngoài, kết quả vừa mở mắt ra liền thấy, một cô bé cả người bần hê hê chui ra từ trong chăn của người, ta thao, làm ta sợ muốn chết, nó dùng hai con mắt tối om nhìn chăm chăm ta cười, còn liều mạng nhét thứ gì đó vào tay ta.”

Nói xong liền duỗi tay về phía Lâm Ngôn “Mẹ, là thứ quỷ này, ta vừa la lên thì con bé kia cũng biến mất, chỉ còn lại thứ này.”

Trong tay Doãn Chu là một con búp bê vải nhàu nát không đầu, cổ họng bị người kéo đứt, còn lộ ra một nhúm vải bông xám trắng, thoạt nhìn đã khá cũ rồi.

END 60

61. Chương 61

Hai mắt Lâm Ngôn cay xè, bắt buộc chính mình bỏ chuyện Tiêu Úc sang một bên, trước hết phải có trách nhiệm với mọi người, liền tiếp nhận con búp bê vải từ tay Doãn Chu, cẩn thận đánh giá.

Quả thật không phải là đồ mới, lớp vải bông đã bạc màu, dính đầy những đốm đen, Lâm Ngôn rút một nhúm bông chà xát trong lòng bàn tay, không phải là thứ bông thấm nước mà hiện nay thường dùng, mà là bông cũ, giống như được lấy từ trong những vật liệu may mặc, khi ướt sẽ trở nên rất cứng, có chút ráp tay.

Lâm Ngôn còn muốn tìm tòi thì đã bị Doãn Chu ngăn lại, nói bên không chừng có dấu kim độc, khi bị đâm vào sẽ dính phải mê hồn đại pháp, Lâm Ngôn không để ý tới hắc, có chút dăm chiêu nói “Vừa rồi ta và Tiêu Úc đều ở bên ngoài, các người thì lại đang ngủ, nếu nó muốn hại người không phải dễ như trở bàn tay ?”

__Lúc trước, mỗi khi nó xuất hiện không phải khiến ta bị đung xe chính là bức ta nhảy lầu, nhưng gần đây rất kì quái, lần trước nó nửa đêm liền chạy vào phòng ta, trong tay còn cầm theo một búp bê vải cũ nát, nhưng chỉ ở một lát rồi đi, lần này lại nhét con búp bê vào trong lều, dựa vào những biểu hiện trước đó của nó thì không giống như trò đùa dai của một đứa con nít, vậy nó đang muốn làm gì ?

Doãn Chu thấy Lâm Ngôn tỏ ra nghiêm túc, liền thu hồi vẻ mặt bồn chồn, vừa bóp tay vừa suy tư, khớp xương ca ca cạ sát vào nhau, sau một lúc lâu mới do dự nói “...Hay là con bé kia muốn nói điều gì đó với chúng ta ?”

Lâm Ngôn giật mình, không phải không có khả năng này, từ lúc ở nhà hắn đã hoài nghi, nhưng lần đó lại bị chuyện của Tiêu Úc đánh gãy, chưa kịp nghĩ lại, hiện tại nhớ đến, ánh mắt của cô bé trống rỗng nhưng lại có chút vội vàng, chậm rãi lay động con búp bê trong tay, là thị uy ? Cảnh cáo nguy hiểm ? Vẫn là...

Con búp bê vải có đầy đủ tay chân, mặc một bộ váy đỏ tương tự, nơi vốn nên là đầu thì lại lòi ra một nhúm bông, giống như người còn đọng lại, mặc danh quỷ dị.

Lâm Ngôn thở dài “Không biết nữa, nếu là tiểu quỷ thì bình thường chỉ nghe lệnh chủ nhân, bây giờ lại đưa đến một con búp bê, hắn không phải là tên miếu chủ kia rảnh rỗi tìm chúng ta đến giải câu đố.”

__“Khó nói, những tội phạm có chỉ số thông minh cao, đều thích để lại chứng cứ khoe khoang bản thân mình quá đĩnh, nói không chừng lão già kia quả thật là cố ý...” Doãn Chu nói đến một nửa, đột nhiên nhìn thoáng qua biểu tình của A Nhan, đành phải ngậm miệng.

A Nhan từng nói điển hình của tà thuật Nam Dương chính là dưỡng quỷ, so với Mao Sơn đạo thuật trừ tà trấn quỷ, thì Nam Dương cực kì âm tà bắt chấp hao tổn, giết địch một ngàn tổn hại tám trăm, lấy việc nuôi

tiểu quỷ mà nói, chọn ra thi thể của trẻ con vừa chết oan hoặc chết thảm chưa đầy bảy ngày, nung dưới ngọn lửa luyện thành dầu, thấm thấu vào trong khối gỗ tụ hồn, lập đi lập lại đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ thành hung thần. Tiểu quỷ được luyện ra chỉ nghe lời chủ nhân, có thể thay chủ nhân lấy mạng đối thủ, báo thù, phù hộ cho gia chủ giàu có chỉ trong một đêm, gia đình thịnh vượng. Nhưng lúc còn sống, nguyên dương của tiểu quỷ chưa hết, bắt nhập luân hồi, một khi biến thành lệ quỷ thì oán niệm rất nặng, thường thường đến cuối cùng sẽ hại chủ nhân của nó trong một đêm liền xuống dốc, thậm chí nhà tan cửa nát, không thể ngẩng đầu, thậm chí ngay cả con cháu ba đời cũng không thể thoát khỏi kiếp bần hàn.

Cái giá phải trả lớn như vậy, nhưng vẫn có tre già măng mọc, đặc biệt là dân cờ bạc lưu manh, thương nhân văn sĩ, không tiếc đến già cô tàn, chỉ cầu vinh hoa phú quý trước mắt.

Nói cách khác, miếu chủ thao túng tiểu quỷ đã có dấu hiệu phản phệ, hiện tại thêm hồn ma của Nhị Tiên Cô, rốt cuộc thì hẳn không tiếc trả giá hết thấy bày ra cục diện như ngày hôm nay là vì cái gì? Vì tiền tài, báo thù, hay cần đối thủ để tăng thêm công lực? Vậy làm sao người nọ biết được quá khứ giữa mình và Tiêu Úc? Chắc chắn rằng mình nhất định sẽ dẫn theo Tiêu Úc tìm đến cổ mộ? Hoặc là nói, tất cả những chuyện này chỉ là trùng hợp, ngay cả hẳn cũng không dự đoán được một sinh viên bình thường như mình lại có mệnh cách thuận âm, kiếp trước đã sớm quen biết với con quỷ?

Lâm Ngôn lấy ngón tay xoa xoa huyết thái dương, từ sau khi A Nhan phát hiện hẳn bị người ta hạ chú lúc chụp tấm hình ở Thảm Gia Viên, thì mọi chuyện càng ngày càng trở nên phức tạp, manh mối chồng chéo lên nhau, rối như tơ vò, hẳn cảm thấy chỉ cần tìm thấy mối nối giữa các đầu dây là có thể làm sáng tỏ tất cả mọi chuyện, nhưng cố tình lại luôn chỉ thiếu một chút...

Đột nhiên xuất hiện một cô bé, mọi người cũng không còn buồn ngủ, Lâm Ngôn sợ một khi nằm xuống sẽ nhìn không được nhớ tới lời nói của Tiêu Úc, liền kêu gọi mọi người ngồi trên đất, làm thành một vòng tròn, thảo luận lại những đầu mối đã có, chính giữa đặt một tờ giấy trắng, nương theo ánh sáng từ đồng lửa mà viết chữ vẽ tranh.

_Miếu chủ sắp đặt thực tập à mang Tiêu Úc ra à giết quỷ.

_Dùng tà thuật thao túng hồn ma của cô bé cùng bà bà tìm cơ hội ly gián ta và Tiêu Úc à giết ta, diệt quỷ.

_Miếu chủ đi đến Sơn Tây à Xuất hiện ở trấn Liễu Mộc à Sau đó biến mất, ở gần mộ của Đoàn Trạch lại gặp phải tiểu quỷ.

Doãn Chu lấy tờ giấy ghi manh mối qua xem, nhìn một hồi, liền nói “Dù sao thì tên miếu kia nhất định muốn giết Tiêu Úc, nhưng có lẽ người chỉ là đối tượng bị lợi dụng, con quỷ vốn ở trong mộ mấy trăm năm chưa từng trêu chọc ai, lần duy nhất dính líu với dương gian chính là vào cuộc khảo cổ hơn hai mươi năm trước.” Doãn Chu cắn xúc xích “Ai Lâm Tử, người xem không chừng tên miếu chủ kia chính thành viên trong đội khảo cổ, bị Tiêu Úc dọa nửa chết nửa sống, vẫn luôn canh cánh trong lòng nên tìm cơ hội trả thù?”

_”Vậy hẳn cũng quá chấp nhất rồi.” Lâm Ngôn cười khổ, hướng A Nhan bĩu môi “Còn một vấn đề nữa, vừa rồi chúng ta nhìn thấy sơn tiêu, thứ kia thường xuất hiện gần nơi có tà trận đúng không?”

Từ khi mọi người bắt thảo luận về chuyện miếu chủ, A Nhan cảm thấy rất xấu hổ, muốn biện giải cho sự phụ lại sợ nhân thần cộng phẫn, về mặt tái nhợt ngồi xếp bằng ở một bên, thấy Lâm Ngôn hỏi mình, liền lấp bắp nói “Cũng không phải là tất cả, những chiến trường xưa dùng pháp thuật để bố trận hay Tương Tây cùng Miêu Cương đều có, nhưng gần đây... có lẽ cũng chỉ có cổ mộ.”

Lâm Ngôn lại viết ba chữ “mộ Đoàn Trạch” lên tờ giấy, sau đó chĩa mũi tên ghi thêm hai chữ “tà thuật”, ngẩng đầu lên hỏi A Nhan “Người chừng nào thì biết sự phụ mình sử dụng tà thuật?”

A Nhan không nghĩ tới Lâm Ngôn sẽ hỏi cái này, ngẩng đầu ngẫm lại nói “Rất, rất sớm... Kì thuật đạo thuật cùng tà thuật là nhất mạch đồng tông, truyền nhân của đạo thuật có vẻ nhiều hơn một ít, nhưng tà thuật cũng rất ít xuất hiện ở trung nguyên, nó lại hại người, tổn thất nhiều năm như vậy, ta cũng chỉ nghe sự phụ nói qua, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến.”

_Năm trăm năm trước, dùng tà thuật để chống những kẻ trộm mộ rất phổ biến sao?

___Vô cùng ít,tà thuật bắt nguồn từ Nam Dương,đại đa số người phương Bắc không hề biết đến nó,lại thêm tổn hại âm đức, gặp phải báo ứng, căn bản không có người dùng...

__”Có lẽ chúng ta đã nghĩ chuyện này quá đơn giản, tưởng rằng miếu chủ có thù oán với Tiêu Úc, lợi dụng ta giết hắn,nhưng bây giờ tiểu quỷ kia lại đột nhiên xuất hiện,cách khống chế nữ quỷ cùng thủ pháp chống trộm trong mộ Đoàn Trạch rất giống nhau, không chừng tên miếu chủ cũng giống như chúng ta, có liên quan đến người tên là Đoàn Trạch ?” Lâm Ngôn vừa nói,vừa dùng bút nối hàng chữ “Dùng tà thuật thao túng hồn ma của cô bé cùng bà bà” với “mộ Đoàn Trạch” lại với nhau, hợp thành một vòng tròn.

__Tà thuật (tiểu quỷ cùng bà bà) à sắp đặt thực tập à mang Tiêu Úc ra à ly gián ta và Tiêu Úc à giết ta, diệt quỷ à mộ Đoàn Trạch à tà thuật.

Giống như có một trận gió lạnh lèo thối qua,tất cả mọi người đều có cùng một suy nghĩ, không khỏi phát run,Tiêu Úc nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Lâm Ngôn, Lâm Ngôn không trốn,ngẩng đầu thong thả nói “Nếu miếu chủ thật sự có liên quan đến Đoàn Trạch,lại sắp xếp cho ta dẫn Tiêu Úc ra,vậy ta đoán miếu chủ đã sớm biết chuyện kiếp trước giữa ta và Tiêu Úc.”

__Tuy rằng ta đoán không ra đến cùng thì hắn có thâm cừu đại hận gì với chúng ta, nhưng ta nghĩ nếu hắn còn muốn giết người,thì ngày mai tiến mộ chính là cơ hội cuối cùng của hắn,cũng là cơ hội tốt nhất,nếu trong mộ có cơ quan thì thậm chí hắn cũng không cần tự mình ra tay.

Doãn Chu từ hai hàm răng trừa rút một hơi khí lạnh,lắm la lắm lét nhìn xung quanh,bầu trời đêm không biết khi nào đã phủ đầy những đám mây nhỏ,ánh trăng mờ ảo mơ hồ,cong thành một đường mềm mại “Nói không chừng hắn đang ở gần đây.”

Cái gì mới là chân chính khủng bố ? Người bên ngoài, bộ xương khô trong túaó,nửa đêm đi WC liền nhìn thấy một gương mặt đầy máu trong gương,trong linh đường, thi thể người phụ nữ chậm rãi ngồi dậy từ quan tài...Khủng bố chân chính chính là một đôi mắt,chúng ta không biết nó đang ở đâu, không biết vì cái gì, tựa như một âm hồn không nhả để về, trong lòng tràn đầy cay độc oán hận,núp trong một góc tối mà theo dõi, nhìn xem nhất cử nhất động của chúng ta,nhưng ta lại không ai biết nó đang tồn tại.

Ý nghĩa thật sự của từ khủng bố xuất phát từ “không biết”,khi mọi người biết được không biết từ lúc nào cuộc sống của mình đã bị kẻ khác theo dõi,thậm chí xâm phạm sai khiến, đều nhìn không được mao cốt từng nhiên. Một đường ray đi khắp bốn phương tám hướng,người cầm cờ lê đứng ven đường,vùng trộm thay đổi phương hướng,xe lửa liền vô tri vô giác hướng tới nơi mà nó đã “dự tính”,có lẽ giây tiếp theo sẽ rơi xuống địa ngục.

Hắc Bạch Vô Thường luôn có thể tìm đến những người sắp chết,người cứ nhìn xung quanh mình, không chừng bọn họ đang nấp trong túaó,yên lặng bấm ngón tay chờ đến ngày chết của người.

Trong khi trở về lều,Doãn Chu liền leo đèo theo Lâm Ngôn,kéo lấy hắn nhỏ giọng nói “Lâm Tử, chuyện của người cùng con quỷ kia chúng ta đều đã nghe hết,ta không biết người có hiểu hết ý tứ của hắn không...”

Lâm Ngôn khựng lại, lạnh lùng nói “Trong lòng ta biết rõ.”

Doãn Chu im lặng không nói.

Một đêm này, mọi người đều không được ngon giấc,trong lều, có kẻ không ngừng xoay người,Doãn Chu kể chuyện cười làm cho mọi người giảm bớt căng thẳng,bên ngoài gió lên,bọc nilông bị gió thổi vù vù,Đại Xuyên và Tiểu Xuyên vẫn thay phiên nhau gác đêm,Lâm Ngôn ngủ bên trái,Tiêu Úc nằm bên cạnh hắn, không biết cố ý vẫn là vô tình,nắm lấy một ngón tay của Lâm Ngôn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lâm Ngôn rút tay về, Tiêu Úc lập tức bắt lấy cổ tay của hắn,ở bên tai nhỏ giọng nói “Đến lúc đó nếu không thể tiếp tục được nữa...ta sẽ mang các người trở về.”

Trong phút chốc bị nhìn thấu,Lâm Ngôn mở to hai mắt, nhìn chằm chằm hai sợi dây thừng trong lều “Đã bị người nhớ thương thì có trở về cũng vớich,nhảy lầu đựng xe,nó còn rất nhiều trò.”

__”Ta ở dưới lầu canh gác cho người.” Tiêu Úc nói “Muốn hồn phi phách tán nhanh nhất cũng phải đến Đoan Dương năm sau,một năm này ta vẫn có thể bảo hộ người chu toàn.”

__Người không đầu thai ? Không cần Dật Hàm của người ?

Tiêu Úc trầm mặc một hồi, "...Trần thế này, còn có cái gì để ta lưu luyến, đầu thai hay không, tùy nó thôi."

__"Không biết tại sao, ta vẫn luôn muốn gặp Dật Hàm một lần, càng đến gần càng có cảm giác như vậy, giống như hắt đang chờ ta." Tiêu Úc thản nhiên nói "Nếu thật sự không thể đến được thì bỏ đi, để các người phải mạo hiểm ta không yên tâm."

__"Đúng rồi, hắt chờ người, chờ đến đây nhà đều là kiều thê mỹ thiếp, Tiêu công tử quả là kẻ si tình nhất từ cổ chí kim, vì một người như vậy, không tiếc hết thảy." Lâm Ngôn cười lạnh "Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, kế hoạch lớn của Tiêu công tử, làm bọn ta cảm thấy hổ thẹn."

Người phía sau sưng sốt một chút, buông tay hắt ra "Người nhất định phải chăm chọc như vậy sao?"

Lâm Ngôn không thể nhịn được nữa, muốn hắt chặn nổi điên, liền bị Tiêu Úc đè lại "Có lẽ lúc còn sống ta đã làm chuyện tán tận thiên lương, hiện tại rơi xuống nước này, thành quỷ mấy trăm năm, chờ đợi một người đã bội bạc mình, Lâm Ngôn, đến một ngày nào đó người sẽ gặp được người mà người thật sự yêu thương, một người mà "người để ý tới hắt không phải bởi vì hắt yêu người", không cần tin tưởng cái gì là tam sinh tam thế, đừng bỏ lỡ hắt."

__"Quân ký vô tình ta tức hừ?" Tiêu Úc thản nhiên nở nụ cười "Tiêu Úc vô năng, không thể quyết tuyệt tiêu sái như người, nhưng nếu ta còn lại dù chỉ là một tia hồn phách, ta nhất định sẽ bảo vệ người, cùng người yêu bình thản sống hết quãng đời còn lại."

Móng tay hung hăng cắm vào lòng bàn tay sinh đau, Lâm Ngôn nhìn chằm chằm nóc lều, phía cuối dính chút đất bẩn, giống như một con giun, giãy dụa trong bùn nhão.

Một đêm im lặng.

Buổi tối âm u, ngày hôm sau liền nổi gió, khắp đồi núi phát ra tiếng cười bén nhọn, sâu trong rừng đường như đang bốc lên từng đám khói xanh, dương quang yếu ớt, khô ráo lạnh thấu xương, trong không khí thoang thoảng mùi cỏ dại.

Trời tối không thấy rõ, lúc này trời sáng, mọi người bắt đầu bận rộn quan sát bốn phía. Chỉ thấy so với Bắc Sơn cùng Đông Sơn thì địa thế của Tây Sơn này vô cùng hiểm trở, chân núi từ hướng Đông trải dài về phía Nam, mùa hè hưởng gió Tây Nam, ngay cả ban ngày, mặt trời cũng vướng trên sườn núi, so với đồng bằng phía Đông xanh ngát, thì nơi này đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng khô cằn, những tán cây nhỏ cùng cỏ dại rải rác trên mặt đất, vì thường xuyên bị gió Tây Nam càn quét, nên trông có chút hoang vắng.

Phần lớn mộ huyết đều chọn nơi có đất xốp, theo tư liệu thì tuy những ngôi mộ thời Minh thường ưa chuộng kết cấu nhiều tầng, nhưng tổng diện tích cùng quy mô lại không lớn, khó giải nhất là những cơ quan cùng tà thuật được bố trí trong mộ, mấy người vốn tính toán đào một cái hầm thông vào bên trong, nhưng sau khi biết trong mộ có cơ quan thì không dám hành động thiếu suy nghĩ, mỗi người cầm một cái xẻng Lạc Dương, chia nhau tìm kiếm "thần đạo" cùng "đá chỉ đường".

Thì ra ở thời đại coi trọng việc mai táng, đã có rất nhiều người tuy còn trẻ nhưng đều tự xây mộ cho mình, chờ sau khi mình hạ táng liền mở cửa mộ ra, nên vì giúp người mai táng có thể thuận lợi tìm đến huyết mộ, thợ xây dựng thường để lại một tảng "đá chỉ đường" cách đó không xa, nếu có thể tìm ra nó thì sẽ không làm phát động cơ quan, không tổn qua nhiều thời gian, nhân lực cùng vật lực, còn thần đạo lại bị tầng tầng cửa mộ phong tỏa, có những phương thức mở cửa mộ từ xưa đã bị thất truyền, lần đầu tiên Lâm Ngôn thực tập, bọn họ đã bị chặn lại trước một cửa mộ được khóa bằng đá cẩm thạch, phải mất hai tuần tìm chuyên gia đến mở khóa mới có thể tiến vào địa cung.

Cửa chính khò đi, đường ngang ngõ tắt lại ít, loại phòng trộm này chủ yếu là để "phòng tiểu nhân không phòng quân tử", chuyên môn trừng trị những tên trộm mộ âm mưu tiến vào bên trong.

Trên núi gió lớn, không bao lâu thì miệng người nào cũng đã đầy cát, hai mắt bị thổi đỏ ngầu.

__"Rốt cuộc thì đến bao giờ mới tìm được đây?" Doãn Chu rút xẻng Lạc Dương ra khỏi đất, lấy bùn đất lên, nghiên cứu nửa ngày, không nhịn được nói "Đều là đất, lần nào cũng giống nhau."

__"Kiên, kiên nhẫn một chút." A Nhan nhìn lớp đất được đào lên, lấy mũi người người "Vẫn là đất chết, chưa đến nơi, di chuyển về hướng Nam thêm một thước nữa."

—“Đất cũng có sống sao ?” Doãn Chu lắc đầu,vác xẻng Lạc Dương đi về hướng Nam,đầu xẻng nói với ông nhạ, dài gần ba thước,dáng người Doãn Chu cao gầy,vác cái xẻng lên vai rất giống Tôn Ngô Không tái thể“Đêm nay chắc chắn lại đau thắt lưng,sớm biết sẽ có ngày này thìđã mượn thêm vài người trong thôn tới làm cu li,hiện tại tốt lắm,chúng ta vừa làm cướp vừa làm vua đào xới.”

—“Không phải làđất có thể sống, mà một loại đất có tên ngũ hoa,đất pha tạp, có nhiều màu,trước khi xây mộ người ta thường bồi đắp đất vốn có, thay vào đó làđất cát trắng không thấm nước để bảo đảm trong mộđược khô ráo.” Lâm Ngôn giải thích “Hơn nữa tường mộ sớm muộn gì cũng sụp,trên nắp mộ thời nhà Minh còn chồng thêm mấy chục kí gạo nếp cùng gốm sứ,đất thịt xung quanh mộ có đủ loại màu sắc,lẫn với đá vụn cùng mảnh sứ vỡ,nên có tên làđất ngũ hoa, nhìn thấy đất ngũ hoa thì chắc chắn đãđến mộ.”

—Cao thủ thì chỉ bằng một xẻng là có thể xác định được quy mô cùng vị trí của ngôi mộ,chúng ta lại không có khả năng đó nên cứ từ từ màđào.

Nhất thời một cơn gió bỗng thổi qua,mọi người đều vui đầu bận rộn xúc đất,rất giống như một đám công nhân xây dựng,A Triệt ôm cái xẻng của mình,ấn xuống đất, nhưng cái xẻng giống như bị một bàn tay vô hình giữ chặt,làm cho nó phải cố hết sức.

Đáng tiếc, rõ ràng ngay cả pháp thuật của hồ ly cũng không thể giúp nó qua được lần này,cái xẻng thường xuyên bị mất khống chế,bỗng dưng ngã nhào,làm cho bùn đất văng tứ tung lên quần áo của những người xung quanh,ngay cả nó cũng không thể tránh khỏi,chính làđang ăn thịt bò cao hừng,thình lình một hạt cát rơi vào,làm nó hắt xì liên tục.

Doãn Chu lần thứ ba bị cơn mưa đất rơi trúng đầu,nổi giận dùng dùng xách áo tiểu hồ ly lên “Người muốn ta đánh người phải không !!”

—Con mẹ nó, ông nội hồ ly của người quyết định giam người trong phòng luyện pháp thuật thật là quá sáng suốt, nhìn trình độ của người rõ ràng là tai họa cho mọi người, nếu đổi thành ta,người mà dám chọc ta một ngày,ta đã lột da người làm khăn choàng...

Doãn Chu còn chưa nói xong,tiểu hồ ly đã ngồi xếp bằng xuống đất,lắc lắc cái đuôi,mở to hai mắt, oa một tiếng khóc lớn.

—Không làm việc còn thêm phiền,khóc, khóc, người xem,chưa bao lâu đãăn hết khô bò rồi.

Tiểu hồ ly càng khóc dữ dội hơn.

Mọi người xung quanh đành phải bỏ dở công việc trong tay, tiến lại dỗ nó,cái này thì tốt rồi,tiểu hồ ly cười trên cổ Tiêu Úc không chịu xuống,thút tha thút thít khóc một hồi,vụng trộm xoay đầu nhìn Doãn Chu làm mặt quỷ,Doãn Chu bị chọc tức nâng tay lên muốn đánh,tiểu hồ ly vừa khóc,Tiêu Úc lại không biết nóđang giả bộ,đau lòng bé con,vài lần thiếu chút nữa đãđánh nhau với Doãn Chu.

Trong lúc nhất thời, làm việc thì làm việc,dỗ con thì dỗ con,cãi nhau đánh nhau huyền não thành một đoàn.

Phía chân trời ánh lên nắng chiều,tịch dương chậm rãi chìm xuống,sau khi xác định được vị trí liền bắt đầu khai quật,tìm được một chiếc bát cùng tách trà bị vỡ,một đám gạo nếp xen lẫn trong lớp đất không có tạp chất,mọi người đều đau thắt lưng, thể lực không thể chống đỡ nổi nữa,đành phải ngồi nghỉ một lát,cuối cùng chỉ còn một người ở lại trong hầm hi hục màđào.

Mất thấy hoàng hôn sắp qua,trong lòng mọi người đều suy tư,rõ ràng theo phong thủy thì kết cấu không lớn,còn nhỏ hơn cả mộ của Tiêu Úc,nhưng đãđào lâu như vậy sao còn như thấy lối vào thần đạo ?

Đang nghĩ, phía dưới bỗng dưng truyền đến tiếng hô hào của A Nhan “Gặp tường mộ rồi!!!”

Mọi người đang ở bên ngoài vội vàng tụ lại,con đường hầm sâu tới sáu thước, đâm vào trong núi,A Nhan đang ghé vào một góc dùng chân đẩy lùi người về sau,từđầu gối đi lên đã bị toàn bộ huyết động che khuất,thật vất vả mới rút ra được,trên đầu rớt đầy cát đất cùng đá vụn,giơđèn lên ý bảo mọi người tiến đến.

Đoàn người lập tức tỉnh táo lại,ba chân bốn cẳng mở rộng cửa hầm,trước khi trời tối cũng đã mở rộng được khoảng sáu bảy thước đủđể bảy người có thể hoạt động,trước cửa ra vào buộc một sợi dây thừng rất thô,là dây chuyên dụng dùng để leo núi,bên trong có lõi thép,có thể chịu được thể trọng của mười người trưởng thành,một đầu bỏ xuống đáy động,một đầu khác thì cột vào gốc cây cổ thụ lớn.

Mấy người lần lượt theo thứ tự tiến vào trong động, trước mặt là tường mộ.

Mặt đá cũ kĩ mà lạnh lẽo, thanh líp lớp bùn đất bám bên ngoài, thời gian gần năm trăm năm xa xăm mà đến, mọi người đều không khỏi cảm thấy khản trương, lần này vào không giống như lúc khai quật mộ của Tiêu Úc, đây là một tòa âm trạch nguyên vẹn nhất mà họ từng chạm vào, sau bức tường mộ chôn giấu một câu chuyện xưa cũ, một đoạn thời gian, có lẽ vẫn sẽ có chút ảm áp, đang ở dưới vực sâu không đáy lằng lằng chờ đợi bọn họ.

Lâm Ngôn đi đến trước mộ, nhẹ nhàng vuốt ve một khối đá gần đó, trong lòng không nói nên lời tư vị, nơi này chứa đựng quá khứ của hắn, ký ức của hắn, tình địch của hắn, giống như đây là thể xác mà mình đã rời bỏ từ mấy trăm năm trước, linh hồn có thể trùng sinh, bây giờ tìm lại thể xác để khám phá bí mật lúc còn sống.

Ai biết được không chừng trong mộ đang mai táng những đau thương không người biết đến ?

A Nhan vỗ vỗ Lâm Ngôn, ngón tay lạnh lẽo "...Hừ...Lâm Ngôn ca ca, người xem cái này." Ý bảo hắn chớ có lên tiếng.

Là một tảng đá bị A Nhan dùng đất che lại, Lâm Ngôn không dám kinh động mọi người, dùng thân thể ngăn trở tầm mắt của mấy người, lấy đèn chiếu vào hàng chữ cổ được khắc trên đó.

__Người đột nhập vào mộ sẽ chết sau ba tháng, bên trong khổ hải khôn cùng, quay đầu là bờ.

Làm người ta khó hiểu là, trên tảng đá còn khắc một bức tranh nhỏ, là Nam Hải Quan Thế Âm đứng trên khoang thuyền, từ hàng phổ độ.

__Này...này là dọa người vẫn là cứu người ?

__"Không biết." Sắc mặt A Nhan trắng bệch.

__"Cổ mộ thường có cái này, phần lớn đều là viết lung tung hù dọa người khác, nhưng mà lần này..." Lâm Ngôn nghĩ nghĩ "Ta đi nói với Đại Xuyên một tiếng, nông dân thường tin mấy thứ này, nếu sợ thì cứ để bọn họ về trước."

A Nhan lắc đầu "Không, không được, chúng ta thiếu người, nếu bọn họ đi rồi thì chỉ còn lại năm người chúng ta, trong đó còn có một yêu một quỷ, âm khí quá nặng, vạn nhất trúng phải tà thuật trong mộ, thì càng phát tác lợi hại hơn."

__Để ta nghĩ biện pháp tránh, tránh ma quỷ trước.

Lâm Ngôn gật gật đầu.

Tiểu Xuyên cùng Đại Xuyên công hành trang của mọi người vào trong động, ẩn theo chỉ thị của A Nhan, bắt hai con gà sống đến, gà trống vừa thấy tường mộ, phảng phất như bị thứ gì quấy nhiễu mà vỗ cánh phản phật, xù lông giận dữ, kêu la không thôi, Lâm Ngôn ôm con gà ra ngoài không may bị mổ một cái, máu tươi chảy ròng ròng.

A Nhan một tay nắm con gà, một tay lấy dao găm ra, ý bảo mọi người lui về sau, niệm chú xong liền nhanh tay cắt cổ họng nó, sau đó bồi thêm một nhát cắt đứt đầu con gà, nhanh tay ném tới mặt tường. Con còn lại cũng làm như vậy, sâu trong huyết động không biết từ nơi nào lại bắt đầu nổi gió, đèn trong tay chớp tắt vài cái, tiếp đến một màn huyết tinh đều làm cho mọi người không nói nên lời, chỉ thấy hai con gà không đầu bỗng đứng sống lại, nhảy nhót xung quanh tấm tường, máu tươi phun cao một thước, hết như hệ thống phun nước bị rò rỉ, hai cột nước đỏ tươi "xích xích" lắt lắt bắn đầy lên tường, bụi máu văng tứ tung.

Hai con gà trống không đầu phịch một tiếng, ngã nhào trong vũng máu, đất đá cùng máu gà trộn lẫn vào với nhau, dính bết một mảnh.

Đang căng thẳng, Lâm Ngôn bỗng dưng bị người ôm chặt phía sau, sợ tới mức rợn tóc gáy nhảy dựng lên, nhìn lại, thì ra là Tiêu Úc.

Toàn thân con quỷ phát run, sắc mặt trắng bệch, gào gào ôm lấy hắn, khàn giọng nói "Lâm Ngôn, ôm ta, khó chịu quá, nóng, đau quá..."

—”Sao ngươi lại ở đây, không phải đã bảo ngươi ra ngoài sao!!!” Lâm Ngôn nóng nảy,máu gà trống là vạn vật chí dương,quỷ linh tà sát gặp đến đều phải nhượng bộ lui binh,mà trong không gian hẹp hòi này bốn phương tám hướng đều là máu gà,đối với quỷ không khác gìđang ở trong lò nướng,lập tức đỡ Tiêu Úc dậy,quơ lấy sợi dây thừng “Ngươi đi lên trước, chờ dương khí trong động tán đi rồi nói.”

Con quỷ lại không chịu cầm dây thừng,giãy dựa một hồi,vô lực trượt xuống vách tường,dùng ngón tay đỡ cái trán,gắt gao cắn răng nỉ non,”Nóng quá, nóng quá...Lâm Ngôn...”

Lâm Ngôn hoảng loạn,tìm kiếm thứ gìđóở trong balô, nhưng không phải là chu sa thì chính là xích tiêu,còn có cả một xấp bùa trấn quỷ,ảo não ném xuống đất,dùng thân thể che trước mặt Tiêu Úc,ngăn trở luồng huyết khíđang phun trào từ sâu trong huyết động,dưới tình thế cấp bách mới nhớ tới mệnh cách thuận âm của mình,liền gắt gao ôm lấy Tiêu Úc, làm cho con quỷ tránh thoát sau lưng mình.

—Ráng chịu đựng một chút, trong chốc lát liền hết.

Mùi xà phòng thân thiết,hơi lạnh quen thuộc,dưới mái tóc hỗn độn, một đôi mắt mê mang đang chăm chú nhìn Lâm Ngôn.

Tiêu Úc quơ lấy mặt Lâm Ngôn, theo bản tìm kiếm nơi duy nhất phát ra âm khíở bốn phía,hôn lên bờ môi của hắn,vội vàng cạy mở khoang miệng hung hăng đoạt lấy,không hề có bất cứ kỹ xảo nào,thô bạo màđem đầu lưỡi vói vào sâu trong yết hầu,theo bản năng mút lấy nước bọt từ miệng hắn,này còn chưa tính,không đợi Lâm Ngôn lấy lại tinh thần thì khóe môi đã bị Tiêu Úc cắn một cái,mùi rỉ sắt lan tràn khắp khoang miệng.

Lâm Ngôn bị hắn hôn quá mãnh liệt cơ hồ sắp tắt thở,sợ hãi lại đau lòng,dùng sức vỗ vỗ cánh tay con quỷ“Ngươi...Ngươi đợi một chút,ta, ngươi trước để ta thở cái đã!!”

Sau lưng truyền đến một trận ha ha tiếng cười,cười to nhất chính là Doãn Chu.

Ngay cả anh em Đoàn gia cũng đi theo ồn ào,A Triệt vừa cười vừa vỗ tay, vui vẻ nửa ngày mới nhớ tới chính mình là yêu,cũng nên làm chút gìđó,liền thuận tay vẽ một cái kết giới ngăn cách âm dương,tuy rằng chất lượng không tốt,nhưng tốt xấu gì cũng có thể miễn cưỡng sử dụng. Không bao lâu hai con gà hoàn toàn chết đi,Tiêu Úc mới khôi phục lại thần trí,lấy ngón tay vuốt ve đôi môi bị cắn nát của Lâm Ngôn,đau lòng không thôi.

—”Khỏe chưa ?” Mặt Lâm Ngôn đỏ như máu,cổ gồng che giấu biểu tình trên mặt, lãnh đạm nói “Khỏe rồi thì mau đi.”

Dứt lời liền đứng lên, vỗ vỗ bần đất bám trên ống quần,Tiêu Úc kéo hắn lại,do dự một hồi, mới nhẹ giọng nói “Để ta...ôm ngươi đi được không...”

Tảng đá lạnh lẽo trên tường không cần bất cứ chất phụ trợ nào để kết dính, được mài rất kín kẽ,lúc lấy đá ra mọi người đều phải mang theo khẩu trang, để ngừa mùi ẩm mốc tích tụ suốt năm trăm năm để làm tổn thương đến phổi,quả nhiên không ngoài dự kiến, khi khối đáđầu tiên được lấy ra,từ trong cửa động “phốc” một tiếng phun ra một luồng khíđen, đầy mùi thối rửa xông vào mũi. Tiếp đến từng khối đá lần lượt được lấy ra,chờđến khi mởđược một con đường đūđi qua,thì mọi người lại bỏ trên mặt đất,đắp lờn cơm chiều,thấy luồng khíđen đã hoàn toàn tan hết,mới lưng công hành trang,chuẩn bịđầy đủ dụng cụ cùng vật chiếu sáng đứng trước lối vào.

Tiểu đạo sĩ cầm ba cây nhang lên lư hương,đây là quy định trước khi vào mộ,mấy người đứng trước lư hương thành tâm vái lạy,mặc niệm nói chuyển này đã quấy rầy giấc ngủ của tổ tiên,cam đoan sau khi vào trong mộ sẽ không lấy đi một xu,sau đó mỗi người đều buộc dây thừng quanh lưng,do A Nhan dẫn đầu nhảy vào.

Không bao lâu, dây thừng lung lay, ý bảo an toàn,tiếp đến làĐại Xuyên, Tiểu Xuyên,Lâm Ngôn, Tiêu Úc, A Triệt cùng Doãn Chu lần lượt tiến vào.

Ngay khi thân ảnh của Doãn Chu hoàn toàn biến mất sau bức tường mộ hắc ám,không có người nhìn đến sự thay đổi của lư hương,ba cây nhang được cắm ở trong lư, sớm đã tắt ngấm.

END 61

62. Chương 62

Từ lỗ thủng trên tường cách mặt đất khoảng ba thước,Lâm Ngôn có kinh nghiệm,lúc rơi xuống liền cuộn tròn người lại,hai chân run lên,nhưng vẫn tiếp đất an toàn, ngay sau đó Doãn Chu cùng A Nhan cũng theo xuống,đứng vững một hồi liền quan sát đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Bọn họ phảng phất như đang đặt mình trong một gian phòng đá,bốn phía tối đen,không thể thấy được năm đầu ngón tay,loại hắc ám này hoàn toàn khác với lúc chúng ta tắt đèn,nó là một không gian bị bịt kín,tựa như một cái động ở thời không bị phủ đầy bụi,nuốt chửng tất cả mọi tia sáng.

Ánh đèn mờ tối, chỉ mơ hồ thấy được bóng dáng của mấy người,ngửa đầu thì thấy,lỗ thủng vừa nhảy xuống chỉ còn lại một đốm sáng lập lờ lam quang,tro bụi lơ lửng chuyển động quanh cột sáng.

—”Đây là chỗ nào vậy...” A Nhan còn chưa nói xong bỗng dừng khựng lại,kinh ngạc mà giơ đầu lên cao.

Lâm Ngôn lập tức cảm thấy không ổn.

Tiếng vang, sao trong này lại phát ra tiếng ong ong chứ...

Một thời Minh-Thanh khá nông,mỗi một gian mộ thất cũng chỉ khoảng hai mươi ba mươi thước,nói cái gì cũng không có khả năng vọng lại tiếng vang lớn như vậy,bằng âm thanh Lâm Ngôn có thể phán đoán nơi này ít nhất phải bằng một gian lễ đường cỡ lớn,hoàng lăng của triều Minh, quy mô cùng độ sâu cũng chỉ lớn gấp hai lần Tiêu Úc là cùng,tựa hồ còn kém rất xa nơi này.

Lâm Ngôn gian nan nuốt một ngụm nước bọt,rõ ràng có thể nghe được âm thanh phát ra từ trong cổ họng,chung quanh rất yên tĩnh, im lặng đến mức làm cho người ta hoảng hốt,im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập,trong thành phố có tiếng xe chạy,nông thôn thì có tiếng gà gáy chó sủa,nhưng ở đây lại im ắng cùng hắc ám đến tuyệt đối,nó làm người ta nhớ đến cái chết,nhớ tới âm tào địa phủ,nhớ đến số mệnh cùng nguy hiểm sâu không thể lường trước,còn có vĩnh viễn cùng cô độc.

Bất tri bất giác, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh,khí tức âm hàn lạnh lẽo tới gần,Tiêu Úc chạm vào mu bàn tay Lâm Ngôn “Sợ bóng tối sao?”

Lâm Ngôn muốn tách khỏi hắn, Tiêu Úc không khỏi phân trần mà nắm chặt tay Lâm Ngôn “Ta đã ở chỗ như thế này suốt năm trăm năm,thông thuộc hơn người.”

—Đi theo ta, chớ cách quá xa.

Ca một tiếng, A Nhan bật đèn pin lên,mọi người cũng đều lấy lại tinh thần,nhất nhất nghe theo, bảy luồng sáng linh hoạt chuyển động qua lại,Lâm Ngôn đoán không sai,nơi này là một đại sảnh lớn,được đắp bằng đá,trần nhà có hình vòm cung,mái vòm cùng vách tường được nối với nhau bằng những thanh gỗ,quét một lớp phấn vàng thật dày,khảm vàng bạc lên đó,mỗi khi bị pin chiếu vào liền phát ra những đốm sáng màu da cam ấm áp.

Bốn phía trong đại điện, trên vách tường cách mấy thước liền có một đế đèn,tạo hình đài sen như trong Phật giáo,là dùng gỗ động vật luyện thành.

Trong không khí tràn ngập mùi ẩm mốc,nhưng không hề có chút hơi thối nào,chứng tỏ chỗ này cách rất xa quan tài.

—”Có người sao?” Doãn Chu hướng tới chỗ sâu trong đại điện rống to.

Không người trả lời.

A Triệt rung mình “Câm miệng, không có cũng bị người gọi đến.”

Doãn Chu than thở một câu,tiểu quỷ không biết lớn nhỏ,cầm đèn pin đảo đảo phía trước,đột nhiên hoảng hốt lui về sau “Đi...đi mau một chút....Có, có quỷ!”

Đèn pin vừa đánh lên, chỉ thấy có một người phụ nữ tóc tai bù xù đang đứng trên cao, mặc bộ đồ màu trắng, hai mắt sáng như đuốc, cảm tức nhìn bọn họ, gầy yếu như bộ xương khô, bụng lại phình to, trong tay còn cầm một bộ nội tạng của người nhét vào miệng, đám tiểu quỷ đứng phía sau dùng sức nhảy lên, dùng hai tay bịt lỗ tai, há cái miệng đen ngòm, toàn bộ đều ngửa mặt lên trời thét dài, khuôn mặt thê lương.

A Triệt oa một tiếng, té ra sau, đánh vào người Doãn Chu, hai kẻ đỡ hơi liền ngã chổng vó.

Lâm Ngôn lập tức nắm chặt tay Tiêu Úc, Tiêu Úc nhú mi nhìn một hồi, nhẹ giọng nói “Không phải quỷ, là bích khắc.”

__Nơi này có ngọc môn.

Dọc theo phương hướng ngón tay của Tiêu Úc nhìn qua, quả thật vô luận đèn pin có chuyển động như thế nào, thì người phụ nữ cùng đám tiểu quỷ cũng không thể thay đổi, thì ra mọi người còn chưa chân chính tiến vào mộ thất, nơi này chỉ là không gian rộng bên ngoài, cửa hình chữ nhật, hai cánh cửa bằng đá cẩm thạch, bên trên còn khắc hình quỷ dạ xoa, trông rất sống động, trong bóng tối lờ lờ lân quang.

Doãn Chu thấy quỷ chỉ là hình khắc trên đá, đứng trên trần nhà nhìn xuống bọn họ.

__”Ồ nhất gan, người kêu cái gì a, làm ta sợ muốn chết!” Trong thanh âm của tiểu hồ ly lộ ra tiếng khóc nức nở, tức giận đến không ngừng đánh Doãn Chu.

__”Đừng tưởng rằng có hội bảo vệ động vật chống lưng thì ta không làm gì được người.” Doãn Chu ôm đầu “Lúc này là ai vừa chạy vừa la a! Ai da, móng vuốt của người, đau muốn chết!”

Lâm Ngôn giờ đèn mở tiến lên xem xét, chỉ thấy cánh cửa cẩm thạch cao chừng bốn thước, rộng khoảng sáu thước, trắng nõn oánh nhuận, xung quanh khắc một loạt hoa văn đầu mèo cùng bạch ngọc tích thủy, phía dưới là bốn con tì hưu, hàm ý tứ phương tài phú, cánh cửa bằng ngọc được mài bóng loáng, tươi sáng mọng nước.

Cái này làm cho một người như Lâm Ngôn cũng kinh ngạc không thôi, hắn đã từng khai quật không ít cổ mộ, nhưng chưa từng nhìn thấy cánh cửa nào lớn như vậy, trong lúc nhất thời đã quên mất mục đích của chuyến đi này, trong đầu tưởng tượng nếu mộ Doãn Trạch hiện thế, nhất định sẽ đào diên toàn bộ giới khảo cổ, mà hiện tại, hắn thật sự đang đứng trước cổ diên, một công trình vĩ đại mà bất cứ nhà khảo cổ nào cũng không có cơ hội tiếp cận...

__”Trời ơi, Đoàn gia năm đó không biết đến tột cùng là có bao nhiêu tiền a...” Doãn Chu kích động mà run run, hai mắt sáng quắc nhìn Lâm Ngôn, “Ông tổ, người mau phê chuẩn, cứ nhìn cánh cửa, chắc chắn trong mộ của Đoàn Trạch không thua gì hoàng lăng, chúng ta cứ tùy tiện mang vài món ra ngoài là phát tài rồi!”

A Nhan bỗng dừng “a” một tiếng, tiến lên trước chỉ “Các, các người xem, trên tường có chữ kia!”

Chỉ thấy bên trên cánh cửa có khắc chữ, là dòng phật ngữ giống hệt như khối đá bên ngoài “Khổ hải khôn cùng, quay đầu là bờ.”

Bên cạnh là bức tranh nhỏ, một lá bùa chi chít chữ “Hong trần ba ngàn, bế dục hành thuyền, ký chúng nghiệt thân, tức sinh nghiệt quả.”

__”Đoàn Trạch tin phật, hết lòng tuân thủ nhân quả luân hồi, lúc này quả nhiên hệt như lời hắn nói, hại ta sau năm trăm năm phải xử lý hậu quả mà hắn để lại.” Lâm Ngôn cảm thán một câu.

__”Chúng ta cứ như vậy mà vào sao?” Doãn Chu cầm đèn pin quét một vòng “Cửa này hình như không khóa.”

__”Không, không phải không khóa, mà là bị khóa từ bên trong.” A Nhan chỉ chỉ vào một khúc đá dài lộ ra qua khe hở, “Đây là khóa, vào thời Minh người ta phát minh ra thứ này, sau khi chủ nhân xuống mồ liền phong bế cửa mộ, một khi đã đóng lại thì cửa sẽ tự động khóa, trừ khi thi thể bên trong sống dậy mở cửa cho chúng ta, nếu không thì ai cũng đừng nghĩ vào.”

A Nhan lấy la bàn ra, mặt đồng biến sắc, chỉ thấy kim đồng giống như bị cái đó khống chế lập tức chỉ về hướng cửa mộ, sau lại yếu ớt quay sang Tiêu Úc một lát liền bị bắn ngược trở về “Cánh cửa bị yểm bùa, bên trong giam giữ linh hồn của lệ quỷ, số lượng không ít.”

Cửa mộ cao lớn, Lâm Ngôn phải ngưỡng cổ lên nhìn, không biết vì cái gì, nhìn tầng tầng hoa văn cùng bích khắc lâu liền làm cho hắn cảm thấy thấp thỏm lo âu, giống như có ai đó đang gọi tên mình, hắn nhìn không được sờ sờ chiếc lá bên trên....

A Nhan sợ tới mức biến sắc, mạnh mẽ lui người về sau cảnh cáo “Tránh ra, cẩn thận ám tiễn!”

Đoàn người bị A Nhan thúc giục, một người rồi lại một người lần lượt nằm sấp xuống đất.

Bên này lại quá trễ, tay Lâm Ngôn đã chạm vào cánh cửa, hóa ra là ấm áp, phẳng phất như được bọc bằng da người, ở trong bóng tối mà nhẹ nhàng hô hấp, bàn tay thử thăm dò nhẹ nhàng đẩy về phía trước, thoáng chốc hai cánh cửa dường như thuận theo động tác, từ sâu trong mộ truyền đến tiếng gầm rú thê lương, dưới chân hơi hơi rung chuyển, vang vọng khắp đại điện, cùng với tiếng động chói tai, then cửa bạch ngọc nặng nề trượt ra, rắc một tiếng rơi xuống mặt đất.

Hai cánh cửa tựa hồ không cần người mở, đã chậm rãi rút ra hai bên, để lộ không gian hắc ám phía sau, hết như một cái miệng khổng lồ, phát ra từng tiếng thở dài trầm thấp thông thả.

Lâm Ngôn lẳng lặng đứng ở trước cửa, nhìn kĩ con đường mòn đột nhiên xuất hiện.

A Nhan ngẩng đầu, khó có thể tin nỉ non “Huyết chú.”

—”Lấy máu người, làm thuật phong ấn, chỉ có mộ chủ mới có thể mở cánh cửa này ra, nếu không sẽ phát động cơ quan, phóng thích lệ quỷ trong đó.” A Nhan kinh ngạc nói “Người là mộ chủ, đây chính là mộ của người!”

—Vừa rồi chúng, chúng ta thuận lợi qua được cửa đầu tiên, chỉ sợ là có liên quan đến vết thương mà gà trống đã gây ra cho người.

Lâm Ngôn không trả lời, hắn cũng không biết vì cái gì, đối mặt với con đường mộ tối đen, bản thân lại không hề có một tia sợ hãi, ngược lại cảm giác giống như đã từng quen biết, hơi thở cùng nhịp đập quen thuộc đến mức làm cho năm đầu ngón tay không ngừng run run, một lời hứa hẹn xa xăm, lặng lẽ chờ đợi hắn trong dòng thời gian vĩnh hằng, Lâm Ngôn quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Úc “Chúng ta đi.”

Doãn Chu xì cười một tiếng, vác balô lên lưng đi đến “Lâm Tử, hiện tại ta cảm thấy người rất giống Pharaoh, đặc biệt khí phách.”

Lâm Ngôn thản nhiên ừ một tiếng.

Bảy cây đèn pin cùng một chiếc đèn nhỏ chuyên dụng chiếu qua, tầm nhìn lập tức sáng tỏ.

So với đại điện tráng lệ, bên trong có vẻ quý dị mà sâu thẳm, mặt sau cửa đá là một dãy đạo thiên nhiên, thạch bích bóng loáng lưu sương, hai bên đều có thạch nhũ. Lúc này mọi người mới hiểu tại sao Đoàn Trạch lại có thể xây được một lăng mộ rộng lớn như vậy, mặt đất bằng phẳng, khung đỉnh treo cao, lúc xây dùng thuốc nổ làm lệch dòng chảy của mạch nước ngầm, để toàn bộ lòng sông cùng đáy hồ trở nên khô cạn, đảm bảo cho mộ thất được khô ráo. Lại dùng thạch cao không thấm nước bịt kín các khe hở trên tường, hơi tu sửa một chút liền trở thành huyền cung có sẵn dưới mặt đất.

Có thể nhìn ra, trong toàn bộ ngôi mộ, thứ làm hao tổn tiền tài của cải nhất ngược lại chính là cánh cửa bằng đá cẩm thạch cùng đại điện ở bên ngoài.

Dãy đạo hẹp dài sâu thẳm, đi một đoạn rồi lại một đoạn, kiến trúc nhân tạo duy nhất chỉ là mấy cái đèn ở hai bên, đường đi gồ ghề, thỉnh thoảng lại có người suýt vấp ngã.

—”Lúc còn sống, có lẽ Đoàn Trạch đã quen biết với một vài vị cao nhân tinh thông phong thủy, ngoài mấy ngôi mộ thời nhà Hán ra, thì đến triều Minh rất khó tìm được một ngôi mộ hợp quy cách như vậy.” Lâm Ngôn trầm ngâm nói “Hắn chỉ là người làm ăn, cũng không phải vương hầu tướng quân, tại sao lại hao tổn nhiều tâm tư để xây mộ như vậy?”

—”Nói không chừng hắn mang trong mình một sứ mệnh thần bí, bảo vệ đá vá trời từ thượng cổ mà Nữ Oa đã để lại, một khi hiện thế sẽ dẫn phát hồng thủy ôn dịch, ác ma giáng trần phá hoại nhân gian!” Doãn Chu thực hưng phấn, bỗng dừng ai da một tiếng sẩy chân, bổ nhào xuống đất như chôn thỉ.

—”Người người này ở dưới mái hiên nhà người ta mà cũng không biết cúi đầu,ở trước mặt chủ nhà mà dám nói bậy,bị báo ứng rồi thấy chưa!” Lâm Ngôn trào phúng “Nơi này là mộ a,còn không biết miệng coi chừng ta biến ra hai người hù chết người!”

Doãn Chu lăm lăm bầu hai tiếng,sờ soạng tìm kiếm đèn pin,đột nhiên mò phải thứ gì đó cứng cứng tròn tròn,liền tiếp tục thăm dò,trên quả cầu có hai cái lỗ,dưới đất còn có vài que củi phân tán khắp nơi,nhưng khi nhấc đèn pin lên chiếu vào thì...

—”Ta thao! Đầu người! Nơi này có đầu người!” Doãn Chu nhảy dựng lên lao đảo lù về sau,hoảng sợ chỉ về phía trước.

Lúc hấn ngã sấp xuống đã đụng phải một cái xác hoàn toàn hư thối, hai mặt nhìn nhau,chỉ còn lại một bộ xương trắng,lớp vải bố cũ nát che ở trên người, vẫn còn duy trì hình thái lúc còn sống,quỳ rạp trên mặt đất,một bàn tay vươn tới trước,xương ngón tay hơi hơi cong lại, còn một bàn tay khác đã bị Doãn Chu phá hỏng,mấy que củi khô lúc nãy mà hấn đụng phải chính là bàn tay của thi thể này.

Bạch cốt sâm sâm, phát ra quỷ dị lân quang.

Trong rừng đạo rất tối,đèn pin của mọi người chỉ có thể chiếu sáng một không gian nhỏ trước mặt,nếu Doãn Chu không ngã,thì ai cũng không phát hiện ra bên cạnh thạch bích lại có một bộ xương khô,cái này vừa xuất hiện liền làm cho mọi người cảm thấy căng thẳng,Đại Xuyên và Tiểu Xuyên đã nhìn quen thú dữ,nhưng lại là lần đầu tiên đụng phải người chết,sợ tới mức vội vàng ôm súng sẵn thủ trước ngực.

—”Đừng hoảng hốt, có thể là dân trộm mộ.” Lâm Ngôn cố gắng điều chỉnh nhịp tim của mình,lấy ra một lá bùa trấn thi, tiến lên trước thăm dò.

—”Người...người, con mẹ nó, người quả thật là tổ tông Đoàn Gia! Nói người chết liền gặp người chết!” Doãn Chu đứng lên,lấy tay che ngực “May mắn người nói là hai người, mà chỗ này chỉ có một,nếu không ta thật sự tin người là cương thi trăm năm hóa thành!”

—”Là hai cái.” A Nhan nói tiếp “Người đừng lui về phía sau, bên chân còn cái một cái nữa kìa.”

Doãn Chu vừa cúi đầu,chỉ thấy đèn pin A Nhan đang chiếu dưới chân mình,một cái đầu lâu trắng bệch,ngiêng đầu há hai hàm mồm hướng cổ chân của mình,bàn tay xương xẩu chỉ cách chiếc giày vài ly,nhất thời lông tóc dựng đứng,quát to một tiếng chạy về phía Lâm Ngôn,cảnh giác nói “Lâm Tử,người thật sự bị tổ tông Đoàn Gia nhập vào sao ?”

—”Hấn không phải.” Tiêu Úc nhủ mày.

—”Ta nói Tiêu đồng chí,người cũng đừng thiên vị như vậy,cô dâu của người đến người cao hứng, bỏ mặt Lâm Tử nhà ta làm sao bây giờ ?” Doãn Chu ồn ào “Một người chỉ có một linh hồn mà thôi.”

Cách một bộ xương thứ nhất không xa,là một đồng xương vụn đơn độc, một bàn tay trụi lụi, trong khi đó thi thể của hai bộ xương kia đều còn nguyên vẹn.

Lâm Ngôn cầm dao găm cẩn thận xem xét bộ xương đầu tiên mà Doãn Chu đã đạp phải,từ cốt cách hình dạng có thể đoán được đây là một người đàn ông,hài cốt thực đầy đủ,nhìn không ra vết thương ở nơi nào,đầu nhắm ra cửa, chân lại hướng về sâu trong rừng đạo,nắm ngón tay cong cong,quỳ gối xuống đất,tựa hồ là đang liều chết cố gắng thoát ra khỏi huyết động,Lâm Ngôn cắt một mảnh vải nơi xương đùi,cầm đèn pin quan sát,nhẹ nhàng a một tiếng.

—”Là người hiện đại.” Lâm Ngôn đưa mảnh vải cho A Nhan xem,”Bên này là nam, mặc quần bò cùng giày thể thao,nhìn trình độ hư thối của thi thể, có lẽ cũng đã hai mươi ba mươi năm.”

A Nhan ngồi chồm hồm bên cạnh một cái xác khác,dùng dao quan sát một chiếc nhẫn vàng nhỏ“Của ta là nữ,nhưng, nhưng có vẻ như không phải vì tiền mà giết người,nhẫn cùng vòng cổ không bị lấy đi.”

Doãn Chu xa xa trốn sang một bên,không muốn nhìn thấy người chết,ghét bỏ nói “Nơi này là mộ,không phải trộm mộ, chẳng lẽ là đang hưởng tuần trăng mật ? Ta đoán bọn họ chắc chắn có đồng bọn,ăn chia không đều,một trong số đó ra tay giết hai kẻ còn lại,trong lúc đánh nhau cũng bị mất một cánh tay,sau liền ôm tiền mà chạy.”

__Đồ cổ chỉ cần tùy tiện cũng có thể bán cả nghìn vạn,nhấn thì được bao nhiêu, nếu là ta thì ta cũng không cần.

Người học khảo cổ đều không thích hai từ trộm mộ, A Nhan nghe Doãn Chu nói vậy cũng khỏi nhíu mày “Người trong thiên hạ tranh đấu vì danh, nhốn nháo vì lợi, trộm mộ lấy đi tiền tài bất nghĩa, chết chưa hết tội.”

Lâm Ngôn từ chối cho ý kiến, cầm đèn pin cẩn thận đánh giá hình thái cái xác, chậm rãi nói “Nếu là trộm tặc tàn sát lẫn nhau, trong mộ lại không sợ cảnh sát truy đuổi, thì nhất định phải ở lại xác định xem kẻ thù của mình đã chết hẳn chưa, nhưng hai người này trước khi chết còn đi được thêm một đoạn, cánh tay rời kia lại càng quái dị hơn, tay gãy cũng không chịu đứt đi, dù sao thì nội tạng tám giờ vẫn có thể nối lại, hẳn chạy gấp như vậy, là vì cái gì?”

Tiêu Úc nhìn thi thể của người đàn ông, nhẹ nhàng nói “Lúc đó có nguy hiểm, bọn họ đang chạy trốn, không có thời gian nhặt cánh tay lại, cũng không có thời gian xử lý hai người bị trọng thương...”

Doãn Chu thấy mọi người đều trở nên nghiêm túc, cũng bắt đầu lâm vào trầm tư, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía rừng đạo sâu thẳm trừu rút một hơi khí lạnh.

Biểu tình Lâm Ngôn ngưng trọng “Lúc chúng ta vào thì cánh cửa kia vẫn khóa, chứng minh bọn họ không thể vào bằng cửa chính, có lẽ là đào đường hầm trực tiếp tiến vào quan thất, về phần tại sao lại không về bằng đường cũ... Ta đoán tình huống khi đó nguy cấp, bọn họ căn bản không thể về bằng đường cũ, chỉ có thể giống như chúng ta tìm kiếm con đường sống ít cơ quan nhất, nhưng không ngờ vẫn không thể trốn thoát.”

__”Đến cùng thì bọn họ đã gặp phải thứ gì?” Lâm Ngôn dùng dao kiểm tra đồ vật trong túi nạn nhân, bên trong chỉ có ấm nước quân dụng, dây thừng, móc, nệm, khẩu trang cùng những vật dụng cần thiết. “Quả thật là mấy thứ mà đám trộm mộ hay dùng, bọn họ thật xui xẻo, các người xem, trong túi này không hề có gì đáng nói, một ngôi mộ có quy mô lớn như vậy, bọn họ đã chạy tới tận đây, thế nhưng còn chưa kịp trộm được thứ gì, đã thâm hụt tiền vốn còn bị mất mạng.”

__”Đội đã.” A Nhan đánh gãy lời Lâm Ngôn “Có hai vấn đề, thứ nhất, vật đã làm làm hai người chết một bị thương có còn trong mộ hay không, nếu còn thì nó định làm gì chúng ta, thứ hai, kẻ bị đứt tay... đã đi đâu?”

__”Nơi này không nên ở lâu.” A Nhan lộ vẻ mặt sầu lo.

Trong rừng đạo nhất thời im ắng, mọi người đều nhìn màn đêm trước mặt xuất thần, một nỗi sợ hãi dần dần dâng lên, quả thật như lời A Nhan nói, bọn họ hiện tại là những kẻ xâm nhập trái phép, cho dù có chủ nhân ở đây, thì vẫn không thể cam đoan, kẻ thù giấu trong bóng đêm sẽ không xuất hiện lần nữa?

Một thanh âm sinh sinh khiếp sợ vang lên, A Triệt kéo kéo góc áo Lâm Ngôn, “Chúng ta đi thôi, nơi này... có mùi của người chết.”

END 62

63. Chương 63

Lâm Ngôn xoa xoa đầu nó nói sề đi ngay, rồi ngồi xổm xuống dùng dao găm quan sát xương hông của người đàn ông, còn chưa tìm được manh mối, liền nghe rắc một tiếng, khung xương không có dây chằng nên không thể chịu nổi sức nặng, theo xương hông rơi ra, phân tán thành một đống đổ nát.

__”Đây là cái gì?” Từ trong túi quần của bộ xương rút ra một tấm thẻ màu xanh nhạt, Lâm Ngôn bóc lên xem, là thẻ chứng minh nhân dân kiểu cũ, ép plastic trong suốt, lau đi tro bụi trên mặt, liền nhìn thấy một bản sơ yếu lý lịch được viết bằng tay, ảnh chụp trắng đen rất mờ hồ, là của một người đàn ông tên Quân Kiến Thiết, mặt tròn mày rậm, thoạt nhìn rất giản dị.

Cái tên trong giấy chứng minh làm cho Lâm Ngôn có cảm giác rất quen thuộc, không khỏi siết chặt tấm thẻ xuất thân, thẳng đến khi nghe thấy tiếng Doãn Chu than thở có phải thân thích hay không mới hoàn hồn lại, Lâm Ngôn kỳ quái nói “Người xem cái họ này, có thông dụng không ?”

A Nhan đi đến nhìn thoáng qua, nói rất hiếm thấy, làm sao vậy, Lâm Ngôn nhìn Tiêu Úc lắc lắc giấy chứng minh trong tay “Hai mươi năm trước, một trong hai người phát điên chết ở trong mộ cũng họ Quân, hình như gọi là Hưởng Đông hay Hưởng Bắc gì đó, lần trước chúng ta đã xem qua ở chỗ anh Trần, là người bên ngoài.” (chapter 35)

Lâm Ngôn nhớ lại nói “Lúc ấy trong đội có người gặp chuyện không may, nên đội khảo cổ đành phải thuê người ở ngoài vào, có mấy người sau này không đến lĩnh tiền lương cũng như tiền trợ cấp, ta còn cố nhìn thoáng qua, nạn nhân họ Quân, còn kèm theo bằng lương của một người nữa, hình như tên là Vương Trung, cũng không đến lĩnh tiền.”

— “Vương Trung ?” A Nhan bỗng ngẩng đầu “Sư , sư phụ của ta cũng tên Vương Trung a!”

Nhất thời mọi người đều im lặng, lẳng lẳng nhìn hần, A Nhan đỏ mặt, co quắp bất an siết chặt tay “Không phải là ta cố ý không nói, người, người không có hỏi nha...”

Lâm Ngôn trầm mặc hồi lâu, siết chặt nắm tay, nhìn chằm chằm đường tối đen, nhẹ nhàng nói “...Tiến vào mộ Đoàn Trạch, lại muốn tìm mọi cách để đến chỗ Tiêu Úc, hần rút cuộc muốn gì đây ?”

Doãn Chu cũng bất thành linh ngậy người nói “Chỉ dựa vào cái họ cũng rất khó để kết luận, nói không chừng chỉ là trùng hợp, bên này có một đoạn cánh tay trong khi thân thể của miếu chủ vẫn còn nguyên vẹn, tuyệt đối không phải là giả.”

Lâm Ngôn cười lạnh “Miếu chủ đến nay hết nhưm hồn bất tán, chứng tỏ hần vẫn chưa đạt được mục đích, hần có liên quan gì đến hai cái xác này hay không cũng vậy thôi, nếu thật sự là có, thì trộm mộ Đoàn Trạch không được, chui vào mộ Tiêu Úc lại gặp phải lệ quỷ, chắc vẫn còn ám ức đến tận bây giờ... Chỉ sợ chúng ta đã chọc phải phiền toái lớn, ai biết được đạo này thuận lợi như vậy, không chừng là người ta bỏ con cá nhỏ câu con cá lớn ?”

Cả quãng đường bị một kẻ nhìn không thấy chèn ép khiến Lâm Ngôn rất khó chịu, dùng sức đập thạch bích, căm giận nói “Mặc kệ nợ cũ của hần là hai mươi năm hay năm trăm năm, ta nhất định phải làm thịt hần.” Lâm Ngôn nhìn đường quắt lớn “Con mẹ nó, ta mặc kệ người là ai, chúng ta gặp nhau trong quan tài, còn cục diện rối rắm của Đoàn Trạch, ta nhất định phải thay hần giải quyết!”

Nói xong liền vác balô lên lưng, quay đầu hô “Tập hợp tập hợp, tiếp tục tiến về phía trước!”

Mọi người đáp ứng dọn dẹp đồ đạc, còn Đại Xuyên cùng Tiểu Xuyên lại ôm súng sẵn đứng dựa vào tường bất động, Lâm Ngôn tưởng bọn họ không nghe rõ nên lặp lại lần nữa.

— “Ông tổ Thập Nhất.” Tiểu Xuyên nhìn thoáng qua anh mình, không được tự nhiên mở miệng “Hai người chúng con... không muốn đi nữa.”

Cách xưng hô này là thôn trưởng cố ý dẫn dò, từ gia phả ghi lại thì Đoàn Trạch là con trai độc nhất, xếp hàng thứ nhất, theo tập tục xưng hô thì phải kèm theo chữ thập để biểu thị sự hưng thịnh của gia đình, tỷ như tam thiếu gia gọi là thập tam thiếu, mà hần lại quang vinh kế thừa cách xưng hô của Đoàn Trạch là thập nhất, bởi vì là tổ tông, nên Tiểu Xuyên phải cung kính gọi Lâm Ngôn một tiếng ông tổ Thập Nhất.

— “Không đi ? Ở lại xem xác chết ?” Lâm Ngôn nhất thời không hiểu được.

— “Không phải.” Đại Xuyên gãi đầu, “Ông xem, bọn con đã làm theo lời trưởng thôn đưa ông vào trong mộ, vài ngày nay gặp quỷ lại đụng phải người chết, nếu tiếp tục đi sợ là không còn cơ hội trở về, chúng con... muốn về.”

Lúc này Lâm Ngôn nghe hiểu, liếc mắt trao đổi với A Nhan, nghĩ rằng lúc tiến mộ cũng đã giấu diếm hai người một lần, bây giờ vào mộ lại gặp phải nguy hiểm, cũng không dám miễn cưỡng nữa, liền gật đầu đồng ý, nói phiền toái các người, lúc về thay ta nói lời cảm tạ với trưởng thôn.

Tiểu Xuyên áy náy cười cười, dặn dò hai câu liền đi theo Đại Xuyên trở về, hai người vốn đang dựa vào tường, vừa đứng dậy liền làm rớt một tảng thạch cao lớn, Lâm Ngôn tiến tới hỗ trợ xoa tan tro bụi, trong lúc vô

tình nhìn thoáng lên tường “A, Có chữ này ?”

__”Viết cái gì vậy ?” Lâm Ngôn nói xong liền đập đập tường, lập tức bùm bùm rớt xuống ba bốn khối đất, lộ ra một phần vách đá rộng khoảng hai thước.

A Nhan cầm đèn pin đảo qua, nhất thời biến sắc, quay đầu lấy nhang đèn cùng một lá cờ vàng ra, nhanh nhẹn thắp nhang, rồi cắm cả lá cờ vào trong lư hương.

Lâm Ngôn nhớ rõ lúc miếu chủ đối phó với Tiêu Úc cũng dùng cái này, lập tức thầm nghĩ không tốt, chính mình cùng anh em Đoàn gia đã gây họa, chỉ thấy hết nhảo thuật, lá cờ cắm trong lư hương bắt đầu lắc lư, tiếp theo liền đung đưa dữ dội, cột cờ tựa hồ bị một bàn tay vô hình ấn xuống, cong thành hình cung, cách cách vang lên, cuối cùng ba một tiếng gãy làm đôi.

Tiêu Úc lập tức quay đầu nhìn chằm chằm hai bộ xương trên mặt đất, dường như hiểu ra điều gì, nắm chặt cổ tay Lâm Ngôn “Đi, đi mau!”

Tiểu đạo sĩ rên rỉ “Không còn kịp nữa rồi, đây là thúc hồn trận, trên tường tất cả đều là quỷ chú...”

__Linh hồn của hai người này...vẫn chưa đi đâu thai...

Vừa dứt lời, từ sâu trong dung đạo bỗng nhiên truyền đến tiếng người phụ nữ sâm sâm cười, phảng phất vừa xa vừa gần, hòa lẫn với tiếng người đàn ông, hắc hắc, hắc hắc cười thảm, vang vọng không dứt.

__”Thứ...thứ quỷ gì đang cười vậy ?” Doãn Chu run run.

__”Người chết.” Tiêu Úc chỉ chỉ hai bộ xương trên đất.

__Kháp...kháp...

__Kháp...

Tiếng bước chân thong thả từ xa đến gần, dường như bộ xương bị thứ gì đó lôi kéo về phía trước, bàn chân chậm chạp ma sát với mặt đất, mỗi một bước chân đều phát ra tiếng vải dệt thong thả cọ vào nhau, nhưng từ sâu trong dung đạo chỉ có bóng tối thăm thẳm sâu không thấy cuối.

Mọi người đều bị tiếng động âm trầm dọa sợ, không có người nói chuyện, thậm chí cũng không ai can đảm cầm đèn pin rọi vào bên trong, sợ sẽ gặp phải người chết bị đóng trên giá gỗ, gục đầu hướng bọn họ khục khục cười.

Da đầu Lâm Ngôn tê rần, quay đầu nhìn kỹ hàng văn tự trên tường, nhất thời hối hận bọn họ quá sợ, phía sau lớp thạch cao tràn ngập những hàng văn tự quái dị, đây là một loại trận pháp âm độc dùng để đối phó bọn trộm mộ, nơi này có phong thủy tốt, sẽ không xuất hiện trường hợp không thể đầu thai tích tụ oán khí trở hành quỷ hồn như Tiêu Úc, cho nên đành bố trí trận pháp vây khốn âm hồn, nói cách khác, đôi nam nữ nằm trên mặt đất hai mươi năm này không thể đầu thai, mà hóa thành lệ quỷ canh giữ mộ phần.

__”Mọi người chú ý giữ chặt thể thân trong tay, thấy nó bị cháy lập tức thiếp lá bùa lên người nó, nếu vẫn không được thì phải cắn đầu lưỡi phun máu ra!” A Nhan nôn nóng phân phó, nhưng lời còn chưa dứt, sau lưng bỗng truyền đến một loạt tiếng động quái dị.

__Lạc chi lạc chi....

__Lạc chi....

Lâm Ngôn lập tức quay đầu lại, hóa ra là Đại Xuyên cùng Tiểu Xuyên, bộ dạng có chút cổ quái, gục đầu, bả vai suy sụp, cánh tay vô lực lắc lư, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng két két kỳ quái.

Bọn họ đang nghĩ rằng.

__”Hồng...” A Nhan cầm chu sa trong tay, “Ác quỷ nhập hồn, ta, ta tưởng rằng bọn họ là đồng nam, dương khí nặng, nên không làm thể thân cho bọn họ, ai ngờ bọn họ lại bị...”

__”Nhập hồn ? Giống như em họ của Doãn Chu sao ?” Lâm Ngôn nhớ tới bộ dạng của Tiểu Dương lần trước, cái ót đỏ đầy mồ hôi lạnh “Hiện tại làm gì có thời gian siêu độ cho bọn họ!”

Tiểu Xuyên bỗng nhiên ngẩng đầu, hai con mắt chỉ còn tròng trắng, miệng thống khổ mở lớn, thẳng đến khi biến thành một cái động sâu hoắc đen ngòm, từ trong cổ họng phát ra giọng nữ bén nhọn âm hàn “Ta chết oan a...”

Nói chậm mà xảy ra thì nhanh, A Nhan một bước xông tới, cần lưỡi phun máu lên mặt Tiểu Xuyên, chỉ nghe một tiếng hét thảm, Tiểu Xuyên vươn tay bắn về phía A Nhan, tiểu đạo sĩ dùng dao găm chống đỡ, ai ngờ con người một khi biác quỷ nhập hồn liền giống như tường đồng vách sắt, đao phong căn bản chen không lọt. Cơ hồ ngay lúc đó, Đại Xuyên mạnh mẽ đánh về phía Doãn Chu, hai tay bóp lấy cổ hắn, đẩy lên vách tường “Trả mạng lại cho ta! Trả mạng lại cho ta!”

Tiêu Úc cùng Lâm Ngôn một đánh về phía Tiểu Xuyên một tấn công Đại Xuyên, Tiêu Úc cùng Tiểu Xuyên lách quỷ gặp ác quỷ, Tiểu Xuyên rõ ràng có phần kiêng kỵ hắn, lão đảo lui về sau vài bước, Lâm Ngôn đã từng chứng kiến sức mạnh quỷ dị của lệ quỷ, sợ tới mức vội vàng hét to “Đừng đả thương người! Chúng ta còn phải đưa hai anh em họ trở về!!”

Tiêu Úc dùng kinh lực ép sát Tiểu Xuyên vào vách tường, móng tay ác quỷ bén nhọn từ từ dài ra, cổ họng Tiểu Xuyên bắt đầu bong thịt tróc da, máu văng đầy cả tay Tiêu Úc, tiểu đạo sĩ không biết đang làm nhầm cái gì, nhất thời diễm quang tận trời.

Bên này Doãn Chu đang bị Đại Xuyên gắt gao vặn cổ, cả khuôn mặt đều trướng đỏ bừng, Lâm Ngôn đời này chưa từng thu phục quỷ, chỉ bị Tiêu Úc bắt buộc học mấy thứ lý luận suông trong sách, thấy Doãn Chu dần dần không thể hô hấp, cái khó ló cái khôn, hung hăng nhét một nắm xích tiêu vào miệng Đại Xuyên, A Triệt sớm bị dọa sợ đến mức biến trở lại hình thú, đặt mõng ngồi trên đất không ngừng phát run, lúc này mới kịp phản ứng, phóng tới há mồm cắn vào chân Đại Xuyên.

Đại Xuyên bị lệ quỷ nhập hồn lập tức tru lên một tiếng lách đầu, cố gắng nhổ thứ trong miệng ra, cả gương mặt đau đớn vặn vẹo biến hình, hai con mắt lòi ra cả ngoài, nhưng vẫn cố chấp không chịu buông tay, không bóp chết Doãn Chu thì không bỏ qua, Doãn Chu không thể hô hấp, ách ách kêu đôi mắt trợn trắng, gân xanh nổi cộm trên trán.

— “Phù! Trán quỷ phù!” Tiêu Úc đang không chế Tiểu Xuyên không rảnh tay, thấy Lâm Ngôn hành động lỗ mãng như vậy sợ bỏ qua thời cơ thích hợp, liền hướng về phía Lâm Ngôn hét lên.

Lâm Ngôn lung tung gật đầu, một tay cố gắng nới lỏng gọng kiềm giúp Doãn Chu dễ thở, tay kia vội vàng tìm kiếm đồ trong túi, rốt cuộc cũng đụng tới xấp giấy vàng đã được chuẩn bị từ trước, lấy bật lửa ra châm, hung hăng dán lên ót Đại Xuyên, sau đó tiếp tục cần đầu lưỡi phun máu lên mặt ác quỷ, trong lúc hỗn loạn, người ta chỉ cần đầu lưỡi, đến lượt hắn cơ hồ thành cần lưỡi tự sát, may mắn thay lần này có hiệu quả, Đại Xuyên dưới tác dụng của phù chú, xích tiêu, máu đầu lưỡi, ba vật mang dương khí trọng, thống khổ không chịu nổi, găm nhẹ buông Doãn Chu ra, hướng thẳng về phía Lâm Ngôn.

Người biác quỷ nhập hồn có tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị, từ chỗ A Nhan bỗng dưng phát ra một tiếng nổ rung trời, một con dao găm hàn quang lăm lăm mạnh mẽ cắm xuống ba tác đất, chỉ nghe nữ quỷ thê lương thét dài một tiếng, Tiểu Xuyên liền mềm nhũn ngã xuống đất.

— “Con mẹ nó, để ta xem rốt cuộc là ai đền mạng cho ai!” Doãn Chu thở hổn hển, cầm cái xẻng hung hăng đập vào ót Đại Xuyên, ai ngờ ác quỷ giống như đã từng luyện qua thiết đầu công, oành oành hai tiếng, lông tóc vô thương.

Ngay lúc Đại Xuyên sắp chộp được cổ họng của Lâm Ngôn thì Tiêu Úc lập tức lao tới chắn trước người hắn, dùng bàn tay dính đầy máu tấn công Đại Xuyên, sinh sinh cào rách quần áo cùng một mảng lớn cơ ngực của Đại Xuyên, tay còn lại thì hướng tới ***g ngực ác quỷ muốn moi tim. Lâm Ngôn còn chưa kịp cảm thấy may mắn đã bị dọa mất hồn, vội vàng ôm Tiêu Úc lui về phía sau, hét lên sao lệ quỷ con nào cũng như vậy, may mắn A Nhan vừa lúc chạy tới, cầm ba đồng tiền nhét vào mảnh ngực huyết nhục mơ hồ của Đại Xuyên, hoàng phù quang diễm tận trời, đao găm mạnh mẽ chui vào đất, ác quỷ xuống Địa Ngục!

Bịch một tiếng, Đại Xuyên lão đảo hai cái, ngã quỵ về phía trước, bất động.

— “Đi... đi ?” Doãn Chu giơ cao cái xẻng, xanh cả mặt, kinh hồn chưa định.

Lâm Ngôn nhìn Đại Xuyên cùng Tiểu Xuyên té trên mặt đất, một câu cũng không nói nên lời, gian nan gặt

đầu. Tình thế vừa rồi cấp bách, không kịp nghĩ nhiều, lúc này nhìn lớp da thịt bị Tiêu Úc xé toạc trên người Đại Xuyên không khỏi hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bắp chân trắng run, lảo đảo một cái, kéo Tiêu Úc cùng ngồi phịch xuống.

Tiêu Úc dùng bàn tay dính đầy máu tươi nắm chặt cánh tay Lâm Ngôn, thanh âm khàn khàn, giống như đang cố gắng chịu đựng thống khổ, cả người hơi hơi phát run.

__Ta hận... Ai đền mạng cho ta, ta muốn bọn giết người phải đền mạng, trả mạng lại cho ta, ai cũng không thể sống ...

__Ai cũng đừng hòng sống...

Hai mắt con quỷ tràn ngập lệ khí, Lâm Ngôn hoảng sợ, theo bản năng mà sờ sờ lá bùa trên lưng.

__"Đừng, bùa của ta sẽ chọc giận lệ quỷ." A Nhan vội vàng liếc mắt nhìn Tiêu Úc, lại nhìn chú văn trên tường, lo lắng nói "Quý chủ nơi này có thể dẫn phát oán niệm của lệ quỷ, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, hắn cũng là quỷ, vạn nhất kích thích lệ quỷ đã tích góp mấy trăm năm, mười người như chúng ta cũng không làm gì được."

__"Người, người nói chuyện với hắn đi, hắn chỉ nghe lời người." A Nhan quay đầu, không muốn lại nhìn hai người.

Lâm Ngôn gật đầu, ôm eo con quỷ, vuốt ve mái tóc dài của hắn, ôn nhu nói "Bọn họ chết rồi, đều chết hết rồi, giết người là không tốt, lần sau anh mua một đồng cá cho người giết chơi, muốn giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, ngoan nào."

__"Chết ?" Hai con mắt đục ngầu lập tức nhìn chằm chằm Lâm Ngôn, Lâm Ngôn cố gắng gỡ mấy ngón tay cứng ngắt của hắn ra, nhẹ nhàng giữ chặt, an ủi nói "Chết hết, chết sạch sẽ, đã chết từ mấy trăm năm trước rồi."

__"Chúng ta không ở chỗ này nữa, đi, mang người đi tìm vợ." Lâm Ngôn nói.

Mười ngón tay giãn ra, bếch dính một mảnh huyết tương, trong móng tay còn vướng lại vài miếng da người.

Đại Xuyên cùng Tiểu Xuyên tạm thời còn chưa tỉnh, mọi người không có biện pháp dẫn bọn họ ra, lại sợ gặp phải chuyện như vừa rồi, thảo luận đến cuối cùng, liền nhất trí quyết định băng bó cầm máu cho hai người trước, sau đó A Nhan sẽ dùng chu sa cùng đồng tiền bố trí kết giới bảo vệ anh em Đoàn gia ở bên trong, chờ mọi chuyện xong xuôi liền trở về tìm bọn họ.

Một đạo sâm sâm, vừa vào mộ chưa được ba tiếng đã tổn thất hết hai người, đột nhiên xuất hiện hài cốt, cùng hàng chú văn quỷ dị trên tường, Lâm Ngôn bỗng đứng nhó đến lời nguyện rửa trong vòng ba tháng sẽ tuyệt hậu bên ngoài, ẩn ẩn bất an.

Nhớ tới lúc ở thành quỷ Tấn Dương, có người đã phán hắn trong vòng bảy ngày sẽ gặp huyết quang tai ương, buông tha oan nghiệt kiếp trước mới có thể tìm đường hóa giải, Lâm Ngôn vác ba lô trên lưng, ngón tay siết chặt quai đeo, nhìn chằm chằm đường đạo trước mặt.

Khổ hải khôn cùng, quay đầu là bờ, Đoàn Trạch kia, rốt cuộc là người như thế nào ?

Những chuyện kinh khủng còn xa xa chưa có chấm dứt.

....

Sau khi kết thúc trận chiến với ác quỷ, cả người Tiêu Úc tràn đầy lệ khí, ngay cả A Triệt cũng không dám tiếp cận, con quỷ chậm rãi khôi phục ý thức lại nắm chặt tay Lâm Ngôn không buông, tiểu hồ ly thấy không có người quan tâm đến mình, đành phải lủi thủi đi theo đuôi Đoàn Chu, hai kẻ dở hơi vừa đi vừa cãi nhau, cũng tạm thời giảm bớt bầu không khí khẩn trương xung quanh.

Cuối cùng đạo, Lâm Ngôn phát hiện một ổ xác rắn kì dị, mỗi con chỉ lớn bằng đầu ngón út, quần thành một đoàn, trong mộ khô ráo, xác rắn đã hóa thành cây khô, trên lưng có mọc cánh, chịu đựng ghê tởm lấy mỡ một con ra xem, liền phát hiện dưới bụng rắn mọc hai cái chân, vừa thấy còn tưởng rằng bị biến dị.

—”Đây, đây là Địa Long, đáng tiếc đã chết cả rồi.” A Nhan nói “Nó đã từng xuất hiện trong phần mộ tổ tiên của Sấm Vương Lý Tự Thành. Hoà Thượng Tĩnh Ngôn thời Bắc Tống có nói qua “Lúc đào huyệt mà gặp Địa Long thì không thể thay đổi, mộ được xây ở những nơi có phong thủy tốt nhất định sẽ ra linh vật như thế này, nhưng phong thủy có tốt đến đâu thì cũng có một ngày vật đổi sao dời, các đời vua chúa đều được chôn dưới long mạch, chính là cuối cùng cũng không thể chịu đựng được sự tàn phá của thời gian.”

—”Xuống dốc không chỉ có Lăng Sơn.” A Nhan chỉ chỉ Tiêu Úc “Phong thủy là dựa vào đường đi của khí mạch, thiên thời địa lợi nhân hòa, hang của chuột rừng cũng do khí mạch quyết định, nhưng hiện tại thành phố mọc lên như nấm, từ trường bị biến đổi, những thuật phong thủy từ xưa cũng dần dần mất đi tác dụng, nếu không thì, hắc, hắc không thể dễ dàng theo người ra ngoài như vậy.”

Lâm Ngôn gật đầu, triều đại hưng suy, gia tộc vinh nhục đều có số mệnh, Đoàn gia xuống dốc, cứ nhìn mấy con Địa Long này là thấy, chúng chứng tỏ vận số đã hết. Nếu tổ tiên Đoàn gia biết được mảnh đất năm đó mà mình thiên tâm vạn tuyển làm nơi xây mồ lại trở thành nơi định cư của con cháu sau này, không biết sẽ có biểu tình như thế nào đây ?

Quy luật vạn vật là bất biến, ngay cả tình yêu cũng vậy, chúng tựa như một cành hoa nở vào mùa xuân, đã từng nảy mầm, đã từng tỏa sáng, cuối cùng héo rũ trên mảnh đất hoang vu, hứa hẹn rất nhiều bi kịch sẽ phát sinh, hoàn toàn vì những người yêu rồi cũng sẽ đến được với nhau... Lâm Ngôn nhìn Tiêu Úc, bỗng nhiên cảm thấy thương xót, nghĩ rằng hẳn chấp niệm một người như vậy, số trời đã định trở thành chiếc cối xay gió, đứng mãi một nơi, vươn rộng cánh quạt, chờ đợi một cơn gió thoảng qua.

Không gian cùng thời gian là đáng sợ nhất, bởi vì con người rất nhỏ bé, nhỏ bé đến mức ngay cả núi, sông, đá cùng tinh thần đều có thể thay đổi, dựa vào cái gì người còn dám tin vào thiên trường địa cửu ?

Một đường tâm thần bất định, bất tri bất giác liền đi đến cuối đường hầm.

Còn chưa kịp nhìn kỹ, trong không khí lập tức tràn ngập mùi hôi thối làm cho mọi người không nhìn được mà bịt mũi lại, Lâm Ngôn tưởng rằng đã đến quan sát, ai ngờ chuyển qua một đoạn cuối cùng, ánh đèn đảo quanh bức tường trước mặt, chờ đến khi thấy rõ hình ảnh trước mắt, đèn pin của Lâm Ngôn ba một tiếng, lún lốc rơi xuống mặt đất.

—”Đừng nhúc nhích!” Toàn thân Lâm Ngôn phát run, theo bản năng giơ tay lên cao, nhưng đã không còn kịp, Doãn Chu tò mò, đi đầu tiến tới gần, sưng sốt vài giây, sau đó bắt đầu cúi người nôn khan.

Đầu người!!! Tất cả đều là đầu người !!!

Trước mắt rõ ràng là một bãi tha ma, thiên nhiên hình thành động đá vôi tuy thấp bé nhưng rộng lớn, trước mắt cắm đầy những cái cọc gỗ cao bằng thân người, trên mỗi chiếc cọc lại cắm một cái đầu đang trong quá trình thối rữa, răng nanh sậm sậm phảng phất như đang cười, trên đỉnh đầu khô quắp vẫn còn sót lại vài lọn tóc đen, một đồng đầu người mở to hai mắt như hai cái động tối om, theo bốn phương tám hướng mà nghênh đón kẻ xâm nhập.

Những cái đầu của bọn họ, đều nhất trí hướng về phía dũng đạo.

—”Ta thao...Biến thái, đây là cái quái gì vậy ????” Doãn Chu ôm bụng rên rỉ.

—”Thiên Linh Cái trận, ngôi mộ này vì để chống trộm mà đã không từ bất cứ thủ đoạn tội tệ nào...” Lâm Ngôn chỉ cảm thấy từ đột lạnh lẽo xuất hiện quanh gót chân, bên gót lên trên, xông thẳng vào xương sống, sau lưng co rúm “Cái này ta đã từng nhìn thấy trong sách, tà thuật phải dựa vào ngày sinh tháng đẻ hay những vật phẩm liên quan đến nạn nhân để hạ chú, mà trận pháp này cần phải chặt lấy hàng trăm cái đầu từ bãi tha ma, dựa vào oán khí của bọn họ để chống lại những kẻ xâm nhập, sau khi trận pháp hình thành thì lệ quỷ sẽ bị phong ấn bên trong những cái đầu, làm cho bọn chúng tưởng rằng đây là nơi an nghỉ của mình, một khi bị kích phát, thì oán khí tận trời, không thể khống chế.”

—Hai người bên ngoài nói không chừng... là đã chết thảm trong trận địa này, không biết cơ quan ở đâu, nên vô tình xúc phạm.

Sắc mặt A Nhan trắng bệch, siết chặt góc áo Lâm Ngôn “Rất tàn nhẫn.”

Lâm Ngôn thở dài “Ta thật sự không biết tên Đoàn Trạch kia muốn làm gì, chẳng lẽ hắn chôn cả núi vàng trong mộ nên sợ người khác lấy mất sao ?!”

END 63

64. Chương 64

Trận đầu người trước mắt quá mức quỷ dị, trong lúc nhất thời mọi người đều bị dọa sợ hãi, không có chủ ý.

— “Có đi hay không ? Mấy thứ này nếu lại giống như hai con lệ quỷ bên ngoài, thì chúng ta phỏng chừng liên tra cũng không thặng.” Doãn Chu nói.

— “Đi, quan trọng là phải đi như thế nào, người nhà một khi muốn hạ táng chủ nhân nhất định phải đi ngang qua nơi này, vậy bọn họ làm sao vào được ?” Lâm Ngôn có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm vết thương nơi mu bàn tay của mình “Chẳng lẽ có liên quan đến máu của Đoàn Trạch.”

A Nhan hít một hơi thật sâu, cẩn thận đánh giá đồng đầu người trong đại sảnh, bỗng dừng khẽ, rút một hơi khí lạnh “Các, các người xem mấy cái đầu này, nhìn như lợn xộn nhưng thật ra chúng đều được sắp xếp theo từng khu vực, tỷ như chỗ này, rõ ràng bên trái ít hơn bên phải, chính giữa chừa ra một con đường.”

— “Kỳ môn độn giáp.” A Nhan vui vẻ nói “Người bố trí ngôi mộ này nhất định là cao thủ.”

Lâm Ngôn lập tức nhớ tới Hoàng Dược Sư tinh thông kỳ môn thuật số, dùng cây đào cùng đất đá bày trận ngăn cản những kẻ xâm nhập Đóa Hoa Đảo, ít nhất cũng rất mỹ cảm, nhưng lại nhìn một đồng cọc gỗ cùng đầu người trước mắt, khiến người ta không khỏi cảm thấy ghê tởm.

— “Kỳ môn độn giáp là một loại thuật pháp nhằm mục đích xác định phương vị, ở cổ đại dùng trong hưng binh chiến tranh, cận đại thì để bói toán đoán mệnh, phân tích lý luận, tránh hung tìm cát, gồm có tám cửa là Tử môn, Hưu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Kinh môn và Khai môn. Dựa vào canh giờ cùng phương vị để mở cửa bói. Cái khó nhất là phải thiết lập đồ bàn sao cho chính xác, cửa bói không cần phải quá linh nghiệm, chỉ cần tránh khỏi hung môn, thì những cửa còn lại đều có thể đi.”

— “Thật lợi hại.” Lâm Ngôn tán thưởng.

Khuôn mặt tái nhợt của A Nhan ửng đỏ, ngập ngừng nói “Làm, làm gì có, chỉ là những lý thuyết mà người tu đạo nào cũng phải học mà thôi.”

Nói rồi trải một tấm giấy lụa lên đất, bắt đầu lẩm bẩm, chỉ trong chớp lát, bấm đốt ngón tay ra bốn phương tám hướng, quả nhiên, theo ngón tay của hắn, đồng đầu người rậm rạp chậm rãi chuyển động, chừa ra bốn con đường mòn.

Doãn Chu vác balô, hùng dũng nói câu ta đi trước, dựa vào chỉ thị của tiểu đạo trưởng mà một bước đi vào sinh môn, quỷ trận không có bất cứ động tĩnh nào, đợi một hồi mới quay đầu ý bảo mọi người đuổi kịp, nhưng đột nhiên bốn phía nặng nề phát ra từng trận chi dát dát, hết như một cái máy cứ đang bắt đầu khởi động, theo tiếng vang, đám đầu người chậm rãi hướng về phía Doãn Chu, trên gương mặt thối rửa của chúng phẳng phất như vẫn có biểu cảm, tiều tụy nhìn Doãn Chu, hai hốc mắt đen ngòm âm trầm mà oán độc.

— “Ta thao, sao lại thế này!!!” Doãn Chu kinh hãi “Đạo sĩ người nhầm đường rồi phải không!!!”

Từ sâu trong đại sảnh phát ra những tiếng nứt vỡ, vỡ dài sâu thẳm, tiếp theo đó từ khắp bốn phương tám hướng bắt đầu có kẻ đáp lại, tiếng oan hồn yếu ớt như đang khóc than kể lể, người trong bóng đêm nghe được chỉ cảm thấy từng trận âm hàn xâm nhập vào cốt tủy, dùng đèn mờ rọi vào mới thấy, một đám bóng đen đang lác lác bay lên từ đồng đầu lâu, thống khổ hóa thành hình người, giãy dụa ý đồ muốn thoát khỏi trời buộc.

— “Không đúng, không đúng, mau trở lại!” Lâm Ngôn kéo Doãn Chu trở về, đáng tiếc đã muộn đã thảo kinh xà, đồng đầu người tựa hồ phát hiện ra kẻ xâm nhập, tiếng khóc, nước nỡ, rên rỉ, thét chói đồng loạt vang lên

càng ngày càng thảm thiết,giống như một cái lưới,ong ong thành một mảnh,Tiêu Úc lui về sau,dùng tay đỡ trán,cắn răng nói “Đi mau...”

—”Sao lại có thể như vậy ? Sinh môn là con đường đại cát đại lợi,vạn sự thuận nghi...” A Nhan kích động nói.

—”Nếu thật sự đơn giản như vậy,thì chỉ sợ hai người bên ngoài cũng không chết oan mạng...” Dưới tình thế cấp bách đầu óc chuyển động dị thường nhanh nhẹn, Lâm Ngôn cắn môi suy tư, rốt cuộc thì máu chốt vẫn đề là ở đâu...

Trong mộ nơi nơi đều lợi dụng lệ quỷ để canh phòng,bố trí trận pháp thúc giục, quỷ ảnh tầng tầng,oán khí ngất trời,ngay cả Tiêu Úc cũng không thể tránh khỏi,nhất thời toàn thân hần đều tràn ngập lệ khí xanh đen,móng tay đâm sâu vào da thịt,kiệt lực duy trì một tia thanh tỉnh,chăm chú quan sát đồ bàn mà A Nhan đã thiết lập,đứt quãng nói “Đỗ môn...đi Đỗ môn cùng Tử môn!”

Kỳ môn đột ngột có kinh, thương, tử, đỗ, tứ đại hung môn,ra Kinh môn gặp chuyện bất trắc khủng hoảng,ra Thương môn rơi vào huyết quang tai ương,ra Đỗ môn thì nguy cơ thân thể, còn Tử môn là đại hung, chỉ có con đường chết!

—”Đỗ môn ẩn mình, Tử môn chết!” Lâm Ngôn đột nhiên hiểu được ý của Tiêu Úc,”Chúng ta đang ở trong mộ,phải thành kính với người chết nên Tử môn mới là cát!”

Nói xong liền kéo Tiêu Úc chạy về phía Đỗ môn,những người còn lại cũng kịp phản ứng,đồng loạt lục tục đuổi kịp,khi người cuối cùng bước vào Đỗ môn,cả trận địa bỗng dừng run chuyển,phảng phất như có người thật sâu thở dài, nhưng mọi người không dám trì hoãn,thừa dịp tiếng quỷ khóc hơi suy yếu,một đường cắm đầu chạy về phía trước,không biết đã đụng ngã bao nhiêu cọc gỗ,đạp phải bao nhiêu oan hồn xuất động,dưới chân xương cốt vỡ làm đôi,tiếng thịt bị dẫm nát, tiếng xương ma sát vào nhau,tiếng khóc thét dài không dứt bên tai...

Rốt cuộc cũng chấm dứt,khi đi hết Đỗ môn,trước mắt đứng phải một đại sảnh bằng thạch bích,mà Tử môn lại mơ hồ hiện ra một đường đạo tối đen sâu thẳm khác,trong lúc mọi người do dự không biết phải làm sao thì quỷ trận lại có dấu hiệu phát tác,rốt cuộc đành phải cắn răng vọt vào đường đạo đối diện.

Đống đầu người bị bỏ lại phía sau,mọi người sống sót sau tai nạn,đỡ đầu há hốc mồm thở dốc.

—”Quá...Đáng sợ,vẫn là, vẫn là dùng học thức của cổ nhân phá trận pháp của cổ nhân mới được.” Doãn Chu hoảng sợ lau mồ hôi lạnh trên trán,nhìn lại, chỉ thấy một đám đầu người đang hướng về phía bọn họ,gương mặt người chết oán độc mà nhìn chằm chằm,nhưng xung quanh lại rất yên tĩnh,phảng phất như đã tiếp nhận những kẻ xâm nhập này.

Lâm Ngôn lo lắng mà nhìn Tiêu Úc, không biết vì cái gì hần luôn cảm thấy ngôi mộ này rất kỳ quái,vừa không có ám tiễn vừa không có những cơ quan phức tạp như phương Tây,ngược lại tất cả đều là những trò thần thần quỷ quỷ quái đản,nhưng biểu hiện của Tiêu Úc lại càng kỳ quái hơn,sau khi tỉnh táo lại,ánh mắt của con quỷ luôn nhìn về phía đường đạo tối đen,mọi người vốn đề nghị nghỉ ngơi một lát,con quỷ lại giống như đợi không kịp,không để ý tới đề nghị của mọi người mà một mình vô thanh vô tức đi mất.

Doãn Chu dựa vào tường uống nước,ngẩng đầu nhìn phản ứng của Tiêu Úc, phun một ngụm nước bọt, phần hận nói “Tên này thật không biết điều,chúng ta đều đã bán mạng vì hần, vậy mà cũng không chịu để cho chúng ta ba phút để nghỉ ngơi.”

—”Thôi, hần cũng chỉ còn lại tâm nguyện này, mặc kệ hần đi!” Lâm Ngôn mệt mỏi nói “Chúng ta nghỉ ngơi một lát,ở ngoài đã đề phòng sâu nghiêm như thế,không biết bên trong còn có cái gì đang chờ chúng ta!”

— “Thấy quan tài rồi ta nhất định phải lấy đi vài viên dạ minh châu coi như tiền lương,Đoàn gia giàu như vậy cũng không thiếu chút tiền đó,ngươi đừng hòng ngăn cản ta.” Doãn Chu nói xong bắt gặp Lâm Ngôn vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Úc, thở dài “Khốn kiếp, ngươi thật sự là khinh người quá đáng à.”

A Triệt khều khều, các đuôi lắc qua lắc lại,Lâm Ngôn chỉ chỉ Tiêu Úc,kêu A Triệt đi theo con quỷ,A Triệt lắc đầu, nắm tay Lâm Ngôn, nói “Úc ca ca thật đáng ghét,ngươi đừng để ý đến hần nữa.”

Doãn Chu vừa định khen ngợi A Triệt, chỉ thấy tiểu hồ ly ngược mặt lên, híp mát nhìn Lâm Ngôn “Chờ sau này ta trưởng thành, chúng ta kết hôn đi!”

Doãn Chu còn chưa kịp nuốt ngụm nước lập tức phun đầy ra đất, qua loa đóng nắp chai, hung hăng khiêng tiểu hồ ly lên vai “Người ngoan ngoãn ngồi yên cho ta, còn nhỏ đã bắt đầu học câu tam thập lục bài, thật là không ai dạy dỗ người mà.”

A Triệt vốn định làm ầm ĩ dùng sức đánh vào lưng Doãn Chu, nhưng nghe xong câu cuối đột nhiên bất động.

__Nhóc con, sao vậy ?

A Triệt đỏ mắt nói “Ta chính là không có người dạy dỗ, xứng đáng bị người ta bắt về lột da làm áo choàng! Người đừng đến tới ta, các người cũng đừng đến tới ta!” Nói xong liền xoay xoay hóa thành hình thú, dùng cái đuôi quất vào mặt Doãn Chu, sau đó nhảy xuống, bỏ chạy vào sâu trong mộ đạo.

Doãn Chu đứng tại chỗ ngây người, Lâm Ngôn đi tới vỗ vỗ vai hắn “Anh bạn, ta có dự cảm không tốt, người phải coi chừng hậu viện.”

__Cái gì hậu viện ?

__Một con cáo to đang tiếp cận, đám đầu bản hà lan sẽ gặp phải tai ương.

Doãn Chu nghe không hiểu gì cả.

Lâm Ngôn bí hiểm nhìn hắn “Không có gì, đi thôi, nhìn xem Đoàn gia đến tột cùng là có bao nhiêu vàng bạc châu báu, ẩn theo quy mô của ngôi mộ, bên trong cất giấu ít nhất cũng phải mười vạn hoàng kim, nếu sai ta cất đầu đặt giữa đại sảnh thủ lĩnh.”

Dùng đạo mới tinh xảo hơn rất nhiều so với cái cũ, cũng càng chặt chẽ hơn, bốn vách tường được mài bóng loáng theo hình đa giác, hai bên đều có gắn đèn bằng đồng thau, đá cẩm thạch trên tường, trơn bóng mà lạnh lẽo, phẳng phiu như đang đi thông đến dị giới.

Nhìn mộ đạo được sửa chữa đến trình độ gần như hoàn mỹ, quan sát chắc hẳn còn không xa.

Quả nhiên vừa đi chưa bao lâu liền đến cuối đường, trước mắt là một cánh cửa gỗ cũ kỹ, đã hoàn toàn mục nát, dùng loại gỗ Hoành Soan rẻ tiền nhất, vừa đẩy nhẹ lập tức lộ ra một khe hở, bên trong là hắc ám sâu không lường được.

Tiêu Úc cùng A Triệt đang đứng chờ cửa, Lâm Ngôn đi tới, nhìn hắn một cái “Sao không vào ?”

__Để người không vui sao ?

__”Không, chúng ta đều đã nói rõ ràng, ta không cần người.” Lâm Ngôn thản nhiên nói “Tiêu công tử cũng đừng tự đề cao mình, chuyện tới nay, cho dù người muốn thiên trường địa cửu với bộ xương khô trong này cũng không còn liên quan gì đến ta.”

__”Tốt.” Tiêu Úc đánh giá cửa mộ trước mắt “Đi thôi.”

__”Đợi đã.” A Nhan bỏ ba lô xuống, lấy ra một xấp sinh phù phân cho mọi người, sinh phù trong mắt ma quỷ hết nhưng người sống, chúng sẽ công kích sinh phù trước, giúp cho chủ nhân có thời gian tìm đường thoát thân, lại lấy móng tiêu phẫn vẩy lên người mọi người, chuẩn bị tốt thanh gỗ đào, kiếm gỗ, la bàn, hương tro để đuổi quỷ, sau đó thấp một ngọn nến cầm trong tay “Đi thôi, nếu có gì thì nến sẽ tắt.”

Lâm Ngôn gật đầu, thở sâu, nhìn cánh cửa gỗ trước mặt vươn tay...

Mồ của mình, tất nhiên sẽ có cảm giác quen thuộc...

Cửa chỉ nha một tiếng mở ra.

Không khí bên trong tràn đầy mùi ẩm mốc, mang theo một chút thối rửa đập vào mặt người, nồng nặc đến mức muốn ho khan, nhưng không ai dám phát ra bất kỳ tiếng động nào, sợ quấy nhiễu những cơ quan quỷ dị bên trong, hắc ám vĩnh viễn không có chừng mực. Lâm Ngôn cẩn thận ngửi ngửi, không khí nơi này pha tạp hương vị của gỗ mục, vãi mốc, giấy rách ẩm thấp, là thứ mùi đặc trưng trong quan thất.

Trái tim Lâm Ngôn bắt đầu cảm thấy kinh hoàng, trong lúc nhất thời cảm không vững đèn pin.

Đoàn người nối đuôi nhau mà vào, đèn mờ mang ánh sáng, một cây rồi lại một cây, ánh sáng lập tức tràn ngập gian phòng đã được bảo vệ một cách thâm nghiêm, thời gian đình trệ, bí mật ẩn sâu, giấc ngủ vĩnh hằng... Lâm Ngôn thậm chí còn không dám mở to hai mắt, không ngừng tự an ủi mình, người hắn muốn gặp bất quá chỉ là một ông già đã sống hết đời người, đang an tường ngủ say trong quan tài, hồi ức vãng tích, thời gian kiểu diêm, bình an hỉ nhạ, vô dục vô cầu.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng u u thở dài.

Lâm Ngôn giơ đèn mờ lên cao, thật cẩn thận đánh giá xung quanh.

Hắn đã từng tưởng tượng rất nhiều về cuộc đời của người tên Đoàn Trạch này, gia thế cự phú, kiêu thế mỹ thiếp, có một người sau khi hóa thành lệ quý vẫn lưu luyến si mê cả đời, một người trọn vẹn như vậy sẽ an nghỉ nơi như thế nào, nhưng mà nơi này hoàn toàn khác xa so với bất cứ tưởng tượng nào của hắn, không có quan giường, không có châu báu chôn cùng, không có những rường cột được chạm trổ tinh xảo, khắc hoa nạm vàng, chỉ có một phòng sách đơn sơ, một cái bàn, hai cái ghế dựa, một bộ giá sách, cùng một cây đàn cổ đã đứt dây.

Chính giữa là chiếc quan tài trông có vẻ khá cô độc, sớm đã mục nát lung lay sắp đổ, bài vị ngã nhào trên mặt đất.

Nhìn kỹ, mỗi món đồ vật đều đã rất lâu đời, nằm lẩn lóc trên mặt đất, ngọn nến trên bàn sinh sôi mồi đen, cả giá sách đều bị đục khoét không chịu nổi, trang giấy ố vàng rã ra thành từng mảnh vụn, hai cánh cửa đều chỉ dùng gỗ dầu gắn tạm, bao quanh là thạch bích cùng đất đá, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Lâm Ngôn nhặt bài vị lên, là con cháu của Đoàn Trạch lập vị, nền đen chữ trắng, đơn giản một câu “Tiêu khảo Tấn Dương huyện đoàn Đoàn Trạch linh vị, mất ngày hai mươi chín tháng chạp năm Bính Ngọ, Gia Tĩnh.”

— “Đây là quan thất ?” Doãn Chu giơ đèn mờ lên xem “Sao không giống mộ Tiêu Úc chút nào hết vậy, chỉ có một bộ bàn ghế cũ nát, lẳng tằm địa cung đâu rồi ? Đồ sứ đâu ? Tranh cổ đâu ? Dạ mình chôn cùng kim nguyên bảo đâu ????”

Doãn Chu cầm một cây bút lông lên nhìn nhìn, rồi lại ném sang một bên “Còn dính mực, cũng không chịu rửa sạch đã nhét vào chôn cùng, bút còn sắp gãy nữa chứ, trong ngôi mộ rách nát này thì có cái rắm gì để lấy a!!!”

Trên bàn còn trải một tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết, dưới tác động của năm tháng mà hóa đen, hàng chữ còn đang được viết dang dở :

“Yên liễu họa kiều

Phong liên thúy mặc

Sân si thập vạn nhân gia

Vân thụ nhiều đề sa...”

Dịch thơ

Liễu khói cầu sơn

Màn xanh rèm gió

Nhấp nhô mười vạn nóc nhà

Cây quanh bãi mây mờ...

[Vọng Hải Triều – Liễu Vĩnh]

Nét chữ thật tuấn tú.

Lâm Ngôn thả bút lông trở lại chỗ cũ, lẳng lặng nói “Đây là thứ mà Đoàn Trạch đã không tiếc trả giá hết thấy để bảo vệ, cũng là thứ quý giá nhất, cái mà ngôi mộ này giữ lại, chính là quá khứ của hắn và người yêu.”

Doãn Chu còn muốn hỏi, đã bị Lâm Ngôn ngăn cản, một mồi chỉ chỉ Tiêu Úc “Để hắn yên lặng một lát đi.”

Con quỷ cầm theo đèn mỡ, chậm rãi quan sát gian phòng ốc cũ kỹ sơ sài này, ngón tay thon dài khẽ xẹt qua cạnh ghế, mặt bàn, vuốt ve miếng nghiến mực đã khô cứng, nhẹ giọng nói “Tất cả đều là những vật dụng mà ta đã từng dùng, chữ còn chưa kịp viết xong...”

Nặng nề nhắm mắt, khóe mắt nhẹ nhàng trượt xuống một giọt lệ, ánh mắt không lạc mà bi thương...

Nơi khùng bố quỷ quyết này đã cố gắng bảo vệ một giấc mộng phủ đầy bụi, Đoàn Trạch cùng người yêu của mình ở trong bóng tối vĩnh hằng mà gần bên nhau, nhìn cây bút mà người yêu đã từng viết, quyển sách, cái bàn, cái ghế, bộ y phục thoang thoảng mùi trầm hương, dưới dương quang mờ nhạt mà nhớ lại hình ảnh ngày trước, gửi gắm ở nơi này, nhưng lại không muốn có người quấy rầy hay giao thiệp với bất cứ ai, miễn cho ta ưu khổ, năm tháng vô tình.

— “Hắn nhất định rất yêu ngươi.” Lâm Ngôn nói “Tiêu công tử dưới suối vàng biết được, có thể sáng mắt.”

Quan tài mực nát, đã không thể chống đỡ nổi, dưới bị tàn phá của thời gian, sụp đổ không thành hình, Lâm Ngôn nhẹ nhàng gỡ hai miếng gỗ mực xuống, lộ ra bộ xương khô bên trong, năm trăm năm, khung xương đã héo rút biến dạng, thoát nhìn có vẻ thấp bé hơn hẳn một ít, cúi đầu nhìn hõm vai, xác chết lúc tuổi già, chỉ còn lại mấy cái răng nanh, đầu gối hóa vôi, vẫn duy trì tư thế khom lưng ôm gối, mà chìm vào giấc ngủ say.

Bên trong quan tài trống trơn quang đãng, dưới xác chết là một tầng đệm lót mỏng manh, một thân áo trắng, chỉ có một vật bồi táng duy nhất đặt giữa đầu gối và ngực, bị quần áo ngăn trở, lộ ra một góc trắng noãn. Tiêu Úc muốn lấy ra, vừa vươn tay, bỗng dừng khựng lại.

— “Để ta.” Lâm Ngôn nói “Cuối cùng ta cũng biết mình chết như thế nào, thật khó coi.”

Đó là một cây dương chi ngọc tiêu, được chế tác từ ngọc liêu nguyên chất được khoét rỗng bên trong, xuống mồ nhiều năm, tẩm máu người, thịt người cùng tủy cốt, đã không còn vẻ ónh nhuận sáng bóng như lúc đầu, bên ngoài còn phủ một lớp bụi thật dày, lúc sống được người ngày đêm vuốt ve, đêm tối tựa như cái chết, dài dòng mà tịch mịch, chủ nhân của nó ở trong bóng đêm tâm tâm niệm niệm tên một người, thấp một ngọn nến, giọt sáp loang lổ rơi xuống, nửa đời tịch mịch, nhất thể tương tư.

— “Không biết hai tên trộm mộ bên ngoài có vào được quan thất không nữa, bọn họ vất vả như vậy, nhưng bên trong trừ bỏ cái này ra thì toàn bộ đều là một đồng đồ nát a.” Lâm Ngôn cầm ngọc tiêu đưa cho Tiêu Úc “Đoàn Trạch là người chí tình chí nghĩa, ngay cả bộ áo liệm cũng không mua cho mình, ngọc tiêu, tiêu ngọc, hắn mang theo tên ngươi xuống mồ.”

— “Hắn có tình, ngươi hữu ý, không uổng phí mấy trăm năm tương tư.” Nói xong lại nở nụ cười, trước mắt một tầng hơi nước mờ mờ.

— “A, các ngươi lại đây xem, bên này còn có một gian mộ thất nữa a.” A Nhan đột nhiên kêu lên, đẩy giá sách qua, lộ ra một cánh cửa, Lâm Ngôn xoa xoa khóe mắt, cố gắng trấn tĩnh cùng Tiêu Úc đi qua xem. Chỉ thấy bên trong cánh cửa là một gian thạch thất nhỏ, không có bất cứ dụng cụ nào, căn phòng trống trơn quang đãng, có một cái đài được đắp bằng đá, bên trên là chiếc quan tài được đóng bằng gỗ Hoàng Đàn giống hệt như của Tiêu Úc.

— “Sao lại có quan tài ở đây ? Cái này thoát nhìn được bảo quản rất tốt, đáng tiền a, chẳng lẽ người bên ngoài không phải là Đoàn Trạch ?” Doãn Chu kinh ngạc tiến lên, thấy vẻ mặt của Lâm Ngôn và Tiêu Úc không quá đúng, đành phải lắc đầu, phụ A Nhan đẩy nắp quan tài.

Một trận ma sát nặng nề vang lên, Doãn Chu cùng A Nhan bỗng bất động.

— “Lâm Tử, ngươi lại đây xem, sao nó lại trống rỗng vậy ?” Doãn Chu cầm đèn mỡ rọi vào bên trong “Còn mới tinh, không có gì hết.”

Quả nhiên, chiếc quan tài trước mắt có giá trị hơn vạn lượng, phải trải qua biết bao nhiêu mạo hiểm mới có thể đóng được chiếc quan tài này, thế nhưng lại chưa từng sử dụng, bên góc quan tài còn sót lại một ít mạt cưa.

— “Vốn định để dành cho ngươi ?” Lâm Ngôn nhìn Tiêu Úc.

Tiêu Úc lắc lắc đầu “Không biết.”

Doãn Chu nhìn Lâm Ngôn, lại nhìn Tiêu Úc, nhin không được phi một tiếng, sau đó cầu cứu A Nhan “Chúng ta làm gì bây giờ, nhìn hai người bọn họ là biết không thể trông cậy vào rồi, hờn cũng không biết đã bay tới đâu, cứ thích hành xác lẫn nhau.”

A Nhan lúc này mới kịp phản ứng “Đúng rồi, minh hôn, còn chưa đến giờ, chúng ta lo chuẩn bị trước.”

END 64

65. Chương 65

Động đá vôi thiên nhiên luôn tồn tại những khe hở, thông gió khá tốt, A Nhan thấp một bó nền đỏ, rất nhanh cả gian phòng đều tràn ngập ánh sáng lung linh của ngọn nến, nếu không phải chính giữa còn đặt chiếc quan tài cùng bài vị, thì mọi người đều cảm thấy ở đây đang có lễ sự, thối tất đèn mờ, trong mộ chỉ còn ánh nến, mờ ảo mà tĩnh lặng, ngay cả trong không khí cũng thoang thoảng mùi chết chóc.

Một đôi long phượng hoa chúc được gắn lên đế đèn, lấy bàn làm hương án, chính giữa là đĩa trái cây cùng lư hương, một bên là bài vị, trên đất lót một tấm bồ đoàn (Bồ đoàn nguyên nghĩa là cái nệm tròn đan bằng cỏ bồ, dùng để lót ngồi hay quỳ lạy. Cỏ bồ có lẽ giống như cỏ năn cỏ lát của nước mình, một thứ vật liệu đơn giản dễ sử dụng. Bước vào văn học, nó mang tính cách cao nhã hơn thân phận cây cỏ tầm thường), không có song thân, không có bà mối, sinh lễ chỉ là giấy tiền vàng bạc, hàng mã hương xe, tân nương là người chết, lại còn là một nam nhân, ngay cả tiểu đạo sĩ cũng không biết nên chuẩn bị như thế nào, đành phải ẩn theo phong tục, mua vòng tay hoa tai và nhẫn, Lâm Ngôn ra tiền, mỗi thứ đều là loại tốt nhất.

Dưới đất đặt một chậu than, không ngừng cần nuốt tiền giấy, tách tách bắn lên những tia lửa.

Hai người đứng trước bàn, ai cũng không hề liếc mắt nhìn nhau.

__Cố nhân đã qua đời, ngay cả hồn phách cũng dần thai thành một người khác, tuy rằng ta không biết tại sao hắn chưa từng đến thăm người, nhưng ta tin tưởng hắn nhất định có chỗ bất đắc dĩ, Tiêu công tử đừng thương nhớ, cũng đừng chấp niệm, an tâm mà đầu thai đi thôi.

Tiêu Úc nhìn về phía trước, khớp xương ngón tay trắng bệch, cười khổ một tiếng “Người cũng chưa từng chấp niệm sao?”

__”Trước phần mộ của cố nhân đừng nói những chuyện này, sẽ làm hắn tổn thương.” Lâm Ngôn thản nhiên nói.

A Nhan rút hai tờ giấy ghi ngày sinh tháng để đưa Lâm Ngôn, Lâm Ngôn lại chuyển cho Tiêu Úc, sau đó lấy ra một chiếc bút lông từ trong túi quần, lúc mua nó Tiêu Úc còn chưa nói được, không giống như bây giờ, thanh âm của con quyon nhu dễ nghe, nhưng lại làm cho người ta thương tâm.

__Người viết đi, chữ của người đẹp hơn nhiều.

Tiêu Úc nhìn hắn, sau một lúc lâu liền thả bút xuống.

__”Không viết.” Tiêu Úc thản nhiên nói “Cứ để vậy đi.”

A Triệt chưa từng gặp qua loại nghi thức như thế này, hiểu kị đánh giá mấy tờ giấy xanh xanh đỏ đỏ cùng tờ lụa vải vóc, tạm thời quên đi mối thù với Doãn Chu, khều khều tay hắn “Quý nhất gan, bọn họ đang làm gì vậy?”

__”Đừng nhìn, là thảm kịch nhân gian.” Doãn Chu thở dài “Hai người này đang giận đối nhau, nhưng ngay cả bản thân bọn họ cũng không biết.”

A Nhan lấy một cuốn sổ nhỏ ra xem, tính toán thời gian, bắt đầu bố trí “Dựa theo lý thuyết, lấy ngày tháng cùng phương vị làm nền tảng thì hai canh giờ sau chính là lúc hươu môn mở ra, thích hợp nhất để cưới hỏi, mọi người chắc cũng mệt cả rồi, nghỉ ngơi một lát để còn chuẩn bị hôn lễ.”

__“Đợi, đợi lát nữa, chúng ta xem như là khách mời của Tiêu gia nên đứng bên trái,Lâm Ngôn đại diện cho Đoàn gia, đứng bên phải.

Lâm Ngôn liếc mắt nhìn Tiêu Úc, lạnh lùng nói “Ta một đường bốn ba dẫn hấn đến đây, không được tính là khách của Tiêu gia sao ? Ta đứng cùng các người, bên phải đặt bài vị là đủ rồi.”

A Nhan khó xử“...Nhà gái không thể không có người.”

Lâm Ngôn quay đầu nói “Có quan tài là được.”

__“Nhưng mà...” A Nhan còn muốn nói đã bị Doãn Chu kéo lại “Nhưng cái rắm, hai người đó thích làm thế nào thì mặc kệ bọn họ, liên quan gì đến chúng ta, chuyện ai nấy lo, ôm balô theo, chúng ta ra ngoài ăn cơm, Lâm Ngôn không đói, nên không cần để dành cho hấn.”

Nói xong liền bồi thêm một câu “Hấn cũng không khát, đừng chờ gì hết.”

Vừa nói xong, A Nhan cùng A Triệt đều bị Doãn Chu lôi ra ngoài, trong thư phòng chỉ còn lại Lâm Ngôn cùng Tiêu Úc, cả gian phòng vắng vẻ, ánh nến tầng tầng, phả vào mặt hai người, ai cũng không biết nên nói gì, đành phải cố gắng lảng tránh đối phương.

Lâm Ngôn xấu hổ cảm quả táo lên “Đây là đồ dùng để cúng, người có thể ăn sao ?”

Tiêu Úc xì cười một tiếng “Lúc này người còn bảo ta ăn táo sao ?”

Lâm Ngôn nhìn ra cửa, hoàn toàn không thấy bóng dáng của đám Doãn Chu, do dự nửa ngày mới nhẹ giọng nói “Người sắp đi.”

__“Nghe nói trong điện Diêm La có rất nhiều quỷ, chen chúc lẫn nhau, không biết sẽ dẫm vào nhà nào, có lẽ không còn cơ hội gặp lại người.” Ngón tay thon dài bất giác vuốt ve ngọn nến, trong mắt Tiêu Úc chợt lóe lên bi thương “Lâm Ngôn, chuyện đến nước này, ta chỉ muốn nghe lời thật lòng của người.”

__Nếu lúc trước ta không phải là lệ quỷ bám theo người, mà chỉ là một người bình thường, lúc đi còn giữ lại ba phần lưu luyến, người có từng nghĩ đến việc sống bên cạnh Tiêu Úc đến hết quãng đời còn lại không ?

__Sẽ không.

Tiêu Úc kinh ngạc nhìn hấn, sau một lúc lâu mới nở nụ cười khổ.

Lâm Ngôn cắn răng “Nếu ta không hề có bất cứ quan hệ nào với Đoàn Trạch, người sẽ coi trọng ta sao ?”

__“Sẽ.” Tiêu Úc đặt tay lên ngực Lâm Ngôn “Tam sinh tam thế, thứ Tiêu Úc cần chỉ làm một trái tim, giống như người vậy. Đoàn Trạch cũng tốt, Lâm Ngôn cũng tốt, sau này nếu hai chúng ta đều đi đầu thai, người thành Trương Tam Lý Tứ, chúng ta không thể nhớ được nhau, chỉ tình cờ gặp nhau trong biển người mê mông, nói không chừng sẽ cùng nhau bắt đầu lại từ đầu.”

__“Cho nên Tiêu Úc không muốn gặp lại người.” Hấn hạ mắt, cam chịu mà bi thương “Quá mệt mỏi.”

Rõ ràng là trong mộ rất lạnh, nhưng không hiểu tại sao lại đổ mồ hôi nóng, Lâm Ngôn chỉ cảm thấy trái tim mình đập thật nhanh, sau một lúc lâu mới hung hăng dậm chân “Có ích lợi gì ? Đã thành như vậy...không còn kịp nữa rồi.”

Ở trong góc hẻo lánh, ngọn nến bỗng tách một tiếng.

__“Sẽ nhớ ta sao ?” “Ta giúp người thay quần áo nhé ?” Hai người đồng thời mở miệng, Tiêu Úc nhìn Lâm Ngôn, gật đầu.

Được đặt may dựa theo liêm phục của Tiêu Úc, một thân hồng y giống nhau như đúc, tơ lụa mềm rũ, ôm trong tay rất có cảm giác, bề mặt được thêu những chữ hỷ mà đồ khá lớn, dây tơ thúc eo, liêm phục lạnh lẽo đỏ tươi càng làm nổi bật làn da xanh trắng của Tiêu Úc, một đầu tóc dài đen óng xỏa tung sau lưng, uốn lượn quanh eo, người chết ăn mặc nghiêm chỉnh, xinh đẹp đến thần kì, có một loại thê diễm mà yêu mị.

Lâm Ngôn cầm lược gỗ đứng sau lưng Tiêu Úc, một tay nắm lấy tóc hấn, tay kia nhẹ nhàng dùng lược chải lên, sợi tóc mỏng manh như tơ lạnh lẽo bóng loáng, không hề mang theo dấu ấn của dây buộc, tựa như mỗi

sáng sớm khi hai người còn ở nhà,con quỷ mím môi, hai mắt nhắm hờ,đột nhiên bắt lấy Lâm Ngôn từ sau vai,nắm một hồi,rồi lại thả ra.

Dùng một cây trâm bạch ngọc định vị búi tóc,khi dóđi khắp Thảm Gia Viên,thiên chọn vạn tuyển mới nhìn trúng cây trâm này,rất quý giá,nhưng lúc trả tiền cũng chưa từng chớp mắt,một lòng chỉ muốn làm cho hân cười,cái gì cũng nguyện ý.

__”Quay qua đây cho ta xem xem.” Lâm Ngôn vỗ vỗ bả vai Tiêu Úc,diện mạo Tiêu Úc xinh đẹp như một bức họa,Lâm Ngôn cười cười “Cưới vợ, làm tân lang, vui vẻ sao ?”

__Nói thật ?

__”Đừng nói, không muốn nghe.” Lâm Ngôn quay đi “Để cho ta giữ lại kỷ niệm.”

__”Còn một bộở trong túi, bị A Chu mang ra ngoài rồi ,ngươi đợi một lát, để ta tìm rồi trả lại cho ngươi.” Lâm Ngôn đề vai Tiêu Úc lại,lắc mình đi ra.

Ba người Doãn Chu vốn đang thổi lửa nấu cơm bên ngoài, cắt thịt thành từng miếng ném vào trong nồi,bỏ thêm chút thịt xông khói,nấu một thau lớn,vừa nấu vừa ăn, phá lệ thích ý.

Thấy Lâm Ngôn đi ra,Doãn Chu nhanh tay lấy nắp đậy nồi lại,”Ngươi đi ra làm gì,chưa suy nghĩ cẩn thận thì không cho ăn cơm,chúng ta không ăn cơm chung với kẻ ngốc,sẽ làm giảm chỉ số thông minh.”

__”Tôi lấy hôn phục,lão tử không ăn cơm, không có khẩu vị.” Mặt Lâm Ngôn không chút thay đổi nói “Đưa gói thuốc đây,nhìn hai ngày nay sắp nghen chết rồi.”

Vẫn luôn tưởng rằng mình có thể làm tốt,đứng ở vị trí của kẻ thắng,không có tình yêu thì nhất còn có tôn nghiêm,từ đầu đến cuối vẫn chưa từng thỏa hiệp,con đường lui còn dài hơn cả hướng đi trước mắt. Hân yêu,chính mình liên sinh tử tương tùy,hắn không yêu,thì chính mình sẽ dứt khoát từ bỏ,nói ta nhất định sẽ sống tốt. Nhưng khi phải tự tay ôm bộ quần áo này, trái tim lại đột nhiên quặn đau,nhói lên từng hồi một,toàn bộ ***g ngực phảng phất như bịđổđầy thứ chất lỏng chua xót,đứng trước mặt Tiêu Úc đấu tranh thật lâu,nói câu xin lỗi,sau đó lại ôm quần áo chạy vọt vào căn phòng đá phía sau giá sách,nhìn đến chiếc quan tài trống rỗng,hai vai hắn khẽ run rẩy,yếu hèn nghen ngào không nói nên lời.

Sau một lúc lâu mới tựa vào tường ngồi bệt xuống đất,châm điếu thuốc, hung hăng rút một hơi.

Tiêu Úc một mình ngồi bên trong quan thất,nhìn theo bóng dáng Lâm Ngôn,dùng sức siết chặt nắm tay,sau khi suy nghĩ thật lâu , mới nhẹ nhàng đi ra cửa.

Bên ngoài mọi người đang ăn mì hăng say,tiểu hồ ly đã vét sạch thịt trong bát của mình,đang dùng ánh mắt như hổ rình mồi mà nhìn chăm chăm vào bát của Doãn Chu,gặp Tiêu Úc đi ra, Doãn Chu lập tức ngừng đầu,trong lúc thất thủđã bị A Triệt trộm mất miếng thịt bò to nhất trong bát.

__”U, sao công tử lại đi ra ? Tức phụđâu rồi ?” Doãn Chu dùng sức nuốt đũa mì.

Tiêu Úc do dự thật lâu,mở miệng nói “Ta biết ngươi hiểu, giúp ta với.”

Doãn Chu liên tục lắc đầu “Không hiểu không hiểu,hai mắt công tử mọc trên đỉnh đầu,chưa từng để chúng ta vào mắt,tự ngươi dễ dàng người yêu bé bỏng của ngươi đi,ta không biết cũng không quan tâm.”

__”Ngươi ăn mì không ?” Doãn Chu giơ bát lên.

Tiêu Úc lắc đầu, xoay người muốn đi,nhưng vừa đi được vài bước đã rụt trở về,giống nhưđang đưa ra một quyết định cực kì khó khăn,ngay lúc Doãn Chu nhìn không được định kêu hắn có chuyện cứ nói thẳng thì vị công tử lưng eo thẳng tắp kia gian nan mím môi,quỳ xuống trước mặt Doãn Chu,doan doan chính chính mà khom lưng khấu đầu hành lễ, cái trán chấm đất,xong xuôi mới nhẹ nhàng đứng dậy,thành tâm nói một câu “Là ta hồ đồ.”

Doãn Chu phun một ngụm canh,sợ tới mức vội vàng đi qua phù hắn đứng lên “Đừng dừng, ta không dám nhận đâu,không phải các ngươi thường nói, nam nhân dưới trướng có hoàng kim sao !”

Tiêu Úc nở nụ cười “Đó là lúc không có việc cầu người.”

Doãn Chu nghĩ nghĩ “Nếu thành công thì ngươi tính sao đây ? Hai người các ngươi một người một quỷ.”

—”Không biết.” Tiêu Úc nói “Tùy vào hần, ta nghe hần.”

—”Thế này mới giống hần chứ!” Doãn Chu vui vẻ, trầm ngâm một hồi nói “Được rồi, biết da mặt công tử ngươi đây rất mỏng,ngươi chờ,trong vòng một tiếng đồng hồ nếu không thể làm cho Lâm Tử hồi tâm chuyển ý thì ta đây đi đầu xuống đất!”

—Về sau cũng đừng nói cho Lâm Tử biết là hai chúng ta thông đồng với nhau,ngươi như hần rất sợ mất mặt,đến lúc đó nhất định sẽ làm thịt ta.

A Nhan ngồi bên kia,nghe thấy hai người nói chuyện,liền bỏ bát xuống đất,trong mắt tràn đầy đau khổ,A Triệt lay lay tay hần hỏi làm sao vậy,A Nhan lắc đầu “Quý phu thê có cái gì tốt,con người một khi đã muốn chết thì ngay cả Diêm Vương cũng không thể ngăn cản.”

Thời điểm Doãn Chu bước vào,Lâm Ngôn đã hút hết điều thuốc cuối cùng,đang dụi mẩu thuốc lá xuống đất,nghe thấy tiếng mở cửa,liền ngẩng đầu liếc mắt một cái sau đó quay mặt đi.

Doãn Chu ngồi xuống bên cạnh hần,duỗi hai cái chân dài,châm điều thuốc nhìn Lâm Ngôn cười “Ta là cố ý đến đây cười trên nỗi đau khổ của người khác,ngươi cứ cần răng mà chịu đựng,ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu.”

—”Nhìn xem vẻ mặt của ngươi bây giờ,hốc mắt ửng đỏ,nhìn nơi này, nơi này.” Doãn Chu chỉ chỉ hai má Lâm Ngôn “Nước mắt còn chưa kịp lau khô,gạt ta còn được,vừa gặp con quỷ ngoài kia đã lòi,không sợ dọa người sao ?”

—”Đi ra ngoài.” Vừa mở miệng mới phát hiện yết hầu nghẹn ngào,không nói nên lời,Lâm Ngôn ho khan vài tiếng, kiệt lực tỏ ra bình tĩnh.

—”Ta là tới lấy quần áo,bên ngoài đều đã chuẩn bị xong,đầy đủ hết rồi, chỉ còn thiếu cái này.” Doãn Chu đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Lâm Ngôn “Đưa đây.”

Lâm Ngôn nghẹn lời,suy sụp ngồi trên mặt đất,ngẩng đầu nhìn Doãn Chu, mười ngón tay gắt gao bấu chặt liềm phục.

—Nhanh lên, đàn ông con trai mà lè mề cái gì.

Lâm Ngôn cắn môi,khom người ôm chặt bộ quần áo vào trong ngực,khàn khàn nói “Của ta.”

—”Chớ má của ngươi,chính chủ còn đang nằm trong quan tài kia.” Doãn Chu nói xong liền không chút lưu tình giật lấy bộ quần áo,Lâm Ngôn bật người lui về sau,hai mắt đỏ hồng trừng hần.

—”Dựa vào cái gì dám cướp đồ của ta,dựa vào cái gì mà một kẻ đã chết mấy trăm năm cũng chạy đến đây cướp đồ của ta,rõ ràng là của ta, của ta!” Cảm xúc bực tức dồn nén hồi lâu đột nhiên như nước vỡ bờ,cả người mềm nhũn ngã xuống,vỡ nát một mảnh.

—A Chu, người như ta chưa từng cưỡng cầu thứ gì,chưa từng tranh đoạt của ai,lớn như vậy cũng là lần đầu tiên không muốn nhường cho kẻ khác cái gì đó,là bưu kiện gửi nhầm địa chỉ cũng tốt,thư viết sai tên người nhận cũng tốt,ta không muốn trả,không muốn...

Sắc mặt Lâm Ngôn tái nhợt,hai tay ôm đầu dựa vào tường,toàn thân phát run “Mỗi người đều có tư cách nói thiên trường đại cửu,vĩnh viễn sánh cùng thiên địa,ta không cầu nhiều,chỉ cần một con quỷ,một con quỷ ngay cả thân thể cũng không có,chỉ cần có nó là ta đã mãn nguyện rồi,nhưng tại sao ngay cả điều nhỏ nhoi đó cũng không thể cho ta...”

Doãn Chu dùng chân đá đá Lâm Ngôn, “Nhìn người kia,đi a, không phải cần hần sao,vậy thì dứt khoát đi ra ngoài nói với hần,thoải mái cạnh tranh một lần!”

Lâm Ngôn lau mặt, hung hăng nói “Trong lòng hần sớm đã có người khác,ai thêm hần nữa!”

Doãn Chu khinh thường liếc mắt nhìn Lâm Ngôn “Thôi đi,không phải ngươi muốn hần quên kẻ đang nằm trong quan tài sao,suốt đường đi mọi người đều thấy, một đám người sống như bọn ta hần cũng không thèm để vào mắt,chỉ liều mạng che chở người,người ăn cái gì người mặc cái gì hần còn cần thận hơn người,trong lòng hần không có người ? Có quỷ cũng không tin.”

—”Mẹ nó, là do người quáikh kỷ mà thôi,có thứ tình cảm nào là thập toàn thập mỹ,trước khi hấn gặp người đã yêu người khác,bám theo người cũng là do kẻ khác an bài,nhưng hấn cũng đâu muốn làm như vậy.” Doãn Chu hừ hừ hai tiếng “Đồng chí quý này cũng thật xui xẻo,vợ chết ngay cả nhìn mặt lần cuối cũng không thể,thật vất vảđợi được đến lúc đầu thai,thì lại bị người coi nhưôn thần, tìm đủ mọi cách trốn hấn, giết hấn,không vui liền bảo hấn cút đi,sau khi nhớ lại khiếp trước thì hằng ngày bị người nói xỏ nói xiêng,mỗi lần đều là người dùng lòng tự trọng của mình để hét to người kiên cường người dũng cảm,người khinh thường,người vĩnh viễn không cần hấn...Lâm Ngôn, tính tình người nhưđàn bà vậy,cho dù ta có tôn kính thường thức,ngưỡng mộ ,sùng bái người, nhưng đổi lại là ta, ta cũng không thêm.”

Lâm Ngôn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Doãn Chu,hai mắt ửng đỏ nghẹn ra một câu người thì biết cái gì,Doãn Chu cười lạnh nói nếu cô gái anh thích bịđá,anh đây nhất định sẽ bỏ hết tất mà theo em ấy giải sầu,cái này gọi làđau lòng a. Còn người thì sao,người Tiêu Úc chờđã cưới vợ sinh con,sống tới tám mươi tuổi cũng chưa từng một lần quay đầu lại đốt cho hấn ít tiền giấy,người thì tốt rồi,cuối cùng đợi được cơ hội trả thù liền đâm người ta một nhát sau đó nói không cần người ta,người giống hệt Đoàn Trạch,lúc sống không biết quý trọng, chờ người ta chết mới cảm thấy hối hận,ngay cả quỷ cũng không thêm đồng tình với người!

Lâm Ngôn há hốc mồm,muốn phản bác lại phát hiện bản thân đuối lý,từ nhỏđến lớn hấn chưa từng cãi thua Doãn Chu,sững sốt nửa ngày,mới xì một tiếng nở nụ cười “Không ngờ người có tài ăn nói như vậy a...”

Doãn Chu cắt ngang lời hấn “Đừng đánh trống lảng,ta đang hết sức nghiêm túc làm công tác tư tưởng với người,tổ chức chỉnh đốn tác phong hoạt động,loại bỏ căn bã phong kiến,người xem,đã có“người” chấp nhận chờ người, ở bên cạnh người vôđiều kiện,hấn gọi Trương Úc hay Vương Úc thì có gì khác nhau,chuyện đáng xấu hổ quả thật làm cho người ta giận sôi! Nếu người thật sự thích hấn thì hãy lắng nghe quá khứ của hấn,đừng ép buộc hấn trở thành mẫu người lý tưởng của người, mà xem hấn như Tiêu Úc, một Tiêu Úc chân chính, người tự hỏi lại mình, đã bao giờ người tỏ ra tôn trọng hấn chưa ?”

—”Người thích điểm nào ở hấn ?” Doãn Chu ngồi xổm xuống đất,học ech mà nhảy nhót hai cái,đổi góc độ.

—”...Hấn vốn rất tốt với ta.” Lâm Ngôn nhất thời bị giáo huấn vẫn kịp lấy lại tinh thần, ngây ngô trả lời.

—”Phi!” Doãn Chu tán đầu Lâm Ngôn một cái “Gỗ mục không thểđiều,tự người suy nghĩđi.”

Mãi cho tới nhiều năm về sau, Lâm Ngôn cũng không hề biết Doãn Chu cùng Tiêu Úc đã thông đồng lừa hấn,nhưng lúc này Lâm Ngôn thật sự cảm thấy những lời thao thao bất tuyệt, nước miếng bay tứ tung của Doãn Chu có thể ghi vào sử sách,cần nhắc cần thận mới thấy ,nếu con quỷ thật sự không cần mình thìđã có thể phủi mông bỏđi lúc còn ở trần Liễu Mộc,nhưng con quỷđã không làm vậy,đắm chìm trong kiếp của kiếp trước cùng kiếp này màđi lang thang,một bên là người yêu đã chết đi, một bên là kiếp sau của người nọ...Bọn họ vốn là cùng một người,Lâm Ngôn lẳng lẳng nghĩ,một kẻ si tình đến tận xương tủy thì có gì sai,mà chính mình nhất định phải đẩy hấn xuống Địa Ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh ?

Cái gọi là bất ly bất khí,thực ra vẫn phải dựa vào người khác,một chút hiềm khích, Tiêu Úc còn chưa kịp rời đi,thì bản thân mình đã lãng quên,nhân phẩm của con người lắm lúc còn không bằng một con quỷ,con người luôn cần trăm chuyển thiên hồi mới hiểu được thế nào là yêu ,nhưng quỷ chỉ cần tin tưởng lẫn nhau, không buông tay nhau, đã yêu một người,liền không cần tôn nghiêm,không ai nọ ai.

Thế giới quan của quỷđơn giản hơn con người rất nhiều,so với con người, quỷ còn biết cách yêu hơn.

Gặp Doãn Chu muốn đi, Lâm Ngôn lập tức kéo hấn lại “Người nói,bây giờ....bây giờ còn kịp sao ?”

Doãn Chu vẫn mang vẻ mặt mờ mịt như trước,nhưng trong mắt lại lộ ra một tia giảo hoạt “Không phải còn chưa bái đường sao?”

Trong quan thất cực kì hỗn loạn,nền đồ nhỏ giọt xuống sàn,lộ ra đôi mắt u oán,Tiêu Úc mặc một thân hỉ phục đỏ tươi,ngồi trên bàn đùa nghịch cây bút lông Hồ Châu. Lâm Ngôn tiến đến,nhìn nhìn Tiêu Úc, khi bắt gặp đôi mắt thanh minh kia hấn lại không biết nên nói gì,há to miệng,nửa ngày mới nghẹn ra một câu “....Người không thể cưới hấn!”

Tiêu Úc không hề nghĩ tới Lâm Ngôn sẽ nói như vậy,rõ ràng cảm thấy sững sốt “Sao vậy ?”

Lâm Ngôn cảm thấy bản thân hệt như một con ech,***g ngực không ngừng phập phồng,há miệng trông cực kì buồn cười,nhưng Tiêu Úc vẫn đang nghiêm túc nhìn hấn,Lâm Ngôn muốn rút lại câu nói vừa rồi cũng

không được, hai má không khỏi ửng đỏ, cảm giác ảo não cùng ủy khuất bide nén mấy ngày nay lập tức tràn tới, thẹn quá hóa giận mà hung hăng quát Tiêu Úc “Lão tử đây chính là coi trọng người, mặc kệ người là người hay quỷ, lão tử đều muốn, đều chờ người, một năm không được thì lại một năm, mười năm không được thì thêm mười năm nữa, chờ cả một đời, chờ đến khi ta chết già, bị con mèo ở nhà ăn sạch, người muốn cưới hần, thì phải bước qua xác ta trước!!!”

Hần những tưởng Tiêu Úc sẽ khinh thường, miệt thị, trách cứ hần lật lọng, nhưng con quỷ lại tỏ ra trấn định một cách thần kì, lẳng lặng thả cây bút lông xuống, hỏi ngược lại “Người không cần ta đầu thai nữa sao?”

Lâm Ngôn tiến lên nắm lấy vạt áo Tiêu Úc “Trên đời này có rất nhiều ngọn núi, rất nhiều chùa chiền, hòa thượng cùng đạo sĩ, ta không tin không có biện pháp, nhưng nhất quyết không thếp ta chấp tay dâng tặng người đàn ông của mình cho kẻ khác, cho dù thật sự không có cách nào, ta tình nguyện người làm quỷ cũng không thể để người ra ngoài cùng kẻ khác tiêu dao khoái hoạt, chờ ta già bị bệnh sắp chết, ta cũng không cho phép một mình người tồn tại trên cõi đời này, ta sẽ tìm hòa thượng làm cho hai người chúng ta cùng nhau hồn phi phách tán!”

Tiêu Úc cười cười, nói câu tốt.

Lúc này đến phiên Lâm Ngôn ngây người “Tốt? Không lời nào khác sao?”

— “Hết rồi, ta cảm thấy rất tốt.” Tiêu Úc nói “Chúng ta đi, Dật Hàm đang ngủ, không cần quấy rầy hần, còn có bọn họ, chắc cũng đã chờ khá lâu rồi.”

Tiêu Úc cởi hỉ phục ra, xếp lại gọn gàng, bỏ vào trong quan tài của Đoàn Trạch, Lâm Ngôn vẫn còn chưa kịp tiêu hóa lời của hần, nhìn nhìn xung quanh, đôi nền long phượng còn chưa được thắp, sao mất tích rồi, còn có trái cây cùng chậu than đâu? Vừa quay đầu lại, chỉ thấy Doãn Chu đã sớm thu thập xong, đang chờ bọn họ xuất phát, gặp Lâm Ngôn nhìn mình, Doãn Chu mới nhếch miệng cười, hướng hần giơ ngón tay giữa.

— “Ta vẫn luôn cảm thấy Dật Hàm muốn nói cho ta biết điều gì đó...” Tiêu Úc kéo Lâm Ngôn ra ngoài, quay đầu nhìn thoáng qua gian quan thất cổ quái, căn phòng đá bí mật đã bị đóng kín, thư phòng bên ngoài vĩnh viễn phủ đầy tro bụi, Tiêu Úc mím môi, lắc lắc đầu “Thôi, tìm đường ra ngoài trước, nơi này không an toàn.”

Cửa thư phòng sau lưng bỗng chỉ nha một tiếng đóng lại, đoàn người đứng giữa dãy đạo, hương vị của mùi sợ vẫn còn chưa kịp tan đi, Lâm Ngôn nuốt nước miếng, nhớ tới chiến thuật đối khát vừa rồi của Doãn Chu không khỏi cảm thấy phần hận, rút cây xúc xích từ trong túi, hung hăng cắn một cái.

Dãy đạo vẫn tối đen, hẹp dài như cũ, bởi vì đã đi qua một lần, nên trong lòng mọi người đều đã có chuẩn bị, cho dù một khắc cũng không muốn trì hoãn, bật sáng tất cả đèn pin trong tay nhanh chóng hành quân, đây là lần đầu tiên bọn họ quay về kể từ khi dấn thân vào cuộc hành trình đầy nguy hiểm này, trong lòng mỗi người không khỏi cảm thấy vắng vẻ, Tiêu Úc tìm được tâm nguyện nhưng đến phút cuối lại quyết định từ bỏ, hai người bọn họ vẫn là một người một quỷ như trước, tiền đồ xa vời.

Chỉ hy vọng tương lai sớm chiều ở chung, Tiêu Úc sẽ không nhắc lại quãng thời gian mấy trăm năm sống cô độc cùng bóng tối, Lâm Ngôn nắm tay Tiêu Úc, nghĩ đến gian quan thất chứa đựng vô số hồi ức kia, bắt giác có chút chột dạ.

Giống như bản thân đang đánh cắp tình yêu của kẻ khác, vạch trần tất cả những kỉ niệm tốt đẹp trước mặt người đó, mang đi người mà hần đã từng tưởng niệm cả đời, nếu Đoàn Trạch có cùng tâm trạng với mình hiện giờ, chỉ sợ nhất định sẽ phần cắn chặt hàm răng, cắn đến chảy máu.

— “Cuối cùng cũng kết thúc rồi.” Doãn Chu lười biếng duỗi eo “Đi hết nửa tháng, lưng cùng thắt lưng đều đang kêu gào, thật muốn về nhà hảo hảo tắm rửa một cái, sau đó đi ra ngoài ăn thịt nướng, mùa này mà được uống bia thì sướng biết mấy!”

A Nhan khẽ nhếch miệng cười, hai mắt nhìn chằm chằm đằng xa, Doãn Chu vui vẻ “Đạo sĩ uống rượu không, về nhà chúng ta nhất định ăn mừng, ăn mừng sống sót sau hoạn nạn!”

A Triệt nhảy nhót, liên tục la hét muốn ăn thịt dê, thịt heo, thịt bò, thịt gà, đủ thứ loại thịt, mọi người nói nói cười cười với nhau, trong lúc nhất thời bầu không khí tràn ngập vui sướng, nhưng sau khi đi được hai mươi phút, Lâm Ngôn mới từ trong tiếng cười hồi phục tinh thần, đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không được bình thường, lập tức dừng lại, nghiêm túc đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

—”Sao không đi nữa ?” Doãn Chu nhạc nhiên hỏi.

Lâm Ngôn giơ đèn mở lên soi phía sau,lại nhìn ra trước, do dự nói “Thời điểm chúng ta vào,đoạn đường này đã dài như vậy sao ?”

Nghe vậy A Nhan mới dừng bước, suy ngẫm một hồi, mới lắc đầu “Quả, quả thật này giờ có chút lâu...Ta nhớ rõ chúng ta đi từ trận đầu người đến quan thất tổng cộng chưa tới mười phút,lúc ấy chúng ta còn, còn đặc biệt dừng lại nghỉ ngơi...”

Sắc mặt Doãn Chu lập tức trở nên khó coi,chột dạ nói “Có nhớ lắm hay không ?”

Nhất thời không người trả lời,đồng loạt nắm chặt đèn pin trong tay nhanh chóng bước đi,nhưng chuyện quỷ dị nhất rồi cuộc cũng đã xuất hiện sau khi bọn họ quyết định tiếp tục hành tẩu,cuối đường,không hề có trận đầu người,cũng không có cửa ra,mà trước mắt chính là một cánh cửa gỗ đơn sơ đang khép hờ, do những tấm ván gỗ hợp thành,mực nát nặng nề kéo kẹt lắc qua lắc lại,sau cánh cửa là hắc ám không cùng vĩnh viễn không có chừa mịch.

Mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo,giọng Lâm Ngôn hơi hơi phát run, hoảng sợ vươn tay chỉ vào cánh cửa “Này...này không phải là quan thất...của Đoàn Trạch sao ?”

—Sao chúng ta lại quay về chỗ này ?

Khi cánh cửa gỗ từ từ hé mở, đoàn người phát hiện bên trong được bài trí giống hệt như trong thư phòng của Đoàn Trạch,sau khi nhìn thấy sắp xếp,như quan tài,dấu vết của bếp lửa cùng tàn thuốc trong thạch thất vẫn còn nguyên ở đó,tất cả đều không thể không thừa nhận một sự thực :

Bọn họ bị....

Quỷ dẫn đường.

END 65

66. Chương 66

Quỷ dẫn đường

Đường tối đen tựa như một con đường cứ mãi nối tiếp nhau không đầu không đuôi,mỗi một khối đá đều được mài giũa tỉ mỉ,bao phủ một lớp rêu mỏng, để đèn bằng đồng thau chạy dài khắp hành lang, kéo đến màn đêm bất tận.Mọi người giơ đèn mở, mờ mịt đi về phía trước,mỗi lần đều xuất phát từ cửa quan thất của Đoàn Trạch, nhưng sau gần một tiếng đi bộ, họ vẫn lại trở về nơi xuất phát.

Hai cánh cửa gỗ đơn sơ mực nát làm cho người ta cảm thấy khủng bố lạnh lẽo,nó vừa là mở đầu vừa là kết thúc, một u hồn vô hình đang ở trong đó ngủ đông,giam cầm tất cả kẻ xâm nhập vào trong bụng.

Một đường tuy rằng rét lạnh,nhưng mọi người đều đã đổ đầy mồ hôi, Doãn Chu oán hận lau trán,vặn nắp chai ,đổ nước lên người “Này giờ chúng ta cứ đi lòng vòng,mẹ nói,chỗ này thật quái đản,chẳng lẽ là cơ quan ?”

Lâm Ngôn giắt lấy chai nước trong tay hắn “Đừng lãng phí,chúng ta đã đi hơn ba tiếng rồi,có đi nữa cũng phí công mà thôi,nếu không tìm được nguyên nhân bị quỷ dẫn đường thì nó sẽ không cho chúng ta ra ngoài,phải tiết kiệm nước một chút, vạn nhất...”

—Thao, không có vạn nhất,đừng nói chuyện xui như vậy.

Mọi người nghe Lâm Ngôn nhắc nhở, đều nhìn không được bắt đầu cảm thấy khẩn trương,nhìn vào sâu trong đường tối đen trước mặt,trong lòng không khỏi lần lần cần nghi hoặc,thứ gì có thể làm cho một ngôi mộ chỉ trong vòng vài giờ ngắn ngủi có thể thay đổi lớn như vậy ? Bọn họ còn bị nhốt ở trong này bao lâu nữa ?

—”Quý dẫn đường, quý dẫn đường,anh bạn quý trong đội của chúng ta sẽ không làm như vậy.” Doãn Chu siết chặt bình thủy tinh trong tay “Không chừng chính là linh hồn của hai người chết oan ngoài kia gây ra,hay chúng ta đã lọt vào mê hồn trận a ?”

—”Không thể nào,nếu cóâm hồn tới gần thì không có lí nào chúng ta lại không cảm nhận được,nơi này hoàn toàn không có quỷ, nhưng oán khí càng ngày càng nặng,hệt như trận đầu người kia.” Tiêu Úc nói “Khó chịu quá...”

Lâm Ngôn lo lắng nhìn Tiêu Úc, Tiêu Úc hiểu ý Lâm Ngôn, xoa xoa mu bàn tay của hắn, nhẹ nhàng nói “Còn có thể chống đỡđược một lát,không sao đâu.”

Doãn Chu nhíu mày “Chuyện này thực không khoa học,vô luận dừng đạo có dài như thế nào,thì số lượng đèn cũng phải có hạn,chỗ này căn bản không có lối rẽ,chẳng lẽ không gian bị bóp mép, xuất hiện vết nứt thời gian,hay là chúng ta bị trúng thôi miên đại pháp ?”

Lâm Ngôn cười khổ, “Đạo này chúng ta toàn gặp phải những chuyện phản khoa học,hiện tại, ta cũng không biết nên tin cái gì, không nên tin cái gì. Nhưng nghe nói, trong núi thường xuất hiện trường hợp này,khoa học giải thích là do khi con người rơi vào tình trạng kiệt sức sẽ xuất hiện ảo giác,hơn nữa trong lúc đi thì lực sử dụng giữa hai chân không giống nhau, nhìn như đi thẳng nhưng thật ra thìđang đi thành vòng tròn.”

—”Nhưng, nhưng nơi này là dừng đạo ,không phải sao,căn bản không có cơ hội đểđi đường vòng,chúng ta cũng không cảm thấy mệt mỏi.” A Nhan suy tư nói “Tiêu Úc nói rất đúng,nếu là do quỷ hồn quấy phá,thìít nhất một trong chúng ta cũng đã phát hiện ra,nhưng lại không phát hiện được gì, ta hoài nghi đây là do kiến trúc cơ quan.”

—”Minh mộ lấy sự linh hoạt làm đầu.” Lâm Ngôn nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên “Không chừng là do lúc chúng ta ở trong quan thất thì mộđạo bên ngoài đã bịđổi ? Nói vậy,nhất định phải có mối nối giữa đoạn dừng đạo cũ và mới,chúng ta lại đi một lần nữa,lần này phải cẩn thận quan sát mấy khối đá trên vách tường.”

Đề nghị này kháđáng tin,đoàn người cũng coi như phần chấn,hai người một tổ vừa đi vừa tìm kiếm vết nứt hay khe hở khả nghi giữa các khối đá trên vách tường,A Triệt là trẻ con không kiên nhẫn,một mình cầm đèn đi ở phía sau,lần thứ hai kiểm tra lại những nơi mà mọi người đãđi qua.

Vì dùng biện pháp này nên tốc độ di chuyển rất chậm,không muốn để sót bất cứ dấu vết nào mà cơ quan để lại,mọi người hầu nhưđều ngồi xổm xuống tiến về phía trước,trước kiểm tra mặt đất, sau đó lại sờ soạng hai bên vách tường,mỗi một khối đáđều được gắn với nhau vừa khít đến hoàn hảo,đừng nói là sơ hở, mà ngay cả một lỗ hổng cũng không có. Nguyên bản trong vòng một tiếng có thểđi hết dừng đạo,nhưng lần này lại mất gấp ba thời gian,hai chân run run,ngón tay bịđá tẩm lạnh buốt,thẳng đến khi A Nhan đi ở phía trước nhẹ nhàng thở ra một hơi,mọi người đều đồng loạt ngẩng đầu,dùng đèn pin đảo quanh,sau đó tất cả lại giống như quả bóng bị kim đâm, xì hơi.

Trước mắt vẫn là cánh cửa gỗ mục nát bị tàn phá,xuất hiện trong bóng đêm, vô thanh vô tức quỷ mị.

Bọn họđã trở lại.

—”Sao, tại sao lại có thể như vậy...” A Nhan lấy la bàn ra,kim đồng hồ thẳng tắp chỉ về phía Tiêu Úc “Không phải cơ quan,gần đây lại không có con quỷ nào lợi hại,sao không thể ra được chứ ?”

Không có người trả lời,tất cảđều mở miệng.

Doãn Chu bỗng hít hít mũi “Các người có ngửi thấy mùi tanh hay không ?”

A Nhan nhíu mày cẩn thận ngửi ngửi,nói tiếng không tốt “Mùi này trong đạo thuật gọi là oán uế,do oán niệm của người chết tạo thành,có lẽ nóđược sinh ra từ trận đầu người,vậy, chúng tổ chúng ta tuy rằng bị nhốt ởđây,nhưng thực tếđang ở rất gần trận đầu người.”

Sắc mặt Tiêu Úc bắt đầu thay đổi,sau khi đoàn người dừng lại liền gối đầu lên vai Lâm Ngôn, ngay cả ngẩng đầu không nguyện ý,Lâm Ngôn biết hắn đang nỗ lực khắc chếảnh hưởng từ trận đầu người,cường chế nôn nóng trong lòng,lời kéo con quỷôn nhu nhắc lại những kỉ niệm lúc bọn họ còn ở nhà.

Vừa nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì chuyện càng tệ hơn đã xảy ra, không chỉ Tiêu Úc, mà ngay cả A Triệt cũng không bình thường, hai chân bắt đầu run lẩy bẩy, hai hàm răng cao thấp đánh lập cập, dựa vào vách tường, cuộn tròn thành một đoàn.

— “Thật đáng sợ, lạnh quá, nó sắp tới, sắp tới...” A Triệt ôm đầu gối “Chạy mau, mau đào mệnh...”

— “Cái gì sắp tới ?” Doãn Chu ôm hồ ly đặt lên đầu gối của mình, tiểu gia hỏa ngửi được hơi người, coi trời bằng vung mà rút vào trong lòng Doãn Chu, run cầm cập nói “Không biết, không biết là cái gì, nhưng cảm thấy rất đáng hãi...”

Doãn Chu nhéo nhéo cái ót của A Triệt “Không biết thì người sợ cái gì, cho dù có chó sói tới đây, chúng ta cũng to hơn người, muốn ăn thì ăn chúng ta trước, không đến lượt người đâu.”

Tiểu hồ ly lập tức ngừng đầu nhìn hấn “Thật sao ?”

— “Lừa đứa con nít như người làm gì.”

— “Chim bay cá nhảy mạng mình là quan trọng.” Tiêu Úc quay đầu nhìn dũng đạo, nắm tay Lâm Ngôn nói “Về quan thất trước đi, cách trận đầu người càng xa càng tốt.”

Lâm Ngôn gật đầu, sau đó mọi người bắt đầu thu thập mọi thứ đi vào quan thất.

Trong thư phòng của Đoàn Trạch không hề có bất cứ biến hóa nào, cái bàn, quan tài, giọt nến loang lổ trên đất. Tất cả ném túi đồ xuống đất, tình huống bên ngoài quỷ dị, mọi người không dám tách ra, đành phải ngồi xếp bằng tụ thành một vòng tròn, đáng ăn mừng là bên trong cửa gỗ oán khí cũng phai nhạt không ít, A Triệt dựa vào người Doãn Chu, dần dần không hề run rẩy nữa, nhưng vẫn cuộn tròn như cũ, thỉnh thoảng ngẩng đầu kinh hoàng quan sát xung quanh.

— “Nếu có thể đi vào, thì nhất định có đường ra ngoài.” Lâm Ngôn an ủi mọi người, cho dù trong lòng hấn cũng thấp thỏm không yên “Chúng ta không thể mất bình tĩnh, tỉnh táo ngắm lại xem, chúng ta cuồn cuộn một trăm tám mươi độ trở lại đây, việc này rất không bình thường, cho dù chủ nghĩa duy vật không làm gì được trong trường hợp này, nhưng những chuyện lạ cũng không phải vô duyên vô cớ mà phát sinh.”

— “Không biết đường, đi đến những nơi chưa từng đi qua, đi đến đi lui sẽ vòng trở lại, ông nội nói chạy đến ngọn núi xa xa bên kia, nhất định sẽ bị chó sói ăn thịt.”

— “Có thể là con đường đã bị thay đổi, không còn là cái lúc trước nữa.” A Nhan nói “Nhưng vừa rồi lại không phát hiện ra chỗ khác thường.”

Doãn Chu gãi gãi đầu “Có lẽ là xuất hiện ảo giác, cứ tưởng bản thân đi thẳng nhưng thực tế thì không phải.”

Lâm Ngôn ghi chú lại suy đoán của mọi người, nhìn trong chốc lát, rút ra kết luận “Tóm lại chính là con đường có vấn đề, hoặc là chúng ta không bình thường, bên ngoài oán khí ngất trời, ngay cả trận đầu người cũng đều rục rịch, nói không chừng trong dũng đạo này còn ẩn dấu một cơ quan chống trộm khác, để người ta cớ đi mà không có về!”

Tiêu Úc mím môi suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nắm lấy bả vai Lâm Ngôn “Đá, đá cùng đến đền đều không bình thường!”

Lâm Ngôn nhất thời không hiểu, Tiêu Úc bổ sung “Lúc này ta có thể đến những khối đá trên vách tường, mỗi một tấm đều giống nhau như đúc, mộ đạo được xây dựng bằng bàn tay của con người, cho dù suốt mấy trăm cũng không có người đặt chân đến, nhưng làm cách nào mà những mảng rêu bám bên trên cũng giống nhau như đúc ?”

Tất cả nghe xong đều ngây ngẩn cả người, sau đó đều tự nhớ lại cảnh tượng trong mộ đạo, vừa mới vì tìm kiếm mối nối giữa các lối rẽ mà đã cẩn thận kiểm tra từng khối đá được cấn trên vách tường, quả thật đúng như lời Tiêu Úc nói, xác suất khác nhau là cực nhỏ, Lâm Ngôn lúc đó còn âm thầm tán thưởng kiến trúc thời Minh thật hoàn mỹ, nhưng khi ngắm lại, nếu là do con người làm ra thì không phải khối nào cũng có thể chính xác đến từng chi tiết như vậy.

Doãn Chu bổ sung nói “Đúng rồi, vừa này ta nhìn thấy đền bên cạnh có một lỗ hổng, mấy chục đền phía sau cũng có, lúc ấy ta còn tưởng rằng đó là ký hiệu do thợ đục để lại, không để tâm.”

A Nhan bỗng đứng run lên, nhỏ giọng nói “Chỗ, chỗ vừa rồi mà chúng ta đi...thật là dững đạo sao ?”

Lâm Ngôn không khỏi rùng mình,tuy rằng không nhớ rõ lúc vào mộ đạo có bình thường hay không,nhưng bây giờ nghĩ lại,mỗi khối đá đều giống nhau như đúc,mỗi một đống cũng giống hệt nhau,quả thật tựa như đã được in ra từ trong máy tính,nếu nói chúng là kết quả từ bàn tay khéo léo của con người,thì không bằng nói chúng là một đoạn ảo giác đã được sáng tạo một cách hoàn mỹ,nói cách khác, nếu dững đạo không phải là dững đạo,vậy trong suốt mấy tiếng đồng hồ bọn họ đã đi đâu ?

Có lẽ bọn họ vốn vẫn đứng trước quan tài của Đoàn Trạch,mà bộ xương khô trong quan tài đang dùng đôi mắt oán độc mà lạnh lẽo quan sát bọn họ đi lòng vòng xung quanh,không, không phải đôi mắt,mà là hai cái lỗ đen ngòm,trào phúng hấn, tên trộm đã bắt cóc người yêu lúc còn sống của mình...

Cảm giác tội lỗi cơ hồ làm cho toàn thân Lâm Ngôn phát run,liếc mắt nhìn chiếc quan tài nằm giữa thư phòng,bắt buộc chính mình thu hồi suy nghĩ,gõ gõ cán bút lên giấy “Nếu cảm quan của chúng ta xảy ra vấn đề,vậy bây giờ bịt mắt đi lại lần nữa,thì có phải sẽ không bị ảnh hưởng hay không ?”

Vừa dứt lời, cửa thư phòng đột nhiên phịch một tiếng, mở ra.

“Cái quái gì vậy ?” Doãn Chu sợ hãi kêu lên,cánh cửa sổ mục nát dường như bị gió thổi,kéo kẹt kéo kẹt đung đưa,nhưng mà mọi người đợi hồi lâu,cũng không thấy có người tiến vào,ngoài cửa vẫn là hắc ám vô tận.

Mùi tanh tràn ngập thư phòng,Lâm Ngôn rút thanh kiếm gỗ đào của A Nhan ra, đặt trước ngực,dùng cảm đi qua đóng cánh cửa lại,sau đó còn kéo ghế qua chặn trước cửa.

Cái ghế làm bằng gỗ đàn mộc rất nặng,nhưng thứ ngoài cửa hiển nhiên vẫn không chịu buông tha cho bọn họ,phẳng phất như có một bàn tay vô hình không ngừng đánh lên cửa,chiếc ghế bị chấn động, cạch cạch kêu vang.

“Không còn thời gian,chúng ta phải rời khỏi chỗ này càng sớm càng tốt.” Lâm Ngôn nhíu mày “Kể xây mộ chắc chắn là cao thủ dưỡng quỷ,nếu cứ tiếp tục thì tình huống chỉ ngày càng tệ hơn mà thôi.”

A Nhan trầm tư một hồi, đột nhiên mở miệng “Các người chờ ta ở đây,ta bịt mắt đi ra ngoài,không chừng sẽ có hy vọng,cứ để ta thử một lần xem sao!” Nói xong liền cầm kiếm gỗ đào muốn đi ra ngoài, Doãn Chu tiến lên giữ chặt hấn lại “Người quá can đảm rồi,hiện tại bên ngoài không hẳn chỉ có một con quỷ dẫn đường,vạn nhất có cái gì khác...”

Lại phịch một tiếng vang lên,cửa gỗ mục nát đã không còn chịu được va chạm,bị đẩy mạnh, lộ ra một khe hở.

Mọi người hai mắt nhìn nhau,A Nhan lấy lọ chu sa cùng tro nhang ra,vẩy lên cửa,sau đó xếp đồng tiền xung quanh,cửa gỗ vì thế mịt mịt chấn động,run rẩy lắc lư trong bóng đêm,không còn mãnh liệt đánh vào chiếc ghế nữa.

Doãn Chu cảm giận “Mẹ nó, trong cái mộ tam qua lương tảo này cũng bày đặt giả thần giả quỷ,nằm đây còn phải ngủ chung với lệ quỷ không cảm thấy khó chịu sao ?”

“...Đợi đã!” Lâm Ngôn đột nhiên mở miệng,nhìn chằm chằm Doãn Chu “Người nói tam qua lương tảo là có ý gì ?”

“Là không có cái gì đáng giá...”

Lâm Ngôn quan sát xung quanh, giật mình nói “Là phán đoán của chúng ta có vấn đề!”

“Bọn trộm mộ thừa biết những vật bồi táng đều được chôn trong quan thất,nếu mộ chủ thật sự muốn chống trộm thì hẳn phải đem thủ đoạn lợi hại nhất của mình để trong này,nhưng vì cái gì trong phòng lại không có gì hết,thậm chí, ngay cả một chút oán khí cũng không có,thêm vào đó đã là trộm mộ đứng đắn thì có thể quan minh chính đại đi vào bằng cửa chính như chúng ta sao ? Nếu đào đường hầm thông tới đỉnh quan thất,thì căn bản không hề đi qua trận đầu người!”

Lời nói còn chưa dứt, bên ngoài đột nhiên nổi gió,cạ với ghế dựa phát ra những tiếng két két chói tai,mọi người đều im bật, khẩn trương nhìn hai cánh cửa lung lay sắp đổ kia.

Lâm Ngôn áp chế cảm giác sợ hãi trong lòng, kiệt lực làm cho bản thân bảo trì trấn định, đầu óc xoay chuyển luân hồi “Chúng ta luôn làm một điều, nếu không phải là do tà thuật hay cơ quan, mà là do con người gây ra thì sao ? Nếu kẻ đó đang đứng ngoài cửa, thuận lợi chờ đợi đến tận bây giờ ?”

— “Người nói người kia là...” Doãn Chu theo bản năng lui về phía sau “Miếu chủ!”

Tiêu Úc lấy ngón tay xoa xoa huyệt Thái Dương, áp chế ảnh hưởng của oán uế, con người dần dần đục ngầu, Lâm Ngôn được mở ra tuệ nhãn, nên liền phát hiện lệ khí xanh đen ẩn ẩn bao lấy cơ thể Tiêu Úc, vừa vươn tay muốn ôm eo hắn, thì đã bị Tiêu Úc lắc đầu đẩy ra, cắn răng nói “Đừng chạm vào ta, ta sẽ không làm hại các người, mau tìm kiếm đường hầm, từ đường hầm mà thoát ra ngoài!”

Lâm Ngôn dùng sức gật đầu, rút súng từ thắt lưng, tra đạn vào, quay đầu phân phó “Từ lúc đến đây vẫn chưa nhìn thấy cửa hầm mà hai người chết ngoài kia dùng để đột nhập vào, vậy nó chắc chắn đang ở trong căn phòng này, chúng ta chia nhau ra tìm!”

Mọi người giống như được lên dây cót, đều tự giác chia nhau ra hành động, gian quan thất này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, bởi vì được đặt một bộ bàn ghế cùng giá sách, nên trông như một ngôi nhà bình thường, bởi vậy trong từng góc ngách đều có khả năng che giấu cửa hầm, mọi người nhìn không được lo lắng, tiếng kéo bàn kéo ghế, tiếng giá sách ngã nhào trên mặt đất tạo nên những âm thanh loảng xoảng loảng xoảng, cộng thêm tiếng cửa gỗ bị đánh bật cạ vào ghế kết kết chói tai, không gian nhất thời trở nên hỗn loạn.

Tiêu Úc thấy động tác của mọi người quá thô bạo, trong mắt dâng lên một tia bi thương, Lâm Ngôn đang cầm một cuốn sách cổ, đột nhiên quay đầu nhìn Tiêu Úc, không đành lòng xoa xoa lưng hắn “Người đừng tìm với bọn ta, đi qua ngòi cùng hắn đi, chúng ta về sau sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa.”

— “Người sống quan trọng hơn.” Tiêu Úc khôi phục tinh thần, lắc lắc đầu “Luôn cảm thấy đã quên điều gì đó, biết là rất quan trọng, nhưng luôn thiếu chút nữa...”

Cửa gỗ bỗng mạnh đánh vào thành ghế kết kết một tiếng, tạo ra khoảng không chừng một tấc, khe cửa càng ngày càng mở rộng, một đoàn hắc vụ tựa như oán khí ào ạt tràn vào bên trong, A Triệt đang khom người xuống đất tìm kiếm, đột nhiên bị mùi tanh tưởi nồng nặc vây quanh, lập tức đặt móng ngòi xuống đất, ôm lấy đầu gối không ngừng run run.

— “Bên này!” A Nhan đứng trong thạch thất hướng ra ngoài kêu to, “Các, các người lại đây xem!”

Mọi người vội vàng chạy tới, gian phòng đá trừ một chiếc quan tài ra thì không hề có bất cứ vật dụng nào, liếc mắt một cái là có thể thấy rõ, nắp quan tài bị đẩy ra, A Nhan đang cẩn thận kiểm tra những bộ phận bên trong, thấy mọi người đi vào liền chỉ vào nắp quan tài nói “Bên trong, bên trong có chữ viết này!”

Quan tài được đóng bằng gỗ Hoàng Đàn có kích thước khá lớn, nắp quan tài hình vòm cung dài khoảng hai thước, mỗi một bộ phận bên trong đều được khắc đầy những văn tự, một hàng chữ viết đoạn chính thanh tú, Lâm Ngôn vươn người qua xem, liếc mắt một cái liền đọc được hai cái tên “Tiêu Úc” cùng “Đoàn Trạch”, văn tự được dùng theo thể loại văn ngôn cùng những chữ phồn thể hiếm thấy nên tương đối khó hiểu, chỉ đọc lướt quá một lần, sẽ không hiểu được nội dung, nhưng số lần xuất hiện của hai cái tên “Tiêu Úc” và “Đoàn Trạch” thì không hề thiếu.

— “Này hình như... là ký sự cuộc đời ?” A Nhan do dự một lát, thấy vẻ mặt của Lâm Ngôn và Tiêu Úc đều tỏ ra nghiêm túc, liền tự giác thối lui ra ngoài.

— Thành Hóa năm thứ mười tám, ngày mười ba tháng năm, dương vừa mới mất, cô cùng biểu huynh Tiêu Úc đến Tần Dương nương nhờ Đoàn gia, đó là một ngày mưa to, quần áo trên người tiểu tước đầm... Ta cùng biểu huynh ngồi ở tiền đình, trò chuyện với nhau thật vui, lang quân sơ phùng, tam sinh hữu hạnh...

Lâm Ngôn vừa đọc được một hàng, chỉ cảm thấy trong đầu ong ong tác hưởng, một mảnh mờ mịt, không khí xung quanh giống như một bức tường xám xịt bao lấy hắn, chợt nhớ lại những chuyện đã xảy ra năm đó, cơn mưa tầm tã không ngớt, nước suối bị hạt mưa quấy động, không ngừng cuộn sóng, bên tảng đá mấy đuôi cá đang vất vả quấy đạp mà đi, dưới đình bạch y công tử một thân thoát trần, giơ lên bức tranh còn đang dang dở, giấy Tuyên Thành bị xé nát hóa thành cánh hoa trôi theo dòng nước, cổ đại thể thê, con suối uốn lượn, xơ xác tiêu điều...

Tiêu Lang vì cái gì lại không chịu quay đầu, liếc mắt nhìn ta một lần, chẳng lẽ trong mắt người Hàm Nhi chỉ là kẻ xa lạ sao ?

Ký ức ục ục tràn về thiêu đốt tất cả ngũ tạng lục phủ, chiếc nắp quan tài tràn ngập văn tự này, hắn cùng người kia sớm đã u u tương hợp, Lâm Ngôn ngay cả một câu không nói nên lời, phảng phất giống như bị sấm dữ đánh trúng, đánh tan ba hồn bảy vía, hồn phi diệt yển, thì ra ký ức từ thuở hồng hoang mà hắn đã mất đi, đang ẩn tránh trong nắp chiếc quan tài, khoác một thân áo ướt đầm, rách nát tả tơi, phiêu phiêu đang dâng, lang thang tìm kiếm hắn!

Thanh âm bên ngoài hắn đều không thể nghe rõ, ngay cả giọng nói của Doãn Chu bên tai, hắn đều không hề cảm nhận được, thùy mắt liếc qua bên người cũng không có Tiêu Úc, giờ phút này, chỉ còn lại một mình hắn, kinh ngạc hoài niệm lại một câu chuyện bi ai đã ngủ yên từ hàng trăm năm trước, vĩnh viễn không thể buông tha chấp niệm, một cuộc mưu sát dính đầy máu tươi, lúc ngẩng đầu lên, phảng phất như mất đi không chế, nước mắt không ngừng trào ra.

__”Ta nhớ ra rồi...” Lâm Ngôn siết chặt hai tay, ngẩng đầu nhìn Doãn Chu, ghen ngào vừa cười vừa khóc “Cái gì Đoàn Trạch, cái gì Lâm Ngôn, chúng ta căn bản chỉ là một người, cùng một linh hồn! Hắn tạo nghiệt, hắn khiếm trái, bây giờ đến lượt ta trả...”

Doãn Chu nhìn thấy Lâm Ngôn khóc khóc cười cười giống như kẻ điên, liền bị kinh hách, sau đó nắm lấy Lâm Ngôn dùng sức lắc nói người làm sao vậy, Lâm Ngôn thê lương nhìn hắn, vuốt ve chiếc quan tài bằng gỗ Hoàng Đăng quý giá, thất thanh nói “Ta không quên ta là ai, ta chỉ là vừa mới nhớ lại tất cả, A Chu, người thấy chiếc quan tài này đẹp sao ? Đây là ta tự tay tạo nên, tiêu phí hết bảy vạn lượng bạc trắng, hơn ba trăm thợ mộc, là chiếc quan tài lấy từ núi Nam Cương mà ta tự làm cho mình!”

__”Người điên rồi! Nói bảy vạn giớ! Mau theo ta về nhà, đừng ở cái nơi quái quỷ này nữa!” Doãn Chu hốt hoảng la lên.

Nhưng Lâm Ngôn vẫn bất vi động sở, quay đầu cười nói “Chúng ta sai lầm rồi, vẫn luôn sai, đừng tin lời quỷ nói, quỷ, chỉ nhớ rõ thứ mà nó muốn, linh hồn của kẻ chết oan mang theo oán khí, phải truy hồn quay về đời mạng thì mới có thể tẩy sạch uế khí trên người, tiếp tục đầu thai...”

__”Người có biết lúc hắn nói với ta “Ta muốn người chết!” là có ý gì sao ?

Doãn Chu dường như bị bầu không khí quỷ dị này lấy nhiễm, bắt đầu cảm thấy khẩn trương “..Ý gì ?”

Lâm Ngôn cười nói “Cái gì minh hôn, cái gì báỉ đường, hắn căn bản không phải vì tình yêu mà trở lại nhân thế! Tiêu Úc là bị người ta hại chết, tử trạng thê thảm, mất mộng hồng sa, chân hệ tơ hồng, bị kẻ khác nguyên rửa chết thảm, mai táng ở nơi chiêm tối tăm, dùng sáu mươi bốn chiếc đinh đồng phong ấn nắp quan tài, mỗi một chiếc đinh chính là một câu chú, giam cầm mấy trăm năm làm cho hắn hóa thành lệ quỷ, vĩnh viễn không thể siêu sinh, sở dĩ hắn trở lại vốn là để báo thù!!!!”

Doãn Chu mất nửa ngày vẫn chưa hồi thần, quay đầu nhìn qua, Tiêu Úc đã biến mất không thấy, trong gian thạch thất âm u này, đèn mờ lắt lự tạo ra một đường sáng mờ tối, vừa lúc rơi vào gương mặt vụn vỡ đau khổ của Lâm Ngôn, Lâm Ngôn cười nói “Người biết ai đã hại hắn không?”

__”...Ai ?” Doãn Chu lui về phía sau, vẻ mặt đại biến.

__”Đoàn Trạch, Đoàn Dật Hàm.” Lâm Ngôn chống tay lên chiếc quan tài, nặng nề quỳ xuống.

END 66

67. Chương 67

Thành Hóa năm thứ mười tám, ngày mười ba tháng năm.

Tấn Dương

Câu chuyện bắt đầu vào một chiều mưa tầm tã.

Khi đó hần không gọi Lâm Ngôn,hắn gọi Đoàn Trạch,là con trai độc nhất của Đoàn gia,lớn lên xinh đẹp sạch sẽ lại thanh tú,cha mẹ càng thêm sủng ái,bởi vậy từ nhỏ đã hình thành tính cách bốc đồng,không sợ trời không sợ đất,suốt ngày chỉ biết chọi gà đá dê,học được vài chữ,cũng từng đọc qua hai ba quyển sách coi như bài trí,mỗi vị tiên sinh được mời đến nhà đều bị hần chọc tức đến học máu,mười một tuổi,Đoàn phụ đốt đèn đêm khuya xem sổ sách,ngẩng đầu liền thấy hần đứng ở cửa,nói lại không nghiêm túc nghe tiên sinh giảng bài sao,Đoàn phụ nghĩ nghĩ,lại nói người làm ăn thì đọc sách có ích gì,học kinh thương đi thôi.

Sĩ nông công thương,thương nhân là thấp kém nhất,ngày tiến đầu kim,thước lặn trần thương,nhưng vừa thấy quan huyện cũng phải khúm núm cúi người,phải tặng gạo đến nhà quan lại cùng tú tài vào mỗi dịp lễ tết,ngay cả trang trí trong nhà cũng không thể tùy ý bố trí,chỉ có chuyện ăn uống là coi như thoải mái.

Đoàn Trạch học buôn bán hai năm,một ngày cao hứng liền tự mình chạy đến học đường chơi,không ngờ lại bị đường ca đường đệ châm biếm,nói hần chỉ là con của kẻ bán hàng rong,đến trường làm gì,thức thời thì ngoan ngoãn ở nhà đọc thêm vài quyển sổ sách,sau này còn biết nổi tiếp nghiệp con buôn.

Đoàn Trạch luống cuống tay chân đứng sững tại chỗ,nhìn lớp học loạn thành một đoàn,trang sách bay tứ tung,rơi trúng người hần,tựa như cánh chim bồ câu trắng,kinh sử tử tập,cẩm tú văn chương.Đó là lần đầu tiên hần hiểu được sự khác biệt giữa người với người,liền ba chân bốn cẳng,hướn ha hướn hải chạy về nhà.Đến nơi mới biết,Đoàn phụ có một người trưởng tử đã gả đi xa,cô gia họ Tiêu,là thế gia nổi danh thì lễ,hôm nay không may xuống dốc,lại không có người thân,đành phải mang theo con trai tìm đến Đoàn gia Tấn Dương để nương tựa.

Ngày đó,mưa như xối nước,sắc trời tối dần,màn đêm buông xuống phản chiếu một lớp ánh sáng màu xanh nhạt lên trên bức tường,nhà cửa san sát nhau,tiếng phố phường náo nhiệt dường như được vọng lại từ đầu bên kia của thế giới,Đoàn gia mở cửa hông,đoàn người nối đuôi nhau mà vào,mỗi người đều cầm theo một chiếc ***g đèn đỏ,nhỏ mà mỏng lung,lập lờ điểm xuyết dưới màn mưa u ám.

Đoàn Trạch nghe thấy động tĩnh liền chạy xuống lầu,tiếng đế giày nện vào bậc thang bạch bạch vang lên,giữa tiền thính đặt một chậu than cháy đỏ,một vị bạch y công tử mi mục tuấn lãng,vẻ mặt mộc mạc mà khéo léo,đang hàn huyên cùng Đoàn phụ.Nghe thấy tiếng động,lập tức ngẩng nhìn lên,liền bắt gặp thiếu niên đáng người thon gầy,hai mắt to tròn đang hiếu kì tránh ở cầu thang,hần nhìn Đoàn Trạch nở nụ cười.

Dương quang tháng ba cũng không ảm áp bằng nụ cười của hần,suốt cuộc đời có lẽ cũng chỉ được một lần hội ngộ bất ngờ như vậy,trong phòng tùy tiện điểm một ngọn nến,đình viện tiêu điều,mỗi một viên gạch trong căn phòng cũng không che lấp được khí chất của hần,lần đầu tiên,Đoàn Trạch cảm thấy cứ chỉ khi phụ thân trò chuyện với vị công tử kia thật thô tục,mà chính hần cũng đang ngây ngốc đứng trên lầu,tay chân luống cuống không biết làm sao cho phải.

Đáng tiếc vẫn chưa kịp thay bộ xiêm y mới.

Công tử đón hần xuống lầu,sờ sờ đầu hần,nói ta là biểu huynh của đệ,kêu Tiêu Úc,lớn hơn đệ năm tuổi,từ hôm nay trở đi,biểu huynh dạy đệ đọc sách được không?

Trong chậu than,lửa đang cháy lớn,trên người hần tỏa ra mùi hương thơm ngát,quần áo của Đoàn Trạch được tắm trâm thủy Linh Nam,có thể trị hoa mắt chóng mặt,giảm đau đầu,nhưng so với vị công tử kia,lại cảm thấy chính mình còn không sạch sẽ bằng những kẻ bán cá ngoài chợ.

Đoàn Trạch gật đầu,Tiêu Úc thấy mọi người bận rộn,liền nắm tay hần ra sảnh,chỉ vào mấy bức tranh cổ treo trên tường,cái này là của Triền Tử Kiên,kia là Hàn Hoảng,còn có Trương Huyền,Ngôn Đường cùng Trương Trạch Đoàn,Đoàn Trạch lằng lằng thốt lên tại sao cái gì huynh cũng biết,vậy bức tranh cá chép bên kia huynh cũng biết sao?

Tiêu Úc lại cười,cúi đầu nói không biết,nhưng huynh có thể học,đệ có muốn học chung với huynh không?

Đoàn Trạch quay đầu hỏi huynh biết đá dê không?Đánh bạc?Còn có nặn tượng đất nữa?Tiêu Úc lắc đầu,Đoàn Trạch cần mồi nói huynh cũng giống như đám người ở học đường thôi,trong bụng chứa đầy nho chua,đệ không khảo công danh,chỉ học xem sổ sách.Tiêu Úc vui vẻ,đáp ai nói bắt đệ đọc sách là để khảo công danh,làm thương nhân,vậy càng phải đọc sách,đọc sách mới biết nhân,lễ,nghĩa,trí,tính,là cái

gốc của con người, trước học làm người sau mới lập nghiệp, kinh thương càng cần người hiểu cả chữ tín và nghĩa, từng có một người tên là Thôn Trang, hẳn nói ở Bắc Minh có một loại cá gọi là côn, côn rất lớn, không biết đã sống mấy ngàn năm...

Đoàn Trạch nghiêm túc lắng nghe, bên ngoài mưa rơi tí tách, giữa đình có một cái ao, nường theo giọt nước mà nổi sóng, gió đêm thổi qua hán đường, từng chữ đều là độc nhất vô nhị.

Vị công tử cầm y, vừa tròn mười tám tuổi kia, chính là Tiêu Úc.

Vài ngày sau, mọi người trong Đoàn gia đều biết vị công tử vừa mới tới đã đỗ tú tài năm mười bốn tuổi, gặp quan huyện đại nhân có thể không cần cúi đầu, không cần nộp thuế lao dịch, Tiêu gia tuy rằng lui bại, nhưng người cô cô bệnh nằm liệt giường mỗi khi nhắc đến con trai của mình đều không nhịn được phát ra hào quang.

Bọn hạ nhân bắt đầu quét dọn gian thư phòng đã bị hoang phế nhiều năm, vừa vào cửa liền nhìn thấy một cái bàn dài lớn, hai bên là giá gỗ sơn đen, chính giữa đặt một chiếc bàn vuông hoa lê, trong bình hoa cắm đầy những cuộn tranh Thanh Từ, được trang trí bằng những món đồ chơi quý giá. Khắp nơi đều là những quyển sách được đóng cẩn thận bằng chỉ, nào là trình, chu, lý học, tồn thiên lý, diệt nhân dục. Cánh cửa sổ màu đỏ chu sa đã phai màu, hai người ngồi dựa vào bàn, Đoàn Trạch cố gắng luyện lại nét chữ gà bới của mình, còn Tiêu Úc thì đang cố chấp với một quyển sách, đọc được đoạn nào thú vị thì lại ngừng, kể cho hán nghe.

Mưa thu se lạnh, mùa đông tuyết trắng, xuân đến phấp phồng, nắng hạ chói chang, lại qua một năm.

Cô sau nhiều năm làm lưng vất vả Tiêu gia liền không may mắc bệnh trầm kha, vừa lập thu liền đi, Tiêu Úc giữ đạo hiếu ba năm, ngày ngày ở nhà đóng cửa đọc sách, cũng từng muốn dọn ra ở riêng, nhưng lại bị Đoàn phụ tìm mọi lý do giữ lại, nói từ nhỏ đến lớn chưa từng có một bị tiên sinh nào dạy dỗ được đứa con trai bất hiếu này, trong lúc hai người đang bàn luận thì Đoàn Trạch vẫn luôn tránh bên ngoài khung cửa nghe lén, gặp Tiêu Úc có ý muốn đi, lập tức oa một tiếng khóc lớn, làm cho cả nhà luống cuống, từ lão gia, phu nhân cho tới nô bộc tiểu tư trong nhà, toàn bộ đều ra sức ngăn cản Tiêu Úc, Tiêu công tử thấy tình huống như vậy, chung quy vẫn không nỡ, đành phải ở lại Đoàn gia tiếp tục dạy Đoàn Trạch đọc sách.

Năm ấy Đoàn Trạch mười bốn, cũng là mối tình đầu, Tiêu Úc đọc sách, hẳn ở bên cạnh vụng trộm nhìn người ta, ban đêm liền mơ thấy mộng xuân, khi tỉnh lại thì hai má đỏ bừng, quần áo bẩn cũng không dám để người dọn dẹp.

Đoàn lão gia đến năm mười tuổi mới sinh được một đứa con trai, khi con trai vừa mười lăm thì cũng dần dần cảm thấy không còn chống đỡ nổi nữa, liền nhất quyết giao một nửa gia sản cho Đoàn Trạch xử lý, để con trai ra ngoài trông coi cửa hàng, nhận biết hiệu buôn, ngay cả việc bán ra một lọ tinh dầu cũng phải để tự tay hán xử lý. Đoàn Trạch bị ném vào một cửa hàng tơ lụa, sinh ý thịnh vượng, xem tấn sắc mặt khách nhân, cũng liền vô tâm đọc sách, nhất là có lần lén trốn ra ngoài uống rượu đánh bạc với đám côn đồ mà hán quen biết từ tấm bé bị Tiêu Úc bắt gặp, nghe răn dạy một trận, mặt mày xám tro ủ rũ về nhà, nhưng trong lòng lại ngọt như đường.

Dù sao thì hán vẫn luôn quan tâm đến mình, không phải sao ?

Khi Đoàn Trạch mười sáu, quen dần với việc buôn bán, cũng không còn bận đến sát đầu mẻ trán, nhàn hạ liền ngồi trong thư phòng, Tiêu Úc đánh đàn, Đoàn Trạch lắng lắng nghe, bên ngoài mưa sa bão táp, mắng kẻ làm công, cò kè mặc cả giá tiền, thu mua chuông quỹ của đối thủ, lúc về nhà một lòng chỉ muốn nhìn thấy nụ cười của hán, tựa như dương quang tháng ba, chỉ cần liếc mắt thì cả người đều đắm đuối.

Chậm rãi không còn thỏa mãn với việc ngồi đối mặt với nhau, nhịn không được ảo tượng chạm vào thân thể của hán, tự hỏi nếu bàn tay tuyệt mỹ đang đánh đàn kia sờ vào ***g ngực của mình thì sẽ có tư vị như thế nào, lại hận không thể biến thành quyển sách trong tay hán. Tiêu Úc chấp bút viết bài Giang Thành Tử của Tô Thức, ngàn dặm cô phàn, tầng tầng thê lương, Đoàn Trạch ngẩng nhìn gương mặt tuấn lãng cùng vài sợi tóc mềm rũ trên trán hán, chỉ cảm thấy nơi làm người ta xấu hổ kia đang ẩn ẩn đau đớn, thừa dịp bốn bề vắng lặng, cố thêm dững khiếm lấy hông của hán, Tiêu Úc giật mình, bật người tránh né.

Đoàn Trạch là con buôn, cái gì hạ lưu cũng nói được, liền bày ra một bộ cột nhà, càng dán sát vào người Tiêu Úc, hỏi hán có gần nữ nhân chưa, Tiêu Úc biến sắc, ném bút lông lên bàn, cả giận nói trong lúc giữ đạo hiếu

không thể hoang ***,Trạch nhi thỉnh tự trọng. Trong lòng Đoàn Trạch chợt đau,lại làm bộ như không có việc gì,lườm hần nói, làm bộ làm tịch,ngay cả dân đen cũng còn muốn lấy vợ sinh con,huynh không cần ?

__”Ngày khác,đệ lại mang huynh ra ngoài một chuyến,mỗi ngày cứ ru rú trong nhà không chết vì bệnh cũng chết vì chán,Mân Côi Lâu trên đường lại có thêm vài cô nương tuyệt sắc.”Đoàn Trạch giảo hoạt cười “Còn có luyến đồng nữa,vòng eo vừa nhỏ vừa mềm, cặp đùi trắng nõn,huynh biết bọn họ thích sờ chỗ nào không ? Chỗ này...còn có chỗ này...Úc ca ca có thử qua chưa,chỗ đó vừa chặt lại vừa nóng,tư vị vô cùng tốt...”

Hần nắm tay Tiêu Úc, dời xuống vật trướng đau giữa hai chân mình, cách quần áo mà chậm rãi vuốt ve,mặt Tiêu Úc lạnh như băng,đôi mắt căm dục mà thanh minh,chăm chú nhìn Đoàn Trạch, quan sát hành vi của hần.

Đoàn Trạch không dám cử động,kinh hoảng nhận ra bản thân thất thố lại trơ trên,sợ tới mức không dám hừ một tiếng.

Tiêu Úc hừ lạnh phát tay áo bỏ đi,Đoàn Trạch nhặt bút lông lên,kinh ngạc nhìn theo bóng dáng của hần.

Năm mười bảy tuổi,trà lộ thông thương, thu nhập từ việc buôn muối cùng vận chuyển quân lương cũng được mở rộng,Đoàn gia dần dần giàu cóđồng đúc,ngay cả cống trà (trà dâng cho vua chúa) cũng có thể lấy được,thiên tử không uống những thứ trà tầm thường của dân chúng,cũng như bách thảo không dám nở hoa trước mùa xuân,Bích Loa Xuân tỏa hương thơm ngào ngạt,có thể dọa chết người. Mùa xuân tháng ba,Đoàn Trạch ẩn theo phương thức cổ truyền của Tống triều,pha một ấm trà ngon,bột phấn trắng như tuyết,hòa lẫn với lớp men đen bóng dưới đáy chung,nước trà trong trẻo,thật cẩn thận dâng lên trước mặt Tiêu Úc,thừa dịp thân thủ gọi một tiếng Tiêu Lang, khấn trương đến mức hai má đỏ bừng.

Tay Tiêu Úc cương giữa không trung,rồi lại rút trở về,bảo hần cứ để đó, chốc nữa mới dùng.

Sau một lúc lâu liền ném cuốn sách qua một bên,nhìn Đoàn Trạch nói ba năm giữ đạo hiếu sắp hết,cũng nên chuẩn bị cho kì thi hương lần sau,vài ngày nữa sẽ dọn khỏi Đoàn gia,chúng ta dù sao cũng không phải là đồng bào huynh đệ,cửu chung với nhau cũng không ra thể thống gì.

Đoàn Trạch vội vã biện bạch,nói bút mực cùng thư quyển trong nhà đều là loại tốt nhất,Đoàn gia thước lạn trần hương, cũng không để tâm chút tiền bạc đó,huynh dọn ra ngoài, sinh hoạt khắc khổ,nếu vì sinh kế mà chậm trễ chuyện thi cử,thì chẳng phải sẽ thẹn với tổ tiên ?

Tiêu Úc cuối cùng vẫn lưu lại,Đoàn cũng nghe hiểu ý tứ của hần,lại không dám làm càn. Càng nghĩ hần càng khổ sở,nói cũng không nói nên lời,nửa đêm chạy đến thư phòng,ngồi trên ghế vừa gọi tên Tiêu Úc vừa thủ ***,trong lúc động tình thì ngọn nến bỗng sáng lên,Tiêu Úc đang trước cửa kinh ngạc nhìn hần,hai người nhìn nhau xấu hổ,trên tay Đoàn Trạch dính đầy bạch trọc,chặt vật cài thắt lưng,chạy trốn còn nhanh hơn cả chuột.

Từ sau chuyện kia, không khí bỗng dưng trở nên yên tĩnh đến lạ thường, nhưng dù sao Đoàn Trạch cũng phải bôn ba bên ngoài,nhìn quen ngói lợp vàng son,thanh sắc khuyển mã,không lâu thì bệnh cũ lại tái phát,trong lúc ngồi đọc sách cùng Tiêu Úc,chậm rãi dựa vào người hần,sờ sờ hần đùi,còn không đợi Tiêu Úc kịp phản ứng, đã bò lên người Tiêu Úc,ngẩng đầu hung hăng hôn lên khóe môi của người nọ,Tiêu Úc ngây ngốc một lát, không biết là vô tình vẫn là hữu tình, tùy ý để cho đầu lưỡi của Đoàn Trạch xâm lấn khoang miệng,cấp bách liếm mút,chờ khi phổi phục tinh thần,mới mạnh mẽ đẩy Đoàn Trạch ra,hất ngã nghiêng mực,mực đen lấm lấm li li dính đầy một thân Đoàn Trạch.

__Tiêu Úc không phải heo chó,sẽ không theo người làm chuyện *** ô hạ tác, loạn luân thấp hèn trời chu đất diệt như vậy! Người tuy là biểu đệ của ta,nhưng nếu lại cố ý,thì đừng trách Tiêu Úc này trở mặt!

Miệng tuy nói vậy, nhưng trái tim lại đập liên hồi,nhớ đến đôi môi mềm mại của Đoàn Trạch,trong nháy mắt liền sưng sốt, rất muốn tiếp tục kéo dài nụ hôn ngọt ngào kia.

Lòng tự trọng bị tổn thương,Đoàn Trạch không khỏi nóng nảy buông hết những từ ngữ thô tục phát tiết đi ra,xé nát lời dạy của Chu Tử, hướng Tiêu Úc quát “Biết người khinh thường con buồn như bọn ta, trang cái gì thanh cao,người ăn nhờ ở đậu Đoàn gia,tự người nhìn xem,mỗi một món đồ trên người người còn không phải xuất từ tay bọn tiện dân như ta,bây giờ ta muốn tìm người vui vẻ, ai dám không cho ??”

Hai người tựa như hai con báo bị chọc giận, trừng mắt nhìn nhau, Đoàn Trạch được nuông chiều từ nhỏ, lại bị Tiêu Úc tàn nhẫn cự tuyệt hết lần này đến lần khác, nhất thời càn rỡ, thuận tay quơ lấy quyển sách trên bàn, hung hăng xé, trang giấy nát vụn rơi lả tả như tuyết “Ta vốn không thích đọc sách, bốn năm, ta mất bốn năm cũng chỉ vì muốn người vui vẻ, bây giờ người lại đối xử với ta như vậy! Các người sĩ tử tài ba, có gan thì người ra ngoài tự mình mua gạo mua mì!”

—”Tốt, tốt lắm...” Tiêu Úc lão đảo lui về sau, biểu tình xưa nay tao nhã bỗng trở nên rối loạn “Tiêu Úc cho dù đói chết đầu đường, cũng không cần một phần tiền bố thí của Đoàn gia, từ nay tình cảm huynh đệ chúng ta coi như hết, Tiêu Úc về sau có chết có tàn đều có bất cứ quan hệ nào với Đoàn gia nữa!”

Dứt lời liền xoay người đi, Đoàn Trạch sợ tới mức vội vàng chạy tới ôm lấy hần, vội vã biện bạch “Úc ca ca, lã đệ nói bậy lậu miệng, huynh đừng tin là thật, hôm nay trong cửa hàng gặp chuyện rắc rối, không biết như thế nào lại không kiềm chế được... trước khi cô lâm chung đã phó thác, Tiêu gia nhất định phải có một vị cử nhân, huynh đòi đi, chẳng phải đã đẩy đệ vào cảnh bất nhân bất nghĩa sao?!”

—”Tiêu Lang chứng mất đệ, Trạch Nhi về sau nhất định sẽ cách huynh thật xa, không để Tiêu Lang phiền lòng nữa.” Nhịn không được lưu luyến dán mặt vào lưng hần “Chuyện tiền bạc là do nhà đệ tình nguyện giúp đỡ, Đoàn gia mấy đời buôn bán, cũng chỉ có huynh vậ đệ là biết chữ, nếu có thể từ cánh cổng này sinh ra một vị sĩ tử, há chẳng phải là phúc phần của Đoàn gia.”

Tiêu Úc xoay người, hai người nhìn nhau thật lâu, cuối cùng chỉ có thể thở dài, sờ sờ mặt Đoàn Trạch “Huynh biết tâm tư của đệ, nhưng huynh không thể, Tiêu Úc không thể làm chuyện thác loạn với huynh đệ của mình, Trạch Nhi, nếu việc này bị truyền ra ngoài thì hai chúng ta sẽ trở thành trò cười của hàng xóm láng giềng, đệ còn nhỏ, không biết nhân tâm nóng lạnh, nghe lời, đừng tùy hứng nữa.”

—Nếu đệ nói không phải do tùy hứng, từ bốn năm trước đệ đã có tâm tư này ?

—”Nam nữ tướng hợp mới là chính đạo, huống chi bất hiếu có tam, vô hậu lớn nhất.” Tiêu Úc trầm định thiết tệt.

Đoàn Trạch vội la lên “Huynh cứ việc cưới vợ nạp thiếp, đệ không cần, chỉ cần huynh chữa một phần cho đệ, chúng ta có thể không để kẻ khác biết...”

Tiêu Úc lắc đầu “Nhưng huynh đấy, nếu như một ngày nào đó Tiêu Úc này có thể tìm được người mình yêu, cả đời chỉ dành cho nàng, bất ly bất khí, tuyệt không có khả năng tìm con hát, đến thanh lâu, nạp thiếp, làm những chuyện hoang ***, Trạch Nhi, hai chữ tình yêu, đệ không hiểu thì không được nói lung tung.”

Lòng hần cứng rắn, lấy ra một chồng sách từ trên giá, cẩn thận tuyển chọn từng câu từng chữ, chép ra giấy “Hôm nay không đọc “Mạnh Tử”, chỉ cần ôn tập những gì huynh đã viết.”

Một quyển lại một quyển, giấy trắng mực đen, xúc mục kinh tâm.

—Tam cô lục bà, thực *** đạo cho môi, thuyền mỹ vong kiều, phi khuê phòng chi phúc, đồng bộc vật dụng tuần mỹ, thê thiếp vật kỳ diễm trang. (ba cô sáu bà, kì thật chính là môi trường dẫn đến trộm cắp, *** dật; nàng hầu đẹp không phải là phúc của chốn khuê phòng, kẻ căn người ở không nên dùng người trẻ đẹp, vợ con tránh dùng đồ trang sức.)

Một thời đại đầy áp lực, xem tình yêu là tội ác, dục vọng lại càng không thể tha thứ, cả trang giấy đều là lời của thánh nhân, miệng đầy răn dạy, dồn ép con người vào đường cùng, Tiêu Úc mặt lãnh tâm lạnh, nhẫn tâm đẩy Đoàn Trạch vào vực sâu không đáy, hần chọn một cây bút đưa cho Đoàn Trạch “Trạch Nhi, đệ nói ái mộ Tiêu Úc, vậy huynh đây hỏi đệ, lúc chúng ta vừa mới gặp nhau huynh đã nói những gì?”

Đoàn Trạch cúi đầu, ngập ngừng nói “Đọc sách mới biết nhân, lễ, nghĩa, trí, tính, là cái gốc của con người, trước học làm người sau mới lập nghiệp... Trạch Nhi đều nhớ rõ, một ngày cũng không dám quên.”

—”Đọc sách mà không noi theo, thì cũng giống như đạp hư sách của thánh hiền.” Tiêu Úc nói “Còn nhớ rõ bốn chữ “Khắc kỷ phục lễ” (nghĩa là không để cái tôi chi phối, hành xử theo Lễ vì lòng nhân ái. Hay nói theo cách khác là bước ra ngoài cái tôi nhỏ hẹp, quan tâm tới con người và thế giới, liên tục khám phá và cầu tiến để tìm hành xử hài hòa) viết như thế nào sao? Hôm nay đừng làm gì hết, cứ chép một trăm lần câu huynh vừa nói cộng thêm “Chu Tử gia huấn”, nếu còn chưa hiểu, thì đừng ra ngoài.”

Bốn năm sớm chiều ở chung, nhất toái thành không, nhiều mại một bước, lại không thể trở về điểm bắt đầu. Ngay cả lúc trước một người đọc sách, một người đánh đàn, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn nhau cười, cũng không thể tìm lại quãng thời gian hạnh phúc đó.

END 67

68. Chương 68

Đoàn Trạch bắt đầu qua đêm ở cửa hàng, trời vừa sáng liền lên kiệu tuần tra sinh ý, tắt bật đến mức ngay cả thời gian xem hát cũng không có, không phải hẳn không nhớ người kia, nhưng mỗi khi nghĩ tới lại càng sợ, sợ về mặt băng sơn lãnh đạm cùng những lời trách móc nặng nề.

Đoàn gia có một làng nghề chuyên sản xuất tơ lụa cùng chè xanh, phía Bắc vận chuyển lương thảo muối ăn, phía Nam cung cấp trà bánh gấm vóc, vươn dài bốn phương tám hướng, mỗi khi tìm được thứ gì tốt thì ai cũng không bán, dùng khăn tay gói lại nhờ người chuyển cho Tiêu Úc, chính là Tiêu Úc lại không ham thích gì mấy thứ này, luôn tùy tiện đặt sang một bên. Thỉnh thoảng Đoàn Trạch về nhà, mắt thấy núi đồ trong thư phòng càng ngày càng cao, mỗi thứ đều mới tinh, trong lòng lại nhói đau, nhưng vẫn điều chỉnh vẻ mặt tươi cười hớn hở chào hỏi.

Tương tư khổ chỉ có bản thân mình biết.

Vì trốn người kia, liền nghe theo lời tiểu nhị trong quán, đêm hôm sau đi đến Tần Lâu Sở Quán tìm tiểu quan, cố ý chọn kẻ có vài phần giống người kia, trong lúc quán quýt say mê không khỏi gọi ra hai chữ Tiêu Úc.

Mùa xuân năm mười tám tuổi đến phá lệ sớm, cảnh xuân tháng ba như hoa, ngoại ô, con suối nhỏ chảy róc rách, bên bờ thảm cỏ xanh tươi, kì thi hương ba năm một lần sắp tới, đám sĩ tử bắt đầu tụ hội, tại bên đình gọi điểm tâm và rượu ngon, trải một tấm giấy Tuyên Thành loại tốt, mực dùng là của Huy Châu, bút lông sói, lấy dòng nước làm đề, chén rượu tựa như thượng ngon, đặt trước mặt ai, thì người đó phải ứng khẩu thành thơ, không thì phạt ba chung.

Cao hội quần hiền, một thân như ngọc, nổi bật nhất chính là Tiêu Úc, bạch y công tử tổ y nhẹ nhàng, dương chi bên bờ cũng không cao ngất bằng hắn, Đoàn Trạch mặc một bộ gấm hoa râm thêu đào tơ, khề mị mắt, mềm mại đáng yêu như hồ, ngồi trên cổ bóc quả từng, xa xa nhìn Tiêu Úc cùng đám sĩ tử đối ẩm, không biết vì sao lại có cảm giác dị thường cao ngạo, giống như nhận ra tướng công nhà mình có tiền đồ, vô cùng thỏa mãn.

Liếc mắt nhìn trong nước, kì thật bản thân cũng là một thiếu niên thanh tú, ngay cả những tiểu thư du xuân bên hồ cũng không xinh đẹp bằng mình.

Tiếng sáo đàn tranh vang vọng xa xa, Tiêu Úc viết một chữ, được một thanh niên cao gầy ở bên bật người ngồi dậy tán thưởng.

Đoàn Trạch có chút ghen tị, chính mình chờ đợi năm năm vẫn không thể chạm vào nhân vật tuấn tú đó, vậy mà người này dám qua mặt hắn, càng lúc càng chua xót, lột vỏ từng xong liền bỏ vào khăn tay gói lại, cổ lấy dừng khỉnh tới.

— "A, đây không phải là thiếu đương gia của Đoàn gia sao?" Trong đám sĩ tử có người nhận ra hắn.

Khi đó Đoàn phụ đã già, quyết định để mình Đoàn Trạch đọc chương gia sản, không cần suy tính chuyện buôn bán, cũng không có gút mắt trong lòng, liền buông tay mải đi.

— "Là biểu đệ của ta." Tiêu Úc cười cười, vẫy vẫy Đoàn Trạch, Đoàn Trạch vui sướng tiến lên, vì biểu hiện quyền làm chủ của mình đối với người kia, liền cẩn thận mở khăn tay ra "Đệ đã bóc vỏ, huynh ném thử xem."

Tiêu Úc không đáp, quay đầu hỏi mọi người có muốn ăn không, mọi người đùa, nói vẫn tưởng thương thân giàu có chỉ biết khoe khoang, không nghĩ tới còn đặc biệt ôn nhu, mặc thành như vậy, thật giống...

...

—”Tiểu thổ gia.” Có người không nhanh không chậm nói “Nghe nói mỗi tháng Mân Côi Lâu kiếm được không ít bạc từ chỗ Đoàn gia, mà quan hệ giữa hoa khôi Mân Côi Lâu cùng thiếu gia Đoàn Trạch đây cũng không phải bình thường...”

Đoàn Trạch nén giận, cố chọn một quả từng đưa đến bên miệng Tiêu Úc, thân mật mà xấp lại gần, Đoàn Trạch sớm đã không còn là hài đồng ấu trĩ năm đó, mười tám tuổi cầm tú bản niên hoa, quần lầy Tiêu Úc, tự dưng ái lầy muối. Tiêu Úc vì câu nói kia mà ngây người, theo bản năng vươn tay ngăn trở, ai ngờ dùng lực quá lớn, cả một gói từng đều rơi xuống đất, xen lẫn vào trong bùn đất ẩm ướt, tựa như tâm sự rối tung rối mù của hắn, muốn gỡ cũng gỡ không ra.

—”A, nhiều như vậy chắc hẳn phải lột cả buổi sáng, một mảnh tâm ý lại bị đáp hư.” Đám sĩ tử vui cười nói.

Tiêu Úc bắt lấy cổ tay Đoàn Trạch “Ta dạy người đọc sách thánh hiền, người chỉ biết ngủ với nam nhân?”

Đoàn Trạch vô lực biện bạch “Đệ không có chậm trễ gia nghiệp, sách, đệ cũng đọc...”

—”Sớm biết như thế, lúc trước liền không cần phải dạy người, mặc kệ người làm một kẻ thấp hèn, xứng đáng!” Phần ruộng ừng kéo đến, hận không thể hung hăng mắng nhiếc một trận, lại không nghĩ tới chạm phải nỗi đau của Đoàn Trạch, cảm y thiếu niên đỏ mặt, bỏ tay hắn ra “Ta thích, tìm con hát nuôi tiểu quan, ta có tiền, người có quyền gì mà quản ta?”

Tan rã trong không vui.

Liên tục giảng học hơn nửa tháng, ai cũng không chịu nói chuyện với ai, hoa khôi của Mân Côi Lâu ngồi kiệu tìm đến Đoàn Trạch, Đoàn Trạch đang cùng Tiêu Úc ngồi trong thư phòng đọc sách, bưng lên một chén tổ yến, nghe ngoài cửa ồn ào, liền liếc mắt nhìn Tiêu Úc, gặp Tiêu Úc diện vô biểu tình, mới thở dài chạy ra ngoài.

Lại là một ngày, chim Yến làm tổ dưới mái hiên, mưa phùn lất phất tinh mịn như tơ, chim Yến bay xéo, xuyên qua bức tường cao ngất vắng vẻ, Tiêu Úc đang trò chuyện cùng một nha hoàn, hai người tiểu ngữ yến yến, Đoàn Trạch nghe thấy tiếng động, liền đứng nhìn từ rất xa, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay chảy máu, nhưng lại không dám tiến thêm một bước.

Xa không được mà gần cũng không xong, yêu không được mà hận cũng không thể, đánh nát cả một trái tim.

Một năm kia Tiêu Úc đậu cử nhân Giải Nguyên, truyền khắp thành Tấn Dương, bà mối lập tức đập phá cửa nhà, Tôn tiểu thư thành Đông nổi danh khéo léo, Bạch tỷ muội thành Tây gia đảm đang việc nhà, Lý tiểu muội thành Nam đáng người yếu điệu, Vương cô nương thành Bắc hiền lành cần kiệm. Bà mối ra ra vào vào cửa nhà Đoàn gia như nước chảy, Tiêu Úc từ chối nói Tiêu gia không người, chỉ chờ thi hội năm sau chấm dứt, rồi lại tính chuyện hôn nhân đại sự.

Ban đêm Đoàn Trạch uống say bí tỉ, nằm trên chiếc giường bằng gỗ Tử Đàn lăn qua lộn lại, không ngừng kêu tên Tiêu Úc, làm cho tiểu nha hoàn đều nhanh khóc. Đoàn Trạch đuổi hết hạ nhân đi, nằm rất không thành thật, ngã xuống giường, cả người quỳ trên đất, hô hô ngủ say.

Trong lúc mông lung cảm thấy có người đang sờ mặt mình, năm ngón tay thon dài lạnh lạnh. Đoàn Trạch không thể mở mắt, chỉ thấy hai má được vuốt ve rất thoải mái, cả người mềm nhũn liền không chống cự, người kia ôm hắn lên giường, mở vạt áo ra, nhẹ nhàng xoa nắn ***g ngực.

—Trạch Nhi, Tiêu Úc xin lỗi đệ, Tiêu gia suy tàn, chỉ có thể trông cậy vào một mình huynh, huynh không thể khiến Tiêu gia nhất mạch tuyệt hậu, cũng không thể để Tiêu gia trở thành trò cười cho thiên hạ, nên đành phải ủy khuất đệ.

Bạch y công tử ngồi bên mép giường, lưng đeo gánh nặng cùng truyền thống trói buộc, hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu, cần rằng gánh vác một mình, bày ra một mặt tiêu sái ngông nghênh cho Đoàn Trạch xem, đêm khuya mệt mỏi cũng chỉ có thể tự mình giải quyết.

Trên giá sách đều là đạo lý diệt tuyệt nhân dục, chính giữa lại ẩn giấu một quyển “Mẫu Đơn Đình”, trước kia mỗi lần đều dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Đoàn Trạch, nói tuy đọc sách nhưng không thể để cho tư tưởng của kẻ khác giam cầm bản thân mình, tình chỉ sở chí, người sống có thể chết, người chết có thể sinh, Đoàn Trạch mở to hai mắt hỏi hần tình là gì? Tiêu Úc đáp, chờ lớn lên đệ sẽ biết.

Đoàn Trạch say rượu nên không nghe thấy gì, ngủ ngủ đã chẵn, mơ hồ gọi hai tiếng Tiêu Lang, người bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, thay hần dịch chẵn, nhẹ giọng nói “Tiêu Úc khẩu thị tâm phi, đệ cứ việc trách huynh, nếu như có kiếp sau, huynh sẽ dùng cả đời để trả cho đệ, Trạch Nhi, đệ là người thân cuối cùng của huynh, là đệ tử mà huynh một tay chăm lớn, cũng là người yêu duy nhất của ta...”

Tiêu Úc lặng lẽ rời đi, Đoàn Trạch ngủ rất say, trước giường trướng mạn mướt mà như nước, che giấu sau lưng ngàn vạn ôn nhu.

Đảo mắt hoa đào lại nở, Đoàn Trạch mười chín tuổi.

Tiêu Úc lấy thân phận cử nhân Giải Nguyên được chọn vào kinh thi hội, Đoàn Trạch tự tay chuẩn bị xa mã liên kiệu, bạc mang theo một rương lại một rương, sợ Tiêu Úc trên đường chịu ủy khuất. Trước khi đi còn liên miên dặn dò, lần này lên kinh là nửa năm, Tiêu Lang nhớ phải bảo trọng thân thể, chớ quên viết thư trở về. Tiêu Úc lạnh nhạt đáp, thúc ngựa mà đi, bạch y nhẹ nhàng phát phơ trong gió, vó ngựa thẳng tắp tuyệt trần.

Đoàn Trạch si ngốc đứng ngoài thành, vẫn bất động đến tối, luyến tiếc rời đi.

Sáu năm, đây là lần đầu tiên Tiêu Úc rời nhà, thế mới biết tư vị tương tư, thư phòng trống rỗng, trong nhà thiếu vắng một người, không còn tâm tư buôn bán, sách vở cũng chẳng muốn đọc, Đoàn Trạch cứ ngồi bên cửa sổ ngắm người, thái dương đi lên rồi lặn xuống, ngôi nhà to như vậy lại giống một phần mộ, chỉ có thể vươn ngón tay đếm từng ngày, từ thư phong đến cửa lớn được lót một ngàn chín trăm bốn mươi khối đá, trong hồ sen nở đúng hai trăm mười sáu đóa bạch liên, ngày hôm qua trên bầu trời có hai mươi một con diều giấy, nào là chim công, chuồn chuồn, hồ điệp, tiểu mỹ nhân...

Ngay cả tiểu quan cũng không thể khiến hần cảm thấy hứng thú, trong lòng chỉ mãi tưởng nhớ một vị bạch y công tử mi mục tuấn lãng tình tình cao ngạo đã làm cho hần xao xuyến.

Đoàn Trạch không nghĩ tới, sự chờ đợi chỉ vừa mới bắt đầu, nó còn kéo dài đằng đằng hơn cả hần tưởng tượng, Tiêu Úc đi, hần đi rồi về, vẫn tiếp tục duy trì tư thế tương tự ngồi chờ từ bình minh đến hoàng hôn, vừa đi liền chờ cả một đời.

Đoàn gia có năm viện lớn, trống trải mà tĩnh lặng, hết thấy đều giống như nghĩa của nó, uy nghiêm, kỷ luật, đề phòng nghiêm ngặt, giá gỗ sơn đen khắc hoa cùng cột đá, ai ở phòng nào đều đã được tổ tông định sẵn, không thể cãi lời, mà phần lớn các viện đều trống rỗng, treo lủng lẳng hai chiếc đèn ***g bằng vải bố, đêm đến thì u u cháy sáng, ngay cả một tiếng người cũng không nghe thấy, cô độc đến mức làm cho lòng người hốt hoảng.

Cửa sổ mở, đẩy ra bức màn mỏng màu xanh nhạt, Đoàn Trạch cầm bút, một mình ngồi bên bàn, chờ chờ nước mắt cũng không tiếng động chảy xuống, hần quả thật không dám nhớ lại, hần đã tịch mịch lớn lên bên trong cánh cửa nặng nề khóa kín này, không có bạn cùng tuổi, cũng không có tiếng cười, càng không có cánh diều cùng cầu giấy. Trung thu, chậu cúc đại đóa nở giữa đình, hần đứng bên cạnh ngắm đầu nhìn ánh trăng, chỉ cảm thấy tuổi xuân như dòng nước, mỗi năm lại dần dần xói mòn.

Tiêu Úc tựa như ánh mặt trời trong đời hần, người kia rời đi càng lâu thì niệm đó lại càng rõ ràng, nụ cười ấm áp ôn hòa như nắng tháng ba kia đại biểu cho tất cả những điều tốt đẹp nhất mà hần từng có, Đoàn Trạch nhắm mắt lại, hoài niệm lúc Tiêu Úc giảng giải cho hần nghe về những bức tranh trên tường, hiện tại hần rốt cuộc cũng đã nhận biết được tranh của Trương Trạch Đoan cùng Triển Tử Kiên, mà người kia lại càng ngày càng xa.

Nửa năm sau, Tiêu Úc đứng hẹn trở lại, người kia quả nhiên cảm y mà về, hai bên có mười tám hộ vệ đi theo, là một trong bốn Tiến Sĩ, tiếng pháo âm ỉ vang lên từ cổng thành đến cửa nhà Đoàn gia, Đoàn Trạch vui sướng dẫn người ra đón, lướt qua ba trăm sáu mươi hai người, hần rốt cuộc có thể nhìn thấy Tiêu Lang mà hần ngày đêm tưởng niệm, cười một con ngựa lớn uy dũng, xuyên một thân hồng y, nhưng phía sau còn dẫn theo một chiếc kiệu nhỏ, màn kiệu xốc lên, lộ ra gương mặt thanh lệ của một nữ tử, nhìn Đoàn Trạch với biểu tình đầy hạnh phúc, sau đó ngẩng đầu đỏ mặt.

Tiêu Úc nói huynh muốn cưới vợ,đệ cũng đã đến tuổi nhược quán,thừa dịp dì còn khỏe,chọn cô nương có gia thế tốt một chút, đừng giống như huynh,tứ cố vô thân ngay cả hôn sự cũng chỉ có thể qua loa có lệ.

Đoàn Trạch gượng cười,lui về phía sau một bước, ngũ lôi oanh đỉnh.

Nữ tử kia khuê danh Như Cẩm, năm nay mới mười bảy,thân thể không tốt,cũng không thể coi là xinh đẹp,Đoàn Trạch không hiểu Tiêu Úc coi trọng nàng điểm gì,nhưng cũng không dám hỏi,nàng là nữ tử,chỉ cần cái này , cũng đã hơn hẳn gấp trăm ngàn lần.

—”Được.”Đoàn Trạch nói “Đệ thay huynh chuẩn bị hôn lễ,nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt....”

—”Không cần.” Tiêu Úc tránh né tầm mắt của hắn “Huynh đã làm quan, có thể dùng bổng lộc của chính mình,nàng là người mà huynh cứu trong lúc ở kinh thành,cũng không cường cầu cái gì.”

—Huynh phải đi,tổ chức hôn sự xong huynh phải về kinh nhậm chức,lần này trở về chỉ muốn thấp một nén hương cho tổ tiên Đoàn gia,ân nghĩa cưu mang nhiều năm suốt đời khó quên.

Đoàn Trạch không thể nhịn được nữa “Chẳng lẽ ta muốn gở người sao ? Ta chờ người suốt bảy năm,sớm chiều bên nhau bảy năm,chẳng lẽ thua kém một kẻ qua đường bình thủy tương phùng nhưả,người có điều tra qua quê quán, xuất thân của ả chưa ?? Ai biết ả có phải là kỹ nữ,đã từng tiếp qua bao nhiêu lượt khách.... ????”

—”Trạch Nhi!” Tiêu Úc đánh gãy lời hắn “Đủ!!”

Sắc mặt Đoàn Trạch xám xịt như tro tàn,kinh ngạc nhìn hắn,đứt quãng nói “Nàng không hiểu,nàng không biết người tốt như thế nào,người cũng không biết người tốt biết bao nhiêu,ta dù muốn chạm vào cũng không dám,canh giữa nhiều năm như vậy, rốt cuộc lại về tay kẻ khác...”

—”Ta trắng tay...”Đoàn Trạch bỗng nhiên cười rộ lên “Ta có Đoàn gia, ta có nhà cao cửa rộng,ta có vô số vàng bạc châu báu cùng gấm vóc,nhưng có ích lợi gì chứ, có ích lợi gì!!!”

Đảo mắt liền tới hôn lễ,nơi nơi đều được bọc vải đỏ,không khí tràn ngập vui sướng,một loạt ánh nến lấp lánh được thắp lên,người mẹ già cỗi của Đoàn Trạch khẽ vuốt mặt Tiêu Úc lão lệ tung hoành,nói quả nhiên không uổng phí Tiêu gia một đời thế đại thư hương,hiện tại cưới vợ,cô dâu không cần gia thế, chỉ cần hiền lương thực đức. Cha nương con dưới tuổi vàng cũng có thể sáng mắt,chờ lên kinh có tiền đồ,đừng quên trở về trùng tu từ đường Tiêu gia,mang theo tôn tử tôn nữ, làm cho trong nhà càng thêm náo nhiệt.

Tiêu Úc nói hảo,nam nhi không thể ra chiến trường,tự nhiên phải tu thân trị quốc bình thiên hạ,hôm nay một khi đăng quang bản vàng,nhất định dốc sức lo cho người trong thiên hạ, vì dân chúng mà làm một vị quan tốt.

Đoàn Trạch nấp trong góc,ngũ tạng lục phủ rối như tơ vò,người kia hai mươi lăm đã nổi danh khắp kinh thành, trở thành Tiên Sĩ tiền đồ vô lượng,con đường làm quan rộng mở trước mặt,lưu danh sử sách,còn mình, mình có cái gì ? Có cái gì đáng giá để hắn có thể liếc mắt một cái ?

Thất tha thất thiếu muốn đi ra ngoài, ai ngờ nghe thấy tiếng mẫu thân gọi mình, bảo hắn đến, sóng vai đứng bên cạnh Tiêu Úc,bàn tay khô cằn như que củi nhẹ nhàng vuốt ve mặt Đoàn Trạch,nhìn hai đứa con trai trưởng thành trước mắt,cười nói các con tuy khác họ,nhưng cùng nhau lớn lên,về sau một người làm nghĩa thương (thương nhân tốt), một người làm thanh quan, nhất định phải giúp đỡ lẫn nhau,mang phúc đến cho vạn dân trong thiên hạ.

Trong tay áo Đoàn Trạch thêu một cảnh Xuân Đào sáng lạn,nguyĐào chi yêu yêu,hữu phần kỳ thực,chi tử vu quy,nghe kỳ thất gia (đào tơ môn mơn xanh tươi,trái đào đơm đặc đầy cành khắp cây,theo chồng nàng quả hôm nay,ấm êm hòa thuận nông say gia đình). Nhưng không ai biết,trong đại điện cao cao tại thượng này,lại dung không dưới một quyển “Mẫu Đơn Đình”.

Tiêu Úc ngẹn ngào đáp ứng.

Mười lăm tháng chín là mùa hoa cúc nở,điểm một đôi long phượng hoa chúc,tân nương tử kiêu diễm lên kiệu hoa,Tiêu Úc một thân hồng trang,trên ngực cài đóa hoa đỏ thắm,tiểu ý doanh doanh đón khách,cử chỉ của hắn vĩnh viễn đều khéo léo cẩn thận như vậy,tựa như cảnh liễu rũ trong tiết thanh minh, thủy trúc,tổ cầm,duyet kim kinh,bụng đầy học thức,chữ nghĩa uyên thâm,gio tay nhất chân đều tiêu sái...

Đoàn Trạch đến chúc mừng,mang theo hai vò rượu ngon, một thân mùi rượu,cước bộ lão đảo đứng trước cửa,làm cho mọi người đều giật mình, Tiêu Úc đi qua kéo hần,nhìn mọi người nói câu thất lễ,sau đó ôm hần về phòng. Đoàn Trạch vừa khóc vừa nháo,không ngừng mắng người,nú kéo, làm hỏng cả bộ quần áo tơ tằm của Tiêu Úc,cuối cùng còn tát vào mặt Tiêu Úc,in hần năm dấu tay đỏ tươi.

Tiêu Úc cũng không trách hần,thay hần cởi giày cùng áo khoác,kêu nha hoàn nấu một bát rễ sắn già rượu,tỉ mỉ chiều cổ thiếu niên đang khóc la om sòm. Đoàn Trạch khóc đuồn ào đủ,nhìn Tiêu Úc một thân hồng y liền nghiêng rằng nghiêng lợi,hỏi người thật sự yêu nàng sao,Tiêu Úc lạnh nhạt trả lời, nói vạn sự đều tùy duyên,ta ở kinh thành thấy nàng lưu lạc bên ngoài làm nha hoàn cho người ta rất đáng thương,thầm nghĩ muốn chăm sóc nàng,về phần hai chữ tình yêu,Tiêu Úc đời này vô duyên,dù vậy vẫn bằng lòng chấp nhận,chỉ cần nàng,không nạp thiếp, không cần nàng hầu,đây là trách nhiệm của nam nhân.

Đoàn Trạch cười to nói, người là kẻ nhu nhược,muốn yêu cũng không dám yêu,muốn đi cũng không dám đi,còn không bằng một tên bán rong vì tiền như ta,ít nhất ta cũng dám thừa nhận,người dám nói người không có chút tình cảm nào với ta sao ?

Bên ngoài giờ lạnh đã đến,Tiêu Úc không để ý tới hần, đi ra ngoài.

Đó là một đêm dài thê lương,trước sân phòng của Tiêu Úc treo ***g đèn đỏ,thắp đầy nến hồng,mọi người trêu chọc tân lang cùng tân nương tử,mãi đến canh ba mới giải tán,chỉ còn lại tân nương tử cùng tân lang quan,sóng vai ngồi bên nhau, trên giường rải đầy táo đỏ, long nhãn,nho khô, ngũ sôm sinh quý tử, con cháu đầy đàn,sau đó bọn họ cởi quần áo...

Trong phòng Đoàn Trạch đặt một dục dũng,phủ đầy cánh hoa,hần cho hạ nhân lui,ngâm mình trong nước ấm,bảy năm chờ đợi bỗng hóa thành hư vô,nước mắt thay nhau chảy xuống,một quyền nện vào thành bồn,trống rỗng lên tới tột đỉnh,nghĩ đến bộ dáng của vị tân lang quan kia...Có lẽ đã cởi hồng y,người kia cầm dục như vậy,nhất cử nhất động đều hợp với hình tượng thi nhân cũng cần có chỗ phát tiết,không chừng giờ này đang cùng nàng ta điên loạn đảo phượng,hai cánh hoa trên vai như trắng non,gắn bó keo sơn...

Càng tỉnh táo, lại càng phóng dăng,ở thời đại mà ngay cả *** đều phải uyển chuyển hàm xúc, người kia đang dùng lực đỉnh nhập u huyết,thái dương đầy mồ hôi,trừu động, giữ lấy,xong việc thì hôn lên trán nàng,ngày hôm sau sẽ nhìn thấy một cô vợ bé nhỏ ngưng ngừng,theo thứ tự mà dâng trà cho gia trưởng...

Một bức đông cung đồ hiện lên trong đầu,hoạt sắc sinh hương,dâm rế trong lòng Đoàn Trạch.

Bỗng dừng, hần luồng tay mình vào trong dục dũng,theo dòng nước mà bắt đầu luật động,cúi đầu khẽ hô“Tiêu Lang, Tiêu Lang, người cùng ta đi,như thế nào ta cũng chịu,người thích chậm một chút vẫn là nhanh một chút,chúng ta có thể làm trong thư phòng...Tiêu Lang...”

Cả người giãn đến run rẩy,hần không thể tránh thoát khỏi tình gia dục khóa,dục niệm đốt người, lại càng hăm sâu,chìm trong khoái khoái khuynh đồi càng thêm tịch mịch,trong sương mù tuyệt vọng gọi tên người kia,hần u u chuyển tỉnh,một thân mồ hôi nóng, nhưng chỉ có bản thân mình.

Đêm nay quá dài,cả viện đều là ***g đèn đỏ,lập lờ trong đêm,Đoàn Trạch sức cùng lực kiệt,phủ lớp áo mỏng ra ngoài tản bộ,toàn thân còn chưa tỉnh hẳn,ai ngờ còn chưa đi được vài bước,liền đụng phải vị tân lang tiền đồ sáng lạn kia.

Tiêu Úc say rồi tung rồi mù,lắc lắc đỡ hành lang mà đi,gặp Đoàn Trạch đi về phía mình,một câu cũng không nói nên lời, chỉ thở hổn hển như cá mắc cạn.

Đoàn Trạch biến sắc,mím môi muốn nói tân lang quan đi lầm đường sao, nhưng cũng không thể mở miệng,Tiêu Úc hung hăng ôm hần vào lòng,không ngừng siết chặt,dồn dập hôn lên hai má,cổ, ngực,xiêm y giải khai, lộ ra ***g ngực sáng bóng,trời còn chưa sáng,hai người đứng trong sân quần quýt ôm nhau,dùng lực vuốt ve nơi đáng xấu hổ kia.

—”Trạch Nhi, huynh muốn đệ, huynh muốn đệ, không cho phép đệ là của người khác,đệ là của huynh,chỉ một mình huynh, là của Tiêu Úc này...” Hần thì thảo, Đoàn Trạch dùng sức ôm lấy cổ hần,yếu ớt nói, đều cho huynh,muốn mấy lần cũng được,đệ đều nguyện ý,nhưng Tiêu Úc đột nhiên bắt người đẩy Đoàn Trạch ra,một tay che trán, dùng ánh mắt giãy dụa nhìn Đoàn Trạch,sau một lúc lâu mới kéo áo lại, xoay người rời đi.

Đoàn Trạch xông lên ôm hấn, Tiêu Úc ngửa đầu, che lấy mặt, nhẹ giọng nói “Tiêu Úc không yêu nàng, là phụ bạc nàng, không thể cho đệ một tương lai lại đi trên chọc đệ là huynh sai, hôm nay thất lễ, Trạch Nhi thứ lỗi.”

Hấn bị thương hồi lâu mới quay đầu nhìn Đoàn Trạch “Đệ trưởng thành, cũng đã hai mươi, tự Dật Hàm, huynh cũng nên gọi đệ là Dật Hàm.”

Đoàn Trạch sững sờ đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Tiêu Úc hô to “Tiêu Lang quả nhiên diện lãnh tâm lãnh, hảo, nếu kiếp này vô duyên, ta nguyện rửa người kiếp sau gặp phải một người, mãi mãi không có được, không chạm vào được, cũng không thể rời đi được, dành hết cả trái tim cho hấn nhưng lại bị hấn hung hăng dẫm nát dưới chân, bảy năm, bảy mươi năm, bảy trăm năm, bảy ngàn năm, ta thật hận không thể chôn sống người dưới ngọn núi kia, vĩnh viễn không thể siêu sinh, để người cũng ném thử tư vị lột da xé thịt này!!!”

Tiêu Úc dừng bước, Đoàn Trạch bỗng dưng hỏi hận, cúi đầu lẩm bẩm nói “Nếu ta chờ người thì sao? Nếu như có một ngày, người chán ghét nàng, hoặc là nàng già, nàng chết, tiếp qua mấy chục năm nữa, đến khi người chỉ còn lại một mình, người sẽ tiếp nhận ta sao?”

Tiêu Úc khẽ gật đầu, rất nhẹ, nhưng, Đoàn Trạch thấy được.

END 68

69. Chương 69

Chớp mắt lại ba năm.

Trong ba năm ở kinh thành, Tiêu Úc từ một vị quan bát phẩm nhàn tản thăng lên ngũ phẩm đại quan, hấn chuyển nhà, cuộc sống thuận buồm xuôi gió nhưng vẫn không có tử tự, nghe nói hấn cùng thê tử cứ ăn tề mĩ, tương kính như tân, nhưng mỗi khi vị phu nhân này gặp bọn tử muội đều oán giận phu quân trong phòng lãnh đạm, ngẫu nhiên cùng nhau một lần cũng không yên lòng, kẻ không biết còn tưởng bọn họ là một đôi bích nhân, hạnh phúc mỹ mãn chọc người hâm mộ.

Tiêu Úc thường xuyên viết thư gửi về Tấn Dương, nhưng phần lớn chỉ hỏi người trong nhà có bình an, người nhận thư luôn là mẫu thân của Đoàn Trạch, Đoàn Trạch cầm lá thư lên xem, luôn cảm thấy từng câu từng chữ đều đang dành cho mình, mỗi lần ngọt ngào như mật, có thể cao hứng nhiều ngày, mãi đến khi phong thư tiếp theo chuyển đến.

Tiêu Úc từng trở về một lần, mang theo thê tử trùng tu từ đường, cũng nói với hấn ba câu, huynh đã trở về, bảo trọng chính mình, huynh đi.

Đoàn Trạch sống không tốt, bởi vì hấn sơ sẩy mà làm cho chuyện làm ăn của Đoàn gia tuột dốc, rất nhiều đại chủ quỹ cùng tiểu nhị đặc lực của các cửa hàng đều tìm nơi nương tựa ở nơi khác, cổ đông kêu gào ầm ỉ đòi rút cổ phần, Đoàn Trạch bận đến sứt đầu mẻ trán, vô cùng mệt mỏi.

Có vài người trời sinh đỉnh thiên lập địa, thân mang chí lớn, nhưng lại có vài người chỉ có thể làm nữ nhi bình thường, mà Đoàn Trạch thuộc loại thứ hai, càng lớn càng phát hiện bản thân không hề có hứng thú với nghiệp kinh thương, hấn càng thích cả ngày chơi gà đá đĩ hoa lâu, nhớ về một người. Nét chữ của hấn càng ngày càng đẹp, gợn gàng nhỏ xinh, thậm chí còn thay hàng xóm láng giềng viết câu đối, nhưng hấn là con trai độc nhất của Đoàn gia, gánh nặng của cả một nhà đều đặt trên vai, dù không muốn cũng không thể tránh khỏi, suốt chặng người vào Nam ra Bắc không một ngày an khang, dần dần bắt đầu tìm kiếm phương thức lánh tránh hiện thực.

Hấn hít ngũ thạch tán (thuốc phiện), mới bắt đầu cũng chỉ một chút, sau lại càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, mỗi ngày sau bữa cơm đều phải hít một lần, tinh thần hoảng hốt, toàn thân nóng lên, khó có thể khống chế, lúc vội vàng xao động nhất thậm chí có thể phát điên, cả người mông lung hư ảo, rồi hấn thành con nghiện. Được lực tác động quá mạnh, đòi hỏi phải uống rượu để phát tán được tính, mặc lạnh,

ăn lạnh, uống lạnh, ngủ lạnh, lạnh đến sinh bệnh, nhưng lúc khoái hoạt vẫn cực kì khoái hoạt, chỉ khi thanh tỉnh mới khổ không nói nên lời.

Hắn khi tỉnh khi say, điên điên khùng khùng không có nửa điểm bình thường, các thương gia thấy hắn hoang phế gia nghiệp như thế cũng chỉ biết lắc đầu thở dài, xoay người rời đi, toàn bộ Đoàn gia đều đè nặng trên lưng hắn, nhưng dù có khổ như thế nào cũng không hề than thở với Tiêu Úc nửa câu, trong thư luôn cần rằng viết hai chữ bình an.

Các cổ đông bắt đầu chèn ép, buộc hắn phải bán tổ trạch trả nợ, Đoàn Trạch lại không thể, vì nuôi sống người me ốm yếu của mình cùng cả nhà già trẻ, hắn tìm đến biện pháp âm độc nhất, mời pháp sư từ Nam Cương trở về, tiêu phí một số tiền lớn học cách thao túng quỷ, bảo vệ cả nhà bình an, trả thù những kẻ đã từng đắc tội với mình, hắn lại học cách dưỡng tiểu quỷ, dùng tà thuật làm cho sinh ý của gia đình khởi tử hồi sinh, Đoàn Trạch trở nên tái nhợt gầy yếu, cả ngày chỉ biết thì thầm với không khí.

Tà thuật không chỉ xua đuổi vận xui, tìm đường sống trong chỗ chết, mà nó còn có thể sai khiến kẻ khác giết người, cuộc đời Đoàn Trạch, chưa bao giờ tràn ngập lực lượng như vậy.

Trong vòng ba năm, hắn trở thành pháp sư nổi tiếng nhất Trung Nguyên lẫn Nam Cương, có thể xem phong thủy, chọn huyết, hạ chú hại người, biết khắc hình nhân bằng gỗ, viết ngày sinh tháng đẻ, đâm kim nguyên rửa, báo ứng ở phía sau, thì có liên quan gì đến chuyện trước mắt? Tà thuật thích nhất chính là những kẻ đầu cơ liều mạng, được ăn cả ngã về không, trong lòng hắn lại tràn đầy oán hận, giúp cho tu vi đại trưởng.

Thẳng đến ngày đó, thẳng đến ngày đó, nhận được một phong thư đen nhánh từ kinh thành gửi về, hai tay Đoàn Trạch run rẩy không dám mở, rớt mất ba lần mới có thể rút lá thư ra, nhìn nhìn rồi bỗng nhiên lại nở nụ cười, thì ra vừa qua khỏi thu mùa thu năm nay thì người vợ kết tóc của Tiêu Úc đã chết vì bệnh.

Đoàn Trạch nhớ tới ước định năm đó, thu thập hành lý, kéo lê thân hình gầy yếu tái nhợt lên kinh tìm Tiêu Úc, hắn đi mất hai tháng, gặp phải sơn tặc, cũng đụng đến mưa to, vừa vào kinh thì cả người đều đã mỏi mệt, rốt cuộc cũng nhìn thấy phủ đệ của Tiêu gia, được bố trí như một hang động phủ tuyết tuyệt, hắn ha hả điên cuồng cười to, mặc một thân hồng y tìm quản gia mở cửa, thiếu chút nữa đã bị đuổi đi, Tiêu Úc thấy hắn đứng trước cửa, nhưng sau một lúc lâu mới nhận ra.

— “Tiêu Lang, biệt lai vô dạng.” Đoàn Trạch cười nói “Đệ lã đến để báỉ đường, huynh có còn nhớ rõ hẹn ước năm đó?”

— Đoàn gia, đệ mặc kệ, không muốn quan tâm, chỉ nguyện cùng Tiêu Lang cã đời nhất thế, Tiêu Lang cao hứng sao?

Tiêu Úc nghênh đón Đoàn Trạch gầy còm, cả người chỉ còn lại bộ xương khô vào cửa, suốt cả một đường Đoàn Trạch liên tục cười to, trong viện nơi nơi đều treo tấm chiếu hồn phiến, phủ vải trắng, vợ cả thi cốt chưa hàn, người người đều chán ghét kẻ điên này đến cực điểm.

Tiêu Úc không nghĩ tới chia cách ba năm, cổ nhân đã sớm thay đổi, chỉ cảm thấy đau lòng không thôi, an trí Đoàn Trạch ở trong nhà cẩn thận chăm sóc, mỗi ngày tự tay múc nước xối cơm, buộc hắn cai nghiện. Đoàn Trạch không chút nào ý, ngày ngày chỉ hỏi khi nào báỉ đường thành thân, đến lúc được tính phát tán thì ngay cả linh đường cũng dám đập phá. Mỗi lần như vậy, Tiêu Úc đều kiên nhẫn dỗ dành hắn, nói chờ đệ cai thuốc, huynh với đệ về nhà xử lý gia sự, tựa như trước đây cùng nhau uống trà đọc sách.

Đoàn Trạch cười hì hì “Uống trà đọc sách? Ngươi cho rằng ta vẫn là Đoàn Trạch của mười năm trước sao?”

— Mười năm, ta lưu luyến say mê ngươi mười năm, trở thành bộ dạng như bây giờ, ta chỉ muốn ngươi cho ta một câu trả lời chắc chắn, có cưới hay không?

Tiêu Úc đặt chén thuốc xuống “Là huynh không chăm sóc tốt cho đệ, nhưng Như Cẩm thi cốt chưa hàn, Tiêu Úc không thể làm chuyện khiến cho vạn dân thóa mạ, huynh chỉ có thể đáp ứng đệ lấy ba tháng làm hạn định, trong vòng ba tháng nếu đệ có thể cai thuốc, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, được không?”

— “Ngươi luôn có cấp bậc lễ nghĩa của người, quy cũ của người, ngươi là người trong sạch, ta đời này đều không xứng với ngươi... Ta chờ ngươi mười năm, ngươi biết ta đã trải qua những gì sao?” Đoàn Trạch bỗng dừng phần nộ, cào rách chân đệm, bông tuyết rơi lả tả xuống giường “Ta chờ ngươi ba tháng cuối cùng, nếu lại không được...”

Đoàn Trạch âm hiểm cười to, trong mắt tràn ngập hàn ý lạnh lẽo.

Ngày lành trôi qua rất mau, cơ hội trả thù cũng đến quá nhanh, Đoàn Trạch ở tại Tiêu gia, trên mặt cuối cùng cũng hiện chút huyết sắc, nhưng kỳ hạn ba tháng sắp đến, bà mới bắt đầu tìm đến nhà, thúc giục Tiêu Úc cưới vợ kén, Đoàn Trạch nghe thấy các nàng thông báo ngày sinh tháng đẻ, một câu cũng không nói chỉ trốn ở trong góc phòng sầm sầm cười, không bao lâu, cũng không biết bắt đầu từ đâu, các tiểu thư đều trở nên điên điên khùng khùng, bệnh nằm liệt giường, làm cho người người trong kinh thành đều thấp thỏm lo âu.

Kì thật Tiêu Úc đã sớm gọi người chuẩn bị hôn lễ, chọn ngày lành, dùng hết quỹ đời còn lại của mình, trả cho Đoàn Trạch, nhưng vì muốn ép Đoàn Trạch cai nghiện mà không nói cho hắn biết, không thể mời tân khách, cũng không thể truyền tin, chính là tình chân ý thiết, mặc cho người nọ đã sớm thay đổi bộ dáng, nhưng trái tim vẫn như vậy, Tiêu Úc đặt tay Đoàn Trạch vào trong ngực, vô hạn áy náy.

Mất thấy kì hạn ba tháng chỉ còn lại một ngày, Đoàn Trạch uống thuốc xong, ngoan ngoãn nằm trên giường ngủ trưa, vừa mở mắt ra liền pha 1t hiện trong phòng có thêm một người, Tiêu Úc đang thay hắn dọn dẹp lại phòng ốc, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại ôn nhu cười, dặn hắn ngủ thêm chút nữa, sau đó vươn tay về phía tháp quý phi định sửa sang lại chăn đệm, Đoàn Trạch lập tức bật dậy, không cho hắn chạm vào, hình nhân bằng gỗ rơi ra, trên lưng mỗi con đều được viết ngày sinh tháng đẻ của các tiểu thư đến cầu hôn, quần đầy chỉ trắng, tua tủa đình đồng, lạnh lẽo chết người...

Tiêu Úc khó có thể tin nhìn hắn, Đoàn Trạch ngã ngồi trên đất, vô lực biện bạch, mất thấy Tiêu Úc phát tay áo bồng.

Đêm dài, tịch mịch vô biên vô hạn, Đoàn Trạch giải tà thuật, rút từng cây đinh ra, trong lòng một mảnh mê lương, làm sao bây giờ? Làm thế nào mới tốt, mất thấy người mình đợi suốt mười năm lại muốn đi, xua đuổi mình trở lại tòa đại viện nặng nề như nắm mồ kia, lại thêm một mùa xuân, mùa hè, một mùa đông, mùa thu, thứ có thể phát ra tiếng động chỉ có chim Yến... Phẫn hận, không cam lòng, tất cả uất khuất cùng lạc lõng đều biến thành hận ý lạnh lẽo, hận đến tận xương tủy, làm thế nào mới có thể giữ chân Tiêu Úc?

Dưới chân núi bên kia có một huyết mộ rất tuyệt, chôn ở đó, vĩnh viễn sẽ không thể siêu sinh, Tiêu Úc rồi sẽ thuộc về hắn, chỉ chờ một mình hắn...

Đoàn Trạch ngồi bên bàn, trăng đang lên, toàn thân hắn chợt nóng chợt lạnh, một tình yêu vụn vụn, dưới áp lực của một thời đại cấm dục lạnh lẽo mà chậm rãi bành trướng trong chiếc bình bịt kín, róc rách trào ra máu tươi.

Cởi bỏ gánh nặng, cẩn thận cất giấu rượu độc trong tay áo, tránh ở trong bóng đêm không ngừng cười lạnh, qua hôm nay, cho dù ngày mai người đối ý, cũng đã thuộc về ta...

Hôm sau chính là kì hạn ba tháng, ban đêm trong phòng ngủ mở tiệc, chỉ có hai người bọn họ, trên bàn đặt một bầu rượu, hai chung sứ, vài ba đĩa điểm tâm, Đoàn Trạch tắm rửa, tẩy mặt chải đầu, ăn mặc như xưa, trong khoảng thời gian này hắn cũng đã khôi phục một chút khí lực, thay đi xiêm đi, hắn vẫn là thiếu niên lang của năm đó.

Tiêu Úc không nhắc tới chuyện ếm bùa, nhưng Đoàn Trạch vẫn cảm thấy khiếp đảm, hắn thật sự không thể chịu đựng nổi cảm giác bị cự tuyệt lần nữa, tâm tư mỏng manh như sợi chỉ, càng căng càng chặt, nó sắp đứt, mà phía dưới lại địa ngục thăm thẳm.

Trên bàn thấp một đôi nến đỏ, hai người tiểu nữ yển yển, đàm luận “Mẫu Đơn Đình” năm đó, đầu cầu سوئی nước lưu thương, ngoại ô thê thê phương thảo, ăn ý mà cùng nhau nhấp chén trà nhấm áp, cuối cùng rót một chung rượu, Đoàn Trạch ngồi trên đùi hắn, khoe mắt lộ ra vẻ quyến rũ phong tình, Tiêu Úc muốn mở miệng, Đoàn Trạch lại lắc đầu, nói uống chung rượu này trước đi.

Rượu độc không sắc không mùi, không để lại bất kì dấu vết, Tiêu Úc không chút nghi ngờ, liên tục nhấp ba chung, ôm lấy người trong lòng nói, Dật Hàm, đừng làm chuyện thương thiên hại lý nữa, về nhà nghiêm túc buôn bán, chúng ta có thể cùng nhau trọng hưng Đoàn gia, Đoàn Trạch gật đầu, cười nói phải, để sẽ làm người tốt, một người tốt chân chính...

Độc phát tác rất nhanh, khoe môi Tiêu Úc tràn ra máu tươi, hắn kinh ngạc nhìn Đoàn Trạch, phảng phất như căn bản không thể tin được, Đoàn Trạch nhìn hắn cười, nói huynh ngủ đi, ngủ rồi, có thể mơ thấy người mình

yêu,có thể sum vầy cùng cô và dựng,huynh ngủ, liền vĩnh viễn thuộc vềđệ.

Tiêu Úc gục trên bàn,rốt cuộc không thể phát ra thanh âm,thất khiếu đổđầy máu,thấm ướt cả vạt áo ngọc sắc lan sam trên người,một mảnh phiếm hồng mơ hồ mà nóng bỏng,tựa như những đốm hoa lửa trong viện,tựa như những chiếc đèn ***g đỏ lập lòe vào một ngày mưa khi hấn lần đầu tiên tiến vào Đoàn gia,bé bé, tròn tròn,tựa như một tình yêu ảo tưởng vĩnh viễn không ngừng chấp niệm.

Tự tay bài bố một trận mưa sát đầy máu tươi,một tình yêu bi thương thậm chí là tuyệt vọng.

Đoàn Trạch lẳng lẳng nhìn Tiêu Úc, nâng tay vuốt ve tóc hấn,nhẹ giọng nói “Tiêu Lang, huynh rốt cuộc cũng là của đệ,huynh không thể chiếu cốđệ thì hãy đểđệ chăm sóc cho huynh...”

_Từ nay về sau,đệ không cho phép huynh thoát khỏi lòng bàn tay của đệ,mãi cho đến khi đệ chết,kiếp này, kiếp sau,đây là huynh nợđệ,huynh xứng đáng!

Phòng ngủ thắm đẫm nguyệt quang,gióđêm thoang thoảng mùi hoa mai trong trẻo,Đoàn Trạch ôm lấy thân thể dính đầy máu của Tiêu Úc,chạm rã hôn môi vuốt ve,ánh trăng lạnh tanh,sắc mặt của hấn tái nhợt không giống người,tựa như cô hồn dã quỷ,một thời đại u tối mê mang,sống chết cũng chỉ gói gọn trong một chữ.

Tiêu Úc không có tử tự,không có người thân,linh cữu bịđuổi vềĐoàn gia Tấn Dương,Đoàn Trạch một đường đi theo, tiến vào Đoàn gia tổ trạch, nằm ởđó bảy ngày,mỗi ngày đều tự mình chờđợi,thậm chí không tiếc tiêu tốn cả một gia tài để sở hữu một chiếc quan tài bằng gỗ Hoàng Đàn cùng một miếng Liễu Mộc, viết lên đó ngày sinh tháng đẻ, bốn mươi chín kim châm đâm cùng một chỗ,Đoàn Trạch lấy hồng sa che mắt Tiêu Úc,để hấn chỉ có thể nhìn thấy chính mình,rồi lại dùng chỉđỏ quấn quanh chân Tiêu Úc, làm cho hấn sau khi biến thành quỷ , cũng không thể chạy loạn, phong ấn nắp quan tài bằng sáu mươi bốn chiếc đinh đồng,mỗi một chiếc đinh đều biếm bùa,nguyên rửa Tiêu Úc trọn đời không thể siêu sinh.

Cô độc trong núi chờđợi chính mình,vĩnh viễn cũng chỉ biết chờđợi,thuộc về một mình mình,sau khi biến thành lệ quỷ vẫn tiếp tục thế thế tướng triền,Tiêu Úc từng đồng ý kết hôn,mặc kệ sau này có từng đổi ý hay không,Đoàn Trạch vẫn đem gả y, ngọc bội,uyên ương cùng vật đính ước bỏ vào trong quan tài của hấn,cùng hấn hư thối, hóa thành xương khô,hồn phách bị trói buộc bên trong, chỉ chờ một ngày nào đó,đến kiếp sau chính mình lại tự tay mở ra,nhìn hấn gặp báo ứng.

Không biết sau khi huynh biến thành xương trắng, có còn tuần lãng như vậy nữa không...

_Đệ nói rồi,tương lai huynh cũng nên nếm thử loại tư vị này,mỗi ngày ngóng trông một người trở về,chờđến đào tâm đào phế,tịch mạch đến mức hận không thể chết đi,lại cố tình không thể chết được...Tiêu Lang, huynh có biết trong suốt mười năm này,đệđã hận huynh như thế nào, cũng không biết đã yêu huynh bao nhiêu,cảnh đẹp đã qua, chỉ còn lại hắc ám không đầu,huynh nằm trong này, đệ sống ngoài kia,chờđến một ngày, thế gian, nhân tâm chấp nhận chúng ta,đệ lại tự tay mang huynh ra ngoài.

Đoàn Trạch uống rượu, vuốt ve quan tài khóc khóc cười cười “Kiếp này Đoàn Trạch không muốn gặp lại huynh,cũng không có mặt mũi nhìn huynh,Tiêu Lang bảo trọng.”

Nửa đời sau của Đoàn Trạch luôn tận lực kéo dài giấc mộng này,hấn hận xong, cũng yêu xong,cả người trở thành một cái xác không hồn,những ngày trôi qua ngược lại càng bình thản. Cuộc sống trở về với quỹđạo,hấn cưới vợ, nạp thiếp,sinh con,Đoàn gia càng ngày càng đông đúc,bắt đầu có tiếng người,Trung Thu đã có người cùng hấn ngắm hoa,tân niên thì làm sủi cảo, mỗi lần như vậy Đoàn Trạch đều dành lại một phần,người trong nhà hỏi tế ai,hấn chỉ nói là của một người bạn cũ.

Đổ bầu rượu xuống đất,mọi người đều đi nghỉ, chỉ còn lại mình hấn ngồi cấđêm trong phòng, tự châm tẩu,ơi cổ tay thêu một gốc xuân đào,ngọn đèn tro trọi,tinh tế mà kể lại một năm vui buồn lẫn lộn cho không khí nghe,trong giọng nói tràn đầy hưng phấn cao hứng,tươi cười nói, Tiêu Lang,đáng tiếc huynh ở quá xa, không biết có trở vềđược hay không,nếu năm sau huynh có thể về nhàn tết thì tốt quá rồi,đệ làm cha, đứa bé rất đáng yêu,lúc trước không phải huynh cũng rất thích con nít sao,nếu huynh đến dạy bọn chúng đọc sách viết chữ,thì nhất định sẽ giỏi hơn đệ gấp trăm ngàn lần.

Tiêu Lang, hứa rồi nhé, nhất định năm sau phải trở về,huynh đã rất nhiều năm chưa về thăm nhà,không biết có còn nhớ đường hay không.

Mười lăm tháng giêng là tết hoa đăng,đệ ngoài thành chờ huynh,thắp đèn ***g,cách thật xa vẫn có thể thấy,huynh đứng đi lạc.

Trong nhà có một căn phòng chưa bao giờ được phép mở ra,khóa kín,đóng bụi thật dày,bên trong đều là những di vật mà lúc sống Tiêu Úc từng dùng tới,giấy và bút mực,ghế dựa, tranh vẽ,nghiên mực,ấm trà. Rất nhiều năm sau, đứa con nhỏ bảy tuổi của Đoàn Trạch tò mò leo cửa sổ vào chơi, vừa lúc bị bắt gặp,lần đầu tiên, Đoàn Trạch nổi trận linh đình như vậy,ra tay đánh con mình,điên cuồng đập nát tất cả đồ đạc trong phòng,rầm vang, rầm vang,con cái trong nhà đều phải quỳ gối trước cửa phòng cầu phụ thân nguôi giận,Đoàn Trạch dựa vào khung cửa thở hổn hển,nước mắt bất tri bất giác liền chảy xuống.

Từ đường Đoàn gia dường rất nhiều tiểu quý chết thảm,ai cũng không dám đến gần,nhưng nhờ đó mà sinh ý trong nhà càng làm càng lớn,Đoàn Trạch ếm bùa vào trong hình nhân bằng gỗ không chế sinh hồn,dùng xác chết trong bãi tha ma canh giữ trận địa,hắn bỏ ra một đồng lớn vàng bạc mua chuộc quan viên ghi chép sổ sách,mua không được thì dùng tà thuật...Dù sao thứ hắn am hiểu nhất chính là quỷ thần,vì vậy Tiêu Úc liền vô thanh vô tức biến mất trong lịch sử,không người nhớ tới,không người đốt giấy tiền vàng bạc,tới tiết thanh minh hằng năm cũng không người ghé thăm,vĩnh viễn mà ngủ yên trong một góc tối tăm không người hay đến,chờ đợi một ước định,bảy năm, bảy mươi năm, bảy trăm năm, bảy ngàn năm...

Chưa đầy bốn mươi tuổi, nhưng tóc Đoàn Trạch đã bạc trắng,thoạt nhìn tang thương như lão nhân thất tuần,dương thọ tổn hại tám chín phần mười. Sau giờ Ngọ, dương quang lãnh đạm,hắn rút ra một cuộn giấy từ trong từ đường,là bức họa mà Tiêu Úc vẽ cho hắn,trong tranh ,thiếu niên tuổi tứ tuần cười cười,mang theo ba phần mềm mại đáng yêu ba phần biếng nhác. Đoàn Trạch lẳng lặng xem, lẳng lẽ vuốt ve làn da nhẵn nhéo cổ của mình,thì ra hắn cũng từng xinh đẹp như vậy,năm ấy trong thư phòng có hai người,cùng nhau uống trà đọc sách,ngẫu nhiên sẽ tranh cãi một chút,cảnh xưa nhạt nhòa theo năm tháng,vĩnh viễn chỉ còn lại tiếc nuối vô cùng tận.

Tiêu Lang, huynh trách đệ đi,Dật Hàm tình nguyện để huynh hận đệ,cũng không muốn nhìn huynh tiêu dao cùng kẻ khác.

Đoàn Trạch dùng sao La Hầu Kế Đông gia tăng thọ mệnh,về già tin phật,càng ngày càng hiền từ,mỗi khi được trẻ con chào hỏi đều cười ha ha khen ngoan,đến tết thì lì xì những bao đỏ thật dày,mùa đông phát cháo cho người nghèo,mùa hè lại tặng thuốc diệt lỵ cùng canh đậu xanh cho tất cả người dân trong thành,tiền lương hàng tháng của gia nhân trong nhà càng ngày càng tăng,giá cả hàng hóa lại hạn chế đến mức thấp nhất,dần dần tiêng lạnh dần xa, sinh ý của Đoàn gia cũng theo đó mà càng ngày càng phát đạt.

Đoàn Trạch nổi tiếng nhân từ,ngày ngày ở trong từ đường niệm kinh,không ra khỏi nhà một bước.

Năm Đoàn Trạch bảy mươi bảy tuổi,sủi cảo mừng năm mới,vẫn dành một phần như cũ,Đoàn Trạch già nua dựa vào tháp,thì thảo trò chuyện với không khí,nói Tiêu Lang, năm nay huynh về nhà ăn tết đi,đã hơn năm mươi năm,huynh lại chưa từng một lần trở về,đệ lại không thể đợi huynh nữa rồi.

Năm ấy, Đoàn Trạch cũng không kịp ăn sủi cảo,hắn chết vào ngày hai mươi chín tháng chạp, bầu trời hôm đó tuyết rơi trắng xóa.

Cả đời cứ như vậy mà kết thúc,ngóng trông, chờ đợi,hối hận, nhưng Đoàn Trạch chưa bao giờ đến thăm Tiêu Úc,người yêu cùng kẻ thù,ai lại dám vạch trần một vết thương sinh tử, máu tươi đầm đìa như thế ? Đoàn Trạch chết thực an tường,nằm trên tháp,quay mặt ra ngoài cửa sổ,dưới chân tuyết đóng thật dày, bông tuyết khê động lại trên mặt hắn, mang theo chút chờ mong, phẳng phất như đang chờ đợi một ai đó.

Bọn nhỏ quỳ trên đất, ai ai khóc lớn,thê tử thay hắn phủ khăn trắng,làn da của hắn nhẵn nhéo, nếp uốn tầng tầng, người vợ già cõi đời theo hắn,cơ hồ không thể nhớ nổi hắn đã từng thanh tú,yêu nhất vận một bộ xiêm y thêu gốc hoa đào.

Ngày đưa tang, thê tử canh giữ bên linh đường, nườm nượp kẻ đến người đi, mãi cho đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen vẫn không chịu đóng cửa,quản gia hỏi nàng đang đợi ai,nàng nói nàng cũng không biết,nhưng lão gia đã chờ một người cả đời,nếu hôm nay người nọ lại không đến, thì sẽ không còn cơ hội.

Chuyện tàn khốc nhất cũng không hơn gì cái này,trưởng mệnh trăm tuổi, nhất thế cô độc.

Huyệt mộ sớm đã chọn xong,Đoàn gia gia tài bạc triệu,ứng theo di chúc của Đoàn Trạch,dùng một chiếc

quan tài trị giá một lượng bạc chôn cùng đồng sách cũ và vật dụng trong thư phòng bị khóa kín kia, ổ khóa mục nát không chịu nổi, chỉ cần dùng nhát búa đã mở được, chiếc bàn hoa lê lắc lư, chữ còn chưa kịp viết xong, chuyện xưa phủ đầy tro bụi, không người nghe hiểu.

Lăng mộ được dùng cấm thuật phong tỏa tầng tầng, lúc còn sống Đoàn Trạch chán ghét âm ỉ, đến khi chết cũng chỉ cầu được tĩnh lặng, thứ quý giá nhất đời hắn, chính là đoạn hồi ức ngăn ngửi mà hắn đã từng hoài niệm cả đời.

Đảo mắt đã qua trăm năm, chuyện xưa sớm đã u ám tàn bây giờ lại sống dậy, ở trong phần mộ cũ kỹ này, chủ nhân của nó lại được thấy ánh mặt trời, kể lại cuộc đời bi thảm.

Trước quan tài, một đám người hiện đại đang đắm chìm vào trong hồi ức, quên mất nguy hiểm đang rình rập sau lưng, Doãn Chu cùng A Nhan ngồi đối diện, Lâm Ngôn lấy tay che mặt, sau khi kể lại xong liền không ngừng run rẩy, mà người bên cạnh cũng bị từng câu từng chữ chấn kinh đến mức không thể nói nên lời.

Chưa bao giờ thử qua cảm giác dày vò như vậy, giống như bị búa sắt ọng ọng nện vào đầu, từ nay về sau hóa thành một phần của nó, muốn thoát cũng thoát không xong.

— “Người giết hắn...” Doãn Chu ngã ra sau, trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Ngôn gian nan gật đầu, chỉ vào chiếc quan tài bằng gỗ Hoàng Đàn trống rỗng trước mặt, nói “Đoàn Trạch tin phân, tin tưởng vào luật nhân quả luân hồi, hắn biết sớm muộn gì thì nguyên rửa cũng sẽ sống lại, ta sẽ tự tay mang Tiêu Úc đã hóa thành lệ quỷ đến đây, oán khí tích tụ từng chút từng chút một suốt năm trăm năm, không chỗ phát tiết, nếu ta lập tức chết ở trong tay Tiêu Úc, vậy xem như đã trả hết nợ. Nếu một trong hai chúng ta quên mất kiếp trước, tiếp tục lần theo dấu vết thì sớm muộn gì cũng sẽ tìm được, cho nên chiếc quan tài này chính là manh mối mà Đoàn Trạch đã để lại cho ta.”

— “Hắn sớm đã đoán được kết cục của ngày hôm nay từ năm trăm năm trước, tại sao nơi này lại có tới hai chiếc quan tài, là do Đoàn Trạch để dành cho ta, nếu Tiêu Úc nhớ lại quá khứ muốn lấy mạng ta, thì ít nhất sau khi ta chết cũng sẽ không rơi vào cảnh không chỗ chôn thân, nơi này lại là mộ của Đoàn Trạch, là báo ứng của hắn, cũng là mồ của ta!!!

A Nhan đứng lên, xoay người nhìn xung quanh, sắc mặt tái nhợt ẩn trong bóng tối có chút quỷ dị “Nếu có thể sớm thu phục nó thì hiện tại chúng ta sẽ không mắc kẹt ở chỗ này... Các người có chú ý tới, con nghệt súc kia đâu rồi?”

— “Ta đã nói đừng gọi hắn là nghệt súc!!!” Lâm Ngôn vốn đang cuộn người, úp mặt giữa hai chân bỗng đứng ngẩng đầu lên “Ta nợ hắn một câu hứa hẹn, ta yêu hắn, cho dù như vậy, ta vẫn sẽ yêu hắn!”

END 69

70. Chương 70

Doãn Chu sầu não gãi tóc “Hiện tại, còn nói cái gì mà thích hay không thích, hắn đã là quỷ chết oan, bị nhốt ở trong mộ suốt năm trăm năm, mỗi ngày chỉ có thể nhìn thấy cái xác của mình dần dần thối rữa, cả tương lai sáng lạn đều đã bị người phá hủy, cho dù tình cảm có tốt đến đâu thì giờ cũng đã trở mặt thành thù, lại nói người còn chưa biết rõ người ta rốt cuộc là có cưỡi người hay không đã ra tay xử lý, chẳng lẽ đầu óc người có vấn đề, mới nghĩ ra cách tàn nhẫn như vậy!”

— “Bất quá... còn có một chuyện.” Doãn Chu do dự “Nếu hắn thật sự hận người thì vì cái gì còn chưa có xuống tay?”

A Triệt nghe thế mới bĩu môi, trong mắt hàm chứa nước mắt “Ta không tin, Úc ca ca là thật lòng muốn đối xử tốt với người, ta nhìn ra được.”

— “Người thì biết cái gì!” A Nhan liếc mắt cảnh cáo nó.

Tiểu hồ ly sợ hãi rụt người về sau “Mỗi lần hấn tới gần Lâm Ngôn ca ca, trên người đều không tự chủ toát ra hương vị thực ôn nhu, khiến ta nhớ tới lúc ta còn nhỏ, mẹ thường chải lông cho ta, cũng giống như hấn, vừa dịu dàng lại tràn đầy yêu thương...”

Ánh mắt của A Nhan sắc như dao cạo, rút gươm kiếm đào ra “Thật, thật lòng với Lâm Ngôn, nếu hấn thật lòng thì tại sao chúng ta lại bị nhốt ở trong này ? Trách không được ta dùng la bàn thăm dò mấy lần cũng không tìm ra bất cứ hồn phách nào, tám, tám phần là do hấn giở trò!”

Trong quan thất đột nhiên phịch một tiếng, tiếp đó là tiếng ghế dựa ngã xuống đất, bốn người lập tức nhảy dựng lên, A Nhan phản ứng đầu tiên, gươm kiếm gỗ đào định xông ra ngoài, Lâm Ngôn vội vàng ngăn cản hấn, sắc mặt A Nhan tức đến trước đỏ, vừa giãy dụa vừa la to “Mặc kệ người có thích hấn hay không, nếu, nếu hấn dám làm xằng làm bậy, ta liều mạng với hấn!”

— “Người trở về, bên ngoài không phải Tiêu Úc!” Lâm Ngôn sắp không giữ được hấn “Ta quen biết hấn mười năm, dựa vào tính cách của hấn thì cho dù có thành quỷ cũng không thích làm chuyện lên la hét lút đâu!”

— Đến tận bây giờ mà ta còn không tin hấn thì thật sự là kẻ vô tâm vô phê!

A Nhan tránh thoát khỏi tay Lâm Ngôn, quay đầu buồn bã cười “Người thật nhân hậu, nhưng đáng tiếc người không hiểu gì về quỷ, trần đầu lâu bên ngoài oán khí ngất trời, cho dù lúc trước hấn không muốn hại người thì chỉ sợ lúc này đây cũng không phải do hấn!”

Nói xong liền chạy ra ngoài, Doãn Chu cùng Lâm Ngôn cũng đuổi theo, chỉ thấy cánh cửa đã bị đẩy ra, oán khí ngưng tụ thành hình thái, một đoàn khí xanh lè lập lòe từ cửa hướng vào bên trong dừng đạo, A Nhan cầm kiếm đi ở phía trước, Lâm Ngôn và Doãn Chu theo sau, dừng đạo đã thay đổi, giờ đây vô cùng hỗn loạn, hắc vụ đen xì tựa như oán linh cuộn cuộn thổi quét qua, tiếng cười âm trầm không dứt bên tai.

A Nhan gươm mũi kiếm, lá bùa bốc cháy, cứ tưởng hào quang chói lọi sẽ phá tan hắc ám, nhưng nó không hề phát huy tác dụng, một đoàn hắc vụ bỗng hướng thẳng tới mũi kiếm, trong nháy mắt lá bùa bị cuốn đi. A Nhan vẫn bất khuất không chịu bỏ cuộc, hấn lấy một lá bùa khác ra, chính là lần này càng nghiêm trọng hơn, lá bùa còn chưa kịp bốc cháy đã bị người cướp khỏi tay.

— “A Nhan quay lại đi!” Lâm Ngôn vừa dứt lời, từ sâu trong dừng đạo tối đen xuất hiện một bóng người cầm ***g đèn, bước nhanh về phía trước.

— “Là Tiêu Úc ?” Doãn Chu lui về sau một bước.

Dừng đạo hắc ám, chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ không rõ diện mạo, nhưng Lâm Ngôn bỗng dưng run lên, sắc mặt trở nên trắng bệch “Không phải Tiêu Úc, thao, hình như... là lão miếu chủ!”

A Nhan ở phía trước cũng ngây ngẩn cả người, không đợi hấn kịp lấy lại tinh thần, thì vị miếu chủ đã lâu không gặp kia đã nghiêng đầu bước ra khỏi bóng tối, hấn chuyển động rất nhanh, gương mặt vận vạt biển hình dưới ánh sáng trắng của ***g đèn trong có vẻ phá lệ quỷ dị, Doãn Chu cũng chú ý tới điểm này, kinh ngạc nói “Hấn luyện tà thuật gì... mà, mà trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy ?”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, miếu chủ lập tức bay về phía A Nhan, A Nhan chỉ kịp hô một tiếng sư phụ đã bị bắt lấy cổ, kéo lê vào sâu trong dừng đạo, Doãn Chu muốn chạy lên giúp, nhưng lập tức bị Lâm Ngôn giữ chặt cổ tay.

— “Đuổi theo a, còn thất thần cái gì!” Doãn Chu gấp đến độ hậm hực dậm chân.

— “Hấn không muốn hại A Nhan, miếu chủ là đang cứu đồ đệ của mình!” Trong mắt Lâm Ngôn chợt lóe lên một tia âm độc “Hảo một chiêu ứng trung tróc miết (bắt ba ba trong rọ – ở đây chỉ dẫn dịch vào đường cùng, nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay), hấn đã sớm lường trước mọi chuyện, lợi dụng quỷ trận làm cho Tiêu Úc mất đi thần trí, hấn biết bản thân không đấu lại Tiêu Úc, liền dùng biện pháp đề tiện này, lợi dụng ân oán giữa ta và Tiêu Úc để Tiêu Úc tự tay giải quyết cả đám chúng ta!”

— Đi, về quan thất tiếp tục tìm đường hầm, sắp không kịp nữa rồi!

Ba người vội vàng chạy về quan thất, nhưng đã quá chậm, miếu chủ vừa bắt A Nhan đi, thiêm phong trong dừng đạo cũng âm ảm kéo tới, sau lưng từng đợt rét lạnh, cái ớn đổ đầy mồ hôi, cổ hơi thở này, Lâm Ngôn rất

quen thuộc, là lúc Tiêu Úc vừa mới xuất hiện ở nhà hắc, bóp cổ hắc bảo hắc chết đi, trên người cũng phát ra khí tức tương tự, khiến cho người ta buốt giá từ đầu đến chân!

—”Đoàn... Trạch...” Một tiếng trầm thấp, đứt quãng thông thả vang vọng khắp hành lang “Trả... mạng... lại... cho... ta...”

Máu trong người Lâm Ngôn lập xung lên đỉnh đầu, theo bản năng mà hung hăng đẩy Doãn Chu cùng A Triệt vào quan thất, rầm một tiếng đóng cửa lại, còn bản thân thì xoay người, mặt đối mặt với dũng đạo tối đen.

Con quỷ hiện hình cách đó không xa, hoàn toàn thay đổi khí tức, trên vạt áo rộng thùng thình nhiễm đầm vết máu đỏ năm xưa, tóc xõa chân trần, toàn thân tỏa ra lệ khí dày đặc, đôi mắt đục ngầu tràn ngập sát khí, hai bàn tay cứng ngắt hơi cong, ngay cả móng tay cũng trở nên bén nhọn.

—”Oan có đầu nợ có chủ, muốn lấy mạng thì cứ đến tìm ta.” Lâm Ngôn dị thường trấn định, “Doãn Chu cùng A Triệt cũng là bạn của người, đừng làm khó dễ bọn họ.”

—”Ai cũng đừng hòng sống sót, ai cũng không thể chạy thoát...” Tiêu Úc nâng mắt lên, oán độc nhìn Lâm Ngôn “Đoàn Trạch, người biết chết là như thế nào sao?”

—Mới bắt đầu bốn phía càng ngày càng yên tĩnh, càng ngày càng lạnh lẽo, tối đen không thể nhìn thấy gì, người sẽ không ngừng lún xuống, cổ họng bị bóp nghẹt không thể hô hấp, da thịt dần dần thối rữa, rã nát từng mảnh, phù thũng bốc mùi, cả người trở nên tím tái bầm đen, bị đòi bọăn mòn gặm tới tận xương, chui vào bằng miệng, lại chui ra từ hai hốc mắt trống rỗng, sau đó người bay ra khỏi cơ thể, không thể nhìn thấy gì, chưa đi được bao lâu đã đụng phải vách tường, mỗi ngày đều phải lẩn quẩn quanh quan tài của mình.” Tiêu Úc bỗng nhiên sầm sầm cười “Ta cứ như vậy mà ngồi trên nắp quan tài chờ đợi, suốt năm trăm năm, không chết được cũng không giải thoát được, cuối cùng cũng chờ được người...”

—Đoàn Trạch, người đã làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, hôm nay ta liền moi tìm người ra, nhìn xem người rốt cuộc là kẻ ngoan độc đến mức nào.

—”Người cứ việc đến đây, ta chờ người nhiều năm như vậy, đã sớm chán rồi.” Mỗi hơi lạnh từng giọt từng giọt thẳng rơi xuống trán Lâm Ngôn, hắc lui về phía sau một bước, chặn lấy cửa gỗ, Doãn Chu cùng A Triệt đang ở bên trong phá cửa, Lâm Ngôn lại đang kéo dài thời gian, cắn răng, rống to với kẻ đỡ hơi ở bên trong “Các người đi mau, mau tìm đường hầm, chỗ này cứ để ta chống đỡ!”

Sau lưng đột nhiên truyền đến một lực đánh cực mạnh, Lâm Ngôn chưa kịp chuẩn bị đã bị lão đảo chủ người về phía trước hai bước, thiếu chút nữa liền đập vào người Tiêu Úc, ván cửa đóng một tiếng ngã trên đất, Doãn Chu và A Triệt nổi giận dùng dùi đâm đứng ở cửa, một người cầm chu sa, hung hăng ném về phía Tiêu Úc, con quỷ thấy vậy vẫn bất vi động sở, khẽ giơ một ngón tay lên, đoàn hắc vụ bên trong dũng đạo lập tức chuyển hướng, ngưng tụ thành một mảng lớn, quẩn quanh A Triệt, cương ép, kéo căng hai tay hai chân nó ra!

—”Đau quá! Đau quá!” A Triệt bị kéo thành hình chữ đại, nhịn không được bắt đầu khóc rống, Doãn Chu hai mắt đỏ bừng, hùng hùng hổ hổ nói đồ vong ơn bội nghĩa, hung hăng giơ dao găm lên đâm về phía Tiêu Úc, nhưng cơ thể con quỷ giống như được đúc bằng sắt, lưỡi dao căn bản không thể gây tổn thương cho nó, Doãn Chu không bỏ cuộc dùng hết sức lực đâm từng nhát từng nhát lên người con quỷ, bên kia A Triệt vẫn lơ lửng giữa không trung, toàn thân bị kéo căng đến cực hạn, đau đớn đến mức không nói nên lời, mắt thấy nếu còn tiếp tục kéo dài thêm một phút nữa sẽ bị phanh thây thành bốn mảnh.

Đương một tiếng vang lên, ngay cả khi lưỡi dao đều đã mòn thì con quỷ vẫn lông tóc vô thương.

—”Ta thảo! Tiêu công tử người từng là người sao!!! A Triệt thích người như vậy người còn muốn giết nó!” Doãn Chu gấp đến mức muốn đánh nhau với con quỷ, Tiêu Úc vội lui về sau, đoàn hắc vụ bỗng buông A Triệt ra, hóa thành gió lốc hướng thẳng ra sau, A Triệt chưa kịp kêu lên một tiếng đã vô lực ngã xuống đất.

Thừa dịp đó, Doãn Chu quay đầu quan sát thương thế của A Triệt, dao găm trên tay hắc dường như bị thứ gì đó không chế, cương chế tách ra, lơ lửng giữa không trung sau đó quay ngoắc một trăm tám mươi độ, nhắm thẳng vào tim Doãn Chu, chỉ kém cuối cùng một giây, mũi dao đột nhiên lệch khỏi quỹ đạo, cắm phập vào cánh tay Doãn Chu, máu tươi ồ trào ra, tích tấp rơi xuống đất.

Doãn Chu che lấy vết thương lão đảo lui về sau hai bước, máu đỏ sênh sếch len lỏi qua các kẽ tay tràn ra ngoài.

__”Ta lặp lại một lần nữa,mang A Triệt rời khỏi chỗ này ngay! Nơi này không có chuyện của các ngươi!” Lâm Ngôn tới gần một bước,lạnh lùng nhìn Tiêu Úc “Tiêu Lang, Dật Hàm đang đứng ở trước mặt ngươi,ngươi sinh tiền không dám yêu, chết rồi, cũng không nỡ giết sao ?”

Hai chữ Dật Hàm lập tức bắt lấy đầu óc con quỷ,toàn thân nó chấn động,khớp xương ma sát lẫn nhau, răng rắc vang lên.

Lâm Ngôn quay đầu liếc mắt nhìn Doãn Chu “Hắn đã không còn là Tiêu Úc,lệ quỷ phần hận trăm năm,bị kẻ khác lợi dụng oán khí,dựa vào trận đầu người mà đạt đến tột đỉnh,hôm nay vô luận ta là Lâm Ngôn hay là Đoàn Trạch,cũng đều không thể cứu được chúng ta,đây là oan giữa ta và hắn, các ngươi mau chạy đi!”

__”Tiêu Lang, Dật Hàm lưu luyến say mê ngươi một đời một kiếp,chỉ từ bất biến,hiện tại cho dù ngươi muốn cái mạng này, ta cũng cam tâm tình nguyện.” Lâm Ngôn vung trộm kẹp một lá bùa giữa hai ngón tay,âm thầm dùng con dao nhỏ trong túi quần rạch một đường trên đầu ngón tay,đỏ máu lên lá bùa,cẩn thận tiến về phía trước.

__”Chỉ là không biết Tiêu công tử trừng mắt tất báo (chỉ người hẹp hòi, nhỏ nhen),có còn nhớ tới một Lâm Ngôn vẫn cần được người bảo vệ hay không ?” Hắn đối mặt với Tiêu Úc,con quỷ lảng lảng nhìn hắn,rồi đột nhiên vùng vẫy dùng hai tay ôm đầu, vạn phần thống khổ“Lâm Ngôn , Lâm Ngôn, của ta, Lâm Ngôn của ta...”

__Tiêu Úc, ta tin ngươi,ngươi từng nói vô luận phát sinh chuyện gì cũng đều không thể cách ngươi quá xa,hôm nay Dật Hàm cùng Lâm Ngôn đang đứng trước mặt ngươi,muốn chém muốn giết, tùy ngươi!

Thừa dịp Tiêu Úc thất thần,Lâm Ngôn lập tức cắn đầu lưỡi,phun một ngụm máu lên lá bùa trấn tà sau đó chỉ trong chớp mắt liền ấn lá bùa lên trán con quỷ, “Ngươi tỉnh lại cho ta!”

Hoàng phù trấn quỷ dựa vào tâm pháp,với trình độ của Lâm Ngôn vốn chỉ có thể hù dọa những con quỷ nhỏ ven đường,giờ phút này đây nhờ vào kiức của Đoàn Trạch,tu vi đột nhiên tăng mạnh,chỉ nghe xịch một tiếng,lá bùa hùng hực bốc cháy,ngay cả những đoàn hắc vụ xung quanh cũng phát ra tiếng rên thảm thiết,phảng phất như địa ngục nhân gian,một gương mặt oán độc dần dần hiện ra trong đám hắc vụ,thất khổng chảy đầy máu tươi, kêu gào trả mạng lại cho ta,vô số bàn tay xương xẩu tái nhợt không ngừng chồm tới chỗ Lâm Ngôn,hung hăng xé da thịt của hắn!

Toàn thân truyền tiếng da thịt bị xé toạc, đau đớn cực độ tràn lan khắp mọi góc ngách,mỗi vết thương đều tràn ra máu tươi tanh tưởi,Lâm Ngôn đứng xiêu xiêu vẹo vẹo,cùng con quỷ bốn mắt nhìn nhau,Tiêu Úc dường như bị chọc giận,một đôi tay đầy móng vuốt sắc nhọn ngạnh sinh sinh nhấc bổng hắn lên,hung hăng đánh về phía vách tường,giống như đang nghiền nát một con kiến.

__”Giết...ngươi...đền...mạng...” Cái lạnh rét xương quen thuộc cùng với bầu không khí làm cho người ta hít thở không thông,phảng phất như trở lại quãng thời gian khi hai người vừa mới gặp nhau trong thang máy,Tiêu Úc bóp cổ Lâm Ngôn,trong mắt tràn ngập điên cuồng cùng vui sướng vạn vẹo làm cho lòng người khiếp sợ,”Đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng đã đạt thành tâm nguyện...”

Không thể hô hấp, toàn bộ máu trong cơ thể òat dồn lên đỉnh đầu,da đầu căng cứng như muốn nứt ra,hai con mắt trợn tròn xống ra ngoài,trống ngực kinh hoàng đập boong boong ,Lâm Ngôn sử dụng hết chút khí lực cuối cùng,phát ra những tiếng ách ách yếu ớt,hai chân cố gắng đạp đá lung tung,nhưng rồi dần dần vô lực rũ xuống.

__”Họ Tiêu! Đoàn Trạch giết ngươi, nhất thế cô độc,xét cho cùng cũng bởi vì ngươi phụ hắn!” Doãn Chu cơ hồ sắp nghiền nát cả hàm răng,biết rõ không thể nào,nhưng vẫn dùng hết sức lực vọt đến sau lưng Tiêu Úc,bắt lấy cổ con quỷ liều mạng kéo ra sau,trên cánh tay máu chảy ròng ròng,A Triệt lúc này cũng đã tỉnh lại,chạy tới há mồm cắn Tiêu Úc.

__Ta thao, ngươi không phải là hồ tiên,sao lúc nào cũng chỉ biết cắn,pháp thuật của ngươi đâu!

A Triệt run lấy bẫy mở ra kết ấn,thử vài lần đều không thành công,phù phù quỳ trên mặt đất,oa oa khóc lớn “Thả Lâm Ngôn ca ca ra a,ngươi rõ ràng là thích Lâm Ngôn ca ca nhất mà...”

Hai mắt Lâm Ngôn dần dần trở nên mơ hồ,nước mắt bất giác rơi xuống,con người mỗi khi kề cận với cái chết,đều sẽ nhớ lại những quãng thời gian quan trọng nhất đời mình,kiếp giữa hai kiếp người phá lệ phong

phú, làm cho bản thân hần dần dần chìm vào trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hần đang đứng trước linh đường của Tiêu Úc, cẩn thận vuốt ve chiếc quan tài, hần mất năm năm để tự xây mồ cho mình, tỉ mỉ kiểm tra từng tấm gạch, Lâm Ngôn sắp hoàn toàn mất đi ý thức, trên trán hần chẳng chịt gân xanh, nhưng bên môi lại lẳng lặng nở nụ cười, dứt quãng nói “Chẳng sợ chết... Dật Hàm, có thể gặp được Tiêu Lang, có chết cũng không hối hận...”

Tiêu Úc kinh ngạc nhìn hần, trong đôi mắt hỗn độn bỗng dưng lóe lên một tia thanh minh, do dự trong chốc lát liền nhẹ nhàng thả tay ra.

Thân thể mềm nhũn rơi xuống đất, Lâm Ngôn ôm cổ thở hổn hển, không ngừng ho han, con quỷ trước mắt cũng quỵ xuống đất, tay trái hung hăng giữ lấy tay phải, toàn thân lệ khí bành trướng, nó nâng hai mắt vô hồn nhìn Lâm Ngôn, nhưng không hề tiến thêm bước nữa.

__”Lão tử liều mạng với ngươi!” Doãn Chu cầm một đồng chu sa, xích tiêu cùng đồng tiền mà A Nhan để lại, lão đảo đi được hai ba bước đã bị Lâm Ngôn giữ chặt “Đừng! Ngươi xem!”

Lệ khí bạo động xung quanh Tiêu Úc đột nhiên rút đi, hần sử dụng hết khí lực, giây dựa nói “Dật Hàm... Có kẻ đang âm thầm khống chế quỷ trận, ta không thể chống đỡ được nữa, các ngươi mau đi đi, đừng bao giờ quay trở lại nữa...”

Lâm Ngôn thở dốc, dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn con quỷ đã khôi phục thần trí, hung hăng lắc đầu “Ta mang ngươi ra ngoài, ta nhất định sẽ mang ngươi ra ngoài!”

__”Nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian như thế này thì ai cũng đừng hòng sống sót!” Toàn thân Tiêu Úc kịch liệt run rẩy, từ trong yết hầu phát ra những tiếng khặc khặc quái dị, hần nâng mắt lên, mang theo vô hạn oán độc “Đoàn Trạch, đồ súc sinh, trả mạng lại cho ta!”

Con quỷ lắc lắc đứng lên, hắc vụ bên trong dưng đạo đường như được cổ vũ, hung mãnh vọt tới, vô số gương mặt chảy đầy máu tươi bao vây Lâm Ngôn cùng Doãn Chu, chúng nó phát ra những tiếng cười quái đản, nam nam nữ nữ trộn lẫn với nhau thành một mớ hỗn độn, rên la nói “Trả mạng lại cho ta... trả mạng lại cho ta...”

__Trận này là do ta bày, con mẹ nó, bây giờ lũ quỷ này lại xem chúng ta là kẻ thù giết chúng!

__Toàn nói nhảm, là đời trước ngươi bố trận, bọn chúng không tìm ngươi thì tìm ai, Đoàn tổ tông, Lâm tổ tông, thừa dịp Tiêu tổ tông còn chưa có hoàn toàn biến hình, mau mau chạy đi!

Doãn Chu ôm A Triệt vào ngực, bắt chập vết thương đang đổ máu, nắm tay Lâm Ngôn xông ra ngoài, Lâm Ngôn không ngừng quay đầu lại, làm cho Doãn Chu gấp đến kêu to “Hần đang kéo dài thời gian, ngươi không đi để chờ đến khi hần thanh tỉnh mới biết là mình giết ngươi à, chẳng lẽ ngươi muốn hần phải hối hận suốt trăm năm giống như ngươi sao! Mạng sống là trọng yếu, lão miếu chủ kia cũng không làm gì được hần!”

__Cùng lắm thì lần sau chúng ta lại đến, còn lần này cứ để hần ở chơi với tổ tông vài ngày đi!

Hai người liều mạng chạy vào sâu trong dưng đạo, lệ khí hung ác truy đuổi sau lưng, hai người đồng loạt bị cuồng phong thổi quét té nhào trên đất, A Triệt vẫn không muốn rời đi, nắm lấy cánh tay bị thương của Doãn Chu kêu khóc “Ta muốn Úc ca ca, ta muốn Úc ca ca !”

__Thao, tiểu súc sinh câm miệng ngay, nếu còn tiếp tục gây chuyện thì ngay cả cơ hội làm khăn quàng cổ cũng không có đâu!

Dưng đạo tựa như một vòng tuần hoàn vô tận, nhưng quả thật hết như lời Tiêu Úc nói, càng cách hần càng xa thì oán khí lại càng mỏng manh, hai người cũng không có hơi sức đi đến điểm này, đều há hốc mồm cầm đầu chạy thục mạng, không biết qua bao lâu, mãi đến khi trong cổ họng tràn ngập mùi máu tươi, Lâm Ngôn cùng Doãn Chu vọt về phía trước thêm vài bước mới tình dưng chân lại.

__”Không, không đuổi tới!” Doãn Chu quay đầu lại nhìn, kinh hồn táng đảm.

Lâm Ngôn cúi đầu thở dốc, chống hai tay lên đầu gối “Vô dụng, ngươi, ngươi có phát hiện hay không, dưng, dưng đạo này có ý thức, chúng ta chạy hơn nửa tiếng rồi vẫn chưa ra được, nó hình như lại dài thêm rồi!”

Doãn Chu kinh ngạc nhìn bóng tối trước mắt, hiện tại ngay cả quan sát của Đoàn Trạch cũng đã biến mất, bọn họ đang bị mắc kẹt trong một khe nứt thời gian, hai đầu đều là hắc ám khôn cùng, lại kiểm tra nền

đá cùng đé đên, quả nhiên tất cả đều giống nhau như đúc, tựa như đã được phục chế.

_Hiện, hiện tại chúng ta đang ở đâu ?

_”Là ảo ảnh! Dững đạo này là ảo ảnh do con người tạo ra, có thể dài cũng có thể ngắn, chúng ta vẫn đang bị tên khốn kiếp kia đùa giỡn!” Lâm Ngôn cắn răng nói “Đáng tiếc nơi này không có dụng cụ, nếu không cho dù là mười thứ này cũng không thể làm khó được ta, sử dụng tà thuật lén lút, thực chiến quá kém!”

_”Ta thao, Đoàn huynh người thật xui xẻo, khó được thăng lên một lần cũng không có đất dừng vô...” Doãn Chu suy yếu dựa vào vách tường ngồi bệch xuống đất nghỉ ngơi, tiểu hồ ly nhìn thấy vạt áo của hắn ướt đầm máu tươi, liền cẩn thận vẽ kết ấn vào lòng bàn tay, một đoàn lông xù trắng tinh phát ra ánh sáng lập tức xuất hiện, bao lấy miệng vết thương, máu đã ngừng chảy.

_”Ta không thêm dùng tới mấy thứ thấp kém đó, không những giảm thọ mà còn tổn hại âm đức!” Lâm Ngôn cười khổ, nhấp ngụm nước khoáng “Nếu cứ tiếp tục chạy như vậy cũng không phải là cách, muốn phá ảo thuật, thì cần phải tìm ra kẻ đang thao túng nó, nhưng hiện tại lão miếu chủ kia chắc đang rất vui vẻ, mèo vờn chuột, lão muốn chơi đủ, sau đó mới giết chúng ta!”

Doãn Chu mở to hai mắt “Lão già kia rốt cuộc là có thâm cừu đại hận gì với các người vậy ?”

Lâm Ngôn thở dài “Không biết, ta thật sự không nhớ là đã gặp qua người như vậy, vốn tưởng rằng lão có dính líu đến ta và Tiêu Úc, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thấy tới lượt hắn diễn!”

Doãn Chu buồn rầu vuốt tóc “Cầu tài, cầu quyền, cầu danh, báo thù, cái gì cũng không có, vậy hắn việc gì phải làm như thế?”

_Cầu tài ? Cầu tài cần gì phải giết người, cầu quyền thì chúng ta lại không có quyền, cầu danh thì càng không có khả năng, báo thù...

Tìm được đường sống trong chỗ chết, tinh thần của hai người tự nhiên trở dị thường trấn định, tập trung lực chú ý vào hai lần đối mặt trực diện với miếu chủ, nhưng vô luận như thế nào cũng không tìm ra động cơ để miếu chủ phải mạo hiểm vạch ra một kế hoạch phiêu lưu như vậy, liệu cả mạng để dồn bọn họ vào chỗ chết, thẳng đến khi một thân mồ hôi nóng khô dần, trong đầu Lâm Ngôn mới lóe lên một ý tưởng “Ta nhớ đến một sự kiện, A Chu, con búp bê vải mà cô bé kia đưa còn không ?”

Doãn Chu ngẩn người, nói còn, sau đó lục lọi trong balô, xả ra một con búp bê vải cũ nát đưa cho Lâm Ngôn, Lâm Ngôn cầm trong tay, lật qua lật lại kiểm tra, biểu tình trên mặt càng ngày càng ngưng trọng, đến cuối cùng mới lộ ra một chút đau thương, thở dài nói “Oan có đầu nợ có chủ, ta thật sự đã bỏ sót hắn...”

END 70

71. Chương 71

_”Người xem con búp bê này.” Lâm Ngôn nói “Lúc ấy, chúng ta chỉ lo đánh giá chất liệu cùng hình dáng của nó, mà không hề chú ý đến một điều còn quan trọng hơn, cô bé kia quả thật đang muốn nói cho chúng ta biết điều gì đó, nhưng hồn phách bị khống chế, cô bé không thể nói nên lời, mà con búp bê này chính là manh mối, cô bé muốn nói cho chúng ta biết ai đã giết mình, cũng như ai đang muốn giết chúng ta, đáng tiếc chúng ta vẫn không phát hiện ra!”

_A Chu, người còn nhớ rõ lần đầu tiên cô bé hại chúng ta sao ?

Doãn Chu nghĩ nghĩ “Hình như là trên đường đến nhà Nhị Tiên Cô.”

_”Phải, lúc đó trong xe đang mở radio, nói có một cậu bé ở Tứ Xuyên mệnh cách thuận âm mặc đồ đồ treo cổ tự vẫn trong nhà, người ta hoài nghi là do tà thuật dùng để dưỡng tiểu quỷ.” Gặp Doãn Chu lộ ra biểu tình khó hiểu, Lâm Ngôn tiếp tục nói “Lúc đó cô bé hù dọa chúng ta, chính là muốn báo cho chúng ta một tin tức, trọng điểm không phải nằm ở dưỡng quỷ mà là Tứ Xuyên!”

Doãn Chu mở to hai mắt, cẩn thận nhớ lại.

__Tứ Xuyên không chỉ có tiếng về tà thuật cùng cổ thuật, chỗ đó còn có một loại trà tên là Trúc Diệp Thanh, ta nhớ rõ từng có người mời chúng ta uống thử loại trà nổi tiếng của quê hương hần, trà đó cũng tên là Trúc Diệp Thanh!

__Con búp bê này cũng giống như vậy, máu chốt không phải nằm ở nơi sản xuất ra nó vì lúc đó người dân ở nông thôn đều tự tay may những con búp bê như thế này, ý của cô bé chính là con rối! Tà sư một khi muốn thi thuật thì trước hết phải có vật dẫn, dùng gỗ Mộc, gỗ Hoàng Dương hay gỗ Đào khắc thành hình người, sau đó viết lên ngày sinh tháng đẻ mới coi như hoàn thành. Trong nhóm chúng ta cũng có một người rất am hiểu về việc này, mà ta và người đã từng đến nhà tìm hần, khi đó trong phòng tối om không bật đèn, hần lẳng lặng ngồi trong bóng tối thì thâm trầm bầm một mình, kì thật không phải không có người, mà là hần đang nói chuyện với hồn ma trong con rối!”

Doãn Chu ngã ngồi trên đất, khẽ nói “Sao có thể...”

Lâm Ngôn nhắm mắt lại, xâu chuỗi các manh mối mà họ đã vô tình bỏ lỡ từ trước đến nay, hung hăng nói “Đến Tây Sơn là hần chỉ, minh hôn là hần nói, cửa vào mộ là hần tìm, mỗi lần chúng ta nhắc tới kẻ đã cố đẩy ta vào cuộc khai vật khảo cổ, hần sẽ luôn bất động thanh sắc mà chỉ mũi tên về phía miếu chủ, chẳng lẽ dọc đường đi người không cảm thấy kì quái sao? Một tên đạo sĩ gà mờ như hần làm sao có thể biết nhiều chuyện về trộm mộ như vậy?”

__Người biết họ tên đầy đủ của hần sao, người thân, gia đình đâu, có từng đệ đơn xin cấp học bổng dành cho sinh viên khó khăn, cũng như tham gia các hoạt động ngoại khóa?

Doãn Chu biến sắc “Thật giỏi che giấu, cả đoạn đường ta đều ở chung phòng với hần nhưng lại không hề phát hiện ra gì cả!”

Lâm Ngôn cũng đang thầm trách bản thân quá sơ suất, thứ đáng sợ nhất chính là một kẻ thù chưa từng lộ diện, cứ tưởng tượng, đêm khuya trên con đường cao tốc, ven đường là hai hàng dương san sát nhau không thấy đáy, gió khẽ hiu hiu lay động những tán lá, cái gì là đáng sợ nhất? Không phải là tên tài xế say rượu, hay cảnh sát, đáng sợ nhất chính là đôi mắt đang ẩn nấp trong lùm cây.

Lòng người cô độc sẽ sinh ra lệ quỷ, ma quỷ sở dĩ có thể xuất hiện, là vì hận thù.

Ai mới là kẻ đang giấu trong bóng tối?

__”Tại sao hần lại làm như vậy, ta còn tưởng hần có tình ý với người!” Doãn Chu kinh ngạc nói.

__”Ta đoán chính là do tình cảm mà hần dành cho ta, đáng tiếc thứ kỹ xảo dừng dừng mặc bấy sống chết của hần cho dù có cẩn thận đến đâu cũng để lại dấu vết, Đoàn Trạch tuy rằng mù quáng điên cuồng nhưng dù sao vẫn là một pháp sư có tài, mà con rối gỗ này...ta đời trước còn chưa thấy đủ sao?” Lâm Ngôn lạnh lùng nở nụ cười “Ta đoán, hần nhất chúng ta ở chỗ này, là muốn tự mình đến nói với chúng ta a.”

Lâm Ngôn quay đầu, hướng về phía dừng đạo tối đen hô to “Xuất hiện đi, Nhan Quân Thành.”

Vừa dứt lời, trong dừng đạo liền nổi gió, rét lạnh tận xương tủy, một đốm sáng u u lóe lên, lá bùa quen thuộc lơ lửng giữa không trung, chậm rãi lắc mình tiến về phía ba người.

Xa xa truyền đến một âm thanh quen thuộc “Hi hi, Lâm Ngôn ca ca, thật thông minh.”

Từ cuối dừng đạo hiện ra một bóng người đơn bạc đang cầm ***g đèn, thân thể tái nhợt mà gầy yếu ẩn dưới bộ đồ rộng thùng thình, là A Nhan, nhưng lại không giống A Nhan, biểu tình rụt rè cùng thói quen nhát gan đã hoàn toàn biến mất, bây giờ chỉ còn lại nụ cười quỷ dị tràn đầy tự tin, gương mặt mang nét trung tính của hần kì thật rất đẹp, tựa như những tấm thiệp hồng tiên diễm được bày bán ở chợ, màu đỏ tà tính, dính đầy thuốc độc.

__”Đoàn Trạch quả nhiên cao tay, nếu chỉ dựa vào Lâm Ngôn ca ca, thì cho dù có nghĩ tới cũng sẽ không muốn tin, vài lần hoài nghi đều tìm lấy cớ tự mình gạt mình.” A Nhan cười nói “Con người không thể quá tốt, quả nhiên Đoàn Trạch và ta đồng bệnh tương liên, hai người chúng ta kén cạnh phải kén cạnh, ai cũng không thể trách ai.”

Doãn Chu nhìn không được xen mồm vào “Đạo sĩ, người, người không phải có tật nói lắp sao ?”

A Nhan liếc hẳn một cái, lạnh lùng nói “Ta thấy người mới cà lăm!”

Doãn Chu hoảng sợ, hẳn vẫn đang đắm chìm trong đoạn hồi ức khi bọn họ còn ở chung phòng với nhau, vô lực giãy dụa, Doãn Chu mê mang nhìn A Nhan.

— “Đoàn Trạch và Lâm Ngôn đều là ta, ta không xấu, mặc kệ là kiếp này hay kiếp trước, ta cũng chưa vì danh lợi mà làm hại người khác, sai lầm duy nhất chính là đã quá yêu Tiêu Úc, bất quá ta vẫn may mắn hơn người, người ta thương cho dù đang ở trong hoàn cảnh hoàn toàn mất đi lý trí cũng không muốn thương tổn đến ta, về phần người người yêu, hôm nay chỉ sợ sẽ không bao giờ tiếp nhận người.” Lâm Ngôn thần nhiên nói “Dùng trứ hồn thuật giam cầm hồn phách của em gái mình vào trong con rối, dường thành tiểu quỷ, mỗi ngày lại ngồi nói chuyện phiếm với nó, rất vui sao ?”

Chiếc ***g đèn trong tay A Nhan khẽ run lên “Người đoán được.”

— “Ta đã thấy cô bé, trong đồng tượng gỗ trên bàn, cha mẹ, em gái, sư phụ, còn có con mèo của người, tất cả đều ở đó.” Lâm Ngôn nheo mắt, tiến về phía trước một bước “Miếu chủ hẳn là đã chết trong tay người, nếu không có gì ngoài ý muốn, thì chiếc vòng trên cổ người, đang cần linh hồn của ta.”

— Tại sao lại làm như vậy ?

Nụ cười trên mặt A Nhan cương cứng, nghiêng rằng nói “Người là Đoàn Trạch, thì chắc người cũng biết cái cảm giác đó, một mình sống trong bóng tối, không có người thân, không có bạn bè, sống nay chết mai, vì một bữa cơm mà phải dùng tà thuật hại người, người mình thích lại nguyện mất hết dương thọ để được ở bên cạnh một con quỷ mà không chịu liếc mắt nhìn mình một cái, sống như vậy thì có khác gì đang chết ? Tất cả đều là do các người làm hại!”

— “Trả Tiêu Úc lại cho ta, ta sẽ không truy cứu chuyện này.” Lâm Ngôn nói, thần sắc nghiêm túc “Chỉ dựa vào chút công phu mèo quào của người, còn dám đứng trước mặt ta múa rìu qua mắt thợ ?”

Trên mặt A Nhan chợt lóe lên một tia sợ hãi, nhưng lập tức đã bấp chể “Ta quả thật không bằng người, cha mẹ ta, chú thím ta, tất cả đều thua người, nhưng trận pháp hôm nay là do người tự tay để lại cho chính mình, ta bất quá cũng chỉ mượn dùng một chút mà thôi, cho dù người rất lợi hại thì sao nào, người có thể phá giải được khốn long trận mà người đã dùng hết tâm huyết suốt đời mình để dựng nên sao ? Ấy đúng rồi, hiện tại mất trận là ta, nếu ta chết, thì ai cũng đừng hòng sống sót!”

Từ sâu trong rừng đạo truyền đến những tiếng tất tất tốt tốt quá dị, tựa như thanh của gậy gõ đánh vào vách tường, tạo nên những tiếng trống dồn dập liên hồi.

Lâm Ngôn ngửi thấy mùi tanh thoang thoang trong không khí, lạnh lẽo nhân Doãn Chu, dùng hàm răng khẽ nói “Chúng ta thăm...”

Doãn Chu hạ giọng nói “Không phải chứ, chẳng lẽ người giả bộ ngon lành để hù dọa hẳn ? Uống công lực này lão tử còn sùng bái người!”

— “Đó là kế hoãn binh đánh đòn tâm lý để kéo dài thời gian, hiện tại không thể trông cậy vào ai...” Lâm Ngôn làm bộ bất động thanh sắc, quay đầu nhìn A Nhan nói “Nói đi, người dự mưu (mưu kế định trước) lâu như vậy, nếu hiện tại còn chưa chịu nói ra, thì sẽ rất có lỗi với các tế bào não đã chết.”

A Nhan quay đầu nhìn nhìn dừng đạo, cười hi hi nói “Nó sắp tới, đến tận thời điểm này thì nó đã hoàn toàn mất đi lý trí, các người muốn chạy cũng chạy không được.”

— Thừa dịp đám tiểu quỷ còn chưa tới, để tận dụng khoảng thời gian còn lại ta sẽ kể cho các người nghe một câu chuyện, là về gia đình ta.

A Nhan hít một hơi thật sâu, ngửa đầu nhìn trần nhà, phảng phất như đang gợi nhớ hồi ức “Người đoán đúng, ta sinh ra trong một ngôi làng nhỏ ở Tứ Xuyên, nhà ta là đạo thuật thế gia, tinh thông cổ thuật Miêu Cương, Nam Cương Giáng Đầu, phong thủy mộ địa cùng kỳ môn độn giáp, cha ta tên Quân Hướng Đông, còn mẹ ta là Niệm Oanh, người gọi ta là Quân Thanh Nhan, vậy chắc người cũng đã đoán được ?”

Lâm Ngôn gật đầu “Từ lúc người nói sư phụ người là Vương Trung thì ta đã bắt đầu hoài nghi,hắn nhận người làm đồ đệ,hết lòng chăm sóc nuôi dạy người,bởi vì cha mẹ người đã chết thảm trong mộ Tiêu Úc mà hắn lại may mắn sống sót.”

__”Ta thật sự đã xem thường người,không vội,đoạn này lát nữa nói tiếp,chú của ta tên là Quân Kiến Thiết,à,cũng chính là kẻ đã chết ngoài kia,mộ của Đoàn Trạch rất nổi tiếng trong giới nghiên cứu cổ thuật,nhưng vẫn không ai dám tiến vào,hai mươi ba năm trước, chú cùng thím, còn có con trai của bọn họ vì tìm kiếm các loại giáng đầu thất truyền đã lâu (là yêu thuật sử dụng phù chú, tinh thể, hồn ma làm trung gian hại người, trong đó, các loại “thi giáng, quỷ giáng” đều có thể nhanh chóng hại chết rất nhiều người và súc vật, mức độ nguy hại không thua gien dịch truyền nhiễm, cực kỳ khó đối phó) mà đi vào vào mộ của người, trong lúc nghiên cứu trận đầu người đã vô tình phát động phát cơ quan,hai người đều bị ác quỷ đuổi giết,nhưng trước khi chết vẫn cố gắng đưa anh họ của ta ra ngoài.”

__Nhưng không may, trong lúc trốn chạy con trai của họ đã trúng phải yêu thuật, bị ác quỷ cắn mất một cánh tay,về nhà không bao lâu thì cả cơ thể bắt đầu thối rữa,đến lúc tắt thở thì ngay cả xương trắng cũng đã nhô hẳn ra ngoài. Cha mẹ ta say mê đạo thuật,vốn đang e ngại ác quỷ, lại bị người bạn thân Vương Trung xúi giục,liền chuẩn bị ba năm, giả dạng thành người địa phương trà trộn vào đội khảo cổ,cha mẹ ta vốn chỉ muốn học hỏi thuật khóa hồn tinh diệu của thời Minh,không hề có ý muốn hại con nghiệt súc kia, lại càng không tham lam một đồng nào trong mộ của nó! Ai ngờ, con nghiệt súc kia không hề có nhân tính,đồ sát ngay cha mẹ ta...

Biểu tình trên mặt A Nhan trở nên thống khổ,nhìn chằm chằm Lâm Ngôn nói “Lúc ấy, ta chỉ mới năm tuổi,cùng với đứa em gái ba tuổi,bị bỏ lại trong thôn,chờ rồi lại chờ,chờ đến khi nhìn thấy thi thể không đầu của cha mẹ,Vương Trung trốn mất,người trong thôn nói cha mẹ ta xúc phạm thần linh,không ai dám đến chôn cất,ta phải sống chung với hai cái xác suốt nửa tháng trời,cái mùi hôi thối đó, đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ,mùa hè thi thể bốc mùi,nước chảy giàn giụa,giời bọ lúc nhúc khắp nơi,lúc ngủ liền bò vào miệng...”

__ “Người biết cảm giác đó kinh khủng như thế nào sao!” Trong mắt A Nhan lộ ra điên cuồng, Lâm Ngôn muốn nói,lại bị hắn dùng tay ngăn cản, tiếp tục kể “Khi nghiên cứu tà thuật giáng đầu sẽ bị đoán thọ, trong nhà tính đi tính lại cũng chỉ có gia đình chú thím cùng cha mẹ, em gái là người thân, nhưng trong một đêm liền mất hết tất cả, chỉ còn lại đứa em gái nhỏ ba tuổi,ta và nó được cảnh sát đưa về nhà,bố thì chút phí an ủi,căn bản không đủ ăn một bữa cơm,hai anh em bữa đói bữa no,lây lắt sống qua ngày,lượng lặt đồ thừa thãi,nhận hết sự khinh bỉ của người đời,thật vất vả sống đến mười ba tuổi,đứa em gái lại bị viêm phổi sốt cao,không có tiền chữa bệnh,người trong thôn lại không một ai đoái hoài tới,cuối cùng nó ôm ta nói mê sảng,muốn đồ ăn ngon, muốn mua váy...Ta lấy đâu ra bây giờ ? Đơn giản...đơn giản...”

A Nhan thống khổ cắn môi, nức nở.

__”Người thấy bản thân không thể cứu được cô bé,liền đơn giản dùng dây thừng siết cổ đến chết,treo trong nhà, phơi thây giữa trời tìm kiếm oán khí, sau đó luyện thành tiểu quỷ nhốt vào trong rối gỗ.” Lâm Ngôn nói tiếp.

__Sao người đoán được ?

__Lúc cô bé đến nhà, dụ ta nhảy lầu,một đường không ngừng kêu anh hai,kêu anh hai mua quần áo mới cho mình,nhưng về mặt đường như không phải đang bảo ta.

Trên mặt A Nhan toát ra một tia ôn nhu “Biến thành linh hồn ẩn trong rối gỗ,sẽ không cảm thấy đói khát, không sinh bệnh,vĩnh viễn ở cùng anh hai, thật tốt.”

Lâm Ngôn chán ghét nói “Đáng tiếc, cô bé cũng không tình nguyện,nếu không thì tại sao lại không giết ta mà bỏ lại một con búp bê,oan hồn cô bé không thể đầu thai nhất định rất căm hận người anh trai như người!”

Trong lúc nói chuyện, dưng đạo bỗng dưng nổi gió lớn,từ cuối đường hầm xuất hiện tốp năm tốp ba bóng dáng dài nhỏ,Lâm Ngôn cẩn thận quan sát, da đầu không khỏi run lên,là trận đầu người! Một cây cọc cắm một cái đầu,chúng nhảy cộc cộc hết như sơn tiêu trong núi, lúc nhúc một đám, đứng ở sau lưng A Nhan,chính giữa đồng đầu lâu là một bóng dáng cao gầy màu trắng đang cúi đầu,mái tóc rối tung che khuất khuôn mặt,dưới ống tay áo lộ ra bàn tay trắng bệch không hề có huyết sắc.

Tiêu Úc! Lâm Ngôn suýt chút nữa đã hô to, nhưng lại sợ chọc giận ác quỷ, chỉ có thể ghen khuất nuốt trở vào, chuyển tầm mắt nhìn về phía A Nhan.

—”Sau khi em gái chết, ta một mình lưu lạc đến Bắc Kinh, khi đó mới mười lăm tuổi, không nghĩ tới lại đụng phải Vương Trung, ta hận hắn lúc trước đã bỏ mặc cha mẹ ta, cũng hận hắn chỉ vì lòng hiếu kỳ của bản thân mà đẩy cha mẹ ta vào chỗ chết, nhưng hận lại vì chuyện này mà ăn không ngon ngủ không yên, cắn rứt nhiều năm, mang theo áy náy hận thu nhận ta làm đồ đệ, dộc lòng truyền thụ đạo thuật!”

A Nhan nói xong liền âm hiểm cười hì hì, vui vẻ nói “Hắn không hề biết ta đã sớm bỏ xa hắn, với chút công phu đuổi quỷ trừ tà kém cỏi của hắn, cũng đáng để ta bỏ vào mắt sao ?!”

Lâm Ngôn cười lạnh “Tâm kế sâu như thế, ngay cả Đoàn Trạch cũng không theo kịp!”

—”Người biết cái quái gì về sự khốn khổ! Những kẻ từ nhỏ đã được ngâm trong bình mật như các người, căn bản không biết cuộc sống này có bao nhiêu khó khăn, vào trường bị người ta khinh bỉ, bị ức hiếp, xem như quái vật, các người thật sự nghĩ ta không có trái tim sao ???

—Ta vẫn nhớ rõ người, từ ngày đầu tiên khai giảng, người nói người là lớp trưởng lâm thời, đến giúp ta xách hành lý, ngày đó dương quang sáng lạn, người mặc chiếc áo sơ mi trắng từ dưới tàn cây đi về phía ta, ta đã nghĩ trên đời này sao lại có người vừa thanh tú lại ôn nhu như thế, sau đó người đến tìm ta nói chuyện, an ủi ta nói không sao đâu, những kẻ ức hiếp ta không hề có ác ý, ta thật sự rất muốn vì người mà quên đi cừu hận, nhưng mà từ đầu đến đuôi người lại chưa từng liếc mắt nhìn ta một cái, mà ngay cả tên của ta người cũng còn không biết!” A Nhan âm u cười “Đương nhiên, ta đâu có dùng tên thật, trong giấy chứng minh cũng hồ sơ đăng ký nhập học đều viết tên Nhan Thành, nhưng không để họ.”

Nghe thế, Lâm Ngôn cùng Doãn Chu đều kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, dù sao bọn họ cũng không ngờ tới vị tiểu đạo sĩ vô thanh vô tức đang đứng trước mắt này lại chứa đựng nhiều tâm sự như vậy, Lâm Ngôn có chút áy náy “Xin lỗi, lúc ấy ta đã quá thờ ơ, ta hoàn toàn không biết bản thân mình thích đàn ông...”

A Nhan căm giận “Người không biết ? Vậy sao lúc nó tìm đến người người lại thích nó ? Nó tới là để giết người, người cũng biết mà!!!”

—”Không có.” Lâm Ngôn kiên định nói “Ta thương hắn, bởi vì hắn sống thực với bản thân mình, hắn chưa bao giờ tỏ ra tự ti như người, hắn phơi bày trái tim của mình trước mặt ta, cho dù là kiếp trước thì ta cũng chưa từng hận hắn.”

A Nhan cười lớn “Không hận ? Vậy người để nó chịu tội suốt năm trăm năm làm gì ?!”

Lâm Ngôn nhíu mày “Tại sao em gái của người lại đi theo ta ?”

—”Ta thích người nha, nhưng người lại không thêm đũa tới ta, cho dù như vậy ta vẫn muốn biết tin tức về người, nên ta để nói đi theo người, quan sát người, sau đó trở về báo lại cho ta...” A Nhan đắm chìm trong đó, như say như ngốc “Những chuyện tiếp theo thì người cũng biết rồi, ta không hề nghĩ tới người chính là Đoàn Trạch, khi đó vừa mới bước vào học kỳ mới, thầy giáo thông báo về lịch thực tập, thật không ngờ địa điểm lại là phần mộ của con nghiệt súc Tiêu Úc kia! Mệnh cách của người thuần âm, xác suất gặp phải quỷ thần rất lớn, ta nghĩ không chừng nó sẽ bám theo người đi ra ngoài, liền bàn bạc với sư phụ, đẩy người vào đội khảo cổ, quả nhiên thành công!”

—Ta vốn định đánh tan hồn phách của nó báo thù cho cha mẹ, ai ngờ ở trong hoàn cảnh thuận lợi nhất cũng không thể đánh lại nó, mà các người lại thành loại quan hệ kia... Nó càng ngày càng mạnh, càng ngày càng giống người, ta ghen tỵ muốn chết, dùng hết mọi biện pháp để chia rẽ các người, ai biết nó thế nhưng lại đuổi mãi không đi, thật vất vả mới cắt đứt, lại bị người tìm trở về, người hà cớ gì phải gọi nó về chứ ???!!”

Lâm Ngôn đánh gãy hắn “Ta biết người muốn giết hắn, nhưng vì cái gì lại bức ta nhảy lầu tự sát, không phải người thích ta sao ...”

—”Đúng, ta thích người.” A Nhan nghiêng răng nghiêng lợi “Nhưng một kẻ như ta, đáng để người thích sao ? Mà cho dù bây giờ người thích ta, vạn nhất có một ngày người không cần ta nữa... Người nói ta phải làm thế nào để giữ chân người đây ?”

— “Biến thành hồn phách, nằm trong rối gỗ không tốt sao, thế giới này lạnh lùng như vậy, người mình yêu tùy thời đều có thể thay lòng đổi dạ, bạn bè thân nhất cũng sẽ bán đứng người, đợi các người biến thành con rối rồi, ta sẽ thường xuyên nói chuyện với các người, hết như bây giờ. Người không biết, trong suốt chặng đường đi đến Tây Sơn, cũng chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất đời ta, không có gánh nặng, chỉ có bạn bè cùng người mình thích...” A Nhan liếc mắt nhìn Doãn Chu “Người đừng vội, ta cũng sẽ biến người và A Triệt thành con rối, chờ các người chết rồi, chúng ta lại ở bên cạnh nhau, được không ?”

Doãn Chu nghe xong liền trợn mắt há hốc mồm “Biến thái, con mẹ nó, người thật sự quá biến thái, Doãn Trạch và Tiêu Úc là lưỡng tình tương duyệt, người tính là cái gì ?”

A Nhan khàn giọng gào to “Đoàn Trạch lúc đó chẳng phải cũng biến thái sao, hắn giết Tiêu Úc, nhưng Tiêu Úc vẫn yêu hắn, thương hắn như vậy, vừa rồi ta gần như huy động cả nửa quỹ trận, nhưng nó vẫn không chịu giết hắn! Tại sao lại có thể như vậy chứ ???”

— Người nói cho xong đi.

— Tốt, nếu người đã ước hẹn với Tiêu Úc kiếp sau gặp lại, thì ta cũng hảo tâm giúp các người một tay, dùng danh nghĩa của sư phụ dẫn dụ các người đến Sơn Tây, khi đó ta đã hoài nghi người chính là Đoàn Trạch, nếu không thì tại sao nó lại vô duyên vô cớ thích người, ta lừa người tổ chức minh hôn, mang các người đến mộ Đoàn Trạch, lúc ở thành Tấn Dương ta đã tìm đủ mọi cách để lôi kéo người vào quỹ thành, kết quả các người chỉ lo làm chuyện đó, người nhớ đến tên kiếp trước của mình, ta đành phải cùng các người đến Đoàn gia thôn, mãi cho tới cổ mộ...

— “Miếu chủ đâu ? Lúc xuất hiện ở trấn Liên Mộc, hắn còn sống sao ?” Lâm Ngôn gặng hỏi.

— “Chết, chết trước khi đến Sơn Tây, biến thành một phần trong bộ sưu tập của ta, ai kêu hắn âm ỉ kêu gào cái gì buông hạo đao, không để cho ta giết chết các người, hai người chúng ta đánh nhau một trận, sau đó hắn liền chết.” A Nhan vui cười nói “Thứ người nhìn thấy là thuật tống hồn, ngày càng tinh tiến.”

— “Ta mệt rồi, chỉ còn vài câu cuối cùng.” A Nhan khoát tay nói “Cuối cùng thì các người cũng đã nhớ lại chuyện kiếp trước, nhưng cho mặc kệ nó yêu người, hay người yêu nó thì oán khí tích tụ mấy trăm năm cũng sẽ biến nó trở thành một con ác quỷ hoàn toàn mất đi lý trí, nó hiện tại hận không thể giết người trăm lần, lột da xé thịt uống máu người, làm gì còn nhớ rõ yêu người ? Chờ các người chết, ta sẽ luyện các người thành con rối đối phó với nó, Khôn Long Trận của Đoàn Trạch dùng tốt thật, ngay cả nó cũng không thể dẫu lại mấy ngàn con quỷ chết oan trong này... Muốn gặp nó ? Nó đã trở thành bộ phận quan trọng nhất trong cái quỹ trận này rồi, chính là lợi khí dùng để giết người!”

Lâm Ngôn lui về sau, tay phải nhịn không được sờ soạng tìm kiếm nơi thất lưỡng.

— “A, ta thấy người đụng tới súng.” A Nhan nheo mắt lại “Nói cho người biết đừng uống công vô ích, Khôn Long Trận là dùng oán khí để duy trì hình thái, mà ta là mất trận, nếu ta chết, thì các người vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi, mãi mãi ở trong dũng đạo này làm bạn với ma quỷ...”

— “Đồ khôn!” Lâm Ngôn không thể nhẫn nhịn được nữa, Doãn Chu vội vàng ghì chặt hắn lại không để cho hắn manh động, Lâm Ngôn nóng nảy quát lớn “Loại người như người, vừa ích kỷ lại tự ti âm độc, không hề suy nghĩ cho người khác, xứng đáng bị kẻ khác ức hiếp suốt đời, cô độc đến già, làm bạn với người, con mẹ nó, thật ghê tởm!”

A Nhan phi thường đắc ý “Đừng nói nhảm, Đoàn Trạch cũng không tốt hơn ta bao nhiêu, tiền đồ vô lượng cùng cuộc sống vinh hoa phú quý của Tiêu Úc đều bị hủy trong tay hắn, khi đó người có hỏi xem nó có muốn chết hay không ?”

— Lâm Ngôn ca ca, chuyện đến nước này ta đều không hối hận, nếu lúc trước Tiêu Úc không giết cha mẹ ta, nếu hai người các người không diễn trò nhân quỷ thù oán ân ái ái trước mặt ta, nếu người có thể liếc nhìn ta một cái, thì mọi chuyện sẽ không tồi tệ như thế này, có lẽ chờ đến khi người chết, còn nó thì hồn phi phách tán, không chừng thỉnh thoảng ta sẽ nhớ đến các người, hiện tại các người còn lại cái gì ? Người ta nói tình yêu là thứ tình cảm hoang đường cũng không sai đúng không ?

— “Hoang đường ? Người cứ việc bảo hắn đến, ta cho người xem cái gì gọi là tình yêu, mà người cho đến chết cũng không thể cảm nhận được.” Lâm Ngôn khinh thường nói “Muốn nói hối hận, thì phải là mỗi lần người

lộ ra sơ hở,ta đều thâm nhủ với bản thân mình không thể hoài nghi bạn bè,cứ thế mà dung túng người đến tận bây giờ!”

A Nhan tức giận nói “Tốt, ta sẽ ngồi xem kịch vui,để coi các người có thể ép buộc thành cái dạng gì!”

END 71

72. Chương 72

A Nhan nói xong liền cầm một lá bùa đỏ tươi cắm lên mũi dao,tay phải hừng hực bốc lên tia lửa,cùng lúc đó, dững đạo vốn đang yên tĩnh bỗng dưng truyền đến tiếng ma quỷ gào thét,gây đầu người không ngừng đánh lách cách trên mặt đất,từng bóng đen loạt xoạt thoát ra khỏi hàng ngũ,từ sau lưng A Nhan vọt tới chỗ Lâm Ngôn.

Tiêu Úc lúc này đã hoàn toàn mất đi hình người,đứng sừng sững giữa các bóng đen,hai tròng mắt đỏ như máu,mái tóc đen xòa tung rồi bù,nâng lên gương mặt xanh trắng tái nhợt nổi đầy những đốm xanh,thất khiếu chảy máu,đỏ thẫm sênh sịch trừng mắt nhìn chằm chằm Lâm Ngôn.

Những bóng đen kêu gào than khóc, Lâm Ngôn chỉ cảm thấy trong đầu ong ong tác hưởng,ngay cả thanh âm của Doãn Chu cũng bị nhấn chìm trong tiếng la hét của bầy quỷ dữ,vừa định thần, đã thấy Tiêu Úc vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng,nắm đầu ngón tay dài ngoẵng bén nhọn hung hăng cắm vào ngực mình,kéo ra một tơ máu tinh tế.

__Giết...người...đền...mạng...

__”Đau, Tiêu Lang, rất đau.” Lâm Ngôn nhẹ nhàng nói.

Tiêu Úc dùng khuỷu tay mạnh mẽ kẹp lấy cổ hần bẻ ra sau,cứng rắn tựa như kim sắt muốn tránh cũng tránh không thoát,Lâm Ngôn thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương cốt của mình rắc rắc nứt ra,cảm giác hít thở không thông lại ập tới,đến,cả người bị nâng lên, hai chân vô lực duỗi thẳng giữa không trung. Nhưng lần này lại không hề có cảm thấy thống khổ,hắn cũng không biết vì cái gì trong lúc kẻ cận cái chết bản thân lại thoải mái nhẹ nhõm như vậy,kiếp trước, cả tương lai tốt đẹp của Tiêu Úc đều bị hủy trong tay hắn,nên kiếp sau hắn liền dùng cái mạng này để bù đắp cho Tiêu Úc,phảng phất nhưđó là một chuyện rất đơn giản, quáđổi bình thường.

Trách không được trước cửa mộĐoàn Trạch lại viết “Tức chủng nghiệt thân,liên sinh nghiệt quả,nhân quả luân hồi, sinh sinh bất tức” , Lâm Ngôn kinh ngạc nhớ lại.

Cái kim trên cổ lại siết chặt,hai lá phổi tựa như một túi hơi khô quắt,dùng hết toàn lực cũng chỉ hít được chút không khí mỏng manh, mệnh huyền một đường.

Phía sau truyền đến âm thanh giãy dụa của Doãn Chu và A Nhan,tựa hồđang bị những bóng đen bao vây chèn ép,Lâm Ngôn muốn quay đầu nhìn,nhưng cổ lại bị bóp chặt,không thểđộng đậy.

__”Hiện tại ngẫm lại...Nhân quỷ thùđồ,luân hồi chuyển thế có gì là quan trọng,mà ta lại vì chút chuyện vặt vãnh mà bỏ lỡ khoảng thời gian tốt đẹp nhất,nay dù muốn quay đầu lại cũng đã không còn cơ hội.”Bởi vì thiếu dưỡng khí mà mặt Lâm Ngôn trở nên tím đen,cổ gắng vươn tay bắt lấy cánh tay lạnh như băng của Tiêu Úc,mơ hồ không rõ nói “Thích cùng không thích kì thật rất đơn giản,chính là chúng ta đánh mất cả hai kiếp người nhưng vẫn chưa hiểu ra được,Tiêu Lang, lần này ta thật sựđã thông suốt,đối mặt với cái chết,chờ cái gì mà không thể nhận, đợi cái gì mà không chịu tha thứ ?”

Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, cơ hồ nói không ra lời “Kiếp trước,mặc kệ người có thích Đoàn Trạch hay yêu Lâm Ngôn của kiếp này, thì cũng chẳng sao,vì dù người là người hay là quỷ, ta Đoàn Trạch cũng chính là Lâm Ngôn, trên đường...trên đường đi đến Hoàng Tuyền đều chỉ nhớ rõ một câu, cùng quân sơ phùng, tam sinh hữu hạnh.”

Tiêu Úc không nghe thấy, lệ khí màu xanh đen bao phủ xung quanh bọn họ, bàn tay đang cầm trong ngực Lâm Ngôn dao động một lát, sau đó càng hung tợn khoét sâu thêm, đau đớn khôn cùng, dường như đang bị ai đó xé thành hai mảnh, máu tươi theo năm đầu ngón tay ào ào trào ra, màu đỏ thê thảm tựa như gấm vóc, nóng bỏng mà chói mắt, bao lấy những ngón tay của hắn.

Máu tươi dọc theo khoe miệng Lâm Ngôn trượt xuống, từ cầm tích táp táp chảy tới cổ, hòa lẫn với vết máu đã màu trên vạt áo Tiêu Úc, loang lổ thê lương.

—”Tiêu Lang.” Hắn gian nan cắn răng nói “Nhanh đi, rất đau.”

Bàn tay lại cầm sâu thêm một chút, cơ thịt tựa hồ như muốn vỡ ra, thiếu chút nữa liền thấy rõ nội tạng bên trong, nhưng con quỷ bỗng dừng giây nãy người, kinh ngạc nhìn bàn tay của mình.

—”Nghịch súc, còn không mau động thủ, giết hắn cướp lấy linh hồn!”

A Nhan gặp tình hình đột nhiên chuyển biến, cầm giận rút ra thêm một lá bùa, dưới ánh sáng màu vàng lệ quỷ không ngừng kêu rên, liên tục thúc giục không chết không ngừng, oán niệm cuồng liệt đến nghẹt thở, mùi tanh nồng nặc khiến cho người ta buồn nôn, khắp nơi vang vọng tiếng gậy gỗ đánh vào vách tường, cách cách tựa như một cơn sóng thần cùng bầu cả gỗ thối rữa, từ trong cổ họng Tiêu Úc phát ra những tiếng rên rỉ kì quái, cả người run cầm cập, con quỷ đang thống khổ, đấu tranh với chính bản thân mình.

—”Không cần phải khó xử, cứ tiếp tục đi.” Lâm Ngôn đau lòng nhìn Tiêu Úc, hắn nắm lấy tay Tiêu Úc, thanh âm mang theo máu tươi trở nên có chút mơ hồ “Hôm nay, cho dù như thế nào ta đều nghe người, nếu như có kiếp sau, cũng nguyện đi theo người.”

Con quỷ thống khổ ngẩng đầu lên, trên cổ chằng chịt gân xanh, run run lúc nhúc tựa như những con giun ỉn sau lớp da người, giây dụa thoát khỏi hận thù lấy lại lý trí.

Bất quá còn chưa kịp chuẩn bị, ngực lập tức đau nhói, năm ngón tay đang cầm trong da thịt bỗng dừng ngạnh sinh sinh rút ra.

Tiêu Úc lão đảo lui về sau, mâu quang cực kì bi ai mà kiên quyết, con quỷ chậm rãi mở miệng, mang theo từng đợt tê tê quái dị “Lâm Ngôn, vợ của ta, thật sự là đứa gốc mà...”

—”Cho dù phải hồn phi phách tán ta vẫn sẽ bảo vệ người đến phút cuối cùng, hôm nay nếu không phải người chết thì là ta chết, người lại không chịu ra tay, vậy Tiêu Úc này đành tự kết liễu bản thân mình, quân tử nhất ngôn...”

Lệ khí xung quanh con quỷ bạo động, cho dù đang trong trạng thái hỗn độn nhưng vẫn không muốn làm tổn thương Lâm Ngôn, phảng phất như tảng đá nặng ngàn cân, run rẩy mà nâng lên bàn tay phải.

Lâm Ngôn lẳng lẳng nhìn, hắn đột nhiên hiểu được ý đồ của Tiêu Úc, bất chấp đau đớn lan tràn toàn thân, Lâm Ngôn cong người mạnh mẽ phóng về phía trước như một con báo!

—”Con mẹ nó, người ở yên đó cho ta!”

Không còn kịp nữa rồi! Chỉ thấy năm ngón tay xinh đẹp thon dài nhuộm đẫm máu tươi kia, chậm rãi nâng lên, nhanh như chớp, theo giây tiếp theo Tiêu Úc đã dùng hết sức lực, hung hăng cắm phập vào ngực mình!

Con quỷ lắc lắc lui về sau, dùng ánh mắt không cam lòng nhìn Lâm Ngôn, dường như còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không nói ra lời, cuối cùng chỉ khẽ nhếch miệng “Vô luận người là Lâm Ngôn vẫn là Đoàn Trạch, ta chưa bao giờ hận người, đáng tiếc từ nay về sau không thể luân hồi, nếu có kiếp sau, nhất định sẽ tiếp tục tìm đến người...”

Tất cả mọi người đều bị một màn này dọa ngây người, lá bùa trong tay A Nhan rơi xuống đất, từng luồng hắc vụ dường như cũng cảm nhận được lực lượng cường đại đã biến mất, đều đồng loạt dừng lại giữa không trung, A Triệt cùng Đoàn Chu thoát khỏi trời buộc, lẳng lẳng đứng tại chỗ.

Sắc mặt A Nhan trắng bệch, ngốc ngốc nhìn Tiêu Úc, hắn chưa bao giờ biết quỷ cũng có trái tim, máu tươi bắn ra bốn phía, nhuộm đỏ cả vạt áo thê thảm, rút bàn tay ra, máu từ các khe hở bắn lên vách tường, lên cả quần áo của Lâm Ngôn, tựa như những đóa hoa đào bị xé nát, tất cả đều là một màu đỏ tươi chói mắt.

Cả dũng đạo đều lặng như tờ, chỉ còn lại máu cùng nụ cười ảm áp như nắng tháng ba của Tiêu Úc.

—”Còn có một chuyện chưa xong...” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tiêu Úc cố gắng dùng hết chút sức lực cuối cùng, vọt về phía A Nhan còn đang thất thần, hung hăng siết chặt yết hầu, nhưng khí lực của con quỷ càng ngày càng nhỏ, toàn thân bắt đầu run rẩy, Tiêu Úc cắn răng hướng về phía Lâm Ngôn gầm nhẹ “Giết hắn!”

Doãn Chu cùng A Triệt cũng triệt để hồi phục tinh thần, một người bắt lấy chiếc sạn trong túi, một người dùng tay làm vũ khí đồng loạt chạy về phía trước, những bóng đen lập tức giận dữ rút gào lao xuống, dùng bàn tay trở xương khô quất cào xé quần áo của hai người, thật sâu cắm vào da thịt, toàn thân mỗi người đều chỉ chút vết thương, thản nhiên chảy ra máu, nhưng không ai dám kêu rên một tiếng, ba người liều mạng giữ chặt A Nhan, một giữ lấy cổ, một dùng sạn hung hăng công kích muốn lấy lá bùa ra khỏi tay hắn!

Sắc mặt Tiêu Úc càng ngày càng tái nhợt, vật áo nhiễm bẩn trộn lẫn với máu tươi trở thành một màu đỏ hồng, hoàn toàn không thể nhìn ra nhan sắc vốn có, A Nhan giãy dụa, lớn tiếng chửi rủa, điên cuồng chống cự, khuôn mặt vặn vẹo biến hình ở trong dòng đạo trông còn lạnh lẽo hơn cả lệ quỷ, khiến người ta không khỏi phát run.

—”Nghiệt súc! Người giết cả nhà ta, còn người ta thích lại chỉ nhìn thấy người, người dựa vào cái gì mà sống ở trên đời!

—”Hôm nay ai cũng đừng hòng sống sót!

Lâm Ngôn run lấy bầy lấy súng ra, hòng súng tối om lập tức đối diện với A Nhan.

Một phút đó, hắn không còn nhớ nổi sinh lý tử biệt, không còn nhớ nổi thất nguyệt thịnh hạ trên nhân gian, không còn nhớ nổi trường học, thầy cô giáo cùng luận văn còn đang dang dở, chỉ có hắc ám, vĩnh viễn chỉ là hắc ám không đầu, năm tháng qua đi, rốt cuộc không thể tìm về đoạn thời gian quán quýt si mê cùng thời khắc sáng lạn long trọng nhất trong cuộc đời.

Trên mặt A Nhan lộ ra nụ cười quỷ dị, lạnh lẽo chờ đợi hắn.

Súng đã sớm rút ra, đạn cũng đã lên nòng, hai tay Lâm Ngôn nắm cò súng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cẳng chân kịch liệt run rẩy.

—”Không còn thời gian đâu!” Doãn Chu quát “Hắn điên rồi, nếu người không bóp cò thì chúng ta sẽ chết! Cứ nhắm ở tay hay chân, miễn không chết là được!”

—”Ta không thể... Ta...

Thanh âm của Tiêu Úc yếu ớt đứt quãng, hắn cúi đầu nhìn A Nhan “Người họ Quân, người trách ta giết cha mẹ người, ta sẽ nói cho người một chuyện, cha mẹ người cùng Vương Trung kỳ thật là những tên trộm mộ, hai mươi năm trước bọn họ trà trộn đội khảo cổ, thấy tiền liền nổi máu tham, âm mưu bỏ thuốc vào cơm chiều của cả đội để độc chiếm tất cả của cải, sau đó giết người diệt khẩu, mà cổ tình ta lại đứng ngay bên cạnh...”

—”Câm miệng!” A Nhan quát.

Máu trên tay con quỷ khô dần, vết hầu của A Nhan bị Tiêu Úc chế trụ, trên chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn in hằn năm dấu tay ố màu.

Tiêu Úc gần từng chữ “Đồ của Dật Hàm thì chỉ có hắn mới được lấy, ta chưa bao giờ có ý định giết hại ai cả, nhưng chỉ duy độc ba người bọn họ, đáng chết!”

—”Đoàng!!!

Tiếng súng vang lên, từ trong dòng đạo phát ra tiếng nổ lớn, chấn động ồ ồ lỗ tai, nhất thời không thể nghe thấy gì. Viên đạn tròn bọc thuốc súng cùng chất cháy chậm, khi gặp chướng ngại sẽ lập tức nổ tung, trên vai A Nhan bị đạn bắn thủng tạo thành một lỗ lớn, huyết nhục mơ hồ, Lâm Ngôn lão đảo, khẩu súng rời khỏi tay, rơi xuống mặt đất.

Người bóp cò không phải Lâm Ngôn, mà là một oan hồn ẩn sau lưng hắn, không biết nó tiến đến từ bao giờ, thừa dịp hắn thất thần trong nháy mắt, năm ngón tay khô héo liền nắm chặt bàn tay trên cò súng, dùng lực kéo về phía sau.

—”Lấy dây thừng trói lại! Bắt sống!” Doãn Chu hô to “Chúng ta còn phải dựa vào hắn để ra khỏi đây!”

__”Không...không cần, các người xem.” Lâm Ngôn kinh ngạc nhìn A Nhan, chỉ thấy trong nháy mắt A Nhan liền nhanh chóng giã đi, cả cơ thể tựa như một cây củ cải bị rút khô nước, mái tóc tối đen trở nên xám trắng, trên mặt chỉ chút nếp nhăn, răng nanh boong ra, mu bàn tay gầy trơ xương gấp khúc, bộ quần áo rộng thùng thình vắt ngang trên người, chưa đầy ba phút, A Nhan đã lão hóa, lụ khụ như một ông cụ tám mươi tuổi, há mồm thở hổn hển như cá mắc cạn, nhìn Lâm Ngôn ngoắc ngoắc tay.

__”Đây là cái gì ?” Doãn Chu buông cơ thể gầy như bộ xương khô của A Nhan ra, kinh ngạc nói.

__”Tà thuật tá mệnh!” Lâm Ngôn khó có thể tin “Ta từng dùng qua loại kỹ xảo này để kéo dài thời gian cho mình, Đoàn Trạch dùng giáng đầu tổn hại thọ mệnh, chỉ sống được đến bốn mươi, lợi dụng tình tú vay mượn tuổi thọ của người khác mà sống đến bảy mươi bảy, nạn nhân sau khi bị mượn thọ cũng giống như vậy, nhưng dương thọ của A Nhan hiện tại đi đâu ?”

A Nhan run rẩy, dùng chút khí lực cuối cùng đỡ lấy vách tường, vươn bày tay dính máu về phía Lâm Ngôn.

__”Người muốn nói cái gì ?” Lâm Ngôn nắm lấy tay hắn “Tại sao lại như vậy ? Là ai hại người ?”

A Nhan thì thào, đứt quãng nói “Không ai hại ta hết...Lâm Ngôn ca ca, ta không phải cố ý, nhưng sống như vậy, thật sự rất mệt mỏi, lại quá cô đơn, ta muốn ngủ...”

__Ta vẫn nhớ rõ mùa hè năm đó, người mặc chiếc sơ mi màu trắng đi về phía ta, đặc biệt...xinh đẹp...

Trước mắt Lâm Ngôn một mảnh mơ hồ, kinh ngạc nhìn A Nhan nhắm mắt lại, hai đầu gối mềm nhũn, nặng nề quỳ xuống “Hắn cố ý nói những lời đó, hắn đã sớm không còn muốn sống nữa, vừa rồi là do hắn tự mình nổ súng...”

__Các người nói, lòng người rốt cuộc là cái gì ? Mà làm cho người ta phải cô độc như vậy ?

A Nhan không trả lời, bàn tay nắm lấy Lâm Ngôn chậm rãi vô lực.

Truyền nhân cuối cùng của gia tộc đạo thuật họ Quân đã mất trong mộ Đoàn Trạch, tử trạng kỳ lạ, khô cằn hệt như một ông cụ tám mươi tuổi, nhưng khi chết vẫn rất an tường, nghiêng mặt hướng ra ngoài dững đạo, từ trong ngực rớt ra một bức tượng gỗ nhỏ, là Lâm Ngôn, trông rất sống động.

Có lẽ thế giới sẽ tốt đẹp hơn, chỗ đó quanh năm đều rất bình yên, người thân gặp nhau, không có đói khát cùng rét lạnh, càng không có cái chết tồn tại.

Lâm Ngôn phục hồi tinh thần, lập tức chạy về phía Tiêu Úc, con quỷ gian nan nâng tay lên, cọ cọ lên mặt của hắn, nụ cười vẫn trong sáng ôn hòa tựa như lúc mới gặp, thanh âm của hắn rất nhẹ, Lâm Ngôn không thể không kê tai bên môi để lắng nghe.

__”Ta nhớ nhà.” Tiêu Úc nói.

__”Ta mang người về, người theo ta về đi!” Lâm Ngôn khóc hô, hai tay luống cuống dùng sức ôm hắn “Con mẹ nó, người là quỷ a, quỷ làm sao có thể chết, người mau tỉnh, tỉnh lại, ta van người, đừng dọa ta, người tỉnh tỉnh...”

Lâm Ngôn dù bị Doãn Chu kéo ra vẫn vô thức đâm đá lung tung, thẳng đến khi Doãn Chu hung hấn tát hắn một cái mới dần dần tỉnh táo lại, trên mặt lấm lem nước mắt cùng nước mũi, Doãn Chu nhìn người trong lòng hắn, trầm giọng nói “Nén bi thương.”

Ngày đó, con đường bọn họ đi rất dài, quả thật như lời A Nhan nói, sau khi mất trận tử vong thì không ai có thể hóa giải trận địa, dững đạo vô cùng vô tận, không có oán khí, không có quỷ quái, lại càng không có đường ra, mà ngay cả quan thất cũng đều biến mất.

Bốn phía yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập.

Lâm Ngôn công thi thể của Tiêu Úc, Doãn Chu thì công A Nhan, lang thang trên hành trình vốn chỉ kéo dài mười phút, con đường rất dài, vĩnh viễn không thể đi đến cuối, bọn họ đi mất hai mươi bốn tiếng, cuối cùng sức cùng lực kiệt, đành phải ngồi xuống nghỉ ngơi.

Thức ăn mà bọn họ chuẩn bị coi như sung túc, đáng sợ nhất chính là thiếu nước, pin dự phòng cũng không nhiều, năm cây đèn mở dần dần xuất hiện dấu hiệu cạn kiệt năng lượng, ánh sáng càng ngày càng mờ, bọn họ bắt đầu tiết kiệm, mỗi ngày chỉ mở một cây đèn pin, còn lại đều là dự bị.

Ba người bắt đầu chờ đợi trong bóng tối, thời gian trôi qua thật lâu, từ từ dẫn đến tuyệt vọng, chỉ có thể cố vũ lẩn nhau, thỉnh thoảng Doãn Chu sẽ kể chuyện cười, bọn họ thử vận may, đánh dấu trên mặt đất, dùng dây thừng thí nghiệm không gian, nhưng bọn họ lại nhận ra một điều vô cùng đáng sợ, hiện tại thậm chí không phải là do quỹ dẫn đường thì vô luận đi như thế nào thì bọn họ đều trở về cách điểm xuất phát không xa, dường như bọn họ đã bị ném vào trong một không gian trống rỗng, mỗi một bước chân đều mới tinh, nhưng lại không hề lạ lẫm.

Ngày đầu tiên, thức ăn cùng nước rất sung túc, đèn pin còn dư lại năm cây.

Ngày hôm sau, nước chỉ còn một nửa, thức ăn vẫn đủ và bốn cây đèn pin.

Ngày thứ ba, chỉ còn lại một chai nước cuối cùng cùng hai cây đèn pin, mọi người khát khô khó nhịn, năng lượng dần dần tiêu hao rất nhanh, Lâm Ngôn đề nghị phải tiết kiệm, nhưng không ai tán thành, liền không nói nữa, Lâm Ngôn biết mặc kệ là ai nếu phải ở trong hoàn cảnh tối tăm khuyết thiếu ánh sáng cùng tuyệt vọng, thì sớm muộn gì cũng sẽ phát điên.

Cảm giác thống khổ khi mất đi người yêu cùng bạn bè dần dần bị nỗi sợ hãi cùng tử vong hòa tan đi một ít, Lâm Ngôn cảm thấy bản thân đã chết lặng, hần cơ hồ không chịu mở miệng nói chuyện, dù muốn nói cũng không nói nên lời, chỉ lẳng lặng ngồi đó ôm chặt thi thể của Tiêu Úc, khi “sống” người trong lòng lạnh như băng nhưng không biết vì sao sau khi “chết” lại trở nên ấm áp như vậy, cầm đèn pin chiếu vào, liên tục ba ngày, dung nhan vẫn chưa từng thay đổi.

Lâm Ngôn không biết chết đi rồi quỹ sẽ như thế nào, vốn tưởng rằng hồn phi phách tán, nhưng lại nhìn không thấy, hiện tại, con quỹ cực kì giống một người bình thường, đang chìm đắm trong một giấc mộng dài, xinh đẹp đến mức mãi vẫn chưa chịu tỉnh lại.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, hần nhớ tới kiếp trước bản thân đã từng nói một câu, khi đó hần cũng giống như bây giờ, ngồi trong bóng tối dùng ngón tay khẽ phác họa đường nét trên gương mặt của Tiêu Úc, lẳng lặng tưởng niệm, nói ta chờ hần lâu như vậy, cũng chỉ mong được đền đáp.

Từ nay về sau sẽ không đợi nữa, bởi vì hần đã không thể trở về.

Ngày thứ tư, vì sức cùng lực kiệt, mọi người thôi cố gắng, nằm bất động tại chỗ nghỉ ngơi, uống hết giọt nước cuối cùng, làn môi bắt đầu nứt nẻ bong tróc, nhiệt độ cơ thể tăng cao, cả cơ thể giống như đang bồng bềnh giữa không trung.

Lâm Ngôn vuốt ve mặt Tiêu Úc, nhẹ nhàng nở nụ cười, nói không nghĩ tới chúng ta sẽ ở trong ngôi mộ này làm một đôi quỷ phụ thê, không, người ngay cả quỷ cũng không phải, ta cũng không biết người là cái gì. Lâm Ngôn bỗng kích động, hung hăng ném ba lô xuống đất, dùng hai tay che mặt nức nở khóc thành tiếng. Không ai an ủi hần, tất cả đều đang bị bầu không khí tuyệt vọng bao phủ, A Triệt đã ngừng cãi nhau với Doãn Chu, nó tựa vào lòng Doãn Chu, cái đuôi vô lực đảo qua đảo lại.

Ngày thứ năm, ngay cả cây đèn pin cuối cùng cũng đã tắt ngấm, chỉ chừa lại một ít đốm sáng màu đỏ phòng ngừa tình huống khẩn cấp, Lâm Ngôn sốt cao, trong lúc mơ màng thấy có cái gì đó đang di chuyển bên trong dung đạo, liền cố sức xê dịch cơ thể, áp tai xuống đất, vốn nghĩ là do cơ thể đang trong trạng thái thiếu nước đến cực hạn mà sinh ra ảo giác, nhưng không ngờ tiếng động không những không có dấu hiệu đình mà ngày càng có dấu hiệu mãnh liệt hơn, thậm chí ngay cả vách tường cũng đều chấn động.

— “Người nghe.” Doãn Chu suy yếu nói “Tiếng gì vậy ?”

— “Không thích nghe, là tiếng kèn của Diêm Vương đó.” A Triệt ghen ngào nói “Ông nội nói nếu lúc này nghe thấy những âm thanh kì lạ, thì đã gần kề cái chết.”

— “Đừng nói bậy.” Doãn Chu liều mạng ngồi dậy, ngược nhìn xung quanh, chỉ thấy từ sâu trong mộ đạo tản ra một đôi mắt màu xanh biếc, lấp lờ lạnh quang, hần quơ quào xung quanh tìm kiếm cây đèn pin cuối cùng, bật công tắc rọi về phía trước.

Nhất định lão giác, Doãn Chu lẳng lẳng nhìn chăm chăm xa xa, mấy ngày nay hắn luôn mơ thấy sông suối, mơ thấy tuyết và mưa, mơ thấy cánh hoa đào rơi lả lả trong hồ, mơ thấy hệ thống cung cấp nước sạch, mơ thấy một bình nước chanh cùng chai nước ngọt có ga, nhưng vẫn chưa mơ thấy một đàn hồ ly loang lổ màu lông!

—”Hồ ly! Thật sự là hồ ly!” Doãn Chu hoảng hốt la lên, thanh âm khô khan khó nghe, Lâm Ngôn lập tức nhích người nhìn về phía trước, giặt mình há hốc mồm.

Là hồ ly, vô số hồ ly đang chạy đến, không chỉ có hồ ly mà còn có rất nhiều loài động vật mà hắn từng chưa gặp qua, con vật đầy lông rất giống khỉ, hoa yêu, còn có một bộ xương khô cầm búa sắt trong tay, tất cả quây thành một đoàn tựa như một cơn đại hồng thủy đổ xô về phía bọn họ, A Triệt mở to hai mắt, nhìn nhìn đột nhiên oa oa khóc lớn “Lão ông nội, ông nội đến rồi!”

Pháp thuật của ngàn vạn con hồ yêu tựa như một buổi biểu diễn hoành tráng, trong rừng đạo nơi nơi đều phát ra bạch quang, ánh sáng ầm ập xua tan tuyết vọng, tia sáng xuyên qua các khe hở nơi vách tường, chói lóa đâm thẳng vào mắt người, từ sâu trong lòng núi truyền đến những tiếng ong ong, phảng phất như một bầy trâu rừng khổng lồ đang nặng nề lướt qua thảo nguyên, vô số mũi tên bén nhọn phá nát hư không!

Ảo ảnh hoàn toàn biến mất, quang mang kịch liệt xông tới gần như làm cho bọn họ đui mù, ánh sáng cuối cùng cũng hiện ra phía sau cánh cửa âm u nặng trĩu, tựa như lời tiên tri trong quyển sách, bất tự chân ngôn: Khổ hải khôn cùng, quay đầu là bờ!

Hồ tiên cùng hoa yêu đi đến trước mặt bọn họ, đây quả thật là một bộ “Sơn Hải Kinh” (Sơn Hải Kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tôn giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại) sống a! Trước mặt Lâm Ngôn biến thành màu đen, ý thức dần dần mơ hồ, càng cố giãy dụa lại càng mệt mỏi, phảng phất như hồn phách đang phiêu bồng giữa không trung, rốt cuộc không thể chống cự được nữa, ngưỡng mặt ngã xuống, hôn mê bất tỉnh!

Hắc ám giời đây tựa như một tấm thảm lông ầm ập, tụ lại từ bốn phương tám hướng, cẩn thận bao bọc lấy hắn...

END 72

73. Chương 73

Một tháng sau.

Chuyện cứ như vậy mà kết thúc, nếu nhất định cần một cái hậu, cũng chỉ có thể nói là A Nhan được chôn trong một nghĩa trang công cộng ở ngoại ô Bắc Kinh, Doãn Chu về nhà, nghe nói thừa dịp kì nghỉ hè còn chưa chấm dứt, quyết định cùng ba mẹ đi du lịch ở phía Nam, còn A Triệt cùng bầy hồ ly thì mang thi thể của Tiêu Úc về nơi bằng lai tiên cảnh, tràn đầy hoa thơm cỏ lạ mà nó từng kể, bọn họ đi rất vội, Lâm Ngôn khi đó còn đang hôn mê trong bệnh viện, lúc tỉnh lại liền không thấy Tiêu Úc.

Những kẻ liên quan đến sự kiện này đều được mời đến sở cảnh sát, mỗi ngày bị nhốt trong phòng giam để lấy khẩu cung. Lúc cảnh sát đến nhà A Nhan lục soát tìm được một bức di chúc mà hắn để lại trước khi khởi hành đi Tây Sơn, kể về toàn bộ những chuyện đã trải qua, nhưng không hề nhắc gì đến đạo pháp hay tà thuật giả thần giả quỷ, chỉ miêu tả bởi vì một lần trộm mộ bất thành mà nảy sinh ý định mưu sát, cùng lúc đó lực lượng điều tra cũng tìm thấy ba chiếc bình lớn dưới tầng hầm nhà hắn, vừa mở nắp ra, thì ngay cả bác sĩ pháp y đã nhìn quen với xác chết cũng không khỏi chống tay lên khung cửa, liên tục nôn mửa.

Trong chiếc bình đầu tiên là thi thể của một bé gái đã chết nhiều năm, toàn thân bị chặt thành nhiều khúc, dùng muối yếm lại, nửa khuôn mặt sưng phồng trôi lên khỏi mặt nước, con mắt trừng lớn nhìn chăm chăm nắp bình. Bình thứ hai là xác của một con mèo, còn chiếc bình thứ ba được dùng để đựng miến chủ, đang ở trạng thái hư thối vô cùng nghiêm trọng, nhìn không ra bộ dáng vốn có, mùi thì thối bốc lên ngút trời, thậm chí ngay cả chó đặc vụ cũng không nguyện ý tiến vào.

Qua quá trình điều tra, được biết miếu chủ không chỉ tham gia vào hoạt động trộm mộ Tiêu Úc của hai mươi năm trước, mà còn liên quan đến rất nhiều đường dây đầu cơ trục lợi, buôn bán cổ vật trái phép. Trong suốt hai mươi năm, văn vật bị tổn hại nhiều vô số kể. Tên này cũng tham gia vào vụ bê bối khét tiếng trong nước, đánh cắp chiếc quách (là áo quan bọc ngoài quan tài cho người chết) của Võ Huệ Phi bán cho một thương nhân người Mỹ. (express.net/tin-tuc/the-gioi/quan-tai-khong-lo-cua-quy-phi-trung-quoc-hoi-huong-2166246.htm...)

Rất khó nói A Nhan cùng cha mẹ của mình có nhúng tay vào trong đó hay không, nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa, người sớm chết rồi, có muốn cũng không thể làm gì được.

Lâm Ngôn cùng Doãn Chu được chứng minh là phòng vệ chính đáng, vô tội phóng thích.

Sự ra đi của Tiêu Úc khiến Lâm Ngôn rơi vào trầm mặc, mãi cho đến khi ngày nghỉ chấm dứt, hắn cũng chưa từng bước chân ra khỏi cửa, toàn bộ đều dựa vào thực phẩm ăn liền và đồ ăn bán bên ngoài, không hề thay quần áo, chiếc áo thun lớn dính đầy mùi mồ hôi cùng khói thuốc, râu mọc lung phúng, dài ra cả đoạn, một bộ lông thô lếch thếch. Không giống như lúc Tiêu Úc bỏ nhà trốn đi, con quỷ không ở làm cho sự chia ly trở nên huỷ hoại và tràn ngập cảm giác không chân thật, vì thế thật lâu sau Lâm Ngôn vẫn không thể chấp nhận được sự thật này.

Đêm xuống thường có thói quen sờ soạng vị trí bên cạnh, nhưng khi mở mắt ra lại chỉ còn chiếc giường trống rỗng.

Mỗi lần nấu ăn luôn cảm thấy sẽ có ai đó ôm mình từ phía sau, những lúc ấy hắn thường ôn nhu quay đầu lại, nói ngoan, ngồi chờ một lát.

Quần áo, phục sức cùng phần cá nấu tối vẫn còn nguyên trong tủ lạnh, nhưng người lại biệt vô âm tín.

Sáng sớm khi đánh răng, Lâm Ngôn thường không dám nhìn vào gương, cúi đầu hồi lâu lại tìm lòng không đau mà trộm liếc mắt một cái, hy vọng có thể thấy được Tiêu Úc, chẳng sợ chính là bộ dáng âm trầm đáng sợ như lúc mới gặp, nhưng nhìn đi nhìn lại trong gương cũng chỉ có mỗi mình hắn, hé ra gương mặt tiêu tụy, trông mất phũ đầy tơ máu. Lâm Ngôn hất một vốc nước lạnh, chôn đầu trong bồn rửa mặt, chà lau một hồi liền khóc nức nở.

Hắn nhốt mình trong nhà đúng một tháng, không chịu mở cửa gặp ai mãi đến khi Doãn Chu đi du lịch về. Sau khi gọi hơn sáu mươi cuộc điện thoại mà vẫn không có người bắt máy, Doãn Chu lập tức dẫn thợ sửa khóa vọt vào nhà hắn. Vừa mở cửa ra liền nghe thấy mùi mì gói nồng nặc, Lâm Ngôn giống như cương thi, cuộn tròn trên sofa xem TV, trên màn hình đang chiếu một đoạn quảng cáo, phỏng vấn bệnh nhân bị viêm gan, xong lại đổi thành chữa khỏi bệnh lang ben không còn là giấc mơ nữa, cuối cùng chỉ cần cửi cửi bắt , bạn đã có thể mang chiếc điện thoại di động bằng vàng này về nhà.

Lâm Ngôn rút cuộc quay đầu lại, gặp Doãn Chu đứng ở cửa, nói một câu đi ra ngoài liền tiếp tục cuộn mình bất động.

Doãn Chu thay hắn dọn dẹp nhà cửa, gạt tảo đưa qua “Người xem người bây giờ, nếu hắn biết sẽ rất đau lòng.”

__”Nói đi liền đi, một lời từ biệt cũng không có.” Lâm Ngôn mệt mỏi ôm gối “Ta không sao, chỉ cảm thấy một mỏi, nghỉ ngơi thêm vài ngày thì tốt rồi.”

__Hút thuốc không ? Bật lửa ở trên bàn tự mình lấy.

Doãn Chu lúc này liền mất hết kiên nhẫn, giựt lấy gối, hung hăng nện vào đầu hắn, Lâm Ngôn không hề phản ứng, chỉ nhìn chăm chăm vào cái TV vạn năng ngẩn người.

__Ngày mai là bốn mươi chín ngày của A Nhan, bốn giờ chiều mai ta chờ người ở nghĩa trang, đừng quên đó.

__”Tắm rửa cho sạch sẽ, đừng để nhếch nhác như này vậy.” Doãn Chu bỏ lại lời này liền đi.

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp, chiều hè, nhiệt độ không quá cao, ánh nắng tươi sáng, từng ngọn cỏ đều được khoát trên mình một tầng dương quang màu vàng chanh ấm áp. Buổi chiều, một viên khá vắng vẻ, trong không khí thoang thoảng mùi lá thông cùng hương hoa bách hợp thơm ngát.

Đã lâu không ra cửa, chợt tiếp xúc với không khí mới mẻ cùng ánh mặt trời nóng hừng hực làm cho Lâm Ngôn không khỏi cảm thấy hoảng hốt, tất cả phía sau tựa như một giấc mơ.

Một chiếc Audi màu đen đậu trước cửa, Doãn Chu đến rất đúng hẹn, hóa ra là cha Doãn Chu tự mình lái xe, kéo cửa kính xuống gạt đầu chào Lâm Ngôn, nói câu người đã chết rồi, nén bi thương đi.

Doãn Chu thay đổi quá nhanh, ngay cả Lâm Ngôn cũng suýt không nhận ra, tóc tai ngay ngắn chỉnh tề, chiếc áo sơ mi sạch sẽ phẳng phiu, không hề có một nếp nhăn, hằn cài một đóa hoa trắng trước ngực, đeo một chiếc vòng hạt tròn hoa lê trên tay, là sợi mà cha hắn hay mang theo bên người, Lâm Ngôn từng nói đem cầm cái vòng kia có thể đổi được một con ô tô, nhưng hắn vẫn không tin.

Dáng người Doãn Chu vốn đã cao đầy, lưng rộng chân dài, sửa đi tật lưng còng, quay đầu nhìn lại chính là một vị công tử nhà giàu nho nhã.

Tàn tro bay lên, ngọn lửa bùng bùng nhấm nuốt giấy tiền vàng bạc.

Doãn Chu ghét bỏ liếc mắt nhìn Lâm Ngôn “Cuối cùng cũng chịu tắm rửa cạo râu.”

Lâm Ngôn không trả lời, trầm mặc tiếp nhận bó cúc trắng từ tay Doãn Chu đặt cạnh mộ bia.

— Đây là lần thứ ba chúng ta đến nghĩa trang này, đã trải qua nhiều chuyện như vậy người còn chưa thông suốt sao, nhân sinh khổ đoản, ai biết được người người yêu hôm nay còn nói chuyện ngày mai liền biến mất, cho nên càng phải hảo hảo mà sống, để không cảm thấy tiếc nuối.” Doãn Chu nói “Đối xử tốt với người người yêu cùng người yêu người.”

Lâm Ngôn cầm nhánh cây lật qua lật lại xấp giấy tiền đang cháy, cách rất gần, trên lông mi đều phủ một tầng tro bụi.

— Nếu còn không chịu mở miệng, ta sẽ tống người vào bệnh viện tâm thần đó.

— “Có thuốc sao, cho ta một liều.” Lâm Ngôn nói.

Doãn Chu hung hăng đẩy hắn một cái “Ta thao, tiền đồ của người đâu ?”

Lâm Ngôn bất vi động sở, lặng lẽ nhìn đồng lửa trước mặt.

— “...Ta đều biết, A Chu, ta cứ tưởng ta sẽ hận Đoàn Trạch, hận A Nhan, hận chính bản thân mình, đến tận bây giờ ta đều chưa nói với Tiêu Úc một câu ta thương hắn.” Lâm Ngôn thản nhiên nói “Nhưng hiện tại trong lòng ta ngược lại rất bình tĩnh, cuộc đời ngắn ngủi như vậy, làm sao có thời gian đi trách móc nặng nề cùng oán hận, lúc sống hắn phải quý trọng những gì đang có được, đợi khi mất đi rồi thì có hối hận cũng không còn kịp.”

— Thương tổn đến đâu, chỉ cần lấy danh nghĩa tình yêu cùng lòng chân thành, thì đã là cao quý, Đoàn Trạch thề độc vĩnh viễn không gặp lại Tiêu Úc, nhưng chuyển thế luân hồi, lại tiếp tục đi tìm hắn, Tiêu Úc hóa thành lệ quỷ phần hận trăm năm, cho đến thời khắc cuối cùng vẫn liều chết bảo vệ ta một mạng, A Nhan một đường bày mưu tính kế, chẳng phải cũng chọn cách tự kết liễu đó sao ? Trên đời, chuyện khoái hoạt nhất chính là trả thù, thứ khó khăn nhất chính là tha thứ, nhưng không phải chúng ta đều xuất phát từ khoái hoạt, kết thúc trong khó khăn ?

— Còn nhớ di thư của A Nhan sao ? Hắn nói chúng ta vĩnh viễn đều là bạn của hắn, cho dù hắn phạm sai lầm vẫn hy vọng chúng ta biết hắn an táng ở đâu, thỉnh thoảng lại đến thăm hắn, cả đời sống trong bóng tối, chỉ cần nhìn thấy một chút ấm áp liền theo bản năng mà liều mạng bắt lấy, chẳng sợ giết người, bất chấp thủ đoạn cũng không thấy tiếc, ta không hề trách A Nhan, hắn chỉ là quá cô độc.

Doãn Chu ngắt người “Thằng nhóc nhà người đề nén cả tháng, ta còn tưởng người tự mình hại mình, thì ra là đang ngồi thiền nhập định, hại ta còn lo lắng vô có.”

Lâm Ngôn không nói gì, ném giấy tiền vào đồng lửa, ôn nhu nói “A Nhan ngủ đi, tôi nhất định sẽ đến thăm cậu.”

Hai người đốt giấy xong, liền lặng lẽ tăng bộ trong mộ viện.

— “Về sau định làm gì ?” Lâm Ngôn hỏi.

__”Trả phòng, dọn về nhà, tính ra thì lâu lắm rồi chưa sống cùng cha mẹ.” Doãn Chu xoa xoa ngón tay, trên người tản ra mùi nước hoa nhàn nhạt “Nói vậy thôi, chứ sắp tới còn phải đi xa một chuyến.”

__Lại muốn đi đâu ? Không phải mới vừa về sao ?

__”Đó là nghỉ phép với cha mẹ, còn lần này là đi với người khác.” Doãn Chu giả hoạt cười.

__”Người khác ?” Lâm Ngôn mất nửa ngày mới kịp phản ứng lại “Yêu rồi ?”

Doãn Chu có điểm ngưng ngưng, nhìn nhìn mũi chân của mình “Còn chưa đâu, ta định đi đảo Bali, mùa này bãi biển rất đẹp, nắng chiều nhuộm đỏ cả bờ cát, buổi tối còn có thể nướng thịt, mặt trăng vừa lớn lại vừa tròn, hành trình dự kiến khoảng một tuần, cùng đi đi, thuận tiện làm quân sư cho ta, ta còn chưa có kinh nghiệm yêu đương cùng theo đuổi người khác.”

Lâm Ngôn lắc đầu “Không đi, hần thi cốt chưa hàn, ta không có lòng dạ nào.”

__Không có tâm tình mới đi ngoài giải sầu, nếu người còn tiếp tục nhốt mình trong nhà thì nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Lâm Ngôn đánh gãy hần “Không đi, không muốn đi.”

Doãn Chu trầm mặc trong chốc lát, dường như hạ quyết tâm mà mở miệng “Nếu...nếu cùng đi với hần thì sao ? Vừa lúc dẫn hần đi tham quan xã hội hiện đại, ta đã thay các người đặt vé máy bay cùng khách sạn, passport cũng đã có, nhưng A Triệt nói nó chỉ nghe lời người, nên ta đành phải hỏi ý kiến của người.”

Lâm Ngôn nghe không hiểu, lẳng lặng nhìn hần.

Doãn Chu cười hì hì chỉ sau lưng Lâm Ngôn “Người tự mình hỏi đi, lúc đó hồ tộc mang thi thể Tiêu Úc đi thử hoàn dương thuật, nhưng A Triệt không chắc là sẽ thành công, nên chúng ta không dám nói trước với người, đúng rồi, phải cảm ơn A Nhan, là A Nhan cho hần sáu mươi năm dương thọ.”

Lâm Ngôn thất kinh quay đầu lại, một khắc kia bản thân giống như đang rơi vào xứ sở thần tiên của Alice, trong mộ viên, trời chiều đã ngã về Tây, ánh nắng đỏ tươi như một cô gái kiều diễm, tắm rửa cho từng cành cây ngọn cỏ. Lâm Ngôn quay đầu che mắt lại, dư quang len lỏi qua các khe hở, phản chiếu dưới mí mắt, một mảnh chanh hồng sáng lạn.

Người yêu của hần từ xa xa tiến tới, tóc đen như mây, khoan nhu tay áo, nụ cười ấm áp như nắng tháng ba. Lâm Ngôn ngây ngốc đứng đó, thẳng đến khi Tiêu Úc đi đến trước mặt, mạnh mẽ ôm lấy hần, ôn nhu hôn lên hai má.

__Có nhớ ta không ?

Lâm Ngôn vẫn thẫn thờ nhìn Tiêu Úc, chậm rãi nâng tay lên sờ vào gương mặt ấm áp của hần, ngón tay bắt giác chuyển xuống ngực, cảm nhận nhịp tim đều đều hữu lực, là một người thật sự còn sống. Lâm Ngôn nghẹn ngào không nói nên lời, sau một lúc lâu mới lui về phía sau hai bước, ngồi chồm hổm trên mặt đất, oa oa khóc lớn.

Từ lúc chào đời đến nay, hần chưa từng khóc tức tưởi như vậy, khóc khàn cả cổ họng, ruột gan lộn tưng phèo, hai vai kịch liệt nhấp nhô, không ngừng thở hổn hển. Tiêu Úc vội vàng kéo hần dậy, cơ hồ bị dính một thân nước mắt nước mũi. Lâm Ngôn hung hăng cắn lên vai Tiêu Úc, cố gắng sử dụng hết sức lực toàn thân, Tiêu Úc một bên vừa chịu đau vừa an ủi, mắt thấy không thể dỗ dành được, mới dùng sức đẩy Lâm Ngôn ra, nói “Khóc cái gì mà khóc, về nhà phải xuống bếp, mỗi ngày đều chôn mình trong đồng mì gói, ngán muốn chết.”

Lâm Ngôn khóc khóc cười cười, hai tay ôm lấy cổ Tiêu Úc, tựa đầu vào ngực, như thế nào cũng không chịu buông ra.

__Được rồi được rồi, sống cả hai đời người rồi mà còn làm ầm ĩ.

Lâm Ngôn dụi dụi khóe mắt “Người chết bỏ ta.”

__”Nào dám, trong đầu người không biết chứa đựng thứ gì, lại giết ta ,để ta biến thành quỷ thì làm sao bây giờ.” Tiêu Úc thấy sắc mặt Lâm Ngôn không tốt, liền hôn hôn lên trán hắn “Người là ta dùng hai cái mạng đổi lấy, thương còn không kịp.”

Lâm Ngôn xì một tiếng nở nụ cười.

__Lâm Ngôn ca ca, ta trông xã lại cho người, người không mời khách sao ?

Phía sau thình lình vang lên giọng nói sạch sẽ của một chàng trai,nhìn lại, trước mắt xuất hiện là một thiếu niên xinh đẹp khoảng mười bảy mười tám tuổi,làn da trắng nõn, hai chân thon dài thẳng tắp,đôi mắt hẹp dài lúc cười tựa như hai vầng trăng khuyết, bộ dáng trông rất quen mắt,nhưng nhất thời không nhớ nổi là đã gặp ở đâu.

Lâm Ngôn tìm tòi một phen cũng không có kết quả,xin lỗi nói “Người là ?”

Thiếu niên xoa xoa tóc, lộ ra đôi tai lông xù,tre con mà cắn cắn móng tay “Hồ tộc đến hai trăm tuổi sẽ thay đổi hình hài,này, lỗ tai cho người xem,cái đuôi thì không được,hiện tại có tới chín cái,lập tức bung ra sẽ rất dọa người.”

__”A Triệt!” Lâm Ngôn thất thanh kêu lên.

Thiếu niên trước mắt không phải tiểu hồ ly sau khi trưởng thành sao,đôi mắt hoa đào cùng chiếc cằm nhọn nhọn tương tự,mái tóc được cắt ngắn,xõa xõa trên trán,nhất cử nhất động đều toát ra mị thái của hồ tộc.

__”Mỗi ngày ta đều trộm đến nhà người,nhìn qua cửa sổ luôn thấy người ăn miến liền, Úc ca ca vừa nghe liền tức giận.” A Triệt đảo đảo tròn mắt, liếc nhìn Doãn Chu “Đều tại con lừa ngu ngốc này không cho ta nói với người,sợ thuật hoàn dương không có tác dụng.”

__”Người mau đánh hắn đi...” A Triệt còn chưa nói xong đã bị Doãn Chu vác lên vai,hướng Lâm Ngôn ngoắc ngoắc ngón tay “Đi, hôm nay không cần nấu cơm,bạn người mời khách, chúng ta ăn ở nhà hàng,hải sâm, vi cá,trứng muối, tổ yến, mỗi loại đều lấy thứ đắt nhất,chúng ta phải hảo hảo, còn sống vạn tuế!”

__”Không ăn vỏ sò thôi, thịt đâu ?” A Triệt đấm đấm Doãn Chu.

Doãn Chu cười ha ha “Từ hôm nay trở đi, hồ ly chỉ có thể ăn rau chận vệt!”

Gió tháng tám mang trong mình hơi nước trong trẻo,đoàn người nói nói cười cười chạy vào nội thành. Đã lâu lắm rồi, trong chiếc xe nhỏ của Lâm Ngôn chưa từng tràn ngập không khí vui vẻ như vậy,Doãn Chu lái xe, A Triệt ngồi bên ghế phụ lái quấy rối,Lâm Ngôn cùng Tiêu Úc thì ngồi phía sau,cùng nhau nhắc lại khoảng thời gian hạnh phúc lúc trước, thảnh thơi lại không kiêng nể gì mà hôn môi,Doãn Chu hô to dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn chăm chăm hai người, sau đó đóng kính chiếu hậu lại.

Lâm Ngôn vụng trộm cười,hắn cứ tưởng tình cảm giữa hắn và Tiêu Úc từ nay về sau sẽ trở thành một đoạn tình yêu cấm kỵ trong mắt bạn bè,nhưng tựa hồ vừa rồi,lúc đèn đỏ, hắn chợt bắt gặp Doãn Chu phác đi qua ôm eo A Triệt,A Triệt cũng không cam lòng yếu thế, vui cười đùa giỡn nháo thành một đoàn.

__”Này, lái xe cẩn thận chứ!” Lâm Ngôn sợ tới mức hét to.

__Các người cứ hôn của các người, để ý bọn ta làm gì!

Khách sạn được trang hoàng rất cổ kính,nhân viên phục vụ mặc theo phong cách Thanh triều, bận một thân sườn xám cúi đầu hành lễ,Doãn Chu kéo A Triệt đến quầy tiếp tân đặt phòng,Lâm Ngôn cùng Tiêu Úc thì ngồi đợi trên sofa.

Tiêu Úc có chút không yên lòng,Lâm Ngôn nhéo nhéo tay hắn hỏi làm sao vậy, Tiêu Úc lắc đầu,nhìn chăm chăm bức bình phong hoa điều nói “Trông có chút giống thời của ta, nhưng lại không giống .”

Lâm Ngôn hiểu ý hắn,bắt lấy cằm khiến hắn mặt đối mặt với mình, nghiêm túc nói “Không phải chỉ có mình người, mà là chúng ta, bất quá thời đại có thay đổi như thế nào thì ta đều sẽ bên cạnh người.”

__Người còn rất nhiều thứ phải học,nào là Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhập quan (là một vị thủ lĩnh của bộ tộc Nữ Chân vào cuối đời Minh. Ông là người đã xây nên móng mà sau đó con trai ông, Hoàng Thái Cực đã phát triển và trở thành vị hoàng đế đầu tiên của nhà Thanh. Về sau, con cháu ông tôn xưng miếu hiệu của ông

là Thanh Thái Tổ, dù ông không giữ ngôi vị hoàng đế nhà Thanh một ngày nào. Ông được nhà Thanh truy thụy hiệu là Cao Hoàng đế), chiến tranh thuốc phiện, Trung Hoa dân quốc, tám năm kháng chiến, chủ nghĩa khoa học xã hội, cải cách mở cửa, tin nóng, thẻ tín dụng, giấy phép lái xe, máy tính, laptop... Điều người không biết còn nhiều lắm, nhưng may mắn ta là một thầy giáo giỏi, có thể chậm rãi dạy người.

Tiêu Úc nở nụ cười, kéo hắn vào trong lòng “Tốt, ta học theo người, bất quá có một chuyện đời trước ta còn chưa dạy người, đời này chúng ta tiếp tục.”

— Là gì vậy ?

Tiêu Úc kề sát bên tai hắn thì thầm “Ta không thích phụ nữ, chỉ nhớ nhung nam nhân, không cần tiểu quan trên đường, chỉ cần một người mỗi ngày đều khoe ra chính mình nơi đó vừa chặt vừa nóng, thì không còn lòng dạ nào đọc sách, thăm nghĩở trong thư phòng... Ân, người nói làm thế vào mới có thể vào sâu thêm một ít ?”

Lâm Ngôn lập tức đỏ mặt.

Hai người khe khẽ nói nhỏ, Doãn Chu đi đến tiếp bọn họ lên lầu, gương mặt ửng đỏ của Lâm Ngôn còn chưa kịp rút đi, cùng Tiêu Úc mười ngón tay đan vào nhau đi lên thang máy. Thừa dịp Doãn Chu không chú ý, liền trộm ngẩng đầu hôn mặt Tiêu Úc, thành khẩn nói “Sai lầm của kiếp trước, đời này ta sẽ bù đắp lại cho người, chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, không bao giờ tách ra nữa.”

Tiêu Úc hôn lên mu bàn tay của hắn “Chấp tử chi thủ, cùng tử giai lão.”

Một người đàn ông trung niên sắc mặt đỏ bừng, uống đến lão đảo đi ngang qua, kinh ngạc nhìn hai người nắm tay nhau, Lâm Ngôn không chút nào sợ hãi mà đón nhận ánh mắt của hắn, dường như muốn thị uy mà ôm lấy eo Tiêu Úc, tự xưng hi vọng con đường này sẽ kéo dài mãi mãi.

Người có từng thật sự tin tưởng một người ? Người có từng tràn ngập kiên định mà nói với người yêu của mình rằng vĩnh viễn sẽ không phản bội ?

Lâm Ngôn nghĩ hắn từng biến tình yêu suốt mười năm thành lòng thù hận, mà người hắn yêu lại dùng năm trăm năm phần hận hóa thành nhu tình, đổi cho hắn một mạng, vận mệnh quỷ quyệt vô thường, hắn chân chính có được một người, vô luận giàu có hay bần cùng, khỏe mạnh hay đau ốm đều bất ly bất khí, thậm chí âm mưu, sát tâm, tử vong, cùng thời gian đều không thể chia lìa bọn họ.

Mãi mãi không bao giờ cô độc.

Bữa cơm cực kì phong phú, một bàn đều là những món ăn truyền thống của Bắc Kinh, lại thêm vài đĩa rau xanh cùng hải sản, mở một chai Ngũ Lương Dịch, giữa bàn là bình hoa tươi màu lam, tất cả sắc đỏ đều bị lấy đi, bên cạnh bàn là năm chiếc ghế dựa, năm phần bát đĩa, Lâm Ngôn nhìn hoa, lại nhìn Tiêu Úc, bỗng dưng trầm mặc.

Mọi người rót đầy ly rượu, Lâm Ngôn nâng cốc chúc mừng, suy nghĩ thật lâu, nhẹ giọng nói “Kính mọi người, mặc kệ là đi vẫn là ở lại, cầu cho tất cả đều buông tha khúc mắc, biết quý trọng người bên cạnh mình, kiếp trước khổ đoán, kiếp sau mờ mịt, không bằng tận hưởng lạc thú trước mắt, vì hạnh phúc cùng tha thứ, cụng ly!”

Bốn ly thủy tinh chạm vào nhau, dừng giữa không trung trong chốc lát, rồi lại đồng loạt rót xuống đất.

Trong phòng ăn uống linh đình, tiểu nữ thanh thanh, mọi người vừa chơi đoán số vừa uống rượu, bất diệt nhạc hồ.

Bên ngoài, chiếc đèn ***g Thanh triều treo trên cửa sổ không ngừng lắc lư trong gió, tiếng đàn hồ cầm nhã nhặn loáng thoáng giữa không trung, một khúc rồi lại một khúc, nhưng giấc mộng từ năm trăm năm trước vẫn cứ tiếp tục, chưa bao giờ dứt.

Ai biết trên đời này có bao nhiêu truyền kỳ ? Ai biết bên kia ngọn núi có bông lại tiên cảnh hay không ? Ai biết đời này có thể gặp lại người yêu kiếp trước ? Không người nào biết được những biến đó, nhưng hồ tiên nói chỉ cần tin tưởng, thì tất cả sẽ tồn tại, chỉ cần thật lòng yêu nhau, thì nhất định sẽ đến được với nhau.

Không biết là ai đã thả một quyển “Mẫu Đơn Đình” lên bàn, trang giấy ố vàng bị gió lật tung, vừa vặn dừng lại ngay chương đó, tựa như một vị trí giả cổ lão cười khẽ lướt nhìn những hàng chữ, thân thủ tìm tìm kiếm kiếm, mùi gỗ trầm hương, khắc hoa lương, chuyện xưa đã sớm u u sống lại, suy diễn thành một lời tiên tri thần bí “Tình bất tri sở khởi, cố nhất vãng như thâm, sinh tức là tử, tử tức thể sinh, sinh mà không thể tử, tử mà không thể sinh, giai phi tình chi chí.”

Tình chung tình thủy, tình chân tình si, tình chi chí.

~~Hoàn~~

74. Chương 74: Pn1

CHUYỆN NHỮNG THẮNG SAY

Edit: Cô Nường Lãng

Tác giả: Tên say rượu có khả năng làm những việc thần kì gì? đây là một câu hỏi lớn tự cổ chí kim chưa có lời giải đáp ^_____^

(Thôi để bạn nói nhanh cho vương – khả năng của mấy thắng say chính là xxoo – Phiên ngoại H văn đậm đặc – biến thái ngập tràn – Mâm xôi thật to đừng dành cho các bạn từ một editor nham hiểm.

vì là quà mừng tết Dương Lịch nên tạm thời không pass, qua năm mới sẽ khóa pass theo đúng quy định.).

Từ trong khách sạn đi ra tất cả mọi người đã mắt mờ mờ chân tay quờ quờ, Lâm Ngôn cùng Doãn Chu bá vai bá cổ cùng hát tiến quân ca, vừa hát vừa cười ha ha nói mớ, A Triệt cả người nhũn như cọng bún, đi vài bước lại dừng lại nôn khan. Cả đám bát nháo duy chỉ có Tiêu Úc coi như còn tỉnh táo, thấy cô vợ bé nhỏ của mình phấn khích quá đổi nên theo dõi sát sao, y như rằng, bước khỏi cửa chưa được hai bước Doãn Chu đã bước hụt, Lâm Ngôn đang kê sát bên cạnh cũng lão đảo, cả hai té lăn kèn.

Tiêu Úc vội chạy lên đỡ, hai tên say kia đi đường loạn quạng, đầu óc lại càng mơ màng đến ngớ ngẩn. Hắn vừa kéo được Doãn Chu đứng lên dặn dò gã trông chừng A Triệt, sau đó vội vã quay sang đỡ Lâm Ngôn đã thấy vợ yêu túm lấy tay mình, mắt khép hờ, vịn vào vai hắn mà thảm thì: “Tiêu Lang, em muốn”.

Nói xong dựa sát vào người hắn, bám chặt không buông, Tiêu Úc dở khóc dở cười, néo néo mặt của cậu bảo, vậy thì phải về nhà thôi, ở chỗ này làm sao chiều em được.

Lâm Ngôn ầm ỨC tiến lên, may mắn vẫn còn giữ được một tẹo tỉnh táo, moi ra chìa khóa xe rồi nói đi tìm người lái xe đưa về – lại hạ giọng bồi thêm một câu – Nhanh lên, không chịu nổi rồi.

Câu này cộng thêm giọng điệu hờn dỗi của cậu, thật đúng là chiêu chí tử khiến phía bụng dưới Tiêu Úc nổi sóng, hắn hậm hực nhìn vợ yêu của mình, hận một nỗi không thể tại chỗ đem cậu ăn tươi.

Cái trò cấm dục quá lâu ấy mà, hoặc là khiến anh bất lực, hoặc là nổ bùm bùm, chiếu theo đó thì rõ ràng hai người thuộc về về sau, chưa kể để có tí men rượu cộng vào. Tiêu Úc ầm Lâm Ngôn lên gốc cây gần đó, nồng nhiệt môi lưỡi dây dưa. Vợ hắn thì còn hoành hơn, hai tay quần lên lưng hắn, cứ thế hướng thẳng xuống dưới rờ rẫm. May mắn ở đây là góc khuất của bãi đỗ xe, lại nương nhờ bóng đêm đen đặc chứ không thì cảnh tượng hai thắng đàn ông quần lấy nhau như vậy không thu hút một vòng khán giả mới là lạ.

Người hiện đại coi đây là chuyện nhỏ chứ còn đối với người cổ đại, đây đúng là sự kiện động trời, phí hết sức lực mới kiềm chế được, cũng may người bảo vệ đúng lúc gọi tới lái xe chuyên phục vụ đám bợm nhậu về nhà. Tiêu Úc đầu tiên xử lý đẩy đám Doãn Chu an toàn lên xe, tiếp đó khiêng vợ hắn vào ghế sau ngồi.

Mừng nhất là Lâm Ngôn vẫn còn nhớ được địa chỉ.

Ban đêm gió lạnh, trong xe hai người dây dưa giằng co, Lâm Ngôn co tròn nằm trong ngực Tiêu Úc đôi lúc quay đầu nhìn, khát khao trong mắt hiển hiện rõ ràng, vẫn nhớ có người ngoài nên chỉ lơ mơ dựa vào vai Tiêu Úc, dùng ngón tay gãi gãi nhẹ lòng bàn tay của hắn. Một lúc xe chuyển qua đường vành đai, bốn phía tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng có ánh đèn xe loang loáng chiếu qua cửa sổ.

Khuôn mặt Tiêu Úc nghiêng nghiêng trong bóng đêm, một tay ôm Lâm Ngôn, tay kia chống cằm nhìn ra cửa sổ xe, chăm chú xem đường đi.

Sự chăm chú ấy của hắn lại khiến Lâm Ngôn nhớ tới ngày ấy trong thư phòng Đoàn Gia, lòng cậu càng rạo rức khó nén. Mỗi lúc hắn tập trung chú ý đi nơi khác, cậu càng thấy quyến rũ hơn cả khi hắn chăm chú nhìn mình, mỗi lúc như thế càng hận không thể trêu ghẹo khiến cho hắn không thể đọc sách, trêu ghẹo đến nổi kinh – sử – tử – tập đều bị hắn quăng vào xó.

Lâm Ngôn túm tay Tiêu Úc kéo về phía dưới mình sờ sờ, thứ bên trong quần jean căng cứng, bị chặn lại càng thêm nhứt nhứt khiến cậu không thể nào ngừng ngo ngoáy, trong bụng từng đợt cuộn cuộn xoáy xoáy. Tiêu Úc lập tức hiểu, cười cười kéo cậu lại gần, cởi cúc, xoa xoa nắn nắn. (Thật tình, bắt đầu nắn, H vẫn luôn là thử thách khó đỡ *lấy khăn bưng mũi*)

Thằng nhóc kia có vẻ như đã chịu đựng hết mức, Tiêu Úc vừa kéo kéo cái quần con nít đã bật ra, khí khái bồng bồng. Hắn dùng bàn tay nắn lấy, mới vuốt nhẹ Lâm Ngôn toàn thân như bị điện giật không ngừng run lên, thổ phỉ phì.

Hai người ngồi gọn tại phía sau ghế lái nên được lưng ghế che chắn tầm nhìn tài xế, nhưng trong xe yên tĩnh, hơi tí thanh âm cũng khiến người khác chú ý, Tiêu Úc thấy Lâm Ngôn miễn cưỡng, cúi xuống cắn cắn môi cậu thầm thì: “Chịu khó nhịn đừng lên tiếng...”, nói thì cứ nói, chưa hết câu bàn tay đã nắm chặt cậu nhỏ của người ta mà nắn nắn, ai mà chịu cho thấu, Lâm Ngôn ư một tiếng, mở miệng kêu luôn: Tiêu Lang.

Chà, thật là... bộ dạng vợ như thế, Tiêu Úc hận không thể đè luôn cậu ra thử cảm giác trên ghế xe một lần, nhưng không dám gây cậu tiếp. Chỉ có thể một tay ôm chặt ngăn Lâm Ngôn tiếp tục làm rộn, tay kia tiếp tục ‘dỗ dành’.

Lâm Ngôn khá là thỏa mãn với động tác tay của Tiêu Úc, nhưng mà đợi tới đợi lui tên kia chỉ nhẹ nhàng sờ sờ xoa xoa khiến cậu bức bối xoay người, ngo ngoáy không yên. Lại nhớ đến ngày xưa, yêu người yêu đến tan cốt tủy, không chờ người khêu gợi lửa nhiệt đã bùng bùng cực hạn, cậu trầm giọng ỉ ôi: “Anh à, thêm chút nữa, vậy thật khó chịu”.

Ba xu rệu, cái thủ đoạn quyến rũ chết người này của tên nhóc con thật giống Đoạn Tiểu Trạch như đúc, Tiêu Úc càng cố ý xấu, thầm thì với cậu: “Nữa em lại to tiếng, nếu khó chịu thì thôi nhé, anh cài khóa quần cho em”.

Lâm Ngôn vội túm lấy tay hắn, nhất quyết không thả, Tiêu Úc quả thật muốn phì cười, đem quần jean một nhát kéo tuột xuống, dùng ngón tay gại gại từ ngọn xuống gốc, lán la lán la quá đến cửa huyết đang pháp phòng phía sau, Lâm Ngôn hít sâu một hơi, chờ cái sự tiến vào.

Hơ, lần chờ này, chờ mãi, chờ mãi... chả thấy động tĩnh, Lâm Ngôn bất mãn mở trừng mắt, trợn to dọa người bên cạnh.

Tiêu Úc ngây thơ vô tội bảo: “Nhìn anh cái gì, tự giải quyết”.

“Anh... Anh...” – Lâm Ngôn nghiêng răng – “Suốt ngày ra cái vẻ chính nhân quân tử còn chưa đủ”.

“Ai bảo em ngày xưa chỉ biết quấy rối người khác tập trung, hại anh muốn đọc sách cũng không yên”

“Lại còn nghĩ anh không muốn em? Dám chạy ra ngoài tìm tiểu quan khiến anh ghen, khi đó không nghĩ tới hậu quả?”, Tiêu Úc liếm liếm vòng vành tai Lâm Ngôn, “Từ rày về sau tốt xấu gì cũng đã là người của Tiêu Gia, phạm sai lầm lập tức gia pháp phục vụ, xem anh đánh gãy chân em”.

Lâm Ngôn tức giận đến nổi hận không thể đá bay hắn ra ngoài.

“Anh thì tốt đẹp, thành quỷ trở về chuyện đầu tiên là quần lấy người ta quấy rối, ngày nào cũng giày xéo dọa dẫm người ta, món nợ này tôi còn chưa tính đâu”.

Hai người nghiêng răng nghiêng lợi cãi nhau, càng lúc càng dựa vào sát rạt, đến nỗi chỉ còn thiếu nước quần lấy nhau. Lâm Ngôn hai má nóng bừng, cái ngón tay cứ trêu người trước cửa động kia đúng là mê người. Mỗi lần ngón tay nọ tiến vào lại lui, cậu biết rõ ngón tay thanh mảnh không thỏa mãn được mình, nhưng bị quấy phá như thế, cảm giác muốn được lấp đầy lại càng tăng, toàn thân như kiến cắn. Lòng tự nhủ lòng thôi thì bất kể là cái gì, tạm thời giải tỏa là tốt rồi, hướng chỉ lại ngón tay người ấy, cả đời chỉ biết dành cho đánh đàn thảo chữ... Lâm Ngôn ngo nguẩy một hồi, cầm lấy tay Tiêu Úc ẩn sâu hơn, mới tiến tiến lần thứ hai lại phát hiện hắn có xu hướng giật tay lại, vội vàng cong người, đem ngón tay kia mút càng sâu.

“Đỡ hơn chưa?”, Tiêu Úc dùng đầu ngón tay mơn trớn nội bích mềm mại.

Lâm Ngôn nghẹn ngào: “Càng khó chịu... làm sao bây giờ, muốn, muốn cơ”.

“Nhịn nào, về nhà tính”, Tiêu Úc cố ý chọc, đẩy đẩy Lâm Ngôn ra phía trước, hơi tách hai chân cậu, đem ngón tay rút ra, trên đường đi ra còn không quên xoay xoay nhấn nhấn. Lâm Ngôn cắn vai Tiêu Úc, nhẩn nại. Tiểu huyết phía dưới như lưu luyến hút chặt ngón tay đối phương, bất giác cậu đưa tay vô thức đưa đến đó sờ sờ, chưa kịp làm gì Tiêu Úc đã đẩy tuột ra.

Động tác hai người càng lúc càng kịch liệt, ngón tay Tiêu Úc ngoáy tới ngoáy lui, thế nào lại nhấn phải điểm chết, Lâm Ngôn nhịn hết nổi, âm ư một tiếng tràn ra, vội vạng đưa nắm tay lên miệng kiềm chế.

Bác tài chợt thấy hình như đằng sau có chuyện, vô ý ngẩng lên nhìn kính chiếu hậu.

“Im nào, đều là do em, lát về nhà xem em bị xử lý thế nào đây?”, Tiêu Úc cười nói, lại thêm một ngón, Lâm Ngôn cũng biết sai, mỗi lần hai ngón tay nọ tiến vào đều cố tránh. Tiếc nỗi phía sau lại nhịn không được, cứ khiến cho thân thể nhích lại, trong lòng âm thầm hận không thể tự chém mình tám mảnh. Rõ ràng là dự định chọc cho tên kia dục hỏa thiêu đốt mà hướng mình cầu xin, thế quái nào kẻ chịu giày vò lại thành là mình?

“Tốt, để xem ai hơn ai”, Lâm Ngôn nghiêng răng thề, không đợi Tiêu Úc phản ứng, chống tay lên đùi hắn lần mò mở khóa quần, túm lấy “thằng bé” lôi ra. Tóm được rồi lại không khỏi ngẩn người, tự nhủ định lực cũng khá thật nha, cứng đến thế này mà vẫn bảo trì được thái độ bình thản ung dung thì cũng thật là.

Khi tay cậu vừa chạm vào chí tử của Tiêu Úc, rõ ràng cảm nhận thấy ngón tay đang ở trong mình cứng lại, trong mắt hắn thoáng qua một tia cảm xúc cực nóng, Lâm Ngôn dùng ngón trỏ và ngón giữa quần thành vòng kim cô quanh “tiểu Tiêu Úc”, xoa xoa lên xuống hai cái, ngẩng đầu bảo: “Nhớ rõ cái lần chúng ta trong bồn tắm không? Em không stop thì anh đã chìm em ngập nước rồi”.

Tiêu Úc sững sờ: “Khi đó làm đau em? Cũng tại em quậy, anh cũng không biết làm sao...”

Lời còn chưa nói hết đã thấy phía dưới được một cái gì đó mềm mại ấm áp bao lấy, Lâm Ngôn cúi xuống đem vật thô to kia ngậm vào miệng, lưỡi dính sát vào đỉnh, rồi lại một đường mút sâu đến tận cổ họng. Tiêu Úc ngẩn ngơ rối loạn, cứ ngốc ngốc nhìn Lâm Ngôn đang nằm sấp trên đùi mình.

Lâm Ngôn phát hiện ra phản ứng của hắn, thỏa mãn vươn lưỡi liếm một hồi mới dừng lại, tiến đến bên tai Tiêu Úc thì thầm: “Đừng lên tiếng, nhịn không được thì cứ bắn nha”.

Hình như bác tài cũng nhận ra hai thằng say trên ghế sau đang làm cái trò mèo gì, đành bất chấp an toàn giao thông, dứt khoát lật kính chiếu hậu lên cho xong chuyện, mắt không thấy tâm không phiền.

Về phần hai người, kế tiếp đúng là thử thách định lực cả đời. Tiêu Úc một tay bám lấy lưng ghế phía trước, nhẩn nại trước sự liếm mút của vợ, tay kia vòng qua lưng Lâm Ngôn, túm lấy cậu nhỏ của vợ mà nghịch. Lúc trước còn đỡ, tình thế bây giờ đúng là dục hỏa cấp bách, anh đây chấp tất, trong tai tất cả chỉ còn tiếng rên rỉ dề nén của Lâm Ngôn cùng tiếng nước bọt lẹp nhẹp, cả người kích thích, phía dưới càng lúc càng thô trướng, chỉ biết đẩy túm tóc Lâm Ngôn đẩy ra, trong mắt dục hỏa đã chèn hết thanh minh.

“Đến đâu rồi, còn bao lâu nữa?” Tiêu Úc thở dốc, nói cũng không gãy gọn nữa.

Ngoài cửa sổ xe có thể trông thấy tháp thoáng cổng khu cư xá rồi.

Lâm Ngôn cũng khó chịu, đem mặt chôn vào hõm vai Tiêu Úc, gian nan nói: “Mẹ nó, chịu không nổi, lần sau uống rượu cấm để người khác lái xe làm gì, thật đúng cmn tự ngược”.

Ô tô chạy qua barrier, dừng lại dưới lầu, Lâm Ngôn chẳng quan tâm giá cả, moi trong ví ra một nắm cả tiền lẻ tiền chẵn ném cho lái xe, vội vội vàng vàng ngoáy cái tên rồi túm tay Tiêu Úc chạy vào hành lang. Lúc này cũng muộn, khu dân cư đã tắt đèn, hành lang im ắng. Trong lúc đợi thang máy đã quần lấy nhau hôn hít, cuống đến nỗi hận không thể đem đôi phương nuốt vào.

Tiêu Úc kéo quần jean Lâm Ngôn tuột đến đùi, tách chân ra, do dự một lúc.

Lâm Ngôn hai chân quần lên lưng hắn, cả người như con lười treo trên cây, rít lên: “Tiến vào, mẹ nó giờ không làm thật chắc ghen thành liệt dương luôn”.

Về sau ngẫm lại có chút chột dạ, ai biết được lúc đẩy trong thang máy có người hay không? Nhờ đầu cửa thang máy vừa mở, một bà cụ nào bước ra, gặp hai thằng đang làm trò khỉ này mà tăng xông ngắt xui thì đúng là to chuyện.

Nhưng khi ấy nào có được tia lý trí, cái cửa động chặt khít nọ trong xe cũng xem như là đã đủ tiền diễn, Tiêu Úc tiến vào cơ hồ không quá vất vả, thậm chí đau đớn như dự liệu cũng không có, tựa như thân thể này đã chờ đợi quá lâu cho nên như cát sa mạc hút nước, mặc kệ đối phương cường bạo thế nào cũng không có khó chịu chống cự, ngược lại biến thành kích thích cường liệt. Lâm Ngôn khát khao kẹp lấy vật cứng rắn trong cơ thể, không cho dịch lui quân.

Tiêu Úc chờ cậu thích ứng mới bắt đầu động, vừa đúng lúc cửa thang máy mở, hai người đi vào, vịn tường bắt đầu kịch liệt. Không gì so được với cách âm của thang máy, lúc bắt đầu Lâm Ngôn còn cố gắng theo được nhịp của hắn, khi bị chạm đến điểm chết cố hắng cần vai Tiêu Úc, về sau chịu không được kêu thành tiếng.

“Tiêu Úc... Úc ca ca, Tiêu Lang, nữa... nữa cho em...”, ký ức hai kiếp hòa quyện tại thời điểm này, Lâm Ngôn mơ hồ không biết phải xưng hô thế nào mới được, cặp chân rắn chắc vòng quanh đối phương, mỗi lần thúc vào cùng với ma sát đều mang đến khoái cảm ngắt trời, hận không thể chết đi sống lại, mong sao cuộc hoan ái này không có điểm dừng.

Nhìn người trước mắt hai hàng lông mày nhú khít lại thành một đường, toàn bộ định lực, kiềm chế cùng thánh ngôn rắn dạy vút xoạch ra sau đầu. Tiêu Úc chỉ biết mạnh mẽ chiếm hữu, đền bù cho nỗi đau xót cùng sự tuyệt vọng khi thoáng chút nữa tuột mất hạnh phúc của cả hai kiếp. Càng tỉnh càng muốn phóng đảng, hận hay yêu cũng hòa thành một thứ tình ý tuôn trào. Cửa thang máy mở, Tiêu Úc đem Lâm Ngôn dựa vào cửa chống trộm ngoài căn hộ mà tiếp tục, một tay lực lợi túi quần cậu tìm chìa khóa, càng vội càng lực không ra. Lâm Ngôn run rẩy đưa tay hỗ trợ, không nghĩ càng giúp càng loạn, ví tiền lẫn chìa khóa loảng xoảng rơi xuống.

Tiêu Úc rút khỏi thân Lâm Ngôn. Hai người trượt xuống ngồi bệt trước cửa ngoài, chớp mũi cọ cọ vào nhau cười to.

Lâm Ngôn nghiêng đầu: “Làm sao bây giờ, lần đầu tiên người tình ta nguyện ngay cả cửa cũng không mở được vào nhà. Lần sau không biết tai ương gì nữa?”

Tiêu Úc nhặt đồ, lách cách mở khóa, đẩy Lâm Ngôn vào trong. Cửa ngoài tạch một cái khóa lại, quần áo cứ lả tả rơi xuống, lôi kéo nhau vào đến phòng ngủ cả hai đã nude triệt để. Nằm trên giường vuốt ve, ôm ấp.

“Em giờ đây không có lựa chọn khác rồi”, Tiêu Úc tách chân cậu, một lần nữa tiến vào. “Giết người thì đền mạng, mạng em anh chẳng cần, chỉ cần em cả đời bên anh chuộc tội”.

Lâm Ngôn ôm lấy cổ Tiêu Úc: “Em không chọn, em muốn anh, chỉ cần anh”.

Hai người nói được bấy nhiêu lời tâm tình, riết lấy nhau hôn, riết lấy nhau thỏa mãn khát khao bấy lâu, lẫn lộn đến tận hừng đông mới ôm lấy nhau ngủ.

75. Chương 75: Pn2

Ngày hôm sau Tiêu Úc và Lâm Ngôn cùng nhau về nhà, hai người liền tiến hành đợt tổng vệ sinh, thu thập quét dọn kỹ lưỡng từ trong ra ngoài, bao gồm cả quần áo, khăn tất, chén đĩa, mà Lâm Ngôn tích góp được suốt một tháng giả chết, lau chùi sạch sẽ phòng bếp dính đầy dầu mỡ, bỏ đi những thực vật héo úa do không được tưới nước, giải cứu mấy cây tiên nhân cầu (bát tiên) còn sống. Bởi vì tối hôm qua hai người hoạt động quá mức kịch liệt, thất lực Lâm Ngôn không ngừng đau nhức nên đại bộ phận gia vụ đều giao hết cho Tiêu Úc, Lâm Ngôn chỉ cần vừa gọt trái cây vừa nhìn đại công tử tay chân vụng về làm việc, cười đến cơ hồ muốn nghẹn chết.

Tiêu Úc đáng thương vốn chỉ biết đọc sách, phẩm trà, xã giao, chơi cờ, đánh đàn, còn chuyện quét nhà dọn rác thì kiếp trước chưa từng được trải nghiệm, muốn học cũng học không xong, chỉ trong chốc lát liền mặt mày xám xịt. Lâm Ngôn dùng tấm cắn một miếng lê, bắt chéo chân nhìn người đàn ông nhà mình, cười hì hì gọi anh lại. Tiêu Úc vừa định trách cậu lười, không nghĩ tới một miếng lê dần tiến vào miệng, ngọt, nhìn lại cô vợ mi thanh mục tú nhà anh, trên cổ còn lưu lại một chuỗi dấu hôn mê người, chút khó chịu liền bay mất.

Giữa trưa Lâm Ngôn nấu một bàn đồ ăn, còn cố ý mua một con cá đã được làm sạch sẽ đưa cho Tiêu Úc. Đại công tử nhéo mắt cậu mắng em xấu lắm, Lâm Ngôn hoàn toàn không để ý tới, da mặt dày nói lần trước chưa được hưởng dụng tay nghề của Tiêu công tử, lúc này nhất định phải được đền bù.

Tiêu Úc không biết đánh vảy cá, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu “Lần trước không phải người nói không thích ăn cá là em sao?”

Lâm Ngôn đi qua cắn môi anh nói “Lần trước là lần trước, bây giờ là bây giờ, hôm nay tâm tình hảo hán tôi đây tốt, muốn ăn món cá mà Tiêu công tử làm.”

Nói xong liền đổi thành bộ dáng nghiêm túc, thật sự lần đó là em không tốt, anh đừng để trong lòng.

Tiêu Úc dùng bàn tay không dính mùi cá vuốt ve mặt Lâm Ngôn, nói anh quên mất rồi.

Kỳ thật nhìn tư thế cầm dao của Tiêu Úc, Lâm Ngôn liền biết, nếu thật sự muốn thư sinh xuống bếp, kia không chừng đây rồi còn bị cháy một lỗ lớn. Lâm Ngôn không dám để anh làm một mình, xoay người lại ôm lấy lưng Tiêu Úc. Một tay cầm dao, một tay bắt lấy tay Tiêu Úc, thật cẩn thận cắt từng lát từng lát, nhiệt khí liền phả lên cổ Tiêu Úc. Hai người cách càng ngày càng gần, cả cơ thể đều dán lên lưng Tiêu Úc, nhìn xuống sau lớp áo liền phát hiện dấu hôn mà chính mình mút ra tối hôm qua, nhất thời đầu óc nóng lên, lập tức liền vươn người hôn lên, dùng đầu lưỡi tinh tế phác thảo, chỉ trong chốc lát liền cảm thấy người trong lòng khẽ run rẩy.

— “Không đói bụng nữa?” Tiêu Úc thở sâu, thả dao lên thớt.

— “Đói.” Lâm Ngôn chôn mặt vào hõm vai anh “Ăn anh trước.”

Tiêu Úc nhắm mắt lại, tùy ý người phía sau không an phận tùy ý vuốt ve ***g ngực của mình, chậm rãi dời xuống bụng, thẳng đến khi vật kia bán ngẩng đầu liền nhịn không được quay đầu hôn lên môi Lâm Ngôn. Hai người dựa vào tử chén ôm nhau, mặt đối mặt nhẹ nhàng cọ xát.

Lâm Ngôn hí mắt nhìn lên, chỉ thấy gương mặt như tranh vẽ gần ngay gan tấc, ánh mắt thanh minh mang theo chút *** nóng bỏng, phá lệ chân thật.

Từ khi đoàn tụ đến giờ, vì quá bận rộn vận động thân thể mà chưa kịp nói với anh mấy câu, Lâm Ngôn ngây ngốc nhìn chằm chằm Tiêu Úc, cơ hồ đã quên động tác trên tay.

— “Sao vậy?”

Lâm Ngôn trầm mặc một lúc lâu mới đột nhiên ôm lấy cổ Tiêu Úc, ép sát lên người anh, cái trán chạm vào nhau.

— “Anh làm em sợ muốn chết biết không? Mẹ anh! Chết thống khoái thật, nói không về lỗ không về thật, anh bảo em làm sao bây giờ?” Lâm Ngôn kéo vạt áo Tiêu Úc, bỗng dưng không thể khống chế cảm xúc của mình “Nếu anh dám có lần sau...”

Tiêu Úc nhướng mày.

—”Mẹ nó! Anh đừng hòng leo lên giường tôi!”

Tiêu Úc luồn tay vào áo Lâm Ngôn, vuốt ve cơ ngực của cậu, xoa nắn điểm mẫn cảm trước ngực, thừa dịp Lâm Ngôn mặt đỏ tai hồng, liền nhẹ giọng nói

—”Chậm, hiện tại anh ở đây rồi, em chỉ cần tắm rửa sạch sẽ lên giường chờ là được!”

Lâm Ngôn oán hận cụng đầu Tiêu Úc, lần này khí lực lớn, hai người không khỏi xoa trán, vừa xoa vừa cười.

Trong phòng bếp, hai người quần quýt ôm lấy nhau, một món ăn làm gần hai tiếng đồng hồ.

Canh cá bày lên bàn, dưới sự chỉ đạo tận tình của Lâm Ngôn mà thành công ngoài sức tưởng tượng, thịt cá tươi mới, màu sữa óng ánh, những khối đậu hũ non mềm nổi trên mặt, trừ bỏ hành lá cùng gừng bị thái thành hình thù vô cùng khó coi. Tiêu Úc múc một thìa canh, thổi nguội đưa đến bên miệng Lâm Ngôn, chờ cậu nuốt xuống liền sẵn sóc lau đi nước canh dính trên môi.

Cả hai đã từng mất nhau, lúc này gặp lại liền phá lệ quý trọng, hai người mặt đối mặt ăn cơm, chiếc đũa đụng vào nhau đều nhìn không được vụng trộm cười. Lâm Ngôn nhắc tới lúc Tiêu Úc mới ra khỏi cổ mộ, hai người vừa nói vừa cười. Khi đó Tiêu Úc vô tri vô giác, không nhớ rõ chuyện lúc ban đầu, Lâm Ngôn tỉ mỉ kể lại cho anh nghe, nhắc tới lúc trần trụi làm tình trong thang máy Lâm Ngôn liền nổi giận, nhìn không được đá anh một cái, nói đến ngôi miếu nhỏ ở Tây Sơn hai người liền bốn mắt nhìn nhau, thật lâu sau mới cúi đầu cười, ăn cơm.

Lâm Ngôn nghĩ, dường như bắt đầu từ lúc đó, trong lòng cậu đã hướng về con quỷ kia.

Từ sau nhớ lại ký ức của kiếp trước, trong lòng hai mỗi người đều ẩn chứa một bí mật. Ngày hôm sau cùng đi Thẩm gia viên, đặt một chiếc ghế dựa sơn đen, giá viết, bàn trà, giá sách cùng bình hoa, thiết kế toàn dựa theo phong cách của Đoàn gia. Trong ngôi nhà hiện đại bố trí một gian thư phòng cổ kính, trước bàn đặt một chiếc đèn giấy dầu, trong đêm liền lộ ra chút ánh sáng màu vàng ấm áp. Thủy tiên cùng cá vàng quẫy trong chiếc bồn sứ trắng, trên vách tường treo một hàng tranh chữ, là Tiêu Úc tự tay vẽ, Lâm Ngôn mài mực, ngẫu nhiên thay anh nhu nhu bả vai, cúi đầu hôn anh.

Bên ngoài Lâm Ngôn ôn nhu sẵn sóc, trước mặt bạn bè đều không hề câu nệ tiểu tiết. Phảng phất như thời gian giao thoa, cậu liền bày ra mặt nhu thuận nhất của mình, nhẹ nhàng gọi người yêu là Tiêu Lang, tạo ra nơi dừng chân ấm áp cho vị thư sinh cổ đại dưới nhịp sống tấp nập của xã hội hiện đại.

Trở về nhân thế mấy tháng, mỗi ngày Lâm Ngôn cơ hồ đều nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Tiêu Úc, lúc đi trên đường bị tiếng còi xe dọa đến thất thần, vào siêu thị thì bị mấy gói đồ ăn ngoại nhập cùng chữ giản thể làm khó, rạp chiếu phim 3D vừa cho ra mắt một phim khoa học viễn tưởng Hollywood, phi thuyền bay đi bay lại, địa cầu cháy đỏ, đá vụn trắng tấp rơi xuống đầu, Tiêu Úc không nói gì, lén lút siết chặt tay Lâm Ngôn, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Thứ vị nhất là mặc kệ là trên đường cái hay trong thang máy, bọn họ luôn gặp phải những cô gái ăn mặc mát mẻ, cổ áo chảy xuống ngực, quần bò ngắn lộ ra cặp đùi tuyết trắng, Tiêu Úc vừa bắt gặp họ lập tức nấp sau lưng Lâm Ngôn, biểu tình không biết là đang hoảng sợ vẫn là chán ghét. Cố tình những cô gái đó luôn nhìn không được nhiều xem Tiêu Úc vài lần, Lâm Ngôn nhìn đại công tử luống cuống, có chút buồn cười, lại càng đau lòng.

Sau khi về nhà ngồi trong thư phòng, Lâm Ngôn pha tách trà đưa cho Tiêu Úc, hỏi anh có phải không thích thời đại này hay không, Tiêu Úc lúc đó đã cắt tóc, lộ ra gương mặt anh khí bức người, lấy lại bình tĩnh, nắm tay Lâm Ngôn nói cho anh thời gian.

Lâm Ngôn đau lòng ôm Tiêu Úc nói, làm khó anh, Tiêu Úc đến gần bên tai cậu, nhẹ nhàng đáp câu “Anh yêu em.”

Bọn họ ngẫu nhiên sẽ chuyển địa điểm làm tình từ phòng ngủ sang thư phòng. Lâm Ngôn phát hiện lúc này bản thân mình thế nhưng không chán ghét lúc Tiêu Úc cao trào kêu tên Dật Hàm. Phía trước cậu mà không được, khiến bọn họ mỗi khi giao hoan đều giống như đối thành một người khác, tham lam mê luyến

nhìn vào mắt đối phương, mỗi lần gần gũi người được hương vị của đối phương đều không khỏi vội vàng xao động, buông bức màn, mang theo nhiệt tình nóng bỏng chết người đầu nhập vào giao hoan.

Phương diện này hài hòa làm người ta không khỏi vui vẻ thỏa mãn. Ngay cả bạn học của Lâm Ngôn cũng nhìn không được gần đây gặp chuyện gì tốt, mỗi ngày đều cười hì hì không khép miệng.

Sợ Tiêu Úc ở nhà một mình nhàm chán, Lâm Ngôn bắt đầu mang anh tới những buổi học của mình, cậu phát hiện tốc độ vị thư sinh kia học tập tri thức hiện đại nhanh đến mức chóng mặt, anh bắt đầu cầm bút bi, viết chữ giản thể, bị nữ sinh đến gần đã có thể bình thản đáp lời, điều kiện tiên quyết là trước khi hết giờ học phải chuẩn ra khỏi lớp, ngồi dưới căn tin trường, anh nghe giảng còn chăm chú hơn cả Lâm Ngôn, thẳng đến khi Lâm Ngôn hô to không công bằng.

Thời cổ đại, mỗi lần khoa cử vạn dặm mới tìm được một, sĩ tử được đề tên trong thi hội đã có thể ứng biến quần hùng, học vấn thì chỉ cần cố gắng sẽ trở nên uyên bác, những sĩ tử vĩ đại đều có khả năng tiếp thu rất cao, điểm này càng ở lâu với Tiêu Úc, Lâm Ngôn càng thấu triệt, quả nhiên bất quá chỉ mới nửa năm, cậu đã không còn lo lắng khi để Tiêu Úc ra ngoài một mình.

Nhưng mà, Lâm Ngôn vẫn thích hai người ở chung với nhau hơn. Theo lý giải của Lâm Ngôn thì mỗi khi để anh đi ra ngoài một mình thì cả người từ trên xuống dưới đều bị toàn bộ nữ sinh trong trường nhìn đến trần trụi.

Thật mẹ nó đau đầu! Lâm Ngôn cùng Tiêu Úc sống vai nhau đi vào công viên trường, mấy nữ sinh cứ nhìn chằm chằm Tiêu Úc, bình dấm chua của Lâm Ngôn sôi sùng sục, dường như thị uy mà nắm tay Tiêu Úc, hung hăng liếc xéo mấy nữ sinh kia.

Sau lưng lập tức vang lên những tiếng nghị luận hưng phấn.

Cuối tuần cùng nhau đi Thẩm gia viên, Đoàn Trạch một đời là thương nhau xem quen kì trân dị bảo, liếc mắt liền có thể nhìn ra thứ tốt. Tiêu Úc cũng mưa dầm thấm lâu, ký ức vừa khôi phục, con đường kiểm lậu của hai người như được mở rộng, mua thấp bán cao, chỉ cần là những món đồ cổ bình thường giữa thời Minh liền không gây chú ý, về lâu về dài cũng coi như có tích tụ.

Sau này đi đến hội đấu giá tham quan, vừa mới bắt đầu cũng chỉ vì hứng thú, càng về lâu phát hiện những món đồ cổ bình thường cũng có thể kiếm nhiều, đồ cũng kích thích, hai vợ chồng hợp tác, vừa chơi vừa làm, không lâu liền có tiếng trong giới, sưu tập đồ cổ chính là như thế, chỉ cần biết nhìn đồ, thêm nhân phẩm cùng chữ tín, thực dễ dàng như cá gặp nước.

Lúc Lâm Ngôn sắp tốt nghiệp, bọn họ cùng nhau dùng số tiền tích tụ mở một tiệm đồ cổ. Ba gian đại sảnh được trang hoàng sạch sẽ khí thế, kiêu luôn ngọc thạch cùng tranh vẽ, ngẫu nhiên nghỉ đông sẽ dạy bọn trẻ chơi cờ viết chữ, ba người thành núi, một đồn mười, mười đồn trăm, Tiêu Úc làm người nho nhã ôn nhuận, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, nhất cử nhất động đều mang theo quý khí, không lâu sau, nghe danh ông chủ tiệm đồ cổ vừa viết chữ đẹp vừa đánh đàn hay, người ngoài đều ân cần hỏi thăm, từ già đến trẻ đều thích Tiêu Úc.

Lại qua một đoạn thời gian, Lâm Ngôn dẫn Tiêu Úc về nhà.

Quá trình xuất quỹ dễ hơn cậu tưởng rất nhiều, đêm hôm đó Lâm Ngôn thật cẩn thận nắm tay Tiêu Úc dùng thân phận bạn bè giới thiệu cho cha mẹ mình. Trên bàn cơm nhất thời không chú ý, Tiêu Úc giống như ở nhà thay Lâm Ngôn lột vỏ tôm, một người nói chuyện một người cười nhìn đối phương, nhất cử nhất động đều trở nên ăn ý.

Ăn cơm xong, Lâm mẹ liền kéo Lâm Ngôn vào phòng ngủ, ép hỏi quan hệ của hai người. Cậu lập tức đỏ mặt, lắp bắp hỏi, cha mẹ làm sao thấy được. Lâm mẹ trầm mặc một trận, nói không ai hiểu con bằng mẹ. Con từ nhỏ liền không chịu tiếp xúc với con gái, ba mẹ cũng đã phần nào đoán được.

Nói xong liền thổn thức, may mắn không làm chậm trễ con gái nhà họ Thẩm, bằng không nhà chúng ta thật sự là làm vậy.

Lâm Ngôn cảm kích gật đầu, đi ra liền quang minh chính đại nắm tay Tiêu Úc, Tiêu Úc không biết gì, bị cậu dọa nhảy dựng.

Đêm đó, Tiêu Úc cùng Lâm ba chơi cờ ,giám định đồ cổ thâu đêm suốt sáng, Lâm ba vốn là người yêu nước,si mê văn hóa cổ điển Trung Quốc,hai người càng nói càng ăn ý, chơi một ván cờ kéo đến nửa đêm,đối với đứa con rể mới vào cửa càng xem càng yêu,mang dép lê đi tới đi lui trong phòng,đem những thứ tốt đã cất chứa từ lâu ra đãi khách.

Như thế về nhà chừng mấy lần, Lâm Ngôn triệt để mất đi địa vị. Tiêu Úc vừa vào cửa liền hô một tiếng ba,Lâm ba lao ra nhanh như gió lốc , lôi kéo Tiêu Úc vào nhà, một bên vừa khoe bức họa mới được, vừa than phiền chữ viết không tốt muốn lãnh giáo. Lâm Ngôn mang ấm vào nhà châm nước,cần dặn hai người đừng thức quá khuya,Lâm ba không kiên nhẫn phát tay,liên tục đuổi người,đi ra ngoài, đi ra ngoài, nói con có nghe cũng không hiểu, làm Lâm Ngôn tức đến hộc máu.

Cuộc sống cứ như thế, người rơi xuống đáy cốc rồi cũng sẽ có ngày ngoi lên,hai người sau khi trải qua sinh ly tử biệt cứ bình thản mà sống,thuận buồm xuôi gió. Tình cảm giữa bọn họ càng ngày càng tốt,ăn ý đến mức người này vừa nói nửa câu người kia đã tiếp lời. Ngẫu nhiên cãi nhau,nhưng cũng may vị đại công tử kia không thể nói thô tục,thường thường chỉ có một mình Lâm Ngôn xù lông chống chế. Tiêu Úc chờ cậu trút giận xong,liền nhanh chóng ôm người ném lên giường,vuốt ve từ trán đến bụng, Lâm Ngôn còn muốn mắng,vật kia đã bị người ngậm vào trong miệng,cả cơ thể mềm nhũn,chỉ có thể nắm tóc Tiêu Úc rên rỉ.

Về phần chuyện này,Lâm Ngôn liền thích khóa gối trên đùi đưa lưng về phía Tiêu Úc,cả người được anh ôm vào trong ngực. Lồng ngực nóng hổi của Tiêu Úc khiến Lâm Ngôn cảm thấy ấm áp,Tiêu Úc nhéo cằm Lâm Ngôn,bức bách cậu quay đầu lại,miệng lưỡi hòa vào nhau vờn ra những sợi tơ bạc tinh tế,làm cho nhau luyến tiếc buông ra.

Làm một mỗi thì ghé lên giường, tùy ý hành động sau lưng của người nọ,tấm lưng cùng ***g ngực ép chặt vào nhau , sức nặng cùng độ ấm kia để cho người ta hết sức an tâm. Hai tay Lâm Ngôn nắm chặt drap giường,hưởng thụ cảm giác cơ thể ma sát vào nhau,toàn thân truyền đến từng đợt khoái cảm.

Không hổ danh là anh em họ cùng nhau lớn lên,bọn họ giống như hai mảnh ghép, hài hòa vừa khít.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Lâm Ngôn đột nhiên tỉnh lại, ôm cổ Tiêu Úc nói ,đáng tiếc,đời trước chúng ta không thể ở bên cạnh nhau. Tiêu Úc ngái ngủ, mơ mơ màng màng ôm cậu, nói, vậy nên đời này càng phải sống thật tốt,chúng ta còn một chặng đường rất dài để đi.

Hốc mắt Lâm Ngôn bỗng trở nên ẩm ướt,dùng sức gật đầu,chúng ta còn một chặng đường rất dài để đi.

Sau bức màn lộ ra vầng sáng chói lọi,ánh trăng của năm trăm năm trước, cuối cùng cũng đã tìm được người của năm trăm năm sau.

Cái gọi là một đời, bất ly bất khí, đại khái cũng không có gì hơn cái này.

~~ Hoàn ~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-mo-dao-ra-quy>